MAREA EVANGHELIE DUPĂ IOAN

VOLUMUL 3

Relevate de Domnul prin Jacob Lorber

MAREA EVANGHELIE A LUI IOAN

VOLUM 3

REVELATE PRIN VOCEA INTERIOARĂ A LUI JAKOB LORBER

EV. 001 capitol.

01] (Iuliu:) „La greci şi la romani au existat în toate timpurile bărbaţi, care, chiar dacă nu au fost iudei şi nu au fost formaţi în şcolile acestora de profeţi, au avut totuşi o inspiraţie dumnezeiască şi acest lucru ei chiar l-au şi recunoscut.
02] Când o dată Krösus, regele lidienilor, a vrut să înceapă un război împotriva persienilor, a fost cât se poate de important pentru el, să afle dinainte, dacă războiul care dorea să înceapă va fi favorabil sau nefavorabil pentru el. Dar cine putea să-i dăruiască lumină în această problemă? El s-a gândit de aceea în sine şi a spus: 'Doar există nenumărate oracole; un oracol din multe va spune adevărul? Ha!' s-a gândit el în sine mai departe şi a spus: 'Dar mai înainte voi pune la încercare aceste oracole şi atunci se va arăta, ce oracol se va putea folosi!'
03] După aceste gânduri ale sale a luat un miel şi o broască ţestoasă, le-a tăiat pe acestea în bucăţi mărunte, le-a pus împreună într-o oală de fier, a acoperit aceasta cu un capac tot din acest metal şi a pus totul pe foc ca să fiarbă. Dar mai înainte a trimis cercetători spre Delfi (cetate de ghicitorie), spre Abä (cetate de ghicitorie) în ţara Phoker, după bătrânul Dodona (vrăjitor din timpuri străvechi), tot aşa a trimis spre Amphiaraos şi Tophonios (vrăjitori din timpuri străvechi), iar toţi aceştia să întrebe, după o sută de zile după plecarea lor din Sardis, pe aceste oracole, cu ce se ocupa el în acea clipă; căci chiar în acel timp el fierbea mielul şi broasca sa ţestoasă în felul, pe care eu l-am mai repetat.
04] Cele mai multe oracole au dat răspunsuri aşa de întortocheate, ca nimeni nu a putut înţelege vreo iotă; dar oracolul din Delfi a vorbit, ca de obicei, în hexametri:
05] 'Vezi, eu număr nisipul, distanţa o cunosc eu de pe mare, chiar şi pe cel surd îl aud şi chiar tăcerea nu este un mister! Acum însă îmi cuprinde simţurile un miros, ca şi cum carnea de miel împreună cu cea de broască ţestoasă s-ar fierbe în ceva de fier; fierul este jos şi fierul este deasupra aşezat.'
06] După această probă a întrebat el oracolul din Delfi, dacă el ar putea începe o luptă cu persanii, dar a primit răspunsul obişnuit, care suna, dacă el va trece peste Halys, se va prăpădi împărăţia sa cea mare! El a întrebat pentru a treia oară oracolul, dacă va rezista mult domnia sa şi Pythia a răspuns:
07] Dacă regelui îi va porunci vreodată un animal de povară, atunci, gingaş lidian, fugi spre stâncosul Hermos! Nu ezita şi nu te teme de ruşinea salvării!'
08] După aranjarera proprie a oracolului, care s-a făcut după prinderea regelui Körsus, s-a putut înţelege că prin animalul de povară, era vorba de Cyrus, învingătorul său, pentru că mama sa era o nobilă fiică a Astyages şi tatăl său a fost persan şi sluga acesteia.
09] Tot aşa a întrebat Krösus o dată oracolul, dacă fiul său, care era mut, nu se va vindeca şi el a primit prin urmare acest răspuns:
10] 'Lidianule, ca un domnitor măreţ, cu inima necugetată, nu dori să auzi în palatul tău vocea plină de îndurare a fiului tău! Nu îţi va fi deloc mai bine! Să ştii, el va vorbi doar în ziua cea mai nenorocită!'
11] Şi vedeţi! În ziua, când a fost cucerit Sardis, a înaintat spre Krösus un persian furios, pentru a-l doborî pe acesta la pământ şi aşa au dezlegat teama şi frica limba fiului şi fiul a vorbit în acea vreme aşa: 'Omule, nu-l omorî pe Krösus!' şi acestea au fost primele cuvinte ale fiului mut şi de atunci acesta a putut vorbi toată viaţa sa.
12] Vedeţi, acest oracol, cum am mai spus eu înainte, nu a fost un templu al prezicerii din şcoala evreiască a profeţilor! Dar după spusele acestor exemple extraordinare, cine ar putea contesta că nu este vorba chiar de cea mai mică inspiraţie dumnezeiască?!"

EV.002 capitol.

01] (Iuliu:) „Tot aşa ne este cunoscut nouă, romaniilor, prin scrierile străvechi, că, de exemplu, un Socrate, un Plato, un Aristides şi încă alţi mulţi înţelepţi, au avut în permanenţă un geniu (geniu vine de la îngerul păzitor) de partea lor, care i-au învăţat.
02] Dar dacă noi ştim aceasta, în parte prin istorie şi în mare parte din propriile experienţe şi prin urmare această apariţie, pe care voi aţi întâlnit-o aici, nu se poate să vi se pară chiar atât la nelocul ei. Pe scurt, noi ştim din nenumăratele scrieri şi din experienţele prezentului, că fiinţele mai înalte nu stau chiar atât de rar împrejurul oamenilor, cum cred unii, se prezintă în mai multe feluri şi în curând ne dau un răspuns despre una sau despre cealaltă; dar dacă aşa stau lucrurile, atunci îngerul nostru de aici nu este o apariţie chiar atât de ciudată, cum pare a fi la prima vedere!
03] Dar pentru că acest spirit desăvârşit posedă pentru înţelegerea noastră puteri neânţelese şi prin aceasta el poate desăvârşi fapte miraculoase, în toate acestea nu pare nimic a fi exagerat.
04] Eu am avut odată ocazia, să văd nişte oameni din Egiptul îndepărtat şi să vorbesc cu aceştia printr-un tălmaci. Ei au fost complet goi şi nici măcar nu s-au acoperit cu ceva. Ei au crezut că noi,

romanii, suntem nişte fiinţe mai înalte şi s-au mirat în mare măsură asupra clădirilor măreţe din Roma, asupra îmbrăcăminţii şi a măreţiilor noastre strălucitoare; pentru ei, tot ce a fost făcut de mâini omeneşti, era o operă a zeilor, care credeau că suntem noi şi m-au întrebat, dacă noi puteam porunci soarelui, stelelor şi lunii şi dacă noi ghidam toate acestea după placul nostru, sau dacă exista pentru aceste lucrări alţi zei mai înalţi.
05] Bineînţeles că i-am învăţat şi înainte ca să treacă un an, au ştiut ei destul de bine, că noi eram doar oameni şi au învăţat destul de multe lucruri de la noi, la sfârşit s-au îmbrăcat şi a fost o mare bucurie pentru ei când au învăţat să facă ei acele stofe şi din acestea să croiască ei haine pentru bărbaţi şi femei. După câţiva ani, s-au reântors în ţara lor cu tot felul de cunoştinţe şi cu siguranţă că au clădit acolo nişte şcoli pentru a aduce puţină lumină în sălbăticia lor.
06] Deci, dacă noi vedem în stare noastră un spirit desăvârşit, atunci trebuie să fie în mare măsură miraculos pentru noi, atunci când acesta înfăptuieşte ceva; dar dacă spiritul nostru va fi la fel de desăvârşit, atunci cu siguranţă că vom fi în stare să înfăptuim lucruri mai înalte şi cu siguranţă că nu ne vom mira aşa ca şi acum, dacă un spirit zdrobeşte o piatră în elementele sale de bază, cu puterea sa binecunoscută nouă.
07] Mii de exemple ne dovedesc că suntem în stare să ne dezvoltăm pe partea spirituală până la nesfârşit; şi la această masă stau oameni, care au voie să fie destul de aproape de acest înger şi unul din aceştia îl întrece în mare măsură pe acest înger, cum aţi auzit voi mai înainte despre doctorul din Nazaret.
08] De acum însă puneţi baza pe formarea spiritului vostru şi voi nu veţi putea să striviţi în elementele sale de bază doar o piatră, ci chiar şi un munte întreg!"
09] Aici s-a întors Iuliu spre înger şi a spus: „şi tu, Rafael, spune, dacă prin cuvintele mele rostite am spus vreun cuvânt greşit sau neadevărat?!"

EV.003 capitol.

01] Spune îngerul: „Nici un cuvânt nu ai spus greşit, totul este exact aşa, cum ne-ai spus tu în acest fel minunat. De aceea, cei treizeci de fraţi să trăiască cu hărnicie după spusele fraţilor noştri prezenţi şi aşa vor fi ei în scurt timp una cu fraţii.
02] Dumnezeu nu dă nici unui înger şi nici unui om, care, în fond, este şi el un înger în devenire, mai mult decât o viaţă proprie desăvârşită şi în această viaţă mijloacele, ca prin sine să se poată ajunge la asemănarea cea mai mare dumnezeiască. Dar dacă unui înger nou creat cât şi unui om îi sunt cunoscute drumurile, prin care poate ajunge la asemănarea dumneziească şi acesta nu vrea, deci, atunci, la asfârşit, trebuie să accepte dacă se mişcă întruna în moartea trează a neasemănării cu Dumnezeu.
03] Bineînţeles, că un spirit desăvârşit nu poate ajunge vreodată la înălţimea lui Dumnezeu şi în belşugul său nesfârşit; dar acest amănunt nu face nimic; căci şi atunci se poate înfăptui totul - bineînţeles în ordinea pusă de Dumnezeu -, ce doreşte fiecare în parte. La sfârşit se pot crea din sine, la fel ca Domnul, fiinţe şi acestora li se poate dărui o existenţă liberă şi veşnică şi o astfel de fiinţă poate aduce multă bucurie şi fericire, la fel ca şi unui tată pământesc, copiii săi, - şi toate acestea sunt asemănări dumnezeieşti din belşug!
04] Eu însumi am creat mai multe lumi cu sori mai mici şi pe acestea le-am popularizat din mine. Şi aceste lumi adeseori sunt mai bine doatate în toate felurile decât pământul vostru. Totul se reproduce la fel ca şi aici şi spiritele de acolo, ca şi voi de aici sunt în stare să ajungă la desăvârşirea cea înaltă. Şi de ce nu ar fi? Căci prin urmare fiecare duh este din Dumnezeu, la fel ca şi sământa, pentru planta viitoare, a fost reprodusă de mai multe miliarde de ori.
05] Şi voi, ca fiind descendenţi ai Satanei încă purtaţi Duhul lui Dumnezeu în voi, cu cât mai mult atunci acei descendenţi ai creaţiei noastre puternice, asemănătoare cu cea a lui Dumnezeu!
06] Şi vedeţi, toate acestea puteţi şi voi să ajungeţi, dacă veţi păşi pe drumul, care vi se va arăta! Dar care dintre voi nu va vrea să păşească pe acest drum, acela nu va putea da vina pe nimeni la sfârşit, atunci când va sta în întuneric, în neasemănarea cu Dumnezeu şi acest lucru în perioade nesfârşite de timp.
07] Din această pricină, nici unul din voi să nu iubească lumea şi carnea mai mult decât propriul său spirit! Fiecare să se preocupe mai ales de acele lucruri, care sunt ale spiritului şi aşa va primi el cel mai repede, ceea ce este duhovnicesc, adică asemănarea dumnezeiască!
08] Dar cine se preocupă mai mult, de cele ale lumii şi a cărnii, da, acela trebuie să poarte consecinţele atunci, când va rămâne în întunericul morţii.
09] Toată viaţa se poate transforma într-o viaţă veşnică şi cu mult mai desăvârşită, dacă se depune efortul, să se păşească pe drumul impus de ordinea dumnezeiască. Dar dacă viaţa rămâne pe loc într-un anumit punct, mai ales la începutul mare al vieţii, deci, atunci bineînţeles că nu merge mai departe, ci rămâne pe loc şi se ofileşte la fel ca şi o plantă iarna, dacă nu creşte pe aceasta fructul vieţii ei, după ordinea lui Dumnezeu cea veşnică.
10] De aceea înfăptuiţi şi înfăptuiţi pentru spirit! Nici un pas înainte nu va fi cu păreri de rău! Căci fiecare faptă şi fiecare pas este însoţit de cea mai înaltă binecuvântare a lui Dumnezeu.
11] Să nu credeţi, că eu, ca fiind un înger sunt desăvârşit, m-aş putea transpune în inactivitatea deplină, pur şi simplu! Eu câştig prin prezenţa mea aici nenumărat de multe şi pentru creaţia mea proprie pot înfăptui lucruri cu mult mai desăvârşite. Dar dacă eu, ca un spirit curat, pot câştiga atât de multe, cu cât mai mult voi, care sunteţi atât de îndepărtaţi în desăvârşire faţă de mine!

12] Mulţumiţi-I de aceea lui Dumnezeu Domnul, care va condus spre această ocazie sfântă şi plină de milă, prin care într-o oră va fi spiritul vostru mai departe, decât prin învăţăturile voastre lumeşti în zece mii de ani!
13] Vedeţi, astfel de ocazii mari sunt oferite din partea lui Dumnezeu doar foarte rar; de aceea fiecare care are marele noroc să devină coleg cu o astfel de ocazie, să o folosească din toate puterile pentru spiritul său.
14] Dacă trimite sau trezeşte Dumnezeu undeva vreun profet, atunci toţi trebuie să stea în jurul acestuia şi să asculte spre binele lor cel mai înalt cuvânt sfânt al lui Dumnezeu; căci Dumnezeu trezeşte astfel de bărbaţi doar din o sută în o sută de ani în înţelepciunea dreaptă a cerurilor.
15] Profeţi mari însă, prin care Dumnezeu vesteşte oamenilor lucruri multe şi cât se poate de înalte, sunt trimişi pe acest pământ cel mult o dată la o mie sau la două mii de ani, ca, în primul rând, să le arate oamenilor drumuri noi spre Dumnezeu şi desăvârşirea înaltă şi în al doilea rând, să-i ghideze pe drumul cel drept, de pe drumurile greşite, pe care şi le-au croit oamenii.
16] Deoarece vedeţi, în creaţia mare a lui Dumnezeu se mişcă totul, la fel ca şi timpul de pe pământ, care nu rămâne niciodată pe loc! Spiritele evident că fac progrese mari. Dar pentru că în împărăţia spiritelor curate se întâmplă tot timpul astfel de progrese, aşa nu au voie să rămână în urmă fiinţele nemuritoare ale planetelor, ca nu cumva să rămână prea departe de împărăţia duhurilor.
17] După apariţia unor astfel de profeţi mari le merge oamenilor bine şi prin propriile fapte, chiar dacă nu în general, dar la unii. Dar dacă în lumea duhurilor avansează ei mult, atunci nu mai poate fi vorba de tot acelaşi profet măreţ învăluit în lumină; unul nou este trezit şi trimis şi omenirea progresează şi ea, chiar dacă doar în unele locuri, mai aproape de lumea spiritelor.
18] Dar omenirea lucrează mult şi în câteva secole va crea nişte lucruri, despre care vechiile generaţii nici măcar nu au visat.
19] Dar dacă omenirea a ajuns, după doisprăzece sau cincisprăzece secole la un punct culminant, atunci cu siguranţă că ar fi puturoasă şi ar rămâne pe loc, aşa cum este îngăduit de la Dumnezeu pe acest pământ, ca să se poată întâlni toate scenele de formare posibile, ca prin urmare acei oameni treziţi să înveţe din aceasta, că omenirea fără revelaţiile făcute din vreme în vreme ar rămâne de la sine mii de ani în acelaşi stagiu de dezvoltare şi nu ar avansa nici măcar un strop, aşa cum voi puteţi vedea acum aceasta la indieni şi la indienii îndepărtaţi.
20] Domnul îngăduie aceasta, deoarece oamenii, care vor ajunge odată acolo, să se poată convinge singuri, că totul este exact aşa, cum eu v-am spus acum. Dar acei oameni îi veţi creşte chiar voi prin urmaşii voştrii; deoarece din popoarele, care se află pe cea mai joasă treaptă a formării spiritului lor, nu se trezeşte niciodată vreun profet mai mare, ci Dumnezeu le lasă, adică popoarele mai nedezvoltate şi le lasă să fie trase într-un fel prin revelaţiile primelor popoare de bază ale acestui pământ şi pentru acestea are Dumnezeu motivele Sale cât se poate de înţelepte.‟

EV.004. capitol.

01] Spune acel fariseu tânăr: „Înalt, minunat şi măreţ duh! La multe cu răspuns afirmativ, dar la toate nici pe departe! Dar noi îţi mulţumim din tot sufletul; căci tu într-adevăr ai deschis, prin cheia cea mare a cerului, secrete despre care noi înainte nu am avut nici puţin habar. De acum înainte ne vom da toată silinţa posibilă, ca noi să păşim pe drumul cel drept al vieţii; doar că pe acesta am dori să-l cunoaştem mai bine. Dar pentru astăzi este îndeajuns; căci până când stomacul nostru spiritual va digera totul, avem nevoie de ceva timp. Mâine vom fi apţi pentru lucruri mai înalte şi profunde, cum astăzi nu este cazul.
02] Dar acum am dori să auzim de la acel bărbat care pare atât de înţelept lângă guvernatorul înalt şi care discută în secret cu el, câteva cuvinte înalte şi înţelepte; căci acela, chiar dacă nu este un înger, pare să vă întreacă pe voi toţi, - căci chipul şi felul său liniştit au divulgat lucruri profunde şi măreţe, în vreme ce îngerul a vorbit!‟
03] Spune Iuliu: „Aici aveţi dreptate; dar nu este chiar uşor, aşa cum credeţi, să-l convingeţi pe acest bărbat să vorbească. Dacă El chiar vrea, atunci vorbeşte multe şi atunci fiecare cuvânt al Său este iar şi iar o întreagă creaţie a înţelepciunii; dar dacă nu vrea să vorbească, atunci nu prea poate să-L convingă cineva. Încercaţi chiar voi, vorbiţi cu El şi atunci cu siguranţă că vă va da un răspuns!‟
04] Spune tânărul fariseu: „Nu, pentru acest lucru nu am destul curaj; căci acesta ar putea să ne dea un răspuns, prin care am fi rezolvaţi pentru tot restul vieţii! De aceea să nu ne avântăm chiar astăzi la acest lucru!‟
05] Spune Iuliu: „Aşa faceţi voi cel mai bine! Şi mâine va mai fi o zi; poate că atunci se va ivi o ocazie mai bună pentru a intra cu El în vorbă, decât astăzi. Dar poate că astăzi va ordona El ceva şi atunci voi îl veţi putea asculta în linişte şi fără jenă.‟
06] Cu aceste cuvinte s-au liniştit fariseii noştri cei tineri şi au aşteptat o ocazie, ca să îmi asculte vocea.
07] Dar imediat vine un paznic de pe partea mării, acolo unde erau legaţi binecunoscuţii infractori şi acesta a vorbit aşa spre Iuliu: „Domnul şi stăpânul meu! Cu cei cinci ucigaşi nu se mai poate sta; căci ei vorbesc atât de groaznic şi se comportă atât de ciudat, că toţi soldaţii aproape că nu mai pot sta în loc din pricina cuvintelor urâte ale acestora, pentru a nu se atinge de beregata acestora. Căci aceştia spun: ‛Noi vrem să murim mai bine, decât să ascultăm aceste cuvinte pline de răutate şi mult prea obraznice!'‟

08] Mă întreabă Iuliu spunând: „Doamne, ce facem?‟
09] Spun Eu: „Până dimineaţă mai sunt cinci ore şi acest timp trebuie să-l suporte acei cinci ucigaşi! Nu se poate şi nu este voie să fie lăsat doar puţin lucru în favoarea lor! Dar dacă paznicii nu pot suporta cuvintele batjocoritoare, atunci să plece, ca să nu le poată auzi pe acestea; deoarece nici unul nu va scăpa şi nu va putea să se dezlege de frânghiile sale groase. Pentru acest lucru Eu răspund! Dar cei şapte care sunt prinşi din cauza politicii lor nu sunt la ananghie şi de aceea se comportă liniştit; aceştia pot rămâne în continuare supravegheaţi de paznici şi mâine nu va fi prea greu munca cu ei. Dar criminalii ne vor mai da tuturora destul de lucru. Deci aşa să se întâmple; căci doar prin chin mare poate sufletul celor cinci ucigaşi să se desprindă de carnea satanică şi a spiritelor rele, iar fără această desprindere treptată, nu va putea fi nici vorbă de vindecare.‟
10] La aceste cuvinte ale Mele se îndepărtează paznicii şi aplică de îndată sfatul Meu.

EV.005. capitol.

01] Dar tânărul fariseu a auzit la această ocazie ceva despre vindecarea celor cinci ucigaşi şi acest lucru i s-a părut tare ciudat, iar din această pricină l-a întrebat pe comandant, spunând jenat: „Înalt domnitor! Doară până la urmă nu este chiar acesta binecunoscutul Vindecător din Nazaret, sau unul care a fost trimis din partea acestuia? Căci noi am auzit, că el primeşte ucenici şi după aceea, adică, dacă ei înţeleg ceva, îi trimite în toate regiunile posibile, ca ei să adune adepţi mai mulţi pentru noua sa învăţătură şi acest lucru se pare că de fiecare dată îi reuşeşte. Dacă acesta este vindecătorul din Nazaret, da, atunci suntem noi într-o încurcătură mare!‟
02] Spune Iuliu, ţinându-se sever şi privindu-l pe tânărul fariseu cu ochii reci: „De ce? De ce vă aflaţi voi în încurcătură, dacă acel bărbat este cumva binecunoscutul vindecător din Nazaret? Într-adevăr, această întrebare din partea voastră vă acuză destul de mult! Daţi-mi un răspuns concret din pricina jenei voastre, căci altfel nu vă va merge chiar bine!‟
03] Această întrebare ascuţită a lui Iuliu i-a umplut pe acei tineri cu o mare porţie de teamă şi fariseul, care, de obicei, purta conversaţia, părea foarte jenat şi nu a ştiut imediat, ce răspuns să-i dea lui Iuliu, care părea cât se poate de sever.
04] Iuliu însă a spus: „Dacă poţi şi vrei să-mi spui adevărul, atunci nu trebuie să stai aşa de mult pe gânduri, ca să ştii ce şi cum să vorbeşti. Dar dacă tu vrei să mă linişteşti cu nişte fraze care sunt mult prea îndepărtate de adevăr, atunci tu te înşeli amarnic în persoana mea; căci eu deosebesc prea bine poeziile fără sens de adevărul curat. Dar eu vă voi spune acum ceva: aveţi grijă ca eu să nu bănui nimic! Mie în secret încă mi se pare, că nu se poate avea încredere în voi; deoarece chiar voi, cum mi se pare, sunteţi o dată şi pentru totdeauna unşi cu toate balsamurile satanice. Cine se încrede în cuvintele voastre, devine un trădător al persoanei sale. Totul, ce aţi vorbit voi aici, nu poate fi, privitor la inima voastră rea, decât pur şi simplu o mască. Dar vai de voi; căci despre vreo plecare nu mai poate fi atunci vorba, când eu sunt paznicul cel sever! Vorbeşte de aceea întregul adevăr, sau vouă vă va fi mai rău decât celor cinci ucigaşi, care sunt legaţi de nişte stâlpi lângă malul mării! Da aceea fără vreo reţinere, întregul adevăr!‟
05] La acest discurs de a primi un răspuns a lui Iuliu devin toţi palizi şi încep să tremure pur şi simplu de frică; căci dacă au avut în fond gândul, să scape de templu, erau totuşi pregătiţi, ca în caz contrar să iasă cu toţii cu basma curată din templu. Deoarece de la bun început ştiau fariseii, cum să fie în caz de vreun pericol peste tot iertaţi. Dacă undeva se aflau la strâmtorare, din pricina faptului că erau ai templului, atunci aceştia erau cei mai mari duşmani ai templului. Dar dacă se întorceau înapoi în templu şi li se spunea, că au fost împotriva templului, atunci aveau ei pregătite nenumărate motive întemeiate, prin care ei puteau explica vorbele lor urâte despre templu.
06] Din acest motiv am spus Eu la început, că nu este bine să ne încredem în ei; căci astfel de suflete omeneşti se aseamănă tot timpul cu acele animale sălbatice îmblânzite, în care nu se poate avea încredere deplină, pentru că sălbăticia, acolo unde i se dă ocazia, se întoarce cu mare plăcere înapoi.
07] Când după un timp de tăcere înfricoşată a început să devină cu mult mai intensiv Iuliu în cererea sa, am vorbit Eu spre el aceste cuvinte: „Prietene, lasă-i ca ei să-şi revină şi să vorbească după aceea! Deoarece cu nişte minciuni nu ne pot ei convinge în nici într-un fel, chiar dacă ei au această intenţie. Căci în primul rând Mă aflu Eu aici, Care nu pot fi minţit şi în al doilea rând, este şi Rafael aici, care nu poate fi minţit. Prin urmare la ce le-ar folosi celor treizeci de înfricoşaţi o minciună în faţa noastră, care în primul rând nu putem fi minţiţi şi în al doilea rând, în mâinile noastre se află toată forţa şi puterea acestei lumi?!‟
08] Spune Iuliu: „Eu văd acum că Tu, o, Doamne, ai, ca de obicei, dreptate pe deplin şi aşa eu vreau să aştept cu răbdare un răspuns de la aceşti treizeci de bărbaţi. Doar un singur lucru mai adaug, că eu, dacă mult timp nu voi primi un răspuns, aş afla la sfârşit totuşi ce am de făcut!‟
09] Imediat după aceste cuvinte îşi deschide tânărul fariseu cu mai mult curaj gura şi spune: „Cu insistenţă şi până la disperare ai cerut tu un răspuns la întrebarea ta. Noi însă te-am întrebat mai înainte cu prietenie, chiar dacă am fost agitaţi, despre acel om acolo, cine este el şi dacă nu cumva este vindecătorul din Nazaret şi noi am mai spus, că, dacă el este acela, noi ne-am afla într-o încurcătură mare. Acest lucru ţi s-a părut ciudat: tu ai început de îndată să ne bănuieşti şi ai vrut imediat să afli de la noi adevărul cu seriozitate ameninţătoare. Că am devenit înfricoşaţi, este uşor de priceput, deoarece am gustat deja din severitatea ta.

10] Dar acum, pentru că în acel bărbat minunat, de care nouă de fapt în secret ne-a fost cel mai tare frică, pentru că în noi s-a ridicat întruna gândul, dacă nu cumva este el vindecătorul din Nazaret şi în acesta am găsit un apărător pentru jena noastră, iar noi putem vorbi acum; căci acum nu ne mai este frică şi putem să vorbim deschis şi cât se poate de liber.
11] Că noi am avut faţă de vindecătorul din Nazaret o frică mare, se poate înţelege pur şi simplu, că noi eram din partea templului evident cei care îl urmăream, chiar dacă noi nu am fost vreodată aşa în adâncul inimilor noastre; în faţa lumii, a trebuit să luăm măsuri aparente împotriva lui, care cu siguranţă nu i-ar fi fost pe plac, chiar dacă acestea nu puteau să-i facă aici vreun rău.
12] Noi am trăit aici deja câteva încercări şi am observat, că unuia care îl urmăreşte pe acest vindecător din Nazaret nu-i va merge prea bine. Şi de aceea te-am întrebat noi acum, când am auzit despre vindecarea celor cinci ucigaşi, dacă nu cumva acest bărbat este vindecătorul din Nazaret.
13] Dacă este într-adevăr el, atunci nu ne-ar mai rămâne nimic altceva de făcut, decât să ne aruncăm în faţă sa în praf şi să-l rugăm să ne ierte, pentru toate acele lucruri pe care noi am fost obligaţi din templu să le comitem împotriva lui. Şi iată, aceasta este încurcătura, în care noi ne aflăm, dacă el este într-adevăr vindecătorul din Nazaret! Dar pentru că am văzut inima nobilă a acestui bărbat, trebuie ca el să fie vindecătorul din Nazaret şi din pricina lui cu siguranţă că nu vom ajunge într-o altă încurcătură! - Aici ai tu răspunsul pe deplin adevărat, pe care tu l-ai cerut de la noi, sub ameninţare; dar, acum, dă-ne şi tu răspunsul cel drept la întrebarea noastră!‟
14] Spune Iuliu: „Deci, să ştiţi, că El este acela, de care ascultă toate forţele naturii şi ale cerurilor, - El este binecunoscutul vindecător din Nazaret! Despre El a depus mai înainte mărturie acea fetiţă şi de semnul Său a ascultat îngerul, când v-a arătat proba puterii sale; dar pentru că voi ştiţi aceasta, spuneţi-mi, ce vreţi să faceţi acum şi mai departe!‟

EV.006.capitol.

01] Spune tânărul fariseu şi toţi ceilalţi împreună cu el: „De aceea să fie lăudat Dumnezeu în înălţimi, că le-a dăruit oamenilor o astfel de putere, care poate fi dăruită slabului muritor, spre vindecare! Scrie în cartea profeţilor, că Dumnezeu va trimite odată din poporul Israel un Mesia. Deci, prin urmare ce ar fi, dacă noi l-am accepta ca fiind el? Un Mesia, după proorociri, nu ar trebui să fie născut în Galilea şi nu ar trebui să vină de acolo; dar şi acest lucru este o limbă profetică, care în fond, nu se înţelege prea bine şi este cuvântul de spirit! Noi nu am înţeles niciodată prea bine, de ce din Galilea nu este trezit un profet sau un alt bărbat mare, deoarece galileenii nu au nici o vină, că sunt galileeni. Dar este scris! Cine vrea să creadă, acela să creadă; cine nu vrea să creadă, acela să nu creadă şi noi toţi facem parte din ultima parte, că noi îl acceptăm întru totul pe acest vindecător din Nazaret ca fiind Însuşi Mesia în forma şi înfăţişarea Sa.
02] Dar, într-un fel, este ceva cât se poate de ciudat şi apare o întrebare mare, cum acest om a ajuns să aibă aceste calităţi înalte şi mult prea dumnezeieşti! Căci din ceea ce noi am aflat despre provenienţa lui, este el fiul dulgherului, care tot timpul, până la vârsta de treizeci de ani, a rămas acasă cu tatăl şi cu unii dintre fraţii săi, pentru a practica împreună meseria de dulgher, ici şi colo şi nimeni nu a observat vreodată ceva extraordinar la el; niciodată nu a fost văzut să scrie sau să citească sau să socotească şi chiar şi discuţiile sale cu oamenii erau scurte şi nu prea spirituale!
03] Da, chiar în Nazaret ni s-a povestit, că tatăl şi mama sa l-au certat de multe ori, pentru că, în primul rând, nu putea fi adus cu uşurinţă în sinagogă, în al doilea rând, nu a vrut niciodată să-i citească cineva Scriptura şi nu se sinchisea prea mult de zilele de sâmbătă. Ceea ce lui îi plăcea cel mai mult, era natura şi privirea mută la lucrurile de pe acest pământ.
04] Pescuitul a făcut parte din activităţile sale preferate şi el a pescuit tot timpul cu cel mai mare succes, iar din această pricină le plăcea pescarilor să fie el în preajma lor.
05] Pe scurt, din tot ceea ce am putut afla despre el, rezultă faptul, că, în primul rând, nu a vizitat niciunde vreo şcoală şi în al doilea rând, a fost tot timpul un om, din care a strălucit doar în mică măsură vreo formare.
06] Dar deodată s-a trezit şi a intrat în posesia unei asemenea înţelepciuni că se putea spune cu cea mai mare convingere, că pământul nu a mai purtat vreodată un om mai înţelept!
07] Deci, acest lucru şi bineînţeles că multe altele aflându-le noi, îl găsim aici şi ne convingem, că el este un om cât se poate de extraordinar; şi din această pricină nu ni se va putea socoti în nume de rău, dacă noi întrebăm: Cum a ajuns el la aceste calităţi înalte, care nu le-a mai posedat înaintea sa vreun om şi care cu siguranţă că nici după el?‟
08] Spune Iuliu: „Cine cunoaşte capătul şi măsura Duhului lui Dumnezeu, cât de mult vrea acesta să se unească cu spiritul omului?! Nu se poate întâmpla, că atotputernicul spirit dumnezeiesc se uneşte cu tot belşugul puterii într-un spirit omenesc şi în care acţionează şi se mişcă, cum bineînţeles nu poate să acţioneze şi să se mişte un om pur, deoarece el nu este un Dumnezeu?!
09] Unde însă Însuşi Dumnezeu vorbeşte prin spiritul întărit al unui om, care doar rareori este folositor, când acţionează şi înfăptuieşte, atunci pentru nişte slabi muritori ca noi, nu este bineînţeles nimic altceva decât miracol după miracol. Cuvântul şi fapta este una, - noi nu putem să imităm nimic; căci noi suntem după trup şi prin spiritul nostru mărginit doar nişte oameni. El însă este după trup la fel ca şi noi oamenii; dar în spirit este El un Dumnezeu în cea mai înaltă măsură şi domneşte peste tot spaţiul nemărginit!
10] Dar - aceasta înseamnă după înţelegerea noastră romană că dumnezeirea recunoscută, unde şi cum se manifestă aceasta, trebuie adorată şi respectată, aşa este şi aici cazul, că noi avem de-a

face cu un om, prin care vizibil înfăptuieşte din abundenţă atotputernicul Duh dumnezeiesc şi cu acesta trebuie să ne comportăm cu totul altfel, decât cum ne comportăm noi reciproc; acest lucru îl înţelegeţi voi mult prea bine!
11] Şi din aceste cuvinte voi puteţi înţelege de ce noi, romanii, îl adorăm, îl iubim şi îl respectăm din adâncul inimilor noastre şi din ce cauză noi îl recunoaştem pe El ca fiind întru totul Domnul întregii lumi. - Spuneţi-mi dacă acest lucru nu vi se pare şi vouă cât se poate de înţelept!"
12] Spune tânărul fariseu: „Da, cum să nu; căci în mai multe rânduri ne place teozofia voastră şi printre altele îşi are aici chiar şi locul potrivit. Doar că, bineînţeles, după învăţătura lui Moise nu se poate accepta aceasta; deoarece acolo scrie cu tărie: 'Eu singur sunt Domnul şi tu să nu ai dumnezei străini în afară de Mine!'"
13] Spune Iuliu: „Foarte adevărat; dar Moise nu trebuie înţeles doar după sunetul cuvintelor, cu mai mult după adevăratul spirit şi cu uşurinţă se va găsi după aceea, că Moise cu învăţătura sa severă nu are nedreptate aici, dacă eu presupun, că omul indiferent de înfăţişare - dar aparţinând de singurul şi unicul Duh dumnezeiesc, care a vorbit cu Moise - să recunoască şi să respecte din acest motiv că egiptenii, grecii şi noi, romanii, chiar dacă la sfârşit am ajuns prea departe cu idolatria noastră oarbă, au adorat toţi oamenii şi toate fiinţele care păreau să aibă o putere neobişnuită.
14] Dar, acum ne-am gândit: celui pur la sfârşit îi este totul pur! Dacă omenirea superstiţioasă în idolatrie idolizează tot ceea ce este dumnezeiesc în tot felul de imagini şi nu se dezvoltă într-o nenorocire - cu toate că este imensă foametea şi creşterea cererilor de preoţi dornici de putere -, dacă pe zeii supăraţi nu i-ar consola cu jertfe de oameni, atunci această superstiţie nici măcar nu poate fi socotită un delict spiritual; căci după părerea mea este la sfârşit cu mult mai bine, dacă omul crede ceva, care are o anumită bază, decât dacă la sfârşit el nu crede nimic şi prin urmare se declară un animal, care nu poate avea nici un fel de superstiţie.
15] Un om, care nu vrea să creadă în ceva, nu poate niciodată să-şi dezvolte într-adevăr raţiunea. Căci cine vrea să construiască o casă, trebuie mai întâi să-şi procure materialele necesare de construcţie. Dar cum va putea cineva să clădească chiar şi o colibă simplă de pescar fără materialul necesar? Chiar dacă în materialul crud nu se află la început o ordine, atunci se va putea instala una, dacă există doar acel material; dar unde lipseşte în totalitate materialul, nu mai este de la sine nevoie de ordine.
16] De aceea spun eu, că la sfârşit îl ajută pe un om mai mult o superstiţie decât nici un fel de credinţă; căci la sfârşit doar sunt mai bune paiele decât nimic! Din paie se poate face ceva; dar, în schimb, din nimic în veci nu se va putea face altceva decât nimic. Din acest motiv tolerează romanii încă superstiţiile sumbre ale poporului vostru, pentru că noi încă vedem un folos pentru omenire în acestea.
17] Dar cei din templu sunt pentru noi o grozăvie, pentru că ştim cu certitudine, că ei nu cred în nimic şi din această cauză le predică poporului în loc de adevăr cele mai absurde lucruri şi îi încarcă pe acei oameni cu nişte pedepse fără rost, care prin urmarea inteligenţei şi prin forţarea morală nu pot crede, că frumuseţea este urâtă, că soarele străluceşte negru în loc de alb şi în pârâul Chedron curge sânge! Pentru mine aceste lucruri sunt cât se poate de răutăcioase, dar, în fond şi la urma urmei, o superstiţie a unui om nu este aceasta!
18] Da, dacă este o avere şi o ocazie bună să li se dea lumină dreaptă oamenilor orbi, atunci acest lucru are o valoare neestimabilă; dar atâta vreme cât nu este în stare cineva, trebuie lăsat poporului părerea credincioasă! Căci dacă unui popor nu i se poate oferi ceva mai bun, atunci măcar să i se lase ceea ce are!"

EV.007. capitol.

01] Spune fariseul: „Totul ce vorbeşti tu, înaltule domn, este însă tot aşa de evident bine şi adevărat, că nu putem spune nimic altceva, decât că fiecare om cu numai ceva înţelepciune câştigă printr-o oră de discuţie cu tine evident mai mult pentru capul şi inima lui, decât dacă ar putea asculta o sută de ani întregi prostiile templului, la care nu rămâne prins nimic altceva decât un răsunet gol al cuvântului.
02] Intr-adevăr, în acesta se bârfeşte mult şi încă mai mult se jeleşte; dar toate acestea sunt atât de mult, ca şi cum am spune la cineva: 'Prietene, spală-mi mâinile şi picioarele mele; dar numai fii la aceasta bine atent, ca nu cumva să mi le uzi cumva în cea mai mică măsură!' - şi din partea învăţătorilor noştri, care sunt ţinuţi în templu, se cere literalmente, ca să-i asculţi într-adevăr cu toată luarea aminte şi să faci ce se cere acolo. Dar de ce şi ce fel de înţelegere se află în învăţătura relatată, de acest lucru n-are voie nimeni să se îngrijească, - pentru că acestea ar fi secrete ale lui Dumnezeu, despre care nu are voie nimeni să ştie ceva mai îndeaproape decât singur numai înaltul preot, dar sub pecetea foarte severă a tăcerii.
03] Ce îi foloseşte omului o învăţătură, al cărei sunet al cuvintelor poate el să îl asculte poate într-adevăr, ba chiar şi trebuie să facă aceasta, dar nici nu are voie să înţeleagă din aceasta niciodată vreo silabă?! Atunci ar fi deci totuşi evident tot aşa de bine, să nu auzi niciodată vreun cuvânt de la o asemenea învăţătură!
04] Pe Dumnezeu, dacă privim treaba învăţăturii de Dumnezeu printre oameni aşa potrivit la lumină, atunci ajungi astfel adesea la lucruri, despre care orice stomac de struţ ar putea să se răstoarne! Pentru că şi dacă oamenii nu sunt adesea în celelalte înfăptuiri ale lor tocmai atât de proşti şi întunecaţi ca o noapte de toamnă fără lună, adânc înnorată, atunci sunt ei însă cu siguranţă acest lucru însuţit în învăţăturile lor despre Dumnezeu! Ori cred ei totul docili, că deja

un câine trebuie să înceapă să se scârbească de acest lucru - cu cât mai mult un om sincer -, sau ei nu cred absolut nimic.
05] O Doamne şi Invăţătorule, tu nu poţi crede cum m-am simţit adesea, când trebuia să le predic astfel oamenilor ceva ca fiind un lucru bun şi adevărat, despre care eram eu dinainte convins mai mult decât profund că era o minciună deplină. Eu m-aş fi putut adesea tocmai sugruma pe mine însumi de atâta furie. Dar la ce folos? Dacă boul se alfă o dată în jug, trebuie să tragă el - dacă merge asta greu sau uşor -, altfel primeşte lovituri mai mult decât din belşug! Eu m-am gândit adesea în timpul predicilor şi m-am întrebat pe mine însumi: 'Cine este într-adevăr un bou mai de compătimit, eu, predicatorul, sau acela, căruia îi predicam?' şi nu m-am putut niciodată împotrivi gândului, conform căruia totuşi eu însumi eram mereu boul mai mare şi în fond, silit de împrejurări, acela mai prost! Pentru că ascultătorul meu putea, dacă era un om deştept, să râdă de mine prin spate după plăcerea inimii lui şi să mă ridiculizeze faţă de prietenii lui; acest lucru însă eu n-am avut voie să-l fac, cel puţin în templu, căci urma pedeapsa cu apa blestemată.
06] De aceea, înaltule domn, spun eu: Să dispară acum de la noi toţi ce este aici curat al diavolului în cea mai deplină seriozitate! Noi vom deveni de acum încolo oameni destul de deştepţi şi veşnic niciodată nu vom mai deveni slujitori ai vreunei prostii omeneşti; pentru că este ceva îngrozitor să fii un slujitor al prostiei oamenilor! De acum încolo, ca arme, raţiunea curată! Toate celelalte îşi au locul între coarnele vechiului ţap ispăşitor, pe care trebuie să-l omori şi să-l arzi cu focul unei supărări drepte. - Dar acum despre altceva!
07] Nu ştii tu, înaltule domn, ce ar dori cumva în schimb acest om bun al lui Dumnezeu, dacă ne-ar primi numai pentru un timp cu totul scurt de câteva zile să-i fim ucenicii Lui? Pentru că ar trebui să se lase foarte mult câştigat de la el într-un timp foarte scurt! Eşti tu într-adevăr de părere, că am putea să-l întrebăm cumva cu totul inofensiv despre acest lucru?"
08] Spune Iuliu: „Intr-adevăr; dar şi aceasta ştiu eu foarte exact, că El nu acceptă de niciunde vreo răsplată materială, ci mereu numai una curat duhovnicească! Oh, El nu are niciodată nici măcar numai o iotă de bani la Sine şi nu-i rămâne totuşi niciodată cuiva dator cu ceva! Cine îi face vreun serviciu de dragul Lui, aceluia îi răsplăteşte El acesta în o mie de feluri pe o altă cale; pentru că cuvântul Lui şi voinţa Lui au mai multă valoare decât lumea întreagă. Mai mult nu trebuie să ştiţi voi şi puteţi face ce vreţi!"
09] Spune tânărul fariseu: „Cu totul bine şi potrivit şi multe mulţumiri ţie, tu înaltule domn, pentru această iluminare a inimii noastre; pentru că acum ştiu eu deja destul de bine ce vom face noi toţi şi ce trebuie oarecum să facem! De-abia acum ne vom adresa cu totul în serios noi toţi lui; şi ce va spune el, aceea o vom şi face!"

Ev. 008. capitol.

01] După asemenea cuvinte se ridică tânărul fariseu, merge dincolo la Mine şi spune: „Doamne, Invăţătorule şi Mântuitorule fără asemănăre! Cine suntem eu şi cei 29 de fraţi ai mei, aceasta o ştii tu cu totul sigur şi precis şi cine eşti tu aşa cu totul de fapt, am auzit de asemenea de la înaltul domn Iuliu; aici nu va fi necesar prin urmare de multe întrebări reciproce. Dar, deoarece am auzit, că primeşti în acest timp şi ucenici, astfel am dori şi noi - pentru un timp scurt numai, dacă n-ar putea cumva să fie unul mai lung - să fim ucenicii tăi!"
02] Spun Eu: „Ar fi totul bine; dar vedeţi: Vulpile au vizuini şi păsările cerului cuiburi; Fiul Omului însă nu are unde să-şi plece capul. {Mt. 08, 19-20; Lc. 09, 58}
03] Cine vrea să fie sau să devină ucenicul Meu, acela trebuie să ia o povară grea pe spatele său şi să-Mi urmeze astfel! Avantaje lumeşti nu-i aşteaptă pe ucenicii Mei absolut de loc, din contră, ei trebuie să părăsească chiar pentru numele Meu si pentru dragostea Mea avantajele şi proprietăţile deja avute, nu numai pentru un timp, ci pentru totdeauna; chiar şi soţia şi copiii n-au voie să-i împiedice la aceasta, dacă vor să fie pe deplin adevăraţi ucenici ai Impărăţiei lui Dumnezeu.
04] Bani sau alte comori lumeşti n-au voie ei să aibă, de asemenea nici două haine, fără trebuinţă pantofi, genţi pentru a adăposti şi un oarecare băţ sau toiag de călătorie, pentru a se apăra împotriva unui duşman eventual. {fă compa. cu Mt. 10, 10}
05] Ei nu au voie să aibă pe pământ nimic altceva decât numai secretul tăinuit al Impărăţiei lui Dumnezeu. Dacă puteţi voi să vă adaptaţi la aceasta, atunci puteţi fi ucenicii Mei!
06] De asemenea trebuie fiecare ucenic de-al Meu să fie asemenea Mie plin de dragoste, blândeţe şi răbdare faţă de oricine. El trebuie să-l binecuvânteze pe duşmanul său cel mai rău tot aşa ca pe cel mai bun prieten al lui şi trebuie, dacă se iveşte ocazia, să-i facă bine aceluia, care i-a pricinuit mai înainte o pagubă şi să se roage pentru acela, care îl persecută.
07] Mânie şi răzbunare trebuie să fie departe de inima fiecăruia, care vrea să fie ucenicul Meu; asupra întâmplărilor amare de pe acest pământ nu are voie el să se plângă sau să înceapă să murmure chiar furios asupra acestora.
08] El trebuie să fugă de toată viaţa senzual plăcută ca de ciumă, dar pentru aceasta să pună la contribuţie totul pentru a-şi crea într-adevăr pe deplin un duh nou în propria inimă prin cuvântul Meu viu şi să trăiască în sfârşit pe veci pe deplin în acest duh mai departe în belşugul a toată puterea duhovnicească.
09] Reflectaţi de aceea asupra acestor condiţii şi spuneţi-Mi, dacă sunteţi de acord cu acestea şi dacă vreţi să vă supuneţi pe deplin tuturor acestora!"
10] Asupra acestei prezentări ale Mele încep fariseii tineri să se scarpine oarecum foarte tare după urechi şi nimeni nu ştie ce să spună la această treabă, aşa ca să fie cu totul potrivit. Fariseul cel tânăr, care discută de obicei cu Iuliu, dar acum aflându-se încă la Mine spune însă totuşi după un

timp, aşa pe jumătate în glumă: „Dragă Invăţător bun şi foarte de neîntrecut! Condiţiile nouă arătate pot să fie pentru sine cu totul bune în privinţa dobândirii chiar şi numai a unor capacităţi ale tale ieşite din comun, asemănătoare cu Dumnezeu; dar numai foarte puţini se vor supune şi se vor declara la acestea! Şi pentru marea masă însă nu poate o asemenea cerere să primească doară oricum niciodată o valoare; pentru că, dacă ar dori la sfârşit toţi oamenii să intre în condiţiile tale de ucenicie, atunci pământul ar arătă acuşi aşa, cum a arătat el după Moise în a doua sau a treia zi a creaţiei, anume pustiu, deşertos şi gol! Ştii tu, prozeliţi (nou convertiţi) vei aduna tu foarte puţini în acest mod! Câţiva puţini da, care se supun unei vieţi aşa numite reculese şi vor să dobândească deja oarecum pe acest pământ ceea ce au ei de dobândit de-abia în lumea cealaltă, se vor supune într-adevăr la aceasta; dar toţi oamenii? O, Doamne, încotro cu lumea?
11] În acest caz este şi rămâne deci totuşi întotdeauna învăţătura veche a lui Moise pentru sfera fizică şi morală a fiecărui om cel mai creativ lucru şi în fiecare privinţă lucrul cel mai folositor pentru toată făptura! Aici poţi să fii în faţa lui Dumnezeu şi în faţa lumii un om respectat asemeni unui David, ceea ce este în cea mai mare măsură necesar pentru menţinerea ordinii pe pământ. Pune tu numai toţi oamenii pe aceeaşi treaptă şi te vei convinge acuşi, unde va ajunge atunci omenirea, deja într-un timp foarte scurt! Unii puţini ar trebui doară să fie în posesia tainelor Impărăţiei lui Dumnezeu pe pământ; dar pentru toţi oamenii se potiveşte aceasta tocmai aşa, ca şi când s-ar afla la o oaste ori numai conducători de oşti de acelaşi rang, sau însă şi numai războinici obişnuiţi, duri fără toată cunoaşterea despre conducerea unui război, deci fără un conducător de oşti. Cu adevărat, cu o asemenea oaste de războinici ar putea la sfârşit să se lupte şi câteva grupuri de femei bătrâne numai întrucâtva bine conduse!
12] Eu pentru mine singur vreau într-adevăr cu destul de mult drag să mă fac ucenicul tău şi dacă mi-ai fi pus condiţii încă mai grele; dar dacă toţi însoţitorii mei se vor acomoda cu acestea, aceasta este o altă întrebare foarte însemnată! Pentru că uite, templul cere într-adevăr cu adevărat foarte multe; dar tu ceri imediat totul, - şi cu aceasta, prietene, cu aceasta vor fi foarte puţini de acord!"

Ev. 009. capitol.

01] Spun Eu: „Asta însă chiar nici nu face nimic; Eu doară nu oblig pe nimeni! Cine vrea să Mă urmeze, acela să urmeze; cine nu vrea însă şi nu poate, acela să rămână acasă!
02] Dar în aceste zile îndură Impărăţia lui Dumnezeu forţă; şi aceia care nu o trag la ei cu forţa, aceia nu o vor poseda. {fă comp. Mt. 11, 12; Lc. 16, 16}
03] Eu sunt însă de părere în privinţa condiţiilor Mele, într-adevăr ceva cam grele, puse vouă: Dacă ai o haină veche şi deja foarte zdrenţuită, cu care este o veritabilă ruşine să mai apari între oameni şi dacă vine un om la tine cu o haină nouă, bună şi îţi spune: 'Prietene, dezbracă haina ta veche şi distruge-o de tot, pentru că ea nu mai este absolut de loc de folosit pentru mai departe în viitor şi eu îţi dau aici pentru aceasta una nouă, care va fi folosibilă pentru toate timpurile pentru că ea este ţesută dintr-un material, căruia nu-i pot pricinui ceva furtunile din vreun timp!' - vei fi tu la o asemenea cerere într-adevăr încă un nebun şi vei reţine haina zdrenţuită veche, putrezită?
04] Mai departe ştii tu, aşa ca însoţitorii tăi, că această viaţă pământească de şcoală şi de încercare durează numai un timp foarte scurt şi după aceeaşi începe imediat veşnicia foarte nemărginită. ştii tu într-adevăr, cum şi dacă vei avea încă o oarecare viaţă în continuare după moartea trupului? - Eu însă sunt acum singur în stare să-ţi dau ţie precum oricăruia pentru această viaţă scurtă şi mizeră cu cea mai înaltă certitudine viaţa veşnică, foarte desăvârşită a unui înger.
05] Vei mai avea tu unele îndoieli, să accepţi oferta Mea, deoarece Eu sunt singurul, care îţi poate dărui şi pregăti pe veci viaţa eternă? Într-adevăr, Eu cer puţin - şi în schimb îţi dau Eu foarte mult!
06] Crezi tu că pământul ar deveni gol şi pustiu, dacă cu timpul, ce se va şi întâmpla, vor accepta toţi oamenii învăţătura Mea? Oh, tu fariseu rău văzător!
07] Uită-te la acest înger al Meu! El singur are atâta forţă şi putere din Mine, că el, dacă aş vrea Eu, acest pământ întreg, soarele cel mare, luna şi toate celelalte stele vizibile, ar putea el să le strivească într-o clipă, aşa cum a strivit el mai înainte acea piatră. Dar dacă tu crezi, că cultura pământului depinde doar de oameni, atunci tu te înşeli amarnic!
08] Eu vreau să-ţi dau o bucată de pământ, dar mai înainte o acopăr cu blestemul Meu şi tu vei putea după aceea să lucrezi cum vrei, căci nu va purta nici măcar spini sau scaieţi pentru a sătura foamea râmelor tale! Cel ce sădeşte pune sămânţa în pământul bogat; dar la acea semănare trebuie să lucre şi îngerii Mei şi să binecuvânteze pământul, căci altfel niciodată nu-i va aduce nimănui roade! - Înţelegi tu aceasta?
09] Dar dacă lucrătorii principali ai pământului spre purtarea roadelor sunt tot timpul îngerii Mei, atunci aceştia pot să semene şi ei, aşa cum încă mai înfăptuiesc acest lucru în unele părţi ale pământului, în care încă nu a călcat un picior de om
10] Dar pentru că oamenii suferă din pricina vechiului blestem şi vor ei înşuşi să lucre cu sudoare pentru trupul lor, -deci, prin urmare, pot sărbători îngerii Mei constant şi fără vreo întrerupere!

EV. 010.capitol.

01] (Domnul:) „Nu aţi citit voi despre Edenul care a existat pe pământ, acolo unde a fost creat primul om? Acest pământ a fost o grădină mare şi a fost bogat în cele mai bune fructe de pe tot

pământul ; şi totuşi nu a fost posibil ca o mână de om să fi lucrat toate acelea! Tot aşa primii oameni nu au avut case sau oraşe; ei aveau necesităţi minore, care erau uşor de îndeplinit, dar au rămas sănătoşi, au ajuns la vârste foarte înaintate şi au avut de aceea mult timp, să se ocupe de formarea sufletelor lor şi aproape tot timpul aveau legături vizibile cu puterile cerurilor.
02] Dar un Cain prin influenţa lui Satana a construit fiului său Enoh o cetate sub acelaşi nume; şi prin aceasta a ridicat el baza pentru toate relele de pe lume.
03] Eu vă spun: Omul nu are nevoie de multe pentru a trăi pe acest pământ; dar manierele omului, lenevia, aroganţa, egoismul şi dorinţa de domnie au nevoie de foarte multe pentru a fi satisfăcute! (Mt.06, 25-34; lk.12, 22-32)
04] În schimb nevoile omului sunt hrănite şi oamenii bineînţeles că nu mai au vreme, să se ocupe de ceea, ce ar trebui, pentru că din această pricină au fost aşezaţi de Dumnezeu pe acest pământ.
05] De la Adam şi până la Noe nu au purtat vreodată război copiii munţilor, pentru că necesitaţile lor erau cât se poate de reduse şi nici unul nu dorea să fie mai mult, decât era fratele său şi părinţii îşi menţineau tot timpul poziţia lor fermă în faţa copiilor, deoarece aceştia erau tot timpul ghizii şi învăţătorii înţelepţi ai copiilor lor.
06]Dar în adâncuri, unde oamenii orbi în inimă şi în minte au împodobit mult prea măreţ ghizii şi învăţătorii lor, acolo unde au început să le îmbălsămeze capul şi îl onorau cu coroane şi le dădea importanţă şi putere şi forţă, a început să se termine dintr-o dată viaţa cu necesitaţile reduse!
07] Luxul are un stomac mare, care nu mai poate fi săturat. Pămânul nu a mai putut da roade suficiente pe o bucată de pământ mică şi oamenii luxurioşi, greu de săturat, au început, să se întindă din ce în ce mai departe, au numit pământul ocupat imediat proprietatea lor, au instalat acolo de îndată luxul şi prin aceasta ei au trezit invidia şi gelozia şi imediat după aceea reavoinţa, certurile, supărarea şi războiul şi cel care a fost mai tare a primit la sfârşit dreptul şi a domnit peste cei mai slabi şi i-a forţat, să lucreze pentru el şi să asculte cu toţii de el. Cei care nu vroiau să asculte, au fost pedepsiţi şi chiar şi cu moartea au fost ei obligaţi spre ascultarea deplină!
08] Şi vedeţi, toate acestea fuseseră urmările culturii întinse de pe pământ, a dragostei pentru lux şi aroganţa care urmase!
09] Dar dacă Eu vin acum în Duh din ceruri şi vreau să vă conduc înapoi la starea fericită de la începuturi şi vă arăt acum drumurile pierdute spre împărăţia lui Dumnezeu, cum puteţi voi spune, că condiţiile impuse de Mine, pentru ca voi să deveniţi ucenici, sunt prea crunte şi în mare parte de nerezolvat!
10] Eu vă spun: Greutatea pe care Eu o pun pe umerii voştri, este uşoară şi povara, pe care Eu vi-o ofer spre a fi purtată, este uşoară ca o pană în comparaţie cu ceea ce purtaţi voi acum, zi de zi.
11] Cât de departe în lume vă sunt îndreptate grijiile! Zi şi noapte nu aveţi voi linişte şi nu vă odihniţi; şi acest lucru doar din cauza lumii şi ca nu cumva să se scurteze luxul imaginat şi viaţa cea bună, iar toate acestea se întâmplă pe spatele fraţilor şi a surorilor voastre slabe cu sudoarea lor însângerată!
12] Cum poate la astfel de griji să mai găsească sufletul timp, să facă ceva spre trezirea Duhului lui Dumnezeu în aceasta!?
13] Da, sufletele voastre şi sufletele milioanelor de oameni nici măcar nu mai ştiu, că sunt purtători ai Duhului dumnezeiesc, dar să nu mai vorbim de faptul că nu pot face nimic spre avansarea sufletului, din pricina grijilor lumeşti. Omenirea săracă şi slăbită este mult prea mult folosită pentru lucru spre a vă menţine vouă luxul şi viaţa bună şi nu poate face nimic pentru libertatea şi independenţa spiritului lor şi prin urmare sunteţi voi, împreună cu slujitorii voştri morţi şi sunteţi într-adevăr copiii lui Satana şi nu vreţi să auziţi cuvântul Meu, care vă conduce cu seriozitate şi în adevăr deplin spre viaţă, ci voi vă apăraţi cuvântul vostru, din care evident că urmează moartea pentru voi şi pentru toţi cei care vă slujesc!"

EV.011. capitol.

01] (Domnul:) „Se mai dă vina principală şi lui Dumnezeu şi se spune: 'Cum a putut Dumnezeu să omoare toată viaţa de pe faţa pământului printr-un potop şi cum a putut să distrugă toţi oamenii din Sodoma şi Gomora!?' O nimic nu este mai uşor de explicat decât acest lucru! Căci de ce să se mai afle nişte bucăţi de carne pe pământ, a căror suflete s-au îndepărtat aşa de mult de ordinea lui Dumnezeu, că a dispărut chiar şi cea mai mică urmă a cunoştinţei propri de multele griji pentru carne!?
02] Dar poate exista şi o altă încarnare a sufletelor omeneşti mai rea decât atunci când sufletul nu mai are habar despre Duhul dumnezeiesc şi la sfârşit se pierde aşa de tare, că începe într-adevăr să-şi nege existenţa şi nu mai poate fi în nici un fel convins, că există!?
03] Da, dacă la omenire se instalează o astfel de stare, atunci a încetat întru totul omul, să fie un om; el este atunci doar un animal cu instincte raţionale şi nu este capabil pentru formarea mai avansată a sufletului. De aceea trebuie să moară o astfel de carne şi trebuie să putrezească împreună cu sufletul prea intensiv incarnat, ca să poată după mai multe mii de ani un astfel de suflet încarnat să-şi înceapă drumul spre formarea proprie pe acest pământ sau pe altul.
04] Că mai există deseori oameni, care din pricina grijilor lumeşti şi a cărnii nu mai ştiu nimic de propriul lor suflet, acest lucru puteţi să-l vedeţi în parte la voi, în parte la saduchei şi în cea mai mare parte la toţi oamenii; căci nici unul nu mai poate spune cu certitudine, cine şi ce este de fapt sufletul! Se pronunţă şi se spune: 'Pentru sufletul meu' şi 'în sufletul meu': dar dacă întrebi pe

cineva şi îi spui: ‘Prietene, cine şi ce este în fond şi la urma urmei sufletul?’, atunci cel care a fost întrebat, se comportă ca şi boul la poarta cea nouă şi nu ştie pe unde este intrarea sau ieşirea!
05] Dacă sufletul nu se mai recunoaşte şi la sfârşit uită de tot ceea ce este şi cum este, atunci totul se sfârşeşte! Şi lui Dumnezeu nu-i rămâne altceva de făcut, decât manevra cea veche de stârpire a trupurilor omeneşti să se năpustească asupra pământului, o dată în măsură mai mică, altădată în măsură mai mare, depinde de situaţia oamenilor şi cât de mult mai ştiu aceştia despre existenţa duhului şi sufletului lor.
06] Astfel de oameni lumeşti şi de carne sunt în forma lor exterioară foarte frumoşi, dar mai ales sexul femenin; motivul uşor de înţeles se află în faptul că sufletul lor se uneşte cu carnea lor. Dar astfel de oameni devin slăbiţi şi foarte receptivi la toate părerile psihice. Astfel de trupuri se îmbolnăvesc repede şi cea mai mică adiere de ciumă le aduce moartea inevitabilă, în vreme ce asupra oamenilor, care au un suflet liber şi în acesta un spirit liber, se pot năpusti toate otrăvurile lumii şi nimic nu le va putea provoca un rău; căci un suflet liber şi un spirit în acesta liber are destulă putere şi mijloace, să întâmpine orice duşman eficient, în vreme ce un suflet prins în carne cu frânghii tari se aseamănă cu un uriaş legat, care la sfârşit nu se poate apăra nici măcar de o muscă şi trebuie să accepte, dacă un pitic supărat îi separă foarte încet capul de trup cu un cuţit.‟

EV.012. capitol.

01] (Domnul:) „Reţineţi acest lucru! Dacă ajungeţi într-un loc, unde există oameni frumoşi şi curaţi de ambele sexe, de acolo să mergeţi repede mai departe; căci acolo nu se poate încheia nici un târg pentru Impărăţia lui Dumnezeu, pentru că acolo cel puţin pe jumătate sunt dezvoltate Sodoma şi Gomora! Într-un astfel de loc nu mai este îndepărtată judecata de pedepsire a lui Dumnezeu; căci astfel de suflete în boldul cărnii, care în mare parte propria lor existenţă şi toată conştiinţa au aşezat-o în mormântul cărnii lor, sunt mult prea tare legate. Şi dacă carnea lor frumoasă este atacată de spiritele naturii rele, necoapte şi cât se poate de neformate (bacterii, infecţii şi aşa mai departe), nu se pot în nici într-un fel proteja sufletele legate şi sunt învinse cu tot cu carnea lor, care, din pricina că este prea mult amestecată cu sufletul, este cu mult mai receptivă şi sensibilă decât carnea trupului a unui suflet liber.
02] Mergeţi şi prindeţi de braţ aşa o gingaşă desfrânată de oraş sau de o altă parte a trupului şi aceasta va striga de durere; dar mergeţi la ţară la o femeie care lucrează, care pe lângă lucru încă mai poartă grija cea dreaptă pentru sufletul ei şi al copiilor ei, acolo puteţi să prindeţi braţul ei şi al copiilor şi puteţi să strângeţi şi să scuturaţi cât doriţi şi ei nu vor striga de durere sau de spaimă!
03] Voi credeţi, că o astfel de insensibilitate provine de la munca grea şi din obişnuinţă?! Da de unde, vă spun Eu; şi insensibilitatea lor este doar o urmare a sufletului liber prin tot felul de abnegaţii pricinuite trupului, prin care şi trupul se întăreşte pe măsură.
04] Dar unde se poartă toate grijile pentru fineţea trupului şi unde se află chiar şi nişte şcoli, în care trupul este menţinut în formă prin tot felul de exerciţii şi la sfârşit este uns cu tot felul de uleiuri şi de balsamuri pentru a fi cât mai fin posibil, acolo nu mai există un suflet liber şi tare; şi dacă doar o mică adiere de otrăvuri se năpusteşte asupra unor astfel de trupuri slăbite, atunci poate moartea să-şi sărbătorească învingerea uşoară.
05] Atunci încep plângerile şi văităturile şi un credincios pe jumătate după altul îşi deschide gura şi spune: ‘Dar ce distracţie poate avea Dumnezeu, dacă El le trimite oamenilor tot felul de nenorociri?!’ Acolo numai că nu poate fi vorba de vreun Dumnezeu, sau Dumnezeu este mult prea înalt şi nu se mai sinchiseşte de viermii acestui pământ, sau Dumnezeu doreşte jertfe şi tămâie, trebuie liniştit prin jertfe bogate, cuvinte magice şi bineînţeles, prin tămâie! Sau Dumnezeu este supărat şi se răzbună pe omenirea săracă şi slabă; trebuie ca oamenii să se căiască şi să arunce cel puţin doisprăzece ţapi în Iordan!

Cauzele tuturor relelor

06] Dar nimeni nu se gândeşte, că **toate suferinţele, toate bolile, toate războaiele, toate scumpirile, foametea şi ciuma provin de la faptul, că oamenii, în loc să facă totul pentru suflet şi pentru spiritul lor după ordinea lui Dumnezeu, fac tot posibilul doar pentru trup!**
07] Sufletelor moarte li se predică frica de Dumnezeu, în care nu mai crede de mult timp predicatorul cu sufletul mort, ci cerde doar în ceea ce primeşte el pentru acea predică şi ce respect şi ce poziţie îi vor da predica lui bine studiată. Şi aşa conduce un orb pe celălalt şi aşa vrea un mort să-l învie pe celălalt. Primul predică pentru trupul său şi celălalt ascultă predica din pricina trupului său. Dar ce avantaj poate fi în toate acestea pentru un suflet bolnav în cea mai înaltă măsură?

Cum a vindecat Iisus

08] Eu sunt un vindecător; cum, se întreabă oamenii orbi şi prin urmare morţi, îmi poate fi posibil acest lucru? Şi eu vă spun, că **Eu nu vindec carnea omului, ci acolo unde un suflet nu este prea tare amestecat cu carnea, eliberez Eu doar sufletul şi trezesc, cât se poate de bine, spiritul îngropat din suflet. Acesta întăreşte de îndată sufletul, care se eliberează şi după aceea este foarte uşor, ca toate necazurile cărnii să fie aduse la ordinea normală.**

09] Acest lucru se numeşte o **vindecare miraculoasă**, cu toate că acest lucru este cel mai natural fel de pe această lume pentru a însănătoşi carnea bolnavă! Ceea ce are cineva, poate să şi ofere; dar ceea ce el nu are, acel lucru nici nu-l poate da!
10] Cine are un suflet viu după ordinea lui Dumnezeu şi are în acesta un spirit liber, acela poate să elibereze sufletul fratelui său, dacă acesta nu a intrat prea mult în crane şi aşa spiritul îşi ajută cu uşurinţă trupul de carne bolnav. Dar dacă doctorul sufletului are chiar el un suflet cât se poate de bolnav, care este mai mult mort decât viu, cum să-i dea prin urmare unui alt suflet ceea ce lui îi lipseşte în totalitate?! De aceea gândiţi-vă bine!
11] Condiţiile prin care voi puteţi deveni ucenicii Mei, vi le-am arătat şi relele lumii în profunzime. Faceţi acum ce vreţi! Eu nu vă iau spre a fi ucenicii Mei şi nici nu vă interzic, să deveniţi. **Dar dacă vreţi să deveniţi ucenicii Mei, atunci trebuie mai întâi să eliberaţi şi să întăriţi sufletele voastre,** căci altfel nu vă va ajuta la nimic ucenicia în învăţătura Mea!"

EV.013. capitol.

01] După această cuvântare cască toţi ochii mari şi spun în taină: 'Vina mea!' şi tânărul fariseu nu ştie apoi ce să răspundă la acestea. Şi Cireniu şi Iuliu fac aici nişte mine puţin cam gânditoare şi Ebahl şi Jarah înşişi, căreia frumuseţea ei feminină începe să-i fie puţin îngrijorătoare!
02] Şi Cireniu spune, după un timp de gândire adâncă: „Doamne şi Invăţătorule, eu am petrecut cu tine deja pe ici pe colo câteva zile şi nopţi şi am văzut de la Tine multă înfăptuire miraculoasă şi Te-am şi auzit vorbind foarte ascuţit, dar aşa ca această cuvântare a Ta nu m-a făcut încă niciodată nimic să-mi ies aşa de tare din toată firea mea de viaţă! Pentru că după afirmaţia Ta de această dată nu suntem noi absolut de loc cu mult mai bine poziţionaţi decât în timpurile lui Avraam, a Sodomei şi Gomorei. Şi toată a noastră grijie, acţiune şi înfăptuire este cu totul în optima forma (ceea ce înseamnă în cea mai bună formă) a lui satana. Prietene, aceasta este o învăţătură foarte dură! Din păcate nu se poate tăinui cu nici un preţ de pe lume, că ne-ai pus aici în faţă adevărul cel mai gol; dar cum să-ţi impui acum o poziţie de opinie, începând de la care ai putea să-i arăţi spatele întregii lumi acum desigur foarte bucuros şi să poţi să foloseşti atunci tot timpul asupra cultivării sufletului şi a duhului?"
03] Spun Eu: „Prietene, nimic mai uşor decât aceasta! Tu rămâi ce şi cine eşti tu şi stai în faţa aceluia, căruia îi eşti introdus; dar nu spre faima ta, ci pentru folosul multilateral al oamenilor!
04] Pentru că uite, când în timpul lui Noe a venit potopul peste suprafaţa pământului, pe care îl popula de fapt şi la urma urmei omenirea cea mai stricată a vieţii, atunci a ucis potopul, exceptându-l pe Noe şi familia acestuia mică şi animalele pe care Noe le putuse lua în corabie, totul în regiunea întinsă a lumii, numai peştii din mare bineînţeles nu.
05] Cum şi-a păstrat însă viaţa Noe şi familia lui larg deaspura tuturor valurilor aducătoare de moarte a marelui potop? Vezi, el s-a aflat în corabia lui tare, pe care apele mari trebuiau s-o ducă cu totul ascultătoare pe spatele lor şi nu puteau să pătrundă pe niciunde în interiorul corabiei, unde ele ar fi putut deveni periculoase şi faţă de viaţa lui Noe!
06] Potopul ucigător al lui Noe se menţine însă duhovnicesc încă în continuare peste suprafaţa acestui pământ; şi Eu ţi-o spun, că acest potop al lui Noe duhovnicesc şi perseverent al păcatului nu este faţă de viaţa oamenilor lumii cu nimic cumva mai puţin periculos decât cel în mod natural de odinioară, în timpurile lui Noe.
07] Cum poţi însă să te protejezi de înecarea până la moarte în potopul duhovnicesc? Eu îţi spun aceasta: Ceea ce Noe a făcut trupeşte, aceea s-o faci acum duhovnicesc şi eşti pentru totdeauna protejat faţă de înecarea până la moarte în potopul duhovnicesc mare şi perseverent!
08] Cu alte cuvinte spus: Să se dea şi lumii după ordinea lui Dumnezeu, ceea ce este al lumii, - dar mai presus de toate lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!
09] 'Arca lui Noe' este adevărata smerenie, dragoste către aproapele şi către Dumnezeu a unui om.
10] Cine este cu adevărat smerit şi plin de curata dragoste neinteresată pentru persoana proprie către Dumnezeu Tatăl şi către toţi oamenii şi are mereu aspiraţia dreaptă să le slujească, dacă este posibil, tuturor oamenilor, în ordinea lui Dumnezeu, acela înoată cu totul teafăr şi foarte bine ferit deasupra apelor altfel aducătoare de moarte chiar foarte uşor a tuturor păcatelor lumeşti; şi la sfârşitul acestei căi de viaţă pământeşti a lui, când pentru el potopul va scădea şi se va scurge în adâncurile lui întunecoase, atunci arca lui va cuprinde o linişte bine întemeiată pe marele Ararat a celei mai vii Impărăţii a lui Dumnezeu şi îi va fi aceluia care a dus-o, o casa veşnică de locuit."

Ev. 014. Capitol.

01] (Domnul:) „Uitâte la Mine! Nu trebuie Eu acum să am de-a face cu lumea? Eu mănânc şi beau şi lumea îmi slujeşte, precum odinioară potopul i-a slujit archei lui Noe! Intr-adevăr bântuie el foarte imens sub pereţii tari ai corabiei Mele, - dar s-o înghită nu poate el veşnic niciodată!
02] Tu nu poţi face nimic, că o împărăţie romană s-a format odată. Acum este ea o dată aici şi tu n-o poţi distruge! Impărăţia are însă totuşi legi bune, care sunt destul de bine folositoare pentru menţinerea unei ordini şi pentru umilirea oamenilor. Dacă te crezi un domn, care se află mai presus de lege şi poate de aceea să poarte o coroană, atunci eşti pe calea greşită pentru tine, chiar dacă nu faţă de oameni, care trebuie oricum să poarte legea, care este o dată sancţionată, cu toate avantajele şi dezavantajele ei. Dacă te pui însă şi sub lege şi te consideri doar ca un conducător şi om pus de stat din pricina nevoii, care aplică aceeaşi, atunci te afli pe poziţia

dreaptă de opinie şi îţi tâmplăreşti o arcă din materialul duhovnicesc al legii, care trebuie să te ducă în continuare peste tot potpul încă cât se poate de furtunos al păcatelor lumeşti!
03] Dacă mai respecţi însă la aceasta încă în toată acţionarea principiile uşoare ale învăţăturii Mele, care este de împreunat cu totul bine cu legile voastre, atunci şi faci tu după posibilităţi îndeajuns pentru sufletul tău şi pentru duhul tău. Dacă însă Eu îţi înfăţişez aceasta ca fiind îndeajuns, atunci numeşte-Mi încă pe cineva, care ţi-ar putea indica aceasta ca nefiind îndeajuns!‟
04] Spune Cireniu: „Dar ia în consideraţie, o, Doamne, splendoarea şi luxul, în care trebuie să trăiesc din pricina statului şi ia în considerare ce ai vorbit Tu tocmai mai înainte despre splendoarea şi luxul lumii!‟
05] Spun Eu: „Iubeşti deci în inima ta splendoarea şi luxul lumii?‟
06] Răspunde Cireniu: „Oh, nici foarte puţin; mie îmi este totul ca un chin adevărat!‟
07] Spun Eu: „Aşadar, ce te tulbură atunci constrângerea spre splendoare şi spre lux? Nici o strălucire şi nici o podoabă nu poate fără dragostea inimii tale să devină la aceasta un dezavantaj pentru suflet şi duh! Dar dacă inima ta este legată de ceva material şi dacă ar fi acelaşi lucru în fond şi la urma urmei încă cât se poate de deşert, atunci poate acesta să fie pentru suflet şi pentru duh tot aşa de dăunător ca o coroană foarte grea din aurul cel mai curat şi din mărgăritarele cele mai scumpe.
08] De aceea, totul depinde aici numai de starea inimii; căci altfel ar trebui într-un mod foarte ridicol şi soarele, luna şi toate stelele să fie oamenilor acestui pământ socotite ca fiind păcate, pentru ca ele strălucesc şi iluminează foarte măreţ şi pentru că omul are deci totuşi cu siguranţă o bucurie adevărată asupra acestora. Astfel poţi şi tu, dragul Meu Cireniu, să ai o bucurie adevărată asupra strălucirii în faţa oamenilor, dar numai nu una mândră şi de aceea neânţeleaptă, pentru că prin ea este stricat sufletul şi este la sfârşit omorât!
09] Fusese totuşi permis şi chiar poruncit lui Solomon de a se îmbrăca într-o asemenea splendoare, precum n-o purtase înaintea lui nici un rege şi după el nici n-o va mai purta vreodată vreun rege. Atâta timp cât n-a legat el de aceasta nici o bucurie prostească, trufaşă, ci avea una adevărată, întemeiată pe înţelepciune, fusese bucuria înălţătoare pentru sufletul şi duhul său. Atunci când însă din pricina urmării a strălucirii mari devenise el mândru şi felul curţii îl prinsese în laţ, atunci s-a şi micşorat el de îndată în toate în faţa lui Dumnezeu şi a toţi oamenii mai buni şi decăzuse în toate păcatele lumii voluptoase şi faptele şi acţiunile lui deveniseră prostii nebuneşti în faţa oamenilor mai buni şi adevărate grozăvii în faţa chipului lui Dumnezeu.
10] Eu îţi spun aceasta şi şi tuturor celorlalţi, că omului îi este chiar bine şi folositor, dacă el, ca un om devenit pe deplin matur în suflet şi în duh, imită deja pe acest pământ strălucirea cerurilor şi îşi înveseleşte cugetul său la aceasta într-o formă dreaptă; pentru că este mai lăudabil de a construi, decât de a distruge. Dar numai oameni pe deplin maturi în privinţa sufletului şi a duhului ar trebui să facă aşa ceva, ca cei nematuri să secere, toate ce un matur este în stare să înfăptuiască.
11] Dar cine îşi construieşte un palat din pricina cinstei lui şi slavei lui şi se iubeşte la sfârşit pe sine în splendoarea lui, acela comite un păcat imens împotriva propriului său suflet şi împotriva Duhului dumnezeiesc din el şi se strică pe sine şi pe toţi urmaşii săi, care se consideră atunci deja începând de la naştere ca fiind cu mult mai buni decât ceilalţi oameni.
12] Dar dacă prin splendoarea palatelor inimile locuitorilor palatelor se strică şi se fac la aceasta pline de mândrie şi pline de dispreţuire împotriva unor asemenea oameni, care nu pot locui în palate, atunci este iarăşi mai bine, de a transforma palatele imediat în molozuri de dărâmături.
13] Aşa nu este de asemenea absolut de loc împotriva ordinii dumnezeieşti de a-şi zidi un oraş, în care oamenii trăiesc, înfăptuiesc şi acţionează laolaltă în pace şi înţelegere, ca o familie într-o casă şi putându-se în toate lucrurile mai uşor ajuta reciproc, decât dacă ar locui unii faţă de ceilalţi la depărtări de ore. Dacă se instalează însă atunci într-un oraş înfumurare, lux, nevoie de splendoare, pizmă, ură, persecuţie şi chiar ucidere şi voluptate, desfrâu şi lenevie, atunci să fie un asemenea oraş numai imediat iarăşi transformat într-o grămadă de moloz şi stricăciune, căci altfel devine el un sălaş de răsad pentru tot felul de boli moştenitoare, care ar necurăţi cu timpul întregul pământ din temelie asemeni Enoh-ului de dinainte de potop şi Babilonului de după potop şi a marelui oraş Ninive! Cât de mari fuseseră odată aceste cetăţi şi acum se află puţine colibe cu totul sărăcăcioase în locul lor! Unde se aflase însă odinioară Enoh, acolo este acum o mare, aşa ca şi în locul vechiului Sodoma şi Gomora şi a celor zece oraşe mai mici în perimetrul celor două mari, dintre care fiecare fusese mai mare decât Ierusalimul de astăzi, care nu mai este de asemenea chiar aşa de mare, precum fusese el în timpurile lui David.
14] Ce s-a întâmplat însă cu acele oraşe, aceea se va întâmpla şi cu Ierusalimul şi se află aici câţiva, care vor vedea şi vor savura grozăviile pustirii! Pentru că cum am spus, este mai bine să nu fie asemenea oraşe şi la aceasta cu atât mai multe suflete pe deplin vii, decât un oraş, în care sufletele omeneşti sunt distruse pe deplin pentru timpul de acum şi pentru veşnicie!
15] Astfel poţi tu, dragule Cireniu, să ai totul, ce poartă numai pământul pe suprafaţa lui întinsă în privinţa lucrurilor excelente şi minunat de frumoase şi poţi să te înveseleşti cu acestea, lăudându-L şi slăvindu-L pe Dumnezeu. Dar nu-ţi lega niciodată inima de acestea; pentru că toată această splendoare pământească trebuie să treacă odată pentru sine şi pentru tine, dacă vei schimba ceea ce este limitat în timp cu ceea ce este veşnic! Pentru că toată materia nu este doară în fond nimic, decât numai ceea ce am înfăţişat destul de limpede şi clar într-o cuvântare anterioară. - Spune, eşti tu mulţumit cu aceasta şi înţeles-ai tu asta aşa, precum trebuie acest lucru înţeles în faţa lui Dumnezeu şi a toată lumea?‟

Ev. 015 capitol.

01] Spune Cireniu: „Da, acum sunt eu deja iarăşi cu totul de acord cu acestea; aceasta nu foloseşte odată pentru totdeauna absolut la nimic. Aşa cum este pentru fiecare fir de iarbă o lege anume, sub şi conform căreia el poate să se dezvolte, astfel există de asemenea numai o lege psihomorală acomodată cu toată fiinţa omului (lege potrivită sufletesc-morală), sub care poate un om să dobândească din sine însuşi starea pe cont propriu cea mai liberă pe deplin slobodă a lui, sau există numai întotdeauna mereu o cale şi de neschimbat mereu aceeaşi, pe care poţi dobândi destinul tău adevărat şi veşnic; pe oricare altă cale a celor nenumărat de multe, pe care oamenii pot într-adevăr de asemenea să păşească din punct de vedere moral, este imposibil vreodată de dobândit scopul mare, singur adevărat şi pus de Dumnezeu!
02] Dar că de altfel calea arătată nouă de către Tine, o, Doamne, este cu totul singura cea potrivită şi adevărată, acest lucru îl admit acum însă de asemenea aşa de limpede şi curat, precum cât de limpede străluceşte soarele în cea mai luminoasă amiază. Admit de asemenea, că fiecare om, de rang înalt sau mic, poate să păşească mai departe cu totul netulburat pe calea adevărată, dacă are el numai o voinţă serioasă în această privinţă; dar accept într-adevăr de asemenea, că aici nici un om din sine însăşi n-ar fi putut găsi vreodată această cale în belşugul adevărului şi corespunzând atât de desăvârşit cu toate stările de viaţă. Aşa ceva trebuie revelat nemijlocit din Duhul lui Dumnezeu oamenilor, care au o înţelegere dreaptă!
03] Dar cu toate că calea este arătată acum foarte limpede, astfel va fi ea însă totuşi rar pe deplin aleasă după părerea mea; pentru că, zădărnicind aceasta, au pus tocmai instituţiile prea materiale ale lumii o barieră prea puternică peste această cale singură adevărată şi potrivită şi mulţi, care păşesc pe această cale, se vor lovi de acestea şi vor face cale întoarsă pe jumătatea drumului, mai ales dacă nu vor zări pentru sine într-o perioadă scurtă de timp vreun oarecare succes minunat al ostenelii lor, ceea ce tocmai la oameni, care erau mai înainte deja tare legaţi de lumea din exterior, nu va merge atât de repede, decât cum îţi imaginezi în prima clipă.
04] Eu sper, prin milostivirea Ta deosebită să ajung bine la scopul mare şi sfânt; dar eu sunt numai unul şi statul mare roman numără acum multe milioane. Cum şi când însă vor ajunge pe această cale toţi aceştia, care sunt totuşi de asemenea aşa de bine oameni ca noi?!‟
05] Spune la aceasta tânărul fariseu: „Inaltule domn! Acesta fusese tocmai acum şi gândul meu! Noi putem acum deja să păşim cu totul liniştiţi şi bucuroşi pe calea a toată mântuirea; dar cum cele multe milioane, care n-au ocazia să se adape la izvor şi să discute ei înşişi cu marele Invăţător al vieţii despre orice dubiu?‟
06] Spun Eu: „şi pentru aceasta s-a îngrijit! Pentru că după Mine rămâne poarta cerului mereu deschisă şi ceea ce noi ne sfătuim aici acum va putea fi ascultat şi scris tot aşa cuvânt cu cuvânt după mai mult de o mie de ani, de parcă s-ar întâmpla toate acestea în faţa ochilor acelora, care vor păşi pe pământ aproape două mii de ani după noi; şi în care lucru va avea vreunul în viitor vreun dubiu, despre aceea va putea el să-şi şi ia din ceruri sfatul cel mai limpede. Pentru că, în viitor, va trebui chiar fiecare om învăţat de către Dumnezeu şi cine nu va fi învăţat de Dumnezeu, acela nu va intra în cea mai luminoasă împărăţie a adevărului.‟

Ev. 016 capitol.

01] (Domnul:) „Eu vă spun însă, că va fi totuşi mereu greu de a rămâne numai la adevărul cel mai curat şi pur; pentru că înţelegerea lumii, care în locuri diferite va şi ajunge la o ascuţime mare, nu va accepta, cum pot fi Eu tocmai Acela, după Duh, Care îi dăduse odinioară lui Moise pe Sinai legile sub tunet şi fulger şi i-a dictat cele cinci cărţi şi Care cu înţelepciunea, puterea şi forţa Lui menţine şi conduce întreaga nemărginire! Acest lucru încă nu-l înţeleg acum pe deplin chiar mai mulţi dintre voi, care voi totuşi sunteţi martori deplini a toate ce se întâmplă aici şi ce s-a şi întâmplat în alte locuri, că Eu sunt cu desăvârşire Una cu Tatăl din ceruri. Ce vor spune abia marii înţelepţi ai lumii la acestea, când o asemenea mărturie va ajunge la urechile lor din a mie gura?!
02] De aceea se şi vesteşte aceasta numai simplicităţii şi nu înţelepţilor lumii; pentru că ceea ce este mare în faţa lumii, este o grozăvie în faţa lui Dumnezeu!
03] Omul simplu, modest, care este aici încă de o inimă posibil curată şi are evident un suflet mai liber şi în suflet un duh liber şi înţelege de aceea acuşi uşor ceea ce este a duhului; dar un înţelept lumesc, al cărui suflet este încuiat numai cu relaţii materiale şi despre un Duh dumnezeiesc în el nu mai are absolut nici o cunoştinţă, fireşte că nu va înţelege şi cuprinde aceasta, ce voi înţelegeţi acum în cea mai mare parte deja uşor şi cuprindeţi aşa destul de mult în adâncimea potrivită. Dar totuşi încă multe nu înţelegeţi nici voi acum, dar după înălţarea Mea veţi înţelege acestea cu desăvârşire!‟
04] Aici întreabă imediat Cireniu: „Despre ce înălţare vorbeşti Tu deci? Vei fi Tu cumva pe pământ înălţat şi încoronat spre un rege al tuturor regilor?‟
05] Spun Eu: „Intr-adevăr, dar nu spre un rege al lumii şi nici cu vreo coroană de aur! N-aş avea Eu, oare, putere să-Mi iau un regat al pământului, care s-ar întinde încă departe peste toate marginile acestui pământ? Cine M-ar putea împiedica într-adevăr?
06] Nu este existenţa tuturor lucrurilor în mâna Tatălui Meu, Care este în Mine, precum Eu sunt în El şi tot aşa viaţa tuturor oamenilor? Câte suflări ai putea face tu fără voia Duhului Meu, Care singur însufleţeşte şi menţine totul?!

07] Ce le-a folosit oamenilor în timpurile lui Noe toată puterea şi arta lor fină de a duce război?! Vezi, Duhul Meu a lăsat potopul de apă să vină peste toţi regii şi popoarele lor şi ei au fost toţi îngropaţi!
08] Ce i-a folosit puternicului Faraon toată oastea lui mare de război? Duhul Meu i-a rânduit pe israeliţi să treacă prin Marea Roşie ca pe uscat şi să se înece oastea lui Faraon care îi urmărea!
09] Dacă vroiam deci să fiu un rege al acestui pământ, ce putere M-ar putea într-adevăr împiedica?
10] Dar aşa ceva să fie departe de Mine şi de toţi aceia, care vor să fie cu adevărat cei care Mă urmează pe Mine; pe Mine Mă aşteaptă o cu totul altă înălţare şi încoronare, despre care tu de-abia atunci vei afla ceea ce este mai amănunţit, când va fi ea săvârşită. Câteva aluzii însă ţi-am dat oricum deja imediat la începutul acestei discuţii a noastre; dacă iţi aminteşti acestea, vei putea să-ţi închipui într-adevăr singur ceea ce urmează!"
11] Spune Cireniu: „Dar Doamne, eu ştiu acum cu totul lămurit cine şi ce eşti Tu şi toate de care eşti în stare, - dar nu înţeleg încă de aceea aşa de potrivit din temelie, de ce Tu într-un mod cunoscut Te ţii totuşi pe picior de fugă la toată atotputerncia Ta faţă de urmăririle lui Irod precum şi faţă de cele ale templului!?"
12] Spun Eu: „Prietene, la această întrebare puteai să renunţi cu totul! În primul rând, din cauza faptului că Eu ţi-am explicat-o în Nazaret cu de-amănuntul şi în al doilea rând, ar fi trebuit tu să-ţi dai seama din toate discursurile Mele, că nu am venit în lume, să omor pe cei morţi şi mai mult, decât sunt deja aceştia, ci Eu am venit să le însuflu peste tot viaţa; de aceea nimeni nu va primi din partea Mea o judecată. Căci acum sunt Eu aici şi toată judecata şi blestemul, care se află pe acest pământ, la voi suporta Eu şi toţi oamenii vor fi salvaţi de moartea veşnică prin faptul că Eu voi lua judecata aceea asupra Mea.
13] Deci prin urmare Eu nu mă aflu aici pentru a lovi, ci vreau doar ca prin toate minunile posibile să vindec omenirea de bolile ei diferite şi nu pentru ai pricinui altele şi mai groaznice.
14] Crezi tu, că din cauza celor care Mă urmăresc, Mă îndepărtez Eu într-un anume fel? Oh, dacă aceasta este credinţa ta, atunci tu te înşeli cât se poate de amarnic! Uită-te bine la nenumăraţii şi groaznicii infractori! Într-adevăr, după Moise şi după legile voastre ei merită deja moartea de o sută de ori; şi totuşi Eu nu perimt ca acest lucru să se întâmple, ca ei să fie ucişi, deoarece şi ei vor primi tot aceeaşi milostivire din ceruri. Dacă vor aprecia această milostivire, atunci ei vor avea parte de împărăţia Mea; dar dacă, cu timpul, ei vor pica din nou, atunci numai vina lor va fi, dacă îi va omorî blestemul şi severitatea legilor! Deoarece iată, legea este constantă, dar milostivire vine doar din când în când la cei neajutoraţi; dar dacă acea milă nu este respectată, atunci trebuie prin urmare acceptată legea."

EV.017. capitol.

01] (Domnul:) „Iată, tu eşti purtătorul legii, a întregii puteri şi a forţei romane pentru întreaga Asie şi o parte a Africii şi totuşi aici depinde totul de voinţa Mea, dacă acestor delicvenţi li se va da drumul sau nu, iar tu nu poţi face nici o mişcare împotriva voinţei Mele.
02] Tot aşa aş putea Eu să-i îndrept pe toţi oamenii de pe pământ cu voinţa Mea ca ei să comită fapte bune; dar acest lucru ar fi iarăşi o judecată, care ar schimba pe omul liber într-o maşinărie.
03] Dar tu nu eşti o maşinărie, pentru că ceea ce accepţi să faci după cuvântul Meu, înţelegi tu întru totul că este drept după ordinea lui Dumnezeu; şi dacă tu nu înţelegi acum câte ceva, atunci tu întrebi şi acţionezi după cunoştinţele tale şi acest lucu prin urmare nu este o forţare din afară, ci din interior, ceea ce se află cu totul în ordinea vieţii libere.
04] Căci dacă te obligă voinţa Mea, atunci tu eşti un sclav legat, dar dacă te forţează voinţa ta proprie, atunci tu eşti un om liber; căci voinţa ta vrea doar acel lucru, care înţelegerea ta, recunoaşte ca fiind bine şi adevărat întru totul, deoarece ea este lumina ochilor sufletului tău! Dar cu lumea în sine ar fi cu totul altfel, dacă aceasta ar fi forţată, să înfăptuiască după propria Mea voinţă; nu ar recunoaşte dinainte, ceea ce este adevărat şi bine şi în fapte s-ar asemăna cu un animal şi de fapt ar fi cu mult mai rău. Căci animalul se află pe o asemenea treaptă, care se află în natura sa, că o forţare, nu ar putea să-i facă vreun rău moral sufletului său, pentru că un suflet de animal nu poate avea de-a face cu o lege liberă a moralei; dar sufletul liber al omului printr-o forţare interioară ar face multe stricăciuni în fiinţa lui, deoarece ceea ce este animalic şi judecat s-ar mişca împotriva naturii libere şi morale.
05] Dar din aceasta, poţi tu dragul Meu Cireniu, să observi mai mult decât limpede, de ce Eu Mă ascund de cei care Mă urmăresc şi de ce Mă dau din drumul lor acolo unde pot, acest lucru nu se întâmplă din cauza faptului, ca Eu să Mă protejez de furia lor fără mărgini, ci ca Eu să-i scutesc ca fiind copiii Mei orbi şi nebunatici de stricăciunile eterne.
06] Dar dacă Eu văd, că omenii, care Mă urmăresc, sunt totuşi de natură mai bună şi la lumina dreaptă a spiritului aceştia recunosc adevărul şi ceea ce este pur, atunci Eu nu fug de aceştia, ci îi las să vină spre Mine, unde ei sunt învăţaţi, unde îşi recunosc noaptea şi judecata şi unde devin în sfârşit oameni după ordinea lui Dumnezeu. Un exemplu viu ţi s-a dat prin aceşti treizeci de tineri binefăcuţi după trup şi care urmăreau persoana Mea de temut. Cu siguranţă că ei nu ar fi veni aici, dacă Eu nu aş fi văzut inimile lor ca fiind bune, atunci când ei încă se aflau la mare depărtare.
07] Puterea naturii a fost forţată de voinţa Mea, să-i aducă până aici; dar prin aceasta nu a fost forţat sufletul lor în nici într-un fel. Dar cum ei se află acum aici, sunt învăţaţi, înţelegerea lor se luminează şi ei vor alege în libertate ceea ce doreşte şi este bine pentru sufletul lor.

08] Iată, timpul a trecut tare şi soarele este aproape de orizont pentru a-şi răspândi razele şi totuşi nici unuia dintre voi nu i-a trecut prin minte, să spună despre necesitatea somnului pentru trup! De ce oare nu s-a întâmplat aceasta? Vedeţi, pentru că Eu am vrut să fie astăzi aşa! Dar nu este o forţare a sufletului, ci doar una a materiei, care trebuie să fie la dispoziţia sufletului astăzi mai mult decât de obicei. Dar această forţare a voastră şi a Mea s-a întâmplat mai ales din pricina acestor treizeci şi nimeni dintre voi aici nu va putea spune, că el este obosit şi vrea să doarmă. Pentru veghea noastră am salvat teizeci de fraţi: trupeşte şi spiritual. Din această pricină veghea noastră este răsplătită de mai multe ori şi în curând ne va aduce cu mult mai multă răsplată; aici nu poate să fie dăunător pentru suflet o forţare exterioară. Dar dacă cu forţa aş fi împins sufletele în lumina cea dreaptă, atunci ar apărea aceştia ca nişte maşinări pure şi acţiunile lor nu ar mai avea vreo valoare pentru ei, aşa cum nu are nici o valoare în sine o maşinărie sau o altă unealtă.
09] De exemplu, ce folos are o sapă, că taie bine şi ce folos are firizul, că desprinde bine? Toate acestea îi sunt doar omului folositoare, care are o înţelegere liberă şi bogată şi care ştie să facă diferenţa, între ceea ce este util, bun şi folositor. - Sau la ce-i foloseşte unui orb lumina şi unui olog o pistă de fugă? Doar aceluia îi folosesc toate acestea, care are înţelegerea proprie, atunci a necesităţii, a folosirii şi prin urmare a avantajului care reiese de aici.
10] Aşa se întâmplă şi cu lumina spirituală. Nu se poate şi nu este voie ca libertatea sfântă a voinţei omului să fie strivită cu forţa, ci lumina se aşează la un loc, unde poate fi observată de toată lumea. Cine vrea s-o folosească, acela o poate folosi fără vreo reţinere; dar cine nu doreşte s-o folosească, acela poate prin voinţa sa liberă s-o lase în acelaşi loc, aşa cum este cazul cu lumina soarelui, care vesteşte ziua. Cine vrea s-o folosească, acela s-o folosească la lucrare sa; dar cine nu vrea să lucreze ziua în lumina strălucitoare a soarelui, acela să nu facă aceasta, iar acest lucru nu este spre prăpădul omenirii. Căci lumina nu forţează nici un suflet cu voinţa liberă să desăvârşească o faptă.
11] Eu am destulă putere, să schimb cunoştinţele voastre şi din voinţa voastră liberă să fac un animal de povară legat în toate părţile şi animalul de povară se va mişca umil în toate părţile după frânghia Mea atotputernică; dar în sine va fi mort acest animal. Dar dacă Eu vă învăţ şi vă dăruiesc vouă lumina cea dreaptă, voi rămâneţi liberi şi puteţi să acceptaţi această lumină sau nu. - Înţelegi tu toate acestea, dragul Meu Cireniu?"
12] Spune acesta (Cireniu:) „Da, acum înţeleg eu şi aceste lucruri şi pricep acum motivul, de ce Tu, o Doamne, ai ales poziţia cea săracă, pentru a învăţa oamenii despre menirea lor adevărată şi cum pot ajunge aceştia atât de departe. Dar pentru ca spusele Tale să aibă mai multă valoare, desăvârşeşti Tu tot felul de fapte, care îngreunează şi mai mult cuvintele Tale şi care produc o lumină cu mult mai intensivă. Şi aşa se întâmplă aceasta din partea Ta spre vindecarea cea deaptă a vieţii omeneşti în cea mai bună ordine şi mie mi se pare comportarea Ta exact aşa, de parcă acest lucru Tu l-ai fi ştiut deja cu o veşnicie mai înainte. În acest domeniu mă pot înşela, dar acest lucru este totuşi greu de crezut."
13] Spun Eu: „nu, nu te înşeli deloc; căci o ordine dumnezeiască trebuie să fie veşnică! Dacă nu ar fi veşnică, atunci nu ar fi o ordine şi nu ar exista adevăr; căci adevărul trebuie să rămână pe veci adevăr şi din această pricină trebuie el prevăzut cu o eternitate înainte. - Dar acum despre cu totul altceva!"

EV. 018. capitol.

01] (Domnul:) „Uită-te tu, Marcu, acum, că soarele dimineţii a început deja să coloreze vârfurile munţiilor, uită-te ca noi să primim o masă de dimineaţă; căci cu stomacul gol noi nu ne vom apropia de cei cinci ucigaşi! Aceştia ne vor pricinui o vreme grea, până când vor fi vindecaţi! Dar când se vor vindeca, trebuie să fie pregătită sarea, pâinea şi vinul spre întărirea lor; deoarece ei vor fi foarte slăbiţi după vindecarea lor. Dar sarea, pâinea şi vinul îi va întări pe aceştia îndeajuns de tare!"
02] Spune Marcu: „Doamne, toate vor fi de îndată pregătite!" - După aceste cuvinte îi ordonă femeii şi copiilor săi, să-şi facă aceştia treaba în bucătărie, ca totul să fie gata pregătit la vremea potrivită. Imediat merg: femeia, cei doi fii şi cele patru fiice ale sale în bucătărie şi se pun la treabă; chiar şi unii dintre ucenicii Mei se oferă la acest lucru şi ajută să cureţe peştii, deoarece aceştia se pricepeau la acest lucru ca fiind pescari.
03] Matei şi Ioan însă citesc, ceea ce ei au scris despre discursurile Mele din această noapte, dar fac experienţa cu păreri de rău, că în scrierile lor harnice au uitat totuşi nenumărat de multe lucruri de scris.
04] Ioan Mă roagă de aceea, ca Eu să le spun ceea ce ei au uitat să scrie. Dar la un semn de-al Meu se oferă Rafael şi completează imediat ceea ce lipseşte. Şi când aceştia mai citesc încă o dată ceea ce ei au scris, nu mai lipseşte nimic şi totul este în cea mai mare ordine.
05] Chiar şi Simon Iuda se uită peste cele scrise şi este de părere, că, după cele ce el îşi aminteşte, nu lipseşte nimic din toate discursurile şi învăţăturile, care au fost rostite, mai bogat, în această noapte din toate părţile decât s-a făcut vreodată. Chiar şi salvarea celor treizeci este scrisă în amănunte şi acest lucru îi bucură enorm de mult pe ucenicii Mei.
06] Cireniu însă are dorinţa, ca el să primească ceea ce este scris dându-i în schimb un onorariu bun, celuia care va transcrie toate cele întâmplate!
07] Imediat se oferă Iuda Iscarioteanul şi îi oferă lui Cireniu serviciile sale.
08] Eu însă îi interzic lui Iuda acest lucru egoist şi spun aceste cuvinte către Cireniu: „Îl vezi acolo pe Rafael; dă-i ceva de scris şi el va termina cel mai repede ceea ce doreşti tu!"

09] Cireniu îşi strigă de îndată slujitorii, le ordonă să aducă mai multe role nescrise de pergament şi i le înmânează lui Rafael pentru scopul de mai sus şi acesta de abia că deschide aceste role, că deja îi spune lui Cireniu, înmânându-i rolele înapoi: „Dorinţa ta este deja împlinită; tu poţi acum să laşi să fie comparate această rolă cu cele scrise de ucenici, ca să vezi dacă lipseşte ceva!"
10] Cireniu se uită la role şi le găseşte într-adevăr transcrise şi bineînţeles că se miră, deoarece el nu poate înţelege această viteză cu toată înţelepciunea sa.
11] Dar la role se uită şi cei treizeci de farisei şi leviţi şi cel care a vorbit, care se numea Hebram, a spus aceste cuvinte: „Da, totul, ce eu am citit şi am văzut acum, este identic cuvânt cu cuvânt, cum şi în ce fel au fost toate vorbite aici mai înainte; dar faptul cum i-a fost posibil îngerului, să scrie într-o clipă corect şi citeţi mai multe role, acest lucru nu ne interesează deloc şi în această privinţă nu vreau să pierd nici măcar un singur gând, pentru că sunt deja de la început convins, că nu poate ieşi nimic din acest lucru. Căci noi, care suntem muritori, vom înţelege nemurirea doar atunci, când vom fi întru totul nemuritori şi prin urmare vom înţelege noi de abia atunci faptele spiritelor, când vom fi şi noi la rândul nostru spirite pure; dar în carnea noastră nu vom fi niciodată în stare să înţelegem aceasta.
12] De aceea este mai bine, să nici nu ne mai gândim la această apariţie! Doar există lucruri şi apariţii în lumea naturală, care nu vor fi înţelese niciodată pe deplin de unul muritor. Şi dacă el, omul prost, ar începe să se gândească la acestea, atunci ar trebui ca el să devină în cel mai scurt timp un nebun! Spiritelor din ceruri le este cu siguranţă limpede acest lucru şi nouă ne va fi cu timpul mai totul mai clar decât acum, dar dacă am vrea ca noi să înţelegem totul acum, atunci evident, că ar trebui să avem simţurile dezordonate! De aceea mă uit cu plăcere la un lucru miraculos; dar nu mă atrage deloc, să mă gândesc în profunzime la acesta. Şi dacă într-devăr am înţelege ceva, nu am putea nici unul din noi să repetăm acel lucru; şi dacă nu merge, atunci nu ajută nici măcar o jumătate de înţelegere la nimic!"
13] Spune Cireniu: „Tu ai dreptate într-o oarecare măsură materială; dar eu nu pun accent pe imitaţie, dar cu atât mai mult, ca eu, deoarece în mine trăieşte un spirit nemuritor, să văd chiar şi cele mai spirituale lucruri cu ochii mai deschişi în privinţa spiritului meu şi nu am linişte în toată fiinţa mea, dacă nu aflu câteva lucruri din gura înţeleptului dintre noi, cum s-a putut întâmpla scrierea angelică! Eu voi încerca de aceea din tot din-adinsul să pun în mişcare gura a acestui înţelept; căci vorbele noastre despre acest lucru, sunt doar nişte vorbe goale aşezate în vânt. Noi cu siguranţă că nu spunem nimic inteligent, în vreme ce gura unui înţelept ne va pune de îndată pe gânduri."
14] Spune Hebram, puţin indispus: „Acest lucru este cert, dar gândurile noastre se vor îndrepta în mare parte spre faptul, că noi nu vom înţelege în nici într-un fel vorbele înţeleptului aşa cum nu înţelegem această minune, fără ca să mai ascultăm discursul dintr-o gură înţeleaptă! Căci pentru a pricepe ceea ce este înţelept, trebuie să fii tu însuţi mai mult sau mai puţin înţelept. Cu înţelegerea raţională şi sănătoasă nu se poate pricepe înţelepciunea în profunzime; o mică adiere va exista, dar mai mult nu. Cântecul de laudă al lui Solomon, care a fost un înţelept, este printre altele mai aproape de înţelegerea omenească. Dacă este citit, suntem de părere că pricepem; dar, dacă după aceea începem să ne gândim în profunzime, atunci ajungem la concluzia plină de păreri de rău, că în fond şi la urma urmei nu am înţeles nimic! O mică probă vă va aduce dovada convingerilor mele!"

EV. 019. capitol.

01] (Hebram:) „ În capitolul patru spune Solomon: 'Cât de frumoasă eşti tu, draga mea, cât de frumoasă eşti! Ochi de porumbiţă ai, umbriţi de negrele-ţi sprâncene, părul tău turme de capre pare, ce din munţi, din Galaad coboară. Dinţii tăi par turmă de oi tunse, ce ies din scăldătoare făcând două şiruri strânse şi neavând nici o ştirbitură. Cordeluţe purpurii sunt ale tale buze şi gura ta îi încântătoare. Două jumătăţi de rodii par obrajii tăi sub vălul tău cel străveziu. Gâtul tău e turnul lui David, menit să fie casă de arme; mii de scuturi atârnă acolo şi tot scuturi de viteji. Cei doi sâni ai tăi par doi pui de căprioară, doi iezi care pasc printre crini. Până nu se răcoreşte ziua, până nu se-ntinde umbra serii, voi veni la tine, colină de mirt, voi veni la tine, munte de tămâie. Cât de frumoasă eşti tu, draga mea şi fără nici o pată. Vino din Liban, mireasa mea, vino din Liban cu mine! Degrabă coboară din Amana, din Senir şi din Hermon, din culcuşul leilor şi din munţi cu leoparzi! Sora mea, mireasa mea, tu mi-ai robit inima numai c-o privire a ta şi cu colanu-ţi de la sân. Cât de dulce, când dezmierzi, eşti tu sora mea mireasă; şi mai dulce decât vinul este mângâierea ta. Şi mireasma ta plăcută este mai presus de orice mir. Ale tale buze miere izvorăsc, iubito, miere curge, lapte curge, de sub limba ta; mirosul îmbrăcămintei tale e mireasmă de Liban. Eşti grădină încuiată, sora mea, mireasa mea, fântână acoperită şi izvor pecetluit. Vlăstarele tale clădesc un paradis de rodii cu fructe dulci şi minunate, având pe margini arbuşti care revarsă miresme: Nard, şofran şi scorţişoară cu trestie mirositoare, cu felurime de copaci, ce tămâie lăcrimează, cu mirt şi cu aloe şi cu arbuşti mirositori. În grădină-i o fântână, un izvor de apă vie şi pâraie din Liban. Scoală vânt de miazănoapte, vino vânt de miazăzi, suflaţi prin grădina mea şi miresmele-i stârniţi; iar iubitul meu să vină, în grădina sa să intre şi din roadele ei scumpe să culeagă, să mănânce!'
02] Vezi, înaltule Cireniu, astfel sună aproximativ cuvânt cu cuvânt al patrulea capitol care pare încă cel mai lesne de înţeles al Cântării Cântărilor lui Solomon, care fusese un înţelept; şi eu îţi dau toate comorile lumii, dacă, cu raţiunea de om a ta, încă cât se poate de sănătoasă, eşti în stare să-mi tălmăceşti din aceasta chiar numai o propoziţie!

03] Cine este sora apărând tot timpul, mireasa dragă, care, dacă arată aşa, precum Solomon o descrie foarte lăudabil, ar fi o imagine de coşmar pentru toţi oamenii, faţă de care o meduză păgână ar trebui să fie încă o Venus?! Pe scurt, pentru înţelegerea oamenilor este asta totuşi o prostie a toată prostia; ce fel de sens corespunzător se află însă cumva în aceasta, acest lucru nu-l poate divulga nici o minte omenească, ci numai iarăşi înţelepciunea! Cine posedă atunci înţelepciunea, acela va şi înţelege un asemenea lucru, cine nu posedă însă aceasta, acela să nu cumva să citească aşa ceva şi dacă a citit aceasta, atunci să nu cumva să se gândească mai departe despre acest lucru; pentru că cu cât mai mult se gândeşte el la asta, cu atât mai puţin va înţelege el din aceasta. Eu am învăţat chiar pe deplin pe de rost întreaga Cântare a Cântărilor a lui Solomon, pentru a o aduce cumva prin acest lucru mai aproape de înţelegerea mea, - dar în zadar; încetul cu încetul după aceea am admis de-abia tot mai limpede, că eram un bou la poartă nouă.
04] Apelează tu de aceea mai degrabă la raţiunea limpede a tovarăşilor noştri decât la înţelepciunea ei cu siguranţă mare! Pentru că, dacă îţi explică ei din înţelepciunea lor scrierea în repeziciune a îngerului nostru, atunci vei înţelege din aceasta tot aşa de mult, precum înţelegi din al patrulea capitol al Cântării Cântărilor a lui Solomon; dacă îţi explică însă aceasta cineva din raţiunea limpede, cu condiţia, că e aşa ceva posibil, aşadar, atunci vei înţelege din aceasta tot aşa de mult, precum se lasă material înţeles în general ceva curat duhovnicesc. După părerea mea nu se va putea face cu aceasta cumva într-adevăr de asemenea nici o săritură chiar foarte lungă!‟
05] Spune Cireniu: „Asta văd deja, că nu eşti absolut deloc un om prost; pentru că spune multe, să reţii astfel, cuvânt cu cuvânt, o asemenea prostie solomoniană a toată prostia, - privită material - foarte grosolană. Pentru că aceasta ar avea cumva totuşi aşa de multe lucruri din prostia cea mai grosolană, cum nu mi-a ajuns încă niciodată ceva asemănător la urechile mele! Dar, neţinând cont de aceasta, începe acum această foarte veritibală prostie să mă neliniştească mai mult decât scrierea rapidă anterioară a îngerului. Ce vroia acest cunoscut Krösus al evreilor să spună cumva totuşi cu aceste lucruri? Fusese aceasta în serios cumva o declaraţie de dragoste către vreo oarecare fată evreică frumoasă, care, după pildele sale, trebuie să fi arătat într-adevăr cu totul ciudat? Sau se înţelege din aceasta cu totul altceva? Dar ce - aceasta este o altă întrebare! Există pentru asta o cheie? Dacă există una, atunci va ştii Domnul şi Invăţătorul nostru desigur cel mai degrabă de acest lucru! De aceea, deci, imediat mai degrabă la fierar decât la învăţăcelul de fierar!‟
06] Spune Hebram: „De această părere sunt şi eu şi aşa fă aceasta! Eu însumi aş fi despre acest lucru mai însetat de cunoaştere decât asupra vieţii mele viitoare dincolo de mormânt.‟
07] Aici Mi se adresează Cireniu Mie şi spune: „Doamne, ai auzit Tu acel anume al patrulea capitol al Cântării Cântărilor lui Solomon? Spune-mi, se află în acesta într-adevăr ceva sens sănătos, sau este asta, ceea ce pare, anume o prostie foarte grosolană?!‟
08] Spun Eu: „Prietene al Meu, în acesta sălăşluieşte un sens foarte bun, chiar dacă unul foarte adânc! Solomon l-a scris pe hârtie, precum i-a fost acesta dictat de către Duh; dar el pentru sine l-a înţeles din temelie de asemenea nu cu mult mai bine decât tine acum. Pentru că, cuvântul înţelepciunii îi fusese într-adevăr dat, dar nu în acelaşi timp şi înţelegerea deplină. Şi lui i s-au părut multe într-un mod schitic (Schiţi, în antichitate locuitorii stepei din sudul Rusiei); pentru că ce a scris el, aceea a fost spus pentru acest timp, în imagini corespunzătoare.
09] Dezlegarea şi cheia la aceasta este însă Acela, Care vorbeşte acum cu tine; cuvântul însă, un cuvânt al iubirii veşnice din veşnicie, deci cea mai curată dragoste a lui Dumnezeu către voi oamenii, este mireasa frumoasă, adevărata soră a omului şi prietena lui dragă! Citeşte cu această cheia Cântarea Cântărilor şi tu o vei înţelege şi vei găsi în aceasta cel mai curat sens! Inţelegi, percepi tu acum ceva din înţelepciunea solomoniană?‟
10] Spune Cireniu, uitându-se la Hebram: „Simţi tu, tânăr solomonist, din ce parte începe să bată vântul? Acestea sunt cu totul alte sunete, decât cele care sunt cântate în templul din Ierusalim! Pe scurt, deoarece am eu acum cheia, va fi Solomon studiat acasă cuvânt cu cuvânt!‟
11] Spune Hebram: „Cheia pare a fi adevărată şi pe deplin corectă; dar toate nu se vor putea încă deschide cu aceasta! Noi vedem şi stelele şi Invăţătorul nostru ne-a şi spus ocazional mai înainte aşa unele lucruri în formă de taină în cuvintele Sale, - şi îngerul făcuse despre aceasta o menţionare foarte însemnată; ce ştim noi însă acum despre lucruri ulterioare dintre acestea? Explică-mi acum, ce este cumva într-adevăr în fond şi la urma urmei steaua frumoasă a dimineţii, care strălucise aşa de luminos astăzi dimineaţă! Şi iată, atât de puţin cât eşti tu în stare să-mi explici îndeajuns steaua dimineţii cu cheia de la înger, tot atât de puţin vei ajunge tu în spatele întregii înţelepciuni a lui Solomon cu cheia celui mai misterios învăţător! Acolo există, de asemenea, imagini foarte multe şi chiar unele, la care are numai Duhul în sine cheia potrivită; iar că cheia, care ţi-a dat-o Invăţătorul, va fi în general într-adevăr cea potrivită, de aceasta nu mă îndoiesc nici foarte neânsemnat începând din această clipă şi eu însumi voi încerca cu aceasta să-mi dezleg unele lucruri.‟
12] Apoi Mă întreabă Cireniu iarăşi pe Mine, spunând: „Doamne, ce să cred despre cuvântarea lui Hebram?‟
13] Spun Eu: „El vorbeşte bine şi adevărat şi dacă aşa stau lucrurile, atunci ştii tu deja prin urmare, ce să crezi despre aceasta. Dar, acum, să lăsăm această treabă, pentru că uite, micul dejun este gata! Mădularele noastre au nevoie de întărire şi astfel vrem să le întărim acum dinainte şi să ne ducem atunci afară la nelegiuiţi; pentru că acum vor fi ei acuşi maturi spre vindecare!‟ - După aceea fură aduse deja o sumedenie de peşti şi pâine şi vin pe mese.

Ev. 020. Capitol.

01] Când fariseii tineri şi leviţii văd mesele aşa potrivit de înbelşugate cu peştii cel mai bine pregătiţi, cu pâine şi cu vin, spune atunci Hebram: „Aşadar, chiar aşa de sărăcăcios nu trăiesc absolut de loc ucenicii Invăţătorului din Nazaret! Nu este acum absolut nici un motiv, care ne-ar reţine încă mai departe să fim mai întâi soldaţi romani şi atunci totodată ucenicii Săi cu trup şi suflet! Cât de des am fost nevoiţi să postim în templu, spre mai marea slavă a lui Iehova şi aici nu se posteşte, cu toate că astăzi, ca ziua înaintea celei de sâmbătă, sunt poruncite evreilor postiri severe! Şi totuşi nu i se pricinuişte lui Dumnezeu prin aceasta desigur nici o necinste, căci altfel nici gura a acum şi Domnului şi Invăţătorului nostru nu ar fi poruncit aşa ceva din Duhul său dumnezeiesc! Pe scurt, ceea ce el spune şi vrea acum, aceasta o vom şi face tot timpul, dacă ni se pare nedulce sau acru! Pentru că acel duh, care, sâmbăta, lasă tot aşa de bine să apară soarele lui ca într-o zi de lucru şi nu ţine nici o zi de odihnă cu vânturile sale, se află cu siguranţă mai sus decât duhul prostesc al templului nostru, care poruncise odată spre sfinţirerea adevărată a sâmbetei trei zile de sărbătoare înainte şi trei zile după. Deoarece acum săptămână numără însă numai şapte zile împreună cu sâmbăta, de aceea se ridicase atunci o întrebare, când să se lucreze deci în asemenea împrejurări! Dătătorul orb al legii a admis prostia lui şi a lăsat după aceea să te târguieşti într-un mod însemnat cu el! Pace cenuşii sale!
02] Pe scurt, din Invăţătorul şi Domnul nostru nou se arată pe toate părţile adevăratul Duh al lui Dumnezeu şi de aceea vrem şi vom şi fi ucencicii săi pe viaţă şi pe moarte şi la strâmtorare foarte mare; dar templului să-i fie întors spatele nostru pentru timpuri veşnice! Amin. Aşa să fie şi astfel se va întâmpla! De postit, am postit deja destul de des şi n-am înfăptuit nimic prin aceasta; pe călătoriile noastre însă am lăsat deoparte postitul prostesc, exagerat, mâncam şi beam şi în zilele dinainte de sâmbătă şi în zilele lunii noi şi am dobândit acum prin acest mod nou, omenesc raţional cel mai înalt fapt, ce poate vreodată dobândi un om. De aceea deci veseli şi pe deplin cu voie bună! Noi îl avem deja pe Mesia făgăduit şi templul nu-l va primi cumva într-adevăr încă foarte multă vreme la vedere, ţinând cont de starea actuală; şi dacă îl şi primeşte la vedere, atunci el totuşi nu-L va recunoaşte într-adevăr. Noi îl avem şi îl recunoaştem; şi de aceea jubilăm noi tare şi spunem: Osana acum Aceluia, pe care l-am găsit! Lui singur toată veneraţia şi dragostea noastră!‟
03] Spun Iuliu: „Aşa este bine, aici sunt şi eu de acord şi mai adaug încă: Mântuire şi binecuvântare tuturor oamenilor, care sunt de un cuget bun!‟
04] Spune Cireniu: „Intr-adevăr, mântuire întregii lumi şi milostivire de sus şi numele Mântuitorului nostru să fie înalt slăvit, Care se numeşte aici Iisus! În faţa acestui nume să-şi plece în viitor genunchii lor toate popoarele pământului, toţi îngerii cerurilor şi toate, toate duhurile de sub şi de peste pământ!‟
05] Spun îngerul, Jarah, Josoe, Ebahl şi toţi ucenicii un „Amin!‟ cu voce tare.
06] După acest Amin spun Eu însă: „şi acum, prietenii şi fraţii Mei, vrem noi să mâncăm şi să bem; pentru că vremea vindecării celor cinci grei se apropie!‟ - Apoi au întins toţi cu nădejde mâinile după peşti, după pâine şi la sfârşit, după vin.
07] Şi aşa fusese servit micul dejun într-un timp scurt şi acest lucru vizibil cu cea mai mare poftă de mâncare din lume; pentru că peştii fuseseră aşa de gustos pregătiţi, că gustul bun te îndemna la mâncat mai mult decât de obicei. Şi Jarah a Mea lua cu nădejde şi Rafael al ei cu nimic mai puţin, ceea ce observară mai mulţi dintre leviţii şi fariseii tineri în aşa măsură, că începură să se întrebe între ei, cum îngerul, care trebuie să fie totuşi un duh foarte curat, mănâncă aici peştii şi pâinea şi vinul cu un fel de foame lihnită şi o îndeamnă şi pe ucenica lui drăgălaşă de-a dreptul la mâncat, care nici nu se jenează absolut de loc să se înfrunte cu totul straşnic cu învăţătorul ei ceresc.
08] Hebram spuse însă către tovarăşii lui: „Cum vă poate totuşi mira aşa ceva? Ingerul bun, care mai înainte înfruntase cu o uşurinţă atât de enormă piatra grea de aproximativ treizeci de livre şi acest lucru printre degetele lui foarte gingaşe, acela va înfrunta într-adevăr cu atât mai uşor şi peştii moi, pâinea şi vinul! Iar că draga lui ucenică ajunge de asemenea aşa destul de aproape de el în mâncatul destul de mult, acest lucru constă în creşterea ei puternică; pentru că fata nu pare să aibă încă cincisprezece primăveri după cum arată şi este însă la aceasta deja atât de puternică ca altfel o fată de douăzeci de veri şi aceasta provine din hrănirea bună. Fiul (adoptiv) al lui Cireniu, care stă aşezat între cea care mănâncă mult şi îngerul care mănâncă şi mai mult, are, ce-i drept şi el multă poftă de mâncare; dar fata şi îngerul îl ruşinează puternic! Dar pentru fată este o pagubă, că este o mâncăcioasă atât de puternică! Ea este, de altfel, foarte frumoasă după înfăţişare şi vorbeşte cu foarte mult entuziasm; dar mâncatul mult îi ia foarte mult din farmecele ei. - şi Invăţătorul nostru mănâncă şi bea cu o îndemânare însemnată. De altfel, aceasta nu este însă o apariţie neobişnuită la duhuri mari; toate, pe care le-am cunoscut încă, au fost mereu mai mult sau mai puţin mâncăcioşi puternici şi şi băutori! De altfel, nu este aceasta tocmai prea mult, cum se mănâncă şi se bea aici, exceptând îngerul, care a băgat deja într-adevăr aşa de mult sub acoperişul lui ca noi toţi luaţi laolaltă! Ciudat este la aceasta, că un înger foarte curat mănâncă tot aşa bucatele materiale, cum le mânâncă unul ca noi! Aş vrea, de fapt, deci, totuşi, să ştiu, dacă el aruncă apoi din sine cele savurate de asemenea pe o cale naturală prin aşa numitul scaun, sau preia el totul savurat în fiinţa lui?‟
09] Spune Iuliu care stă în apropierea lui Hebram, căruia nu-i scăpase aceste dialoguri: „Dar ce prostii nebuneşti vorbitţi acum voi iarăşi între voi, pentru că nu cunoaşteţi natura lucrurilor! Vedeţi, Rafael este un duh, căruia nu ar fi posibil să-i vorbiţi şi să-l vedeţi în starea lui din început;

ca el să se poată manifesta (arăta) însă între noi oamenii, ca un semen al nostru, după permisiunea extraordinară a Domnului, trebuie el să-şi înfăşoare fiinţa lui curat duhovnicească cu un fel de înveliş uşor material şi are nevoie la aceasta, ca unul dintre cei mai puternici arhangheli, mereu multă materie uşoară, pe care o inversează de îndată în fiinţa lui, pentru a putea dăinui vizibil între noi. De o secretare a mâncării savurate în eventualele sale mădulare nu este nici vorbă, deoarece el inversează tot ce mănâncă doar numai în fiinţa sa şi acest lucru deja în gura lui. Şi vedeţi, aşa stau lucrurile! De aceea nu vorbiţi lucruri aşa de prosteşti între voi!
10] Dar că foarte drăgălaşa Jarah, o fiică foarte înţeleaptă a birtaşului Ebahl din Ghenizaret, care şade tocmai cu puţin mai sus de înger, mănâncă astăzi dimineaţă ceva mai mult decât altcândva, îşi are motivul în aceea, pentru că un asemenea lucru i-a fost desigur dat ca sfat cu totul în secret de către Domnul din cauza vindecării celor cinci nelegiuiţi principali, care va fi pusă desigur foarte tare pe gânduri, pentru că El, care a înviat totuşi deja morţi, Se pregăteşte pentru aceasta cu totul temeinic, ceea ce El n-a făcut-o după cunoştinţa mea altfel încă niciodată şi ne-a făcut deja ieri atenţi asupra faptului, că va fi o vindecare grea şi trebuie de aceea din cauza reuşirii să fie pregătită cu totul straşnic şi corespunzător scopului! Din acest motiv mănâncă şi El foarte probabil astăzi dimineaţă mai mult decât de obicei cândva într-o zi. - Sunteţi voi acum iarăşi în claritate?‟
11] Spune Hebram: „Slavă lui Dumnezeu, da, dragă prietene înalt şi binefăcător! Numai lumină în şi asupra unei apariţii şi ceea ce este minunat în ea, se face, la sfârşit, ceva cu totul obişnuit! De aceea, dacă ne-am minuna în viitor cumva încă iarăşi prea tare asupra unei întâmplări minunate, atunci o asemenea mirare să treacă în folosul prostiei noastre slabe! Pentru că numai prostia se poate mira despre ceva, ce ei îi este imposibil să înţeleagă; adevăratei înţelepciuni însă nu poate să-i vină în minte vreo oarecare mirare nici măcar într-un vis, pentru că toată desfăşurarea lucrului îi este cunoscută cu desăvârşire. Iar noi treizeci suntem însă tare în toată prostia şi ar fi de aceea încă multe de mirare alături de al nostru mare Invăţător, Mântuitor şi cu tot dreptul alături de Mesia al nostru făgăduit! - Dar acum face El o mină spre sculare şi plecare şi noi vom începe de aceea să ne conformăm de asemenea acestui fapt!‟
12] Spun Eu: „Da, acum este timpul să mergem afară; de aceea să ne ridicăm şi să ne ducem toţi afară, la mal, unde cei cinci sunt păstraţi pentru noi!‟
13] Atunci când rostesc aceasta, se ridică toţi de pe locurile mult timp ocupate şi merg în grabă cu Mine afară, la ţărm.

Ev. 021. Capitol.

01] Când noi ajungem la cei cinci, se ridică aceştia cu urlete şi zbierături groaznice şi încep să blesteme pe toţi care se apropie de ei.
02] Eu însă îi las pe soldaţi, pe Iuliu şi pe Cireniu să se dea înapoi cu câţiva paşi şi vorbesc către câţiva soldaţi aceste cuvinte: „Dezlegaţi-i; căci într-o astfel de stare nu se poate face nimic cu ei!‟
03] Soldaţii însă observă că aici nu este ceva în regulă, deoarece cei cinci sunt mult prea înfuriaţi; ar fi cu mult mai rău dacă li s-ar da drumul, decât să elibereze douăzeci de tigri printre oameni!
04] Vorbesc Eu ordonând: „Eu vă poruncesc vouă să indepliniţi ceeea ce Eu vreau; prin refuzarea cerinţelor Mele se vor năpusti mari nenorociri asupra voastră!‟
05] După aceste cuvinte înfăptuiesc totuşi soldaţii ceea ce Eu le-am poruncit, dar acest lucru s-a întâmplat cu cea mai mare atenţie din partea lor.
06] Când au fost cei cinci dezlegaţi, se aruncă în faţa Mea în genunchi şi strigă în gura mare: „O Tu, atotputernic Fiu al lui David, pentru că ne-ai salvat aşa de mult până acum, salvează-ne până la capăt de nenorocirea noastră eternă! Nu ne temem de moartea trupească, dar de nenorocirea care urmează! Căci în această noapte pe lângă chinurile trupeşti am avut în faţa ochilor chinurile spiritelor blestemate din iad! Şi de aceea te rugăm pe Tine, să ne chinui cu nenorociri pentru faptele noastre o sută de ani pe acest pământ în trupurile noastre, - doar scuteşte-ne de groaznicele chinuri şi dureri veşnice ale iadului, care sunt pentru noi nespus de înfricoşătoare!‟
07] Această limbă era cea a celor cinci suflete adevărate în momentele de linişte, în care diavolii din ei nu se auzeau şi care le-au arătat acestora iadul în goliciunea sa groaznică şi adevărată; dar imediat se anunţă diavolii din corpurile lor şi încep să vorbeacă ca o mie la un loc din gura celor cinci: „Ce vrei tu, dresor amărât de muşte? Doar nu vrei să te lupţi cu noi, cei care suntem atotputernici? Încearcă aceasta şi pentru tine va fi ultima luptă! Du-te înapoi, amărâtule, căci altfel te rupem în mii de bucăţi şi te lăsăm pe mâna vântului să te împrăştie în toate direcţiile!‟
08] Spun Eu după aceste cuvinte: „Cu ce drept chinuiţi voi aceşti oameni de ani în şir? Cine v-a dat această permisiune? Să ştiţi, că pentru voi a sunat acum ultimul ceas! Dresorul de muşte vă porunceşte acum, să părăsiţi aceşti cinci oameni pentru totdeauna şi să vă retrageţi de îndată în cele mai adânci iaduri ale voastre!‟
09] Dar diavolii urlă îngrozitor de tare, spunând: „ Dacă puterea ta ne poate obliga, atunci mai bine lasă-ne să rămânem între furnicile albe din Africa; căci este cu mult mai bine să fi printre ele, decât în iadul nostru!‟
10] „Nu‟, spun Eu, „pentru voi şi alţii ca voi, nu am milă în inima Mea, pentru că voi nu aţi avut milă cu cei, care cu toate că au implorat, i-aţi omorât în chinuri; de aceea fără nici o milă, afară cu voi!‟
11] La această poruncă puternică a Mea ies spiritele rele din cei cinci şi îi trag pe aceştia la pământ.
12] Eu însă spun aşa: „Plecaţi, voi, nenorociţilor! În iad cu voi şi acolo să primiţi voi răsplata pentru grozăviile voastre!‟

13] Spiritele însă mai rămân şi se roagă ca Eu să am milă de ele; căci natura lor este în aşa fel, ca ei să fie răi.
14] Eu spun: „Dar natura voastră este tot în aşa fel, ca voi să fiţi buni, căci voi aveţi recunoaşterea binelui şi a răului; dar voinţa voastră egoistă este rea şi de nestăpânit şi din această pricină nu se poate aplica la voi mila! Voi înşivă vreţi să vă chinuiţi şi să suferiţi, de aceea chinuiţi-vă şi suferiţi după voinţa voastră pe veci! Deoarece ordinea Mea este veşnică şi de neschimbat, acest lucru voi îl ştiţi mult prea bine. Voi ştiţi ce aveţi de făcut, pentru ca să fie în folosul vostru ordinea veşnică; dar pentru că nu înfăptuiţi după aceasta, spre răul vostru, savuraţi răul şi prin aceasta plecaţi din faţa ochiilor Mei!‟
15] Deodată se aude un zgomot puternic, fum şi foc iese din pământ şi o prăpastie înghite de îndată aceşti viermi nenorociţi. Căci spiritele alungate din cei cinci apar în faţa celor prezenţi, ca fiind nişte şerpi negri, care au fost înghiţiţi cu totul de pământ, iar cei prezenţi s-au speriat aşa de tare, că au început să tremure cu toţii, aşa de parcă ar fi avut febră mare.
16] Eu însă mă întorc spre Marcu, care stătea pregătit cu vinul, sarea şi pâinea şi spun către el: „ Dă-le celor cinci puţin vin şi după aceea pâine şi sare!‟
17] Acum îi ridică, pe cei cinci căzuţi la pământ, fii lui Marcu şi le toarnă vin în gura deschisă. Imediat după aceasta îşi recapătă cunoştinţa şi ei nu ştiau, ce s-a întâmplat cu ei.
18] Eu însă spun aceste cuvinte către ei: „Luaţi ceva pâine şi sare şi după aceea beţi iarăşi vin şi prin aceasta veţi prinde putere şi totul va fi pentru voi mai limpede!‟
19] La aceste cuvinte, ei iau pâine şi sare şi cum am ordonat, după puţin timp ceva vin şi într-o clipă ei se ridică cu totul, doar, că bineînţeles arată foarte rău, palizi şi cât se poate de slăbiţi.
20] Şi Cireniu întreabă cu teamă, ce se va întâmpla în continuare cu cei cinci, dacă acestora li se va da drumul cu totul, sau dacă aceştia vor fi duşi într-o casă publică de îngrijire.
21] Spun Eu: „Lasă această grijă pentru astăzi; mâine se va arăta, ce se va întâmpla pe viitor cu ei! Dacă astăzi vor fi îngrijiţi cum se cuvine, atunci vor arăta cu mult mai bine. Dar acum trebuie să-i lăsăm să se odihnească o vreme şi tu, Marcu, îngrijeşte-te ca să se aducă ceva ulei! Lanţurile şi frânghiile au fost prea strâns legate şi toată pielea lor este învineţită şi plină de răni, iar acestea trebuie masate cu ulei şi cu vin, pentru ca ele să se vindece în scurt timp!‟
22] Marcu aduce imediat uleiul şi fii săi îi ung cu acesta, iar acest lucru le prinde foarte bine celor cinci; căci ei recunosc că acest tratament le prinde foarte bine şi unul după altul încearcă, să se ridice în picioare, iar acest efort pare la început mai greu, dar cu timpul este totuşi mai bine.
23] Când după aproape o oră şi-au mai revenit cei cinci salvaţi, încep de abia atunci să întrebe, unde se aflau ei şi ce s-a întâmplat de fapt cu ei.
24] Şi Marcu, care bineînţeles că se afla cel mai aproape de cei cinci însănătoşiţi, împreună cu fii săi, le spune aceste cuvinte: „Voi aţi fost foarte bolnavi şi aţi fost aduşi cu toţii aici ieri după amiază; aici se află acum binecunoscutul Vindecător din Nazaret, care tuturor oamenilor le dăruieşte ajutorul necesar, orice boală ar avea aceştia şi acest Vindecător v-a ajutat chiar şi pe voi. Mai târziu îl veţi cunoaşte voi mai îndeaproape.‟

EV. 022. capitol.

01] Spune unul dintre cei cinci: „Da, da acum începe să se aprindă o lumină în mintea mea! Mie mi se pare aşa, de parcă aş fi avut un coşmar groaznic şi din acest vis îmi aduc eu aminte, de parcă aş fi fost prins de o bandă de jefuitori şi alţii patru împreună cu mine. Noi am fost duşi într-o peşteră întunecată şi acolo am fost daţi pe mâna diavolilor. Aceştia au încercat să ne schimbe mai întâi din exterior, pentru a face din noi nişte ucigaşi, la fel ca ei. Dar pentru că ne-am împotrivit mult prea tare, au intrat aceşti diavoli în trupurile noastre. Atunci am pierdut aproape cu totul propria conştiinţă şi o dorinţă şi împingere diabolică a capturat inimile noastre şi noi am fost pentru noi înşine, pur şi simpul pierduţi. Ce am făcut noi probabil în această stare groaznică, ne este străin; doar de un singur lucru îmi amintesc eu, că am fost prinşi de scurt timp de nişte războinici romani. Dar ce s-a întâmplat după aceea cu noi, îmi este, cel puţin mie, necunoscut şi eu nu ştiu în nici într-un caz, cum am ajuns noi aici şi din ce pricină în fond şi la urma urmei! Nouă ne-a mers foarte rău, deoarece suntem plini de răni şi de vânătăi, care, după simţul meu, nu mai sunt chiar aşa de dureroase. Ah Doamne, nouă ne-a mers cât se poate de rău!?‟
02] Spune al doilea: „ ştii tu, ce am fost noi înainte? Iată, noi am făcut parte din templu şi am fost trimişi ca apostoli la samarinieni, pentru ai câştiga pe aceştia pentru Ierusalim. Noi însă am fost învăţaţi de samarinieni mai bine şi ne-am întors înapoi şi am vrut să facem în Iudea prozeliţi pentru Gorazim; de abia acolo am fost capturaţi de aceşti diavoli la graniţă, care ne-au vrăjit, aşa că nu am mai ştiut, ce şi cine eram noi şi ce s-a întâmplat de fapt cu noi. Dar cum am ajuns aici, nu pot să spun nici măcar printr-un cuvânt! Da, da, ce s-a întâmplat cu noi, putem să-i mulţumim cu vârf şi îndesat templului! Acela se pricepe cel mai bine să nenorocească oamenii; dar niciunde nu se poate da un exemplu, în care templul, după cunoştinţele noastre, ar fi făcut vreun om fericit! Superiorii şi preoţii înalţi şi cărturarii bătrâni sunt cei fericiţi, dar toţi ceilalţi sunt nişte slujitori săraci şi nişte salahori înfometaţi ai templului!‟
03] Spune al treilea: „Da, acum îmi aduc aminte şi eu, cum am fost chinuiţi în templu cu tot felul de posturi şi de fapte de ispăşiri! O Doamne, putem să le mulţumin părinţiilor noştri pentru această nenorocire! Este scris în legea lui Moise: 'Respectă-ţi mama şi tatăl, ca tu să trăieşti mult şi să-ţi meargă bine pe acest pământ!' Noi am respectat doar tot timpul pe părinţii noştri prin ascultarea strictă, a tot ceea ce cereau ei de la noi; după voinţa lor am intrat noi în templu, cu toate că nu făceam parte din neamul lui Levi. Dar acest mic amănunt nu a contat, căci pentru

mulţi bani poţi să devii orice doreşti; dar este nevoie de foarte mulţi bani! Dar prin faptul, că am intrat în templu, am devenit pe zi ce trece mai nefericiţi prin tot felul de exerciţii şi probe, până când am fost trimişi ca apostoli în Samaria unde am fost vrăjiţi de vrăjitorii aceia răi! Ce s-a întâmplat de atunci şi până în prezent cu noi şi ce am făcut, cum am ajuns aici în această regiune străină peste mare şi cine ne-a pricinuit atâta rău, nu pot să spun eu nici un cuvânt referitor la aceasta. Doar vag îmi amintesc eu, că acei vrăjitori răi, atunci când nu am vrut să devenim ucigaşi, ne-au dat pe mâna unei companii rele şi întunecate, prin a căror lucrări la persoanele noastre am pierdut pâna în clipa de faţa cunoştinţa! Dar acum, Doamne ajută, s-a reântors aceasta din nou! Acum ştim noi, cine şi ce suntem! Dar ce se va întâmpla acum cu noi? Să ne reântoarcem în templu, sau să începem noi altceva? Mie mi-ar fi pe plac moartea; căci această lume rea a pierdut pentru mine orice farmec posibil! Cine poate să garanteze, că nu vom pica din nou pe mâna unor astfel de diavoli, ca şi mai înainte?! Cine ne va salva atunci din ghearele lor?"

04] Spun cel de-al patrulea şi al cincicelea: „Aici suntem întru totul de-acord cu tine! Doar o moarte bună şi rapidă şi după aceea pe veci nici o altă viaţă! O, cât de bine este nimic faţă de existenţa, pe care noi am trăit-o! Pe scurt, doar să încetăm să mai existăm! Dar să încetăm întru totul! Căci experienţa noastră a făcut pentru noi insuportabilă existenţa! De ce trebuie să existăm? În nimicul dinaintea naşterii noastre, nu am fi putut avea dorinţa spre a exista! Sau poate un creator înţelept să aibă plăcerea, să vadă astfel de fiinţe nefericite umblând sub fericita sa putere? Dar ce putem face noi, săraci viermi?

05] Orice animal este mai avantajat decât un om, care s-a ridicat la rangul de domn al creaţiei! Voi, romanii, puteţi să luptaţi cu săbiile voastre împotriva supărării unui leu şi a tigriilor, leoparzii şi hienele trebuie să fugă de zgomotul asurzitor al scuturilor şi al lăncilor voastre; dar atunci când sunteţi atacaţi de nişte demoni răi, ce fel de arme veţi mai folosi voi împotriva unor adversari invizibili? Voi probabil că nu prea aveţi multe de povestit la acest capitol, cu toate că nişte cuvinte din oracolul Delphi au avut mai multă putere, decât o armată întreagă! Dar noi am savurat o astfel de putere şi forţă secretă şi nu am avut nici o armă împotriva acesteia! Noi a trebuit să devenim nişte draci şi pentru că noi ne-am împotrivit, ne-au răpit cunoştinţa aceşti demoni groaznici, prin trup ei au obţinut o maşinărie şi s-au folosit de această maşinărie pentru Dumnezeu-ştie-ce! Că nu a fost folosită la nimic bun, este mărturie destulă pielea noastră! De aceea să vină moartea; dar moartea totală! Nici un fel de viaţă după mormânt!"

06] Spune din nou cel care a vorbit prima dată: „Da, dacă ar fi posibil, ne-ar face cea mai mare favoare acela, care ne-ar putea dărui moartea! Căci de ce să ne mai chinuim şi mai mult pe această lume prăpădită! Nişte diavoli spre a chiunui şi mai mult oamenii, nu vrem să devenim! Dar cine nu vrea să devină aşa într-un fel sau altul, acela rămâne cu existenţa blestemată a acestei lumi într-adevăr mizerabile! Nimic nu se poate face în această pricină pe pământ! Trebuie să te ascunzi de oameni, care în mare parte sunt slujitorii lui Satana! Dar la ce-i foloseşte celui care se ascunde?! Diavolul îl găseşte de îndată pe cel care s-a ascuns şi acesta nu se poate apăra. Dacă trece de partea acestuia, atunci este el şi aşa al diavolului; dacă nu trece de partea diavolului de bună voie, atunci îl forţează prin tot felul de mijloace şi la sfârşit, aparţine şi mai mult diavolului!

07] Mergeţi şi scutiţi-ne cu o astfel de lume blestemată şi cu o existenţă atât de amărâtă! Aceasta este chiar şi pentru cel mai rău diavol groaznică, dar să nu mai vorbim de un suflet bun şi nevinovat al unui om! Un Dumnezeu peste toate stelele poate să râdă; dar săracul şi nevinovatul om trebuie să sufere, să plângă, să înjure şi să dispere! Unde este acel vindecător, care ne-a redat această conştiinţă nenorocită, prin care suntem din nou oameni liberi? Într-adevăr, la mulţumiri din partea noastră să nu se aştepte în veci; căci el, prin aceasta ne-a dat pe mâna unei alte nenorociri! Şi pentru o astfel de binefacere, noi nu îi vom mulţumi în veci, presupunând, că noi vom savura pe veci această viaţă blestemată! Dar dacă poate el cu siguranţă să ne dăruiască moartea veşnică şi totală, atunci noi îi vom mulţumi în cea mai mare măsură de dinainte!

08] Cine sunteţi voi, romani strălucitori? Vouă cu siguranţă că vă merge mai bine pe acest pământ decât nouă! Voi arătaţi foarte bine! Da, da, cine se pricepe să-l slujească pe Satana în strălucire şi cu toate celelalte minunăţii, aceluia îi merge foarte bine pe acest pământ! Cine nu vrea să fie chinuit de diavol, acela să devină el unul şi acela are atunci liniştea cuvenită din partea acestora! Slujitori ai lui Dumnezeu, oh, ce absurdităţi imense! Trebuie să doreşti ajutorul lui Dumnezeu şi trebuie să-L iubeşti din toate puterile tale! O, ce cuvinte frumoase, fără pic de adevăr! Noi am fost slujitorii lui Dumnezeu cu trup şi suflet şi am strigat la fel ca şi păsările de mici: 'Domnul, Dumnezeul Savaot, ajută-i pe toţi oamenii, care au o voinţă bună!' şi uitaţi-vă la noi, cum ne-a ajutat Domnul Dumnezeu Savaot! Şi voi aveţi o putere în mâinile voastre şi aceasta este a diavolului şi prin urmare voi puteţi face cu noi ceea ce doriţi; dar atât lucru vă rugăm, comportaţi-vă puţin mai omeneşte decât ceilalţi diavoli, care ne-au chinuit întruna! Dacă vreţi să ne schimbaţi din nou în diavoli, atunci faceţi mai bine diavoli întregi din noi decât pe jumătate! Noi vom vedea atunci, dacă ne va merge mai bine ca fiind diavoli întregi, decât cum am fost forţaţi pe jumătate!"

EV. 023. capitol.

01] Spune Cireniu: „Doamne, aceasta este o limbă, cum nu am mai auzit până acum una asemănătoare! Este rea şi din păcate este în multe locuri adevărată. Ce vom face cu aceşti oameni? Într-adevăr, toţi fac ochi mari; chiar şi Jarah nu mai pare să ştie ce să creadă din toate acestea şi pe înger l-am văzut cum a plâns de câteva ori! Acest lucru mie mi se pare foarte ciudat! Spune de aceea, ce să fac cu aceşti oameni!"

02] Spun Eu: „Iată, Eu ţi-am spus mai înainte, că ne vor da multă bătaie de cap. Dar acest lucru nu are nimic, a rămas în inimile lor un fel de umbră de la acei demoni şi ei trebuie să scape de orice fărâmitură mică a acestora; de abia atunci vor fi ajutaţi, dar mai degrabă nu se va putea. Mai trebuie să-i lăsăm să se odihnească un timp şi cu timpul vremea minunată le va schimba sufletele, ca acestea să devină mai armonice. Tu vei auzi încă multe şi în fond şi la urma urmei nu-ţi face ţie sau altuia vreun rău. Căci sufletele lor nu sunt suflete rele şi aparţin lumii mai bune; de aceea trebuie să avem multă răbdare cu ei! Când îşi vor reveni; de abia atunci să te bucuri tu, că nu vei mai avea bătaie de cap! Dar, acum, daţi-le mai multă pâine şi apă; căci de abia acum devin ei înfometaţi şi însetaţi!"
03] Marcu le întinde cu prietenie pâinea şi vinul şi spune: „Beţi fraţilor şi mâncaţi această pâine după nevoile voastre! Căci de acum nu vă va mai merge rău pe acest pământ, cu toate că nu este un paradis!"
04] Spun cei cinci: „Tu pari a fi un diavol bun; căci altfel tu nu ne-ai da aşa un vin bun şi o pâine atât de gustoasă, deoarece noi nu suntem în natură la fel ca tine! Noi nu putem să completăm, dar nici nemulţumiri din partea noastră! Iată, tu, diavol bun, cu tine se poate schimba un cuvânt bun, după câte ni se pare nouă! Dacă pe acest pământ ar trăi doar oameni, atunci nu ar fi urât să trăieşti în această lume; dar la cinci oameni apar o mie de diavoli şi cu timpul, trebuie să devină totul pur diabolic! Oamenii care mai rămân sunt comandaţi mult prea măreţ de diavoli şi din această pricină ei nu pot trage nici măcar aerul liber în piept!
05] Vezi, toată domnia reiasă până acum de la diavolul diavolilor şi locuinţa lui este sânge omenesc vărsat, amestecat cu sângele unor diavoli săraci şi buni, cum eşti tu unul, - şi aceasta se numeşte aici domnia lui Dumnezeu?! Intr-adevăr şi o domnie a lui Dumnezeu; dar nu cea a dragostei Sale, ci a mâniei Sale! De ce este însă un Dumnezeu mânios, - aceasta nu ştie nici o făptură! Unele animale sunt singurele făpturi fericite ale acestui pământ, dar omul propriu zis rar este animalul de povară a toată răutatea pe această lume de mizerie! El nu poate să fugă destul de repede, pentru a putea cuprinde fuga faţă de toată răutatea asemenea unei gazele! Mâinile sale sunt slabe ca ceara, el este gol şi nici măcar nu are de la natură aşa de multe arme, ca o albină sau o furnică, pentru a se împotrivi aici cu ele unui duşman. Dacă vezi tu o haită de tigri, atunci este totul între aceştia pe deplin tigru şi dacă vezi tu o haită de lei, atunci este totul între aceştia leu cu desăvârşire, deci de exact aceeaşi natură şi aceste bestii trăiesc cu totul bine între ele; dar dacă vezi tu un grup de oameni, atunci nu este acolo totul om, ce arată asemănător omului, ci, în cea mai mare parte, diavol! Şi de aceea este mereu neânţelegere, pizmă şi război între ei! În diavoli sălăşluieşte tot răul şi în oameni numai predispoziţia spre bine, care poate fi stricată foarte tare printre atât de mulţi diavoli şi din om se face atunci cel puţin un pe om pe jumătate diavol, sau el trebuie să îndure ce noi am îndurat! Dar există diavoli diferiţi între diavolii acestei lumi mârşave, mari şi mici; dar toţi sunt uşor de recunoscut în aceea, că ei vor tot timpul să trăiască aşa de bine şi confortabil precum este posibil, fără munca şi forţarea puterii lor. Ei vor, de asemenea, să fie pretutindeni primii şi foarte stimaţi şi bine văzuţi; ei ştiu să se pună peste tot în posesia bunurilor pământeşti, se îmbracă atât de măreţ şi îl persecută pe acela până la moarte, care nu i-ar saluta tot timpul foarte umil!
06] Pe scurt, spune tu, diavol bun, ce vrei, numai cei asemenea ţie conduc domnia peste lume şi oamenii puţini se află prinşi în sclavagismul cel mai adânc şi nu se mai pot ajuta niciodată; şi aceştia se spune că ar fi, după Scriptură, 'copiii lui Dumnezeu' propriu zişi?! Cu adevărat, dacă un Dumnezeu se îngrijeşte aşa pentru copiii Săi, cum S-a îngrijit El, de exemplu, pentru noi cinci oameni şi destinul săracilor copii ai lui Dumnezeu să constee numai mereu în continuare în aceea, ca să le slujească diavolilor în cea mai adâncă nimicnicie, atunci mulţumim pentru o asemenea înfiere a lui Dumnezeu!"
07] Spune Marcu, căruia titlul 'diavol bun' nu vrea deci totuşi să-i placă aşa de bine: „Este desigur adevărat, că copiii lui Dumnezeu au adesea multe de îndurat, în această lume; dar ce îi aşteaptă odată, în viitor, dincolo de mormânt? Ce belşug nemăsurat de fericiri mereu crescătoare şi înmulţindu-se continuu! Dacă un copil al lui Dumnezeu ia aceasta bine în considerare, atunci doară poate el deci să-şi îngăduie o umilire mică ca probă, prin această viaţă scurtă."
08] Spune iarăşi cuvântătorul dintre cei cinci: „Cine îţi dă deci ţie o garanţie pentru acest lucru? Eşti tu de părere, că, cumva, Scriptura? Pleacă şi dispari cu această garanţie! Uită-te şi spune cine sunt aceia, care le propovăduiesc oamenilor Scriptura frumoasă şi se lasă cinstiţi foarte măreţ ca slujitori ai lui Dumnezeu! Vezi, aceştia sunt tocmai de-abia cei mai răi diavoli!
09] Să vină Dumnezeu însuşi jos în înfăţişare omenească şi să le arate toate grozăviile lor fără nume şi să-i avertizeze spre căinţă. Cu adevărat, dacă el nu se pune lor împotrivă cu toată atotputernicia lui, atunci i se va întâmpla încă mult mai rău, decât le-a mers, în Sodoma, celor doi îngeri, care îi aduseseră lui Lot porunca să se depărteze departe de acele oraşe, cu familia lui, pentru că ele sunt judecate!
10] Dacă însă propovăduitorii făgăduinţelor lui Dumnezeu sunt numai chiar prea uşor vizibil cei mai răi diavoli şi aceasta de necontestat, spune-ne atunci, tu diavol bun, bătrân, dar puţin cam orb, ce are de aşteptat, la sfârşit, un om sau respectiv un presupus copil al lui Dumnezeu de la asemenea făgăduinţe! Eu îţi spun, cu înputernicirea experienţelor noastre înmulţite, pe care am fost nevoiţi să le îndurăm deja destul de trist: Nimic, absolut nimic!
11] Ori nu există nici un Dumnezeu şi totul ce este aici, este o faptă a puterii naturale necioplite, oarbe, care în decursul a unor veşnicii a adus la iveală totul ce este aici, sau există o oarecare fiinţă de Dumnezeu cea mai înaltă, care pune aici bine în ordine pământul mare, soarele, luna şi stelele, dar în sine este prea mare şi măreaţă să se ocupe de noi purici de putregai şi de necurăţie

ai acestui pământ. Toată scriptura provine deci numai de la oameni şi şi este, de fapt, în ea mai mult rău decât bine. Şi ce mai este în aceasta bun, aceea nu ia nici un diavol şi nici un om în considerare; cei rău din aceasta este numai împins de către diavoli pe ceafa largă a oamenilor!
12] 'Să nu ucizi!' spuse Dumnezeu lui Moise; dar lui David i-a poruncit acelaşi Dumnezeu să se războiască împotriva filistenilor şi amoniţilor şi să-i omoare pe toţi cu tot cu şoarece, femeie şi copil! Frumoasă viaţă este aceasta şi o consecvenţă fără seamăn! N-a avut un Dumnezeu atotputernic deci mijloace îndeajunse să piardă de pe faţa pământului popoarele urâte de el? De ce a fost aşadar nevoie să fie mobilizat un om cu multe mii de slujitori ai săi războinici, împotriva poruncii dată lui Moise pentru toţi oamenii, să se ducă acolo şi nu numai unul, ci multe sute de mii, să omoare doar de aceea, pentru că potrivit cu afirmaţie unui văzator de Dumnezeu ele nu erau cum se cuvine; ce esenţă a lucrurilor are acest fapt în privinţa unor asemenea văzători şi a unor asemenea regi, pe care Dumnezeu îi chemase să piardă cu totul popoare întregi de pe pământ, acest lucru îl va şti el desigur cel mai bine şi la sine, în secret, cumva într-adevăr şi văzătorii şi regii!
13] Fireşte, eu sunt de părere că un Dumnezeu al dragostei n-ar trebui niciodată să întărâte oamenii, pe care vrea să-i aibă crescuţi pentru dragoste, asemenea celor mai răi câini împotriva altor oameni, întrucât are el însuşi totuşi destule mijloace în stăpânirea lui, de a pierde de tot diavolii în înfăţişare de om, pentru el supărători şi renegaţi! Un Dumnezeu cu adevărat ciudat acesta! Pe de-o parte, a porunci dragoste şi răbdare şi umilinţă, pe cealaltă parte însă ură, persecuţie, război şi distrugere! Cu adevărat, cine înţelege o asemenea iconomie, acela trebuie să aibă mai multe simţuri decât un om obişnuit!‟

Ev. 024 capitol.

01] Spune iarăşi Marcu al nostru, căruia deja răbdarea vrea să-i devină puţin cam prea îngustă: „Eu nu ştiu într-adevăr ce să fac cu voi. Nu vă pot, ce-i drept, împotrivi tocmai multe lucruri, dar nici să vă dau dreptate nu pot pe deplin. Este într-adevăr ceva la cuvântarea voastră de acuzare, dar la aceasta păreţi voi deci totuşi că vedeţi treaba mai neagră acum, în emoţionarea voastră nefericită, decât este ea în sine cu adevărat. Iar dacă mă consideri chiar şi pe mine ca fiind un diavol, atunci spune-mi, dacă deci, la sfârşit, constă toată această companie cumva numai din diavoli!‟
02] Spune vorbitorul dintre cei cinci: „O deloc! Uită-te acolo la bărbatul (arătând înspe Mine) de lângă tine; acela este un om foarte desăvârşit, un adevărat fiu al lui Dumnezeu! Nu va dura însă absolut deloc foarte mult timp şi diavolii îl vor jupui! Mai în spate, stau încă doi tineri şi o fată, aceia sunt tot de sus, vor fi însă de asemenea încă persecutaţi îndeajuns, dacă nu vor să se facă diavoli. Atunci însă mai văd eu încă câţiva oameni săraci, aceia par să fie pescari, toţi ceilalţi, împreună cu tine şi cu casa ta întreagă, sunt însă aşa aproximativ diavoli buni, pa calea de a deveni oameni, ceea ce însă le va mai pricinui încă aşa unele osteneli şi griji! Ştii tu acum cum stau lucrurile pentru tine?‟
03] Spune Marcu: „Dar spune-mi tu mie, pentru că te afli deja odată în cuvântare, de unde poţi ştii tu toate acestea atât de exact; pentru că vezi, eu văd în jurul meu numai oameni într-o desăvârşire inferioară, mai înaltă şi cea mai înaltă; dar diavoli nu văd printre ei. Pe ce temelie pui tu afirmaţia ta prin urmare, care pare să fie ceva?‟
04] Spune cuvântătorul dintre cei cinci: „Pe ceea ce eu văd; trupurile sunt într-adevăr la fel, dar sufletele se deosebesc puternic! Iar deosebirea constă în culoare şi în înfăţişare, sufletele a celor arătaţi ţie de mine sunt albe ca o zăpadă proaspăt căzută pe munţii înalţi şi au o înfăţişare minunat drăgălaşă, care arată încă cu mult mai curat omenească decât înfăţişarea lor exterioară a trupului; sufletele voastre, însă, au o culoare încă mai întunecată decât trupul vostru şi nu arată încă nici măcar pe departe aşa de omenesc ca trupul vostru, ci la sufletele voastre mai sunt încă de simţit urme cu totul clare a unei oarecare înfăţişări animalice!
05] Dar eu descopăr în sufletele voastre de animal încă o înfăţişare foarte mică de lumină, care are, de asemenea, o înfăţişare pe deplin omenească; probabil, dacă aceasta creşte în voi, va lărgi ea peste sine şi sufletul vostru de animal într-o înfăţişare curat omenească asemenea unei piei! Aceasta însă nu ştiu să-ţi descriu mai îndeaproape şi tu poţi să-ţi iei despre aceasta un sfat adevărat de la oamenii desăvârşiţi.‟
06] Spune Marcu mai departe: „Dar mai spune-mi tu încă, cum vine aceasta, că tu poţi vedea toate acestea astfel şi eu nu!‟
07] Spune cel întrebat: „În chinul meu mare, la care trupului i s-a şters văzul şi auzul chiar foarte des, s-a deschis vederea sufletului meu şi prin intermediul acesteia pot acum să văd deci şi sufletele celorlalţi oameni şi să simt în cel mai evident mod diferenţa mare dintre oameni şi oameni, dintre copiii lui Dumnezeu şi copiii lumii, sau, ceea ce este acelaşi lucru, dintre îngeri şi diavoli!
08] Dar şi din diavolii lumii pot deveni îngeri, - dar asta îi costă multă osteneală şi abnegaţie; dar şi: din îngeri pot deveni diavoli. Aceasta costă însă o osteneală încă mai mare şi este aproape imposibil, pentru că, în sufletele de îngeri, se găseşte o putere prea imensă de existenţă pe cont propriu. La noi cinci s-a încercat iadul, dacă n-am fi de câştigat. Până acum au dat greş în privinţa noastră toate încercările lui foarte rele; dar cum ne va merge încă mai departe, acest lucru nu-l ştim, ci numai un Dumnezeu, care ne-a chemat să existăm şi să fim, dar se îngrijeşte acum puţin sau nu mai absolut deloc mai departe de noi, aşa încât am ajuns de aceea deja pe deplin la

gândul, că, ori nu mai există absolut de loc nici un Dumnezeu, sau Dumnezeul prea superior nu poate şi nu vrea să se îngrijească de noi!‟

Ev. 025 capitol.

01] (Văzătorul:) „Există într-adevăr pe pământ o ordine şi o oarecare regularitate, din care poţi ajunge cel mai degrabă la o convingere, că ar trebui să existe un Dumnezeu foarte înţelept, Care a creat odată lucrurile toate aşa cum ele sunt acum încă mereu continuu de văzut şi de înţeles; pe de-altă parte însă, se remarcă iarăşi o dezordine adesea fără limite şi un bun plac chiar niciodată de măsurat între lucruri, că trebuie să spui la sfârşit către propria persoană:
Da, de aici nu reiasă iarăşi deci totuşi nici un Dumnezeu!
02] Să se ia numai nestatornicia vremii! Unde este aici o oarecare ordine sau o oarecare regularitate de descoperit? Să se privească cu luare aminte pomii stând fără o ordine între ei, de feluri diferite, într-o pădure, sau tot aşa iarba pe câmp; mai departe măsura foarte inegală a munţilor, a lacurilor, a fluviilor, a râurilor, a pârâurilor şi a izvoarelor! Aici nu este de descoperit totuşi pe veci nici o regularitate şi nici o ordine, cel puţin nu pentru înţelegerea noastră. Marea îşi face malurile ei diforme după întâmplarea lovirii mai mult sau mai puţin puternice a valurilor, tot aşa lacurile, fluviile, râurile, pârâurile şi izvoarele. Numai omul le poate pune un dig pe ici pe colo; de la Dumnezeul foarte înţelept nu se întâmplă aici niciodată ceva.
03] Astfel şi amplasează omul grădini numai oarecum ordonate şi lucră via şi ogoarele şi numai el recunoaşte roadele alese, le desparte de cele fără preţ, le îngrijeşte şi le face cât se poate de folositoare pentru el. Unde se află însă o grădină pe pământul întreg de numai o oarecare ordine, pe care Dumnezeu însuşi ar fi amplasat-o, unde un fluviu regulat? Straturile pământului se află de asemenea alandala într-o măsură aşa de hotică, că la acestea nu poţi niciodată descoperi altceva decât puterea cea mai oarbă a întâmplării dragi; aici se arată prin urmare foarte îngrozitor de puţin o oarecare înţelepciune dumnezeiască dominatoare şi poţi face aici ce ce vrei şi să şi descoperi orice ai putea şi ai vrea numai întotdeauna şi nu se iveşte la aceasta totuşi niciunde ceva , care ar spune eventual către unul ca noi: 'Vezi, aici se arată deci totuşi iarăşi o ordine a lui Dumnezeu cu totul solidă!'
04] Da, orice lucru luat particular pentru sine ar avea desigur evident urme foarte însemnate a unei oarecare puteri dumnezeieşti din începuturi şi a unei înţelepciuni foarte pline de ordine; dar dacă se priveşte atunci la întâmplătoarea existenţă aruncată alandala a lucrurilor create, atunci mi se pare: Dumnezeu s-a făcut ori obosit de făcut ordine şi se îngrijeşte ori puţin sau nu mai absolut de loc de toate lucrurile odată create, cum se pare că este izbitor astfel la unele lucruri, sau el nu există deloc, ci acel ceva întâmplător format din sine însuşi după veşnicii în nemărginirea spaţiului se dezvoltă încetul cu încetul - după legile naturale formate prin a lui existenţă întâmplătoare - spre lucruri de o deja oarecare greutate, se măreşte pe parcurs, s-a făcut atunci lumi, sori şi luni, cu timpul; lumile au dezvoltat în sine după mărimea lor şi greutatea lor iarăşi legi noi într-un mod necesar, care au devenit atunci de la sine bazele pentru dezvoltări noi.
05] Cu cât mai variate însă s-au făcut lucrurile încetul cu încetul şi tot mai mult într-un mod necesar pe un corp ceresc perfecţionat, cu atât mai felurite lucruri, chiar dacă mai mici au şi trebuit atunci să le urmeze într-un mod necesar. Lucrurile la sfârşit devenite foarte variate de pe lumi şi înmulţirea imensă a lumilor, au produs din sine legi şi efecte, din care au început să reiasă primele urme ale unei vieţi care se simţea pe sine; dacă s-a format o dată numai o scânteie de viaţă din necesităţile premergătoare, atunci trebuia să-i urmeze acesteia şi o a doua şi încetul cu încetul miliarde, care au creat iarăşi legi noi între ele, care au devenit motivul pentru dezvoltarea unei vieţi desăvârşite. Şi se poate ca viaţa să se fi dezvoltat aşa în continuare în sus până la o cea mai înaltă potenţă de viaţă, prin legile de viaţă în sine găsite, aşa încât de-abia acum puterea de viaţă foarte adânc inteligentă, recunoscându-se bine pe sine şi toată împrejurimea ei începe să pună în ordine retroactiv natura mută premergătoare şi să şi-o resemneze şi s-o supună!
06] Dacă s-a format însă totul pe această cale cu totul naturală, atunci există fireşte numai potenţe de viaţă în nivele de viaţă foarte diferite de la cea mai mică musculiţă de frunză până la acea viaţă perfectă, pe care o numeşte omul mai desăvârşit cea dumnezeiască. Se poate să se fi şi format pe această cale într-adevăr deja din timpuri lumeşti neimaginabil de lungi anterioare o dumnezeire bună, dar faţă de aceasta şi una rea. Dacă s-au format o dată cele două dumnezeiri, atunci trebuie ele ca puteri opuse să se şi stea împotrivă foarte vertiginos atâta timp, până ce foarte probabil puterea rea potrivit cu noţiunile noastre morale va fi preluată în sine de cea mai puternică bună spre o antiteză regulată, din care cununie atunci după intervale de timp lumeşti neimaginabil de lungi se transformă totul ce este încă mut, fără cunoştinţă şi mort, într-o viaţă plină cu o voinţă liberă şi o recunoaştere liberă!
07] Iar că în aceste timpuri totul se află încă aşa de în neordine ca într-o adevărată luptă alandala, se pare că constă în aceea: Potenţa de viaţă acum bună şi cea mai înaltă, pe care o numim noi Dumnezeu, nu este încă nici pe departe în ordinea dorită cu puterea de viaţă rea, pe care o numim satana, ci încă într-o luptă continuă de subjugare, din care luptă ea trebuie să reiasă în sfârşit ca învingătoare; pentru că puterea după noţiunile noastre rea nu ar lupta cu cea bună încontinuu, dacă aceasta ar avea un motiv pentru a nu intra în domeniul ei.
08] Satana trebuie în consecinţă să aibă totuşi o bine plăcere mută în privinţa binelui şi vrea de aceea să-şi supună înteaga putere de viaţă bună; dar tocmai din această străduinţă continuă preia el mereu tot mai mult bine în sine şi face prin aceasta, fără să vrea, răul său tot mai bun. Prin această însă şi vine în fiinţa lui de viaţă tot mai multă ordine, mai multă recunoaştere şi o

adevărată înţelegere şi el nu va avea la sfârşit încotro, decât să se supună în sfârşit cu totul, pentru că lui îi este imposibil, prin natura lui şi prin instinctul lui să zădărnicească faptul că n-ar fi mereu învins parţial.
09] El va mai rămâne încă, ce-i drept şi după deplina învingere a lui o opoziţie faţă de binele curat, dar una ordonată, asemenea cum este sarea şi o opoziţie faţă de uleiul curat, dulce; dar dacă pomul de ulei n-ar avea sare în ordinea potrivită în rădăcinile, trunchiul, mlădiţele, vlăstarele şi frunzele lui, niciodată n-ar da un ulei dulce rodul său!
10] Eu mă pierd, ce-i drept, acum în explicaţii, care nu sunt înţelese de către tine desigur în acea formă, cum ele merită să fie înţelese. Dar aceasta nu contează tocmai prea mult; pentru că să fie foarte departe de mine gândul, că aş dori să-ţi pun aşa ceva în faţă ca învăţătură de adevăr, ci doar numai ca o ipoteză, către care este condus un suflet prin chinuri multe şi insuportabile, în care el prin toată implorarea către Dumnezeu nu primeşte absolut nicio alinare.
11] Sufletul sau puterea de viaţă inteligentă propriu zis primitivă se face mult mai luminoasă prin chinuri şi dureri mari ale trupului ei; sufletul vede şi aude totul, ce se află adesea încă aşa de departe de ochii şi urechile unui om natural şi tu nu trebuie să te miri într-adevăr deloc, pentru că ţi-am făcut mai înainte menţionarea despre mai multe corpuri cereşti. Pentru că sufletul meu le-a văzut mai bine şi mai luminos, decât ai privit tu vreodată la acest pământ şi îl vei şi privi vreodată în această viaţă a ta şi eu pot de aceea să dau mărturie dintr-un motiv întemeiat despre toate ce a văzut el, în spaţiul nemărginit! Dar acum un sfârşit despre toate acestea şi tu spun-ne nouă, ce să începem noi acum! Pentru că aici putem noi totuşi imposibil să rămânem!"
12] Spune Marcu: „Numai încă o scurtă perioadă de timp, până ce Mântuitorul, Care v-a vindecat aici, în faţa ochilor noştri, de chinurile voastre groaznice, va rândui aceasta!"

Ev. 026 capitol.

01] Spun cuvântătorul: „Care este deci acela din cei mulţi privitori care ne înconjoară, ca noi să-i aducem mulţumirea noastră? Pentru că altceva nu-i putem într-adevăr oferi în această stare a noastră!"
02] Vorbeşte Marcu: „El ne-a interzis pentru pricina mântuirii voastre, ca noi să vi-L facem cunoscut înainte de vreme şi de aceea îl mai şi ţinem încă acum în secret în faţa voastră; dar va mai veni vremea bună încă deja astăzi, în care îl veţi cunoaşte cu inimă fericită şi veţi recunoaşte prin El aşa unele greşeli dintre ale voastre!"
03] Spune cuvântătorul: „Prietene, fericirea inimii noastre îşi va avea într-adevăr pe veci căile ei întortochiate pe acest pământ! Pentru că suflete, ca cele ale noastre, nu mai pot într-adevăr niciodată să se facă fericite pe această lume proastă din cauza chinurilor prea mari îndurate! Poate odată într-un alt nivel de viaţă mai desăvârşit; dar în aceste trupuri tare şifonate, niciodată!"
04] Spune acum Cireniu, care se află cu totul în apropiere: „Vedeţi, eu sunt guvernatorul superior al Romei peste întreaga Asie şi o parte a Africii, precum şi peste Grecia! Eu v-am cunoscut acum şi am aflat, că voi nu sunteţi oameni răi. Eu vă primesc în grija mea şi niciodată să vi se piardă ceva şi o ocupaţie corespunzătoare cu puterile voastre ale duhului se va lăsa găsită de asemenea.
05] Dar în aceasta trebuie voi la sfârşit să lăsaţi deci totuşi puţin să se târguiască cu voi, ca să nu ne priviţi pe noi romanii aşa cu una cu două ca diavoli, chiar dacă de un fel puţin mai bun şi să nu ne spuneţi diavoli buni, asemenea cum îl numiţi pe bătrânul, cinstitul meu Marcu! Noi suntem doară totuşi tot aşa de bine oameni ca voi. Deoarece voi, din motive pentru noi fireşte încă necunoscute a sfatului dumnezeiesc aţi fost duşi în ispită mare şi prin aceasta desigur şi în chinuri nemaiauzit de dureroase, prin care lucru sufletele voastre însă, cum mi se pare mie, au fost foarte purificate, pentru acest lucru suntem noi, într-adevăr pentru voi diavoli presupuşi, puţin sau de loc devină; dar nouă ne aveţi acum de mulţumit vindecarea voastră şi aceasta mai ales unuia dintre noi, care este aşa să spun un Mântuitor atotputernic şi voi vedeţi bine, că noi nu ne-am purtat ascolut de loc drăceşte împotriva voastră!?
06] De aceea trebui voi, cum am spus, să lăsaţi să se târguiască totuşi puţin cu părerea voastră, fireşte nu cu totul neadevărată din temelia motivului şi în cel mai scurt timp nu va lipsi desigur faptul, ca să deveniţi de un cuget încă cu totul fericit."
07] Spune cuvântătorul, ridicându-se acum de pe pământ deja destul de întărit: „Prietene, priveşte la acest pământ; tu nu vezi nimic decât bine şi lucruri înălţătoare a inimii tale. Buruienile mici şi iarba încântă ochii tăi şi parcursul blând al valurilor mării îmbucură pieptul tău; pentru că tu nu vezi, cum, printre toate aceste minunăţii, ridică şi împing în faţă nenumăraţi diavoli mici în devenire capetele lor aducătoare de moarte rea şi aducătoare de toată stricăciunea!
08] Tu vezi într-adevăr parcursul frumos al valurilor mării, dar fiarele aducătoare de moarte printre valurile frumos jucăuşe nu le vezi! Tu vezi pretutindeni domnind o viaţă maiestuoasă, noi nimic decât moartea şi o prigoană neântreruptă a toată viaţa bună şi mai aleasă. Tu vezi numai prietenii şi împotriva duşmanilor tăi puţini, pe care îi vezi, ai tu de asemenea putere îndeajunsă să-i ţii pe ei faţă de tine ca pe deplin nevătămători; noi, dimpotrivă, nu vedem nimic altceva decât duşmani puri, în cea mai mare parte, de neânvins!
09] O prietene, la o asemenea capacitate de vedere foarte neândoielnică este într-adevăr greu, să devii de o inimă cu atât mai voioasă! Ia-ne această capacitate tristă, sau dă-ne o explicaţie potrivită despre toate acestea ce le vedem şi noi vrem să ne facem fericiţi şi vioi, asemenea ţie!
10] Poate să fie într-adevăr odată un destin mai bun, după timpuri lumeşti neimaginabil de lungi, probabil pentru un suflet, care s-a bătut de la nivel de viaţă la nivel de viaţă în sus; dar unde se

află certitudinea sigură pentru aceasta? Ce fel de lupte şi furtuni nemaiauzite va mai avea însă sufletul sărac încă de învins până acolo?! Va reieşi el într-adevăr învingător din toate, sau se va pierde el pe veci? Ce certitudine ai tu pentru toate acestea?

11] Vezi, noi vedem într-adevăr lucruri şi relaţii, despre care tu n-ai avut vreodată nici o cunoaştere; dar despre o oarecare certitudine referitoare la starea lămurit fericită şi intervenind odată după moartea trupului, nu vedem noi niciunde nimic, - într-adevăr însă o continuă priveghere, grije şi luptă! Noi îţi spunem cum vedem aceasta.

12] Fiecare viaţă este continuu o luptă cu moartea, tot aşa cum este orice mişcare o luptă neâncetată cu starea de repaus care caută mereu s-o conturbe. Starea de repaus însăşi se luptă însă de aceea neântrerupt cu mişcarea, pentru că, în ea, se alfă aici înclinaţia continuă spre mişcare ca gata de luptă.

13] Cine va învinge la sfârşit? Starea de repaus, care caută neâncetat mişcarea, sau mişcarea, care caută însă tot aşa de bine mereu liniştea?

14] Incepând de la germenele de viaţă al tău din începutul începutului n-ai făcut tu nimic decât să lupţi neâncetat până în această clipă şi vei lupta în continuare veşnic mereu iarăşi din nou; şi atâta timp cât vei lupta, vei şi avea tu o viaţă, dar nici o alta decât una luptându-se neâncetat, care va fi înzestrată într-adevăr numai cu momente de fericire foarte sporadice! Când însă va veni la vedere, în aceste lupte veşnice, în sfârşit o dată o fericire cu adevărat liberă de luptă şi astfel pe deplin învingătoare?

15] Este de aceea uşor de spus să fii de un cuget vioi şi de o inimă bucuroasă; dar cugetul sufletului vă întreabă aici imediat pe voi romanii: cur, quomodo, quando et quibus auxiliis? (De ce, cum, când şi prin ce ne va fi nouă un ajutor?) Inţelesu-ne-ai tu bine, aşa puţin numai?‟

Ev. 027 capitol.

01] Aici cască Cireniu, strângând cuvântătorul de mână, ochii cu totul tare şi îmi spune: „Doamne, acesta are o părere cu totul stranie asupra vieţii! Nu i se poate de fapt deci totuşi nimic împotrivi; acesta este într-adevăr un adevăr din păcate gol per total, precum în particularitate! Ce spui însă Tu la aceasta?‟
02] Spun Eu: „Ce te miră acum aceasta? V-am spus totuşi dinainte, că aceştia cinci vă vor face vouă tuturor o vreme principală! O ascultaţi-i numai şi voi Mă veţi înţelege apoi desigur cu mult mai uşor şi mai adânc!‟
03] Ii spune Cireniu mai departe cuvântătorului celor cinci, care se numea Matael: „Dar ai putea tu să vorbeşti de asemenea astfel doveditor, că Dumnezeu, în consecinţa probabilităţii deci totuşi mai mari, fusese mai înainte decât corpurile tale cereşti, despre care nu pot să-mi fac încă nici o imagine îndestulătoare? Vezi, mie nu-mi este cel puţin nici un popor cunoscut, pe pământ, care n-ar admite, cinsti şi venera aici un Dumnezeu plin de înţelegere şi putere înainte de existenţa tuturor lucrurilor; şi tu dovedeşti acum tocmai contrariul. Vezi, aceasta umple inima mea cu o frică mare, de aceea arată tu deci acum tot aşa de bine şi dovada contrarie, eu, guvernatorul superior, te rog chiar pentru acest lucru!‟
04] Spune Matael: „Slugar slab al pământului, eu te compătimesc! Ai auzit însă, cum găsesc aceasta acum în sufletul meu, totuşi deja aşa câte-un cuvânt înţelept plin de putere, plin de viaţă şi plin de adevăr şi ai văzut cu ochii tăi de ce este în stare cuvântul lui Dumnezeu şi încă nu poţi să înţelegi în inima ta adâncimea a aşa unor gânduri!
05] Da, da, prietene, vezi, tu îţi iubeşti încă prea tare viaţa ta şi te afli în mijlocul acesteia; de la acest punct de vedere însă se lasă viaţă tocmai cel mai rău recunoscută.
06] Prietene, trebuie să fii pierdut viaţa pe deplin, asta înseamnă această viaţă pământească, atunci de-abia recunoşti viaţa!
07] Ia o oală şi umple-o cu apă; apa va sta liniştită în oală şi tu nu vei recunoaşte duhurile de aburi în apa liniştită; şi dacă mişti apa încă cât se poate de straşnic şi o pui în mişcare, nici astfel nu ţi se vor arăta duhurile puternice ai aburilor; dacă pui însă apa la foc, atunci va începe ea acuşi să fiarbă şi la fierbere vor începe de îndată să se ridice puternicile duhuri de aburi peste suprafaţa fierbinte clocotitoare a apei şi duhurile, încă odihnidu-se în apa colocotitoare, vor recunoaşte de-abia acum puternicile duhuri ale aburilor, care se odihneau mai înainte cu totul liniştite şi fără o urmă a faptului că sunt în apa rece, uitându-se mai întâi la sine înşişi şi atunci printre ei la apa fiebinte mişcată cu multe mii de ochi, care îi purtase şi că duhurile aburilor n-aveau mai înainte nici o altă înţelegere, decât că ar fi pe deplin una cu apa rece.
08] Astfel recunoaşte însă şi apa în timpul fierberii, că se aflaseră în ea duhuri ciudate şi că ea există până la ultima picătură; da, da, apa în fierbere recunoaşte, că ea însăşi este duh şi putere general valabilă, dar în starea ei rece de linişte nu putea ea să se recunoască şi să se înţeleagă!
09] Vezi tu aici o imagine potrivită? Şi viaţa ta este acum încă una, ce-i drept, curată, dar altfel apă rece cu totul liniştită în oala vieţii tale. Oala ta poate într-adevăr bine să fie mişcată în toate părţile încoace şi încolo, dar din aceasta nu vei recunoaşte totuşi puterea ta de viaţă; din contră, cu cât mai des este apa mişcată în starea ei rece liniştită, cum este acesta cazul la toţi oamenii mari , cu atât mai puţin recunoaşte apa viaţa în oala de oameni tare mişcată pe sine însăşi şi împrejurimea ei; pentru că o suprafaţa de oglindă a apei mişcată nu mai arată curat nici o imagine, ci foarte neclar.
10] Dacă se face însă oala ta a apei vieţii o adevărată flacără a dragostei, a celei mai mari umilinţe şi pusă la toate chinurile şi durerile, oh, atunci începe în oală să fiarbă acuşi cu totul imens şi prin aceasta se vor recunoaşte foarte acuşi pe sine înşişi duhurile de aburi a vieţii devenite libere, starea lor rece, trândavă de dinainte, sufletul senzual anume şi oala neputincioasă şi apa vieţii încă fierbinte clocotitoare în oală va vedea şi recunoaşte peste sine cu mii de ochişori luminoşi duhurile de viaţă care se urcă în sus, că ea n-a fost numai un purtător leneş al aceloraşi, ci că ea este cu ele pe deplin unul şi acelaşi lucru! Dar oala, înţelege prietene, oala n-o vor recunoaşte duhurile de viaţă libere urcându-se în sus ca fiind una cu ele, ci numai ca un vas foarte exterior biet şi necesar, care este apoi spart în bucăţi şi aruncat pe stradă. - Ai tu acum o înţelegere vagă despre ceea ce am vrut eu să spun de fapt?‟
11] Spune Cireniu: „Imi este într-adevăr de parcă aş înţelege pilda ta aşa aproximativ, asta înseamnă, în punerea în practică comparativă asupra vieţii noastre interioare a sufletului; dar ce ai vrut tu să descoperi cu aceasta cumva încă mai adâncit, despre asta n-am eu într-adevăr nici pe departe încă o înţelegere vagă! Să şi fie aici cumva deja explicat în aceasta, că a trebuit să fie deci totuşi un Dumnezeu înainte de toate lucrurile?‟
12] Spune Matael: „Intr-adevăr, dar despre aceasta nu poţi să ai tu încă nici o înţelegere vagă, pentru că tu însuţi n-ai început încă nici pe departe să înţelegi!‟

Ev. 028 capitol.

01] (Matael:) „Vezi, ceea ce tu numeşti Dumnezeu, numesc eu apa vie; dar apa în sine nu recunoaşte propria ei viaţă. Când însă va fi ea adusă la fierbere, din sine însăşi, prin văpaia puternică a dragostei, care este egală cu presiunea grea către centrul existenţei, atunci se ridică duhul de viaţă în libertatea lui peste apa care l-a ţinut prizonier mai înainte şi tu vezi aici Duhul lui Dumnezeu plutind peste ape, precum a făcut şi Moise menţionare de acest lucru. Şi duhul se

recunoaşte şi recunoaşte apa şi recunoaşte, că el este din veşnicii unul şi acelaşi cu apa; şi această recunoaştere veşnică este tocmai de asemenea de înţeles prin 'Să fie lumină!'
02] Dacă însă duhul tău, prietene, va pluti de asemenea peste apa vieţii tale clocotitoare, atunci vei şi începe să recunoşti în tine de-abia cu adevărat viaţa ta şi viaţa lui Dumnezeu.
03] Vezi, toată existenţa trebuie să înceapă o dată să fie, trebuie să aibă vreun oarecare început, căci altfel nici nu poate şi este imposibil să fie vreodată! Dacă o viaţă care se recunoaşte pe sine însăşi şi recunoaşte toate celelalte şi puterea ei conştientă n-ar fi luat niciodată o suflare deosebită, atunci nici n-ar fi încă mult timp existentă; pentru că a luat ea însă o dată un început, de aceea şi este ea deja de mult tot aşa de bine existentă, precum sunt şi noi în genere existenţi de aceea, pentru că noi am început o dată să fim ceea ce suntem noi acum.
04] Dar noi am fost de asemenea deja înainte de această existenţă, dar aşa, ca aburii de viaţă reci, încă nedezvoltaţi în apa rece, liniştită: şi astfel şi are potenţa cea mai înaltă de viaţă în Dumnezeu o existenţă dublă, mai întâi una mută, doar numai conştientă de existenţa ei şi apoi una ca provenind de la un început de activitate interior, o existenţă recunoscându-se liber din temelie şi pătrunzându-se foarte amănunţit!
05] De aceea se şi spune la Moise: 'La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul şi pământul era netocmit şi gol. Intuneric era deaspura adâncului..' Cine sau ce este aşadar aşa cu totul de fapt cerul şi ce sau cine este pământul? Inţelegi tu prin aceasta cumva acest pământ, care te poartă acum, sau cerul, care îţi dă aer şi lumină? O, cât de departe ai fi tu în acest caz de la adevăr! Unde era atunci încă acest pământ şi unde acest cer?
06] Vezi, prin aceasta este numai indicat vag, cum veşnica putere de viaţă a lui Dumnezeu a început diferenţiat să cerceteze şi să recunoască existenţa ei! Şi aici reprezintă 'cerul' înţelepciunea pe sine însăşi recunoscândă a Eu-lui ei, dar în centrul de greutate arzător de dragoste a mijlocului său, în centrul fierbinte de dragoste, care vrea să spună prin noţiunea 'pământ', era încă întuneric şi pustiu şi gol, deci încă fără o recunoaştere mai adâncită al propriului ego.
07] Dar centrul se făcuse tot mai fierbinte, cu cât mai mult greutăţile conştienţei de sine începuseră să apese pe acelaşi. Şi centrul a intrat în cea mai înaltă fierbânţeală şi din apa vieţii clocotitoare s-a ridicat aburul (duhul), plutea acum liber pe şi peste apele existenţei de dinainte veşnice mute şi liniştite şi s-a recunoscut din temelie; şi această recunoaştere este atunci tocmai lumina, pe care Moise o lasă lui Dumnezeu să devină spre distrugerea întunericului, imediat după crearea cerului şi a pământului.
08] De aici de abia se face Dumnezeu însuşi 'Cuvânt', ca un cuvânt ca rostit şi acest cuvânt 'Să fie' este o voinţă liberă în sine însăşi recunoscându-se din temelie, o existenţă în existenţă, un cuvânt în cuvânt, un tot acum întru toate!
09] Şi de aici de-abia începe din voinţa cea mai liberă să reiasă izvorul de viaţă din începuturi, care s-a recunoscut acum din temelie, a toată cealaltă viaţă. - Ai tu acum deja o înţelegere vagă?"

Ev. 029 capitol.

01] Spune Cireniu: „O, da, acum am eu o înţelegere destul de straşnică şi acest lucru cu atât mai uşor, deoarece am auzit de-abia în această noapte o explicaţie foarte asemănătoare a istoriei de creaţie mozaice. Vor sta lucrurile desigur astfel; dar aceasta îmi trece deja peste în starea de înţelepciunea nemărginită şi eu nu pot şi nu vreau să mă ostenesc prea tare, pentru a înţelege ceva în cea mai adâncă adâncime. Treaba trebuie să meargă la mine uşor, dacă este ea presupusă să-mi folosească; dacă merge ea însă puţin prea adânc şi prea înţelept, atunci se sfârşeşte adesea dintr-o dată înţelegerea mea!
02] Scurt şi bine, rămâne la aceea ce am spus; voi sunteţi îngrijiţi din partea mea şi să nu vă fie luată nici o ocazie, ca să pătrundeţi în înţelepciunea voastră atât de adânc pe cât este numai întotdeauna posibil şi să aduceţi săraca omenire pe calea adevărată, unde este numai întotdeauna realizabil, - cu toate că vă mărturisesc deschis, că o pătrundere prea adâncă în fiinţa vieţii ar fi în general mai degrabă dezavantajoasă decât aducătoare de avantaj.
03] Priviţi-vă numai pe voi şi întrebaţi-vă, dacă toată ştiinţa şi înţelepciunea voastră cu adevărat ieşită din comun vă face fericiţi! Da, duhul omenesc poate pătrunde în adâncimi nemărginite de înţelepciune şi să dea la iveală la sfârşit dintre cele mai minunate lucruri; dar fericit este totuşi la mine numai omul, care este cu totul simplu şi devotat lui Dumnezeu, Creatorului său, în toată dragostea şi care ţine poruncile Sale. Dacă vrea atunci Dumnezeu să-i dea înţelepciunea asemeni unui Solomon, atunci s-o primească el foarte mulţumitor şi s-o folosească înţelept cu cuget fericit. Dacă însă înţelepciunea acordată unui om este menită să-l facă tocmai pe om numai nefericit, atunci îmi este la sfârşit însă deja orice prostie mai dragă, prin care inima omului este înviorată.
04] Eu trăiesc o dată şi ştiu acum, că voi trăi veşnic în continuare şi căile spre dobândirea unei veşnice vieţi fericite îmi sunt cunoscute, ce să vreau la aceasta deci încă mai mult?!
05] Poftiţi şi voi în această părere a mea şi veţi şi fi asemenea mie încă destul de fericiţi pe acest pământ; dar cu clocirea voastră de înţelepciune foarte adâncă veţi simţi voi abia vreodată valoarea şi fericirea de a fi un om!
06] De aceea şi urmaţi sfatul meu, chiar dacă el nu provine din cămările celei mai adânci înţelepciuni; dar el vine de la o inimă prietenoasă şi desigur, nu lipsită de dragoste şi acest lucru are chiar şi în faţa lui Dumnezeu o valoare înaltă! De ce să n-aibă el la voi nici o valoare?
07] Nu înţelepciunea este aceea, care ne dă viaţa, ci dragostea; să rămânem de aceea la dragoste şi nouă nu ne va lipsi viaţa şi simţul fericit al acesteia! Vedeţi, aceasta este însă

înţelepciunea mea şi eu aş dori să susţin aproape, că ea este vieţii oamenilor cu mult mai folositoare decât toată înţelepciunea voastră încă cât se poate de adânc pricepută!"
08] Spune Matael: „O da, da, tu ai perfectă dreptate! Iată, atâta vreme cât apa din oală nu ajunge în foc, are o existenţă liniştită; dar dacă ajunge prin urmare în foc, atunci situaţia se schimbă cu totul. O dată trebuie să se întâmple!"
09] Dacă tu vrei să devi ceva, atunci nu are voie să-ţi lipsească cunoştinţele necesare. Dacă vrei să fi un comandant, atunci trebuie să ştií toate lucrurile care sunt necesare pentru o astfel de funcţie, căci altfel tu nu vei da o figură bună ca fiind un comandant; dacă vrei să fi un farmacist sau un vindecător, atunci trebuie să ai tu toate cunoştinţele posibile despre aceste lucruri!
10] Deci, dacă vrei să obţii viaţa veşnică, dar nu vrei să cercetezi mai îndeaproape viaţa şi nu vrei s-o recunoaşti; cum îţi va fi posibil?
11] Iată, dacă eu aş vrea să-mi caut o nevastă, dar la oricare ocazie aş fugi, acolo unde deja din depărtare văd o fată; atunci eu nu ştiu într-adevăr, cum mă voi întâlni vreodată cu o femeie!
12] La sfârşit tu doreşti o viaţă veşnică şi totuşi nu vrei să depui nici un efort pentru aceasta, ci doar pentru a cerceta viaţa lumească în profunzime şi te interesezi doar după rădăcinile de baza!
13] Da, drag prieten, dacă viaţa veşnică ar depinde doar de aceasta, că Dumnezeu mi-o poate da, aşa cum îmi dai tu o bucată de pâine, atunci ar fi de preferat maximile vieţii tale decât ale noastre; dar producerea şi dobândirea vieţii de apoi depinde doar de noi!
14] Noi trebuie să înfăptuim şi să ne mişcăm şi trebuie într-adevăr să trecem prin apă cu apa vieţii noastre şi prin foc cu dragostea de foc a vieţii noastre; de abia atunci începe apa vieţii să se fiarbă şi să clocotească la focul dragostei interioare pentru Dumnezeu şi aproapele şi doar prin aceasta noi începem să recunoaştem, că în noi există o putere de nestârpit pentru viaţă, care de abia atunci începe să se arate şi să se dea de recunoscut şi se foloseşte de mijloacele drepte, pentru a se menţine cum este ea pe veci!
15] Aici nu poate fi vorba de o aşa zisă viaţă liniştită, care să se asemene cu un somn dulce, ci aici este vorba de lucru de luptă şi de cercetare fără pic de odihnă şi întrerupere!
16] De abia când se câştigă lupta cea vie împotriva vieţii adormite şi pline de dorinţe, de abia atunci se poate vorbi de vreo fericire!
17] Tu pari în faţa noastră ca un om care încă doarme dulce somnul dimineţii şi pe care prietenii săi de mult în picioare îl trezesc, iar la aceasta el începe să fie puţin supărat; de abia după ce se trezeşte cu greu, vede el plăcerea trezirii şi se bucură însfârşit de viaţa sa liberă şi luminată.
18] Noi avem dreptate cu înţelepciunea noastră; dar tu nici pe departe! De abia când te vei trezi, vei pricepe, cât de multă dreptate avem noi aici."

EV.030. capitol.

01] Spune Cireniu către Mine: „Doamne şi Învăţătorule, ce spui Tu la aceasta? Ce părere se poate forma? Rosteşte Matael întregul adevăr? Tu poţi cel mai bine să apreciezi aceasta de la bază; vorbeşte şi Tu câteva cuvinte la acest subiect!"
02] Spun Eu: „Nu am spus Eu mai devreme să-i ascultaţi? Dacă aş vedea Eu că vorbesc nedreptăţi, cu siguranţă că nu v-aş fi sfătuit să-i ascultaţi. De aceea ascultaţi-l în continuare pe Matael! El are un vânt puternic, dar bun; cu un astfel de vânt, ajunge el cu mult mai repede peste marea agitată decât cu cel mai puternic vâslit!
03] Ascultaţi-l în continuare, căci până acum nu a vorbit prea explicit; dar dacă se va încălzi pe parcurs, vă va aduce şi alte dovezi!"
04] Spune Cireniu: „Mulţumesc pentru aceasta dinainte! Noi suntem acum etichetaţi ca fiind nişte diavoli! Cum altcumva ne-ar mai putea face el? Nu este lăudabil din partea mea, că vreau să mă îngrijesc de viitorul acestor cinci diavoli şi pentru aceasta ei discută atât de sever, cum Tu Însuţi nu ai făcut aceasta vreodată!
05] Ah, pe acest Matael nu-l mai ascult deloc; părerea lui despre viaţă poate fi dreaptă; dar nu foloseşte pentru relaţiile de viaţă lumeşti şi nici un om nu poate mişca un deget pentru viaţa sa!
06] Da, oamenii, ca şi profeţii sau bătrânii preoţi, bineînţeles că au putut să-şi facă griji pentru viaţa veşnică; căci pentru necesităţile vieţii s-au ocupat alţii, cărora, la sfârşit, le era totul egal, dacă există o viaţă veşnică pentru sufletele lor! Ei au primit doar legi, care trebuiau să le respecte, fără a afla vreodată motivul adevărat, de ce şi ce trebuiau ei să dobândească.
07] Pentru miloane de oameni a trebuit să ajungă aceasta cu sau fără vreo posibilitate pentru viaţa veşnică, dar, pentru noi, de ce să nu ajungă?!
08] Dar dacă nu este suficient, atunci această întrebare este pentru fiecare om, care poartă în inimă doar o scânteie de dragoste pentru aproapele: Cine despăgubeşte la sfârşit miile de diavoli săraci, care, cu toate că au respectat legile exterioare, se prăbuşesc în moartea veşnică? Sunt ei o operă a coincidenţei, atunci poate avea această învăţătură un motiv bun; dar dacă toţi oamenii, ceea ce se poate observa din construcţia lor, sunt o operă a unui bun şi cât se poate de înţelept Dumnezeu, atunci trebuie să existe un alt drum pentru toţi oamenii şi cu mult mai comod spre a dobândi viaţa veşnică; şi dacă nu există un alt drum, atunci toată viaţa este de dispreţuit, aşa, ce poate înţelege omul prin dispreţuirea totală!
09] Căci, dacă viaţa veşnică se bazează doar pe faptul, că mii de oameni trebuie să lucreze într-un fel sau altul pentru un singur erou al vieţii veşnice, ca acesta să poată savura viaţa eternă, - atunci eu însumi nu cer nici măcar un strop din viaţa veşnică şi o moarte completă, mi-ar fi mai mult pe plac! Aceasta este în mare parte părerea mea.

10] Învăţătura Ta, Domnul şi Învăţătorul meu, îmi este pe plac, îmi este dragă şi valoroasă; căci de partea mea se află un ajutor atotputernic, atunci când eu mă simt slabit; dar, după învăţătura lui Matael, nu am pe nimeni în afară de mine însumi. Doar eu singur pot să-mi iau sau să-mi dăruiesc viaţa veşnică şi un anume Dumnezeu nu are altceva de făcut, decât să se uite cu ochii supăraţi sau îmbucuraţi, cum un oarecare diavol încearcă să scape din răsputeri din ghearele morţii şi prin aceasta cum încearcă să urce drumurile abrupte, care sunt pline de spini, prăpastii şi şerpi veninoşi, spre viaţa veşnică!
11] Nu, nu, acest lucru nu poate fi adevărat; voi sunteţi nebuni cu învăţătura voastră veşnică! Da, dacă pot să-mi imaginez unul care îmi dăruieşte viaţa veşnică, care, ca şi Tine, o Doamne, poate să redea viaţa lumească, dacă doreşte, atunci eu încerc tot posibilul, ca acesta să-mi dea, într-un târziu, viaţa eternă. Dar dacă eu însumi trebuie s-o caut din toate colţurile înţelepte ale profeţiilor, atunci eu nu am nevoi pe veci de o viaţă veşnică, aşa cum am repetat eu de fapt! - Aşa vorbeşte şi a vorbit Cireniu, guvernatorul Romei peste Colesiria şi peste ţările Asiei, Africii şi a unei mari părţi din Grecia!‟
12] Spun Eu: „Prietene, de această dată tu te-ai întrecut pentru nimic şi iar nimic cu tot felul de vorbe goale. Ceea ce au fost cei cinci, ştii; de ce, sper că ştii şi acest lucru!
13] Eu însă i-am purificat întru totul şi le-am aprins singura şi adevărata lumină a vieţii şi prin aceasta, Eu am blocat drumul, prin care musafirii groaznici şi nedoriţi să nu se mai întoarcă vreodată.
14] Aceşti cinci sunt puri şi pot observa acum în întregime cele mai ascunse aţe ale vieţii, cum este totul de la începuturi şi acest lucru le spun tuturor, ceea ce, în vremurile vechi, le-a fost dat doar unor oameni cât se poate de puţini; cum este posibil ca tu să te superi pe ei?!
15] Deoarece iată, ceea ce ei spun, este tot acelaşi lucru, ce v-am spus şi Eu, doar că ei vorbesc înţelept şi mult mai direct.
16] Recunoaşte adevărata valoare a ceea ce ei spun şi doar după aceea, supără-te, dacă îţi va fi posibil; dar acum, ceea ce îţi spun ei, ţi se pare puţin mai incomod, nu ai totuşi dreptate cu supărarea ta. Lasă-l pe Matael să vorbească mai departe şi pe parcurs, se va arăta, dacă ceea ce spune, este practic sau nu, sau dacă este împotriva învăţăturii Mele!‟

EV. 031. capitol.

01] Spune Cireniu: „Destul de bine; eu vreau s-o văd şi pe aceasta, cu toate că voi fi un judecător crunt!
02] Spune-mi de aceea, tu, înţelept Matael, dacă aşa stau lucrurile cu viaţa, cum ai rostit tu mai înainte cu tărie, la ce se pot aştepta milioanele de oameni, care nu au habar de vreo silabă din toate acestea şi cele multe milioane de oameni, care se vor naşte, pe viitor, pe acest pământ şi care nu vor ştii nici măcar un singur cuvânt să spună despre toate acestea; cum va arăta viaţa acestora cea veşnică?‟
03] Spune Matael: „ Foarte bine!Pentru toţi aceştia este o învăţătura şi ea ajunge să menţină la suprafaţă fantezia sufletului. Într-o astfel de fantezie se obişnuieşte cu timpul sufletul şi începe să trăiască în aceasta, ca şi într-un vis şi într-un astfel de vis poate să trăiască mii de ani.
04] Dar aceasta nu este nici pe departe viaţa veşnică; astfel de suflete trebuie, dacă vor să ajungă la o viaţă adevărată şi veşnică, în aşa zisa lume spirituală, să treacă peste probe şi lupte cu mult mai mari, decât este lupta, pe care eu am menţionat-o doar în treacăt.
05] Dar cine merge aici acest drum, acela bineînţeles că dobândeşte cu mult efort şi în seriozitatea adevărată şi înţeleaptă a vieţii, viaţa veşnică în tot adevărul ei, în claritatea ei şi în întreg conţinutul ei aici, în câţiva ani, ceea ce, după simţurile adormite ale sufletului, dobândeşte ea acest lucru doar după câteva sute sau chiar mai multe mii de ani, dacă totul merge bine. Dar dacă nu merge chiar totul bine, atunci poate aici sau altundeva un astfel de suflet stricat să rămână prins în acea viaţă de vis mizerabilă mii şi mii de ani de-a rândul, în care nu poate să ajungă mai departe sau în care să privească ceva real, adevărat şi în afară de existenţa lui, în afară de imagini ale fanteziei nenorocite: dar, făcând abstracţie de la aceasta, trăiesc ei întruna experienţa amară, că sunt înconjuraţi de tot felul de duşmani, faţă de care nu se pot apăra, pentru că pe aceştia nu-i pot vedea, aşa cum un orb de pe pământ nu poate vedea, de unde se apropie un duşman, sau de unde se apropie o primejdie!
06] Iată, un astfel de om complet orb nu este la sfârşit chiar fără pic de lumină; căci fantezia sufletului său este întruna o lumină şi orbul vede lucruri, care sunt într-o anumită măsură luminate, aşa ca şi lucrurile din lumea naturală, dar nu are o stabilitate şi nici lumina lor n-o are. O dată se face lumină, imediat după aceea este totul mat şi totul se destramă, aşa că un astfel de orb este într-adevăr pentru o vreme fără lumină şi este cât se poate de gol.
07] Şi iată, aşa se întâmplă cu un suflet în singurătatea lui totală; o dată are lumină, o dată este întunericul total. Dar nici lumina şi nici întunericul nu sunt adevărate în suflet, ci doar un efect periodic, a ceea ce sufletul, fără ştiinţa şi dorinţa lui, recepţionează din sfera exterioară, aşa cum o picătură de rouă de pe un fir de iarbă cuprinde în sine imaginea soarelui. Picătura este iluminată, dar nu are conştiinţa, prin care să poată observa, de unde a intrat lumina în masa sa.
08] Ceea ce eu îţi spun, în numele celor patru fraţi ai mei, este lucrul care are legătură cu experienţa noastră plină de suferinţe şi atunci s-a separat toată viaţa aparentă de viaţa liberă, independentă şi adevărată.
09] Ta ai în faţa ta o viaţă plină de suferinţe şi legată şi tu ai în faţa ta o viaţă independentă şi liberă de la Dumnezeu; dacă vrei o viaţă, sau pe cealaltă, acest lucru depinde doar de voinţa ta;

dar lucrurile sunt acum aşa şi nici un Dumnezeu nu poate să ridice pentru tine o altă relaţie a vieţii.
10] Iată, acum îţi mai spun eu ceva: sufletul meu, care începe să vadă mai luminat, vede şi recunoaşte de la sine Vindecătorul, care l-a salvat de o grămadă de duşmani invizibili a vieţii mai înalte şi libere, prin puterea vieţii Sale dumnezeieşti libere; vezi, în El se află mai mult decât în universul vizibil al întregii creaţii.
11] El, ca punctul central de început a întregii existenţe şi a vieţii vrea ca viaţa Sa şi prin aceasta viaţa tuturor oamenilor, să strângă viaţa Sa şi mai mult cu ale acestora; dar acest lucru va reuşi El doar prin abnegaţii totale. El îşi va lăsa această viaţă, pentru a intra în minunăţiile veşnice a toturor vieţiilor pentru Sine şi prin aceasta pentru toţi oamenii. De abia atunci se vor schimba toate creaturile într-un anumit fel şi vor primi o altă ordine interioară; dar totuşi va rămâne valabilă propoziţia: Fiecare să primească sarcina şi greumântul exterior pe proprii umeri şi să Mă urmeze! - Înţelegi tu acest lucru acum?"
12] Spune Cireniu, încă puţin supărat: „Da, eu te înţeleg foarte bine şi nu pot să nu recunosc, că tu ai vorbit adevărul; dar, lăsând aceasta de-oparte, este greu de ascultat astfel de condiţii de viaţă!"

EV. 032. capitol.

01] Spune Matael: „Bineînţeles că aceste condiţii nu sunt atât de plăcute ca şi fabulele sau fanteziile de viaţă , în care viaţa zboară la fel ca şi păsările în aer sau ca şi fluturii şi muştele aurii de o zi, care zburdă de la floare la floare pentru a colecta polenul dulce; dar de aceea se numeşte o viaţă de plăcere una efemeră, care, în primul rând, nu-şi dă seama de existenţa unei vieţi şi care, în al doilea rând, nu este o viaţă. La ce i-ar folosi omului la sfârşit o astfel de viaţă a unui fluture? Gândeşte-te la durata acestei vieţi! Şaptezeci, optzeci sau nouăzeci de ani sunt deja nişte vârste înaintate, trupul devine foarte slab şi neputincios; doar o adiere mai rea a vântului şi deja este terminată!
02] O întrebare: ce va fi după aceea? Cine poate să-ţi dea un răspuns sigur, dacă, mai înainte, nu ai făcut tot posibilul în viaţa ta pământească, ca toată existenţa ta să fi fost limpede, mai înainte de acea adiere rea?! Dacă ai găsit în tine acest răspuns sfânt, atunci cu siguranţă că nu vei mai întreba pe nimeni, cu teamă, spunând: Ce va fi după aceea, când se va sfârşi viaţa aceasta scurtă?
03] De aceea depinde, ca apa vieţii să n-o laşi să rămână în trup, la rece, ci s-o aduci lângă foc, ca să fiarbă şi aburii măreţi să se ridice şi să se formeze spre o nouă viaţă, căci altfel totul este greşit; şi dacă îţi este chiar aşa de neplăcut discursul meu, adevărul rămâne întotdeauna adevăr, - şi doar prin el se poate ajunge la adevărata şi deplina libertate a vieţii, fără care nu există o viaţă veşnică şi adevărată!"
04] Vorbeşte acum Cireniu, într-un ton cu mult mai blând: „Da, da, dragul meu prieten, Matael, eu văd acum, că tu ai în posesie adevărul deplin în toate sensurile vieţii şi cu nici un lucru, sau cu vreun motiv eu nu te pot contrazice! Tu eşti, în sfera ta, întru totul pe pământul vieţii, dar unul ca noi este încă foarte departe de acesta!
05] Aici nu se poate dori nimic altceva, decât dacă tu cuprinzi învăţătura ta de viaţă într-un anumit sistem, prin care s-ar putea ghida copiii, ca aceştia să dobândească cu mult mai uşor ceea, ce unui bărbat îi este, la sfârşit, totuşi destul de greu!"
06] Spune Matael: „Ceea ce tu doreşti, s-a întâmplat deja în mare parte şi se va mai întâmpla în continuare! Iată, marele şi minunatul Vindecător, care ne-a însănătoşit, a făcut totul posibil pentru rezolvarea acestei probleme. Noi cinci ştim drumul, dar ar fi totuşi un lucru greu, ca să cuprindem totul într-un anumit sistem, ca să înveţe ceilalţi; dar pentru oameni ca tine, am putea totuşi să rezolvăm ceva! Căci pentru un om, care se află o dată pe drumul adevărului în toate lucrurile, nu-i este nimic imposibil; deoarece viaţa în sine cea adevărată este una, dacă în Dumnezeu, într-un înger sau într-un om.
07] Dar fireşte că există, chiar şi în viaţa liberă deja desăvârşită, încă diferenţe foarte imense; pentru că o viaţă, care a început de-abia de curând să se recunoască, nu poate evident să fie atât de puternică ca o viaţă, care s-a recunoscut şi s-a cuprins deja dinainte cu veşnicii în tot belşugul şi adâncimea a celui mai luminos adevăr. O asemenea viaţă s-a făcut acum un Domn al nemărginirii şi toate corpurile lumeşti, cu toate acelea ce le poartă ele, se află în stăpânirea acestei vieţi.
08] Intr-acolo, prietene, nici nu vom ajunge într-adevăr pe veci pentru noi înşine; dar în unirea cu această viaţă vom fi, la sfârşit şi de aceasta în stare ca din noi înşine, de care fapt este în stare viaţa mare, veşnică a lui Dumnezeu pentru sine. Există de asemenea anumite puteri de viaţă desăvârşite, care sunt evident primele, după puterea veşnică de viaţă a lui Dumnezeu.
09] Aceste puteri se află cu mult peste puterile noastre de viaţă recunoscute pe sine încă cât se poate de liber şi pe cont propriu; noi le numim 'îngeri' (mesageri). Ei sunt reprezentanţi în particularitate a puterii de viaţă a lui Dumnezeu cea mai generală; dar noi putem totuşi să ajungem egali cu ei, când devenim una cu puterea generală de viaţă a lui Dumnezeu.
10] Dar aşa de mult cât am îndurat noi, pentru a dobândi ceea ce deţinem acum, nu vei îndura şi tu vei avea în posesie şi ceea ce deţinem noi; pentru că sufletele din acest pământ au, fiind deja ţărâmul strămoşesc, totul cu mult mai uşor decât acelea, care au fost puse aici dintr-o lume mai desăvârşită.

11] Dar este o dată decis astfel în viaţa de bază a lui Dumnezeu pentru veşnicii, că tocmai acest pământ minuscul să se facă locul de acţiune al milostivirii Sale şi oarecum, acum deja imediat întreaga nemărginire va trebui să se supună şi să intre în această ordine nouă, dacă ea vrea să se împărtăşească ca o parte comună din fericirea nemărginită a acelei unei vieţi a lui Dumnezeu; astfel trebuie să te şi supui deci, dacă costă cât o vrea!
12] Cu adevărat, daca n-am fi găsit noi aici un sfârşit al chinurilor noastre, ceea ce am început însă de-abia încetul cu încetul să înţelegem în noi, atunci ar fi şi fost de dorit o moarte totală de nemărginit de multe ori, decât o viaţă durând numai încă câteva zile mai mult şi foarte chinuitoare mai presus de toate descrierile şi dacă am şi fi putut intra după aceea de îndată în toată fericirea lui Dumnezeu!
13] Dar el, cum înţelegem acum tot mai limpede, mare mântuitor al vieţii a pus un sfârşit chinurilor noastre încă înainte de vremea stabilită şi noi de-abia acum începem să ne înviorăm tot mai tare despre acest lucru şi acceptăm acum, că Duhul mare al lui Dumnezeu vrea să facă şi va şi face acum în toată seriozitatea pământul acesta un loc de acţiunie al milostivirii Sale - dar, din păcate şi un loc de acţiune al celor mai mari prigoane, a mândriei, a lăcomiei după măreţie şi a celei mai mari duşmănii posibile împotriva a tot ce este aici curat duhovnicesc, singur bun şi adevărat!"

Ev. 033 capitol.

01] (Matael:) „O, prietene, va fi şi se va întâmpla încă aşa de rău pe acest pământ, că satana însuşi nu se va mai îndupleca să viziteze societatea oamenilor în orice înfăţişare ar fi el; dar, printre aceştia, vor exista iarăşi oameni, care, ca orbi, vor vedea mai multe şi ca surzi, vor auzi mai multe decât noi acum, cu cei mai deschişi ochi şi cu cele mai deschise urechi.
02] Va veni odată un timp, în care oamenii vor determina puterea de viaţă a aburilor din apă după nivele şi îi vor înblânzi, ca arabii caii lor şi îi vor folosi spre toată puterea neimaginabil de grea; şi în faţa celor mai grele căruţe ei vor înhăma puterea de viaţă ascunsă în apă şi vor mâna atât de repede cu acestea, precum cât de repede zboară în departare o săgeată trasă.
03] Şi în faţa corăbiilor mari vor înjuga ei puterea de viaţă a apei şi ea va purta corăbiile mai rapid decât un vânt de furtună peste valurile apei, ba chiar, la sfârşit, vor înfrunta ele chiar oricare furtună şi vor mâna prin faţa ei înfuriată, fără să sufere o pagubă însemnată; numai stâncile şi bancurile de nisip vor fi unor asemenea conducători rapizi încă în continuare aducătoare de pericol şi de pagubă.
04] Dar, acuşi după acea vreme, va începe viaţa oamenilor să arate foarte rău pe pământ; pentru că pământul se va face nefertil, scumpiri mari, războaie şi foamete se vor forma şi lumina credinţei faţă de adevărul veşnic se va stinge însutit şi flacăra iubirii va mocni treptat şi se va răci şi atunci va veni ultima judecată de foc asupra pământului! { mt. 24, 06; =mc, 13, 07; = lc. 21, 09}
05] Bine atunci acelora, care nu vor fi evaporat încă apa vieţii în ei aşa cu totul numai pentru câştiguri pământeşti; pentru că atunci când va veni focul mare al judecăţii din ceruri, nu va putea el să le pricinuiască nimic, pentru că propria lor apă a vieţii îi va proteja de acesta.
06] După aceea de-abia îşi vor da mâinile atunci reciproc pentru totdeauna pacea adevărată a vieţii şi ordinea lui Dumnezeu a aceleiaşi şi pizmă şi mânie nu va mai fi printre aceia, care vor locui pe pământul curăţat, în compania îngerilor lui Dumnezeu. Cu toate că nu trupurile noastre putrezite şi slabe, dar cu atât mai mult sufletele noastre privitoare şi în stare să înţeleagă totul vor fi martore a toate acestea ce eu ţi-am proorocit acum.
07] Vezi, eu nu ţi-aş fi spus aceasta; dar am simţit un imbold spre acest lucru în inima sufletului meu, sau mai bine a Eu-lui meu. Şi acest imbold provine într-adevăr de acolo, de unde nouă cinci ne-a fost vindecarea! - Mă înţelegi tu acum deja mai bine?"
08] Spune Cireniu: „Oh, acum suntem noi deja iarăşi cu totul în cea mai bună ordine cu şi între noi; de-abia acum sper eu să aflu de la voi destul de multe şi eu am făcut cu voi o prindere foarte aducătoare de câştig! Rămâne la afirmaţia mea; pentru necesitatea voastră pământească să se fie îngrijit din partea mea, voi, însă, veţi purta grijă pentru necesităţile mele sufleteşti şi pentru cele ale casei mele cu totul mari.
09] Fireşte că este aceasta într-adevăr o răsplată rea pentru lucrul mare, pe care îl veţi face, în schimb, mie şi casei mele; dar cine este devină pentru faptul că, pe această lume, nu poţi să-i vii dătătorului deocamdată cu nimic mai bun în întâmpinare pentru un dar de viaţă foarte mare şi care durează veşnic?! Sunteţi voi mulţumiţi cu aceasta?"
10] Spune Matael: „Oh, cum mai poţi tu încă întreba de acest lucru? Unde noi putem să-i slujim şi să-i folosim cuiva, acolo şi suntem noi mulţumiţi mai mult încă decât pe deplin! Pentru că nu ai voie să subestimezi niciodată nici un dar lumesc, dacă vine el dintr-o inimă cu adevărat bună şi vine din pricina binelui şi a adevărului; pentru că prin dăruitor şi prin motivul dării primeşte el de asemenea o valoare pe deplin duhovnicească şi este prin urmare pe deplin egal cu un dar curat duhovnicesc.
11] Pentru că acolo unde partea materială a lucrurilor ajută pe cea spirituală, precum cea spirituală pe cea materială, acolo se face totul duhovnicesc, la sfârşit şi are atunci de aşteptat, una în cealaltă, în belşug binecuvântarea cea mai bogată de la Dumnezeu.
12] Unde însă ceva presupus să fie duhovnicesc ca în templul din Ierusalim i se dă ceva doar din cauza materială şi partea materială pentru ceva duhovnicesc, dar de asemenea numai din cauza părţii materiale sperate, acolo se face la sfârşit totul material şi nu mai are nici o valoare

duhovnicească încă cât se poate de mică şi nu poate niciodată avea de la Dumnezeu oarecare urmări bogate în binecuvântare!
13] Fii tu de aceea cu totul fără grijă asupra faptului dacă darul tău material ar fi prea neânsemnat pentru cel a nostru duhovnicesc oferit; pentru că el se face prin dăruitor şi prin motivul adevărat al oferirii doară tocmai de asemenea duhovnicesc şi binecuvântarea de sus îi va urma tare din belşug în mod duhovnicesc şi şi material; pentru că duhul este de asemenea veşnic un domn peste toată materia, care nici nu este de fapt nimic altceva decât un duh judecat, foarte neliber şi trebuie tot timpul să asculte oarbă celui mai liber duh de viaţă a lui Dumnezeu, de la a cărui putere foarte nemărginită reiasă, de fapt, judecata a toată materia şi El singur poate s-o însufleţească iarăşi, cum şi când vrea El numai întotdeauna acest lucru!‟
14] Spune Cireniu: „Oh, foarte splendid şi excelent! Acum de-abia n-aş dori eu să vă mai las din mâinile mele prietenoase nici pentru vreo împărăţie a pământului! Noi ne vom înţelege, sper, mereu tot mai bine şi să ne facem reciproc de asemenera mereu tot mai indispensabili! Acum însă numai acelui anumit Domn toată lauda şi toată dragostea noastră, că S-a milostivit de voi şi v-a adus prin aceasta la mine; pentru că fără El am fi noi toţi aşa de bine ca pe veci pierduţi!‟
15] Spun apoi toţi cinci: „Amin, El cu totul singur este vrednic de toată cinstea, de toată lauda şi de toată dragostea nu numai de la acest pământ, ci de la întreaga nemărginire! Pentru că El singur este acela, care schimbă acum întreaga nemărginire către o formă nouă! Nemărginit de tare sfânt este numele Lui!‟

Ev. 034 capitol.

01] După aceea spune Matael iarăşi singur: „El este printre noi, dar sunt doi care arată foarte asemănător, aşa încât ar fi foarte greu pentru simţurile exterioare de a decide, care este dintre aceştia Cel de fapt. Eu sunt de părere, că ar fi acela, care vorbise acum de mai multe ori cu Cireniu. Dar şi celălalt poate fi acela; pentru că din feţele ambilor străluceşte oarecum o măsură înaltă de înţelepciune! Pe acesta l-am ascultat deja şi cuvântul său fusese mare, priceput şi serios-înţelept, dar ar putea într-adevăr să vorbească astfel şi un om înţelept; dar celălalt n-a spus încă nimic, probabil, pentru că el nu vrea să fie recunoscut înainte de vreme. Care dintre noi are curajul să i se adreseze celui încă tăcut?‟
02] Acest tăcut era Iacov majorul (cel mai bătrân), care arăta trupeşte, într-un mod binecunoscut, foarte asemănător Mie şi purta de asemenea aceeaşi îmbrăcăminte cum Eu obişnuiam s-o port.
03] La îndemnul lui Matael se ridicară însfârşit şi ceilalţi cinci de pe jos şi se sfătuiră, care dintre ei să i se adreseze celui tăcut şi cum să i se adreseze. Le lipsi însă la sfârşit totuşi curajul tuturor cinci şi Matael i se adresă iarăşi prietenosului Cireniu şi îl întrebă aşa frumos în secret, dacă nu cumva acel bărbat tăcut ar fi Mântuitorul puternic, foarte măreţ, sau dacă cumva totuşi Eu aş fi acela; pentru că ei ar dori deci totuşi să ştie aceasta cu certitudine şi pentru simţurile lor exterioare, ca să nu-i dea unuia din greşeală şi în exterior cinstea, prin urmarea imboldului inimii lor!
04] Spune Cireniu: „Incă nu am primit un sfat anumit de la El de a vi-L arăta mai îndeaproape; numai în aceasta nu constă tocmai mult deocamdată, pentru că El se uită înainte de toate doar numai la inima omului. Inimile voastre sunt însă acum desigur în cea mai bună ordine din lume şi în acest lucru nu mai este nevoie de nimic mai mult, deocamdată; când va fi însă voia Sa şi dacă va fi acest lucru folositor pentru mântuirea voastră, atunci El vi se va şi face cunoscut într-adevăr mai îndeaproape. Eu sunt însă de părere, că privirii ascuţie a înţelepciunii voastre eminente (remarcabile) nu-i va scăpa oricum, dacă ne veţi studia mai îndeaproape, în decursul acestei zile, care dintre noi este Cel cu adevărat şi singur stăpânitor.‟
05] Cu aceasta fură cei cinci de asemenea mulţumiţi deocamdată şi începură acum de-abia să privească prin împrejurime puţin mai cu luare aminte şi se întrebară între ei, unde ar fi ei acum cumva totuşi. Atât de mult însă se descurcau ei acum deja, că se aflau la Marea Galieii; numai că nu puteau trage concluzia, în care regiune a aceleiaşi.
06] Atunci le spuse Cireniu, pentru că el îi ascultase cel mai mult: „Voi vă aflaţi acum în preajma oraşului Cezarea lui Filip şi sunteţi pe moşia şi pământul a acelui soldat bătrân roman Marcu, care vă oferise din proviziile sale vin, pâine şi sare. El nu este, ce-i drept, aici în această clipă, pentru că are să se îngrijească de ceva în casa lui pentru astăzi la amiază, când va veni el însă iarăşi, îl veţi cunoaşte într-adevăr mai îndeaproape în starea voastră actuală mai lucidă, pentru că atunci când vă adusese el pâine, vin şi sare, eraţi voi mai mult în cealaltă lume decât în aceasta şi aţi respectat desigur puţin personalitatea sa altfel destul de onorabilă.‟
07] Spune Matael: „Desigur, desigur, aici ai tu cu totul dreptate! Ne-a rămas într-adevăr starea interioară mai luminoasă, pe care o avuseserăm imediat la începutul trezirii noastre; numai că atunci arăta totul foarte îngrozitor şi cu totul ciudat de pustiu. Dar, deoarece a primit acum totul aşa încetul cu încetul o înfăţişare mai prietenoasă şi întreaga împrejurime s-a făcut cu mult mai luminoasă şi prietenoasă, de aceea ne-am făcut acum deci de asemenea mai prietenoşi, luminoşi şi oarecum, mai vioi, deşi nu putem prin urmare să ne tocmim cu nimic în privinţa opiniilor noastre interioare adevărate.
08] Adevărul, prietene, rămâne veşnic adevăr! Dar această lume este foarte schimbătoare şi astfel şi copiii ei, totul de astăzi până mâine. Nu poţi să te bazezi pe nimeni cu totul straşnic; pentru că astăzi este unul încă prietenul nostru şi mâine ori nu mai este el, sau i-a pus în ureche o

gură rea, clevetitoare o oarecare suspiciune despre tine şi el a încetat apoi deja să-ţi fie prieten şi se face la aceasta, în secret, deja un judecător rău asupra ta!
09] Şi aşa nu există pe această lume nici o statornicie, nici între lucruri, nici printre oameni! Dar Domnul v-a cârmui, totuşi, totul spre binele oamenilor!‟

Ev. 035 capitol.

01] Spune un al doilea dintre cei cinci: „Da, fraţilor, doar pe acest lucru să fie bazată acum toată speranţa noastră! El însuşi va avea să treacă, ce-i drept, peste o luptă puternică cu stăpânirea morţii; dar acum nu mai este de avut îndoieli în privinţa unei victorii sigure! Pentru că El cunoaşte neputinţa morţii şi ştie toate limitele ei şi ştie de asemenea, că singura putere, pe care o mai deţine moartea încă în sine, nu este nimic altceva decât numai un instinct spre viaţă, chiar dacă unul în lanţuri; şi această singură putere nu poate să meargă împotriva Lui, ci numai pentru El şi cu El în lupta împotriva ei înşişi, pentru a nu se face pe sine însăşi pe deplin neputincioasă şi cu aceasta cu totul moartă!
02] Viaţa luptătoare, care este El însuşi, trebuie să rămână în avantajul veşnic împotriva a toată puterea morţii, pentru că moartea propriu zisă deplină este în sine lipsită de orice putere şi este ca o aruncătură mută de piatră în mâna puternică de viaţă a unui aruncător, care poate face cu aceeaşi ce vrea el.
03] Dacă este însă în moarte o oarecare putere ca în carnea omului însufleţită fizic, atunci este şi o viaţă, cu toate că aflându-se pe o treaptă foarte inferioară; această viaţă însă nu va păşi cu siguranţă în luptă cu adevărata viaţă pentru pricina distrugerii ei înşişi, ci ea se va lega de viaţă şi va lupta cu aceeaşi împotriva stăpânirii presupuse a morţii, asemeni cum aici o carne bolnavă şi pe moarte cuprinde cu mare lăcomie paharul sănătăţii şi îl duce la gură, pentru a mai trăi din acesta încă pe mai departe cu viaţa propriu zisă şi să fie la sfârşit cu totul asimilată de aceeaşi.
04] Dacă s-a găsit o dată astfel viaţa pe sine însăşi, ca în Mântuitorul nostru, până acum nouă încă nerecunoscut sigur, atunci este ea deja una dumnezeiescă cu desăvârşire şi nu mai poate exista atunci nici o putere în afară de ea, care ar putea-o învinge, pentru că, în afara acestei puteri, nu mai poate fi nicio alta!
05] Noi cunoaştem ce este pământul, ce sunt soarele, luna şi toate stelele nenumărate; - acestea sunt în mare parte corpuri cereşti imens de mari, unele chiar nepronunţabil mai mari decât acest pământ al nostru. În sine sunt ele într-adevăr moarte, asta înseamnă în privinţa trupului lor mare; dar puterea vieţii lui Dumnezeu le împinge totuşi pe cele nenumărate într-o mişcare necesară şi aceasta nu este una simplă, ci una foarte multiplă.
06] Ce pot face aceste lumi uriaşe nenumărate împotriva puterii celei mai libere vieţi a lui Dumnezeu care le împinge mereu în continuare? Nimic! Ca un praf de către furtună sunt ele puse în mişcare în orbite nemăsurat de mari de către puterea vieţii lui Dumnezeu şi toate aceste nemărginit de multe nu se pot opune veşnic niciodată celei mai libere puteri de viaţă, tot atât de puţin ca miliardele de fire de praf furtunii, care le ridică pe o câmpie pustie şi le împinge în aere în depărtări depărtate!
07] De aceea va învinge El şi a învins de fapt deja de mult! Dar din pricina oamenilor, ca să aibă ei parte în sine de victoria vieţii împotriva morţii, va fi dusă acum o nouă ultimă luptă!
08] Şi aşa văd eu deci scris cu o scriere veşnic strălucitoare peste întreaga nemărginire şi scrisul sună: (ascultaţi!) ‛El, viaţă însăşi din veşnicie, a învins pe deplin moartea, pe veci, cu însăşi armele morţii; şi moartea a fost nevoită să se distrugă singură, ca toată viaţă să se facă liberă, prin El singur, luptătorul din veşnicie! De aceea toată mântuirea ţie singur, Tu Unul veşnic mare!'‟
09] Aceste cuvinte îi cutremurară pe toţi cei prezenţi în aşa fel că se aruncară toţi pe jos, în faţa Mea şi ţipară din răsputeri: „Da, da, da, ţie singur, Tu Unul veşnic mare, toată mântuirea!‟
10] De-abia prin această acţiune Mă recunoscură cei cinci; şi Matael, spălându-se pe deplin în lacrimi de mulţumire, spuse cu cea mai adâncă emoţie: „Deci, Tu - Tu - eşti acel Unul veşnic mare! Oh, ce privelişte pentru noi cei morţi de a-L vedea pe Cel singur viu!‟ - Apoi tăcu el, aşa ca toţi cei prezenţi, adâncit în priviri adânci.

Ev. 036 capitol.

01] Iar Eu le spusei tuturor celor încă întinşi pe jos, în faţa Mea: „Ridicaţi-vă, prieteni şi fraţi! Cinstirea voastră acum adusă Mie este desigur dreaptă, pentru că ea îl priveşte doară pe Acela, care este în Mine, Tatăl sfânt din veşnicie! Dar Acela este doară totdeauna în Mine, precum Eu şi voi toţi de asemenea, în El şi voi aţi trebui să staţi în praf, în faţa Mea, deci mereu în continuare, cu cea mai înaltă veneraţie. Aceasta ar fi, însă, totuşi, cu siguranţă, neplăcut pentru voi şi pentru Mine şi nici voi, nici Eu n-am avea la sfârşit nimic de la acest lucru.
02] Vedeţi, pentru totdeauna este destul, dacă credeţi în Mine, dacă Mă iubiţi ca pe fratele sau prietenii voştri buni şi dacă voi înfăptuiţi după cuvintele Mele; ceea ce este deasupra, nu este la nimic bun, deoarece nu am venit în nici într-un caz în această lume, pentru a Mă lăsa adorat şi idolizat de oameni, aşa cum este Mercur sau Apollon, - ci Eu am venit pentru a vindeca pe cei bolnavi în suflet şi trup şi să le arăt oamenilor calea cea dreaptă spre viaţa veşnică! Doar acest

lucru cer Eu de la voi; tot ce este deasupra, este egoist, prosteşte, împotriva dumnezeirii şi nu conduce spre absolut nimic.
03] Este adevărat, că omul trebuie să se roage fără întrerupere la Dumnezeu, Creatorul său, deoarece Dumnezeu este în Sine sfânt şi este demn de această adoraţie; dar Dumnezeu în Sine este un Duh şi din această pricină poate fi El adorat doar prin duh şi în adevărul deplin.
04] Dar ce înseamnă, să-L adori pe Dumnezeu în duh şi în adevărul deplin? - Vedeţi, acest lucru înseamnă: să crezi tot timpul în adevăratul Dumnezeu, să-L iubeşti din toate puterile tale şi să nu încalci legile Sale uşoare!
05] Cine face aceasta, acela se roagă fără întrerupere şi în al doilea rând, se roagă la Dumnezeu în spirit şi în adevărul deplin; căci fără fapte este fiecare rugăciune a gurii o minciună curată, prin care Dumnezeu, care este adevărul veşnic, nu este cinstit în nici într-un fel!
06] Ridicaţi-vă ca oameni liberi, ca fraţii Mei, ca prietenii Mei, să nu aveţi un idol prin Mine şi să nu Mă spuneţi în faţa lumii înainte de vreme; căci acest lucru ar dăuna mai mult lumii decât să-i folosească!"
07] După aceste cuvinte se ridică toţi de pe pământ şi Matael spune: „Da, într-adevăr, doar aşa poate să vorbească un Dumnezeu plin de înţelepciune şi dragoste! Oh, cât de altfel simt şi gândesc eu acum, decât am simţit şi am gândit eu mai înainte! - O Doamne, doar rugămintea aceasta ascult-o: să nu mai îngădui, ca sufletele noastre să fie puse la încercare, aşa ca mai înainte, din care ne-a salvat adineaori dragostea, mila şi puterea Ta!"
08] Spun Eu: „Rămâneţi cu Mine, ca să ascultaţi cuvântul Meu, să-l reţineţi şi să trăiţi după el şi aşa va rămâne în voi puterea şi dragostea Mea şi vă va proteja de orice fel de alte ispite!
09] Ucenicii Mei au scris ceea ce este important, ceea ce are nevoie omul; aceste rânduri să le citiţi, să le înţelegeţi şi să le urmaţi şi de altceva nu aveţi voi nevoie înaintea înălţării Mele!" - Cu aceste cuvinte s-au mulţumit cei cinci.
10] Eu însă Mă întorc spre Cireniu şi spun: „ Prietene, aici am ajuns la capăt şi aşa putem noi să mergem la ceilalţi ca să vedem, cât de mult au încălcat ei legile Romei. Dar să ai grijă, - prea uşor nu se va putea vorbi cu ei; căci ei au păr mult lumesc pe dinţii lor! - Dar să mergem acum acolo!"

EV. 037. capitol.

01] La aceasta întreabă Cireniu, spunând aşa: „Doamne, dar ce se va întâmpla cu aceşti cinci oameni? Iată, ei sunt mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi! Să-i îmbrac? Eu am haine la mine; dar sunt haine de stat, care nu au voie să fie purtate de altcineva decât de oamenii de stat ai Romei. Prin urmare acest lucru nu se poate. Imbrăcăminte romană pentru slujitori mai am eu cu mine; dar pentru o astfel de îmbrăcăminte sunt aceşti cinci mult prea înalţi, din pricina înţelepciunii lor; prin urmare ce este aici de făcut?"
02] Spun Eu: O îmbrăcăminte nu are un alt scop, decât să ascundă trupul gol, chiar dacă este o îmbrăcăminte a statului sau una de slujitor; acum este prin urmare tot una, dacă aceşti cinci vor fi îmbrăcaţi cu haine ale statului sau cu haine ale slujitorilor. Pentru Mine sunt şi aşa mai preţioase hainele de slugă decât cela ale statului, de aceea dă-le haine de slujitori; căci în hainele statului vor deveni în scurt timp de râsul lumii şi pentru aceasta ei sunt mult prea buni, cu toate că pe acest pământ nu este nimeni bun! Cu timpul ei vor trebui să treacă peste batjocoriri crunte în numele Meu şi de aceea nu vreau, ca înainte de vreme ei să fie batjocoriţi de lume din pricina lumii."
03] Când aude aceste cuvinte Cireniu, trimite el de îndată mai mulţ slujitori, ca aceştia să aducă cea mai bună îmbrăcăminte de slugi. În câteva clipe sunt aduse hainele şi Cireniu le împarte de îndată celor cinci.
04] Cei cinci spun aceste cuvinte pline de mulţumire: „Acela înalt dintre noi te va răsplăti! Căci în zdremţele noastre rupte abia am mai fost în stare să acoperim în faţa lumii goliciunea noastră; de aceea mai încă o dată, cele mai călduroase mulţumiri!"
05] Imediat se duc cei cinci în spatele unor tufişuri din apropiere şi se schimbă de zdrenţele lor şi apar din nou îmbrăcaţi frumoşi ca nişte slujitori romani. Când ajung mulţumiţi lângă noi, ne îndreptăm imediat spre acei prinzonieri politici, care ne aşteaptă deja cu mare nerăbdare.
06] Când ajungem la ei, se pun aceştia de îndată în genunchi şi se roagă pentru milă. Cei principali erau opt la număr; dar cu ei se mai aflau încă unii, care au fost împreună cu ei şi de aceea au fost şi ei prinşi.
07] Aici vorbesc Eu către Iuliu: „Prietene, acest lucru depinde de tine, ca să-i înteroghezi şi să-i tragi la răspundere în felul cel drept!"
08] Când aude Iuliu aceste cuvinte, spune aşa: „Doamne, cu toate că un astfel de lucru în mod normal nu mi-ar fi dat dureri de cap, aici începe totuşi, să se învârtă totul cu mine. Tu eşti aici, un înger, Cireniu, ucenicii Tăi peste măsură de înţelepţi, cei treizeci de farisei şi leviţi, - şi acum cei cinci; despre Jarah, cea înţeleaptă nu mai vreau şi aşa să spun vreun cuvânt! Şi Doamne, cei cinci, oh, cei cinci! Şi în faţa acestora să-i întreb şi să-i chestionez pe aceşti delicvenţi politici? Oh, aici va fi destul de lucru! Dar cel mai frumos lucru la această poveste este, că nu ştiu eu însumi cu siguranţă, de ce au fost prinşi şi aduşi aici în lanţuri! Totul a pornit de fapt, că ei sunt oameni ai templului şi în lucrarea lor pentru templu au trebuit să zvonească lucruri urâte despre Roma. Dar pentru toate acestea noi nu avem un martor stabil! Dar cum îi vom face să mărturisească?"
09] Spune Matael, care se afla în spatele lui Iuliu: „nu-ţi fie frică! Ceea ce are de-a face cu martorii, suntem aici deja cinci, nu spre nenorocirea lor, ci spre binele lor. Iată, chiar noi am fost martori, cum au scăpat aceştia de apa blestemată preluând această misiune; căci noi îi

cunoaştem cu atât mai bine, din exterior, deoarece am fost trimişi aproape în acelaşi timp spre convertirea samarinienilor. Dar aşa cum suntem noi de nevinovaţi la ceea ce ni s-a întâmplat, aşa sunt şi ei de nevinovaţi. Acum ştii tu destule şi poţi să-ţi începi examinarea în linişte şi tu nu trebuie să te jenezi în vreun fel de înţelepciunea noastră interioară."

EV. 038. capitol.

01] Când a auzit această încurajare Iuliu de la Matael, i-a fost cu mult mai uşoară inima şi s-a întors de îndată spre acei prinznieri politici care se aflau la pământ, spunându-le: „Rdicaţi-vă fără frică şi reţineri; căci bărbaţi ca voi trebuie să ştie să privească moartea în ochi fără frică şi spaimă! Deoarece noi romanii nu suntem tigrii şi nici leoparzi, ci oameni, care încearcă să-i scutească pe alţii de nenorociri decât să le producă acestea! Dar acest lucru să-l ştiţi: noi nu pedepsim nici o altă încălcare a legii mai grav decât minciuna! O mărturie mincinoasă şi nişte cuvinte neadevărate sunt pedepsite cu moartea! De aceea răspundeţi-mi cu adevăr la toate întrebările mele şi eu, ca fiind judecătorul trimis de Dumnezeu, vă voi scăpa mai degrabă de toate relele, dacă îmi veţi spune adevărul, decât să vă dăunez cu ceva! De aceea ridicaţi-vă acum şi vorbiţi deschis."
02] La aceste cuvinte ale lui Iuliu se ridică delicvenţii politici de pe pământ privind tare necăjiţi şi Eu spun în secret pe limba romană: „Dezleagă-i mai întâi; căci cel ce este legat la mâini şi la picioare are chiar şi o limbă foarte legată!"
03] La aceste cuvinte ale mele ordonă Iuliu soldaţilor săi să-i dezlege pe cei legaţi.
04] Acest lucru s-a întâmplat imediat şi când în faţa lui Iuliu se afla suma totală de doisprăzece oameni liberi, i-a întrebat Iuliu aşa: „Cine sunteţi voi şi unde v-aţi născut?"
05] Spune unul în numele tuturora: „Stăpânule, scrieri nu avem nici unul la noi! Dar dacă vrei să dai crezare cuvintelor mele, atunci suntem prin templu cât şi prin simţul prostesc de credinţă al părinţiilor noştri nişte renegaţi ai templului şi suntem cu toţii împreună copiii Ierusalimului. Legea lui Moise în legătură cu relaţia dintre copii şi părinţi ar trebui să sufere o schimbare pentru înţelegerea limpede a omului, că printr-o anumită coincidenţă şi prin discuţiile copiilor cu oameni înţelepţi nu ar trebui să rămână pe veci slujitorii părinţiilor; căci suferinţa trupească şi cea spirituală este de multe ori vina unor părinţi nedesrcişi de proşti, mândri şi unşi cu toate balsamurile rele!
06] Într-adevăr, această poruncă nu poate ca un Dumnezeu cât se poate de înţelept să-i fi dat-o lui Moise pentru săraca oamenire! Într-adevăr, această poruncă, fără a face vreo abstracţie, este chiar şi pentru lumea animalelor prea rea, dar să nu mai vorbim de lumea oamenilor! Prin privirea strictă a acestei porunci, cu toate că Dumnezeu cu greu a fost Cel care a înfiinţat-o, ci doar Moise sau unul după acesta, ne aflăm noi acum în faţa ta, cel care eşti acum pentru noi judecătorul peste viaţă şi peste moarte! O bucurie cât se poate de minunată pentru ascultarea credincioasă faţă de bătrânii noştrii proşti ca noaptea! Această bucurie se va termina, ori cu purtarea crucii de onoare, sau lucrul cel mai de jos, într-o corabie prinşi în lanţuri pe veciie! Căci dacă spunem adevărul despre împrejurările faptelor noastre, atunci nu ne va mai putea salva nici un Dumnezeu de la severitatea legilor voastre! Şi totuşi scrie în această frumoasă poruncă a lui Moise: 'Cinsteşte-ţi mama şi tatăl, ca să-ţi meargă bine şi să trăieşti un timp îndelungat pe acest pământ!' Frumos! Aici ne aflăm noi acum! Cât de bine ne merge nouă, săracilor draci, poate vedea fiecare şi cât de mult vom trăi, depinde pur şi simplu doar de tine! Promisiunile dumnezeieşti spre respectarea a celei de-a patra porunci a lui Dumnezeu, devine aici pentru noi realitate, că într-adevăr toţi dracii ne râd în faţă şi îşi bat joc de noi la sfârşit!"
07] Spune Iuliu: „Dar dragii mei, acest lucru nu aparţine aici, ci voi trebuie să răspundeţi pur şi simplu la întrebările care vi se pun!"
08] Spun după aceea Suetal (aşa se numea cel care vorbea) în numele celor doisprăzece: „Domnule, dacă în ceafă mă apasă deja moartea sigură, atunci totul aparţine aici! Că noi suntem evident nişte delicvenţi împotriva Romei, nu putem să negăm şi ceea ce urmează din aceasta, cu siguranţă cu tu nu vei pune ceva la îndoială; căci din această pricină porţi tu o sabie ascuţită şi ai legea şi puterea, - lucruri, împotriva cărora nu poate face nimic, săracul vierme din praf!
09] Dar pentru că acum sunt stăpânii Romei, cu toate legile lor stricte, mai mult oameni decât domnii cei negri din templu, după a căror fluierişcă trebuie mai nou să danseze chiar şi bunul Dumnezeu, ne gândim noi, că voi domni severi dar totuşi omeneşti, veţi înţelege faptele noastre împotriva Romei, dacă vă explicăm începutul acestei probleme; poate că prin aceasta te vei comporta mai omeneşte cu noi săraci diavoli, căci oameni nu mai suntem de multă vreme; de pe vremea, când noi am inversat apa diavolului cu misiunea de aţâţare împotriva voastră, a romanilor."
10] Întreabă acum Iuliu: „De ce a trebuit să beţi atunci apa blestemată? Cu sau prin ce aţi încălcat voi aşa de puternic legile templului?"
11] Spune Suetal: „Exact opusul prin care noi am devenit prinzonierii voştri! Noi am fost pârâţi, că suntem prieteni în secret cu romanii şi apa blestemată a fost deja preparată! Dar pentru a scăpa, ca fiind oameni tineri, de apa blestemată, a trebuit să devenim duşmanii voştri şi proştii noştrii de bătrâni au trebuit să plătească mai multe sute de livre de argint la templu şi a trebuit să predeie o mie de ţapi, din care cu siguranţă că nici unul nu a încercat să înoate în Iordan, ci au fost trimişi, la fel ca şi Iosif, pentru mai mulţi bănuţi de argint şi cu siguranţă bine ascunşi spre Egipt, unde au fost mâncaţi.
12] Aici ai motivul, care ne-a adus bucuria apei blestemate şi drumul milostivirii din templu spre duşmănia voastră! Diferenţa este doar: dacă am fi băut acea apă a diavolului, atunci deja de

multă vreme ne aflam în poala lui Avraam; dar pentru că am primit milostivire în templu, v-om fi cu siguranţă acum obligaţi, să-i facem o vizită dragului părinte Avraam. Imediat vom auzi din gura ta binecunoscutul cuvânt 'Lictor' (latină, judecător) şi fructele promise din respectarea concretă a celei de-a patra porunci a lui Dumnezeu sub titlul: 'Viaţă bună şi lungă pe pământ!' Dacă vom ajunge pe cruce, atunci te rugăm noi, să aşezi acest titlu peste crucile noastre."
13] Spune Iuliu, amuzat în interior, dar în exterior mimând un judecător sever: „Voi daţi vina, cum mi se pare mie, doar pe a patra poruncă a lui Moise; dar eu observ, că voi nu înţelegeţi într-adevăr sau nu vreţi să pricepeţi sensul acesteia. Căci în acea poruncă este vorba, că părinţii trebuie respectaţi, dar nu ascultaţi ca pe un stăpân; căci dacă eu am devenit, prima oară ca şi copil şi după aceea ca bărbat mai experimentat, atunci eu voi putea pricepe, că dragostea cea dreaptă este respectul drept pentru părinţii în viaţă, care a fost poruncit de Dumnezeu lui Moise.
14] Dacă nişte părinţi slabi cer ceva de la copiii lor, prin care ei ajung la ananghie împreună cu copiii lor, atunci este o datorie a copiilor, să le arate cu dragoste şi răbdare părinţiilor, ca ei să renunţe la acel pas; dar dacă insistă, atunci nu este neascultarea din dragoste pentru părinţi un păcat, nici în faţă de Dumnezeu şi nici faţă de oameni care gândesc ieftin.
15] Pe lângă aceasta a adăugat Moise în scrierile sale teoretice, referindu-se la ascultarea copiilor faţă de părinţi, prin care reiese din explicaţii clare că copiii trebuie să-şi asculte părinţii, în toate acelea ce nu încalcă poruncile.
16] Prin aceasta este cât se poate de bine justificată porunca lui Moise şi vina se află, dacă aşa stau lucrurile, cum voi mi-aţi spus, ori în prostia bătrânilor voştri şi a neânţelegerii lor, aşa cum este aici evidentă neânţelegerea voastră faţă de poruncile lui Dumnezeu date prin Moise!
17] Sau, de vină mai poate fi înşelătoria voastră, care cu siguranţă că va apărea la lumina zilei. Deoarece vedeţi, înşelătoria voastră aţi arătat-o prin discursul de iertare plin de umor şi din acesta se pare că voi posedaţi multă răutate; şi astfel de Proteusse (= unul cu mai multe înfăţişări) de scuze nu acceptăm noi, romanii, atât de repede! De aceea va trebuie să vă scuzaţi mai cu seriozitate şi mult mai aproape de adevăr, căci altfel nu va trebui să vă aşteptaţi la o sentinţă bună din partea mea!"

EV. 039. capitol.

01] Această iluminare potrivită a lui Iuliu i-a pus pe gânduri pe cei interogaţi şi Suetal nu a ştiut ce să răspundă la aceste cuvinte. Dar după un timp a început totuşi să vorbească cu seriozitate: „Tu ai dreptate deplină, dar din această pricină nici noi nu avem chiar nedreptate! Iată, dacă tu vei începe să-i spui unui copil în leagăn, că două şi cu două nuci fac cinci nuci, atunci acest copil va crede şi va repeta şi la sfârşit va fi greu, să-l scapi pe tânărul care a crescut de o astfel de aberaţie. Cine ne-a explicat legea lui Moise până acum, aşa ca şi tine? Prin urmare ce a rămas, decât să pricepi porunca, aşa cum ne-a fost explicată deja din leagăn?! Bătrânii noştrii înşişi n-au înţeles-o niciodată mai bine şi întregul templu ori n-o înţelege probabil de asemenea, sau el nu vrea s-o înţeleagă. De unde să fi luat noi atunci o înţelgere atât de corectă? În plus, nici nu l-am primit vreodată ca templieri în devenire pe întregul Moise în faţa ochilor, pentru că un asemenea lucru le este permis doar bătrânilor şi cărturarilor! Şi acum spune-ne tu nouă, de unde să fi luat înţelegerea corectă a legii! Cine ar fi trebuit, asemenea ţie, să ne-o explice corect?"
02] Spune apoi Iuliu: „Ar trebui însă să poţi fi cu tot dreptul de părerea, că oameni care sunt o dată slujitori ai templului în haină de preot să înţeleagă învăţătura lor despre Dumnezeu totuşi cel puţin atât de bine ca un păgân (credincios faţă de credinţa străveche)! Mie mi-a fost învăţătura despre Dumnezeu a fiecărui popor mereu de cea mai mare importanţă, pentru că, prin ea, înţelegi un popor cel mai degrabă din temelie în toată înfăptuirea lui; şi aşa cred eu, deci, cu un oarecare drept, că fiecăre om dinstinct al unui popor ar trebui să dea înainte de toate importanţă faptului de a cunoaşte învăţătura despre Dumnezeu a părinţilor săi atât de exact precum este numai întotdeauna posibil, pentru că tocmai o asemenea învăţătură despre Dumnezeu poate fi deci totuşi doar şi numai direcţia de urmat a convieţuirii sociale! În plus, nu mai sunteţi voi tinerei, ci bărbaţi de la care ar trebui într-adevăr să te aştepţi, ca ei - spun ca şi preoţi încă - să înţeleagă învăţătura lor despre Dumnezeu cel puţin aşa de bine ca mine, care sunt un străin! Ce se predă prin urmare în şcolile voastre?"
03] Spune Suetal: „Se învaţă să citeşti în acestea, să scrii şi să socoteşti, în sfârşit se învaţă de asemenea tot felul de limbi străine şi acum (atunci) un anumit extras din Scriptura mare, în care se cere mai înainte de toate mereu foarte stăruitor de a accepta toate acestea, (ca) venind cu adevărat pe deplin de la Dumnezeu, ce templul vrea şi predă. Dacă însă astfel, se întreabă pe lângă foarte tare de unde să luăm noi atunci o recunoaştere mai adâncită în privinţa învăţăturii noastre despre Dumnezeu! ţie îţi este uşor; pentru că eşti un domn plin de putere şi stăpânire din toate părţile. Tu poţi intra într-o sinagogă principală şi să râvneşti; orice superior a aceleiaşi îţi va permite cu totul sigur să cercetezi toate foarte temeinic, - şi vai lui dacă doreşte să ascundă ceva de tine! El ştie deja că după aceea vei rândui să se percheziţioneze totul şi dacă s-ar găsi acolo ceva tăinuit, la ce ar avea el apoi să se aştepte! O vezi, aceasta ştie destul de bine un asemenea superior de sinagogă şi îţi va arăta şi îţi va destăinui de aceea totul, tot aşa ca şi cum chiar căpetenia preoţilor din Ierusalim trebuie să arate fiecare zi străinilor mari şi puternici aşa numita Sfânta Sfintelor, în care el, potrivit cu persoana lui fizică şi cu credinţa poporului, are voie să între doar de două ori pe an şi o arată chiar pentru bani şi altor străini; să încerce însă unul ca noi să spună o asemenea dorinţă şi apa de diavol este apoi cu siguranţă la îndemână!

04] Unii slujitori ai templului, aşa numiţii cei mai tăinuiţi, ştiu fireşte despre faptul cum arată situaţia în Sfânta Sfintelor; dar ei sunt, în primul rând, foarte bine plătiţi şi în al doilea rând, ameninţaţi cu o sută de pedepse cu moartea pentru cea mai mică devulgare, de aceea se şi ştiu ei deci să ţină gura. Acum se pune însă întrebarea încă mai intensiv de unde să fi luat atunci lumina adevărată în învăţătura noastră de Dumnezeu foarte mistică!
05] Dacă stau numai toate lucrurile sigur aşa cum ţi-am făcut aceasta acum cunoscut, spre scuza noastră necesară, atunci tu, ca jundecător şi om, nu vei putea, totuşi, sper, să iei o altă hotărâre decât numai una pe deplin dreaptă!
06] În ce constă slăbiciunea noastră, ştii tu desigur deja de mult; ce vină purtăm noi însă la aceasta, poţi tu într-adevăr, sper, să înţelegi cu totul limpede din ceea ce noi ţi-am făcut cunoscut despre noi fără frică şi rezerve! Dacă îţi este cunoscut însă altceva şi ceva în adăugare despre noi, atunci acuză-ne şi noi îţi vom sta în cuvânt cu totul fără toată frica; pentru că cine ştie să moară curajos, acela ştie să şi vorbească curajos!"
07] Spune Iuliu calm: „Departe de mine gândul ca să pun în cuvântarea voastră un oarecare dubiu încă în plus, deoarece sunt într-adevăr numai prea tare convins, că lucrurile stau aşa în templu, cum voi aţi mărturisit aceasta acum şi vă dezleg de aceea de orice altă vină; pentru că cine cade de pe acoperiş şi prin căderea lui, răneşte grav un copil care se joacă sub acoperiş, nu poate purta nici cea mai mică vină la acest lucru şi în această privinţă a ajuns interogatoriul nostru la sfârşit şi voi sunteţi declaraţi ca şi cu totul fără pedeapsă şi fără vină în ceea ce priveşte această împrejurare.
08] Dar acum este încă un alt cusur! Despre acest lucru vă voi mai pune încă o întrebare; de răspunsul acestei întrebări va depinde foarte tare, dacă vă voi fi prieten sau duşman, - şi aşa fiţi deci atenţi!
09] Voi aţi auzit desigur oarecum în acest timp, că, în Nazaret, ar hoinări un anume Iisus, un fiu al unui dulgher de acolo, ca Mântuitor şi ar înfăptui lucruri mari, nemaiauzite ca fapte în faţa ochilor a fiecăruia şi ar răspândi printre popor o nouă învăţătură de Dumnezeu! Dacă aveţi voi despre acest lucru o oarecare cunoaştere, atunci mărturisiţi-mi-o deschis, pentru că pentru mine trebuie să fie acest lucru foarte important!"
10] Spun Suetal: „Noi am şi auzit joptindu-se ceva despre aceasta într-adevăr aşa, de departe, vom şti însă abia a suta parte despre ceea ce tu ştii eventual deja de mult. În primul rând, fuseserăm noi ocupaţi tot mai mult în regiunea de miazăzi pentru îndeplinirea sarcinii noastre frumoase şi am ajuns de-abia în urmă cu puţine zile în regiunea galieeană şi am fost însă aici şi acuşi arestaţi şi putem de aceea să ştim foarte îngrozitor de puţin despre anumitul tău mântuitor. Dar că renumele său s-a răspândit deja chiar până către Damasc şi Babilon, acest lucru este foarte cert; ce fel de om este însă el altfel, ce face el şi cum vindecă bolnavii, despre aceasta nu ştim încă nici o silabă şi am fi de aceea noi înşine curioşi în cea mai înaltă măsură, să auzim despre acest fapt cunoştinţe mai lămurite! Da, dacă mai există încă un Dumnezeu pe undeva, atunci el doară nu mai poate totuşi să privească mai departe la răutăţile templului şi trebuie să-i trimită poporului un mântuitor!
11] Noi îţi spunem, ceea ce poate să-şi închipuie numai întotdeauna omul în cea mai mare ticăloşie a lui, în fantezia lui peste cea satanică, toate acestea sunt puse în îndeplinirea reală în interiorul zidurilor largi a templului. Vicii fără măsură şi număr sunt acolo comise împotriva omenirii şi aceasta cu o obrăznicie atât de indiferentă, că tu nu poţi să-ţi faci despre aceasta absolut nici o noţiune! Inalţii domni ai templului par să preţuiască oamenii atât de mult, cum preţuieşti altfel o vrabie trândavă. Eu nu vreau să vorbesc nici un cuvânt despre foarte uşuratica încălcare a tuturor poruncilor lui Dumnezeu; dar se inventează şi se comit acolo grozăvii noi, despre care un Moise bun nu putea evident niciodată să viseze ceva, pentru că altfel ar fi stabilit el asupra unor asemenea grozăvii cu siguranţă o moarte însutită şi un iad înzecit, ca pedeapsă! Este însă mai bine din pricina mântuirii oamenilor, ca să nu mai pierdem despre acest lucru nici un cuvânt!
12] Omenirii sărace s-ar face desigur un serviciu mare, dacă o dată, în noapte, templul, împreună cu locuitorii săi, ar putea fi distrus dintr-o lovitură. Ii este de aceea omenirii deja de mult necesar un mântuitor; dar acesta să elibereze omenirea, nu cumva pe noi evreii de voi romanii - pentru că voi aparţineţi doară de asemenea de eliberatorii noştri -, ci de la dracoarhia (domnia fiarelor) curat diabolică a templului! Atunci, Doamne, va jubila luminos de bucurie omenirea săracă, că ea a fost eliberată de cel mai rău duşman al ei!
13] Prietene, poate să existe într-adevăr un gând încă mai obraznic decât acela, că Dumnezeu, Atotputernicul, ar fi dat astfel unui cel mai rău vierme al prafului toată puterea Lui asupra oamenilor şi asupra a toată cealaltă făptură, că acum acest vierme poate să provoace nepedepsit cu Dumnezeu însuşi şi cu toţi oamenii şi cu toată făptura îndrăzneala lui peste cea satanică după despotismul său cel mai rău?! Nu, nu, doamne! Aici ori nu există nici un Dumnezeu, sau Dumnezeu lasă iarăşi la asemenea diavoli să se umple măsura lor a iadului ca în timpurile lui Noe şi a lui Lot! O mare Dumnezeu sfânt, unde eşti Tu, unde zăboveşti Tu? Cu adevărat, ceea ce templul provoacă acum, aceasta întrece toate noţiunile omeneşti! În exterior arată el fireşte într-adevăr încă aceeaşi faţă insuflătoare de alinare şi de ajutor ca eventual în timpurile lui Solomon; dar în interior s-a făcut el un iad al iadurilor! Dar este mai bine de a nu mai vorbi despre aceasta nici o silabă mai departe şi noi vrem de aceea să tăcem şi aşteptăm să auzim de la tine lucruri mai lămurite despre Mântuitorul din Nazaret!"

Ev. 040 capitol.

01] Spune după aceea Iuliu: „În ceea ce priveşte aici răutatea templului, despre asta suntem noi romanii deja în aşa fel înştiinţaţi, că nu ne mai puteţi face cunoscut nimic nou şi surprinzător; şi de aceea vremea pedepsei nu se va mai lăsa mult aşteptată, de aceasta puteţi fi voi asiguraţi.
02] Iar că nu am tras templul încă la răspundere, se întâmplă pentru pricina poporului prost şi încă foarte naiv, care încă mai consideră templul o sfinţenie şi îşi caută mântuirea lui în acesta. Dacă am ataca acum templul, atunci am avea acum, încă cu excepţii minore, tot poporul împotriva noastră; atunci când însă, sigur acuşi, cel puţin majoritatea poporului va fi ajuns la recunoaşterea despre cum este de fapt alcătuit templul, atunci vom avea un lucru foarte uşor de a-i face templului o cea mai deplină petrecanie. La acest scop va contribui esenţialul ei tocmai învăţătura nouă foarte curată despre adevăr a marelui Mântuitor din Nazaret, când va fi ea numai puţin răspândită printre popor; pentru că această învăţătură este aşa de curată ca soarele în cea mai luminoasă amiază şi va aici înţeleasă uşor de fiecare, unde o voinţă bună cârmuieşte inima. Fireşte, unde însă inima omului este deja stricată din temelie, acolo nici nu va fi preluată această învăţătură, atât de curat-dumnezeiscă cât şi este ea! Dar acolo va vesti atunci o judecată sabia romanilor, cum lumea n-a cunoscut încă nici una în măsură aşa de lărgită; pentru că atunci va fi braţul lui Dumnezeu cu romanii. - Aceasta astfel spre liniştirea voastră!
03] Dar acum încă despre altceva! Voi aţi menţionat mai înainte, că aţi produs bântuiala voastră împotriva Romei mai mult în miazăzi decât în ţara evreilor şi că aţi venit de-abia foarte de curând încoace, în regiunea galieeană. Eu vă întreb prin urmare, ce succese aţi dobândit voi cu instigările voastre împotriva Romei şi ce v-a determinat să treceţi încoace, în Galilea?‟
04] Spune Suetal: „Domnule, în ţările de miazăzi am mâncat noi numai şi am băut şi n-am avut curajul să spunem vreun cuvânt împotriva Romei, deoarece am găsit cel mai mult popor cu o părere foarte bună despre romani! Intr-adevăr însă n-am făcut economie de a răspândi scântei foarte însemnate despre acţionarea rea a templului, unde a fost numai posibil; la o asemenea acţionare a noastră mult mai mult antitemplieră decât antiromană însă ne-am ars destul de tare de-abia cu puţin timp în urmă într-un loc cu credinţă docilă în templieri. Incepuse încet să fim căutaţi şi nu ne-a rămas nimic de făcut, decât să fugim cu picioarele în sân.
05] În noapte şi ceaţă am mers prin Samaria şi am ajuns încoace, după câteva zile peste munţi, în această ţară. Atunci am întâlnit acuşi oameni, care ori dintr-un motiv adevărat mărturiseau tocmai nu cel mai bine despre presiunea romanilor, sau ei făceau un asemenea lucru doar pentru a ne face o capcană nouă prostănaci miopi; pe scurt, a diferenţia aceasta, era puţin cam prea departe peste orizontul nostru de recunoaştere. Noi ne-am acordat prin urmare cu uşurinţă în cântecelul lor şi am şi lăsat să cadă aşa unele lucruri propter farmam (de formă). Dar nu durase povestea nici trei zile; noi fuseserăm dintr-o dată opriţi de soldaţi romani şi arestaţi şi cu noi încă patru sau cinci dintre aceia cu care ne uniserăm glasul în cântarea acelora. Şi cum fuseserăm acolo împachetaţi, astfel am fost aduşi încoace. Şi acum ai tu totul ce poţi avea tu numai întotdeauna de la noi şi poţi acum să-ţi rosteşti deplina ta sentinţă asupra nostră.‟
06] Spune Iuliu: „Ramâne totuşi la sentinţa mea dintâi, în consecinţa căreia sunteţi voi declaraţi de mine ca fiind pe deplin fără pedeapsă; dar acum este vorba de cu totul altceva şi aceasta se lasă spus foarte pe scurt în întrebarea: Ce veţi face voi acum? Inapoi în templu nu mai puteţi să mergeţi, la Ierusalim la bătrânii voştri prin urmare într-adevăr de asemenea abia mai; acolo nu v-ar merge tocmai cel mai bine! - Ce aveţi deci acum în minte să faceţi?‟
07] Spune Suetal: „Domnule, acesta este un punct foarte fierbinte! Ingăduie-ne ceva timp de a ne gândi temeinic asupra acestui lucru!‟
08] Matael însă, care se află în preajma lor, îi spune lui Suetal: „Ascultă-mă tu pe mine, eu vreau să-ţi dau un sfat în acest caz şi dacă îl urmezi, nu-ţi va merge rău!‟
09] Spune Suetal: „Nu eşti tu unul dintre cei cinci, care fuseseră aduşi încoace împreună cu noi? (Matael răspunde afirmativ la aceasta).
10] Dacă aşa, cum poţi tu, ca un nebun desigur numai temporar, să ne dai un sfat rezonabil în această treabă foarte dificilă?! Pentru că voi cinci fuseserăţi doară aduşi încoace în cele mai grele lanţuri ca nebuni răi şi periculoşi, respectiv ca demonizaţi! Cine v-a vindecat? Pentru că tu vorbeşti acum foarte limpede şi trebuie să fi fost vindecat! Pe corabie ai urlat tu numai, acuşi ca un taur, acuşi ca un leu şi acuşi ai urlat iarăşi ca un lup; şi când rosteai cuvinte cu vocea cea mai stridentă din lume, atunci ele constau din hulă, blestem şi afuriseli! Pe scurt, tu eşti cu totul acelaşi şi dacă porţi acum o haină romană şi pe mine nu mă poate mira îndeajuns cum ai ajuns tu acum la o asemenea luciditate; pe tine trebuie să te fi vindecat cineva din această companie mare, împreună cu tovarăşii tăi! Dar cine? Unde este un asemenea vindecător miraculos?
11] Dar stai! Acum îmi trece ceva prin suflet! Domnul, care ne interogase, ne-a întrebat despre un Mântuitor din Nazaret; el vroia să afle de la noi dacă şi toate ce am fi aflat cumva deja despre acest om. Noi spuseserăm aşa de mult, precum ne fusese cunoscut din zvonuri.
12] Noi întrebaserăm după aceea despre lucruri mai lămurite despre un asemenea bărbat foarte rar, dar nu ne venise nici un răspuns în întâmpinare, cum noi l-am fi dorit; tu însuţi ne conduci acum pe urmă! Că ai fost vindecat împreună cu tovarăşii tăi, acest lucru este liber de orice dubiu; dar şi tot aşa nu mai pare să fie vreun dubiu că tocmai acel mântuitor din Nazaret menţionat aşa întâmplător de înaltul domn roman este aici! El trebuie să fie aici; pentru că pe voi nu v-ar fi vindecat altfel nici un om muritor de pe acest pământ! Spune-ne nouă dacă întrebarea noastră are un motiv; atunci de-abia vrem noi să ascultăm sfatul tău în privinţa existenţei noastre viitoare!‟

Ev. 041 capitol.

01] Spune Matael: „Vezi, frate, noi am fost tovarăşi de templu şi am fost nevoiţi să împărtăşim acelaşi destin, numai că voi aţi mers către miazăzi şi noi am fost nevoiţi să mergem către miazănoapte. Noi însă am căzut în mâinile unei horde de diavoli întruchipaţi şi prin aceasta au devenit trupurile noastre sălaşele multor diavoli; dar aici s-a găsit un Mântuitor, desigur cel mai mare, pe care L-a purtat vreodată pământul şi acesta ne-a tămăduit fără toată răsplata în bani, doar prin cuvântul Său puternic şi stăpânitor peste toată viaţa.
02] El este aici! Acelaşi, despre Care vă făcuse menţionare comandantul roman Iuliu în întrebarea sa; dar acum încă nu este timpul pentru voi să faceţi cu El o cunoştinţă mai aprofundată. El însuşi va decide când să-L cunoaşteţi mai îndeaproape! Nu întrebaţi de aceea mai departe şi ascultaţi ce vă voi spune acum !
03] Voi mai sunteţi încă, ce-i drept, copii ai acestei lumi, puteţi însă, dacă vreţi, să treceţi de asemenea în înfierea lui Dumnezeu adevărată, liberă şi plină de viaţă. Aceşti domni ai Romei vă vor procura cu drag mijloacele spre acest fapt. Domnul, care v-a interogat, nu va zăbovi desigur nici o clipă ca să vă pună pe calea cea adevărată şi acum cu atât mai uşor, deoarece şi cel mai înalt guvernator roman Cireniu din Sidon este aici prezent.
04] Priviţi, acolo, mai jos de voi, se află şi treizeci de templieri! Ei aparţin deja legiunii străine şi sunt acum romani din temelie. Faceţi-vă tot astfel şi vouă vă este ajutat pentru toate timpurile şi pentru toată veşnicia! Dar în Ierusalim nu mai înfloreşte pentru noi veşnic nici o fericire, pentru că esenţa templului o cunoaşteţi voi, acea a aproape întregului Ierusalim, sper de asemenea, precum şi apa blestemată! Care om mai poate avea aici încă numai vreodată o dorinţă să viziteze vreodată iarăşi cuibul principal al tuturor diavolilor şi a păcatelor? Dacă vreţi să muriţi, atunci mergeţi la Ierusalim; iar dacă vreţi să trăiţi şi să şi găsiţi viaţa veşnică, atunci faceţi-vă romani după trup şi adevăraţi evrei, asemeni lui Moise, după suflet! - Inţelegeţi voi un asemnea lucru?‟
05] Spune Suetal: „Da, da, da, noi înţelegem aceasta; dar numai nepronunţabil de straniu este faptul, că tu ai ajuns acum la o asemenea luciditate enormă! Acum te şi recunosc ca un coleg al meu de templu şi ştiu, că erai un cuvântător priceput şi ai spus de mai multe ori aşa destul de dur înalţilor adevărul în faţă, ceea ce a şi avut deci ca urmare, că tu - eu cred cu încă patru de felul tău - ai fost nevoit să mergi în Samaria! Da, da, tu eşti într-adevăr acela şi ne bucură pe toţi să te revedem aici cu totul sănătos şi curat! Sfatul tău, prietene, este într-adevăr însine foarte bun; dar politeismul romanilor -‟
06] Matael îi cade lui Suetal în vorbă: „ - este încă de mii de ori mai bun decât cel mai întunecat monoteism şi de fapt, de deplin o idolatrie a templului! Spune-mi care preot din templu mai crede aşadar încă într-un Dumnezeu? Eu v-o spun: Stomacul lor şi simţul lor de desfrâu este acum adevăratul dumnezeu al templului! Morţii, păcatului şi tuturor diavolilor slujesc ei! Poruncile lui Moise le poţi avea pentru puţini arginţi, aşa cum le vrei tu, dar de la dogmele lor de îndopare şi de desfrâu nu cedează ei nici o iotă! Ei nu mai au viaţă şi se prezintă totuşi ca domni ai vieţii şi vor să fie foarte tare cinstiţi ca fiind astfel!
07] Ei nu mai au nici o cunoaştere vagă despre ceea ce este viaţa; ei nu mai înţeleg toţi laolaltă nici o iotă din Scriptură şi pe prooroci îi înţeleg ei - precum tu sfârşitul lumii. Ei au pierdut toţi deja de mult toată viaţa sufletului şi îngrijesc de aceea aşa de harnici viaţa sacului lor de molii. Cum ar fi putut ei atunci să arate şi să dea viaţa veşnică a sufletului din moartea lor cea mai deplină?
08] Viaţa trebuie recunoscută prin lupta vieţii cu viaţa şi cu moartea şi în această recunoaştere trebuie să se stabilizeze din ce în ce mai mult, dacă vrea să reuşească ca viaţă liberă; dar cum îţi poate arăta mortul ce este viaţă, cel care nu a recunoscut viaţa în sine şi în exteriorul său?! Eu vă spun: în templu domină deja de multă vreme moartea; dar aici se află într-adevăr viaţa veşnică! Şi iată, romanii înţeleg acest lucru şi sunt plini de viaţă, în veme ce templul nu va înţelege niciodată, pentru că este mort pe veci. Prin urmare ce este mai bine: adorarea zeilor romani sau adorarea templului?!‟
09] După aceste cuvinte ale lui Matael nu se pot mira îndeajuns de mult cei doisprăzece despre părerile adevărate şi despre înţelepciunea sa hotărâtă.
10] Suetal spune după aceasta, scuzându-se în faţa lui Iuliu: „Înaltule domn, iartă-ne, că te-am lăsat aşa de mult să aştepţi un răspuns din partea noastră; dar tu însuţi ai auzit cuvintele înţelepte ale lui Matael şi pe noi ne străpunse aşa de mult aceste cuvinte, iar din această pricină noi nu am putut să-ţi dăm răspunsul dorit. Dar dacă vrei să ai cu noi încă puţină răbdare, atunci cu siguranţă cu nu-ţi vom rămâne datori cu acest răspuns!‟
11] Spune Iuliu: „Să nu-l uiţi pe Matael, căci el înţelege mai multe decât mine şi încă mai multe decât mii de oameni, aşa cum sunt eu unul! Atunci când el vorbeşte, vreau eu să nu spun vreun cuvânt, pentru a-l asculta mii de ani! De aceea discutaţi cu el, el va fi în stare să vă dea cel mai bun sfat posibil!‟
12] Spune Suetal: „Da, el ne-a dat deja un sfat şi acum depinde doar de tine, să ne primeşti în legiunea străină!‟
13] Spune Iuliu: „Foarte bine! Acest lucru aproape că s-a şi întâmplat deja; dar lăsând aceasta deoparte, înţeleptul Matael va fi în stare să vă înveţe încă multe lucruri, referitor la aceasta!‟
14] Spune Suetal: „Da, acest lucru noi îl putem simţi, cu toate că această calitate este atât de neânţeleasă de noi ca şi aerul! Cum a ajuns el la o astfel de înţelepciune, este un mister! Vindecarea minunată de nebunia lui este de înţeles; dar de unde a luat această înţelepciune, să priceapă, cine va putea!‟

EV. 042. capitol.

01] Spune Matael, care a înţeles foarte bine aceste cuvinte: „Eliberează-ţi cât poţi de mult sufletul de toate legăturile lumeşti şi atunci vei înţelege foarte uşor, de unde poate un suflet în cel mai scurt timp să dobândească o astfel de înţelepciune înaltă! Dar atâta vreme cât sufletul este încă îngropat în putrezitul trup al morţii, care este de fapt trupul în sine, nu poate fi nici pe departe vorba despre o anume înţelepciune dumnezeiească şi de pricepere a acesteia!
02] Acolo, în faţa noastră, poţi vedea un butuc de pom, care pare să fie încă bine ancorat în pământ. Du-te şi aşează-te pe acesta şi eu îţi promit solemn, că tu nu te vei mişca din loc cu acesta, chiar şi în mulţi ani nu te vei mişca; de abia când va puterzi, vei cădea împreună cu acesta la pământ. Dar dacă nici atunci nu te vei putea despărţi de locul tău favorit, atunci cu siguranţă că la sfârşit vei putrezi şi tu împreună cu el; căci totul ce este mort, trebuie mai întâi stârpit, dacă trebuie să treacă într-o altă sferă de viaţă. Dar du-te tu lângă apă, urcă-te pe o corabie, dezleag-o, ridică pânzele şi vâslele şi prin urmare tu nu vei rămâne în acelaşi loc, ci vei ajunge într-un loc nou, în care tu vei învăţa şi vei vedea multe lucruri noi, spre a îmbogăţi încăperea de comori a experienţelor tale. Dar iată, atâta timp cât tu îţi vei face griji din pricina cărnii şi a vieţii acesteia dulci şi comode, atâta timp te afli tu pe acel butuc şi nu poţi să te mişti mai departe; dar dacă renunţi cu totul la grija exagerată pentru trup şi te îngrijeşti doar de viaţa sufletului şi a spiritului din el, atunci tu te urci în corabia vieţii şi te mişti din loc. - Înţelegi tu această imagine?"
03] Spune Suetal: „Ce ai spus tu despre spiritul din suflet? Doar sufletul este ceea ce se numeşte spirit!"
04] Spune Matael: „Da prietene, dacă tu nu ştii acest lucru, că în fiecare suflet se află un spirit al vieţii, atunci bineînţeles că nu poţi înţelege deloc, de unde am eu această înţelepciune! Ştii, atunci este chiar greu de vorbit cu tine; căci tu nu înţelegi şi nu pricepi nimic nici cu urechile şi nici cu ochii deschişi!
05] Sufletul este doar un vas al vieţii de la Dumnezeu, dar nici pe departe viaţa însăşi; căci dacă ar fi viaţa însăşi, ce profet bou ar fi putut vorbi ceva despre dobândirea vieţii şi în caz contrar, despre posibila moarte veşnică? Dar pentru ca sufletul să ajungă pe drumul credinţei adevărate în Dumnezeu spre viaţa veşnică, cum acest lucru se poate dovedi prin mai multe exemple, nu poate fi el nici de cum viaţa în sine, ci doar un vas al acesteia.
06] Doar o mică scânteie în centrul sufletului este ceea, ce se numeşte Duhul lui Dumnezeu şi care este de fapt viaţa în sine. Această mică scânteie trebuie hrănită cu hrană spirituală, care este cuvântul pur al lui Dumnezeu. Prin această hrană se dezvoltă din ce în ce mai mult acea scânteie, atrage după o vreme în sfârşit înfăţişarea omului, pătrunde în profunzime sufletul şi la sfârşit, preschimbă sufletul în fiinţa sa; atunci bineînţeles că devine sufletul însuşi viaţa, care se recunoaşte ca fiind aceasta în adâncurile adâncurilor.
07] Dacă prin urmare se recunoaşte viaţa doar prin aceasta şi devine conştientă, atunci recunoaşte ea înţelepciunea de la bază; dar atâta timp cât nu stau aşa lucrurile nu poate fi nici pe departe vorba de înţelepciune!
08] Adevărata înţelepciune este lumina ochiilor spirituali în ochii sufletului; dar dacă un suflet mai întreabă ce este spiritul din el - de unde poate veni lumina spiritului şi a vieţii în văzul său, ca cea a unui orb?"
09] Spune Suetal: „Eu te rog prietene, opreşte-te şi nu mai vorbi aşa, până când eu nu voi fi pregătit; căci acum pricep şi eu, că sunt încă mult prea prost şi prea orb pentru a înţelege acestea! Dar noi toţi vom lua notiţe zdravene a învăţăturii tale! Căci acum înţeleg prea bine, că ai pe deplin dreptate; dar pentru a pricepe înţelepciunea ta profundă, este nevoie de multă pregătire, care acum nu este posibilă la noi! Dar, cum am mai spus, noi vrem să devenim ucenicii tăi din răsputeri!"

EV. 043. capitol.

01] Spune Matael: „O voinţa bună este atât de mult ca şi o faptă pe jumătate îndeplinită; dar omul nu trebuie să rămână doar la voinţa bună, ci trebuie să o îndeplinească de îndată, căci altfel, cu timpul, voinţa slăbeşte, îşi pierde elasticitatea şi la sfârşit este chiar mult prea slăbită spre îndeplinirea faptei sale bune.
02] Iată, atâta vreme, cât fierbe apa în oală, se pot opări diferite fructe, ca acestea să fie uşor comestibile; dar dacă apa din oală este călduţă şi la sfârşit se răceşte cu totul, atunci nu mai este posibil fierberea fructelor!
03] De aceea este voinţa omului la fel ca şi apa care fiebe într-o oală. Dragostea pentru Dumnezeu şi spre binele vieţii din Dumnezeu este focul cel drept, care încălzeşte apa din oală; dar fructele care trebuie opărite sunt acele fapte şi lucrări, pe care noi le-am recunoscut ca fiind drepte şi adevărate, dar pe care noi încă nu le-am înfăptuit, dar pe care trebuie, atâta timp cât clocoteşte apa, să se opărească, căci altfel rămân crude şi necomestibile şi prin urmare nu aduc vieţii nici un folos.
04] Ceea ce vrem să facem, trebuie făcut, căci altfel rămâne voinţa doar o minciună în faţa vieţii şi din minciună nu va fi în veci adevăr!
05] Adevărul însă este viaţa şi minciuna este moartea; de aceea caută în totul adevărul, căci este viaţă şi fugi de minciuna din- şi de lângă tine, căci este moartea sigură!
06] Sau ce ai tu, dacă îţi imaginezi, de parcă ai avea ceva? Iată, nimic, din nimicul imaginat de tine! Şi ce este aceasta? Uite, nu este nimic altceva, decât nimicul pur şi moartea adevărată!

07] Dar dacă vrei să zideşti şi nu ai nici un material şi nici un constructor, cum va arătă casa ta, pe care vrei s-o zideşti? Vezi, ea nu va primi niciodată o înfăţişare! Materialul însă sunt faptele şi acţiunile unei voinţe vii, voinţa energică însă sunt ziditorii; aceştia fac atunci o casă potrivită din faptele tale bune şi această casă este viaţa ta adevărată în Dumnezeu, care va dăinui acolo veşnici de nedistrus. Dar cu o osteneală minoră nu se zideşte nici o casă şi cel mai puţin casa vieţii; de aceea este aici deviza, să fii activ din tot belşugul puterii dată în stăpânirea noastră, altfel ar avansa greu zidirea.
08] Atunci când Noe a făcut arca, s-ar fi apucat el la început foarte şovăitor de lucrul lui poruncit. Atunci când duşmanii lui au obsevat aceasta, i-au distrus ei mereu, în timpul nopţii, ceea ce înfăptuise el pe timp de zi. Abia după mulţi ani începuse el să lucreze la arcă zi şi noapte şi rânduise păzitori; de-aia atunci merse zidirea cu paşi repezi înainte către desăvârşirea ei şi oferea astfel în timpul marelui potop, precum este cunoscut, acelora protecţia, care se aflau în ea şi îi ferise de scufundarea altfel sigură.
09] Eu îţi spun că noi suntem acum de fapt o sumedenie de Noei. Lumea cu minciunile şi înşelăciunile ei şi toate ispitele care reiasă din acestea este potopul continuu dăinuitor. Ca să nu fim înghiţiţ de acesta, trebuie noi să construim foarte harnic arca poruncită; această arcă este întărirea vieţii a sufletului nostru spre menţinirea şi însfârşita formare pe deplin a vieţii Duhului lui Dumnezeu în suflet.
10] Atunci când potopul ispitelor lumeşti ademenitoare se va scurge însfârşit în adâncimea nimicniciei lui, viaţa lui Dumnezeu va ieşi la iveală în toată puterea în şi peste suflet şi va începe o lucrare nouă în sfera de viaţă curată şi nouă în libertatea cea mai nelegată fără toţi tâlharii de drum duşmănoşi şi va binecuvânta în şi cu Dumnezeu întreaga nemărginire de la veşnicie la veşnicie! - Inţelegi tu pilda aceasta?"

Ev. 044 capitol.

01] Suetal este cu totul tăcut de mirare şi îl întreabă pe Iuliu, spunând: „Domnule, este de neânţeles de unde i-a venit acestui om înţelepciunea! Eu îl cunosc totuşi destul de bine de la templu, unde el n-a lăsat să se observa nimic mai puţin decât o oarecare înţelepciune! Atunci când am fost aduşi cu el din Ghenizaret pe o corabie încoace, era el cuprins de cea mai rea nebunie şi nu avea în general valabil nici o arătare omenească. Acum s-au scurs încă de-abia douăzeci şi patru de ore după timpul când era nebun şi omul se află într-o sferă de înţelepciune despre care n-a visat ceva într-adevăr nici un Solomon, cu toată adâncimea înţelepciunii sale! Spune-ne totuşi ce s-a întâmplat cu el! Cum a ajuns el la o asemenea lumină?"
02] Spune Iuliu: „Nu ştiţi voi oare, că la Dumnezeu sunt toate lucrurile posibile? Daţi atenţie eficace numai la ceaa ce el v-a spus vouă, căci atunci veţi afla într-adevăr în voi, cum poate ajunge un om, în scurt timp, la o asemenea înţelepciune! Ex trunco non fit Mercurius (Dintr-un buştean nu se face un mercur, dumnezeu roman.) sună deja un proverb roman; un bât este nemişcat şi nu este la el nici o activitate de recunoscut, în timp ce în învăţătura romanilor în imagini despre dumnezei, nici un dumnezeu nu are atât de mult de lucru ca tocmai mercurul. Prin mercur se înţelege în consecinţă o activitate peste măsură de mare şi printr-un bât cea mai mare inactivitate posibilă şi de aceea nu poate dintr-un bât să se facă vreun mercur. De aceea se spune după cuvântul înţelepciunii, să fii peste măsură de activ, pentru a ajunge la adevărata înţelepciune, altfel nu există într-adevăr nici o cale cunoscută până la ea. Ea nu se poate învăţa ca o altă oarecare ştiinţă, ci numai câştigată în şi din sine însuşi, prin adevărata activitate, potrivit cu învăţătura înţelepciunii.
03] Dacă vreţi voi prin urmare să aflaţi temeinic cum a ajuns Matael la o asemenea înţelepciune, care vă miră acum atât mult, atunci trebuie în voi înşivă să ajungeţi la înţelepciune pe aceeaşi cale de activitate, căci altfel este toată întrebarea voastră zadarnică şi zadarnic este orice răspuns la întrebarea voastră."
04] Spune Suetal: „Asta e totul foarte bine şi corect; dar unde este drumul adevărat indicat ca fiind marcat şi uşor de recunoscut?"
05] Spune Iuliu: „Nu este încă amiază şi până către seară mai este încă un timp îndelungat; în acesta veţi auzi şi veţi afla încă foarte multe şi calea vă va fi desluşită pe deplin. Acum însă gândiţi-vă cu luare aminte la ceea ce aţi auzit şi după aceea vă va fi tot ce urmează cu totul luminos şi limepede. Iar cu aceasta sunteţi voi acum de asemenea declaraţi ca pe deplin liberi şi nepedepsiţi, numai nu doriţi niciodată iarăşi să vă întoarceţi vreodată împotriva noastră, căci atunci v-ar merge mai rău decât acum!"
06] După aceste cuvinte merge Iuliu câţiva paşi înapoi la noi, anume la Mine şi la Cireniu şi Mă întreabă dacă deliberarea şi sentinţa ar fi cu totul în ordine.
07] Şi Eu spun: „Este inima ta mulţumită cu acestea, asta înseamnă, vocea de dragoste cea mai interioară a inimii tale? Ce spune aceasta?"
08] Spune Iuliu: „Acolo domneşte cea mai mare mulţumire asupra acestui lucru şi totodată şi o grijă adevărată de a-i pune pe aceşti oameni pe calea adevărată a adevărului!"
09] Spun Eu: „Deci, dacă astfel, atunci este deja totul bine şi în cea mai bună ordine şi se va lăsa într-adevăr dobândit încă cel mai bun scop cu aceşti oameni; dar bineînţeles că trebuie să vină aici peste ei încă aşa câte o încercare mică. Că îi primiţi în legiunea străină, este bine; dar voi trebuie să-i lăsaţi să primească o ocazie îndeajunsă, ca să poată păşi mai departe pe calea recunoscută a mântuirii. Cei cinci, cu Matael în frunte, vreţi voi însă să-i împărţiţi straşnic prin legiune şi ei vă vor face vouă tuturor servicii bune în numele Meu şi vor înfăptui în scurt timp

efecte bune ale înţelepciunii lor foarte interioare. Dar, în Galilea, n-au ei voie să rămână, deocamdată; pentru că nu va trece absolut de loc mult timp, că templul va primi de ştire oarecum despre faptul că i s-au luate patruzeci şi şapte de mădulare şi va dezlănţui o prigoană asupra lor prin Irod; dar dacă nu sunt găsiţi niciunde în Galilea, atunci se vor reântoarce iscoditorii iarăşi, fără lucrul terminat şi cei patruzeci şi şapte vor fi priviţi în aşa fel că au suferit cumva un accident şi s-au pierdut şi nu se vor mai îngriji de ei mai departe. Şi astfel rămâneţi voi romanii cu faţa curată şi cei patruzeci şi şapte prin voi şi toţi sunt ajutaţi fără o oarecare minciună din necesitate!"
10] Intreabă Cireniu: „În Tir şi în Sidon însă vor fi ei totuşi într-adevăr în siguranţă? Pentru că acolo sunt numai foarte puţini evrei."
11] Spun Eu: „O, da, acolo sunt ei mai siguri decât pe undeva, prin Galilea, dar mai siguri ar fi ei încă cumva ori în Africa sau într-un oraş la Pontus Euxinus (Pontus Euxinus = Marea ospitalieră, epitet pentru Marea Neagră.)"
12] Spune Cireniu: „Foarte bine, eu voi găsi într-adevăr un oarecare loc potrivit, unde vor rămâne ei în siguranţă, netulburaţi de către evrei şi dacă aceşti rafinaţi ar ajunge şi acolo, deci, atunci mai avem noi încă deja mijloace să le facem nasurile cu totul insensibile pentru toate mirosurile!"
13] Spune Iuliu: „Imi pare destul de foarte rău, mai ales pentru cei cinci, pentru că acest lucru este cu adevărat demn de minunare, în ce fel de adâncime de înţelepciune se află aceştia şi ai putea să ajungi prin ei cu mult mai repede la adevăratul scop al vieţii, decât dacă eşti lăsat în voia ta proprie."
14] Spun Eu: „Prietene, singurul îndrumător al căii, calea şi scopul sunt numai Eu! Cine le-a dat aşadar celor cinci ceea ce au ei? Vezi, Eu singur! Iar dacă pot să fac din cinci furioşi foarte tare demonizaţi înţelepţi ai înţelepţilor în cel mai scurt timp, atunci voi fi într-adevăr de un asemenea lucru de asemenea în stare în privinţa ta, care nu eşti un furios rău posedat!
15] Eu singur sunt chiar numai adevărul, calea şi viaţa! Dacă Mă ai pe Mine, la ce să-ţi folosească prin urmare încă cei cinci?! Da, ei trebuie şi vor face omenirii de asemenea multe servicii bune prin Mine şi numai în numele Meu; dar tu nu ai nevoie de ei, mai cu seamă că există în orăşelul Ghenizaret un Ebahl, o Jarah şi chiar un Rafael! Unde pe pământ mai există acum într-adevăr încă un loc, care ar fi înzestrat încă mai bine în privinţa duhovnicească?
16] N-ai auzit tu întrebarea lui Suetal, care ar dori să afle, cum şi prin cine sau ce au ajuns cei cinci atât de repede la înţelepciunea cea mai adâncă? Vezi, tu ştii aceasta bine, dar pentru ei, anume cei cinci, este acesta încă un mister, numai pentru tine, cu siguranţă nu! Acum ştii tu însă, ceea ce cei doisprăzece încă nu ştiu, cum ai putea tu prin urmare să-i consideri pe cei cinci deja aproape atât de înţelepţi ca Mine?"
17] Spune Iuliu puţin afectat: „Doamne, fiindcă am fost puţin cam prost, în aceasta constă motivul; dar acum este deja totul iarăşi în cea mai frumoasă ordine şi eu am de-abia acum cea mai mare bucurie cu rânduiala Ta în privinţa celor patruzeci şi şapte de oameni şi totul va fi urmat punctual! Dar numai că Tu, o, Doamne, trebuie să-mi treci totuşi cu vederea prostia mea puţină în modul cel mai milostiv-dumnezeiesc!"
18] Spun Eu: „Eu nu am ce să-ţi trec cu vederea; când vei fi tu însă cu şi în tine însuţi iarăşi în ordine, atunci este la Mine de asemenea totul în ordine şi îţi sunt astfel iertate toate păcatele.
19] Dar acum du-te şi rânduieşte să li se dea celor doisprăzece pâine, vin şi sare, pentru că şi aceştia de-abia au mai mâncat mai mult decât o muscă deja de două zile încoace! Până acum i-a menţinut întăriţi doar voia Mea; dar, deoarece acum s-a ivit aici ocazia, de aceea să fie ei acum de asemenea întăriţi natural cu mâncare şi băutură şi aşa să se întâmple!"

Ev. 045 capitol.

01] Când aude acest lucru Iuliu de la Mine, merge el de îndată la gazda noastră Marcus, care era ocupat cu ai săi să pregătească o masă de prânz bună şi îi spune acestuia dorinţa Mea. Şi Marcus merge repede în cămară, care nu mai vroia să se golească şi ia o pâine întreagă, un pahar de sare şi le spune celor doi fii a săi să aducă două damigene mari pline cu vin; şi toate acestea sunt aduse în mare grabă celor doisprăzece.
02] Când aceştia văd pâinea şi vinul, se anunţă la ei foamea cea mare şi Iuliu spune aceste cuvinte către ei, când observă foamea lor: „Eu ştiu că sunteţi aşa de înfometaţi; dar dacă vreţi să rămâneţi sănătoşi, atunci nu mâncaţi prea repede, ci lăsaţi-vă timp şi totul vă va pica foarte bine!"
03] Spun cei doisprăzece: „Da, da, domn bun, noi ne vom abţine şi vom mânca cu măsură!" Dar lăsând aceasta deoparte, au terminat ei în câteva clipe cu pâinea cea mare, tot aşa cu vinul şi cu sarea şi încă mai doreau să mănânce.
04] Dar Iuliu le spune: „Prieteni, aceasta vă ajunge deocamdată; în scurt timp se va termina masa de prânz, la care voi nu veţi lipsi cu siguranţă."
05] Spune Suetal: „Da, da, deocamdată ajunge; dar noi ne vom sătura doar la masa de prânz! Dar domnule şi nobil prieten al oamenilor, noi nu avem nimic, cu care am putea să răsplătim ospitalitatea gazdei!"
06] Spune Iuliu: „Voi sunteţi acum cetăţeni ai Romei şi nu trebuie să vă faceţi griji, cine va plăti pentru voi consumaţia ! Căci un roman nu a rămas vreodată dator cu o plată şi gazda este şi aşa răsplătită în avans de noi pentru mulţi ani de-a rândul; noi putem să consumăm aici încă un an întreg şi el încă va fi în avantaj. De aceea nu vă faceţi griji, cine va plăti la sfârşit consumaţia!"
07] Spun cei doisprăzece: „Fraţi, aceasta este o cu totul altă limbă decât cea folosită în templu, unde nu primeşte nimeni aproape nimic de mâncare, dar unde trebuie să posteşti şi să te rogi; dar cei înalţi postesc şi se roagă foarte puţin şi în fiecare zi devorează o mulţime de daruri şi jertfe

spre cinstirea lui Iehova, în vreme ce cei tineri din templu pot să postească pentru popor, aşa ca oasele să înceapă şi ele să cârâe de foame! Oh, de ce nu am devenit mai de mult romani?! La ei totul este ca acasă: înţelepciunea, mila, dreptatea, sevritatea, unde este nevoie şi după câte se pare nu duc lipsă de pâine şi vin! Cu pielea şi cu tot părul şi cu sufletul şi trupul vrem noi să devenim romani! Să trăiască Roma şi toţi conducătorii ei!"
08] Spune Iuliu: „Foarte bine, prietenii mei actuali! Simţul vostru este bun, cu toate că se află încă multă dragoste de sine în el, ceea ce este de înţeles; sperăm doar că această dragoste se va pierde cu timpul. Dar astăzi veţi auzi şi veţi vedea lucruri cât se poate de rare; acestea vor deveni pentru voi o rază de lumină! - Dar să nu întrebaţi prea multe, ci treaba voastră să fie auzitul şi văzutul, căci explicaţia va veni de la sine!"
09] Cei doisprăzece au devenit curioşi prin aceste cuvinte şi unul după altul întreabă, ce a vrut să spună romanul nobil prin cuvintele, că ei vor mai vedea şi vor auzi multe lucruri extraordinare, din care vor putea învăţa multe şi totul se va explica de la sine! Ce putea totuşi să fie?
10] Spune vorbăreţul Suetal: „Na, ce va fi totuşi? Nu aţi auzit niciodată de jocurile olimpice ale romanilor? Probabil că aici vor organiza aşa ceva; chiar şi noi vom putea participa, ca fiind acum nişte romani şi cu siguranţă că vom auzi şi vom vedea multe, ce ne va fi de folos mai târziu. Acest lucru va fi şi cu siguranţă nimic altceva."
11] Spune altul din cei doisprăzece: „Nu prea aş crede. Voi opt nu ştiţi deloc, ceea ce eu ştiu; căci voi sunteţi de la miazăzi şi ştiţi puţine lucruri care s-au întâmplat la oamenii din Galilea în scurt timp. Voi ştiţi, că eu şi mai încă trei am fost prinşi împreună cu voi din pricina turbulenţelor create de voi în regiunea de munte de lângă Ghenizaret şi am fost aduşi cu toţii aici. Nici cu trei zile înaintea sosirii voastre pe munţii noştrii, s-au întâmplat în Ghenizaret lucruri nemaiauzite; a venit Vindecătorul din Nazaret, care a fost pomenit mai înainte de comandant şi a vindecat prin cuvântul său atotputernic-dumnezeiesc toţi bolnavii, de oricare boală ar fi suferit aceştia care au fost duşi până acolo!
12] Eu însumi am un frate, care este acum acasă şi a primit toată moştenirea. Acesta a fost strâns ca un ghem din pricina artritei şi el nu putea să stea întins şi nici aşezat şi bineînţeles că nici nu a putut să fie vorba de statul în picioare. Noi îl ţineam într-un coş la înălţime legat, care era umplut cu paie moi. De multe ori se văita zile întregi, chinuit de cele mai groaznice dureri, după care pica într-un astfel de leşin, că semăna întru totul cu un om mort. Toate posibilitaţile au fost încercate spre însănătoşirea sa, chiar şi apa din lacul Siloam, - dar totul a fost în zadar.
13] Când am primit vestea pe muntele nostru, că vestitul Vindecător din Nazaret se află în Ghenizaret şi îi vindecă pe toţi bolnavii, l-am adus şi eu pe fratele meu cu mare chin pe un animal de povară, împreună cu slujitorii mei, la Ghenizaret. Dar ajunşi acolo, trecând peste nenumărate obstacole s-a spus, că Vindecătorul a mers pe un munte şi nu se ştia, când sau dacă se va mai întoarce el vreodată. Acolo mă aflam eu ca o statuie lângă fratele meu care se chinuia, am început eu însumi să plâng de tristeţe şi l-am rugat din toată inima pe Dumnezeu, ca El să pună capăt suferinţelor fratelui Meu, pentru că nu am avut fericirea să-l întâlnesc pe acest Vindecător. Eu am depus un jurământ, prin care eu, ca fiind primul născut, să-i cedez totul şi să-l slujesc ca fiind ultimul o viaţă întreagă, dacă acesta se va vindeca.
14] Vedeţi, imediat au venit slujitori din hanul cel mare la mine pe stradă şi au spus, că acel Vindecător a vindecat o grămadă de bolnavi şi schilozi într-o clipă, aşa că aceştia arătau, de parcă nu le-ar fi lipsit vreodată ceva! Acest Vindecător însă a mers cu ucenicii săi, cu stăpânul casei şi cu mai mulţi din această casă pe acel munte înalt, pe care niciodată nu s-a urcat un muritor din pricina faptului că era mult prea abrupt în toate părţile. El se va întoarce, dar când, nu ştiau să spună, cu toate că nu era atât de important; acest Vindecător a binecuvântat o câmpie şi eu puteam să-l aşez cu credinţă pe fratele meu pe acea câmpie şi lui i-ar merge mai bine.
15] Eu am întrebat imediat unde se afla acea câmpie binecuvântată. Slujitorii mi-au arătat-o şi imediat l-am dus pe săracul meu frate pe acea câmpie şi l-am aşezat pe iarbă. Şi iată, într-o clipă, atunci când fratele meu bolnav a atins pământul acelei câmpii, a început, să se întindă normal. Toate durerile au dispărut, aşa de parcă ar fi fost suflate de vânt şi doar în câteva clipe a fost fratele meu tot aşa de sănătos precum sunt eu! Doar pielea şi oasele se puteau vedea înainte pe el şi eu vă spun cu certitudine, că el se afla aşa de bine hrănit lângă mine, că eu şi în ziua de astăzi nu mă pot mira destul de o astfel de schimbare!
16] Eu însă mi-am respectat jurământul şi i-am dat totul fratelui meu fericit şi credincios şi am făcut cu drag tot lucrul, chiar şi cele mai joase lucrări ale slujitorilor mei, cu toate că fratele meu bun mă împiedica la aceasta.
17] Dar doar puţine zile am fost eu împreună aşa cu fratele meu, pe care voi l-aţi văzut şi aţi vorbit cu el, adică un slujitor, când aţi venit voi la noi şi aţi fost motivul principal, prin care eu şi încă trei slujitori ai fratelui meu ne aflăm aici, dar din fericire suntem nevinovaţi.
18] Dar cu toate acestea am vrut eu să vă atrag atenţia asupra vestitului Vindecător din Nazaret, despre care aţi auzit şi voi ici şi colo, după spusele voastre!

lipseşte????????

EV. 046. capitol.

01] Spune Suetal: „ Aici cu siguranţă că ai dreptate! Aşa stau lucrurile şi eu încep acum, să ard pur şi simplu de curiozitate, ca să-l cunosc personal pe acest mult prea vestit vindecător. Eu nu am vrut mai înainte să-i spun prea multe bunului comandant, atunci când el ne-a întrebat despre

acest bărbat; dar voi puteţi să mă credeţi: întreaga Samaria şi chiar şi tot Sihar-ul sunt pline de el! În Sihar părerea oamenilor despre el este, că este un om, prin care în abundenţă înfăptuieşte Duhul dumnezeiesc! Şi aceasta, permiteţi-mi, cu siguranţă că nu este chiar nimic!
02] Şi în templu mai ales! Cei mari studiază zi şi noapte, cum pot ei să se scape de un astfel de vindecător. Dar dacă posedă o asemenea putere şi prietenia evidentă a celor mai puternici romani, atunci pot cei din templu să transpire picături de sânge şi la sfârşit nu vor putea face altceva împotriva lui decât poate face o muscă unui elefant!
03] Se spune, că el - aproximativ în primăvară - a fost o dată în templu şi a curăţat templul cu frânghii de zarafi şi de negustori. Şi de abia a trecut un sfert de an şi acest vindecător a început să devină peste tot cunoscut!
04] Oh, în întreaga Iudee se povesteşte cele mai neobişnuite lucruri despre el! Poporul răutăcios, care se află mult sub influenţa întunecată a templului, este de părere, că el înfăpţuieşte toate prin Beelzebub, care pare a fi cel mai mare diavol; cei care sunt mai buni cred că este un profet mare; grecii şi romanii cred că este un magician.
05] Cei din Sihar îl adoră ca pe un Dumnezeu, ceea ce este cazul chiar şi la unii greci şi romani! Şi eu nu aş da prea multe, dacă nu şi aceşti romani au tot aceeaşi părere despre el; căci la ei este valabil vechiul non exisistit vir magnus sine afflatu divino (nici un bărbat mare nu poate exista fără adierea dumnezeiască.) dar lucru cel mai bun este, că nu sunt deloc duşmanii oamenilor mari şi spirituali şi ceea ce este duhovnicesc, susţin cu fapte şi cu sfaturi, ceea ce pare şi aici să fie cazul.
06] Dar, în Ierusalim nu ar mai trebui el să vină deseori pentru a purifica templul, dacă nu este dotat cu forţe extraordinare omeneşti! Căci acolo ar putea totuşi să fie prea periculos pentru el; poate el să fie un profet sau un magician mare, că nu poate el să se apere de toate planurile de urmărire şi împotriva piedicilor diavoleşti şi la sfârşit cade el ca victimă sigură.
07] Pe scurt, cine nu apare împotriva templului cu trăznete şi cu ploaie de foc din ceruri, acela nu rezolvă nimic sau foarte puţin împotriva templului!‟
08] Spune cel care a vorbit mai înainte din munţii de lângă Ghenizaret: „Împotriva acestuia nu va înfăptui prea multe templul! Căci dacă pentru prima dată nu l-au prins pe acesta, a doua oară le va fi cu mult mai greu; căci acum voinţa sa este umplută pe deplin cu puterea dumnezeiască! Dar dacă aşa este cazul, nu reuşeşte aceasta nici o putere omenească!‟
09] Spune Suetal: „ Prietene, acest lucru nu-l înţeleg pe deplin! Iată, când în jurul paştelor a purificat templul de cei mai sus amintiţi, a câştigat templul la această mişcare mai multe sute de livre de argint şi aur curat; oh, poate în fiecare zi să cureţe moral templul şi cei înalţi ai templului nu-i va pune vreo piedică în drum! Dar să vorbească despre templu şi despre înşelătoriile lui şi noi vom vedea, cum îi va merge atunci! Într-adevăr, atunci nu aş vrea să mă aflu în pielea lui!
10] De câtă vreme s-a întâmplat, că vestitul profet Ioan, care a predicat şi a botezat o vreme la Iordan, a fost omorât, cu toate că puterea lui Irod l-a protejat! Templul s-a furişat neobservat în spatele mamei rele a Irodiadei şi la sfârşit chiar Irod a fost călăul protejatului său vestit. Tempulul are sute de mii de căi spre a urmări un om care devine periculos pentru el şi templul rareori nu a dobândit ceea ce a dorit.
11] Maşinăriile secrete ale templului se întind aşa de departe, deoarece chiar şi romanii au un respect enorm faţă de acestea; multe sunt divulgate, dar la ce foloseşte, dacă nicicum nu se poate dovedi acestor indivizi ceva concret?!‟

EV. 047. Capitol.

01] Aici se apropie Matael, care din depărtare a ascultat această discuţie, lângă cei doisprăzece şi spune aşa: „ Voi sunteţi încă prea mult oameni lumeşti, dar mai ales tu, Suetal, împreună cu cei şapte colegi ai tăi; voi nu aveţi nici măcar pic de habar a ceea ce se află aici!
02] Vindecătorul din Nazaret este aici, da, El este aici, - dar cine este, voi nu ştiţi şi de aceea vorbiţi numai prostii enervante despre El şi faptele Sale!
03] Omul cel drept după ordinea cea dreaptă nu trebuie să vorbească nimic altceva în afară de adevăr; dacă nu îl cunoaşte, atunci trebuie să tacă, să caute şi să cerceteze. Şi dacă a găsit adevărul, atunci să vorbească! Căci cine vorbeşte şi nu a recunoscut adevărul, minte, chiar dacă vorbeşte din greşeală adevărul!
04] Dar limba unui adevărat om nu trebuie să roastească vreodată o minciună; căci prin minciună dă sufletul mărturie, că se află încă în moarte şi nu se mişcă plin cu viaţă!
05] Pe cine îl încântă minciuna, acela nu cunoaşte nici pe departe valoarea vieţii; căci viaţa şi adevărul sunt una! Adevărul eliberează sufletul şi îi deschide spaţiul nemărginit spre Dumnezeu în fiinţă, în existenţă şi în lucrări.
06] Dar dacă tu gândeşti şi vorbeşti, aşa cum am auzit eu mai înainte, atunci dai tu mărturie, că, în loc ca sufletul tău să locuiască în templul luminii şi al adevărului, locuieşte doar într-o cocină de porci!
07] Pentru ce mai este nevoie de reflectarea problemelor, dacă motivul nu este cunoscut? Doar vi-a spus cât se poate de bine înţeleptul comandant Iuliu din Ghenizaret, că despre ceea ce veţi auzi şi veţi vedea aici, să nu întrebaţi prea multe, ci să le primiţi în dragostea inimii voastre şi să înfăptuiţi după aceasta, căci explicaţia va veni de la sine! Şi vedeţi, comandantul a vorbit drept şi cât se poate de adevărat!

08] Lăsaţi de aceea deoparte vorbele în vânt şi fără vreo bază înţeleaptă, ascultaţi totul cu atenţie şi primiţi aceasta în inimile voastre, căci aşa veţi câştiga în scurt timp mai multe, decât dacă vă minţiţi reciproc mai mulţi ani, fiind de părere, că aţi grăit doar adevăr!
09] Să întrebi este cu mult mai bine decât să explici, despre ceea ce nu ştii deloc; dar dacă întrebi, atunci trebuie să ştii, pe cine întrebi şi pentru ce întrebi, căci altfel fiecare întrebare este tot aşa o prostie ca şi un răspuns plin de minciuni luat din zbor.
10] Căci eu trebuie să am convingerea deplină în mine, prin experienţe, că cel care m-a întrebat, a primit adevărul ca răspuns; şi în sfârşit trebuie ca eu să am socoteala corectă, dacă ceea, ce eu întreb, nu este o prostie, deoarece eu divulg prin întrebarea mea ori prostia cea mare sau pe de altă parte răutatea mea ascunsă! Această regulă de viaţă s-o reţineţi şi aşa veţi fi pe pământul acestei lumi nişte oameni modeşti!‟
11] Spune Suetal puţin emoţionat: „Dar dragă prietene Matael, tu ne dai aici oarecum o dojană şi noi nu am văzut, că ţi-ar fi dat cineva o însărcinare pentru acest lucru! Sfatul tău este într-adevăr bun şi foarte adevărat, dar îi lipseşte o oarecare amabilitate şi el nu face de aceea absolut deloc impresia asupra noastră, pe care ar fi facut-o el într-adevăr, dacă ar fi fost acordat cu mai multă amabilitate. Noi ne vom conforma într-adevăr acestui lucru, pentru că vedem în acesta adevărul deplin; dar, lăsând aceasta deoparte, suntem noi totuşi de părerea, că adevărul nu rămâne de aceea mai puţin adevăr, dacă el ne întâmpină şi într-o îmbrăcăminte amabilă!
12] Vezi, doi şi cu încă o dată doi fac în total patru! Acesta este un adevăr şi rămâne ca fiind astfel totuşi desigur şi atunci când el este rostit cu o mină amabilă!? Sau este totuna, când conduc un orb, dacă îl ţin într-un mod dureros, sau dacă conduc săracul înainte cu o ţinere blândă pe calea cea bună? Eu consider ţinerea blândă la conducerea unui orb ca fiind mai bine; pentru că dacă îl ţin tare, prea provocător de durere, atunci el va căuta să se lepede de mâinile mele şi cine ştie dacă nu cade el tocmai în acea clipă şi se răneşte tare, întrucât caută să scape de mâinile mele care îl strâng prea tare!? Dar dacă l-am condus şi l-am ţinut blând, atunci vom ajunge noi cu totul vioi şi bucuroşi la ţintă. - Am eu aici dreptate sau nu?
13] Spune Matael: „O, da, dacă împrejurările permit acest lucru; dar dacă vezi un orb la marginea unei oarecare prăpăstii şi vezi însă de asemenea, că poţi să-l salvezi printr-o apucare şi tragere puternică, vei purta atunci de asemenea sfat cu tine mai înainte, cât de tare sau cât de blând şi gingaş îl vei apuca?‟
14] Spune Suetal: „Da, fuseserăm noi aici duhovnicesc deci deja atât de apoape de o asemenea prăpastie stricăcioasă?‟
15] Spune Matael: „Foarte sigur, căci altfel nu v-aş fi atacat atât de straşnic! Pentru că uite, totul ce duce către o minciună şi este astfel deja însăşi o minciună, chiar dacă pentru omul din afară încă cât se poate de invizibil, este pentru suflet deja o prăpastie spre moarte!
16] O minciună gingaşă, cu totul neevindentă este pentru suflet cu mult mai periculoasă decât una aşa de potrivit de grosolană şi foarte uşor de pătruns! Pentru că o minciună grosolană totuşi nu te va îndemna cu siguranţă spre nici o acţiune; dar una aşa potrivit de gingaşă şi inaparentă va îndemna un adevăr spre acţiune şi te va aduce foarte uşor până la marginea a toată pieirea. Acest lucru îl vede însă numai acela, căruia văzul interior al duhului i s-a deschis! De aceea nu trebuie tu să fii supărat, dacă te-am apucat puţin mai tare; pentru că printre voi s-a furişat aşa o minciună gingaşă ca o viperă otrăvitoare, ceea ce eu şi cei patru fraţi ai mei am băgat de seamă într-adevăr foarte limpede şi motivul tragerii mele puţin cam dure poţi să-l cauţi acum în acest fapt. - Inţelegi tu bine aceasta?‟
17] Spune Suetal: „Da, dacă aşa, atunci are apariţia ta puţin neblândă împotriva noastră fireşte o cu totul altă faţă şi eu nu mai pot să-ţi pun aici nimic altceva împotrivă. Bineînţeles, împrejurări duhovniceşti nu vedem noi într-adevăr şi trebuie să te credem, că aceasta este astfel; dar noi recunoaştem că tu te afli pe un sol foarte stabil şi te credem de aceea pe cuvânt. Ce să vorbim însă noi doisprăzece atunci între noi? Să fii cu totul tăcut este deci totuşi cu totul dezamăgitor de plictisitor şi cu adevărul se mai are încă un cusur însemnat!‟
18] Spune Matael: „Prietene, dacă ai avea de mers printr-o pădure deasă de munte pe timp foarte întunecos de noapte şi ţi-ar fi cunoscut, că această pădure este bogată în prăpăstii abrupte, vaste, nu-ţi va fi aici mai bine să te opreşti între timp şi să aştepţi lumina zilei, decât să urmezi cumva o lumină înşelătoare şi să cazi cu aceeaşi într-o prăpastie? Nu este tocmai de asemenea nimic îmbucurător să-ţi petreci noaptea într-o pădure densă de munte, dar desigur totuşi încă inegalabil mai vindecător, decât să mergi mai departe pe un sol, pe care un pas următor îţi poate aduce moartea! - Ce părere ai tu în acest caz?‟
19] Spune Suetal: „ştii tu, mie nu-mi mai place aici de fapt absolut deloc să vorbesc mai departe, pentru că tu ai mereu dreptate şi nu ţi se poate aici împotrivi nimic; şi aşa vrem noi deci cu mai mult drag să ne conformăm sfatului tău şi tu nu vei mai avea atunci desigur nimic să ne spui împotrivă.‟

Ev. 048 capitol.

01] Spune Matael: „Oh, mai încă ceva şi acest ceva este de o însemnătate foarte importantă!
02] Dacă vă costă un imbold şi dacă n-o faceţi oarecum ieşit din comun din dragoste, atunci lăsaţi această intenţie frumos deoparte şi faceţi între timp ce vreţi, din dragoste; pentru că ceea ce un om nu face cu totul din dragoste, aceea are pentru sine tocmai puţină valoare, pentru că dragostea este doară elementul propriu zis al vieţii, ea este însăşi viaţa din începuturi.

03] Ceea ce cuprinde prin urmare dragostea, aceea este cuprins de viaţă şi trece dincolo în viaţă; dar ceea ce rămâne neatins de către dragoste şi ceea ce omul face numai de aceea, pentru că ori îi e lui frică de o urmare rea, sau pentru că puţina mândrie a lui vrea acest lucru, pentru ca să fie considerat de ceilalţi oameni ca un înţelept, aceea nu trece dincolo în viaţă, ci numai în moarte, pentru că aceasta fusese cuprinsă, în loc de către elementele vieţii, numai de către elementul morţii!
04] Eu îţi spun ţie aceasta: Orice lege cât se poate de înţeleaptă nu dă naştere la viaţă, ci la moarte, dacă omul n-o respectă din dragostea lui; şi cel mai înţelept sfat se aseamănă cu o sămânţă de germene, care în loc să cadă în solul fertil, căzuse pe o stâncă, unde ea se uscă şi îi este imposibil să aducă la sfârşit un rod.
05] Eu vă spun vouă aceasta, pentru că văd că asta este astfel: Totul în om este mort cu excepţia dragostei! De aceea lăsaţi să domnească dragostea voastră din belşug peste toată fiinţa voastră şi simţiţi dragoste în fiecare mădular al fiinţei voastre, astfel aveţi în voi victoria asupra morţii şi ceea ce fusese mort în voi, a trecut prin dragostea voastră în aceeaşi viaţa indistructibilă; pentru că dragostea, care se simte pe sine însăşi şi se şi recunoaşte în consecinţa unui asemenea sentiment, este viaţa însăşi şi ceea ce trece dincolo în ea, aceea trece şi la viaţă!
06] Urmarea încă cât se poate de exactă a sfatului meu v-ar folosi puţin, dacă l-aţi respecta numai din pricina greutăţii adevărului său şi fiindcă din nerespectare ar trebui să vă fie frică de o oarecare urmare rea; dar o asemenea respectare n-ar fi totuşi de absolut nici un folos pentru sufletele voastre. Ah, cu totul altceva este faptul, dacă dragostea şi adevărul se cuprind şi acţionează atunci împreună; atunci înfăptuieşte dragostea din lumină şi în lumina adevărului o viaţă mereu mai nouă şi mai desăvârşită în şi din sine însăşi, până către întreagă asemănăre cu Dumnezeu!
07] Dragostea sau Duhul lui Dumnezeu în om este într-adevăr deja din început o asemănare cu Dumnezeu; dar spre asemănarea deplină înfăptuitor- vie cu Dumnezeu trebuie ea să se ridice abia pe calea, pe care v-am arătat-o acum. - Inţelegeţi voi un asemenea lucru?‟
08] Spune Suetal, acum cu o privire cu totul vioaie: „Pe Dumnezeu, Atotputernicul! Tu eşti cu adevărat unul dintre cei mai mari profeţi; pentru că aşa de adevărat, aşa de limpede şi aşa de înţelept n-a vorbit încă nici un profet către poporul său! Viaţa o ai tu cu adevărat în degetul cel mai mic cu mult mai desăvârşit decât noi toţi laolaltă în trupul întreg, decât de fapt în sufletele noastre luate laolaltă. Da, da, asta este aşa, fraţilor! Din Matael vorbeşte cu adevărat un Duh dumnezeiesc şi noi nu putem niciodată să-I mulţumim îndeajuns lui Dumnezeu, că El, s-ar şi putea spune, ne-a condus laolaltă aşa de minunat! Oh, dacă însă deja înţelepciunea ta este chiar atât de categoric mai mare decât cea a noastră, cât de mare trebuie să fie de-abia aceea a Mântuitorului din Nazaret nouă încă necunoscut?!‟
09] Spune Matael: „Ce străluceşte într-adevăr aşa de minunat luminos dintr-o picătură de rouă care atârnă de vârful unui fir de iarbă?
10] Vedeţi, aceea este imaginea soarelui, care străluceşte atât de minunat de luminos dintr-o picătură limpede de rouă! Dar imaginea soarelui nu străluceşte numai, ea şi înfăptuieşte! În centrul picăturii se face mai densă lumina imaginii solare, în centrul ei se transformă picătura într-o căldură mare de viaţă, se dizolvă la sfârşit ea însăşi cu totul în această căldură de viaţă în elementul vieţii şi însufleţeşte astfel planta mică care se zbate cu moartea; dar de aceea nu este imaginea din picătură încă nici pe departe soarele însuşi, ci numai un chip al aceluiaşi, înzestrat cu o părticică a aceleiaşi puteri şi a aceluiaşi efect, care este ca acasă în însuşi soarele adevărat şi mare!
11] Şi iată, o asemenea diferenţă este deci şi între mine şi Mântuitorul din Nazaret! El este soarele vieţii însuşi şi în mine ca o picătură mică de rouă domneşte numai minunat de luminos chipul mic al acelui soare mare, veşnic adevărat, din care nenumăratele miliarde ale unor asemenea picături mici, precum noi, sug hrana lor sfântă de viaţă. - Inţelegi tu un asemenea lucru?‟
12] Spune Suetal: „O, Doamne, ce limbă foarte sfântă este aceasta! Prietene, tu eşti deja mai mult decât o picătură, tu eşti o mare întreagă! Oh, aşa de departe nu vom ajunge noi toţi niciodată; aceasta este prea pătrunzător de mare, sfânt şi măreţ! Dar în asemenea circumstanţe şi relaţii prea tare dumnezeişti nu îndrăznim noi să rămânem aici ca fiind păcătoşi, chiar prea grosolani; pentru că acest loc începe să fie tot mai sfânt şi mai sfânt!‟
13] Şi ceielalţi unsprezece încep apoi să poarte o limbă foarte umilă şi vor să şi plece de aici undeva mai departe; dar Iuliu nu lasă să se întâmple aşa ceva.
14] Suetal spune însă: „Domnule, atunci când odinioară Moise se dusese pe munte la tufa de spini în flăcări, pentru a afla ce ar fi aceea, atunci vorbise o voce limpede din flăcări: 'Moise, descalţă-ţi încălţămintea; pentru locul unde te afli este sfânt!' Aici este după afimaţia evident limpede ceea ce Moise întâlnise pe munte; astfel este şi acest loc sfânt şi noi păcătoşii nu suntem demni de a-l călca!‟

Ev. 049 capitol.

01] Spune Matael, care stă lângă în picioare, la cererea lui Iuliu, care nu ştia să-i răspundă lui Suetal nimic deosebit: „Cine vă spune deci, dacă sunteţi demni de a calcă acest loc, sau dacă nu sunteţi demni de acest lucru? În care carte a oarecărei înţelepciuni stă deci scris, că un oarecare bolnav să nu fie veodată demn de medicul său? Să ştiţi că o asemenea presupunere a voastră provine de la înţelepciunea de miel a templului, care lasă şi aceluia să i se frigă mâinile la foc, care ar lovi cumva cu mâna nesfinţită pragul uşii, care duce la Sfânta Sfintelor! Dacă însă înalţii farisei,

în schimbul unei plăţi bune, duc străini în secret într-acolo mai toate zilele şi le arată şi le explică totul istoric, atunci străinilor cu siguranţă că nu li se vor frige apoi mâinile la foc!
02] Ce vroia să-i spună de fapt lui Moise Dumnezeul tău prin aceea, că El i-a poruncit să-şi descalţe încălţămintea?
03] Iată, Dumnezeu îi spuse prin aceasta lui Moise: 'Dezbracă-ţi senzualitatea materială, îndepărtează de tine prin voinţa ta vechiul Adam din carne şi stai în faţa Mea ca un om curat duhovnicesc, căci altfel nu poţi înţelege vocea Mea şi Eu nu te pot face conducătorul poporului Meu !'
04] Ce reprezinta însă urcarea pe munte?
05] Vedeţi, Moise a fugit de prigoana lui Faraon din cauza omorârii unui înalt oficial al regelui, care oficial era tot aşa de bine ca un fiu al regelui.
06] Moise era într-adevăr foarte important pentru Faraon, aşa încât era încă foarte discutabil, dacă el n-ar primi odată stăpânirea Egiptului asupra sa asemeni unui Iosif şi şi-ar ridica astfel poporul său.
07] O asemenea mărire îi arătase Dumnezeu în pustiu prin urcarea pe munte, însă a cărui vârf el totuşi nu avea voie să-l ajungă; pentru că spre acest lucru era el împiedicat prin tufa de spini în flăcări.
08] Şi aici s-a spus mai departe conform înţelegerii noastre al sensului: 'Tu să fii într-adevăr eliberatorul poporului Meu, dar nu în acea formă cum crezi tu, ci cum Eu, Dumnezeul şi Domnul tău, îţi voi porunci acest lucru!
09] Tu să nu te faci rege al Egiptului şi să nu faci poporul Meu, pe care îl crescusem până acum în smerenia faţă de Mine, să nu-l faci senzorial, cu iubire se sine şi mândru, ci poporul trebuie să părăsească această ţară şi să meargă cu Mine în pustiu! Acolo îi voi da legi poporului şi Eu însumi voi fi Domn şi Conducător al acestui popor; şi dacă el Mi se va arăta credincios, îi voi da ţara Salemului, în a cărei pârâiaşe curge miere şi lapte!'
10] Vedeţi, cu un asemenea sens al vorbirii în pilde a acelor vremuri nu vroia Dumnezeu absolut deloc să-i spună lui Moise, ca el să-şi descalţe cu adevărat încălţămintea picioarelor, ci numai pe bătrânul Adam sau lăcomia a omului exterior senzorial, care se prezintă faţă de omul propriu zis al vieţii tocmai aşa, ca încălţămintea pe picioarele unui om, care este de asemenea îmbrăcămintea cea mai de jos, cea mai exterioară, cea mai din urmă şi care poate lipsi cel mai degrabă.
11] Locul însă, pe care Dumnezeu îl numeşte sfânt, este numai o stare foarte umilă a sufletului, fără care, în faţa dragostei veşnice, care este o cea mai adevărată flacără a elementului de viaţă, el nu poate dăinui.
12] Tufa de spini însă care arde acolo este un semn că, calea profetului va fi una foarte plină de spini; dar dragostea sa mare către Dumnezeu şi către fraţii săi, care se arată ca flacără peste şi prin întreaga tufă de spini, va arde ghimpii spinilor a tufei şi va înghite la sfârşit toată buruiana de spini şi va face o cale lipsită de spini.
13] Vezi, acesta este sensul a ceea ce ai menţionat tu mai înainte! Dacă însă negreşit astfel, cum poţi tu prin urmare să consideri un oarecare loc pământesc mai mult sau mai puţin sfânt?
14] Descălcaţi-vă şi voi pe deplin încălţămintea voastră lumească şi smeriţi-vă în toate părţile vieţii, căci atunci şi voi veţi sta aici tot aşa de demni ca noi toţi; pentru că noi toţi suntem ca oameni aici cu totul egali în faţa lui Dumnezeu şi acelui Unu, care este aici şi nimeni nu are o întâetate faţă de celălalt!"
15] Atunci când Suetal aude o asemenea cuvântare de la Matael, spune el: „Da, dacă eşti odată plin cu o asemenea măsură mare a toată înţelepciunea, atunci poţi fi fireşte uşor fără frică; pentru că unui văzător îi este uşor să păşească înainte, dar un orb trebuie mereu să cerceteze mai înainte, dacă pasul său următor va fi într-adevăr unul sigur şi la toată grija şi precauţia credincios cercetătoare te loveşti totuşi întotdeauna de ceva. Dar dacă ai un îndrumător de cale, cum tu, dragă frate Matael, eşti unul, atunci poţi să mergi încă mai departe şi ca orb din temelie! Oh, acum rămânem noi într-adevăr şi ne bucurăm peste toate măsurile să-l cunoaştem mai îndeaproape foarte curând pe acela, căruia i-ai dat o asemenea mărturie mare din motive evident limpezi!"
16] Spune Iuliu, strângându-l foarte prietenos pe Matael de mână: „Veşnică mulţumire Domnului, care te-a vindecat atât de măreţ pe tine şi pe cei patru fraţi ai tăi! Câte am învăţat eu acum deja de la tine şi numai aşa de limpede şi uşor de înţeles şi eu observ la mine, că acum începe în sufletul meu să se facă zi într-un mod foarte însemnat; şi dacă asta merge aşa mai departe, sper eu să păşesc într-un timp scurt de asemenea pe urmele tale!"
17] Spune Matael: „Doară nici nu poate fi absolut deloc altfel! Pentru că există chiar numai un Dumnezeu, o viaţă, o lumină, o dragoste şi numai un singur adevăr veşnic; viaţa noastră pământească de aici este calea spre acestea. Din dragoste şi din lumină am reieşit noi, prin voia dragostei veşnice în Dumnezeu, pentru a ne face o dragoste pe cont propriu şi o lumină pe cont propriu; noi putem aceasta, noi trebuie să facem aceasta!
18] Dar cum? Vezi, înaltule frate: doar prin dragostea către Dumnezeu şi prin activitatea ei, căreia îi este imposibil să se odihnească vreodată! Pentru că dragostea noastră către Dumnezeu este chiar însăşi dragostea lui Dumnezeu în noi şi conduce sufletul nostru în activitatea mereu crescătoare a vieţii adevărate, veşnice, care este aici în sine adevărul deplin şi cea mai luminoasă lumină. Dacă începe prin urmare să se facă ziuă într-un suflet omenesc, atunci este el deja foarte aproape de scopul venşic al vieţii şi nu mai poate altcumva, decât să ajungă la scopul vieţii veşnice, care este aici în sine totul în toate, ce poate veşnic vreodată dobândi viaţa desăvârşită în toată libertatea şi în deplina stare pe cont propriu!

19] De aceea, fii voios şi bucuros, înaltule frate, acuşi va primi şi sufletul tău să vadă, ceea ce acum vede al meu într-o lumină tot mai limpede! De-abia în ziua plină a sufletului tău, vei înţelege tu mărimea Aceluia, pe care îl numeşti încă cu ceva frică 'Mântuitorul din Nazaret'.
20] Ca om este El într-adevăr asemenea mie şi ţie - dar Duhul Său! Acela pătrunde cu puterea Sa şi cu lumina Sa nemărginirea veşnică! Inţelesu-m-ai tu bine, înaltule frate?"
21] Spune Iuliu, pătruns cu totul până la lacrimi: „Da, frate drag şi de fapt aflându-te mult mai sus decât mine; cu adevărat, din dragoste aş putea eu să te strâng tocmai prea tare şi la Mântuitorul Iisus din Nazaret nu mai pot să privesc acum absolut deloc fără lacrimi de dragoste şi înţeleg de-abia acum dragostea mare a acelei fetiţe, care nu mai poate fi de fapt absolut deloc despărţită de starea trupului ei alături El!"
22] Spune Suetal: „Slavă lui Dumnezeu, acum nu va mai fi El greu de recunoscut de către noi! Noi trebuie acum să ne uităm numai asupra faptului, alături de cine păşeşte fetiţa anumită; acela va şi fi!"- Acestui lucru dădură ei atenţie.

Ev. 050 capitol.

01] Dar Jarah mergea acum la îndemnul Meu alături de Rafael şi de Josoe şi discută cu amândoi despre înţelepciunea lui Matael apărută atât de dintr-o dată şi astfel fură cei doisprăzece dublu în încertitudinea, care aş fi Eu dintre cei doi care o însoţesc pe fetiţă. Totodată însă şi l-au închipuit ei totuşi ca fiind un bărbat şi cu Jarah erau ocupaţi după aparenţe numai doi băieţi de aproximativ 12-14 ani şi aşa celor doisprăzece nu li s-a potrivit treaba absolut deloc. Şi unul dintre cei doisprăzece îi spuse de aceea lui Suetal: „Prietene, de această dată ai jubilat puţin cam prea devreme în numele nostru! Fetiţa, care este probabil o fiică mică a marelui birtaş Ebahl din Ghenizaret, pentru că noi oameni ai munţilor din acea regiune am văzut-o deja adesea la acel han, când aveam ceva treburi în localitate, merge între doi băieţi, probabil fii ai guvernatorului superior. Unul sau celălalt dintre aceşti băieţi nu este Mântuitorul din Nazaret. Se pune acum însă întrebarea: Care este atunci acela? Eu îţi spun aceasta, frate, cu înţelepciunea noastră nu putem noi concura aici deja în nici un caz; de aceea este pentru noi deocamdată tăcerea mijlocul cel mai bun deja de necontestat!"
02] Spune Suetal: „Sunt acum deja de asemenea cu totul de părerea ta; dar aici ne-a încercat aşa puţin înaltul domn Iuliu, ceea ce ni s-a întâmplat de altfel pe deplin cu dreptate; de ce avem noi gura noastră peste tot larg deschisă! Tăcerea, ascultarea şi observarea este oarecum cel mai bun lucru şi începutul a toată înţelepciunea!" După aceste cuvinte tac cei doisprăzece şi sufletele lor sunt pline de tot felul de gânduri.
03] Acum merg Eu la ei şi îl întreb pe Suetal, spunând: „Am auzit totul de la discuţiile voastre anterioare, pentru că am urechi foarte bune; dar deoarece aţi vorbit voi între voi totuşi aşa unele lucruri despre acel anumit Mântuitor din Nazaret cu înţeleptul Natanael şi cu comandantul Iuliu, la aceasta însă opinia voastră fusese însă mereu acoperită, de aceea vreau Eu să aflu de la voi cu totul deschis pe cine îl consideraţi aşa de fapt în cugetul vostru ca fiind acel anumit. Vorbiţi însă fără frică cu totul deschis; fiindcă pentru acest lucru vă garantez Eu, că nu vi se va întâmpla de aceea ceva rău! Pentru că eu îl cunosc pe Mântuitor prea bine, că nu vă face nimic, dacă îmi faceţi cunoscută părerea voastră aşa cu totul deschis Mie care sunt un prieten foarte apropiat şi foarte bun de-al lui!"
04] Spune Suetal, scărpinându-se puţin în spatele urechilor: „Tu pari într-adevăr să fii un grec după port, dar judecând după părul tău şi după barba ta, eşti tu un evreu. Romanii spun cei drept despre greci tocmai nu foarte lăudabil: Graeca fides, nulla fides (Devotament grecesc, nici un devotament); dar, în schimb, îmi pare faţa ta foarte cinstită şi ca un bărbat de cu siguranţă o mare înţelepciune vei înţelege tu într-adevăr, că oameni ca noi nu se pot purta totuşi aşa cu totul fără reflectare la o asemenea apariţie ieşită din comun!
05] Totul ce ne dăduse de înţeles înţelepciunea lui Matael despre mântuitor, să credem deja pe cuvânt, nu este totuşi o nimica toată pentru oameni ca noi şi opiniile noastre despre el vor fi de asemenea foarte neândeajunse; pentru că până acum am auzit încă continuu vorbindu-se despre el şi cei patru oameni ai munţilor din regiunea Ghenizaretului au simţit de asemenea o putere şi forţă ieşită din comun povestită de ei, dar nici ei nu l-au văzut şi nu i-au vorbit.
06] Noi înşine am simţit aici de la el vindecările ieşite din comun ale celor cinci posedaţi şi ni s-a povestit aici despre acest lucru; dar nici acolo n-am fost noi înşine martori cu urechile şi cu ochii, ci ne-am făcut o părere desigur clară şi adevărată despre aceasta, numai prin cei vindecaţi şi de la relatarea din partea comandantului şi din partea celor vindecaţi.
07] Faptele extraordinare pe de-o parte şi relatarea şi judecata limpede mai ales din partea celui înţelept din temelie Matael, n-au putut da greş de a ne trezi în noi o închipuire despre acel anumit mântuitor, care cel puţin pentru înţelepciunea noastră, lipsită de noţiunile a toată înţelepiunea mai înaltă, trece evident dincolo în starea curat dumnezeiască!
08] Dacă suntem la sfârşit totuşi pe calea greşită ca oameni fără ştiinţă şi mai mult fără înţelepciune cu o asemenea închipuire a noastră, despre acest lucru se intersectează acum aşa de fapt gândurile şi închipuirile noastre! Cine poate şi vrea să prezinte aceasta cel puţin pentru noi orbii în domeniile ştiinţei şi ale înţelepciunii în aşa fel, ca să ne fie ori una ori cealaltă aşa de limpede ca soarele în amiaza mare?
09] Vezi, ştiinţa oamenilor s-a dezvoltat în vremurile noastre deja foarte tare şi înţelepciunii oamenilor n-a putut încă nimeni să-i pună limite şi astfel poate foarte bine, ajutat de capacităţi

duhovniceşti ieşite din comun, să fi găsit un om din Nazaret o comoară de înţelepciune, despre care omenirii nu i-a venit încă niciodată ceva în gândire! El poate de aceea să înfăptuiască lucruri imense, în faţa cărora noi trebuie să stăm acolo ca boii în faţa muntelui; el poate mişca munţii din loc şi poate să îngheţe marea în timpul de vârf al verii, da, el poate trezi morţi şi poate să piardă mii doar prin voia lui, astfel sunt toate acestea nişte lucruri, care deja cu mult înaintea lui fuseseră înfăptuite de către oameni!
10] În Egipt nu aparţine aşa ceva absolut deloc de lucruri nemaiauzite; aici la noi fireşte că ar fi asemenea lucruri mai rare, pentru că mai ales la noi evreii este vrăjitoria foarte sever interzisă şi aşa se blestemă la sfârşit orice apariţie ieşită din comun ca fiind vrăjitorie, care poate fi provocată de un om însuşi prin mijloace foarte naturale şi vrăjitorul, dacă este el un evreu, este omorât cu pietre sau chiar ars de viu, ca străin însă alungat departe peste graniţe; el ar trebui să plătească doar un preţ însemnat de răscumprăre către templu, căci astfel îi este permis să-şi arate vrăjitoriile lui cu totul în secret, în faţa romanilor şi a grecilor. Unul ca noi nu primeşte despre acest lucru nimic la vedere în Ierusalim; dar ca un apostol al templului care călătoreşte într-o ţară străină din pricina convertirii străinilor la iudaism, ai primit totuşi aşa unele lucruri la vedere, care ar trebui să rămâne de neexplicat pentru unul ca noi.
11] Astfel înfăptuieşte acum anumitul mântuitor din Nazaret şi în privinţa vindecării a tot felul de bolnavi de asemenea lucruri nemaiauzite, da, el se spune că ar fi în stare să trezească şi morţi! Dar eu spun un lucru ca şi celălalt, că toate acestea nu sunt încă nici pe departe o dovadă plauzibilă despre o natură dumnezeiscă oarecare extraordinară în el şi nici o mărturie incontestabilă.
12] Pentru oameni cum suntem noi aici, să înfăptuieşt lucruri miraculoase în cuvânt şi în faptă, nu este pentru cel în stare o artă atât de mare; pentru orbil este uşor să le predici despre culori, cel văzător nu are însă nevoie de prea multă predică, deoarece poate el să distingă culorile şi fără predică.
13] De altfel, poate însă mântuitorul nazarinean să fie de asemenea foarte bine şi în cea mai deplină seriozitate din Duhul lui Dumnezeu - asemeni unui Moise, Iosua, Samuel şi Ilie - să fie un profet extraordinar sfinţit şi să înfăpuiască lucrările sale prin puterea curat dumnezeiască, ceea ce noi considerăm că este cel mai probabil fapt, deoarece este el totuşi un evreu şi ca fiind astfel n-a putut avea niciodată ocazia să ajungă nici la eseeni şi nici la egipteni în şcolile cele mai secrete.
14] Dacă s-ar putea dovedi aşa ceva în privinaţa lui, atunci n-ar fi fireşte tocmai chiar foarte greu de ghicit de unde are el toată ştiinţa sa foarte secretă; pentru că eseenii învie copiii morţi cel mai adesea cu duzina, despre care lucru m-am convins şi eu pe deplin! Şi Dumnezeu ştie câte boli sunt ei în stare să le vindece!
15] Din aceasta vei fi tu în stare să judeci, ca un grec care arată destul de înţelegător, din care motiv, în ciuda a toate lucrurile extraoridinare pe care le-am auzit aici, suntem noi obligaţi să fim în interiorul nostru încrucişaţi de tot felul de gânduri pro şi contra.
16] Să acceptăm totul imediat ca fiind pe deplin adevărat, ar fi totuşi totuşi prea neânţelept, decât să respingem totul de îndată de la început; să aşteptăm, să auzim, să vedem şi să examinăm totul sever este totul ce se poate face aici şi se va arăta atunci într-adevăr, dacă să te alături de pro sau contra (pentru şi împotrivă); pentru că niciodată nu cumpărăm noi mâţa în sac, deoarece ar putea totuşi să fie de asemenea faptul că ni s-ar vinde vulturi în loc de pisici! - Ne spui tu acum dacă avem dreptate, sau nu!‟

Ev. 051 capitol.

01] Spun Eu: „Intr-o privinţă, da, dar într-o altă privinţă nicidecum! Da, dacă eseenii învie morţii tot aşa ca nazarineanul, atunci aveţi voi dreptate în toate privinţele. Se afla însă aici printre ucenicii Nazarineanului un eseen adevărat. El fusese trimis, ori pentru a-L câştiga pe deplin pe Nazarinean pentru înşelăciunea lor mare sau să scoată de la El cel puţin secretul cum îi vindecă El pe bolnavii Lui şi cum îi învie pe morţii Lui.
02] Atunci însă când se convinsese acuşi, că totul se întâmplă la Nazarinean deschis în faţa ochilor fiecăruia şi fără toate macanismele artificiale de înşelare, doar prin cuvântul vechi ‘să fie’, atunci părăsise el eseenismul său foarte plin de înşelăciune, trădase toate înşelăciunile şi se făcuse el însuşi un adevărat ucenic al Nazarineanului. Acolo se află el cu totul singur, sub un pom; mergeţi la el şi discutaţi cu el!‟
03] Răspunde un altul dintre cei opt: „Prietene, nu este grabă pentru noi; pentru că cunosc eseenismul din temelie. Este o înşelăciune extraordinară, dar de fapt una lăudabilă şi Nazarineanul nu se dusese aici niciodată în şcoală aceea tristă! Dar în Egipt vreau să suţin mai degrabă; pentru că Nazarineaunul trebuie să aibă prieteni mari printre romani şi prin aceştia poţi ajunge într-adevăr în Egipt!‟
04] Ii spun celui de-al doilea cuvântător, care se numea Ribar: „Cum ajunseşi tu în spatele secretelor eseenilor? Pentru că aşa cum am auzit Eu, nu ar ar fi aşa ceva posibil fără pericolul de a muri!‟
05] Ribar răspunde: „Prietene, înzestrat cu mulţi bani şi cu o măsură îndeajunsă de tot felul de şiretenii, poţi ajunge peste tot. Fireşte că aşa de acasă nu trebuie să fii prost, ca să vezi, în spatele acelui lucru care îţi este arătat şi cealaltă parte, care nu-ţi este arătată! La aceasta este însă nevoie evident de o măsură însemnată de o şiretenie ieşită din comun de fină; şi astfel vreau eu să-l cercetez îndeosebi de asemenea o dată pe mântuitoul bun din Nazaret şi eu garantez că el nu mă va înşela.

06] Dacă este el într-adevăr ceea ce se vorbeşte despre el şi ce a mărturisit foarte înţeleptul Matael despre el, atunci va fi el lăudat asemenea lui Matael! Pe mine mă supără doar un lucru şi acela este că el primeşte ucenici. Eu spun: Dacă lucrul lui este curat dumnezeisc, atunci nici un ucenic nu va putea să-l imite vreodată şi dacă ar merge ei la el la şcoală o jumătate de veşnicie. Dacă treaba este însă una omenească, atunci sunt ucenicii cu totul de înţeles; pentru că ce face un om, acel lucru îl poate face şi un alt om, dacă are el în posesie pentru acest lucru cunoaşterile şi mijloacele îndeajunse. Dacă este treaba, cum am mai spus, una curat dumnezeiască, atunci nu va funcţiona imitarea într-adevăr veşnic niciodată! Fiindcă la acest lucru este nevoie de înteaga Atotputernicie şi înţelepciune a lui Dumnezeu!‟
07] Spun Eu: „Prietenul Meu Ribar, tu nu vorbeşti rău, n-ai însă de fapt dreptate; pentru că un Dumnezeu poate doară totuşi şi din numărul oamenilor să aleagă şi să instruiască temeinic câţiva, cum a instruit El un Enoh, un Moise şi încă o grămadă de prooroci, ca ei să devină atunci învăţători ai omenirii şi propovăduitori ai voinţei dumnezeieşti către oamenii acestui pământ. Cu această presupunere pari tu să fii foarte tare pe calea greşită şi vei putea să-L întâmpini rău pe Mântuitorul din Nazaret!
08] Cu şiretenia ta vei găsi tu un duşman foarte puternic şi de neânvins în persoana Nazarineanului! Eu îl cunsosc şi ştiu, că nu poţi să-L înfrunţi deja absolut deloc din partea omenească; pentru că dintr-o mie de lucruri este foarte greu să-L înfrunţi întrunul singur!‟
09] Spune Ribar: „Totul depinde de o încercare! Am auzit deja adesea asemenea antifoane şi preludii (Cântări de schimb şi jocuri de dinainte), dar la sfârşit totul s-a rezumat aproape la zicala romanilor: Si tacuisses, philosophus manisses (Dacă ai fi tăcut, ai fi rămas un filozof). De aceea nu este la mine deloc valabil ante (mai înainte), ci mereu numai post festum-ul (după petrecere; a. î. după aceea) . Eu nu anticipez (presupun) niciodată şi nu judec nimic, ce n-am încercat eu însumi; dar dacă am încercat odată ceva, atunci mi-am făcut încă rar o opinie greşită, ci am lovit încă aşa într-adevăr mereu drept la ţintă. - Eşti tu cumva tot aşa un ucenic de-al său?‟
10] Spun Eu: „Acest lucru tocmai nu, dar altfel unul dinte primii Săi prieteni şi Eu îl cunsosc într-adevăr cel mai bine!‟ - La această discuţie contradictorie de-abia se pot abţine mai mulţi de la un zâmbet ascuns şi nimănui nu-i scapă nici măcar un cuvinţel.

Ev. 052 capitol.

01] După un timp scurt spune iarăşi Ribar: „Aş dori totuşi aşa cel puţin să aflu de la un ucenic ce a învăţat el deja alături de mântuitorul miraculos!‟
02] Spun Eu: „Oh, acest lucru se poate întâmpla foarte uşor! Este ce-i drept vremea prânzului şi birtaşul va fi cu această mâncare acuşi gata; dar pentru o încercare mică de ucenic va mai fi încă timp îndeajuns şi să-ţi arate tocmai unul foarte recent devenit ucenic şi să-ţi arate ţie care eşti un examinator foarte sever, ce poate el deja! - Vrei tu un asemenea lucru?‟
03] Spune Ribar: „Intr-adevăr, pentru că fără încercare nu poţi să-ţi faci despre nimeni o opinie!‟
04] Aici îl chem pe Rafael, care, de fapt şi privit foarte temeinic, este totuşi şi el un ucenic de-al Meu, chiar dacă un duh înfăşurat acum cu materie uşoară. Rafael, abia chemat, se află într-o repeziciune de fulger în faţa lui Ribar şi spune: „Ce încercare ceri tu de la un ucenic al Domnului?‟ - Ribar se gândeşte temeinic la această întrebare şi cercetează, dacă ar putea inventa aşa ceva pentru un om destul de imposibil, ce nu i-ar fi posibil nici unui om să facă.
05] Spun Eu la aceasta: „Aşadar, Eu sunt de părere că treaba a luat şiretenia ta deja aşa puţin de guler!?‟
06] Spune Ribar: „Oh, lasă aceasta numai de-o parte! ‘Festina lente’ (grabă cu răbdare) spun romanii! Hostis cum patientia nostra victus! (Cu răbdare ajungi la victorie!) Eu îi voi da băiatului un lucru greu de realizat, la care capacităţile lui vor fi puse la o încercare mare!‟
07] Aici se apleacă Ribar la pământ, ridică de pe jos o piatră grea de mai multe livre şi îi spune lui Rafael, zâmbind: „Dragă ucenic al învăţătorului dumnezeiesc care se spune că ar înfăptui lucruri, care numai lui Dumnezeu singur îi pot fi posibile! Dacă ai învăţat tu de la el deja aşa ceva atotputernic, atunci fă din această piatră o pâine bună, dulce!‟
08] Spune Rafael: „Incearcă dacă piatra mai este încă piatră!‟
09] Ribar încearcă aceasta şi spune: „Na şi oh!‟
10] Spune Rafael: „Incearcă acest lucru acum încă o data!‟
11] Ribar încearcă aceasta încă o dată, sparge piatra şi recunoaşte că piatră se făcuse într-adevăr pâine. O asemenea minune în mâinile sale îl face foarte tare stupefiat, da, el fusese cuprins vizibil de o frică însemnată şi nu ştia acum ce să răspundă la acest fapt.
12] Rafael îi spune însă: „Gust-o de asemenea; pentru că ochiul este mai uşor de înşelat decât gura! Dă-o şi prietenilor tăi s-o guste şi ca să avem martori la această transformare pentru faptul că ea este una adevărată!‟
13] Ribar gustă din pâinea miraculoasă, la început puţin precaut; deoarece îi place aceasta foarte tare, de aceea muşcă el întruna din jumătăţi foarte puternic şi le dă cealaltă jumătate tovarăşilor săi spre gustare. Toţi găsesc pâinea ca fiind nemaipomenit de gustoasă, dulce şi plină de mirosul cel mai bun.
14] Eu îl întreb însă după aceea pe Ribar, spunând: „Deci, dragă Ribar, lasă-Mă să aud opinia ta; ce spui tu la această faptă, înfăptuită de un ucenic?‟
15] Ii spune Ribar lui Suetal: „Frate, vorbeşte acum, tu eşti ceva mai deştept decât mine! Acest lucru trece prea sus peste orizontul meu de recunoaştere!‟

16] Spune Suetal: „Asemenea oameni, cum eşti tu unul, există acum foarte mulţi în această lume, care se dau la început cu drag mari cu înţelepciunea lor puţină; dacă vine însă o apariţie, pătrunzând departe peste mintea lor, atunci stau ei acolo ca o femeie prinsă comiţând adulter! - Ce altceva se poate spune acum în acest caz decât: Matael are dreptate cu fiecare silabă, cu care el îi dăduse marelui învăţător cu siguranţă cea mai adevărată mărturie!
17] Dacă sunt deja ucencii săi în stare să înfăptuiască asemenea lucruri, ce lucruri va fi în stare să facă abia învăţătorul dumnezeiesc?!"
18] Spune Ribar: „Toate acestea sunt adevărate şi nici unul dintre noi nu poate vreodată nega acestea; dar se spune şi se învăţa în templu ca fiind de asemenea un adevăr lămurit, că anume magicieni extraordinari ar fi în stare să înfăptuiască lucruri foarte rare cu puterea lui Belzeebul, care le stă lor la dispoziţie. Chiar şi romanii spun: În doctrina aliena cautis, felices (Fericit este acela care este precaut în privinţa unei învăţături străine) şi Sapientia non incipit cum odio deorum (înţelepciunea nu începe cu ura dumnezeilor)!"
19] Spune Suetal: „Incetează cu zicalele tale latineşti prosteşti şi cu Belzeebul al tău de măgar poţi să rămâi pe veci departe de mine! Nu l-ai auzit mai înainte vorbind pe înţeleptul Matael dumnezeiesc şi ai putut înţelege uşor din acele lucruri, că învăţătura marelui învăţător îl conduce pe fiecare om la Dumnezeire, prin adevăr, dragoste şi faptă? Deci, marele învăţător se foloseşte oare de minciună şi înşelătorie? Măgar orb, ce ai fost tot timpul; pâinea a fost oare adevărată, sau a fost minciună?
20] Dacă ai fi primit-o de la Beelzebul, căruia niciodată nu i-ar fi posibil una ca aceasta, atunci ai avea tu acum în loc de cea mai bună pâine, o piatră cât se poate de mare în stomac; dar pentru că a fost o pâine adevărată, ca din ceruri, simţi tu la fel ca şi mine acum gustul minunat şi folositor în tot trupul tău, ca eu în al meu!
21] Când ai citit tu vreodată în Scriptură, că lui Satana i-a reuşit vreodată, să înfăptuiască un miracol la fel ca şi acesta? Uită-te la miracolele lui Beelzebul din templu! Ce sunt ele? Nimic în afară de înşelătorii amarnice şi binecunoscute, pentru ca omenirea proastă să pregătească dinainte aurul şi argintul, ca ei să poată folosi la urmă aceşti bani în nişte scopuri josnice!
22] Iată, acestea sunt miracolele lui Satana şi acestea se pot cuprinde uşor cu mâini şi picioare!
23] Aici însă nu este vorba de vreo înşelătorie, ci doar de voinţa lui Iehova atotputernic, lucru care se poate observa foarte uşor?! Unde a putut Satana să dovedească, că în el trăieşte într-adevăr o anumită putere?"
24] Spune Ribar cât se poate de vinovat: „Na, nu a învins satana pe muntele Sinai, atunci când a luptat trei zile de-a rândul cu Mihail pentru trupul neânsufleţi al lui Moise?"
25] Spune Suetal: „Da, el a dobândit învelişul lui Moise! Frumoasă învingere! Ce ştii tu mai departe?"
26] Spune Ribar: „Deci, nu se poate numi nimic seducerea lui Adam şi Eva?"
27] Spune Suetal: „Se poate numi aceasta un miracol la fel ca şi aici?! Dacă o femeie atrăgătoare îţi arată toate farmecele cărnii ei şi te invită cu ochi doritori, este oare atunci ceva aşa de minunat, dacă din pricina dorinţei trupeşti te scufunzi în braţele ei frumoase şi moi? Astfel de miracole cum s-a întâmplat în cazul lui Adam şi a Evei se întâmplă în ziua de astăzi mult prea des, dar fac totuşi parte din cea mai joasă şi dură parte materială şi despre un miracol nu poate fi vorba, ori pur şi simplu totul este miracol de la începutul creaţiei! - Mai ştii tu încă o faptă a lui Satana?"
28] Spune Ribar: „Cu tine este greu de vorbit! Dar ce este cu cunoscutele fapte miraculoase ale idolilor din Babel şi Ninive? Nu Satana, a fost acolo cel care a înfăptuit?"
29] Spune Suetal: „Pentru măgari orbi, cum eşti tu unul, da, - dar nu pentru oameni care vedeau, căci ei ştiau, că burţile idolilior cunoscuţi din Babel erau încinse prin focul făcut noaptea şi victimele care erau aruncate prin gâtlejul acestora erau cât se poate de natural devorate prin jarul existent. Astfel de miracole poţi înfăptui în fiecare zi printr-un foc bun şi nu ai nevoie de nici un fel de Satana! Eu însumi vreau să-ţi spun unele aşa zise miracole ale lui Satana, fără ca măcar să fie nevoie de acesta; căci pentru aceasta ajunge voinţa rea şi egoistă a fiecărui om, pentru a fi prezent un diavol în cea mai mare măsură.
30] Un Satana nu poate să înfăptuiască pe veci nimic - în afară de a strica carnea care nu are nici o valoare şi el poate să-şi ia prin urmare o răsplată urât mirositoare; dar pentru suflet şi spirit el nu va putea în veci să înfăptuiască miracole, pentru că fiinţa sa este şi aşa materia mult prea groasă şi condamnată! Da, prin Satana, tu poţi deveni cu mult mai material decât eşti acum! - şi acum, vorbeşte mai departe dacă îţi mai aduci aminte de nişte miracole ale Satanei!"
31] Spune Ribar, liniştit întru totul: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci bineînţeles că nu mai ştiu să spun vreun miracol al Satanei şi eu vreau să recunosc acest miracol pur, care l-a înfăptuit tânărul şi minunatul ucenic al marelui învăţător. Dar lăsând aceasta deoparte, ai fi putut totuşi să vorbeşti puţin mai frumos cu mine şi eu tot te-aş fi înţeles!"
32] Spune Suetal: „Aici ai dreptate, dar tu ştii de mult timp, că eu mă supăr foarte tare, dacă un om care are totuşi o oarecare formare, îmi vine cu poveşti vechi despre Beelzebub, aşa de parcă nu ar fi suficienţi toţi oamenii lumeşti care se aseamănă cu Beelzebub! Şi mai ales la o astfel de ocazie pur dumnezeiască! Într-adevăr, atunci aş putea să ies din propria mea piele de furie!"
33] Spune Ribar: „Na, na, acum totul este bine! În medio beati (în mijloc se mişcă cei fericiţi) spun romanii; <niciodată prea fiebinte şi niciodată prea rece> este înţelepciunea şi adevărul cumpătat al inteligenţei. Adevărul se înţelege la sfârşit chiar şi fără măgar sau gunoi, înţelegi frate!"

34] Spune Suetal: „Da, sigur, sigur; dar în agitaţia cea dreaptă ies uşor cuvintele prin care potoleşti pe careva, atunci când acesta îşi expune părerile proaste! Dar pentru că începi să pricepi adevărul, nu vei mai auzi cu uşurinţă astfel de cuvinte asemănătoare!"
35] Spun Eu după aceea: „Acum aţi rezolvat totul?"
36] Spun amândoi: „Întru totul!"

EV. 053. capitol.

01] Spun Eu către Ribar: „Ce părere ai tu acum despre ceea ce ai văzut tu mai înainte?"
02] Spune Ribar: „Am discutat acum totul cu Suetal şi recunosc acum, că înţeleptul Matael a avut dreptate în tot ceea ce a rostit. Proba este dată şi nu mai este nevoie de nimic altceva! Eu nu mai cred acum, ci eu am văzut acum cu proprii mei ochi şi prin urmare vreau eu să-l cunosc personal pe marele învăţător!"
03] Spune Suetal: „Da, acest lucru l-aş dori şi eu, dacă ar fi aşa de uşor, cu toate că nu mai insist din răsputeri; căci, ceea ce am văzut eu acum, îmi este suficient pentru toată viaţa! Mai mult decât Dumnezeu nu poate fi, dar după cele văzute nu poate fi nici mai puţin! Şi acest lucru îmi ajunge; doar că mai vreau să aud câte ceva despre noua sa învăţătură!"
04] Spun Eu: „Chiar şi la aceasta v-a dat Matael câteva indicii de bază; dar pe lângă aceasta se poate rosti şi prescurtat învăţătura sa prin faptul, că pe Dumnezeu trebuie să-L iubeşti mai presus de toate şi pe aproapele mai mult decât pe tine însuţi.
05] Dar să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate, înseamnă bineînţeles: să-L recunoşti pe Dumnezeu şi voinţa Sa şi prin dragostea interioară adevărată recunoscută pentru Dumnezeu şi trebuie să te comporţi cu aproapele din pricina lui Dumnezeu, aşa cum un om raţional se comportă cu sine; bineînţeles că aici este vorba de o dragoste fără egoism, atât pentru Dumnezeu, cât şi pentru aproapele.
06] Cum tot ce este bun vrea să fie iubit, din pricina faptului că este bun şi din acest motiv adevărat, aşa vrea şi Dumnezeu să fie iubit, pentru că doar El este cât se poate de bun şi de adevărat!
07] Aproapele trebuie tot aşa iubit, pentru că este în aceeaşi măsură, ca şi tine, om în faţa lui Dumnezeu şi pentru că poartă la fel ca şi tine Duhul dumnezeiesc în sine.
08] Iată, acesta este de fapt miezul învăţăturilor Sale şi este mai uşor de reţinut, da, cu mult mai uşor decât miile de legi ale templului, care de obicei sunt înfiinţate de egoiştii slujitori ai templului.
09] Prin respectarea bună a acestei învăţături, devine spiritul omului care încă este legat, din ce în ce mai liber, creşte şi umple în sfârşit întregul om şi prin aceasta absoarbe totul în viaţa lui, care este o viaţă din Dumnezeu şi care prin urmare trebuie să trăiască veşnic şi acest lucru trebuie să se întâmple în fericirea deplină!
10] Fiecare om, care într-un anume fel se renaşte în spirit, nu va mai vedea vreodată moarte şi nici nu o va simţi sau gusta şi separarea sa de trup va fi pentru el cea mai mare bucurie posibilă.
11] Căci spiritul omului, care este una cu sufletul, se aseamănă cu un om în închisoare, care poate vedea printr-o crăpătură a temniţei sale frumoasele câmpii ale acestui pământ şi poate vedea, cum mai mulţi oameni îşi petrec în mod plăcut timpul pe acea pajişte, în vreme ce el încă trebuie să stea întemniţat. Dar cât de bucuros va fi el, dacă va veni paznicul, va deschide uşa, îl va elibera de toate lanţurile şi îi va spune: 'Prietene, eşti liber de orice pedeapsă, du-te şi bucură-te de libertatea deplină!'
12] Tot aşa se aseamănă spiritul vieţii a omului cu o pasăre în ou; dacă este oul clocit prin căldură, atunci pasărea care este înăuntru şi doreşte viaţa liberă, sparge învelişul, iese afară şi se bucură de viaţa liberă.
13] Dar acest lucru poate dobândi omul doar prin respectarea corectă a acestei învăţături, care este vestită oamenilor de Vindecătorul minunat din Nazaret.
14] Omul primeşte, când se naşte din ce în ce mai mult în spirit, o desăvârşire totală, despre care bineînţeles că oamenii cărnii nu au nici cea mai mică imaginaţie.
15] Spiritul devine în sine o putere, care se aseamănă cu cea dumnezeiască; ceea ce va dori un spirit desăvârşit în om, acel lucru se întâmplă şi trebuie să se întâmple, pentru că în afară de puterea de viaţă a spiritului în spaţiul infinit al lui Dumnezeu nu poate să existe o altă putere şi forţă!
16] Căci doar viaţa adevărată este Domn şi Creator, cel care menţine, dă legi şi ghidează toate creaturile şi din această pricină trebuie ca toate puterile să se subordoneze singurului Duh etern.
17] Tu ai văzut o mică probă care ţi-a demonstrat-o acest ucenic şi prin urmare poţi să Mă crezi deocamdată, că aşa stau lucrurile. Dar înţelegerea întrebărilor cum, prin ce şi de ce, vei pricepe doar atunci când vei ajunge la libertatea interioară a vieţii spiritului tău.
18] Matael ţi-a arătat îndeajuns, la ce înţelegere poate ajunge un spirit pe jumătate renăscut şi acum ai tu pentru toate cele mai certe dovezi în mâini şi cu mare încredere tu poţi să-ţi ghidezi viaţa după aceasta. - Eşti tu mulţumit cu această explicaţie?"
19] Spune Suetal: „Prietene, cu mult mai mulţumit decât cu mult prea înţeleptul Matael! Ceea ce tu îmi spui acum, este tot aşa de profund înţelept, cum am auzit eu şi din gura lui Matael şi într-o anumită măsură pare chiar şi mai înţelept; dar în faţa lui Matael, devii fricos şi înspăimântat, pentru că nicăieri nu se poate vedea o intrare sau o ieşire. Dar cu nişte cuvinte simple, tu ai explicat totul aşa de bine, că eu în clipa de faţă nu-mi pot imagina altceva mai concret; eu ştiu acum exact ceea ce am de făcut şi ce trebuie să dobândesc şi prin aceste cuvinte eu sunt pe deplin mulţumit, deoarece nu mi-a mai rămas nicio altă întrebare."

EV. 054. capitol.

01] Spun Eu: „Foarte bine; dar spune-Mi tu acum cât se poate de sincer, dacă nu vrei să-L cunoşti personal pe marele Învăţător din Nazaret! Dacă vrei Eu, ţi-L voi arăta."
02] Spune Suetal: „Să spun cât se poate de sincer, acest om care are în sine belşugul Duhului dumnezeiesc este prea mai presus de totul şi de noi şi mie îmi este chiar spaimă, să-l privesc chiar şi de departe, dar să nu mai vorbim de faptul ca eu să port o discuţie cu el! De aceea mie personal mi-ar fi mai pe plac, dacă nu l-aş cunoaşte personal. Iată, pe mine mă jenează chiar şi apropierea ucenicului tânăr şi să spun drept, nu aş fi chiar aşa de supărat, dacă s-ar întoarce la compania sa. Proba ne-a arătat-o şi acest lucru este suficient! Pentru un al doilea miracol nu s-ar mai lăsa convins spre a-l înfăptui şi nici nu ar fi necesar; căci cui nu-i ajunge prima probă de lămurire, pe acela cu siguranţă că nu-l vor convinge nici o mie de miracole. Şi din această pricină mi-ar fi pe plac, dacă s-ar reântoarce la compania sa; noi nu-l putem răsplăti, pentru că nu posedăm nimic în afară de noi. Spune-i de aceea, drag prieten, să se reântoarcă la compania demnă de el!"
03] Spun Eu: „Ah, dar pentru ce aceasta?! El este liber şi poate merge, atunci când doreşte el; şi el va merge atunci, când nu va mai avea aici nimic de făcut! Tu eşti mulţumit întru totul, dar cei care sunt cu tine nu sunt mulţumiţi, chiar şi Ribar, care este în toate de acord cu tine. El încă îşi bate capul cu primul miracol şi nu prea poate să le înţeleagă chiar pe toate. De aceea, pentru că mai este vreme, vom cere noi mai încă un semn de la el!"
04] Spune Suetal: „Totul ar fi destul de bine şi chiar eu aş vrea să văd ceva de la el; dar singura întrebare este, dacă marelui şi sfântului nostru Învăţător îi va fi pe plac; căci nu de fiecare dată privesc învăţătorii cu ochi buni faptul că ucenicii lor se dau prea mult în spectacol."
05] Spun Eu: „ Nu-ţi face griji din acest motiv; căci totul voi lua pe seama Mea şi voi putea la urma urmei să justific acest lucru, dacă voi fi tras la răspundere. Dar pe Ribar şi pe ceilalţi trebuie totuşi să-i întrebăm, cum doresc ei acest semn, căci altfel va spune unul dintre ei, că acest semn a fost de mult pregătit şi ne-am înţeles deja de dinainte; dar dacă ei vor decide semnul, atunci nu poate fi nici pe departe vorba de vreun acord stabilit mai devreme. - Eşti tu de acord cu acest lucru, sau nu?"
06] Spune Suetal: „Aceste cuvinte şi această înţelepciune se aseamănă cu cea a lui Solomon şi omul trebuie să fie de acord cu aceste cuvinte!"
07] Spun Eu: „Foarte bine, atunci vrem noi să-l întrebăm pe Ribar! - Spune-ne tu, Ribar, în ce să conste semnul, pe care îl v-a înfăptui ucenicul!"
08] Spune Ribar: „Prietene, dacă mai înfăptuieşte un semn, atunci să schimbe această piatră, pe care o ţin eu acum în mâini, într-un peşte nobil, care este acasă în această mare!"
09] Spune Eu aparent către Rafael: „Vei fi în stare să rezolvi tu această problemă?"
10] Vorbeşte Rafael: „Noi vom încerca; dar cel care a rugat să se pună mai întâi bine pe picioare, căci altfel îl va arunca la pământ peştele. Cei mai nobili peşti din această mare sunt mari şi puternici, deoarece un om de abia o poate scoate la capăt cu ei; dacă va sta bine Ribar pe picioare, atunci va lua locul pietrei care cântăreşte vreo zece livre, un peşte de peste optzeci de livre."
11] Vorbeşte Ribar: „ Oh, nu-ţi face griji din această pricină! Eu am puţin puterea lui Samson şi am reuşit s-o scot la capăt cu peşti de sute de livre! Dar, lăsând aceasta deoparte, stau eu destul de bine pe picioarele mele acum."
12] Spune la aceasta Rafael: „Să se întâmple aşa cum ai cerut!" - Rafael nici nu a terminat de rostit aceste cuvinte, deoarece în mâinile lui Ribar se afla deja un peşte nobil de optzeci de livre, spre spaima cea mare şi mirarea fără margini a tuturor celor prezenţi, iar acest lucru s-a întâmplat aşa de repede, că Ribar a picat pur şi simplu pe spate şi pentru că peştele se zbătea cu forţă şi îşi mişca coada în toate părţile, au fugit toţi spectatorii în direcţii diferite şi chiar şi Ribar, care s-a ridicat imediat de pe pământ, nu a mai avut nici un chef, să prindă peştele mare în mâini. Dar şi unul dintre fiii lui Marcus se afla în apropiere; acesta a venit de îndată cu o plasă de mână mai mică, a aruncat-o pe aceasta peste peştele care se zbătea, l-a înfăşurat şi l-a dus într-o vană, care era plină de apă.
13] Când s-a văzut peştele în elementul său, a devenit liniştit şi toţi au mers lângă acea vană pentru a-l admira pe acel peşte mare şi Ribar spuse aceste cuvinte: „Acum sunt bătut cu înţelepciunea mea minoră şi cred cu tărie totul, ce am auzit de la marele învăţător! Aici se termină înţelepciunea omenească şi minunăţiile lui Dumnezeu se arată într-un fel cât se poate de apropiat! Matael are dreptate cu cuvintele sale şi prietenul acesta, căruia trebuie să-i mulţumim pentru înfăptuirea acestor minuni. Mare eşti Tu, Dumnezeu şi pe veci să fie lăudat numele Său, că a dăruit chiar şi oamenilor de pe acest pământ o asemenea putere! Noi nu suntem nici pe departe demni, să privim acest miracol pur a lui Dumnezeu cu ochii noştri păcătoşi, dar pentru că Dumnezeu ne-a crezut demni pentru aceasta, lăudat să fie pe veci numele Său minunat!"

EV. 055. capitol.

01] Spune Suetal: „Amin! Acesta e şi cuvântul meu! Pentru că niciodată n-a văzut un ochi muritor aşa ceva! Magicienii în timpurile lui Faraon aruncaseră într-adevăr de asemenea toiege, din care se făcuseră şerpi; dar noi n-am fost prezenţi pe atunci! Şi dacă am fi şi fost prezenţi, atunci am fi văzut probabil cu totul acelaşi trucuşor, precum văzuserăm odată ceva cu totul asemănător în

Damasc, unde un vrăjitor din Persia azvârlise ciomege pe o suprafaţă de nisip zburător şi atunci când ciomagul, aruncat dinadins cu îndemânare, se îngropase în nisipul zburător, că nu se mai putuse vedea nimic de la acelaşi - ceea ce se întâmplase fireşte într-o clipă -, atunci se ridicase după aceea acuşi un şobolan din nisip sau un şoarece se scăpase brusc de acolo cu fuga! Acest vrăjitor a şi menţionat, că el va scoate (va aduce la iveală) şobolani şi şoareci din ciomegele aruncate în nisip. Dar eu am cercetat apoi nisipul şi am găsit ciomegele aruncate cu totul nevătămate; dar am găsit de asemenea urme numai prea clare despre faptul, cum vrăjitorul, cumva fără martori, ţinuse prinse mai înainte un anume număr de şobolani şi şoareci în nisisp prin aceea, că le pusese în mai multe locuri anumite momeli îndrăgite în găurele de nisip făcute de el, cu care şoarecii şi şobolanii puşi acolo se ocupau cu totul liniştiţi şi comod atâta timp, până când ciomagul aruncat cu îndemânare îi obligase să sară din găurele şi să fugă de acolo.
02] Poporul prost i-a arătat magicianului din Persia o veneraţie aproape dumnezeiască şi îi umpluse sacii lui cu tot felul de lucruri scumpe; şi atunci când vrusesem să-i conving pe unii care mi se păreau puţin mai înţelepţi despre acest lucru, m-au numit ei un hulitor şi eu avusesem un timp foarte limitat de a dispărea de acolo. Eu am câştigat la aceasta convingerea, că, în primul rând, asemenea magicieni sunt oameni cu totul ciudaţi, care prin cunoaşterile eventuale şi experienţele făcute în domeniul larg al naturii înţeleg să-şi facă folositoare prostia celorlalţi oameni mulţi, care trăiesc mai departe ca animalul şi în al doilea rând, că oameni proşti aşa potrivit de temeinic nu mai sunt niciodată pe deplin de îndreptat şi cu cea mai bună voinţă unui prieten înţelept al oamenilor.
03] Şi astfel înfăţişat vor arată cumva într-adevăr toate faptele miraculoase lăudate ale preoţilor şi magicienilor din întreg Egiptul şi Persia şi faptele miraculoase ale eseenilor nu vor avea nici o altă înfăţişare.
04] Dar aceste două minuni de aici, pe care le-a înfăptuit ucenicului marelui învăţător şi cele mai minunte vindecări, despre care am auzit, cum ele fuseseră săvârşite de mântuitorul mare, sunt aşa de curat grandioase mai presus de toate înşelăciunile magice, cum este proeminent soarele cu lumina lui cea mai strălucitoare şi curată în faţa oricărei lumini de mlaştină de nimic şi înşelătoare. La aceste două fapte miraculoase îşi are, cum am spus, orice înţelepciune omenească sfârşitul ei lămurit; aici nu mai foloseşte nici o gândire şi examinare, aici înfăptuieşte atotputernicia lui Dumnezeu, căreia fireşte că nimic nu poate să-i fie imposibil.
05] Pentru noi însă rămâne învăţătura, că tocmai de aceea trebuie să urmăm cu atât mai viu ceea ce marele mântuitor ne învaţă, pentru că prin el, cum începe aceasta acum să mi se pară, s-ar împlini probabil tocmai în acest timp o făgăduinţă veche a lui Iehova."
06] Ii spun Eu, încă nerecunoscut personal de către cei doisprăzece, lui Suetal: „Eşti tu într-adevăr de o asemenea părere cu o anumită convingere?"
07] Spune Suetal: „Prietene, părerea mea acum formată se face o certitudine, cel puţin în mine! Pentru că vezi, eu am un motiv foarte simplu, dar cu siguranţă întemeiat, de a presupune aceasta! Dumnezeu este prea nesfârşit de bun şi înţelept, ca să-l fi trezit pe un om astfel de măreţ şi să-l fi umplut cu Duhul Său atotputernic doar de aceea, că să vindece atunci după trup mai mulţi bolnavi şi să scoată (să aducă la iveală) pâine şi peşte din pietre. Cu un asemenea om, care se află cu mult mai presus decât Moise şi decât toţi ceilalţi prooroci ca un soare cu totul singur, a conectat Dumnezeu desigur şi un scop încă mai înalt şi mare, nouă încă cu totul necunoscut! Fiindcă pentru scopul foarte subordonat de a înfăptui doar tot felul de minuni în faţa ochilor masei de oameni lacomă de căscat ochii şi dependentă de minuni, proaste ca oarba, n-a pus Dumnezeu, cum am spus, un asemenea om a lui Dumnezeu pe acest pământ! Eu aş dori aproape să-L descopăr în persoana lui pe marele Mesia al evreilor propovăduit de toţi patriarhii şi proorocii şi sunt, dragă prietene, aproape pe deplin convins de acest lucru!
08] Dacă n-ar fi el totuşi acela, atunci cu adevărat că n-aş ştii, pe cine să mai aşteptăm atunci încă, care ar fi în stare să facă lucruri mai mari şi mai demne de Dumnezeu! - De care părere eşti aici deci tu, prietene drag, cu condiţia, că eşti, ca grec, cumva un cunoscător al scripturilor ale evreilor?!"
09] Spun Eu: „Da, da, aici sunt Eu pe deplin de aceeaşi părere cu tine; pentru că cu scripturile evreilor sunt Eu foarte bine familiarizat. Dar acum aş dori Eu deci totuşi să mai aflu încă de la tovarăşii tăi, ce spun ei la această părere a noastră cu totul bine întemeiată! Ribar este aşa un destul de mare votant (purtător de cuvânt) pentru toţi ceilalţi zece companioni. Noi vrem să-l întrebăm despre acest lucru şi să vedem ce părere va avea el tocmai despre aceasta. Intreabă-l tu!"
10] Spune Suetal: „El să fie solicitat imediat pentru acest lucru; pentru că acum se va fi săturat el sper totuşi deja îndeajuns de a privi la peştele lui!"

Ev. 056 capitol.

01] Aici i se adresează Suetal lui Ribar, trăgându-l de haină şi spunând: „Tu, Ribar, este vorba aici despre o întrebare şi o pricină extrem de importantă, anume pentru noi evreii; probabil poţi să ne şi dai tu o lămurire tocmai nu neimportantă despre aceasta, pentru că după cunoştinţa mea eşti tu totuşi ceva mai bine priceput în Scriptură decât un evreu cu totul amator (evreu amator). Vezi, ne sunt cunoscute toate făgăduinţele mari - spune începând de la Adam până aproape către timpurile noastre - conform acestor făgăduinţe abolut deloc scoase din neant pur aşteptăm noi un Mesia, care anume să-i elibereze pe evreii, poporul vechi al lui Dumnezeu, de toate relele trupeşti şi duhoviceşt oricum înfăţişate! Deci, faptele mântuitotului vestit le-am văzut cu proprii ochi ai

noştri şi încă mai mult, am auzit din trecutul foarte apropiat de la martori oculari şi auditivi cu urechile noastre foarte proprii toate lucrurile pe care le face şi le-a făcut. Eu întreb, dacă Dumnezeu însuşi, coborându-Se jos pe pământ din cele mai înalte ceruri ale Lui, ar face mai multe şi lucruri mai minunate, decât făcuse aici tocmai acel mântuitor din Nazaret! Răspunsul la această întrebare poate suna numai cu >Nu<.
02] În urmă cu aproximativ trei săptămâni ne fusese arătată casa făcută nouă cu totul ca din temelie, care, acolo, îi aparţine acum tocmai de asemenea unui vindecător - cred cu numele Ioab sau şi altfel sunând - , ca fiind acolo ceva neobişnuit, pe care nazarineaunul o restaurase astfel în puţine clipe dintr-o grămadă de-a dreptul de pietre ale unei ruini doar prin voinţa lui.
03] De asemenea, ni s-a povestit de un neguţător din apropierea Siharului, a cărui casă fusese de asemenea mărită şi foarte tare împodobită într-un mod asemănător.
04] Istorisirile de tămăduire din Ghenizaret ne sunt de asemenea cunoscute. Noi toţi l-am văzut şi i-am vorbit fratelui tămăduit a tovarăşului nostru din munţi în regiunea Ghenizaret; acum este aşa de bine ca şi cum am fi văzut tămăduirea extraordinară a celor cinci demonizaţi care ne-au însoţit ieri. Inţelepciunea de neânţeles a lui Matael, care vorbeşte acum împreună cu tovarăşii lui cu comandantul Iuliu şi cu încă un roman înalt, este pentru aceasta mai mult decât garant sigur!
05] Acum se mai adaugă încă cele două minuni, despre una - spune - înfăptuită de de un ucenic. Intrebare: Nu ne îndreptăţesc toate acestea la presupunerea că marele mântuitor din Nazaret este tocmai Mesia cel făgăduit? - Ce părere ai tu în acest caz?"
06] Spune Ribar: „Da, da, tu ai putea avea într-adevăr dreptate! Ştii tu, aşa cu totul în secret m-am ocupat şi eu deja cu acest gând, ca o femeie însărcinată cu sarcina ei. Dar aceasta este o treaba de două ori delicată, atât faţă de templu, cât şi faţă de romani, cărora un astfel de veritabil mesia al evreilor, cum este el făgăduit, le-ar veni desigur foarte inoportun. Templul însă stabileşte venirea lui Mesia după socoteală lui cabalistică (referitoare la învaţătura secretă) încă cel puţin imediat cu câteva mii de ani mai târziu din motive întemeiate; acestuia nici nu i-ar putea trebui absolut deloc un mesia, când îi merge chiar aşa de bine. Dar romanilor le-ar fi evident mai drag, dacă ar fi el de partea lor, decât de partea evreilor!
07] De aceea sunt eu aici evident de această părere: Să crezi în sineţi frumos în tăcere ce vrei în privinţa celui făgăduit; dar să nu predici mai degrabă deschis credinţa ta, decât până ce treaba se va afla încă mai evidentă (mai vădită) desluşit în ziua luminoasă! Acum ai putea primi probleme foarte însemnate cu această credinţă atât de bine de la o parte cât şi de la cealaltă parte. De altfel, nu eşti tu absolut de loc pe o oarecare cale greşită cu părerea ta precum şi cu motivele tale în favoarea acestui lucru, ci cu totul potrivit cu cugetul meu şi cu gândurile mele cele mai interioare pe urmă cea adevărată; dar prieteni foarte demni de dragoste, pentru fericirea noastră să rămână această deocamdată încă numai între noi!
08] Dar tu, frate Suetal! - priveşte tu cu luare aminte numai la acel ucenic tânăr, înfăptuitor de minuni! Ce ar avea el cumva totuşi iarăşi în gând? În primul rând nu mai merge el înapoi la societatea lui şi în al doilea rând, priveşte el la noi mereu aşa oarecum puţin ştregăreşte zâmbitor, de parcă am fi aşa câţiva neândemânatici destul de proşti. Ce ar avea el cumva totuşi? Uită-te numai, acum se întoarce el chiar şi zâmbeşte de-a dreptul într-ascuns! Dacă băiatul n-ar fi numai chiar atât de îngrozitor de atotputernic, atunci i-aş cere socoteală; dar cu un asemenea om nu mai este absolut nimci de făcut; fiindcă pentru acesta ar fi numai aşa o glumă să transfome unul ca noi aşa într-un măgar cu totul blând şi cum te-ai afla după aceea în faţa tuturor?"
09] Spune Rafael, întorcându-se şi râzând încă mai mult şi în acelaşi timp, punând cu acordul Meu un măgar cu totul sănătos lângă Ribar: „Vezi, tocmai aşa, cum stă acum unul adevărat lângă tine!"
10] Ribar se uită în spate, se sperie foarte tare şi spune după un timp a mirării sale tot mai mult îngrozite: „Oh, oh, oh, ce este asta?! De unde a venit deci acum dintr-o dată acest măgar cu totul bine hrănit?"
11] Spune Rafael: „De acolo de unde venise peştele! Dar acum te întreb, din ce motiv vă conturb aşadar? V-am pricinuit eu deci deja ceva rău?"
12] Spune Ribar: „Foarte drag şi totodată foarte frumos prieten tânăr! Vezi, tu ne eşti prea atotputernic şi arăţi la aceasta aşa puţin prea ştrengăreşte; de aceea avem noi un respect propriu în faţa ta şi ni se face foarte îngrozitor de frică şi de teamă în apropierea ta! Pentru că eşti tu însă deja o dată aici şi nu vrei să te reântorci la societatea ta, atunci păşeşte mai aproape şi descrie-ne cel puţin, cum arată aici învăţătorul mare dumnezeiesc din Nazaret; pentru că despre faptele miraculoase de necuprins cu mintea, pe care le-ai înfăptuit în faţa noastră, nu sunt sufletele noastre mai tare saturate! Dacă tu, ceea ce nu este absolut de loc de pus la îndoială, ştii să vorbeşti cumva tot aşa, precum cât de de-a gata îţi reuşesc faptele miraculoase curat dumnezeieşti, atunci deschideţi gura ta frumoasă şi vorbeşte, descrâind înfăţişarea exterioară!"
13] Spune Rafael: „Dacă aş avea voie, atunci aşa şi face aceasta cu destul de mult drag; dar eu nu am voie la toată puterea mea atotputernică, pe care o am de la învăţătorul tuturor lucrurilor, să mă ia gura înainte înainte de vreme.
14] V-a supărat şi anume pe tine, că am fost nevoit silit de împrejurări să zâmbesc din pricina voastră. Eu vă asigur că în spatele acestui lucru nu se află absolut deloc o aşa numită ştrengărie de băiat; pentru că există deci totuşi adesea ocazii printre oamenii muritori, mai ales la aceia, care mai umblă încă aşa într-o lumină incertă, că un duh luminat profund şi profund, cum sunt ei aproximativ unul, nu se poate abţine despre aceasta deci totuşi aşa cu totul de la un zâmbet. Pentru mine, de exemplu, este aceasta întotdeauna ceva, asupra cărui lucru am fost încă tot timpul constrâns spre a zâmbi, dacă oarecare oameni care se consideră deja atât de înţelepţi şi

pătrunzători se află într-o pădure laoalaltă şi la sfârşit, nu văd pădurea de atâţia pomi şi n-o recunosc ca fiind astfel! Da, prieteni, dacă întâlnesc aşa ceva, atunci trebuie să râd şi n-am nici un leac împotrivă!‟
15] Spune Ribar, căscând ochii puţin cam tare: „Ne aflăm noi deci acum cumva de asemenea într-o pădure şi nu vedem pădurea de atâţia pomi?‟
16] Spune Rafael: „Din punct de vedere material, nu, dar duhovnicesc, da şi de aceea am fost eu nevoit să râd. Spuneţi-mi, de ce vă temeţi deci chiar aşa de cunoştinţa cu marele Invăţător din Nazaret?‟
17] Spune de această dată Suetal: „Vezi, dragule tânăr înţelept al marelui învăţător, noi ne-am pronunţat deja cu totul direct faţă de acest prieten de aici, care te-a chemat încoace, din ce motiv ne este mai pe plac, de a nu face cu el cunoştinţă personală şi să rămână într-advăr la această dorinţă a noastră, cu siguranţă absolut de loc rea!
18] Tu te afli deja prea sus pentru noi săraci păcătoşi şi ne este de aceea cu totul îngrozitor de înspăimântător în compania ta; pentru că despre înţelepciunea şi ştiinţa ta nu putem noi să avem şi este totuşi imposibil să avem chiar şi numai o foarte neânsemnată adiere de o cunoaştere şi ne este de aceea foarte ciudat în compania ta. Ce este însă un ucenic faţă de maistrul lui? Iar dacă poţi să înfăptuieşti asemenea fapte miraculoase nemaiauzite deja ca cel mai recent ucenic al marelui învăţător, ce îi va fi abia posibil învăţătorului tău?! Nouă ne este însă de aceea deja în apropierea ta foarte îngrozitor de înspăimântător; cât de înspăimântător ne-ar fi atunci de abia în apropierea marelui învăţător?! Aceasta n-am suport-o absolut de loc! De aceea rămâne deocamdată la faptul de a nu face cunoştinţă personală cu marele învăţător.
19] Să ne folosească poate numai învăţătura sa, ale cărei linii de bază le-am auzit deja de la acest prieten de aici; cu aceasta şi suntem deocamdată cu totul mulţumiţi. Dacă ne vom face odată prin respectarea cât se poate de exactă a acestei învăţături curate duumnezeieşti mai desăvârşiţi decât suntem acum, atunci ne va produce desigur cea mai mare fericire, să facem cumva şi cunoştinţă personală cu marele învăţător. Dar măgarul făcut să apară aici ca prin farmec dăruieşte-i-l birtaşului de aici pentru noi; pentru că noi nu avem oricum nimic, cu ce l-am putea plăti pentru cele oferite nouă!‟
20] Spune Rafael: „Deci, atunci dăruiţi-i voi lui animalul de povară cu totul sănătos şi peştele; pentru că cele două animalele fuseseră doară pentru voi făcute!‟

Ev. 057 capitol.

01] Vine însă acum Marcu pentru a spune, că masa de prânz este gata şi să se dorească să se meargă la masă.
02] Ii spune Suetal lui Marcu: „Ascultă, tu prieten bun şi vechi! Vezi, noi doisprăzece suntem total săraci şi nu avem nimic, cu ce am putea plăti consumaţia noastră; dar vezi acolo, acel tânăr ucenic al marelui învăţător din Nazaret, care se află cumva aici în casa ta, a făcut să apară ca prin farmec prin puterea lui un peşte foarte ales de desigur aproape o sută de livre şi apoi acest măgar! Ia aceste două animale în proprietatea ta în loc de plata noastră pe care ţi-o datorăm ţie; pentru că ce să facem cu măgarul şi ce cu peştele? Ceea ce ne spun însă ele ca pilde ale sensului spre îndreptarea noastră, aceea am găsit deja! Pentru că un peşte şi un măgar n-au fost după cunoaşterea noastră încă niciodată folosite ca simboluri ale înţelepciunii, ci încă mereu ca simboluri ale prostiei! Fii prin urmare aşa de bun şi primeşte aceste două animale în proprietatea ta deplină, care sunt totuşi de asemenea de ceva valoare, în loc de plata noastră pe care ţi-o datorăm ţie!‟
03] Spune Marcu: „Acest lucru vreau să-l fac cu destul de mult drag, deşi nu-mi sunteţi datori cu nimic, pentru că toate ce aţi mâncat deja aici şi veţi mai mânca eventual, sunt oricum deja plătite mai mult decât însutit! Acum însă căutaţi numai o masă; pentru că vor fi de îndată mâncărurile de prânz servite!‟
04] Spune Suetal: „Prietene, spune-ne, cine a plătit deci consumaţia deja aşa mărinimos în avans, ca să-i putem aduce mulţumirea noastră cu care suntem foarte datori!‟
05] Spune Marcu: „Nu îmi este permis să spun acest lucru; de aceea mulţumiţi-vă cu ceea ce eu v-am spus acum!‟ - Cu aceste cuvinte se îndepărtează Marcu la un semn secret de-al Meu, ia totodată măgarul şi îl dă unuia dintre fii săi ca aceştia să se îngrijească temporar de el.
06] După ce a plecat Marcu, spune Suetal aceste cuvinte către Mine: „Prietene, nu este acest bătrân, un om formidabil?! Iată, astfel de oameni cinstiţi se întâlnesc doar rar pe acest pământ! Dar ce părere ai tu, despre acela care plăteşte în locul nostru atât de omenesc consumaţia pe care noi o facem?‟
07] Spun Eu: „Cine altcineva, decât marele Învăţător din Nazaret!? Căci acela nu cere niciodată ceva pe gratis. Cine îi dăruieşte una, acela primeşte de la El zece şi cine îi dăruieşte zece, acela primeşte în schimb de la El o sută!‟
08] Spune Suetal: „Da, dar noi nu i-am dat nici una şi nici zece şi el a plătit pentru noi deja o mie!‟
09] Spun Eu: „Acest Învăţător este atotştiutor şi din această pricină ştie foarte bine, că voi veţi face mai târziu ceva pentru El şi de aceea vă plăteşte în avans!‟
10] Spune Suetal: „Acest lucru ne este pe plac şi o astfel de milă vom întoarce noi cu hărnicie mare, dacă am afla acum, ce lucrare doreşte el de la noi!‟
11] Spun Eu: „Da, vedeţi, la sfârşit este totuşi necesar ca voi să-l cunoaşteţi mai îndeaproape! Poate că până la urma urmei vă acceptă să deveniţi chiar ucenicii Săi?!‟

12] Spune Suetal către Ribar: „Tu, acest lucru ar fi extraordinar! Poate că într-un anume timp vom fi şi noi în stare să înfăptuim ceea ce a făcut acest minunat şi frumos om tânăr!? Într-adevăr, la o astfel de privelişte a lucrurilor aş vrea eu totuşi, dacă este posibil, să-l cunosc personal!"
13] Spune Ribar: „şi eu, adică noi toţi! Dar prima întâlnire cu siguranţă că va fi mai incomodă decât a fost mai înainte întâlnirea mea cu acel peşte disperat."
14] Spune Suetal: „Cine ştie? Ucenicul fierarului bate cu mult mai multă poftă fierul decât fierarul, pentru a arăta lumii, că şi el ştie să mânuiască la fel de bine ciocanul. Dacă se va ivi o ocazie în timpul mesei de prânz, atunci ar putea prietenul nostru grec să ne atenţioneze asupra lui!?"
15] Spun Eu: „O da, această favoare v-o pot face cu uşurinţă; dar atunci când îl veţi recunoaşte, trebuie să vă comportaţi liniştiţi şi să nu atrageţi atenţia, căci nu iubeşte acest lucru! El se uită doar în inimă şi se mulţumeşte întru totul, dacă vede în aceasta o adoraţie dreaptă şi adevărată!"
16] Spune Suetal: „Oh, acest lucru putem să-l facem şi este cu mult mai deştept şi înţelept; de aceea tu, drag prieten, fi aşa de amabil şi fă un mic semn în timpul prânzului, ca noi să ştim cine este!"
17] Spun Eu: „Foarte bine, foarte bine; acest lucru se va întâmpla! Dar acum este deja aranjată hrana pe masă; de aceea să mergem şi să ocupăm loc la masă! Vedeţi, acolo sub acel tei se află două mese! La acea masă care este mai lugă trebuie să stau Eu, din pricina romanilor înalţi; dar voi aşezaţi-vă la masa alăturată şi aşa noi v-om putea cu uşurinţă să corespondăm!"
18] „Da, da", spune Suetal, „aşa este cel mai bine! Dar acum sunt peste măsură de curios, să-l cunosc pentru prima oară pe acel bărbat, care este adevăratul Mesia al evreilor."
19] Spun Eu: „Foarte bine, dar acum să mergem la masă!" - Eu mă duc în faţă şi cei doisprăzece Mă urmează şi Rafael merge deodată cu Suetal, căruia nu îi este chiar plăcut şi din această pricină îl întreabă, dacă are chiar intenţia să ocupe loc la masa lor.
20] Şi Rafael confirmă acest lucru cu cea mai prietenoasă vocea din lume, ceea ce pe Suetal nu-l încântă deloc, pentru că încă mai are un respect enorm de mare fată de puterea enormă a îngerului. Dar pentru că vorbeşte Rafael atât de prietenos cu el, începe, să-i placă din ce în ce mai mult de el şi nu-l mai deranjază deloc prezenţa acestuia.

EV. 058. capitol.

01] Din toate părţile se pun oamenii la masă, a căror număr a crescut cu patru, din pricina bătrânului Marcu şi a celor doi fii ai săi, care se pricep şi ei în această meserie; căci Marcu avea mai multe scânduri din pricina construirii bărcilor de pescar şi Rafael i-a înmulţit acestea cu permisiunea Mea şi aşa i-a fost atât de uşor lui Marcu să construiască mai multe mese cu tot cu bănci în grădina sa de pomi.
02] Rafael a luat loc între Suetal şi Ribar. Dar la masa Mea, la care ne-am aşezat cu toţii după ordinea din ziua precedentă, s-a pus şi Matael cu cei patru colegi ai săi, care au trebuit să stea cu toţii între Iuliu şi Cireniu. În dreapta Mea se afla Jarah, lânga ea Josoe, după aceea Ebahl şi după Ebahl, ucenicii Mei, respectiv apostolii.
03] La cealaltă masă se aflau bineînţeles aceia, care se aflau în compania lui Cireniu şi a lui Iuliu; şi cei treizeci de farisei împreună cu cel care a purtat cuvântul pentru ei, pe numele Habram, se aflau la o masă în spatele Meu, adică, ca ei să poată vedea foarte bine masa Mea şi a celor doisprăzece.
04] O mare grămadă din cei mai minunaţi peşti gătiţi a fost pusă pe masă şi nu a lipsit nici cea mai bună pâine şi nici vinul cel mai bun. Noi am început să mâncăm şi cei doisprăzece nu au putut să laude îndeajuns peştii, servindu-se cu aceştia; dar cei mai mulţi peşti îi mânca Rafael. El înghiţea, cum se spune, un peşte după altul, ceea ce Suetal a început să observe şi el nu a ştiut ce să spună la aceasta.
05] Dar când Rafael a luat ultimul peşte de pe platou şi l-a pus în faţa sa, a început să-l taie şi când a început să bage o bucată după cealaltă în gură, a început să nu se mai controleze Suetal şi Ribar şi Suetal a spus aceste cuvinte într-un ton frumos lui Rafael: „O tu, minunat şi frumos prieten, ce stomac mare trebuie să ai tu, că intră în acesta o aşa de imensă cantitate de peşte şi de pâine?! Pe platoul nostru mare se afalu mai înainte cel puţin douăzeci de peşti; noi am mâncat doisprăzece şi opt bucăţi mari ai băgat tu la adăpost! Aşa un om tânăr, să mănânce atât de mult?! Este imposibil să fie sănătos! Na, pentru mine este bine şi Dumnezeu Domnul să-ţi binecuvânteze mâncarea! - Face şi acest lucru parte din învăţătura cea mare a Învăţătorului pentru a dobândi înţelepciunea şi puterea, trebuie să mâncăm şi noi aşa de mult?"
06] Spune Rafel zâmbind: „Acest lucru nu chiar! Dar dacă îmi place şi este, atunci de ce să nu mănânc eu atât cât îmi cade bine?! Uită-te la templul din Ierusalim, câte jertfe se mănâncă doar într-o singură zi în numele lui Dumnezeu! Nu ar fi mai exact acolo să întrebi şi să spui: Dar Iehova nu se mai satură deloc; în fiecare zi mănâncă El o grămadă de boi, vaci, viţei, oi, miei, găini şi struguri şi peşti şi capre şi mai multe pâini mari şi câteva damigene de vin şi după o astfel de masă copioasă încă mai doreşte o cantitate destul de mare de aur, argint, perle şi tot felul de pietre preţioase!?
07] Ai întrebat tu vreodată dacă Dumnezeu este chiar aşa de nesătul?! Nu, acest lucru nu l-ai făcut, căci tu ai ştiut mult prea bine, că doar slujitorii templului sunt cei care nu se satură vreodată?! Dacă slujitorii lui Dumnezeu din templu îşi iau totul cu drept şi mănâncă chiar atât de mult în numele lui Dumnezeu, atunci eu de ce să postesc, care sunt cu siguranţă mai mult un slujitor al lui Dumnezeu decât acei nesătui din templu?!"

08] Suetal spune: „Da, da, ai dreptate; dar pe mine m-a mirat doar faptul, că tu, care eşti un tânăr cât se poate de fin, ne-ai întrecut pe toţi în domeniul mâncatului şi nu ai ţinut deloc cont, dacă unul din noi ar mai fi dorit un peşte!‟
09] Spune Rafel: „Ai văzut tu vreodată, că slujitorii lui Dumnezeu au ţinut cont de faptul, că cei care le-au adus jertfele, au mai avut acasă ce mânca? Ei iau fără vreo scuză jertfe şi a zecea parte, chiar şi dacă cei care au dat acestea, mor în următoarea jumătate de oră de foame! Şi iată, aceştia vor să fie slujitori ai lui Dumnezeu şi sunt chiar în faţa poporului orb! Dar tu nu i-ai tras vreodată la răspundere, nici chiar în secret, pe aceşti slujitori ai templului; atunci de ce îţi faci aşa de multe griji din pricina sănătăţii mele, deoarece am dovedit cu fapte, că sunt un adevărat slujitor al lui Dumnezeu?!‟
10] Spune Ribar: „Prietene Suetal, cu acesta nu trebuie să începi o discuţie! Acest băiat miroase tare a Matael şi eu cred, că el ar putea să ne spună dintr-o dată toată povestea vieţii noastre!‟
11] Spune Rafael: „Nu trebuie să vorbeşti aşa de încet, căci eu te aud aşa de greu şi evident că Suetal te aude şi mai greu!‟
12] Spune Ribar: „Da, da, eu am vorbit prea tare!‟
13] Spune Rafael: „şi tu într-un anume fel nu ai vrut ca eu să te înţeleg! Iată, eu aud şi îţi văd gândurile, cum aş putea eu atunci să nu-ţi aud vorbele! Iată, animalul pe care l-am aşezat lângă tine, are totuşi încă multă asemănare cu tine! Dar eu îţi spun, dacă nu vei fi atât de umil ca şi acel animal gri, nu vei găsi degrabă portiţa îngustă spre înţelepciune!‟
14] Spune Ribar: „Dar spune-mi, prietene, de ce m-ai făcut tu de fapt de ruşine în faţa acestor oameni!?‟
15] Spune Rafael: „Doar ţi-am spus cât se poate de limpede acolo, că voi sunteţi încă orbi în sufletele voastre şi că voi nu puteţi vedea pădurea de prea mulţi pomi. Şi dacă acolo aţi fost nevăzători, atât de orbi sunteţi voi şi acum, cu toate că aţi mâncat mai puţin peşti! Dar dacă mai vreţi peşte, atunci spuneţi şi probabil că se vor mai afla câţiva în mare!‟

EV. 059. capitol.

01] Spune un al treilea din cei doisprăzece, pe numele Bael: „Prieteni, mai lăsaţi-mă şi pe mine să spun un cuvânt! Eu de obicei vorbesc puţin şi ascult mai bine ceva înţelept fără întrerupere; dar din cuvintele voastre nu a reieşit nici măcar puţină înţelepciune. Ucenicul are într-adevăr dreptate, din pricina cărui lucru a râs cu poftă de voi; căci şi eu vă spun acum, că voi nu vedeţi pădurea din pricina a prea mulţi pomi. Gândiţi-vă, cine suntem noi şi cine este cealaltă societate; după aceea mulţumiţi-i lui Dumnezeu că încă trăim! Noi suntem nişte viermi de pământ nenorociţi, slăbiţi şi fără pic de valoare şi această companie de aici este alcătuită din oameni puternici, în faţa cărora se cutremură tot pâmântul; şi noi viermi mai avem curajul, să schimbăm cuvinte prosteţi cu ei?! Prietene Suetal, cu ce te-a jenat pe tine, că acest înalt, minunat şi într-adevăr atotputernic tânăr a mâncat în faţa noastră acum opt peşti?! Nu suntem noi aici oaspeţi pe gratis şi nu ne-am săturat noi? Eu cred: dacă suntem sătui peste poate, atunci ce mai vrem noi totuşi? Dacă aşa este construită natura acestui tânăr, ca el, ca s-o satisfacă, trebuie să mănânce mai mult decât noi, care suntem nişte cârpe flămânzite ale templului, atunci nu trebuie să privim acest lucru cu ochi critici! Căci în primul rând nu a mâncat din sacul nostru şi în al doilea rând, a fost din partea voastră cât se poate de prostesc, să-l puneţi într-o astfel de situaţie! Eu vă rog, deveniţi o dată puţin mai inteligenţi! Toate elementele ascultă de acest ucenic şi voi vorbiţi cu el, aşa de parcă ar fi ca voi. O voi sunteţi într-adevăr nişte măgari proşti! El merită, mai mult decât profeţii din timpurile străvechi, adoraţia noastră, din pricina Duhului lui Dumnezeu, care se află în el şi voi vă comportaţi cu el ca şi unul care se află la nivelul vostru! Atunci când a trebuit să mergeţi în faţa preoţilor supremi din templu, eraţi zguduiţi de spaimă; aici este de un milion de ori mai mult decât o mie de preoţi supremi la un loc şi voi vă comportaţi ca nişte prostănaci! Pfui, să vă fie ruşine! Tăceţi, ascultaţi şi învăţaţi ceva; de abia atunci să vorbiţi cu oameni, care sunt cel puţin mai înţelepţi decât voi! Dar lăsaţi-l în pace pe acest tânăr dumnezeiesc, căci altfel trebuie să devin bădăran cu voi, în numele celorlalţi fraţi, care se află la această masă!‟
02] Spune Rafael: „Ai vorbit bine, dragă Bael; dar o astfel de mustrare cruntă nu este în ordinea dreaptă, pentru că în spatele acesteia nu este dragostea, ci se află o aroganţă ascunsă. Căci dacă îi mustri pe fraţii tăi în acest fel, atunci începi să clocoteşti în supărarea ta, devii nervos şi începi să te înfuri şi cu aceasta tu nu faci nimic bun; căci pe spini şi scaieţi nu cresc struguri şi smochine şi pe un loc ars nu apare multă vreme iarba.
03] Dacă tu vrei să conduci un frate, atunci tu nu trebuie să-l prinzi aşa de tare de mână ca şi cum leul îşi prinde prada, ci trebuie să-l conduci aşa cum o găină îşi conduce puiul; atunci vei fi văzut de Dumnezeu, deoarece ai înfăptuit după ordinea din ceruri.
04] Încearcă tu mai înainte puterea şi forţa dragostei, ce poate face aceasta şi până unde ajunge! Dacă se arată, că fineţea dragostei nu ajută la nimic sau doar foarte puţin, de abia atunci să îmbraci tu dragostea în haina seriozităţii depline şi aşa condu-l tu din dragostea profundă pe fratele tău, ţinându-l cu seriozitate, până când tu îl aduci pe drumul cel bun! Dacă se află pe acel drum, atunci dezvăluieşte dragostea ta şi fratele îţi va rămâne pe veci un prieten ceresc plin de mulţumire! Şi acest lucru este mai bine, deoarece este în ordinea lui Dumnezeu din veci.‟
05] Bael face aici ochi mari la această mustrare şi Suetal şi Ribar îi strâng mâinile lui Rafael de bucurie; căci le-a plăcut foarte mult, că au găsit în aşa zisul ucenic tânăr un reprezentant al dreptăţii lor omeneşti.

06] Dar tânărul ucenic spune aceste cuvinte către ei: „Prieteni, mulţumirea pentru o lucrare bună este bine atunci, când are un motiv; dar dacă motivul nu este chiar bun, da, este de fapt mai mult rău decât bun, atunci toate mulţumirea bogată nu este nici măcar puţin mai bună decât motivul în sine!‟
07] La aceste cuvinte ale lui Rafael cască larg ochii Suetal şi Ribar şi Suetal îl întreabă pe Rafael, spunând aceste cuvinte: „Dar, drag şi minunat prieten tânăr, spune-ne la ce te referi!? Nouă ni se pare, că ţie nu-ţi sunt deloc pe plac mulţumirile noastre!‟
08] Spune Rafael: „Vedeţi, la un om după ordinea lui Dumnezeu trebuie ca la sfârşit să fie totul după ordinea lui Dumnezeu. Dragostea curată ca fundament al vieţii în Dumnezeu, adică şi în om trebuie să strălucească din toate faptele. Voi sunteţi acum mulţumiţi, că l-am mustrat pe Bael, pentru că mustrarea lui pentru voi nu a fost din dragoste, ci ea s-a bazat pe supărare, care este prima treaptă a furiei şi a răzbunării. Bael evident că v-a jignit şi voi aţi fiert în inimile voastre, în secret, de supărare şi aţi avut concomitent dorinţa, ca Bael să fie mustrat pentru cuvintele sale severe îndreptate spre voi. Şi vedeţi, o astfel de dorinţă este cel mai tânăr copil al răzbunării, care este acasă doar în iad! Dar acum am fost primul înaintea dorinţei voastre şi i-am arătat ceea ce nu a fost bine la mustrarea sa şi din această pricină voi v-aţi bucurat şi mi-aţi mulţumit.
09] Dar bucuria voastră nu a provenit din faptul, că eu l-am condus pe fratele Bael pe drumul cel drept al ordinii lui Dumnezeu, ci pentru că după părerea voastră şi în locul vostru eu i-am dat o lovitură puternică, prin care s-a mai răcit puţin dorinţa voastră de răzbunare şi ca voi să mai aveţi un motiv să-i spuneţi acest lucru adeseori. Şi iată, deoarece mulţumirile voastre au fost bazate pe acest motiv, care este rău, pentru că nu conţine dragoste, aşa nu poate fi nici mulţumirea în sine bună!
10] Ah, dacă mulţumirea voastră este un rod al bucuriei cereşti, că un frate rătăcit a fost aşezat pe drumul cel bun, atunci este aceasta un rod al ordinii cereşti, care se numeşte dragoste şi dintr-un astfel de motiv este bun.
11] Dacă vreţi, aşa cum este menit să fiţi, adevăraţi copii ai lui Dumnezeu, atunci nici un motiv nu trebuie să vă mişte pentru o acţiune, care nu este bazat în toate părţile pe dragostea pură; căci supărarea, răzbunarea şi răutatea nu au voie să se afle în inimile voastre, căci toate acestea fac parte din iad şi nu aparţin în nici într-un fel cerului.
12] Vedeţi, dacă în casa voastră s-ar afla un frate care este grav bolnav după trup şi ar fi în mare pericol, să fie omorât de această boală, prin care voi aţi pierde cu tristeţe mare un drag frate, cu siguranţă că voi veţi încerca totul, pentru a-l ajuta pe acel frate şi a-l salva de la moarte! Ce bucurie aţi avea, dacă prin efortul vostru s-ar însănătoşi fratele vostru de la zi la zi!
13] Dar dacă simţiţi aşa o bucurie la însănătoşirea trupească a fratelui vostru, - cu cât mai mult trebuie să vă bucuraţi voi, care sunteţi copii ai unuia şi aceluiaşi Tată, atunci când un frate bolnav sufleteşte, care s-a aflat pe drumul nenorocirii, este vindecat pentru viaţa eternă!? - Înţelegeţi voi acest lucru, sau încă nu?‟

EV. 060. Capitol.

01] Spune Suetal: „Prietene, aşa ca tine nu vorbeşte nici un om al acestei lumi! Tu trebuie să fi o fiinţă mai înaltă din cerurile lui Dumnezeu! La sfârşit eşti chiar tu însuţi marele mântuitor din Nazaret?‟
02] Spune Rafael: „Oh, nicidecum! Aceluia să-i dezleg chiar numai şi încălţămintea picioarelor, nu sunt veşnic vrednic! Eu sunt într-adevăr de sus, socotind după duh, dar acum, după acest trup, de asemenea pământesc, sunt numai aceea şi acela, cum m-aţi cunoscut!‟
03] Spune Suetal: „Dar acum, deoarece noi, ca ceilalţi oaspeţi mulţi, am terminat deja de mâncat, aş dori deci totuşi să-l cunosc pe învăţătorul ceresc, pentru a-i arăta cea mai adâncă veneraţie a mea!‟
04] Spune Rafael: „Nu sunt încă împuternicit pentru acest lucru; când va fi timpul potrivit, îl veţi cunoaşte într-adevăr, tu şi fraţii tăi! Dar vezi, mai sunt acum încă aşa unele necurăţii în inima voastră! Acestea trebuie să le recunoaşteţi şi să le destestaţi ca fiind astfel şi să le îndepărtaţi de la voi, că să nu mai vreţi niciodată, în viitor şi din acel moment când recunoaşteţi acestea, ca fiind necurate, să le comiteţi la o oarecare ocazie iarăşi; atunci veţi fi apţi de a-L recunoaşte pe deplin pe marele Invăţător!
05] Acum însă fiţi toţi bine atenţi! Prietenul, care vorbise mai înainte cu voi, va ţine acum, judecând după mina Lui, o oarecare cuvântare; pentru că eu am recunoscut, că guvernatorul superior Cireniu, care stă lângă El, L-a întrebat despre ceva, - şi vezi, când cei mari vorbesc, trebuie cei mici să tacă şi să asculte, unde le este un asemenea lucru cumva permis! De aceea vrem noi acum să tăcem şi să-i lăsăm o dată pe ei, pe înalţii vecini ai noştri, să vorbească!‟
06] Il întreabă încă o dată Suetal pe Rafael, spunând: „N-ai putea tu, prieten tânăr foarte drag, să-mi spui deci, cine este de fapt prietenul bun care vrea acum să vorbească?‟
07] Spune Rafael: „Nu, acum nu, pentru că acum trebuie să tăcem şi să ascultăm! - pentru că atunci când acesta începe să vorbească aşa bine despre orice lucru ar fi, este mereu de cel mai mare interes să-L asculţi! De aceea de acum înainte, până ce el va fi terminat de vorbit, nici un cuvânt mai mult cu voce tare la masa noastră!‟
08] Cu aceasta se mulţumeşte Suetal şi toţi ceilalţi de asemenea şi aşteaptă cu nerăbdare începutul cuvântării Mele. Eu, însă, nu puteam să încep cu cuvântarea Mea mai degrabă, decât

până ce Cireniu ajunsese la sfârşit cu întrebarea lui într-adevăr foarte însemnată despre căsătorie, adulter, despărţirea soţilor şi despre culcatul cu o fecioară de o stare încă necăsătorită.
09] Suetal întreabă, după câteva minute de aşteptare tăcută: „Na, când va începe el deci totuşi odată?"
10] Spune Rafael: „Dar tu om orb şi surd, nu vezi tu aşadar, că Cireniu n-a sfârşit încă cu întrebarea?! Sau se poate într-adevăr începe mai degrabă să vorbeşti şi să răspunzi la o întrebare decât de-abia atunci, când întrebarea a ajuns pe deplin la sfârşit?! Ai răbdare, răspunsul nu va lipsi!"
11] Cu acest răspuns este Suetal deocamdată mulţumit; dar Cireniu lărgeşte foarte tare întrebarea sa prin tot felul de afirmaţii secundare şi Eu încă nu ajung de aceea la cuvântarea Mea de răspuns. Cireniu vorbeşte puţin cam slab din pricina Jarahei care şade lângă, aşa încât fireşte că vecinii noştri nu înţeleg mult din întrebarea sa şi încep de aceea să se plictisească foarte tare, pentru că nu aud acum din nici o parte vreun cuvânt spus cu voce tare; pentru că la romani era un obicei al vieţii de bază, că atunci mii trebuiau să tacă, dacă un om important făcea numai o mină, care le indica tuturor, că el va vorbi.
12] Trec acum iarăşi câteva minunte şi Eu încă nu vorbesc; atunci îi spune Suetal lui Rafael: „Prietene, cei doi domni vorbesc doară cu totul încet unul cu celălalt! De la această discuţie, probabil foarte înţeleaptă, nu vom avea chiar prea mult de câştigat şi noi putem de aceea cu totul confortabil să începem să vorbim despre ceva între noi, ceea ce vecinilor noştri le-ar fi probabil chiar foarte binevenit! Pentru că atunci când asemenea domni înalţi vorbesc ceva încet între ei, nu dau de înţeles oamenilor mici care îi înconjoară, că nu vor să fie auziţi! Noi facem de aceea un lucru foarte nedrept, dacă tăcem acum aşa cu totul şi prin aceasta arătăm prea evident obrăznicia noastră în faţa lor; de aceea să vorbim şi noi despre ceva!"
13] Spune Rafael: „Uite, uite, ce cap deştept eşti tu totuşi! - Uită-te acolo, vine încă o a doua încărcătură de peşti bine gătiţi şi de pâini şi de mai multe pahare pline cu cel mai bun vin la această masă, pentru că voi toţi aţi fost puţin dezavantajaţi din pricina poftei mele de mâncare însemnate!"
14] Spune Suetal: „Slavă lui Dumnezeu de aceea; pentru că eu cel puţin simt încă aşa câteva goliciuni însemnate în stomacul meu! Peştele, pe care îl mâncasem mai înainte, nu a fost unul dintre cei mai mari şi de pâine n-a fost de fapt de asemenea nici un belşug prea însemnat la masa noastră şi astfel poate să ne vină un asemenea supliment numai foarte binevenit."
15] Acum, Marcu cu suplimentul dorit la masă spuse: „Iertaţi, dragi prieteni! Această masă a fost mai inainte puţin mai slab luată în considerare decât celelalte şi aşa am mai rânduit să se pregătească încă un supliment din provizia mea mare; Dumnezeu Domnul s-o binecuvânteze pentru voi toţi!"
16] După aceea apucă atunci toţi cu nădejde în oală cu excepţia îngerului şi mănâncă cu grabă peştii foarte bine gătiţi, nu economisesc pâine la aceasta şi se ştiu şi la vin. Nu durează mult şi masa este pe deplin uşurată de greutatea ei nouă.
17] Atunci când ei aerisiră astfel masa fără un ajutor din partea îngerului, spune Suetal: „Dumnezeu Domnului şi singurului Tată bun al îngerilor şi al oamenilor, Lui singur toată cinstea! Acum aş fi încă o dată iarăşi aşa săturat, cum n-am mai fost de o jumătate de an încoace! Acum se poate într-adevăr tăcea şi aştepta cu toată răbdarea cuvântarea promisă a grecului înţelept, care este probabil aşa un sfătuitor secret al înaltului guvernator peste Colesiria şi respectiv guvernator superior al întregii Asii. Dar cuvântarea prezisă de tânărul nostru prieten se lasă aşteptată drăguţ de mult timp!
18] Guvernatorul superior nu va fi gata cu întrebarea lui desigur foarte amănunţită şi celălalt nu-i poate aduce mai degrabă răspunsul, decât până ce guvernatorul superior va ajunge la sfârşit cu întrebarea sa cu siguranţă foarte însemnată! Aceasta va mai dura încă aşa un timp drăguţ! Dar cei treizeci de mici farisei şi leviţi tineri îşi ascut deja foarte urechile lor! Dar nu iasă încă nici pe departe vreo cuvântare la iveală!
19] Fata tânără nu-mi place însă în serios absolut deloc rău; dar în grec pare ea să fie îndrăgostită până peste urechi! Ea nu întoarce doară nici un ochi de la el şi pare să citească tot felul de lucruri din ochii lui; la fiul tânăr al guvernatorului nu pare ea să aibă nici un ochi aţintit, deşi şade el lângă ea îmbrăcat chiar lăudabil şi începe, cum se pare, să se plictisească aşa puţin! Oho, acum vin chiar încă patru fete destul de cuminţi din casă! Acestea sunt probabil fiicele hangiului! Ce vor face ele acum cumva?!"
20] Spune Rafael: „Eu sunt de părere, că tu, prietene, eşti un limbut şi nu poţi absolut deloc să fii tăcut! Nu vezi tu aşadar, că fetele casei vin să ia blidele goale, pentru a le curăţi pentru diseară?! Eşti tu deci de un duh chiar aşa de limitat, că nu înţelegi aşa ceva de la prima vedere? Cu adevărat, tu nu vei fi încă mult timp un Matael!
21] Incearcă-te totuşi o dată, dacă nu poţi să taci şi să gândeşti doar numai în tăcere; pentru că o anumită linişte exterioară este necesară spre trezirea duhului, fără care această cunoştinţă de viaţă foarte însemnată nu poate trece niciodată în realitatea îmbelşugată!"

Ev. 061 capitol.

01] Spune Rafael: „Vezi, în interiorul unei case este deja de mult totul în cea mai mare dezordine; pline de mizerie şi de tot felul de necurăţie sunt încăperile acesteia. Dar domnul casei are mereu în exterior ceva de lucru şi nu-şi împarte de aceea niciodată un timp, pentru a face curat în interiorul casei sale; deoarece trebuie el însă să se pună pe timp de noapte totuşi la odihnă în

aceasta şi respiră aerul necurat, de aceea devine el bolnav şi slăbit şi îi va fi mai departe greu să-şi cureţe casa şi să se tămăduiască în aerul dăunător.
02] Şi iată, astfel este inima ta tot o casă a sufletului şi cu precădere a duhului! Dacă eşti tu însă mereu activ în afară, către exterior, când îţi vei curăţi atunci casa vieţii tale, ca duhul tău să se dezvolte în aerul bun al sufletului tău?
03] Astfel este necesară liniştea exterioară pentru dezvoltarea sufletului şi a duhului din el înainte de toate ce faci tu!"
04] Spune Suetal: „Dar Matael a spus, că viaţa ar fi o luptă şi n-o poţi dobândi în liniştea plăcută a cărnii; Matael vorbeşte prin urmare altfel decât tine şi tu acum iarăşi altfel decât el! Care dintre voi doi are acum dreptate?!"
05] Spune Rafael: „Eu şi Matael! Viaţa este fireşte o luptă, dar nu una în totalitate exterioară, ci una cu totul imensă interioară împotriva celei exterioare! Omul exterior trebuie la sfârşit să fie total înfrânt de către cel interior, căci altfel moare omul interior cu cel exterior! Lasă acum de aceea limbii tale de carne să i se pună un frâu de către omul interior, ca ea să se odihnească, pentru ca limba interioară a gândurilor şi a sufletului să fie în stare şi să recunoască cât de foarte mizerabil şi necurat mai arată încă situaţia în casa ei de viaţă!
06] Nu te mâhni de toate apariţiile exterioare, neimportante; pentru că puţin este important, dacă cunoşti motivul lor, sau nu! Dar în adevărata sărbătorire a zilei de odihnă, recunoaşte adevăratul motiv al vieţii interioare a sufletului şi a duhului; aceasta să te intereseze mai presus de toate în fiecare om!
07] Ce îţi foloseşte deci, dacă ştii bine şi simţi, că eşti şi trăieşti, dar la aceasta nu ştii nimic, dacă vei fi şi în următoarea clipă şi vei simţi, că eşti astfel?! La ce îţi folosesc toate cunoaşterile şi ştiinţele încă cât se poate de înalte, dacă nu-ţi cunoşti viaţa şi nu simţi nici o ştiinţă despre motivul acesteia în tine?!
08] Dacă vrei însă să recunoşti interiorul tău, atunci trebuie doară să-ţi îndrepţi simţurile tale mai cu seamă înspre interior, tot aşa cum trebuie să-ţi îndrepţi ochii tăi în acea direcţie unde vrei să vezi ceva; dar cum vrei să vezi răsăritul, daca ochii tăi sunt îndreptaţi către apus?! Vezi tu, care ai fost totuşi tu însuţi deja un rabin, nu unul, ca să fii încă aşa de orb ca un embrion în trupul mamei în privinţa sferei tale de viaţă foarte proprie?!"
09] Spune Suetal: „Da, da, da, acest lucru îl admit acum foarte bine şi noi toţi vom tăcea acum ca o statuie din piatră!"

Ev. 062 capitol.

01] După aceea se lasă tăcerea la masă, la aceasta însă intrară cei treizeci de farisei şi leviţi tineri într-un conflinct între ei, pentru că cuvântătorul lor Hebram le-a poruncit oarecum de asemenea tăcerea. Indeosebi este printre ei un anumit Risa, a cărui părinţi au în posesie foarte multe bunuri, care ar trebui să-i revină lui ca singurul moştenitor după moartea lor. Acela critică foarte tare, atunci când Hebram i-a amintit, ca el să se gândească acum mai degrabă la cuvintele înţelepte ale lui Matael şi mai ales la acelea ale Mântuitorului din Nazaret în liniştea limbii sale, decât să bârfească continuu cu gura lui pentru moştenirea lui neimportantă.
02] Risa îi face însă lui Hebram afirmaţia murdară ca răspuns, spunând: „Săracii diavoli vor fi la sfârşit mereu evlavioşi şi vor aluneca în tot felul de înţelepciuni, pentru că ştiu, că nu au multe de aşteptat de la lume; şi cei mari şi bogaţi se fac de asemenea câteodată evlavioşi şi înţelepţi, ca ei să poată aduce diavolii săraci deveniţi turbaţi mai uşor iarăşi înapoi la blândeţe şi răbdare şi aceştia să-şi accepte iarăşi mai departe sărăcia lor care îi apasă foarte tare!
03] Bogatul merge la sinagogă şi se roagă în faţa săracului, pentru a-l face pe acesta să creadă, cât de evlavios ar trebui să fi, pentru a fi astfel binecuvântat de Dumnezeu; şi şi săracul se roagă mult, în primul rând, pentru a fi de asemenea binecuvântat de Dumnezeu şi în al doilea rând, ca bogatul să-l vadă şi să-i dea de aceea cumva totuşi o milostenie. Ce diferenţă este atunci între cei doi? Nu este absolut nici o diferenţă aici! Pentru că acolo bogatul îi ia vederea săracului şi săracul, pe cât de mult este posibil, bogatului, pentru a primi ceva de la el. Dar pe mine nu mă înşeală nimeni, nici chiar un înfăptuitor de minuni, pentru că înfăptuitorii de minuni ştiu chiar foarte bine, pentru cine şi de ce ei îşi înfăptuiesc minunile lor aparente! Când sunt ei foarte mari învăţători ai ştiinţelor lor secrete, atunci zdrobesc ei adesea fireşte mic şi mare, sunt veneraţi de-a dreptul ca fiinţe mai înalte şi se fac prin aceasta bogaţi şi puternici!
04] Pe scurt, pentru orbi este uşor să fii un pictor; pictezi pentru ei un urs şi spui: >Vedeţi, aceasta este o fecioară încântătoare!< şi ei cred acest lucru. Dar dacă ar face cineva o minune în faţa mea, atunci prin aceasta el nu-l va orbi totuşi pe Risa care vede ascuţit şi nici nu-şi va câştiga nici o milostenie şi nici nu va primi!
05] Totul din lume este înşelăciune; cine poate înşela cel mai mult, este mereu cel mai sus! Cine este însă în înşelăciunile sale ceva mai neândemânatic, acela nici nu va face sărituri prea mari pe calea cu hopuri a norocului!
06] Fericit este însă numai acela, care este deja de la început un proprietar bogat în tot felul de bunuri şi la aceasta de o cea mai ascuţită privire posibilă, ca lui să nu i se poată picta un urs ca fecioară gingaşă! Aceasta este concepţia mea sănătoasă asupra lumii şi asupra tuturor realţiilor ei, neâncetoşată de nici un diavol sărac şi şmecher! Aşa a fost tot timpul şi va şi rămâne mereu aşa!
07] Dar cu viaţa veşnică după moarte să mă lase numai fiecare în pace! Pentru că ce adevăr este în aceasta, ne arată fiecare mormânt precum fiecare pom din pădure căzut din cauza bătrâneţii.

Ce vine din pământ, se face iarăşi pământ şi nu există nimic altceva - în afară de închipuirea evlavioasă din partea diavolilor săraci, care este bineînţeles cu drag sprijinită de către bogaţi!"
08] Hebram este, cum am menţionat deja mai înainte, foarte revoltat asupra unor asemenea afirmaţii şi îi spune lui Risa: „La tine nu sunt prin urmare Moise şi toţi proorocii mici şi mari nimic altceva decât, ori înşelători adevăraţi, sau născociţi ai omenirii sărace şi prezentul mântuitor din Nazaret nu va fi la tine caracterizat cu nici un păr mai bine?!"
09] Spune Risa: „Chiar dacă nu tocmai ca înşelători răuvoitori, dar ca înşelători de un fel mai bun în orice caz; pentru că toţi s-au ştiut chiar foarte bine să le picteze oamenilor orbi în faţă, chiar dacă nu tocmai urşi, dar totuşi maimuţe în loc de oameni şi să arate X-ul ca fiind un U!
10] Dar în ceea ce priveşte mântuitorul din Nazaret, s-a făcut el astfel desigur de asemenea prin învăţare foarte familiarizat cu puterile secrete; el le poate folosi acum; şi noi, ca neiniţiaţi privim de-a valma ca un bou la o poartă nouă şi nu ştim cum funcţionează treaba!
11] Dar învăţătura lui este bună, pentru că, dacă ar avea toţi oamenii o asemenea învăţătură şi ar urma-o, atunci ar trebui la sfârşit tuturor oamenilor să le şi meargă cât se poate de bine! Dar cine le va propovădui acum o asemenea învăţătură tuturor oamenilor de pe pământul larg? Şi dacă ar şi fi aceasta cumva făcută să fie posibilă, întrebare: De ce fel de şovăieli şi obstacole de netrecut s-ar lovi o asemenea lucrare?!
12] Pentru că în toate lucrurile sunt oamenii mai receptivi decât tocmai în treaba religiilor lor şi a învăţăturilor lor diferite despre Dumnezeu!
13] Omul obişnuit este peste tot cu mult mai mult animal decât om. Lui îi lipseşte orice inteligenţă mai înaltă şi el nu se va lăsa de aceea ridicat afară din crearea lui milenară în ciuda a toată duplicitatea ei şi nebunia ei dulce, lesne de pătruns; omul mai mult inteligent însă se va gândi în sine: >În prostia veche este bine de trăit; pentru ce ceva nou, despre care nu ai nici o experienţă, cum ar fi acest lucru primit şi cum s-ar putea trăi atunci în acesta?< De aceea sunt asemenea iluminări destinate pentru locuri distincte şi sunt de ţinut în secret aşa de mult pe cât este posbil, dacă ele sunt presupuse să menţină cuvântul care însufleţeşte cel puţin câţiva oameni faţă de mulţimea mare a lumii; dacă aşa ceva trece o dată în generalitate, atunci pierde aceasta cuvântul său, se face acuşi ridicolă şi nici un cocoş nu mai cânta atunci după aceea. Ceea ce poate - spune – un om să înfăptuiască, aceea imită atunci acuşi mii, dacă sunt ei numai oarecum iniţiaţi în treabă!
14] Şi aşa, sunt eu de părere, se va pierde de asemenea acuşi acest, de altfel, bun învăţător din Nazaret, mai ales dacă îi va iniţia şi pe ceilalţi oameni în ştiinţele lui secrete, cum am văzut noi un asemenea lucru tocmai mai înainte la acel om tânăr, frumos, care a dobândit în înfăptuirea de minuni deja o îndemânare maiestruoasă!
15] Dacă însă un ucenic înfăpuieşte deja asemenea lucruri nemaiauzite, ce îi mai rămâne atunci învăţătorului încă de prisos?! Dacă ucenicii pot tăcea straşnic, atunci se poate crea (face) din aceasta cel puţin o instituţie profitabilă, dacă ea nu-şi strică realţiile cu deţinătorii a puterii lumii; pentru că aceştia susţin cu drag asemenea instituţii, care sunt foarte potrivite din pricina efectuării (influenţei) lor deosebite, de a ţine poporul de asemenea în frâu prin făgăduinţe măreţe în lumea de apoi din viitor, constând deobicei din răsplată sau din pedeapsă nesfârşită.
16] Insă, de îndată ce ajung atunci asemenea ştiinţe secrete în popor şi aceluiaşi i se toarnă vin curat, atunci se sfârşeşte totul! Atunci se critică şi se râde însfârşit de totul, nici un om nu mai dă importanţă acestui lucru şi toată valoarea înainte aşa ales însufleţitoare este irevocabil pierdută şi oamenii aspiră atunci la ceva încă mai tare ieşit din comun, nu găsesc însă de obicei nimic altceva, atâta timp cât rămân iluminaţi. Numai după secole, dacă o oarecare prostie veche, dulce a cuprins iarăşi loc, poate un oarecare şmecheraş straniu să-şi facă un oarecare popor mic deja iarăşi birnic pentru câteva secole, dacă el desfăşoară treaba destul de priceput; dacă se arată el însă numai aşa puţin prost, atunci poate să vadă acuşi, cum va dobândi el libertatea cu pielea nevătămată.
17] Vedeţi, eu nu sunt în nici într-un caz profet, cum nu a existat şi probabil că nu va exista vreodată! Dar eu am curajul să spun acum cu certitudine, că templul cu minunatele sale înşelătorii nu va mai rezista nici măcar un deceniu, cu tot cu precauţiile sale! Căci dacă o astfel de instituţie devine prea lacomă de câştiguri, atunci se dă singură de gol, pierde nobilul nimbus şi s-a terminat cu ea! Două mii de ani par termenul limită, care este valabil pentru o învăţătură; după aceea pică în anonimat şi doar în unele cronici se mai pot găsi unele fragmente despre ea.
18] Să socotim doar arta pe care vechii fenicieni au descoperit-o şi care a fost lărgită destul de mult prin egipteni şi greci, aceasta nu poate pierii niciodată, pentru că conţine adevăruri, care sunt pentru fiecare naturale, cât se poate de folositoare şi de aceea de nedistrus.
19] Dar orice altă învăţătură, care cere de la oameni tot felul de jertfe, dacă este recunoscută de aceştia, nu are un alt avantaj, decât faptul că se vindecă câţiva bolnavi şi în cazuri extreme, se poate apela la un miracol, dar acesta nu va ţine! Căci în primul rând nu are la bază o matematică dovedită şi în al doilea rând, nu rămâne, chiar şi cu asigurările din partea donatorului, niciodată atât de curată şi de simplă pentru viitor, cum a fost aceasta de la bun început.
20] De obicei se începe cu tot felul de explicaţii, pentru că fiecare care a înfiinţat o învăţătură este mai mult sau mai puţin un adept al misticii şi de obicei îşi umple învăţătura cu tot felul de frânturi mistice, care cu siguranţă că nu le-a înţeles nici el şi cei care îl vor urma nu vor înţelege nici măcar atât. Cu timpul devine o astfel de învăţătură din ce în ce mai vestită, ceea ce a fost la început mistic devine şi mai de nepătruns, se construiesc hale mari şi se execută ceremonii cu un chip mult prea serios, pentru a arăta şi a da de înţeles poporului vechea sfinţenie a unei învăţături, care a fost cât se poate de uşoară la început. Doar toate acestea nu sunt de folos, căci, cu timpul,

li se vor deschide oamenilor ochii prin tot felul de apariţii în domeniul naturii şi prin raţiunea sănătoasă şi vechea învăţătură este aproape terminată; căci bucăţile care încă mai sunt ţinute ici şi colo, nu mai pot deveni vreodată un întreg rotund. - Vedeţi, aceasta este părerea mea sănătoasă, pe care însă nu vreau şi nu am s-o forţez asupra nimănui."

EV. 063. capitol.

01] Spune Hebram: „Prietene, cum tu ai explicat acum acest lucru, am auzit această explicaţie de mai multe ori; dar aici nu este valabilă, căci aici se află mai mult decât un obişnuit şi cunoscător magicean a vrăjitoriilor persiene şi egiptene!
02] Gândeşte-te doar la cuvintele lui Matael şi la faptele, învăţăturile şi cuvintele marelui învăţător şi tu trebuie să înţelegi pur şi simplu, că eşti pe drumul de piatră cu înţelegerea ta, care pare atât de sănătoasă!
03] Şi eu ştiu câte ceva despre magie şi cunosc diferitele feluri de magie persiană şi egipteană; dar pentru a înfăptui ceea ce s-a întâmplat aici şi toate învăţăturile, pe care noi le-am auzit aici, se îndreaptă evident spre o bază mai înaltă, pe care noi foarte greu ne-o putem imagina.
04] Acel tânăr care stă lângă cei doisprăzece a sfărmat o piatră până s-a făcut nisip în faţa ochiilor noştri, a alcătuit după aceea nisipul pentru a redeveni piatră şi după aceea a făcut ca acesta să dispară cu totul. Şi cum el a reuşit să preschimbe piatra în pâine, după aceea un peşte, care încă se mai poate vedea şi la sfârşit a mai aşezat în faţa tuturor un măgar în cea mai bună formă, prietene, acestea sunt apariţii cu totul diferite, decât acele minuni minore şi fără vreun sens ale magicieniilor din Damasc! Cine poate acolo să numere cât face 'unul cu unul' este uşor capabil, să înţeleagă înşelătoria şi să-i procure o explicaţie în cea mai bună formă posibilă; dar cine poate avea o explicaţie la ceea ce a spus Matael despre singura forţă şi putere a vieţii de bază în şi din Dumnezeu?!
05] Prin urmare tu nu ai aici deloc dreptate, dacă tu adaugi ceea ce s-a întâmplat aici în categoria cunoscută a înşelătoriei; căci Matael ne-a arătat suficient de mult, ce se află în spatele marelui eliberator a poporului nostru de sclavia cea grea a egiptenilor.
06] Moise a fost extraordinar de spiritual în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor, căci pământul nu a mai avut altul ca el. Dar aici, prietene, se află Acela în forma omenească, în faţa căruia şi-a ascuns chipul marele Moise; de aceea este în cel mai mare grad neinteligent din partea ta, să vorbeşti aici despre El ca şi cum ai vorbi despre un om natural!
07] Numără aici oaspeţii cărora li se dă de mâncare de trei ori pe zi cei mai buni peşti, care nu au oase, pâinea, vinul şi tot felul de fructe, li se dă miere, lapte, brânză şi unt! Dar gândeşte-te şi la faptul că gazda noastră este mai mult săracă decât bogată! La 57, 2 ari, este mare proprietatea sa, dar are doar puţin teren arabil şi acesta este, după cum se poate vedea, cât se poate de pietros. Pescuitul merge aici cel mai bine; dar la ce foloseşte pentru atâţia oameni? Noi suntem acum cu toţii aproximativ patru sute de bărbaţi şi toată lumea este sătulă, pe lângă aceasta încă şi animalele numeroase de povară ale romanilor şi ale grecilor şi nimeni nu este la ananghie. Dar du-te tu în cămara gazdei noastre şi tu o vei găsi ticsit de plină cu tot felul de fructe şi cu o masă mare a celor mai bune pâini şi pivniţa adâncă din stâncă este plină de vin, aşa că noi nu l-am termina pe acesta nici măcar într-un an, chiar dacă ne-am forţa să-l bem! Dar întreabă după aceea gazda noastră care este credincioasă şi iubitoare a adevărului, cum a ajuns el să aibă toate acestea şi el nu-ţi va răspunde nimic altceva, decât: 'Doar prin miracole şi iar miracole din partea Vindecătorului cel mare din Nazaret!'
08] Dar dacă aşa stau lucrurile, cui îi mai poate trece prin minte ca să spună, că totul aici este o înşelătorie mare, care a fost planificată de cei mari de pe acest pământ, pentru a prosti mulţimea oarbă ca aceasta să devină mai devotată şi mai uşor de condus?! Eu îţi spun: aici este mai mult, decât poate pricepe înţelegerea a tuturor înţelepţilor de pe acest pământ; aici se află puterea lui Dumnezeu, care s-a aflat din când în când pe acest pământ şi care încă va mai fi pe acesta! Dacă acest lucru nu-l înţelege raţiunea ta sănătoasă, este totuşi aşa cum am spus eu; dar du-te şi convinge-te şi vorbeşte după aceea, dacă aici totul se întâmplă în felul natural!"
09] Spune Risa: „Da, da, dacă aşa stau lucrurile, atunci trebuie să-mi retrag multe din afirmaţiile mele, pe care le-am rostit mai înainte şi prin urmare eu nu vreau să-i răpesc lui Moise şi celorlalţi profeţi valoarea dumnezeiască; dar un singur lucru rămâne adevărat, că la sfârşit nici o învăţătură şi chiar dacă baza acesteia este dumnezeiască, nu rămâne pură nici măcar câteva sute de ani!
10] Moise se afla încă pe munte şi a primit acolo rânduiala lui Iehova şi poporul dansa în vale în jurul unui viţel de aur; dar ce schimbare a avut învăţătura lui Moise, când în locul judecătoriilor a venit regele Saul şi cum a început să arate totul sub domnia lui David şi cât de mult s-a schimbat aceasta pe timpul lui Salomo şi succesorii săi?!
11] De fiecare dată pica ceva pur şi dumnezeiesc şi a fost înlocuit cu nevoile omeneşti şi lumeşti, aşa că efectiv a ajuns la noi doar numele şi săracul Moise a dispărut de tot; doar acest lucru a mai rămas, adică ceea ce le oferă slujitorilor din templu nimbusul dumnezeiesc. Judecăţiile le-au păstrat, pentru a chinui săraca lume într-un fel diabolic, printr-o anume dreptate şi autorizaţie dumnezeiască; dar ceea ce a fost de fapt într-adevăr dumnezeieasc este deja de mult pierdut; din pricina celor zece porunci nu se mai căiesc de mult majoritatea oamenilor. Adulterul la oamenii cunoscuţi, care sunt foarte bogaţi, nu mai este privit ca fiind ceea ce este el, deoarece astfel de oameni se răscumpără pentru mulţi bani din faţa pedepsei omorârii cu pietre. Ei primesc să bea aşa zisa apă blestemată, care nu le face nici un rău stomacului lor; deoarece astfel de păcătoşi, sunt cât se poate de folositori pentru multele necesitaţi din templu! Dar dacă superiorii templului

comit un adulter, atunci cu siguranţă că nu se aude nici un cocoş care face zarvă; doar dacă un drac sărac comite o dată un adulter, acela, bineînţeles, că este ucis cu pietre după fapta comisă.
12] Dar acum citim, prin ce pregătire a puterii şi a forţei dumnezeieşti au fost date de Dumnezeu cele zece porunci în toate capetele lumii prin trăznete şi fulgere şi cum această seriozitate înfricoşătoare dumnezeiască se repetă de mai multe ori în câteva decenii în tot felul de locuri. Cât de des a fost avertizat acest popor, după Scriptură de profeţii mici şi cei mari! Dar la ce folosesc toate acestea pentru timpul actual? Cum ne aflăm noi acum, acest lucru îl ştim mult prea bine şi mai mult eu nu trebuie să-ţi spun! Într-adevăr, dacă există un iad, atunci este imposibil ca să fie mai rău în el decât aici!
13] Dar dacă astfel de revelaţii dumnezeieşti aduc la suprafaţa tristă doar asemenea roade, cum noi le putem vedea printre farisei; atunci eu îl întreb totuşi pe acela care este sănătos mintal, dacă la sfârşit este greu, să aşezi în cui toată credinţa în revelaţii dumnezeieşti!?
14] Ceea ce tu ai spus aici despre acest vindecător, este totul drept şi adevărat şi probabil că învăţătura sa va fi încoronată cu mai mult succes decât toate învăţăturile dumnezeieşti de până acum; dar eu vreau să fiu martor doar cinci decenii cu conştiinţa mea actuală, pentru a vedea, ce înfaţişare va primi în general această învăţătură, făcând bineînţeles abstracţia, că atenţia adevărată să provină, aşa cum a fost mai înainte, din voinţa liberă a omului!
15] Doar un conducător la început şi în o mie de ani vor fi nenumăraţi, care la discursul acestei învăţături cu siguranţă că nu-şi vor uita stomacul! - Spune-mi, dacă eu mă aflu cu părerile mele pe drumul de piatră, aşa cum ai spus tu mai înainte!"

EV. 064. capitol.

01] Spune Hebram: „Da şi nu! În felul pământesc şi omenesc ai tu dreptate după părerea mea, dar după felul dumnezeiesc nu ai dreptate şi de aceea tu te afli încă pe drumul cel pietros; deoarece planurile lui Dumnezeu arată cu totul altfel decât ale noastre. Iată, dacă noi am fi aşezat stelele pe cer, atunci cu siguranţă că acestea s-ar fi aflat într-o oarecare linie; dar Dumnezeu, Atotputernicul, le-a aşezat aşa ca un joc de luminiţe! De ce aşa?
02] Uită-te la iarba de pe câmp, cum cresc tot felul de plante împreună. De ce nu este acolo vreo ordine, la care simţul nostru simetric ar avea o bucurie matematică?! Peste tot, unde îţi îndrepţi simţurile, vei găsi tu totul mai degrabă haotic decât o simetrie în toate creaţiile! Şi totuşi se pare că înţelege ceva Creatorul nostru despre simetrie; căci în primul rând dovada se află în înfăţişarea noastră. Dar dacă bunul Creator este capabil să ţină cont de cea mai perfectă simetrie, dar pe de altă parte nici măcar nu o foloseşte, atunci bineînţeles că trebuie să existe un motiv necunoscut de noi, viermi ai prafului, pe baza căruia ţine cont Creatorul nostru de simetria perfectă şi pe de altă parte se foloseşte chiar de cazul contrar! De ce - nu este un an ca şi celălalt, de ce nu este o zi ca cealaltă?
03] Iată, dacă priveşti aşa lucrurile, atunci trebuie cunoştinţa simetrică şi sănătoasă a omului să mai găsească câte ceva care nu ar fi la locul său; dar atunci vine însuşi Învăţătorul cel mare şi spune: 'Pantofarule, doar atât cât eşti capabil, - poţi să-ţi dai părerea, - dar nu mai departe!'
04] Dar cum vedem noi acum, că în creaţia mare a lui Dumnezeu este aparent cea mai înaltă dezordine haotică legată cu cea mai măreaţă ordine, tot aşa mi se pare mie că stau lucrurile cu revelaţiile lui Dumnezeu pentru oamenii acestui pământ. El, ca fiind singurul Creator, a ştiut cel mai bine, ce este mai folositor în diferitele spaţii ale timpului şi pentru diferitele popoare spre dezvoltarea lor spirituală.
05] El însă, din motive mult prea înţelepte lasă să se ofilească o învăţătură, aşa cum se ofilesc pe pământ nenumărate buruieni şi flori; dar sămânţa, care provine din floare se aseamănă cu adevărul viu şi pur, nu se ofileşte, ci rămâne vie pentru totdeauna.
06] Dar dacă noi vedem, că Creatorul lasă să se ofilească cu timpul tot ce este frumos şi la sfârşit îşi îndreaptă grijile spre dezvoltarea vieţii noastre interioare la tot ce are viaţă şi este cunoscut de noi, ne putem noi atunci mira, dacă acest lucru se întâmplă şi cu ceea ce ne este revelat?
07] Fără cuvinte rostite de o limbă pământească nu poate ajunge nici un fel de învăţătură pură la noi; dar cuvântul exterior este deja material şi trebuie ca la sfârşit, atunci când spiritul interior şi pur s-a dezvoltat, să se distrugă. Şi aşa învăţăturile exterioare dumnezeieşti se schimbă cu timpul foarte mult; dar în schimb se dezvoltă în fundal din ce în ce mai mult, puterea spirituală şi adevărul a unei revelaţii de la Dumnezeu pentru om. - Este sau nu este aşa, prietenul meu Risa?"
08] Spune Risa: „Frate Hebram, eu te admir! Pentru Dumnezeu, prin discursul tău, care este într-adevăr înţelept, ai schimbat cu totul felul meu de gândire şi din această pricină eu îţi datorez nenumărate mulţumiri! Totul este într-adevăr aşa, cum mi-ai spus acum; eu pot să mă gândesc cum vreau, căci pentru mine acest lucru devine din ce în ce mai limpede! Pe scurt, tu ai câştigat complet asupra raţiunii mele! Eu îţi sunt din această pricină dator cu nenumărate mulţumiri."

EV. 065. capitol.

01] Aici Mă întorc Eu şi spun aceste cuvinte către Hebram: „Deci, deci, tu ai avansat acum foarte mult, de fapt voi toţi; cu astfel de ucenici este o bucurie şi ei vor deveni în curând buni lucrători pe dealul de vie al lui Dumnezeu! Dar la un singur lucru Eu vă mai atrag atenţia şi acesta constă:
02] Voi vă asemănaţi încă cu o floricică de primăvară, care la începutul primăverii îşi ridică capul deasupra pământului mort. Dacă nu mai vine îngheţul, atunci le merge bine acestor flori; dart

dacă îngheaţă, aşa cum se întâmplă deseori primăvara, atunci îşi apleacă aceste minunate flori capul şi se ofilesc deseori complet.
03] Eu vă spun aşa: un om înţelege cât se poate de clar adevărul; dar dacă apar deseori nori tulburi, care vestesc vremea rea, asupra unui om, atunci devine inima omului din ce în ce mai tulbure şi de multe ori el nu mai vede nimic, din ce a fost mai înainte atât de bine luminat în faţa sufletului său.
04] Păstraţi de aceea bine în voi, ce aţi aflat acum şi ridicaţi capetele voastre frumos împodobite de-abia atunci peste solul pământesc al stării voastre omeneşti exterioare, când gerurile de încercare vor fi trecut; cu adevărat, atunci nu va mai putea fi distrusă cunoaşterea voastră de nici un ger rău!
05] Totul are însă nevoie de timpul său, până ce aceasta se face solidă şi durabilă; deci şi ştiinţa omului. La ocazie bună se învaţă şi se şi înţelege repede aşa unele lucruri, - dar alte apariţii sunt de asemenea tot aşa de acuşi uitate! De aceea înţelegeţi tot ce simţiţi, mai mult cu inimia voastră decât cu creierul vostru, căci aşa vă va şi rămâne acest lucru în posesie!
06] Dacă vă uitaţi la o floare, atunci aveţi desigur o bucurie adevărată de înfăţişarea ei frumoasă; dar la ce vă foloseşte o asemenea bucurie, care este totuşi în mod necesar tot aşa de trecătoare ca floarea, care trezise în voi o asemenea bucurie?! Puterea florii trebuie însă să se depună în adâncimea acelui vas, în care germenele viu este îngrijit bine şi aşa trebuie şi înfăţişarea voastră exterioară se să ofilească şi puterea ei trebuie să se coboare în solul adânc, unde viaţa veşnică a duhului este bine întreţinută; atunci se va forma din aceasta o bucurie care dăinuie veşnic, cu duhul, asupra frumuseţii interioare adevărate a acestuia, căreia nici un ger nu-i mai poate dăuna cu ceva.
07] Acum, însă, fiţi bine atenţi; pentru că Eu voi ilumina acum acele lucruri puţin mai îndeaproape, despre care Cireniu doreşte o explicaţie mai aprofundată!‟
08] După aceea însă Mă întorsei la Jarah şi la Josoe şi le spusei: „şi voi, cei mai dragi copilaşi ai Mei, puteţi să mergeţi acum puţin în bucătărie la fiicele lui Marcu al nostru, acelea vor ştii să vă povestească aşa unele lucruri, ce au trăit acum de câteva zile încoace în bucătărie, ce să auziţi vă va fi vouă ambelor foarte folositor; pentru că ceea ce le voi mai explica încă oaspeţilor, este o pâine tare ca piatra şi sunt nevoie aici la aceasta de dinţi deja foarte puternici şi bine dezvoltaţi, pentru a putea mesteca cu totul straşnic o asemenea bucată de pâine tare, ca aceasta să nu supere după aceea stomacul foarte sensibil al sufletului şi să-i pricinuiască dureri şi pagubă. Mai târziu, când dinţii inimii voastre se vor face mai puternici, vă va fi şi vouă explicat un asemenea lucru!‟
09] Jarah nu părăseşte, ce-i drept, locul ei chiar cu foarte mult drag, dar Josoe îi spune: „Vino, dragă Jarah, numai foarte bucuroasă cu mine! Pentru că ce vrea Domnul, aceea trebuie să urmezi mereu de îndată cu inima fericită; înţelegi doară un asemenea lucru totuşi mai bine decât mine, de aceea, ridică-te acum numai sprintenă de pe locul tău şi vino după mine potrivit cu voia Domnului!‟
10] După aceea se ridică Jarah şi se duce cu Josoe în casa lui Marcu, unde este ea foarte prietenos primită de către fiicele aceluiaş după obiceiul casei şi acuşi naşte un cuvânt un altul şi copiii discută cu totul plăcut şi învăţându-se reciproc până aproape către seară.
11] Eu însă Mă întorc acum la Cireniu şi spun: „Acum, prieten foarte drag, poţi tu să iei aminte ce răspuns explicativ îţi voi da la întrebarea ta destul de lărgită; la acesta să rămâi tu atunci şi fiecare, care îl va auzi!‟
12] Aici voia Suetal să-i şoptească lui Rafael încă o afirmaţie vioaie asupra faptului că Eu voi începe acum în sfârşit să vorbesc; dar Rafael îi arătă în serios să tacă şi el şi tăcu atunci şi Eu începui să vorbesc aşa mai departe:

Ev. 066 capitol.

01] (Domnul:) „Vezi, este o treabă aparte cu zămislirea unui om! Pentru a zămisli un rod (făt) bun şi sănătos, trebuie doi oameni maturi, anume un bărbat şi o femeie, să aibă o bună rudenie a sufletelor între ei, fără care ei vor ajunge cu greu sau şi adesea într-adevăr absolut deloc la un rod prin actul cunoscut al zămislirii.
02] Dacă sunt acum un bărbat şi o femeie de o natură înrudită în inimile şi sufletele lor, deci, atunci ei să se şi cununeze şi după ordinea cum este ea uşor de găsit în natură, să se folosească de actul de zămislire doar pentru acel scop, pentru a ajunge la un rod viu, potrivit cu asemănarea lor; ceva mai mult, decât este necesar tocmai le acest lucru, este împotriva ordinii lui Dumnezeu şi a naturii şi cu aceasta un rău şi un păcat, care nu este cu mult mai bun decât cel tăcut din Sodoma şi Gomora!
03] Dacă un bărbat are multă sămânţă, atunci s-o pună într-un alt ogor, după felul bun al vechilor părinţi şi patriarhi şi el nu va păcătui. Dacă însă pleacă el în secret afară doar pentru a satisface impulsul său cu desfrânate care se vând şi să se desfăteze prin aceasta fără zămislirea unui rod, atunci comite el prin aceasta cu totul sigur un păcat mare sodomitic împotriva ordinii dumnezeieşti şi împotriva ordinii naturii!
04] Numai un bărbat tânăr, înfocat de zămislire, dacă este el prea pătruns de atracţia unei fete în aşa fel, că este el de-abia stăpân al simţurilor sale, acela poate să se culce cu o fecioară, dacă cu sau fără zămislire; dar după act are el sa-i dea conştiincios ceea ce fusese rânduit de către Moise. Şi dacă a reieşit un rod dintr-o asemenea zămislire de necesitate, atunci trebuie el să-i dea fecioarei de zece sau de o sută de ori a ceea ar fi fost el după Moise numai simplu dator, dacă n-ar

fi reieşit un rod din act; pentru că o fecioară îi aduce unui asemenea om o jertfă mare pe viaţă şi pe moarte! Dacă poate după aceea un bărbat să se cununeze cu o asemenea fecioară, atunci să nu omită el acest lucru; pentru că, cum am spus, ea i-a adus lui o jertfă mare şi l-a eliberat de o povară ameţitoare.
05] Dar, pentru viitor, să-şi ia un asemenea bărbat înfocat de zămislire imediat o soţie după rânduială şi în caz de necesitate, cu acordul drept al soţiei legitime şi o soţie concubină, ca să nu se işte din aceasta vreo ceartă şi neânţelegere; dacă poate însă un asemenea bărbat să se lepede de sine, atunci va fi el în schimb în scurt timp mai uşor părtaş decât un altul la o milostivire duhovnicească mai înaltă a vieţii interoare.
06] Cum ai însă să-ţi iei o soţie legitimă, astfel este un asemenea lucru rânduit deja prin Moise după ordinea din ceruri şi are mai departe să rămână astfel până la sfârşitul lumii.
07] Insă, din cele spuse deja, vei înţelege tu foarte uşor, ce este aici incestul şi de ce este acesta interzis de către Moise ca fiind un păcat mare; pentru că totul este de la Dumnezeu rânduit oamenilor după ordinea dumnezeiască. Cine rămâne într-o asemenea ordine, acela va şi recolta roadele binecuvântării de sus; dar cine acţionează împotriva acestei ordini, acela va recolta roadele blestemului.
08] Dacă însă un oarecare înfocat de zămislire nu poate la toată necesitatea lui să ajungă totuşi la nici o stingere naturală a focului care îl chinuie, aceluia îi sfătuiesc o baie harnică în apă rece şi o rugăciune destul de intensă pentru ameliorarea acestui chin, căci aşa îi va fi luat foarte degrabă un asemenea chin; orice alt fel de stingere este însă rea şi produce iarăşi rău, răul este însă păcat şi naşte iarăşi păcat.
09] Totodată să le fie însă aceasta tuturor părinţilor la inimă, ca ei să nu expună copiii lor maturi la pericolele atracţiilor! Pentru că un material inflamabil poate uşor să ia foc; dacă însă ard o dată flăcările cu vâlvătaie din toate părţile, atunci nu mai merge cu stingerea rapidă adesea absolut deloc şi fără jertfe nu începe să ardă nici o flacără! Când este ea stinsă, se şi arată atunci paguba acuşi, pe care a pricinuit-o ea.
10] De aceea să fie mai ales fecioarele frumos îmbrăcate, dar niciodată atrăgător îmbrăcate şi tinerii să nu fie daţi pradă trândăviei; pentru că trândăvia este mereu producătorul a toate patimile şi păcatele.
11] Cine şi-a luat însă o dată o soţie legitimă, acela este legat de aceeaşi până la moarte şi cartea de despărţire a lui Moise nu anulează adulterul în faţa ordinii lui Dumnezeu, dacă un asemenea bărabat s-ar cununa atunci cu o alta; dar dacă se cununează o femeie despărţită, atunci încalcă şi ea căsătoria. Pe scurt, cine se recăsătoreşte după despărţirea căsătoriei petrecute, este un soţ adulter; iar cine nu se căsătoreşte, deci acela nici nu este un soţ adulter.
12] Duhovnicesc însă încalcă şi acela căsătoria, care se uită la o femeie, care este deja căsătorită şi cuprinde în inima lui intenţia, s-o seducă pe aceasta la adulter prin tot felul de amăgiri, chiar şi dacă fapta săvârşită n-a mai avut loc.
13] Dacă vezi tu însă atracţiile femeii aproapelui tău şi te laşi sedus de aceasta, atunci ai săvârşit de asemenea un adulter; pentru că prin aceasta ai făcut din femeia aproapelui tău o desfrânătă şi ai făcut desfrâu cu aceeaşi. Şi acesta este unpăcat mare şi grosolan în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor şi atunci când ai zămislit un rod cu femeia străină. Dar fireşte că este răul atunci mai mare, dacă te-ai desfrânat cu femeia aproapelui tău doar din pricina dulceţii lascive oarbe şi mute. Asemenea păcătoşi vor fi cu greu părtaşi la împărăţia lui Dumnezeu."

Ev. 067 capitol.

01] (Domnul:) „Dacă însă femeia unui semen, de exemplu, n-a putut concepe un făt de la bărbatul ei adevărat şi are însă un mare dor aprig spre trezirea unui făt în sine şi te doreşte, atunci spune-i bărbatului ei un asemenea lucru! Dacă este el de acord, atunci poţi tu să îndeplineşti fără păcat o asemenea dorinţă. Dacă femeia este fecundată şi dacă ea are după timpul scurs iarăşi un dor aprig după acest lucru şi bărbatul ei este de acord, atunci poţi tu să-i arăţi femeii tot aşa iarăşi amabilitatea, dacă eşti un celibatar. Dacă eşti însă tu însuţi bărbatul unei femei fertile, atunci să nu lipseşti femeia ta de puterea ta; fiindcă pentru acest lucru vă este permis din partea lui Moise să ţii, pe lângă soţia ta legitimă, mai ales dacă femeia ar fi stearpă, o concubină, sau, după necesitate şi mai multe, dar mereu cu acordul soţiei legitime. Dar, dacă aceasta s-ar face foarte tristă din cauza acestui lucru, atunci ar fi timpul să le dai drumul femeilor în plus, tot aşa cum Avraam i-a dat drumul Agarei, pe care şi-o luase din pricina sterpiciunii lungi a femeii sale Sara.
02] Dacă ar ajunge însă o soţie fugită de la bărbatului ei legitim la cineva, într-o ţară străină, ca necăsătorită şi ar omite faptul că ea este deja femeia altui bărbat, atunci n-are acela, care a luat-o astfel ca soţie, nici un păcat, nici atunci, dacă ar afla după aceea, că ea ar fi deja femeia unui bărbat, îl părăsise însă în secret din pricina durităţii şi a nefertilităţii lui; pentru că atunci când acela a luat-o pe cea străină de soţie, doară n-a ştiut, că ea ar fi deja soţia unui bărbat şi când aflase el un asemenea lucru de-abia după aceea, era ea deja femeia lui, de care el acum nu mai poate fi despărţit, fără comiterea păcatului de adulter, afară de moarte.
03] Dar au existat la asemenea ocazii adesea deja acţiuni foarte groaznice prin acest lucru. Noul soţ, dacă era sub legea lui Moise, căuta atunci, dacă femeia străină îi era supărătoare, să se dezlege de aceeaşi prin aceea, că se ducea în secret la primul ei soţ şi îi trăda femeia infidelă şi adulteră. Urmarea era, că o asemenea femeie era atunci ucisă cu pietre şi cei doi bărbaţi puteau iarăşi din nou să se căsătorească, după lege. Aceasta însă să nu mai fie mai departe astfel!

04] Şi Eu vă spun: În acest caz să nu se căsătorească un bărbat celibatar cu o femeie străină, înainte ca el să nu se fi interesat exact de toate situaţiile ei anterioare! Dacă în caz că n-a găsit el nimic şi el se simte foarte tare atras de femeia străină, atunci s-o ia el totuşi de soţie; şi dacă află el de-abia după aceea, din întâmplare, starea anterioară a femeii, atunci să nu fie el un trădător al femeii sale, ci s-o păstreze în felul bun, ca şi când a luat-o. Femeia însă poate să-şi ispăşească păcatul ei anterior prin fidelitatea mare faţă de soţul ei nou; pentru că Dumnezeu nu este un judecător nedrept şi ştie să cumpănească foarte exact slăbiciunile cărnii omeneşti şi să le ia în consideraţie. Un ucigaş al femeii sale este însă mai rău decât o femeie adulteră!
05] Ar fi însă cumva doi vecini, dintre care unul nu poate trezi nici un făt în femeia lui, pentru că a slăbit prea tare capacitatea lui de zămislire în adolescenţa sa din pricina unei rele purtări de grijă, în timp ce celălalt vecin, trăgând concluzia după cei mulţi copii sănătoşi ai lui, posedă o capacitate foarte puternică de fecundare, pentru că trăise peste tot şi totdeauna în ordinea bună şi se aflase în adolescenţa lui sub o supraveghere bună. Ce ar fi aceasta, dacă s-ar duce atunci vecinul sterp la cel fecund şi l-ar ruga, să trezească în locul său, cu capacitatea lui multă, un făt în femeia lui şi vecinul fecund ar face un asemenea lucru din dragoste adevărată către vecinul său, de altfel bun şi cu inima cinstită, fără a avea la aceasta numai gândul cel mai îndepărtat, de parcă ar vrea şi de altfel să facă desfrâu cu femeia vecinului, ceea ce ar fi foarte păcătos? Vedeţi, acesta n-ar fi nici păcat şi încă mai puţin, nici adulter, ci ar fi un asemenea act chiar un serviciu de dragoste secret şi lăudabil, sub un acord tăcut al tuturor celor implicaţi; secret de aceea, ca să nu afle nimeni nimic despre acest lucru, în afară de persoanele arătate, din pricina onoarei vecinului nefecund şi ca nimeni să nu se supere din pricina acestui fapt."

Ev. 068 capitol.

01] (Domnul:) „Dar, dacă un bărbat celibatar sau unul deja căsătorit se desfrânează cu o femeie voluptoasă a vecinului său, fără cunoştinţa aceluiaş, atunci este acesta un desfrâu destestabil. O asemenea femeie este atunci o desfrânată propriu-zisă şi bărbaţii care se desfrânează cu ea sunt atunci desfrânaţii prorpi- zişi, care, ca fiind astfel, nu vor intra niciodată în împărăţia lui Dumnezeu, pentru că un astfel de desfrâu detestabil pierde tot simţul bun din sufletul lor şi ucide tot ce este duhovnicesc.
02] O asemenea desfrânare nici nu este însă de aceea cu absolut nimic mai bună decât adulterul propriu zis, ba chiar adeseori chiar cu mult mai rău decât adulterul. Pentru că la un adulter se pot afla asemenea circumstanţe în planul de fond, care ameliorează foarte tare nelegiuirea acestui păcat şi merită, ca un judecător să le ia tare în consideraţie; dar, la desfrâu, nu pot niciodată să fie luate oarecare circumstanţe atenuante în consideraţie; pentru că la aceasta acţionează cu totul brutal pornirea spre desfrâu urât mirositoare şi nici nu merită la judecată vreo luare în consideraţie oricum formată.
03] O femeie, care se lasă uşor ademenită spre acest lucru, fără o oarecare necesitate dovedită, este rea şi nu merită nici cea mai neânsemnată luare în consideraţie; pentru că slăbiciunea nu scuză aici nimic, deoarece orice femeie poate să dobândească o întărire îndestulătoare, prin încrederea adevărată în Dumnezeu. Dar mai rea este o femeie, care ademeneşte ea însăşi bărbaţii în cursa ei de desfrâu, pentru a se lasciva cu ei în absenţa soţului său!
04] Dar tot aşa de nelegiuit mârşav acţionează un bărbat de stare necăsătorită şi încă mai rău, dacă este el căsătorit, dacă trage el femei la el, se desfrânează cu ele în ascuns şi le plăteşte la sfârşitul desfrâului; pentru că un asemenea bărbat ademeneşte în primul rând femeile, spre infidelitea detestabilă şi în al doilea rând, se face aproape pe deplin steril şi pustieşte astfel ogoarele asemeni unei furtuni rele, că în acestea nu mai poate fi niciodată pusă o sămânţă cu folos.
05] Intr-o cu totul aceeaşi categorie este de pus şi un celibatar, ca şi un căsătorit, dacă lasă să vină la el fecioare (fete) necăsătorite, ca să se desfrâneze cu ele, contra unei oarecare plăţi; şi orice prostituată lascivă este tocmai tot aşa de bine o desfrânată ca o orecare femeie căsătorită, care se dă pentru bani sau alte daruri.
06] Prostituatele să fie numai harnice şi lucrătoare, căci aşa nu le va fi niciodată necesar să spună, că necesitatea le-a constrâns spre acest lucru; pentru că orice bărbat cinstit adorează o fată harnică şi lucrătoare şi n-o va lăsa să sufere sărăcia. Dar, dacă un oarecare dătător de slujbă este un om dur şi zgârcit, deci, atunci să-l laşi pe el şi slujba lui şi să-ţi cauţi un altul; nu va fi absolut deloc greu, pentru o fată harnică şi muncitoare, să găsească o slujbă bună, unde nu va duce ea cu siguranţă nici o lipsă!
07] Cel mai rău vor ajunge însă odată aceia, care se ostenesc cu foarte multă râvnă să ademenească spre desfrâu asemenea prostituate harnice sau chiar fete fără maturitate, prin tot felul de daruri. Cu adevărat, asemenea bărbaţi, dacă necăsătoriţi sau căsătoriţi, se aseamănă cu lupi răpitori în piei de oaie şi îşi vor lua plata lor!
08] Cine trage însă o fată sau o fecioară sau o femeie cu forţa la sine, acela să fie deja aici judecat! Forţa poate să constee în ce-o vrea, dacă în puterea mâinilor, sau în ademenirea cu daruri foarte scumpe, astfel sunt nelegiuiri ambele feluri. Şi puterea vorbirii sau folosirea mijloacelor magic ameţitoare, prin care partea feminină se pune aparent de bună voie la dispoziţia voinţei lascive a bărbatului, nu atenuează acest păcat cu nici un fir de păr, nici atunci, dacă în desfrâu ar fi fost într-adevăr zămislit un făt; pentru că o asemenea zămislire a fost înfăptuită împotriva voinţei a ambelor părţi şi nu contribuie de aceea cu absolut nimic la atenuarea nelegiuirii.

09] Defrâul cel mai detestabil însă constă în pângărirea băieţilor şi în necurăţirea altor mădulare şi părţi ale trupului femeiesc, decât care au fost rânduite de Dumnezeu spre aceasta, sau chiar în pângărirea animalelor; asemenea pângăritori sunt de eliminat pe deplin, pentru totdeauna, din toată societatea omenească.
10] Este însă totuşi, la judecata asupra asemenea nelegiuiri, tot timpul de privit asupra faptului, pe ce fel de scară de educţie s-a aflat un oarecare astfel de desfrânat, sau o astfel de desfrânată; tot aşa este de privit şi asupra faptului, dacă, cumva, omul astfel desfrânat nu este cumva astfel posedat de un oarecare asemenea duh rău, care îl constrânge la un asemenea desfrâu. În primul caz să se îngrijească societatea pentru acel fapt, ca un asemenea om slab raţional să fie dus într-o corecţie bună, în care să fie el disciplinat cu totul ca şi un copil stricat, atâta timp până ce s-a făcut el un alt om; pentru că, dacă un om a învins o dată natura de animal a cărnii sale şi mintea lui s-a limpezit, atunci va începe el să şi ducă o viaţă mai curată şi nu va mai cădea uşor înapoi, în natura lui veche de animal. În (al doilea) rând, ca cel al stării de demonizare, este un asemenea desfrânat de pus, de asemenea, după gratii; pentru că asemenea oameni sunt, din pricina supărării mari, de îndată de îndepărtat din societatea liberă de oameni.
11] Dacă sunt ei o dată într-un loc sigur de păstrare, atunci să fie ei vindecaţi prin post şi prin rugăciuni făcute pentru ei în numele Meu. Dacă sunt ei o dată vindecaţi şi se arată că au scăpat de demonizarea lor necurată, atunci sunt ei de asemenea de pus iarăşi pe deplin în libertate.‟

Ev. 069 capitol.

01] Spune Cireniu: „Doamne, pentru a doua metodă, la care nu există un om atât de puternic spiritual şi în faţa cuvintelor şi a voinţei unui alt om, să se aplece spiritele rele, care ocupă carnea acelui om, nu se pot oare folosi mijloace naturale, cel puţin doar atât de departe, încât acel om să alunge, prin puterea voinţei şi a cuvântului, aceste spirite rele dintr-un om care nu este chiar atât de puternic?‟
02] Spun Eu: „Primul remediu din domeniul naturii este postul. Unui astfel de om să i se dea, pe o zi, doar o jumătate de livră de pâine de secară şi un urcior de apă, între timp i se mai poate da, tot a doua zi, suc de aloe amestecat cu două picături de măselariţă, după natura celui stăpânit şi acest lucru îi va fi de ajutor; dar doar acest lucru nu-l va ajuta întru totul, deoarece este nevoie de aşezarea mâinilor, în numele Meu.
03] Dar şi aşa trebuie ca acest judecător să-şi aibă îndreptată inima, în astfel de cazuri, că în faţa sa se află un om foarte rătăcit şi nu un diavol întruchipat.
04] Dar, dacă un om este prea încăpăţânat în abaterea sa şi nu este deloc format şi nici posedat, atunci acesta poate fi pedepsit cu stricteţe.
05] Dacă devine mai bun acest om şi începe să-şi urască păcatul pe care l-a comis, atunci poate fi acesta tratat cu dragoste; dar dacă un astfel de om rămâne aşa cum este şi rămâne cu comoditate agăţat de abaterea sa - căci un astfel de bou stârnit nu poate ascunde acest lucru întru totul -, atunci se poate ca el, dacă este într-un anume fel format, să fie alungat dintr-o comună, undeva departe, într-un deşert, unde îl va îndrepta disperarea cea mare; şi dacă acesta se va înbunătăţi, atunci să-i meargă mai bine - şi dacă nu, atunci să-l devoreze ţinutul acela pustiu.
06] Dar, dacă un om nu este format şi nu dau nici un rezultat pedepsele şi posturile, atunci poate chiar să fie castrat de un doctor cunoscător şi prin acest lucru se poate să i se salveze sufletul. Doară există unii oameni, care s-au mutilat singuri, din pricina împărăţiei lui Dumnezeu. Tot aşa se poate să fie - dar doar în acest caz - , că unii oameni au fost schilodaţi de judecătoria unei comune; căci în acest caz este cu mult mai bine să intri în împărăţia lui Dumnezeu mutilat, decât să intri întreg în iad! Dar acum ştii tu cum trebuie judecat, totul ce apare, din pricina dorinţei trupeşti.! Doar acest lucru mai adaug, că, pe viitor, se va proceda judecătoreşte în astfel de cazuri asemănătoare, aşa cum aţi auzit voi acum de la Mine.
07] Pentru astfel de delicte a poruncit Moise uciderea cu pietre şi moartea prin foc; dar acest lucru să se întâmple doar la ocazii extraordinare, din pricina exemplului înfricoşător pentru ceilalţi şi acest lucru doar cu acei păcătoşi, care refuză pur şi simplu să se îndrepte. Dar Eu nu-l corectez pe Moise, ci Eu vă sfătuiesc doar, să fiţi cât este posibil de îngăduitori, până când nu cere situaţia de neândreptat măsuri drastice.
08] Fiţi nişte judecători buni şi drepţi, prin adevărata dragoste pentru aproapele şi prin aceasta veţi avea şi voi o judecată blândă şi bună; căci cu care măsură măsuraţi, cu tot aceeaşi măsură vi se va măsura.
09] Dacă sunteţi milostivi, atuci veţi avea parte de milă; dar dacă sunteţi severi şi de neschimbat în părerile şi în judecata voastră, atunci cu siguranţă că veţi găsi şi voi o dată nişte judecători severi şi de neschimbat.
10] Gândiţi-vă la astfel de judecăţi, că spiritul şi sufletul omului se poate modela şi este binevoitor; dar carnea este şi rămâne slabă şi nu există nici unul, care se poate lăuda din pricina tăriei cărnii sale.
11] Renăscuţi în spirit nu există în adevăratul sens al cuvântului; căci renaşterea adevărată şi pură a spiritului o poate dobândi omul doar atunci, când Fiul Omului va termina în abundenţă ceea ce El trebuie să pricinuiască!
12] Reţineţi acest lucru şi înfăptuiţi după el!‟

EV. 070. capitol.

01] Spune Cireniu: „Toată mulţumirea ţie pentru aceasta; căci, până acum, m-am împotmolit eu într-un lucru, care mi-a dat multă bătaie de cap, deoarece ştiu acum, cum trebuie să procedez într-o judecată corectă şi eu sunt acum ferm convins, că nu mai există un caz, în care să am dubii, dacă eu judec într-un fel sau altul. Doar o singură întrebare îmi mai dă de gândit şi aceasta sună aşa: Nu există nici un caz, în care s-ar putea pune capăt unei căsătorii încheiate, ca fără cele două părţi despărţite, să se facă vinovate de adulter, atunci când acestea doresc o altă căsătorie?"
02] Spun Eu: „O da, astfel de cazuri cu siguranţă că există, de exemplu: un bărbat are o femeie, care este complet dotată cu toate farmecele femeieşti; dar la dezvelire se arată, că femeia este un hermafrodit. Într-un astfel de caz trebuie ca acea căsătorie să se anuleze, atunci când se cere; dar bineînţeles, dacă nu există un reclamant, atunci nu poate fi vorba de un judecător pe acest pământ. Dar, pentru un astfel de caz, ar trebui o lege, prin care o astfel de căsătorie să nu se lege şi partea, care ştie mult prea bine că nu este aptă pentru nevoile mariajului, ar trebui să fie tras la răspundere ca fiind un înşelător şi ar trebui ca acesta să despăgubească partea cealaltă într-un fel. Dar în ceea ce s-a spus acum aici, a fost vorba de partea femeiască, dar este valabil şi în cazul în care un bărbat, nu este un bărbat adevărat. Dacă femeia îl părăseşte şi se căsătoreşte cu altul, atunci nu comite ea adulterul.
03] Dar există şi între bărbaţi unii, care s-au tăiat singuri din pricina împărăţiei lui Dumnezeu, sau mai există şi alţii, care au fost tăiaţi în tinereţea lor pe baza unui motiv lumesc, aşa cum există deja unii tăiaţi în pântecul mamei lor; toţi cei mai sus numiţi nu sunt apţi pentru o căsătorie şi faptul că ei nu sunt apţi propune deja de la bun început întreruperea acestei căsătorii.
04] Sau, o parte sau cealaltă ar putea să aibă o boală trupească, lângă care celeilalte părţi îi este imposibil să trăiască, atunci bineînţeles că trebuie pus capăt unui astfel de mariaj - dar doar în cazul în care cealaltă parte nu a ştiut nimic despre acea boală înaintea căsătoriei; dar dacă a ştiut că există acea boală şi a acceptat totuşi căsătoria, atunci este valabil acel mariaj şi nu se poate să i se pună capăt! Dar asemenea boli, prin care se pot întrerupe căsătoriile sunt: demonizarea a unei sau a altei părţi, tot aşa o nebunie periodică, lepra ascunsă, umflături de cancer, păduchii permanenţi, o boală netratabilă de plămâni, epilepsie, nefolosirea totală a cel puţin două simţuri, artrita şi mirosul persistent a trupului şi a sufletului.
05] Dacă partea cea sănătoasă nu a ştiut nimic, că cealaltă parte este bolnavă, într-un fel sau altul, atunci poate de îndată să ceară anularea acelei căsătorii şi acest lucru trebuie să i se îngăduie! Căci în astfel de cazuri este partea sănătoasă înşelată şi înşelătoria anulează orice act şi prin urmare şi căsătoria.
06] Dar dacă soţii nu vor să divorţeze după voinţa părţii sănătoase, atunci este valabilă acea căsătorie şi nu se mai poate anula mai târziu în afară de masă şi de pat; căci aici este valabilă propoziţia voastră: Volenti non fit injuria (Celui care vrea, nu i se întâmplă o nedreptate.)!
07] În afară de aceste motive nu mai există altele, care pot fi acceptate pentru anularea căsătoriei.
08] În toate celelate cazuri de căsătorie trebuie ca soţii să aibă răbdare până la moarte; căci dacă tinerilor le-a plăcut mierea, atunci trebuie să se mulţumească şi cu veninul căsătoriei.
09] Dar mierea căsătoriei este şi aşa partea cea mai rea; de abia în partea veninoasă a mariajului începe seriozitatea de aur a vieţii. Dar aceasta trebuie să se instaleze peste tot; căci dacă aceasta nu s-ar instala, atunci le-ar merge rău răsadurilor pentru cer.
10] În seriozitatea vieţii, care este deseori amară, începe să se dezvolte sămânţa (spirituală), care în viaţa permanentă de miere s-ar înăbuşi, ca şi o muscă, care cu poftă se repedă la oala cu miere şi din această pricină, deoarece mierea este prea dulce, trebuie să renunţe la viaţă. - Ai înţeles acum totul?"

EV. 071. Capitol.

01] Spune Cireniu: „Da, Domnul şi Învătătorul meu de sus! Un singur lucru ar mai exista şi despre aceasta doar un singur cuvânt şi tot ce are de-a face cu mariajul este epuizat.
02] Iată, un oarecare bărbat, care în rest îşi ţine ordinea peste tot, are o femeie, care are o natură a cărnii senzuale - cum există într-adevăr pe acest pământ femei, care nu se mai satură niciodată. O astfel de femeie senzuală cere de la bărbat de mai multe ori pe zi statisfacerea şi calmarea cărnii. Bărbatul bineînţeles că-i spune femeii: 'Tu ai primit şi pentru timpul, care este stabilit de Dumnezeu, ai nevoie de linişte, ca ţie să nu ţi se întâmple ceva în starea ta binecuvântată, în satisfacerea fără rost a cărnii tale.'
03] Dar femeia senzuală nu vrea să audă nimic despre o învăţătură aşa de bună şi cere de la bărbat cu nerăbdare, să-i satisfacă cererile. Dacă îndeplineşte bărbatul voinţa femeii, atunci evident că se află în desfrâu şi prin aceasta păcătuieşte el, după cuvintele Tale, împotriva ordinii dumnezeieşti; dar dacă o reţine, atunci păcătuieşte împotriva voinţei femeii sale şi o obligă pe aceasta să se satisfacă prin tot felul de metode nenaturale sau o împinge spre adulter şi spre desfrâul cu alţi bărbaţi.
04] Tot astfel există însă pe de-altă parte şi asemenea iepe lascive de bărbaţi, care femeii lor sărace, pudice nu vor să-i îngăduie nici o linişte adesea încă cu puţine ore înaintea naşterii de prunci. Despre aceasta apar adesea plângeri tari, ce decizie valabilă juridic şi valabilă în faţa lui Dumnezeu şi a toată lumea mai bună să ia însă în acest caz un judecător înţelept?

05] Dacă bărbatul aşezat sau femeia morală cere un divorţ din pricina ordinii şi a împărăţiei lui Dumnezeu, să fie el acordat sau nu?‟
06] Spun Eu: „Da, în acest caz se poate acorda un divorţ după cererea a uneia sau a celeilalte părţi, dar nu unul pe deplin, dar totuşi mai mult decât numai în privinţa patului şi a mesei, ci şi de la obligaţia de întreţinere reciprocă şi a dreptului de moştenire, care două lucruri se sting de-abia atunci într-un motiv de divorţ mai minor, dacă o parte se depărtează pe deplin peste trei ani de cealaltă parte divorţată doar de la masă şi pat, fără un motiv întemeiat şi nu s-a mai îngrijit de partea lăsată în urmă, ci a urmat atunci distracţiilor sale.
07] La divorţul, care ar avea de urmat aici în cazul tău arătat la cererea părţii bune, se stinge şi întrunul (în acelaşi timp) orice altă pretenţie oricum înfăţişată asupra dreptului.
08] Dar este foarte tare de privit asupra faptului, ca divorţul să fie acordat abia atunci, când este el cerut de partea bună şi aceea mai rea este de acord cu aceasta; dacă aceasta nu consimţeşte şi promite pentru asta îndreptare, atunci nu-i este aici de acordat divorţul nici părţii bune, ci să i se facă doar o notiţă (notă de protocol) şi ea să fie după aceea îndemnată spre răbdare.
09] Dacă vor însă soţii divorţaţi în acest caz să trăiască iarăşi împreună în bună înţelegere, atunci n-au nevoie ei de o nouă legătură conjugală, ci intră aici vechia legătură în deplina ei vigoare, conform voinţei ambelor părţi şi un divorţ eventual cerut pentru a doua oară nu-i mai poate despărţi, în afară de cazul de necesitate, de la pat şi masă.
10] Dacă însă un bărbat are o femeie foarte doritoare şi îi acordă femeii cu luciditatea inimii sale dorinţa ei, dacă îi permite un asemenea lucru puterea lui, atunci nu comite el prin aceasta tocmai un păcat prea mare împotriva ordinii lui Dumnezeu; pentru că fiinţa unei asemenea femei se aseamănă cu un pământ uscat, pe care grădinarul trebuie să-l ude deseori în timpul fierbinte al verii, dacă vrea să menţină o plantă. Dacă vine însă atunci toamna umedă, va avea orice pământ umezeală îndeajunsă. Dar la aceasta bărbatul lucid să-şi şi prelucreze şi să-şi formeze femeia lui duhovniceşte cu hărnicie şi acest lucru îi va aduce roade bune.
11] Răbdarea este însă mereu mai bună decât dreptul cel mai bun.
12] Dar drept mai mult să dorească divorţul, are o femeie pudică din pricina prea marii porniri spre desfrâu a bărbatului ei, decât un bărbat din pricina marii lascivităţi a femeii sale; pentru că femeia o dată binecuvântată are nevoie de linişte pentru timpul, pe care Dumnezeu l-a rânduit în natura femeii. Bărbatului însă nu i-a fost rânduit nici un timp şi de aceea are el nevoie de mai puţină linişte a naturii sale decât femeia binecuvântată; de aceea şi este la judecată mai degrabă de ascultat o femeie binecuvântată decât un bărbat cumpătat.
13] La un bărbat este încă foarte tare de privit asupra faptului, ce fel de viaţă a dus el înainte de căsătorie, dacă nu l-a făcut cumva un timp destrăbălat din tinereţe prin multe păcătuiri cumpătat şi incapabil. La o femeie foarte doritoare însă cade această întrebare aproape de la sine. Pentru că, dacă deja ca fată s-a aruncat în braţele unei vieţi desfrânate din pricina câştigului, atunci natura ei s-a făcut prin aceasta deja foarte insensibilă şi dacă ar fi să fie ea mai târziu încă femeia aşezată a unui oarecare bărbat, atunci va arăta treaba foarte îngheţată în ceea ce priveşte dorul lui aprig; dacă însă o femeie ca încă fiind fecioară a fost ţinută foarte disciplinat sub o tutelă fierbinte, atunci nici nu este aici de căutat motivul eventual pedepsibil în starea necăsătorită feciorelnică, ci doar în natura femeii, la care motiv are judecata de-abia de luat notă în acest caz.
14] Impotriva puterii naturii este însă orice decizie judecătorească, încă cât se poate de înţeleaptă, o nucă goală şi astfel ar fi de folosit la o femeie cu sânge fierbinte şi leacuri corespunzătoare din domeniul naturii şi cu aceleaşi o învăţare corespunzătoare la inima femeii şi atunci îi va fi aceleaşi într-adevăr mai bine. - Vezi, aşa trebuie să te porţi în acest caz. Dacă însă mai ai tu cumva încă o îndoială, atunci lasă s-o aud!‟

Ev 072 capitol.

01] Spune Cireniu: „Tu ai menţionat mai înainte ceva despre un leac natural; în ce ar putea într-adevăr consta acesta?‟
02] Spun Eu: „În cumpătarea naturală a vieţii! Un sânge fierbinte este mereu de o natură mai tare mistuitoare decât unul rece; de aceea şi sunt oameni cu sânge fierbinte mai mâncăcioşi decât cei cu sânge rece şi au o plăcere mereu crescătoare către multe mâncăruri şi băuturi bine gustoase.
03] Dacă asemenea oameni se pun însă în cumpătare sau sunt îndemnaţi spre cumpătare, întrucât li se şi explică aceasta cu inima prietenoasă, de ce se face aşa ceva pentru ei şi li se recomandă cumpătarea şi mai marea sărăcie la mâncare, atunci va începe sângele să pulseze acuşi mai rece şi simţul senzorial să piardă foarte din puterea lui, fără nici cel mai neânsemnat dezavantaj pentru sănătatea de altfel a trupului şi a sufletului.
04] Dacă însă la o femeie foarte lascivă n-ar dobândi natura încă nici o schimbare simţibilă şi prin luarea în consideraţie mai îndelungată a cumpătării de aur, atunci să bea seara, la lunile descrescătoare, apa frunzelor fierte de baci cu ceva suc de aloe, cam patru linguri pline, dar nu în toate zilele, ci numai fiecare a treia sau a patra zi şi natura înfocată a femeii va începe prin aceasta să se arate desigur mai bine.
05] Dacă însă ar avea toate acestea, împreună cu învăţăturile bune menţinute pe lângă, un efect mic sau absolut nici unul, se poate de-abia atunci introduce, la cererea bărbatului, divorţul mai înainte analizat pentru acest caz în privinţa mesei şi a patului.
06] În orice caz este însă aici femeia cumpătată şi chinuită de bărbatul lasciv de zece ori mai degrabă de ascultat - mai ales, dacă s-ar afla deja în circumstanţe binecuvântate - decât un bărbat chinuit de femeia lui lascivă; pentru că un bărbat cumpătat are în afară de mijloacele

morale încă o sumedenie de mijloace disciplinare (mijloace de pedepsire) naturale, cu care poate să răcească foarte tămăduitor fierbânţeala femeii şi nu-i va fi femeii cu sânge prea fierbinte spre daună, dacă bărbatul, din voinţa lui bună ţinută în secret îi arată aceleiaşi aşa puţin câteodată ceva dintr-o seriozitatea bună. Numai că un asemenea lucru nu trebuie niciodată să provină dintr-o furie sau mânie ascunsă, ci mereu din adevărata dragoste secretă către aproapele, căci altfel nu numai că n-ar fi aceasta folositor din partea lui, ci ar dăuna numai.
07] În aceasta constă însă acum totul laolaltă, ceea ce priveşte aici căsătoria şi păcatele înspre toate părţile şi lumea să se orienteze potrivit cu aceste lucruri în toate locurile.
08] Să fie însă despre acest lucru chiar rânduită o lege legală din partea statului în aceea că, căsătoriile o dată încheiate să fie ţinute moral atât de bine pe cât este posibil şi că oameni, care sunt cumva bolnavi de boli trupeşti sau sufleteşti, să nu fie admişi la căsătorie; pentru că din asemenea căsătorii nu poate niciodată să reiasă o reproducere binecuvântată cu desăvârşire.
09] Să fie însă de asemenea înteprinsă o examinare cu cei altfel fără boli, la care să se arate, dacă mirele tânăr şi mireasa tânără sunt apţi unul pentru celălalt.
10] Dacă găseşte atunci un examinator înţelept, autorizat cumva noduri ciudate, atunci să reţină admiterea pentru legătura deplină de căsătorie şi celor care vor să se cunune să le pună urmările rele destul de viu la inimă şi să le arate, că admiterea spre legătura deplină de căsătorie nu poate fi acordată atâta timp, cât nodurile stricăcioase persistă.
11] De asemenea, un om autorizat de stat de a da certificate de căsătorie să le facă celor doritori de căsătorie destul de limpede seriozitatea de viaţă a căsătoriei încheiate şi scopul înalt ceresc al aceleiaşi.
12] Dacă se arată că, prin aceasta, cei doritori de căsătorie încep să se arate tot mai cumpătaţi, pun la o parte nodurile lor lumeşti, aşa încât vor să se lege prin căsătorie doar din cauza valorii de om reciproce, atunci de-abia să acorde un asemenea împuternicit admiterea pentru legătura de căsătorie pe deplin valabilă. El să scrie făgăduinţa de fidelitate într-o carte, ca semn al unirii prin casătorie de neanulat, cu scrierea sub a anului şi a zilei a unirii prin căsătorie săvârşite şi să rămână mereu în cunoaşterea relaţiilor de căsătorie ulterioare - cum se dezvoltă cumva aceasta, dacă bine sau rău.
13] Să nu fie de aceea străini, oameni băgaţi în obşte, asemenea împuterniciţi înţelepţi pentru încheierea căsătoriilor, ci pretutindeni numai localnici, care cunosc oamenii, tineri şi bătrâni, aproape aşa de bine ca pe ei înşişi; astfel vor fi prin aceasta cele multe căsătorii date greş desigur prevenite şi va exista atunci multă binecuvântare într-o asemenea obşte curăţită.
14] Ar fi de aceea bine, de a pune în fiecare comunitate mai mare o judecătorie matrimonială (judecătorie a căsătoriilor), care ar avea mereu de vegheat peste toate lucrurile în privinţa căsătoriilor. Fireşte că o asemenea jurisdicţie ar trebui să fie de un caracter foarte ireproşabil şi ar trebui să fie la conducerea ei pretutindeni un om asemeni lui Matael.
15] Acest om să şi privească mai cu seamă la uniri în căsătorie asupra faptului ca un un bărbat tânăr sub douăzeci şi patru de ani să nu încheie niciodată o căsătorie valabilă şi o fată niciodată sub douăzeci de ani. Pentru că acest timp este cel puţin necesar pentru maturitatea necesară pentru o căsătorie bună şi durabilă şi în duh. Pentru că căsătoriţi prea tineri se strică prin savurare senzuală reciprocă, se scârbesc acuşi unul faţă de celălalt şi strâmtorarea căsătoriei este gata.
16] De aceea să depindă toată fericirea adevărată a căsătoriilor de judecărorul menţionat principal al căsătoriilor; în care comunitate va conduce atunci un judecător principal foarte înţelept funcţia lui foarte importantă, acolo va şi arătă acuşi situaţia în cel mai binecuvântat mod.
17] Un asemenea judecător principal va ţine atunci în inimă şi în ochi şi educaţia şi buna creştere a copiilor din comunitatea lui încredinţată şi va înţelege să prevină tuturor supărărilor cu mijloacele corespunzătoare; pe cei împotrivitori îi va pedepsi şi pe cei râvnitori pentru tot binele şi adevărul va înţelege să-i laude şi prin aceasta, să-i răsplătească, făcându-i limpede atenţi asupra binecuvântării conducerii gospodăriei lor.
18] Dar el nu ar trebui, cum s-a mai întâmplat ici şi colo, să îngăduie premii, căci astfel de motive exterioare nu sunt folositoare pentru formarea spirituală a unei parohii; deoarece membrii acesteia se întrec în faceri de bine, dar nu din pricina binelui în sine, care ar trebui să şi-l formeze fiecare om.
19] De abia mai trebuie pe lângă menţionat, că în sfârşit din aceasta - făcând abstracţie, că astfel de căsătorii sunt mai pure în ordinea lui Dumnezeu şi roadele binecuvântării le vor primi tot timpul de sus, bucurându-se de ele - chiar şi un stat mare şi conducătorul îmbălsămat îşi pot trage cele mai mari favoruri naturale şi de comportament; căci dacă un stat vrea să aibă subalterni buni, atunci trebuie ca pe aceştia să-i formeze deja din leagăn. Dacă părinţii vor să aibă copii buni, atunci trebuie ca pe aceştia să-i formeze deja din leagăn, căci, în caz contrar, aceştia devin sălbatici şi un chin pentru părinţi, în loc să fie o alinare şi o proptă solidă în zilele bătrâneţii.
20] Dar dacă căsătoriile ar fi ţinute în ordinea cea bună, atunci ar ieşi din astfel de căsătorii copii buni şi din copii ordonaţi reies cetăţeni ordonaţi şi aceştia vor deveni cetăţeni buni în inimă pentru împărăţia lui Dumnezeu; şi prin aceasta este totul rezolvat, ce poate cere ordinea dumnezeiască întotdeauna de la oamenii acestui pământ! - Este pentru tine totul limpede şi cât se poate de simplu?"

EV. 073. capitol.

01] Spune Cireniu: „Da, Domnul şi Învăţătorul meu în Duhul Tău din veci! Acum nu mai am nici o întrebare referitor la această temă. Doar, un singur lucru ar rămâne de dorit, că ceea ce s-a vorbit

acum aici, să fie totul scris; căci în aceste cuvinte se află baza bună şi folositoare pentru un stat nou.‟
02] Spun Eu: „Iată, Rafael va face aceasta pentru tine; lasă din această pricină să i se aducă material de scris!‟
03] Cireniu ordonă de îndată slujitoriilor săi să aducă material de scris şi aceştia merg şi aduc peste câteva clipe mai multe role de pergament goale şi de asemenea nişte table de cupru pentru a le grava. Când toate acestea sunt aduse, îl chem Eu pe Rafael şi acesta vine repede la masa noastră şi îl întreabă pe Cireniu, cum i-ar place mai bine, să fie scrise aceste cuvinte pe rolele de pergament, sau pe tablele de cupru.
04] Spune Cireniu: „Pe rolele de pergament s-ar putea folosi mai bine, dar pe tablele de cupru s-ar păstra mai bine pentru urmaşi; dar dacă am eu aceste cuvinte pe rolele de pergament, atunci mă voi ocupa eu de transcrierea corectă pe tablele de cupru.‟
05] Spune Rafael: „ştii ceva, pentru că nu mă costă nici un lucru în plus sau în minus, dacă eu scriu aceste cuvinte simplu sau dublu, voi scrie eu deodată rolele de pergament şi tablele de cupru!‟
06] Cei doisprăzece la masa alăturată cască ochii mari şi sunt foarte curioşi să vadă şi să observe, cum tânărul ucenic va scrie totul cu ambele mâini deodată.
07] Suetal mai spune încă câteva cuvinte către Ribar: „Na, această scriere dublă mă interesează! Marele învăţător din Nazaret pare să fie chiar şi un foarte bun învăţător de şcoală; căci un astfel de scris, nu am mai întâlnit până acum. Dar până când va scrie ceea, ce a rostit mai înainte grecul, care este într-adevăr înţelept - şi care cu siguranţă că este un ucenic mai vechi al nazarinianului - soarele îşi va lua cu siguranţă cu mult înainte rămas bun!‟
08] Spune Ribar: „Acest lucru depinde de faptul, cât de repede va fi capabil să scrie! Poate că şi în scris are un oarecare avantaj magic, despre care noi ştim exact atât, cum ştim noi faptul, prin care a pricinuit el mai înainte acele miracole. Noi le-am văzut şi le-am simţit, dar cum şi prin ce au fost înfăptuite, rămâne pentru noi un adevărat mister! De aceea să nu punem deja de la bun început la îndoială un lucru care vrea să-l înfăptuiască acest om, care a făcut aşa de multe în faţa noastră, decât atunci când nereuşita unei lucrări ne va convinge de contrariul!‟
09] Spune Suetal: „Da, da, această părere o am şi eu, dar aici este doar faptul, că trebuie să rosteşti ceva!‟
10] Spune Ribar: „Frate, aici este într-adevăr mai bine să taci întruna şi în schimb, să te uiţi şi să asculţi doar! Iată, băiatul îşi aranjează rolele şi tablele! Mare atenţie; căci cu siguranţă va începe să scrie imediat!‟
11] Suetal se ridică în picioare şi se uită cu atenţie, cum aşa zisul ucenic va începe să scrie; dar când începe să se uite mai atent, descoperă, că rolele cât şi tablele sunt deja scrise. La aceasta se minunează el în mare măsură şi strigă cu voce tare: „Nu se poate, acest miracol nu-şi are asemănare! Noi aşteptăm, ca acest ucenic să înceapă o dată cu scrisul său dublu şi iată, el a terminat deja cu totul! Ah, acest lucru întrece orice înţelegere omenească şi niciodată nu s-a mai auzit de un lucru asemănător!‟
12] La această exlamaţie a lui Suetal se ridică toţi cei doisprăzece, se uită pe rolele deschise şi pe tablele mărunt scrise şi toţi se conving, că rolele şi tablele sunt umplute cu un scris bun şi citeţ şi ei îşi pun ca pentru sine întrebarea: „Cum a putut fi posibil una ca aceasta?‟
13] Rafael observă această mirare la comesenii săi şi spune aceste cuvinte către Suetal: „Iată, acest lucru au pricinuit cei opt peşti mâncaţi de mine, din cauza cărora ai fost invidios pe mine; doar trebuie să acumulăm într-un fel puterea, dacă vrem să ducem la bun capăt o astfel de lucrare! - Sau nu eşti tu aici de aceeaşi părere ca şi mine?‟
14] Spune Suetal: „ Minunat şi drag prieten, ţie îţi este pe plac să mă necăjeşti; dar acest lucru nu mai contează, căci eu văd acum, că în tine se află doza atotputernică şi dumnezeiască şi cu tine nu este bine să se contrazică omul! Dar cei opt peşti cu siguranţă că nu ţi-au dăruit această putere, ci doar învăţătorul dumnezeiesc din Nazaret ţi-a dăruit-o! De aceea aranjează tu, ca noi să-l putem vedea cât mai repede! Căci acum nu mai avem linişte în inimile noastre; noi trebuie să-l vedem şi să vorbim cu el! - Deoarece noi dorim să-l vedem doar o dată şi să-i vorbim!‟
15] Spune Rafael: „Mai aveţi puţină răbdare, până când eu voi termina de aranjat aceste role şi după aceea vom vedea, unde se află pentru orbii şi surzii marele Învăţător!‟ Cu aceste cuvinte se mulţumesc cei doisprăzece şi pentru moment nu mai cer nimic mai departe.
16] Rafael însă aranjează rolele şi le predă lui Cireniu împreună cu tablele, care este foarte mirat şi începe să se uite peste ele şi nu poate să se mire suficient de mult de stilul corect al scrisului.

EV. 074. Capitol.

01] În vreme ce Cireniu se uită fugitiv peste rolele sale şi face o faţă după alta cât se poate de serioasă, spun Eu către Rafael, că îi poate aduce pe Jarah şi pe Josoe iarăşi înapoi, deoarece au fost exluşi temporar, ca aceştia să ia din nou loc la masa noastră. Acest lucru îl înfăptuieşte cât se poate de repede slujitorul, gata pregătit din ceruri şi când ajunge Jarah la masa noastră, spune ea aceste cuvinte foarte necăjită: „Dar Domnul meu, Tu care eşti singura mea dragoste, ce discuţie groaznic de lungă aţi purtat voi, din care eu nu am avut voie să aud nici un cuvânt! Eu am crezut deja, că nu se va termina înainte ca noaptea să se arate! Dar lăudat să fii Tu, totul s-a terminat acum şi eu Te am iarăşi lângă mine!‟
02] Îngerul însă s-a dus în acest timp la cei doisprăzece oameni, din care Suetal este primul, care se miră enorm de mult de Jarah şi el spune aceste cuvinte: „Dar ascultă tu, frumos şi tânăr

ucenic, ce are de-a face fata, care nu pare să fie mai în vârstă de paisprăzece primăveri, cu acel grec înţelept? Ea pare a fi până peste urechi îndrăgostită de acest bărbat bun!? Când ai intrat înăuntru, am crezut, că îl vei aduce pe marele învăţător; şi în loc să-l aduci pe el, ai adus această fată îndrăgostită! Aici se poate spune totuşi că te înşeli în speranţe! Este ea tot aşa o ucenică înfăptuitoare de miracole a învăţătorului şi a primit ea în casă, într-o odaie ascunsă, lecţii de la el? Într-adevăr, aici se arată nişte apariţii, din care, în loc să devină omul mai deştept, devine tot mai prost, cu cât mai mult se gândeşte el profund la aceste lucruri. Pe o parte, miracole nemaiântâlnite, pe de altă parte apariţii cât se poate de obişnuite în felul omenesc; acum spune-mi tu mie, cum un om sincer, ca noi, să privească aceste lucruri, aşa cum eu într-adevăr nu pot înţelege, de ce marele învăţător, care mai înainte a vrut pur şi simplu să stea cu noi prin acel grec înţelept, cu toate că noi, ceea ce este adevărat, nu am dorit să-l vedem, acum nu vine să schimbe cu noi o vorbă! Ce am făcut noi, că trebuie să ne lipsim aşa de mult de persoana sa, sau până la urma urmei noi nu-l vom putea vedea deloc?"
03] Spune Rafael: „Da, dragii mei prieteni, dacă voi sunteţi orbi, că nu puteţi observa soarele în mijlocul zilei, atunci nu vă poate ajuta nimeni! Dacă cineva este prost, atunci nu foloseşte la nimic, chiar dacă îi spui: 'Iată, acesta sau celălalt este!' El nu va crede; căci pentru a crede este nevoie de o conştiinţă trează, care îşi ştie drumul chiar şi la ananghie. Dar unde conştiinţa omului încă este mult prea lipită de materia groasă, atunci nu foloseşte nici un idiciu spre un lucru, ci acel prost trebuie să-şi spargă de zece ori nasul până la sânge, deoarece de abia atunci va începe el să se gândească mai profund, de ce şi-a spart el de fapt nasul! Şi tot acelaşi lucru se va întâmpla şi cu voi! Până când nu veţi învăţa din propriile greşeli, nici un Dumnezeu nu vă va deştepta!
04] Ce vreţi cu sau de la marele Învăţător din Nazaret? Vă lipseşte ceva, prin care vă poate ajuta, sau vreţi să-L vedeţi voi doar din curiozitatea pură, aşa cum oamenii proşti se înghesuie, să privească un urs care dansează? Într-adevăr, pentru astfel de lucruri nu a venit aici marele Vindecător, pentru a se lăsa privit de oameni proşti şi îngâmfaţi doar din curiozitate pură! Într-adevăr, dacă inima voastră nu-L găseşte din această mulţime, cu siguranţă că înţelegerea voastră îngâmfată nu o va face, - iar pentru acest lucru aveţi asigurarea mea!
05] Umiliţi-vă mai întâi în inimile voastre, căci altfel nu-L veţi vedea pe marele şi sfântul Învăţător din Nazaret; deoarece fiinţa Sa este umplută din belşug de Duhul Sfânt a lui Dumnezeu, chiar şi trupeşte!
06] El este Domnul peste pământ şi cer şi în faţă numelui Său trebuie să se îndoaie toţi genunchii din ceruri, de pe pământuri şi de sub pământuri; căci numele Lui este sfânt, mult prea sfânt!"
07] La aceste cuvinte cât se poate de ascuţite se ridică îngerul, părăseşte masa celor doisprăzece şi se aşează iarăşi la masa noastră, unde îi mai mulţumeşte încă o dată lui Cireniu în numele Meu pentru favorul extraordinar; căci în acele role se afla totul, cuvânt cu cuvânt, aşa cum el M-a întrebat şi cum Eu i-am răspuns la întrebări.

EV. 075. Capitol.

01] Dar celor doisprăzece nu le este pe plac discursul lui Rafael şi din această pricină ei încep, să caute mijloace, prin care să-şi poată lua cu toţii rămas bun, pentru a se reântoarce în Ierusalim, chiar dacă nu au făcut nimic; „căci", spune Suetal, „până acum nu am comis nici un delict împotriva templului. În ceea ce a făcut forţa cu noi, nu avem nici cea mai mică vină; dar gândurile noastre interioare nu pot fi analizate de nici un slujitor al temlului şi aşa noi vom fi destul de bine primiţi înapoi şi ne vor privi cu ochi buni, dacă le vom spune câte ceva, din ceea ce noi am păţit în călătoria noastră şi ce lucruri extraordinare ni s-au întâmplat! Cei înalţi ne vor asculta cu cele mai potrivite urechi şi vor deveni drăguţi cu noi şi prin urmare fericirea noastră este clădită. Probabil că vom fi trimişi din nou printre străini; dar acest lucru nu ne va mai jena, căci noi suntem acum cucuvele fine şi ştim mult prea bine, ceea ce avem de făcut şi pentru cine trebuie să câştigăm noi poporul!
02] Aici, în compania acestor magicieni sau zei, este deja insuportabil! Tot timpul se vorbeşte despre dragoste, cum s-a putut înţelege chiar şi din discursul înţelept al grecului; dar dacă îl întrebi pe un binefăcător de ceva, atunci răspunde acesta ocolit şi devine dur ca şi un lan de grâu tăiat! Na, acesta să-mi mai spună ceva despre umiliinţă, fineţe şi dragoste, căci va auzi câte ceva de la mine şi cu siguranţă că nu-mi va mai putea răspunde multe!
03] Cine îşi atenţionează fratele să fie umil, trebuie ca mai întâi să fie el umil, la rândul său, căci în caz contrar trebuie mai întâi să asculte chiar el o predică lungă despre umiliinţă şi de abia după aceea să-şi avertizeze fratele să devină umil! Să se uite oamenii la acest tânăr miraculos, cât de dur a devenit el la sfârşit cu noi toţi! Ce ne interesează miracolele sale şi la ce să folosească, dacă noi şi aşa nu le putem învăţa?! Trebuie ca el să devină pe acest motiv aşa de dur cu noi?
04] Că eu am rostit nişte cuvinte naturale şi deloc răutăcioase în privinţa acelei fete, ceea ce poate vedea fiecare om cu ochii deschişi, nu poate jigni în nici într-un fel un om cât de cât înţelept; căci, ceea ce eu am observat, este cel puţin pentru unii ca noi o apariţie cât se poate de obişnuită şi îi lipseşte aerul acela profetic. Eu am atins cu cuvintele mele contrastele, care trebuie să le observe fiecare om, că pe de-o parte, în ceea ce are de-a face cu faptele, se întâmplă lucruri evident dumnezeieşti; dar în ceea ce are de-a face cu sfera purtării de viaţă, nu poate vedea un ochi normal omenesc altceva decât lucruri obişnuite şi naturale, - şi o astfel de observaţie nevinovată din partea mea l-a supărat aşa de tare pe omul model în umilinţă şi fineţe, că a început pur şi simplu să ne înjure şi în al doilea rând, ne-a întors spatele, ca nu cumva noi să mai putem să-i dăm o replică bună! Într-adevăr, un astfel de comportament este mai adecvat într-o

casă de nebuni, dar nu între oameni cu puţină formare şi în nici într-un caz în compania unor predicatori ai dragostei, umilinţei şi fineţei! De aceea eu nu vreau să rămân pentru mult timp în această companie; deoarece nu este o altă existenţă mai fatală decât poposirea printre astfel de oameni, care nu pot fi priviţi în profunzime şi niciodată nu se ştie, cum stau lucrurile cu ei şi cât de mult se poate avea încredere în ei! Într-adevăr, acestui învăţător nu vreau să-i devin eu un ucenic prost pentru nimic în lume! - Am dreptate sau nu? Ce părere ai tu la această situaţie prietene Ribar? Ce crezi tu, - să mergem sau să mai rămânem, căci noi suntem liberi şi putem intra în legiunea străiniilor sau putem pur şi simplu să ne întoarcem iarăşi acasă?!"
05] Atunci răspunde Ribar, vorbind aşa: „Eu cred, că noi ar trebui să rămânem totuşi; căci în fond şi la urma urmei nu am fost bruscaţi de un bărbat cu barbă, ci de un tânăr miraculos - probabil că din pricina insistăriilor tale, ca noi să-l vedem în sfârşit o dată pe marele învăţător!
06] Părerea mea la această situaţie sună aşa: „Băiatului îi este probabil încă interzis din partea învăţătorului, prin care nu are voie să-l dezvălui pe învăţător înainte de vreme, din cine ştie ce motive; dar acum tu l-ai luat tare şi el s-a retras din capcană, că el, deoarece l-ai forţat puţin, ne-a întors tuturor spatele. Dar părerea mea este totuşi, ca noi să rămânem şi să vedem, dacă nu v-om putea totuşi face cunoştinţă cu marele învăţător!
07] Bineînţeles că aici fiecare s-ar simţi ciudat, deoarece, într-un fel, se pare de parcă te-ai afla într-adevăr printre zei, dar, pe de altă parte, se pare că lucrurile decurg aici cât se poate de natural-omenesc! De un post înaintea sabatului nu poate fi nici vorbă; căci majoritatea celor prezenţi sunt romani şi greci. Tot aşa se roagă oamenii aceştia puţin; dar ceea ce se vorbeşte, răsună câteodată a înţelepciune solominică. Pe scurt, aici totul este amestecat ciudat; noi ne aflăm printre oameni, care par să fie aleşi de Dumnezeu, să unească şi mai mult cerul cu pământul, pentru ca, pe viitor, să le pregătească oamenilor de pe acest pământ un alt câmp pentru dezvoltarea puterilor spirituale şi pentru cele materiale! Eu unul nu mă pot supăra din pricina durităţii a acestui tânăr; căci un scuturat sănătos nu poate fi aşa de rău, pentru că prin acesta poţi să ajungi mai repede la o pricepere decât prin o mie de învăţături modeste."
08] Întreabă Suetal, îngândurat: „La ce te referi şi cum înţelegi tu acest lucru?"
09] Spune Ribar: „Acest lucru îl vei auzi tu imediat de la mine fără nici o ezitare!"

EV. 076. capitol.

01] (Ribar:) „Iată, băiatul, după părerea mea nu ne-a făcut fără vreun motiv - surzi, orbi şi proşti; chiar şi măgarul, care l-a aşezat mai devreme lângă noi, ne-a spus prin acest fapt în fond tot acelaşi lucru!
02] Uite, mie mi se pare din ce în ce mai mult şi mai ales acum, că chiar acel grec, care pare atât de binevoitor, este chiar marele vindecător din Nazaret! Eu m-am uitat insistent le el şi eu am observat aşa de multe, că nu mai am să rămân în dubii nici măcar o clipă, că el este cel pe care îl căutăm! Toţi îi dăruiesc urechea, ochii şi inima; măreţul şi mândrul guvernator îl adoră în adevăratul sens al cuvântului; băiatul înfăptuieşte totul doar la un mic semn de-al său şi discursurile sale sunt clare şi pline de înţelepciune! Pe lângă aceasta am mai observat eu, cum i-a dat guvernatorului cele mai bune leacuri împotriva pasiunii femeilor; şi iată, acest lucru poate face doar un vindecător! Pe lângă aceasta a trebuit ca învăţătura sa, pe care a rostit-o, să fie de îndată scrisă şi acest lucru s-a întâmplat în cel mai minunat fel de pe acest pământ! Pune tu toate cap la cap şi tu vei afla singur, că nu am chiar nedreptate şi nici tânărul, că ne-a numit surzi, orbi şi proşti! - Ce părere ai tu despre aceasta şi ce spuneţi voi toţi în această privinţă?"
03] Spune Suetal: „ştii tu şi cu totul nedreptate n-ai avea tu însă într-adevăr; pentru că mie însumi îmi începe acum să-mi apară o luminiţă despre acest lucru! Dacă este însă acesta cazul, atunci cu adevărat că băiatul nu ne-a făcut nedreptate; pentru că atunci am fi în serios atât de orbi, că n-am descoperi pădurea de atâţia pomi! Dar acum aşteaptă tu, eu voi pune de acum încolo un ochi mai ascuţit asupra grecului şi să se arate de îndată, în ce măsură ai putea avea dreptate cumva totuşi în toată seriozitatea!"
04] Incepând de acolo, Mă supraveghează Suetal cu mare atenţie şi pe lângă însă şi comportamentul tuturor celorlalţi oaspeţi şi îi spune după un răstimp lui Ribar: „Frate, tu ai putea avea într-adevăr foarte mare dreptate: el este negreşit acela! Pentru că din toate feţele reiasă doară foarte limpede, că îl cinstesc desigur ca fiind conducătorul întregii societăţi mari şi fără acordul lui nici măcar guvernatorul superior nu se încumetă să facă ceva! Ar trebui să fie acest grec aparent în serios doar numai un prieten foarte apropiat şi înţelept al marelui învăţător, ca ce s-a prezentat el de fapt nouă şi atunci i s-ar dărui de aceea desigur de asemenea cea mai mare atenţie!? Dacă nu ni s-ar fi prezentat mai înainte doar ca un prieten foarte apropiat al marelui învăţător, atunci l-aş fi salutat deja de mult în calitatea lui de marele învăţător! Dar ar fi fost deci totuşi şi straniu din partea noastră, dacă l-am fi considerat pe acest om cinstit ca fiind altcineva, decât numai acela, ca ce ni s-a prezentat el însuşi nouă; pentru că aceasta nu poţi totuşi să crezi prin urmare pe drept despre acest bărbat pătruns aşa de Duhul lui Dumnezeu, că ar vrea sau va juca scunsa în faţa noastră de evrei cu totul inofensivi!?"
05] Spune Ribar: „Acest lucru îl consider eu iarăşi cu totul altfel, pentru că, prin aceasta că ni s-a prezentat ca un foarte apropiat prieten al marelui învăţător, nu ne-a spus absolut deloc un neadevăr, chiar dacă era el şi însuşi învăţătorul propriu zis; pentru că uite, fiecare se cunoaşte pe sine mereu desigur cel mai bine şi este de aceea şi prietenul său cel mai apropiat şi desigur cel mai bun! Dacă acum cineva, într-o anumită stare sufletească vioaie, zice aşa ceva despre sine însăşi, atunci nu este desigur nici o urmă de vreun neadevăr; în plus, poate un asemenea om

foarte înţelept să aibă într-adevăr de asemenea încă un oarecare motiv ascuns, de ce nu se descoperă unor oameni adesea pe deplin şi noi vom găsi motivul desigur mai târziu. Uită-te numai la înţeleptul Matael cum este el aproape mereu emoţionat până la lacrimi, de atâtea ori de câte ori se uită numai la grec! Frate, acest lucru îşi are cu siguranţă motivul său bun şi foarte plin de însemnătate!
06] Aşa îmi pare şi dragostea mare pe care o arată fetiţa, de altfel arătând foarte deşteaptă, faţă de acest grec, că este un argument mai mult pentru decât împotriva afirmaţiei mele. Pentru că uită-te tu o dată la frumuseţea cu adevărat peste cea cerească a înfăptuitorului nostru tânăr de minuni! Eu sunt de părere că, în acesta, ar trebui să se îndrăgostească totuşi într-o clipă de o mie de ori o mie de femei şi fete până la disperare!? Şi totuşi este fetiţa abia atentă la el, deşi este el, ca băiat, într-adevăr de o mie de ori mai frumos decât fetiţa; dar grecului ar dori ea să-i intre tocmai în inimă! Eu o spun, frate, acest lucru nu este de asemenea unul neimportant! Această fetiţă trebuie deci să aibă un cu totul alt motiv din pricina căruia este ea chiar aşa de îndrăgostită de grecul aparent; mie mi se pare aceasta la o observare mai amănunţită tocmai aşa de parcă fetiţa ar fi îndrăgostită doar de partea dumnezeiască din el şi n-ar lua aici aproape absolut nici o consideraţie asupra trupul său! Priveşte tu numai o dată ochiul ei pătruns de strălucire, mai mult de o anumită veneraţie decât de o oarecare dragoste senzuală şi tu vei observa uşor că în fetiţă nu domneşte nici o urmă de vreo oarecare dragoste senzuală!‟
07] Spune Suetal: „Frate, tu cu adevărat că nu-ţi porţi numele pe degeaba; pentru că un pescar trebuie să aibă un ochi ascuţit! Eu observ acum deja o sută de lucruri, pe care mai înainte nici nu le-am luat în consideraţie; toate indică afirmaţia ta. Eu observ însă acum de asemenea ceva şi la tânărul nostru! El fusese acum trimis de câteva ori în casă de cel care este acum aproape sigur învăţătorul mare; eu nu l-am văzut însă cum a plecat, ci - el a fost acolo şi aici! Mersul lui este ca scrisul lui: unde vrea el să fie, acolo şi este el deja! Frate, nici acest lucru nu mi se pare cu totul corect! Dacă n-ar face el mereu numai ceea ce aparentul grec îi porunceşte oarecum, atunci l-aş considera aproape pe el ca fiind învăţătorul; dar, pentru că face el mereu numai aceea la ce este el îndemnat de către grecul aparent, de aceea poţi să-l consideri totuşi numai ca fiind un slujitor şi nu ca un domn! Dar este într-adevăr straniu în cea mai mare măsură cât de departe a ajuns acest om tânăr în magia anumită curat dumnezeiască!‟
08] Spune Ribar: „Ceea ce ai observat tu acum la tânăr, aceea am observat eu tare deja mai înainte în privinţa lui; dar eu am observat, ştii tu, aşa cu totul în sinemi şi mai înainte, la mâncatul celor opt peşti ai săi, faptul foarte straniu că n-a mâncat de fapt nici un peşte asemenea nouă, cu gura; el duse peştele numai până la gură, - şi gata a fost treaba! Peştele dispăru cu tot cu piele şi oase, tot aşa a mâncat el pâinea şi tot aşa vinul; totul dispăru în acea clipă în care a adus peştele până la buze! Mie mi s-a făcut tare frică alături de el! Cu adevărat, m-am uitat aşa cu totul neobservat de câteva ori sub masă la picioarele sale; dar acestea erau mereu aşa de curate şi ceresc de frumoase, precum nu văzusem încă niciodată în viaţa mea picioare atât de curate şi de frumoase la vreo fecioară, nici pomeneală la un tinerel! Acest lucru m-a liniştit iarăşi şi eu aş fi putut, dacă nu mi-ar fi fost ruşine, să mă uit şi să admir picioarele sale încântător de frumoase o veşnicie continuă, cu cea mai fericită plăcere! Cu adevărat, dacă ar veni acum un înger din ceruri, atunci i-ar fi imposibil să stea pe nişte picioare mai frumoase!‟
09] Spune Suetal: „Vezi, aceasta este iarăşi ceva ce n-am remarcat eu; dar să judec după cealaltă frumuseţe a lui minunată, ar trebui tocmai să începi să judeci deja aproape faptul, că el ar fi o oarecare fiinţă duhovnicească mai înaltă, - pentru că înfăţişarea lui şi faptele sale miraculoase, stranii par să fie aproape martori care ţipă tare pentru acest fapt! Dar aici ne întâmpină iarăşi împrejurarea că el ne-a fost introdus numai ca un ucenic al marelui învăţător devenit foarte recent ucenic, care a juns în magia dumnezeiască deja aşa de departe, care afirmaţie spune bineînţeles aşa de mult ca: Dacă acest foarte proaspăt ucenic înfăptuieşte deja aşa de multe, ce lucruri vor fi atunci în stare abia ucenicii mai bătrâni să înfăptuiască!? La o asemenea presupunere foarte naturală cade însă gândul de la sine în privinţa unei fiinţe mai înalte în tânăr; pentru că, dacă ar fi el totuşi aceasta, atunci evident că ne-ar fi minţit doară mai înainte presupusul mare învăţător şi acest lucru nu se lasă deci totuşi într-adevăr presupus prin urmare de la un asemenea bărbat! - Ce părere ai tu aici?‟
10] Spune Ribar: „Da, astfel pare treaba într-adevăr; dar în această sferă pare că, în faţa ochilor noştri, vălul vechi al Irisului n-a fost încă îndepărtat! Dacă însă marele învăţător are cumva totuşi ceea ce Matael a mărturisit mai înainte despre el, atunci ar putea doară şi un înger al cerurilor să fie ucenicul lui! - Am eu dreptate sau nu?‟

Ev. 077 capitol.

01] Spune Suetal: „Da, da, atunci s-ar potrivi treaba deja foarte bine peste tot! Numai cu exprimarea >cel mai recent ucenic< ar mai fi încă un cusur puternic; pentru că un asemenea înger care a trăit aşa de-a lungul unei jumătăţi de veşnicii n-ar putea să fie totuşi absolut deloc un ucenic foarte recent, faţă de oamenii acestui pământ!? Aşa un înger fusese desigur iniţiat deja cu mult timp mai înainte în magia cerească, înainte încă ca un soare să strălucească pe firmament?! - Ce părere ai tu în această privinţă?‟
02] Spune Ribar: „Acesta este bineînţeles un cusur însemnat la care şi eu pot să rămân agăţat; dar totuşi îmi vine acum ceva în minte: Vezi, acest lucru îl poate fi interpretat învăţătorul doar în acea direcţie, că ne-a înfăţişat băiatul, doar pentru această privinţă (acest timp), ca fiind cel mai

recent al ucenicior săi, din acel motiv, pentru că acest băiat se află de-abia câteva zile îmbrăcat cu un înveliş pământesc, în societatea oamenilor!"
03] Spune Suetal: „Da, dacă acest lucru ar fi posibil, atunci ai avea tu fireşte iarăşi dreptate; dar ştii, să presupui aşa ceva este deci totuşi puţin cam cu îndrăzneală! Ori aceasta sau Moise; pentru că amândoi nu pot să stea unul lângă altul în asemenea circumstanţe!"
04] Spune Ribar: „Cu acest lucru nu sunt de acord! A putut totuşi un înger, cum se povesteşte încă şi azi de la gură la gură, să fie şapte ani de-a rândul un îndrumător al lui Tobie; de ce să nu poată suporta acesta câteva zile pe pământ?! Acest pământ este doară totuşi tot aşa de bine un lucru făcut de Dumnezeu, cum este el însăşi unul!"
05] Spune Suetal: „Da, da, dacă tu te afli în adevăr în acest caz şi şi Matael are dreptate incontestabilă, atunci poate, privit pământeşte, să fie acest băiat într-adevăr cu adevărat cel mai recent ucenic al învăţătorului veşnic mare! Infăţişarea şi faptele sale mărturisesc evident o fiinţă mai înaltă din ceruri; dacă însă această fiinţă mărturiseşte ea însăşi despre sine că ar fi un foarte recent ucenic al marelui învăţător din Nazaret, atunci trebuie să fie acest învăţător, după duhul său, totuşi evident un domn peste toate cerurile. Dacă acesta este cazul, atunci se iscă pentru noi marea întrebare, ce putem face astfel înfăţişat în faţa celui mai înalt şi atotputernicului întruchipat şi ce vom face! Pentru că aceasta n-ar fi cu adevărat o nimica toată!"
06] Spune Ribar: „Intr-adevăr; dar putem noi să facem aceasta altcumva, dacă aceasta, cum mi se pare acum tot mai mult fără dubii, ar fi astfel? Vezi, Dumnezeirea este liberă şi face ce vrea Ea şi cei muritori nu-i pot pune nici o îngrădire! Dacă ar fi venit Ea la noi ca un judecător, atunci am fi fost desigur într-o situaţie foarte rea; dar Ea a venit ca un binefacător foarte blând la noi muritorii, pentru a ne trage desigur mai aproape de Ea la dragostea veche predicată deja de tatăl Enoh şi în asemenea circumstanţe nu este Ea îngrozitoare. Dar, cum mi se pare acum, aşa Se dă Ea de recunoscut numai dragostei singure în puritatea Ei, pentru că dragostea fusese desigur singurul motiv al venirii Ei încoace. Dar cu mintea şi cu toată raţiunea noastră înalt slăvită nu Se lasă Ea absolut deloc de recunoscut.
07] Şi vezi, acum mi se fac aşa unele lucruri mai limpezi! Presupusul grec venise mai înainte chiar aşa de prietenos drăgăstos la noi şi ne întrebase încă pe deaspura, dacă nu vrem să facem cunoştinţă cu marele învăţător din Nazaret; noi însă ne-am pronunţat lămurit împotriva acestui lucru, dintr-un fel de frică şi l-am întâmpinat cu tot felul de motive de raţiune neimportante. Noi ne temeam de învăţător, pentru că ucenicul ne arătase deja cât de afurisit de puţin adânci erau motivele noastre de raţiune.
08] Până acum am calculat încă tot cu raţiunea şi ne-a ieşit încă foarte puţin socoteala; şi presupunerea destul de tare, care începe să se facă tot mai tare în cugetul nostru, avem să i-o mulţimim numai acelui anumit om, la care ne-a trimis băiatul înţelept, deoarece i s-a făcut evident răbdarea puţin cam strâmtă. Pentru că, aşa cum încep acum să înţeleg treaba aşa destul de limpede, ne-a arătat el totuşi aşa foarte evident înaintea cuvântării lungi a marelui învăţător, că tocmai acel grec trebuie să fie învăţătorul şi nici un altul! Dar raţiunea noastră pur de porc trăsese atunci mereu încă o pătură întreită în faţa oichilor sufletului nostru şi noi n-am văzut astfel pădurea din cauza atâtor pomi.
09] Acum, când am cuprins ceva dragoste către grec din cauza acelui anumit individ tare, par să ni se fi luat două pături de pe ochii sufletului nostru şi noi şi începem de aceea să avem presupuneri luminoase. Şi eu sunt acum de părere ca să aruncăm raţiunea noastră de-a dreptul din corabie în adânc şi să urmăm la aceasta curat simţului inimii noastre, căci aşa vom fi prin aceasta desigur mai repede la o ţintă decât prin raţiunea noastră, care îi fusese dată omului numai de aceea, precum se dă la fierberea unei mâncări o lingură mare oalei de gătit mâncăruri, anume pentru amestecarea mâncărurilor. Dacă mâncărurile sunt însă o dată fierte în oală, atunci lingura de amestecat este mai departe de prisos! - Care este acum părerea ta şi a vouă tuturor despre acest lucru?"
10] Spune, căscând ochii mari, Suetal: „Prietene, eu văd deja că eşti pentru grec tot mai mult râvnitor. Un asemenea lucru este într-adevăr şi la mine cazul şi împărtăşesc în aceasta cu totul părerea ta; dar cu alungarea raţiunii nu sunt încă deocamdată de acord. Pentru că, dacă punem aceasta la o parte din pricina unui sentiment care izvorăşte din noi, ce avantaj ma avem atunci încă faţă de animalele pădurii, care sunt fără raţiune şi trebuie de aceea să urmeze instinctului lor al simţului?
11] Vezi, omul este foarte des copleşit de tot felul de sentimente; dacă ar urma el atunci, fără a-şi lua sfatul de la raţiunea lui mai curată, întocmai neapărat sentimentelor sale, unde ar ajunge el la aceasta! De aceea este, după părerea mea, necesar numai înainte de toate de a curăţi raţiunea atât de mult pe cât este posibil. Pentru că, conduşi numai de raţiunea purificată, pot să ne devină sentimentele noastre mai bune o adevărată binecuvântare.
12] Sentimentele în om sunt asemeni unui polip cu multe braţe din mare, care îşi întinde braţele sale multe mereu după mâncare; dar în acest animal nu este altfel de recunoscut absolut nici o altă inteligenţă.
13] Dacă acum pune omul la o parte raţiunea sa, atunci s-ar asemănă el evident cu un asemenea animal; pentru că omul simţurilor simplu, necioplit este mai lacom după mâncare şi savurare decât orice alt animal. Numai raţiunea educată şi curăţită pune în regulă şi în ordine simţurile omului, le alungă pe cele rele, reţine atunci numai cele bune şi curate şi face astfel, din omul porcos, un om adevărat.
14] De aceea nu trebuie tu doară să vrei să arunci raţiunea dumnezeiască peste bord; pentru că fără raţiune ne domină orice măgar şi orice bou!"

15] Ceilalţi zece îi dau aici lui Suetal pe deplin dreptate şi sunt toţi de părerea lui; dar Ribar dă aici gânditor din umeri şi Suetal spune: „Na, aici nu poţi tu avea totuşi într-adevăr nimic ca contraargument?! Pentru că aici stă afirmaţia mea în faţa lui Dumnezeu şi a toată lumea aşa de tare ca muntele Sinai, pe care Moise primise poruncile pentru un popor puternic înzestrat cu raţiune!"

Ev. 078 capitol.

01] Spune Ribar după un timp: „Prietene, aici s-ar lăsa găsit încă aşa câteun contrast din multe din ceea ce ai spus acum! Dar pentru că eşti tu un erou foarte puternic al raţiunii, atunci vei ştii totuşi imediat iarăşi să-mi vii împotrivă cu ceva. Eu nu vreau în nici un caz să-ţi spun că n-ai dreptate în privinţa lumii de aici şi trebuie să se întâmple aşa în educarea omului lumii cum tu te-ai pronunţat acum. Această educaţie trebuie să fie mereu un înainte-mergător necesar pentru educarea mai înaltă de mai târziu a duhului; dar ea nu trebuie să fie deja un ultimum al educaţiei şi nu poate să fie niciodată, nici la toate finisările încă cât se poate de rafinate.
02] Pentru că, dacă raţiunea ni s-a dat ca un regulator din începuturi al simţurilor noastre pentru purificarea foarte posibilă a aceleiaşi, atunci trebuie doară să se afle, prin sentimentele devenite mature, ceva corespunzător de asemănător ca într-un rod devenit copt în pom. Însă, ca rodul să fi putut ajuns la maturitate sa, a fost bineînţeles necesară lumina soarelui împreună cu căldura şi tot aşa, din când în când, o ploaie fertilă. Dacă însă rodul s-a copt o dată, atunci se va lua el din pom şi se va păstra foarte bine în buna încăpere cu hrană, ca el să se facă din sine încă mai copt şi mai gustos; dacă vei lăsa însă rodul copt să atârne în continuare în pom, atunci el nu numai că nu va mai câştiga nimic prin aceasta, ci se va strica numai cu desăvârşire!
03] Şi astfel este desigur cazul şi cu sentimentele omului. Dacă ele au dobândit o dată anumita maturitate, atunci trebuie ele să fie eliberate de îngrijirea exterioară a raţiunii şi să fie aduse din ele înşişi la o maturitate mai înaltă a vieţii, căci altfel a fost toată devenirea matură a simţurilor înainte-mergătoare una curat zadarnică. Din acest motiv am şi spus ca noi, deoarece nu mai putem dobândi nimic mai departe cu raţiunea noastră, să aruncăm tocmai această raţiune exterioară peste bord şi să ne lăsăm acum în seama simţurilor noastre devenite mature, spre performanţa mai departe a vieţii!"
04] Spune Suetal: „Frate, în tine trebuie că pătrunde de undeva o suflare dumnezeiască! Pentru că eu te cunosc; aceasta nu este limba ta! Tu treci chiar deja cu totul în înţelepciunea mataeliană! Da, vezi, aici nu mai pot absolut nimic să-ţi aduc împotrivă; pentru că simt tare pătrunzător, că ai aici, în serios, pe deplin dreptate şi stai în adevăr! Eu n-am ajuns încă ce-i drept atât de departe, dar simt că şi la mine merge acum treaba înainte."
05] Spun însă acum şi ceilalţi zece că încep să simtă acelaşi lucru în ei.
06] După aceste discuţii, se reântoarce Rafael iarăşi la cei doisprăzece, le bate cu palma lui amândorura aprobativ pe umerii lor şi spune: „Aşa, aşa este bine, prieteni; aşa îmi plăceţi mai mult decât mai înainte cu raţiunea voastră râioasă şi eu am voie să vă spun acum că vă aflaţi cu desăvâşire pe calea cea bună!"
07] După aceste cuvinte ale lui Rafael se scoală Ribar, îl cuprinde pe Rafael cu toată puterea dragostei sale, îl trage la inima lui şi spune cu mare emoţie: „O tu cerule şi tu, al meu cerescule! De ce nu puteam deci deja înainte să iubesc cu toată văpaia vieţii mele!?" - Pentru că de când Ribar privi mai îndeaproape la piciorul şi la mâna şi la ochii îngerului, fu el de îndată de două ori îndrăgostit de el până la moarte.
08] Rafael spune însă: „Prietene, dragostea este într-adevăr mai bună decât nicio dragoste; dar ea nu este totuşi utilizabilă în privinţa sufletului şi a vieţii lui celei mai interioare. Tu iubeşti la mine doar forma, care este acum partea naturală cea mai exterioară a mea; dragostea este însă interiorul cel mai interior prorpiu zis al omului şi ea să nu se agaţe niciodată de ceva exterior; pentru că, prin aceasta, devine partea cea mai interioară acuşi o parte cea mai exterioară şi astfel, o asemănare a iadului. Prin aceasta se inversează ordinea de viaţă dumnezeiască, duhul sufletului, care este dragostea, este inversat către exterior şi se întâmplă prin aceasta că el trebuie să se ofilească în aşa fel, precum o naştere prematură se ofileşte aici, care, printr-o lovitură violentă din exterior, fusese avortată din trupul mamei cu mult înainte de vreme.
09] De aceea înfăţişarea mea exterioară nu are voie să te lege, ci numai adevărul pe care îl auzi din gura mea. Acesta îţi va rămâne şi te va face pretutindeni liber şi cu adevărat fericit în sufletul tău; înfăţişarea mea exterioară temporară însă să-ţi folosească numai ca dovadă pentru faptul că vezi cât de frumos este adevărul deplin, împerecheat cu dragostea în curăţia ei! - Inţelegi tu un asemenea lucru?"
10] Spune Ribar abţinându-se să-l îmbrăţişeze: „Eu înţeleg cele spuse de tine foarte bine; dar când te privesc pe tine, devine înţelegerea noastră o adevărată greutate!"
11] Spune după aceasta Suetal spre Rafael: „Aceasta este o trăsătură foarte veche a prietenului meu, Ribar. O înfăţişare frumoasă, masculină sau femenină, nu poate el s-o suporte, dacă nu devine pasionat; mie însă îmi este pur şi simplu tot una. Într-adevăr, mie îmi este mai mult pe plac o înfăţişare frumoasă decât una urâtă, dar totuşi nu devin niciodată pasionat! De aceea până acum au avut linişte din partea mea toate femeile şi fetele!"
12] Spune Rafael: „Această performanţă nu-ţi aparţine ţie, ci este din pricina construcţiei tale naturale! Căci un orb nu poate să aibă un câştig, că nu este ispitit de o frumuseţe de pe acest pământ şi la un surd nu este o virtute, dacă nu-şi apropie urechea de gura denunţătorului. Dar

oameni ca tine sunt din această pricină mai greu de trezit în spirit decât aceia, a căror înţelegere este la început mai deschisă spre dezvoltarea spirituală decât oricare alta la capătul acestia.
13] Iată, la Ribar este spiritualul, chiar dacă nu este complet treaz, arătat prin carne, de aceea îl atrage ceea ce este frumos şi într-un fel desăvârşit, deoarece totul ce este frumos trebuie să aibă un anumit motiv spiritual desăvârşit în sine; şi prin urmare o dragoste exterioară pentru un obiect frumos este o recunoaştere şi o căldură mută, dar totuşi reciproc spirituală. Dar întâi trebuie ea predată unei conduceri bune, prin care este de fapt trimisă într-un anume fel spre adevăratul motiv al vieţii, care nu este în sine un lucru atât de greu, deoarece spiritul de viaţă în sine, care se arată prin dragoste, este în fond şi la urma urmei fiinţa inteligentă din om şi prin aceasta pricepe şi înţelege mai bine natura şi ordinea sa."

EV. 079. capitol.

01] (Rafael:) „Aşa zisa dragoste pentru un obiect frumos nu este de aceea un păcat, dar poate deveni un păcat - adică o greşeală în ordinea vieţii -, dacă poposeşte din ce în ce mai mult la forma exterioară, unde se face bineînţeles mai greu să se despartă spiritul de frumosul exterior şi pentru a-l cunoduce înapoi pe drumul ordinii sale.
02] În astfel de cazuri se primesc de la Domnul nenumărate avertismente dureroase şi chiar biciuiri, prin care un astfel de duh rătăcit îşi găseşte iarăşi drumul în vechea ordine şi părăseşte tot ce este în exterior, ceea ce este nobil preschimbă în ordinea sa şi trăieşte prin această metodă în adevăratul sens.
03] Din această pricină este o mare diferenţă între felul tău de a fi şi cel a lui Ribar. Cee ce vei căuta tu ani de zile, pentru a obţine, acest lucru poate un om, ca şi Ribar, să-l obţină în câteva zile, sau chiar câteva ore, dacă este condus drept şi dacă doreşte acest lucru cu seriozitate. - Înţelegi tu aceste cuvinte?"
04] Spune Suetal, aparent supărat: „Da, eu înţeleg, pe de o parte nu înţeleg nici pe departe motivul, de ce Creatorul a aşezat pe acest pământ omeni care sunt copţi şi receptiv spiritual şi pe de altă parte i-a făcut pe unii atât de tâmpiţi ca şi o bucată de lemn!"
05] Spune îngerul: „Da, dragul meu, dacă tu începi să pui astfel de întrebări, atunci noi doi nu vom termina în curând; căci spiritul tău încă se află mult prea adânc în pielea cărnii, în vreme ce duhul lui Ribar a trecut de piele şi prin urmare se poate vorbi uşor cu el. Tu ai putea tot aşa de bine să întrebi, de ce a creat Dumnezeu pe acest pământ atâtea pietre şi de ce nu teren bogat şi gras, de ce atâta apă, peste care nu se poate planta grădini şi nici vie, de ce atâţia spini şi atâtea feluri de buruieni, pe care într-adevăr că nu cresc struguri şi smochine. Dar eu îţi spun, că totul este necesar în cel mai înalt grad şi o parte nu poate să trăiască fără cealaltă; dar pentru a-ţi arăta ţie toate motivele înţelepte, ar fi nevoie, fugitiv, de mai multe mii de ani, în vreme ce un spirit treaz şi copt ar înţelege acest lucru întru totul în câteva clipe, dacă îl interesează. Dar pentru că un spirit mai înalt are în faţă lucruri mai bune ale vieţii, decât să cerceteze motivul pietrelor, a apei, a spinilor şi a buruienilor, lasă cu drag această grijă în seama Domnului peste întreg spaţiul nemărginit."
06] Spune Suetal: „Dacă aşa stau lucrurile, atunci nu este vina mea, că nu pricep lucrurile aşa de bine ca şi un Ribar, care după cunoştinţele mele şi cu toate că are un spirit deschis nu a înghiţit nici pe departe cu lingura înţelepciunea cerurilor!"
07] Spune Rafael: „Oameni ca şi tine, trebuie să aibă o minte ascuţită, ca sufletul lor tocit să aibă un drum spre duh, care bineînţeles că este mult mai lung şi mai pietros decât acela, care trebuie să-l urmeze duhurile dragostei; căci un spirit al dragostei are deja elementul deschis de viaţă în sine şi în faţa sa, ceea ce sufletul tocit poate de abia prin per longum et latul (ocolind) şi folosindu-se corect să ajungă până la simţurile ascuţie exterioare.
08] Iată, ce efort te va costa, până când tu vei ajunge la dragoste! Ribar însă este cu totul dragoste. Aceasta însă trebuie să se pună puţin în ordine şi el este complet gata; dar tu trebuie ca mai întâi să ajungi prin înţelegerea ta plictisitoare la dragoste, pentru a o avea, căci fără aceasta este imposibil să aranjezi ceva! Înţelegi tu ceea ce eu am spus?
09] Spune Suetal: „Dacă aşa staul lucrurile, atunci Dumnezeu este nedrept şi cu idei preconcepute!"
10] Spune îngerul: „Într-o anumită măsură, dar bineînţeles privind acest lucru din înţelegerea scurtă a minţii omeneşti; dar dacă tu construieşti o casă, de ce sapi tu o fundaţie şi după aceea aşezi cele mai mari, mai gerele şi mai tari pietre în aceasta?
11] Ce ţi-au făcut acele pietre, că mai întâi le-ai aşezat în acea groapă şi pe lângă aceasta aşezi tu toată greutatea pe spatele lor? Nu ai tu nici măcar puţină milă cu săracele pietre? Câtă greutate trebuie să susţină pietrele sub un munte?
12] Sau ţie nu ţi se face milă de rădăcinile unui pom, deoarece trebuie să stea în pământul întunecat, în vreme ce ramurile copacului se ridică mândre în bătaia vântului răcoritor?
13] Iată, nu sunt toate acestea 'nedreptăţi' deja pe cel mai mic nivel a vieţii de natură create?! Cum a putut ca un Creator înţelept se treacă cu indiferenţă şi fără sentimente peste oricare înţelegere?
14] Tot aşa ar putea să se plângă picioarele tale împotriva mâinilor şi să spună aşa: 'De ce chiar noi, care la fel ca şi voi avem carne şi sânge, suntem condamnate să vă purtăm, în vreme ce voi puteţi să vă mişcaţi fără nici cel mai mic efort în aerul liber?'
15] Şi aşa pot orice fel de părţi să ridice o reclamaţie împotriva capului; dar cine nu va putea vedea de îndată prostia unei astfel de reclamaţii?

16] Iată, în tot acelaşi fel a înzestrat Domnul pe oamenii acestui pământ cu tot felul de calităţi, pe unii cu calităţi mai mari pe alţii cu mai puţin mari; dar nici unui om nu-i rămâne închisă uşa spre templul desăvârşirii, ci fiecăruia i se arată drumul şi prin urmare nu se poate plânge nimeni şi să spună: 'Doamne, de ce nu mi-ai dat şi mie talentele, de care se bucură în cea mai mare măsură fratele meu?!' Căci atunci ar spune Dumnezeu către el; 'Dacă simţi un gol, atunci du-te la fratele tău, că el te va ajuta! Dacă toţi oamenii ar fi fost la fel, atunci nici unul nu ar avea nevoie de ajutorul altuia, fratele nu ar mai avea nevoie de frate! Prin ce altceva se poate trezi şi întări dragostea de viaţă pentru aproapele în om?'
17] Dar unde ar fi un om fără dragostea pentru aproapele şi cum ar putea el fără aceasta să găsească dragostea pură pentru Dumnezeu, căci fără aceasta nici nu se poate gândi la o viaţă eternă a sufletului?!
18] Iată, dar pentru ca un om să poată sluji şi prin acest lucru să dobândească dragostea altuia, trebuie să fie capabil să înfăptuiască ceva, ce nu poate altul chiar aşa de uşor, pentru că-i lipsesc cu desăvârşire talentele; prin aceasta însă devine un om pentru altul o necesitate şi prin lucrările necesare reciproce se trezeşte mai întâi dragostea şi prin binele acestor lucrări, se întăreşte din ce în ce mai tare.
19] Dar în tăria dragostei pentru aproapele se află tot timpul revelaţia interioară a dragostei pure şi dumnezeieşti şi în aceasta se află viaţa veşnică.
20] Dar dacă tu poţi spune de tine însuţi, că nimic nu te poate atrage spre un fel de dragoste, nici o înfăţişare frumoasă şi nici o lucrare bine făcută, atunci vreau eu să aflu de la tine, prin ce fel de-a treia metodă, care mie îmi este necunoscută, poate omul să trezească dragostea în inima sa şi prin ce o poate întări până la forţa revelaţiei a dragostei pure şi dumnezeieşti din inimă!?
21] Dar unde nu se arată aceasta prin cuvinte sau fapte, acolo pare a fi întuneric şi noros pentru viaţa veşnică a sufletului, după moartea trupească!
22] Pe scurt, dacă mai ai tu în inima ta dubii despre faptul că sufletul trăieşte în continuare după moartea trupului, atunci încă nu s-a instalat în vreun fel revelaţia; dar ceea ce nu are omul, de acel lucru este nesigur, că îl va avea vreodată, chiar şi dacă l-ar dori. Dar dacă ai găsit tu viaţa veşnică a sufletului prin revelaţia dragostei pure şi dumnezeieşti în inima ta, aşa cum găseşti tu un bănuţ pierdut, atunci tu nu te vei mai îndoi de proprietatea, pe care tu o ai în posesie într-adevăr şi pe bună dreptate!
23] Dar acest lucru se poate dobândi doar prin dragostea pentru aproapele; şi din această pricină Ribar este cu mult mai aproape decât tine de capătul adevărat al vieţii, deoarece tu ai luminat dulapul creieruilui tău cu lumina naturală a acestui pământ, dar în schimb inima ta este fără foc şi lumină la fel ca şi un animal sălbatic care rătăceşte în pădurile întunecate din mlaştinile Europei!
24] Eu te sfătuiesc de aceea, să te gândeşti foarte bine la ceea ce ţi-am spus, căci altfel nu vei ajunge prea departe cu înţelegerea ta şi rodul auriu din pomul vieţii va fi mâncat de viermi cu mult înainte; şi acei viermi se numesc nesiguranţa, care la sfârşit vor mânca craniul tău şi din rodul vieţii tale va rămâne doar un gunoi urât mirositor, care va potoli foamea păsărilor răpitoare! - M-ai înţeles tu acum?!"

EV. 080. Capitol.

01] Spune Suetal: „Am înţeles într-adevăr, dar mi-ar fi aproape mai drag, dacă nu te-aş fi înţeles! Cum mă pot deci obligă spre dragoste, dacă sunt de aceasta aproape pe deplin incapabil din natura mea? Eu cunosc doar un fel de aplauze a minţii mele la apariţii şi acţiuni; dar o dragoste în inimă îmi este străină! Spune-mi deci totuşi cum i se face unui om, - sau din ce recunoaşte el, că dragostea în inima lui s-a trezit? Trebuie doară să existe aici totuşi un oarecare semn al perceperii în viaţa unui om, căci altfel îi este zadarnică toată dragostea; pentru că el poate probabil s-o posedeze din tot belşugul, nu ştie însă că o asemenea trăsătură a vieţii sale se numeşte >dragoste<. La ce îi ajută aici şi îi serveşte toată dragostea!?"
02] Spune Rafael: „Nu-ţi mai aminteşti deci absolut deloc aşa de departe în trecut, când ai fost încă un copil? Ce ai simţit tu atunci către părinţii tăi, care te iubeau foarte mult şi te copleşeau pe tine ca fiind cel mai drag al lor cu tot felul de binefaceri?"
03] Spune Suetal: „Este într-adevăr deja mult de atunci; dar eu îmi mai pot aminti încă aşa câte o întâmplare, unde am fost aşa bine emoţionat, că din această cauză îmi veneau lacrimi în ochi. Să fie cumva dragoste un asemenea sentiment copilăresc?"
04] Spune Rafael: „Da, da, aceasta este dragostea; cui îi lipseşte aceasta, aceluia îi lipseşte la sfârşit totul ce aparţine de viaţă şi un asemenea om este atunci numai o maşinărie a creierului său natural iluminat şi abia ştie ceva de fiinţa sufletului său foarte propriu!
05] Dragostea copiilor trebuie de aceea să se trezească iarăşi în inimă la fiecare care se aseamănă cu tne, căci altfel este imposibil să introduci un om doar raţional în împărăţia interioară a vieţii.
06] La ce îţi foloseşte dacă şi înţelegi totul cu mintea ta şi nu doreşti însă totuşi să înţelegi şi să vezi viaţa ta proprie, aşa cum este ea şi cum se înfăţişează şi se dezvoltă ea?!
07] La ce îi foloseşte unui grădinar să admire creşterea bogată a tot felul de plante alese în grădini străine, la această însă să lase grădina lui proprie în paragină şi să lase numai buruienile să crească bogat în aceasta, după bunul lor plac! Să se lucreze grădinişoarele propriei grădini, să se cureţe acestea de buruieni, să se îngraşe cu îngrăşăminte bune şi să se semene acestea cu seminţe a unor plante alese, ca să se poată avea atunci, la timpul potrivit şi o bucurie adevărată cu aristocraţia bogată de plante a propriei grădini! - Dar, acum, nimic mai departe despre

aceasta; pentru că va fi inteprins ceva nou din partea marelui Invăţător şi aici este deviza să ai inima şi capul la locul potrivit!‟
08] Spune Ribar: „Dar spune-ne, tu cerescule, dacă să nu ne ducem mai degrabă (mai înainte) la învăţător şi să-i mulţumim pentru tot binele ce l-am primit aici, desigur numai prin bunătatea şi milostivirea Lui mare în mod duhovnicesc şi trupesc, spre savurare!‟
09] Spune Rafael: „El Se uită numai la inimă; dacă aceasta este în ordine, atunci totul este în ordine. Când vă va considera El însă maturi, atunci vă va şi chema şi vă va da sfatul cumpătat despre ce veţi avea de făcut în viitor.
10] Dar acum este deviza să fii pregătit în inimă, să fii pregătit în toată fiinţa; pentru că, dacă face El ceva, atunci nu ni se adresează aceasta numai nouă, tot aşa de asemenea nu numai pentru această ţară sau pentru această întreagă lume largă, ci aceasta este valabilă imediat laolaltă pentru toată nemărginirea şi veşnicia! De aceea este aici deviza să înţelegi totul bine în cea mai adâncă adâncime a ta! Un asemenea lucru îl înţelegi şi îl adori cu drag! Pentru că orice cuvânt din gura, care este pusă în mişcare de Duhul veşnic al lui Dumnezeu şi orice acţiune care se întâmplă apoi are mereu cea mai nemărginită importanţă! - Acum, însă, trebuie să părăsesc iarăşi compania voastră pentru un timp şi trebuie să mă subordonez voii marelui Invăţător.‟
11] Apoi părăsi îngerul compania celor doisprăzece şi se duce iarăşi la Josoe al său, care avea acum deja aşa unele lucruri de discutat cu el; pentru că multele cuvântări din toate părţile l-au zăpăcit puţin pe Josoe şi Rafael avea acum de lucru să-l aducă pe ucenicul său la o ordine în toate lucrurile.

Ev. 081 capitol.

01] Eu însă spusei atunci: „Prieteni, mâncarea noastră de prânz trupească şi duhovnicească a durat de această dată mai bine de patru ore şi este de aceea timpul ca să ne ridicăm de la măsă! Noi vrem să ne uităm în largul mării dacă nu se întâmplă acolo ceva, care este demn atunci de atenţia noastră a tuturor!
02] Totodată vă fac pe voi toţi atenţi asupra faptului că vom trăi, de acum într-o jumătate de oră, o eclipsă totală a soarelui. Doar că nimeni dintre voi să nu-şi facă de aceea vreo problemă; pentru că o asemenea întunecare se întâmplă într-un mod cu totul natural!
03] Soarele, plutind dinspre seară (vest), la o înălţime peste pământ la o cale de 98 000 de ore depărtare, va trece ca un corp masiv, intransperent în linie dreaptă peste soare şi va împiedica prin aceasta, ca lumina soarelui să cadă pe o parte a pământului; întunecarea totală va dura numai câteva clipe; după aceea se va arată imediat iarăşi soarele peste marginea lunii şi se va face atunci din ce în ce mai iluminat pe pământ. În timpul eclipsei totale însă veţi primi la vedere frumoasele constelaţii ale iernii, care nu se pot vedea altfel niciodată vara.
04] Eu vă spun aceasta, pentru a vă îndepărta la asemenea apariţii toată frica neânţeleaptă şi pentru a vă arăta naturalitatea deplină a unor asemenea apariţii; de aceea prin urmare nici o frică când va începe această apariţie!
05] Dar, în acelaşi timp, vom descoperi trei corăbii de neguţătorie în largul mării; acestea trebuie aduse la mal, înaintea începerii apariţiei, pentru că superstiţia rea ar obliga altfel slujitorii corăbiilor, să arunce în mare o fiică virtuasă şi cu o frumuseţe chiar rar întâlnită a unui grec cinstit împreună cu tatăl care o însoţeşte.
06] Pentru că amândoi călătoresc la Ierusalim, pentru a vedea templul şi să se familiarizeze la izvoare cu învăţătura evreilor şi poartă cu ei pentru acest scop o sumedenie de comori mari pe acele trei corăbii, care ar cădea apoi ca o captură (pradă) bună în mâinile tâlhăreşti ale răilor slujitorilor greci ai corăbiilor.
07] Nu este de aceea timp de pierdut; pentru că corpurile cereşti merg continuu mai departe calea trasată, potrivit cu legea lor. Dacă le-ai opri din parcursul lor, atunci i-ar fi pământului pricinuit o pagubă mare prin aceasta, pe care un mileniu n-ar şterge-o; dacă însă cele trei corăbii vor fi aduse puţin cam miraculos de repede la mal, atunci nu suferă nimeni o pagubă prin acest lucru, ci se poate ivi pentru mulţi săraci ai acestei regiuni un câştig destul de mare, natural şi duhovnicesc. De aceea repede acum la acţiune!‟
08] Toţi se grăbesc acum la mal şi se pun la acelaşi într-o linie lungă. Dar şi Eu am la aceasta strâmtorarea Mea; pentru că Cireniu cu suita lui, cei doisprăzece ucenici ai Mei şi câţiva care ne însoţiseră deja de mult - în jur de şaizeci al număr -, cei treizeci de farisei şi leviţi tineri sub conducerea vorbitorilor lor Hebram şi Risa, cei cinci sub conducerea înţeleptului Matael şi cei doisprăzece sub Suetal, Ribar şi Bael ai lor se îmbulzesc toţi asupra Mea şi vor toţi, aşa de bine precum este numai posibil, să fie foarte tare în apropierea Mea, în timp ce Ebahl cu Jarah şi Rafael cu Josoe sunt oricum foarte aproape de Mine şi Jarah chiar nici nu mai dă drumul hainei Mele. Bătrânul Marcu cu femeia şi copiii săi doresc acum să fie de asemenea în cea mai mare apropiere a Mea şi aşa este explicabilă nevoia mică de loc în care Mă aflu. Dar Rafael pune acuşi totul în cea mai bună ordine, deaorece împarte toţi oaspeţii ţărmului într-o clipă pe locuri agreabile, iar Eu cu Cireniu şi cu bătrânul Marcu ne urcăm într-o corabie şi în faţa celor mulţi oaspeţi, circul în jos şi în sus aproape de mal, cu care lucru oaspeţii şi şi ucenicii Mei sunt cu totul de acord.
09] Dar acum se apropie luna deja tare de soare şi Eu îl chem pe Rafael, spunând: „Tu ştii ce este acum necesar, de aceea nu mai nici o zăboveală!‟
10] Şi Rafael spune, de fapt din pricina oaspeţilor: „Doamne, la unu sau cu ceva timp?‟
11] Spun Eu: „După doisprăzece clipe la unu!‟

12] Cele trei corăbii însă se aflau atât de departe, că abia puteau fi zărite; în linie dreaptă erau ele într-adevăr la în jur de patru ore depărtare.

Ev. 082 capitol.

01] Cireniu obosea în zadar ochii săi; el nu putea zări ceva de nici o corabie. Tot aşa de rău îi merse lui Marcu; dar alţii cu văzul ascuţit observară corăbiile mari ca trei musculiţe circulând pe mare şi spuseră: „Doamne! Aceştia au cu vânt favorabil două ore bune până la acest ţărm!‟
02] Spun Eu: „Numai să nu vă îngrijiţi de acest lucru; omul Meu al corabiei va avea treabă la ţărm, la timpul potrivit!‟
03] Intreabă cei treizeci de farisei tineri: „Unde şi cine este acela căruia îi este posibil un asemenea lucru?‟
04] Spun Eu: „Voi doară îl cunoaşteţi pe tânărul mentor (educator) al fiului adoptiv al lui Cireniu; acela este!‟
05] Intreabă înfricoşaţi cei trezeci: „Unde este deci o corăbioară gata pentru el?‟
06] Spune acum Rafael: „Eu nu am nevoie de vreuna!‟ şi dispare în această clipă. Toţi se sperie fiind de părerea că tânărul ar fi sărit în apă şi s-ar mişca acum la corăbii repede asemenea peştilor în apă. Pentru că nu ştiau încă mulţi, că Rafael ar fi de fapt un înger şi astfel un duh cu totul curat; mulţi îl considerau ca mentor al lui Josoe, în timp ce el era doar un mentor al Jarahei. Dar deoarece discuta aici mai mult cu Josoe decât cu Jarah, de aceea era el la mulţi considerat aici, ca fiind un mentor tânăr al lui Josoe.
07] Dar înainte ca întrebătorii să se uite încă bine prinprejur şi fusese Rafael deja la ţărm cu cele trei corăbii destul de mari şi stătea la bordul acelei corăbii în care se aflau grecul evlavios şi fiica lui încă mai evlavioasă, plini de mirare şi îngrozire; pentru că în primul rând i se păru acostarea destul de rapidă la un ţărm lui cu totul necunoscut ca fiind ca un vis şi în al doilea rând, nu ştiu el ce să creadă despre corăbierul tânăr şi nici nu putu să-şi dea vreo socoteală despre această apariţie miraculoasă; pentru că schimbarea se întâmplase prea repede şi îl surprinsese prea miraculos.
08] Şi slujitorii corăbiilor stătură la vâslele lor plini de mirare ca stane de piatră şi nu mai îndrăzniră să lovească cu vâslele lor în apă. După un timp scurt de cea mai adâncă mirare şi minunare, îl întrebă grecul de-abia pe tânărul în cel mai adânc respect profund, spunând: „Cine eşti tu, fiinţă puternică? Cine ţi-a poruncit să ne aduci aşa de repede la un mal bun şi din ce motiv?‟
09] Spune Rafael: „Nu întreba, ci uită-te la soare, care acum va pierde acuşi strălucirea lui de lumină pentru câteva clipe! Dacă ai fi fost în largul mării, te-ar fi aruncat superstiţia rea a slujitorilor corabiei împreună cu fiica ta peste bord, în mare şi şi-ar fi împărţit atunci între ei comorile tale aduse cu tine; un asemenea lucru prevăzuse însă Invăţătorul nostru mare, dumnezeiesc dinainte şi m-a trimis de aceea la tine, spre salvarea ta foarte grabnică. Tu eşti acum deja într-o siguranţă foarte deplină, dar totuşi îţi vor mai apărea încă lucruri neplăcute şi eu trebuie de aceea să rămân în timpul catastrofei întunecate la tine în corabie, căci altfel ai mai avea tu de suportat încă multă neplăcere cu slujitorii neciopliţi ai corabiei.‟
10] Grecul, întorcându-se, se uită acum după soare şi observă spre îngrozirea lui şi a fiicei sale, că de la soare a mai rămas încă în plus doar o margine foarte îngustă, se ridică de pe scaunul lui şi trăzneşte un blestem în sus către balaurul rău, care ar ameninţa să înghită acum soarele în totalitate.
11] Era acesta un obicei evlavios al unor păgâni din Asia Mică de a trimite în sus o grămadă dintre cele mai dure blesteme către balaurul rău, la ocazia unei eclipse de soare, ca el să se sperie de acestea şi să scuipe soarele înghiţit iarăşi afară şi ca el să strălucească atunci iarăşi mai departe. Dar bătrânul nu ajunsese încă la sfârşit cu blestemul său evlavios, când soarele fusese pe deplin acoperit de lună.
12] Atunci se iscă un urlet sălbatic, neaşteptat printre slujitorii corabiei, dar şi pe ţărm printre soldaţii romani şi slujitorii corabiei aproape turbaţi de frică se aruncară asupra grecului şi vrură să-l arunce, împreună cu fiica şi împreună cu Rafael, în mare; pentru că ei dădura celor trei vina acestei plăgi foarte îngrozitoare a dumnezeiilor şi vroiau să se împace prin aceasta iarăşi cu aceştia. Dar Rafael ridică toţi slujitorii corăbiilor din corăbii şi îi puse la mal; pe cel mai rău însă îl aruncă în mare şi acesta a avut mult de lucru ca un înotător bun pentru a ajunge cu totul ostenit la ţărm, destul de departe sub corăbii.

Ev. 083 capitol.

01] În timpul acestei catastrofe, apăru iarăşi soarele în spatele lunii pe cealaltă parte a acesteia şi păşi iarăşi vechea voie bună în cugetele tuturor celor prezenţi; doar Cireniu şi şi Iuliu rămân în timpul eclipsei totale pe deplin liniştiţi lângă Mine.
02] Chiar şi ucenicii Mei deveniseră puţin nelinişţiţi şi Jarah şi Josoe săriră în grabă în corabia Mea care dădea de ţărm şi tremurară de frică; dar frica lor era totuşi mai mult o urmare a urletelor sălbatice a slujitorilor corabiei decât eclipsa. Pentru că Jarah şi Josoe ştiau destul de bine motivul întunecării soarelui, dar nu fuseseră pregătiţi la urletele foarte sălbatice şi săriseră de aceea în frică mare în corabia Mea şi se îmbulzeau acolo înspre Mine atât de aproape pe cât posibil. Cireniu şi Iuliu însă se desfătaseră între timp cu frumoasele constelaţii ale iernii, pe care nu le văzuseră încă niciodată vara.

03] Incetul cu încetul se făcu tot mai luminos şi vechiul curaj vesel se reântoarse iarăşi în cugetele speriate ale oamenilor şi slujitorii corabiei se întoarseră iarăşi la cele trei corăbii ale lor şi îl rugară pe tânăr ca să-i ierte, din pricina că îl atacaseră mai înainte atât de dur.
04] Şi pe grec îl rugară să-i ierte şi acesta (grecul) spuse: „Ceea ce îi porunceşte cuiva credinţa lui, aceea să facă, dacă nu găseşte în sine nici un contramotiv mai înţelept; dar, în viitor, credinţa voastră să se înfăţişeze mai luminoasă şi voi veţi admite atunci, că dumnezii înalţi nu cer absolut deloc jertfe omeneşti din mâinile noastre, pentru că au ei înşişi nenumărate mijloace la îndemână, de a-şi lua oamenii cu sutele de mii după bunul lor plac de pe acest pământ."
05] Cu această învăţătură din partea grecului nostru sunt mulţumiţi corăbieirii şi făgăduiesc că-şi vor aminti şi vor rămâne în această idee pe deplin, în ceea ce priveşte învăţăturile sale înţelepte, la o apariţie asemănătoare din viitor. După aceea îl întreabă pe grec slujitorii de corabie dacă îşi va prelungi acum mai departe călătoria sa, sau dacă crede că va rămâne aici.
06] Grecul spune însă: „Nu vedeţi voi acest tânăr puternic dintre noi?! El mi-a făcut bine şi m-a salvat din furia voastră a credinţei oarbe; lui îi datorez viaţa mea şi cea a singurei mele fiice foarte dragi. El singur este acum domnul meu şi ce va spune el, aceea o voi şi face; dar, fără cuvântul lui şi voia lui, nu se va călători de aici mai departe nici în zece ani cu nici o lăţime de un fir de păr!
07] La aceasta îmi spune o voce interioara bună că am găsit în acest loc neospitalier acum deja mai mult decât în întreg Ierusalimul. Eu voi rămâne de aceea aici. Eu voi vorbi acum numai cu hangiul acestei localităţi, dacă pot rămâne aici. Dacă un asemenea lucru este posibil, atunci voi rândui de îndată ca animalele mele de povară să fie puse la mal şi după aceea toate comorile mele luate cu mine şi voi vă puteţi atunci aduce iarăşi corabia voastră pe linia de plutire."
08] în timpul acestei discuţii, venim însă deja şi Eu, Cireniu, Iuliu, Marcu, bătrânul hangiu şi Jarah şi Josoe în corabie, în care se afla grecul şi Marcu i se adresează de îndată şi spune: „Prietene! Tu vezi că un hangiu cinstit al casei nu duce niciodată lipsă de oaspeţi. Vezi, eu sunt hangiul acestei localităţi şi găzduiesc în coliba mea mică şi sub corturile mele toţi oaspeţii dragi pe care îi vezi aici; dar şi pentru tine mai este încă spaţiu, dacă vrei să ramâi aici!"
09] Spune grecul într-un mod foarte prietenesc: „Prietene, eu am nevoie doar de un loc dreptunghiular de treizeci de paşi în lungime şi zece în lăţime, acolo voi rândui de îndată să se facă cele trei corturi bune şi scumpe ale mele de către slujitorii mei luaţi cu mine şi eu sunt atunci deja prevăzut; pentru că mâncare şi băutură am eu în mare măsură cu mine şi am mult aur şi argint în posesie, pentru a-mi cumpără din acestea, dacă cele luate cu mine mi s-ar termina. De asemenea, am în posesie deci mâncare pentru animalele mele de povară şi sunt aşa şi aşa aprovizionat foarte bine cu toate lucrurile posibile; numai un loc, pentru a adăposti toate acestea, nu am şi prin urmare îl voi închiria de la tine pe un timp limitat. Cât ceri tu pentru spaţiul de parcelă menţionat de la zi la noapte?"
10] Spune Marcu foarte prietenos: „ştiu bine că la voi, grecii, este ţinută mereu o socoteală exactă; dar la noi, romanii şi evreii mai buni, nu se practică aceasta. Tu rămâi aici atâta timp cât îţi este pe plac şi nu se va cere nimic de la tine decât prietenia ta adevărată şi sinceră; dar dacă vrei tu pe lângă să-i faci un bine unui om sărac, rătăcit încoace, se va lăsa aceasta la latitudinea ta, fără toată socoteala. Lasă numai prin urmare să se despacheteze şi fă-te comod ca în casa oraşului tău; pentru că, atâta timp cât vrei să ramâi aici, îţi stă la dispoziţie nu numai parcela cerută de pământ, ci întreaga mea proprietate tocmai nu foarte mică şi la masa mea va fi de asemenea un loc pentru tine! - Spune dacă eşti mulţumit cu acestea!"
11] Spune grecul: „Da, prietene, dacă vorbeşti aşa, atunci chiar că mă ruşinezi şi eu sunt într-o mare încurcătură, dacă nu-ţi pot răsplăti oarecum cu nimic prietenia ta mare, foarte neinteresată de câştigul propriu şi eu de-abia mă încumet să folosesc bunătatea ta foarte adevărată !"
12] Spune Marcu: „Prietene, prietenia ta va fi totuşi mai valoroasă decât toate comorile mari ale pământului, pe care le porţi cu tine, de care nu am nevoie, pentru că posedez acum poate încă mai mari decât tine; dar fireşte că nu aşa de mult din punct de vedere material decât cu mult mai mult duhovnicesc!"
13] Spune grecul: „Tu ai deci prin urmare deja de mult ceea ce eu şi această fiică a mea căutăm deja de mult în zadar în toate colţurile pământului?"
14] Spune Marcu: „Ceea ce nu-ţi pot dărui acum pământul întreg şi toate stelele şi soarele şi luna, nici un templu şi nici un oracol, aceea o găseşti tu aici în acest loc. De aceea rânduieşte numai imediat să se despacheteze, pentru că eşti acum deja la locul potrivit!"
15] Grecul porunceşte acum de îndată celor paisprăzece slujitori ai săi să pună mâinile la lucru.

Ev. 084 capitol.

01] Dar Eu îi spun grecului: „Ascultă tu, prietenul Meu! Pot fi într-adevăr şi cei paisprăzece slujitori ai tăi oameni destul de harnici şi îndemânatici; dar fiindcă ai tu multe lucruri cu tine, de aceea i-ar costa totuşi un timp destul de îndelungat pe cei paisprăzece slujitori ai tăi, până ce ar aduce totul într-o ordine bună.
02] Vezi, acest tinerel aparent este însă unul dintre cei mulţi slujitori ai Mei şi înfăptuieşte într-o clipă mai mult decât toţi cei paisprăzece ucenici ai tăi în o sută de ani buni; de aceea să se odihnească slujitorii tăi de această dată şi acest singur slujitor al Meu prezent aici va fi cu toate lucrurile tale într-o clipă într-o astfel de ordine, potrivit cu obiceiul tău vechi obişnuit, cum cei paisprăzece slujtori ai tăi de-abia în trei zile!
03] Dacă doreşti, vreau să-i poruncesc acest lucru!"

04] Spune grecul: „Prietene, dacă pe pământ este aşa ceva posibil, atunci te rog pentru acest lucru! Pentru că slujitorii mei sunt oricum deja foarte obosiţi de la călătorie şi ar putea avea de aceea destul de mult de lucru cu despachetarea şi facerea corturilor!‟
05] Ii spun Eu lui Rafael: „Arată ce îi este posibil unui duh curat într-o cea mai rapidă clipă!‟
06] Aici făcu Rafael o metanie adâncă şi spuse: „Doamne, Tu ai poruncit şi iată, totul este deja în cea mai bună ordine!‟
07] Ii spun Eu după aceea grecului: „Aşadar, prietene, ridică-te şi controlează dacă treaba a reieşit după opţiunea ta!‟
08] Aici se ridică grecul, împreunează mâinile, cu o lovitură, de trei ori peste capul său şi spune mirat în cea mai mare măsură: „Da, pentru voia tuturor dumnezeilor! Ce este aceasta?! Băiatul nu ne-a părăsit doară încă niciodată şi corturile mele sunt deja foarte bine ridicate şi totul pare deja a fi în cea mai bună ordine! Nu, nu, nu! Aici nu merg lucrurile absolut deloc prin metode naturale! Acum trebuie să mă uit numai în corturi cum este ordinea bună alcătuită în acestea!‟
09] Apoi părăseşte el corabia şi se duce, condus de noi şi de fiica lui, în corturile sale şi găseşte în serios totul în cea mai bună ordine, spre cea mai mare mirare a lui.
10] Acum este el însă tocmai de aceea peste măsură de mirat. Cuprins ca de un fel de ameţeală a mirării, spune el (grecul) după un timp al minunării sale nemaivrând să ia un sfârşit: „Ori am ajuns eu printre adevăraţii magicieni ai Egiptului sau printre o sumedenie de dumnezei; pentru că ceea ce am trăit aici, este nemaiauzit şi nu s-a întâmplat niciodată de când se ştie omenirea! Şi tu, prietene, (adresându-Mi-se Mie) pari a fi maestrul, sau însuşi zeus, printre aceştia mulţi!? Carnea nu te-a zămislit, precum nici pe acest băiat; tu trebuie să fi fost zămislit din duh mai înainte de veci! O, dumnezeilor, o, dumnezeilor, ce putere trebuie să sălăşluiască în voi, că sunteţi în stare să înfăptuiţi asemenea lucruri şi ce nenorocire este săracul om, viermele orb din praf, faţă de voi?! Voi puteţi totul, dar viermele muritor în praful nimicniciei lui nu poate nimic! Prietene, care eşti un dumnezeu şi totul îţi stă la dispoziţie, ce pot să-ţi fac eu muritorul ţie dumnezeului nemuritor? Ce să-ţi dau ţie, care domneşti peste pământul întreg, peste soare, lună şi toate stelele?‟
11] Spun Eu: „Prietene, tu ai multă lumină naturală şi apreciezi fapta miraculoasă întâmplată, care îţi pare ţie ca fiind astfel, tocmai cu un tact adevărat, dar nu trebuie să-l pui pe om prea adânc sub noţiunea dumnezeiilor tăi; pentru că Eu ţi-o spun: Toţi dumnezeii pe care tu îi cunoşti şi îi divinizezi, ca fiind astfel, nu sunt de fapt absolut nimic faţă de un om pătruns de adevăratul Duh al lui Dumnezeu.
12] Vezi, aceşti oameni mulţi pe care îi vezi aici sunt în mare parte deja la fel de puternici ca acest băiat de aici şi totuşi, sunt numai oameni din carne şi oase!
13] Atinge-Mă pe Mine şi vei simţi că şi Eu constau din carne şi oase, potrivit cu trupul care apare în exterior; dar această carne şi acest sânge este plin de Duhul lui Dumnezeu, Care singur este atotputernic şi Căruia toate trebuie să I se supună sub puterea voii Sale.
14] Şi vezi, astfel înfăptuim noi aici doar din puterea Duhului lui Dumnezeu, Care e în noi, gândeşte şi doreşte în noi, ceea ce recunoaşte cea mai înaltă înţelepciune a Lui atoatevăzătoare şi atoatesimţitoare ca fiind necesar şi bun.
15] Aşadar, această capacitate o posedez acum într-adevăr numai Eu însumi în cea mai înaltă măsură şi sunt de aceea un Invăţător în aceasta; dar pot să-l înzestrez cu aceasta şi pe orice om, care este de o oarecare voinţă bună.
16] Dar bineînţeles că o asemenea capacitate nu i se va putea şi nu i se va putea niciodată dărui unui om care are o voinţă rea, împotrivitoare; pentru că aici este valabil laitmotivul, să fii mai înainte pe deplin iniţiat în ordinea sfântă a Duhului lui Dumnezeu, înainte ca să i se dea unuia capacitatea puterii a veşnicului Duh al lui Dumnezeu şi aceasta nu poate să constee în nimic altceva decât tocmai în aceea, ca omul curat să fie în sufletul său cu totul pătruns de Duhul lui Dumnezeu. Sufletul pătruns de Duhul lui Dumnezeu doreşte acum numai aceea ce doreşte Duhul lui Dumnezeu; dar ce vrea Acela, aceea trebuie să se întâmple, pentru că El singur este puterea şi stapânirea veşnică de mai înainte de veci în toată nemărginirea!
17] Pentru că totul ce este, trăieşte şi gândeşte în spaţiul nemărginit, este gândul constatat şi ţinut neschimbabil al acestui Duh venşic în ordinea pusă de El însăşi, după partea duhovnicesc vie şi ideea formulată din aceasta, dar care, după felul existenţei sale, este de asemenea capabilă să treacă dincolo în partea duhovnicească care este pe cont propriu.
18] Vezi, prietene, aşa stau lucrurile atinse în toată scurtimea! Tu eşti un gânditor bun şi vei înţelege acuşi multe; dar, pentru acum, să-ţi fie îndeajuns puţinul acesta!
19] Eu îţi voi da însă un anumit Matael, un bărbat plin de înţelepciune, ca să-ţi fie tovarăş; de la acesta vei afla multe şi Mă vei înţelege pe Mine însumi mai bine după aceea decât acum!‟
20] Cu aceasta este grecul, plin de cea mai adâncă mirare despre înţelepciunea Mea, foarte mulţumit şi doreşte mult să-l vadă pe acel bărbat.
21] Eu însă îl chem de îndată pe Matael şi spun: „Aici, dragă prietene, este o casă puţin dărăpănată; tu eşti un tâmplar bun şi vei şti ce este de înbunătăţit la aceasta!‟
22] Spune Matael: „Doamne, cu ajutorul Tău casa se va face bună şi solidă!‟

Ev. 085 capitol.

01] După acest act tăcu Ouran (aşa se numea grecul şi fiica acestuia se numea Helena) şi începu să se reculeagă, pentru a putea schimba câteva cuvinte cu Matael lui arătat, care îi dăduse deja de înţeles prin câteva cuvinte, că este bine înzestrat cu înţelepciunea mai înaltă, ca fiind un bărbat

de aşa multă experienţă de viaţă şi că respectă la fiecare ocazie acea sapienti pauca (unui înţelept îi ajunge puţin), pentru a nu se arăta ca fiind un om căruia îi lispseşte toată cunoaşterea mai bună. Atunci când Ouran se reculese aşa destul de mult şi şi ajunse la o linişte sufletească, îl întrebă el pe Matael, după o pauză destul de lungă, dacă acesta ar vrea să-l însoţească peste tot pe călătoriile sale în lume şi ce ar pretinde pentru aceasta.
02] Spune Matael, arătând înspre Mine: „Vezi acolo, acela este un Mântuitor pentru trup, suflet şi duh! Au trecut încă de-abia douăsprăzece ore, când fusesem încă o fiinţă foarte mizeră al acestui pământ. Mădularele mele fuseseră posedate într-o asemenea măsură de către cele mai rele duhuri că, prin aceasta, toată fiinţa mea devenise un diavol pământesc. Dintr-o hordă a celor mai răi tâlhari de drum eram eu îngrozirea a toată regiunea, pentru că toate mădularele mele trebuiau să le slujească diavolilor; dar sufletul meu era paralizat şi nu ştia ce se întâmpla acolo cu trupul lui rău. Prietene, tu vezi din aceasta cât de foarte mizer eram eu! Dar cine ar fi putut să-mi ajute?! Eu eram doară cel mai mult îngrozirea pentru fiecare care se apropia de mine; mai uşor te-ai fi putut înţelege cu zece tigri înfometaţi decât cu mine singur. Numai o cohortă dintre soldaţii romani cei mai cutezători se putură face stăpâni asupra mea şi asupra însoţitorilor mei; legat şi încătuşat ca un burduf, furăm aduşi, eu împreună cu cei mai răi tovarăşi ai mei, încoace la judecata morţii.
03] Dar acolo îl vezi tu pe marele Invăţător tămăduitor, care venise din ceruri la noi săracii viermi ai acestui pământ dur şi plin de diavoli, pentru a ne tămădui şi pe noi divoli întruchipaţi, prin cuvânt şi faptă; Acela m-a tămăduit pe mine şi pe camarazii mei şi pentru o asemenea tămăduire nu numai că n-a cerut absolut nimic de la noi cinci, ci El ne-a arătat la aceasta încă binefaceri peste măsură de mari, în mod trupesc şi mai ales duhovnicesc!
04] Acum m-a chemat acest al meu Mintuitor dumnezeiesc pentru prima oară la o slujire, pentru care m-ai întrebat ce răsplată aş dori să cer de la tine pentru aceasta. O, prietene, înainte ca eu să nu fi plătit datoria mea acestui mare Invăţător, mi-ar fi chiar totuşi imposibil să cer ceva de la tine; pentru că eu doară îi slujesc prin aceasta numai Lui, care m-a chemat şi nu ţie!
05] Dar Lui îi voi rămâne în veşnicie mereu un cel mai mare om dator şi doar prin slujirea mea voi micşora în ceva datoria mea mare. De aceea nici nu-mi vei fi tu, prietene, niciodată cu ceva dator pentru un serviciu acordat ţie - afară de prietenia şi dragostea frăţească a ta adevărată!
06] Pentru că în dar am primit şi pentru acelaşi preţ îţi voi şi da aceasta iarăşi ţie! Aur, argint şi mărgăritare nu vei primi tu ce-i drept de la mine; dar ceea ce am eu, aceea să-ţi fie şi ţie dat la fel de liber, precum o primisem eu. De aceea să doreşti tu să mă scuteşti mai departe cu orice întrebare asemănătoare!‟
07] Spune Ouran: „Prietene, tu eşti unul dintre cei mai deosebiţi oameni, pe care i-am întâlnit vreodată! De aceea trebuie să devii îndrumătorul înţelept al meu şi al fiicei mele şi să rămâi în decursul întregii mele vieţi!
08] Eu nu te voi mai întreba într-adevăr, după voinţa ta şi nu-ţi voi mai spune niciodată: >Ce ceri tu pentru asta?<; dar ca tu să nici nu înduri nevoie la mine, ca un prieten şi ca un frate adevărat, acest lucru îl vei accepta într-adevăr de la mine?!‟
09] Spune Matael: „Se mai pune încă întrebarea dacă vei accepta de la mine ceva sau totul sau, la sfârşit, absolut nimic! Pentru că darurile mele nu-i sunt tocmai cerului gurii al simţurilor, cum am aflat aceasta deja puţin, aşa de gustoase ca un vin îndulcit cu miere dulce după felul, cum grecii îl savurează cu drag, pe ici pe colo, ci adesea mai amare decât fierea şi sucul proaspăt al unei aleo vechi! Şi ceruri ale gurii rafinate la dulce nu iau aşa ceva cu drag spre savurare! De aceea vrem să vedem mai întâi, cum se vor lăsa darurile noastre reciproce să se facă shimb cu ele!‟
10] Spun Eu printre: „ştiţi voi ceva, deoarece mai avem acum soare încă o oră întreagă şi seara se va face de asemenea destul de agreabilă, să facem atunci toţi împreună o plimbare pe colina lui Marcu; acolo vrem să facem o cunoştinţă puţin mai aprofundată! Corturile tale, însă, lasă-le supravegheate, deocamdată, de către slujitorii tăi; pentru că le vei revedea de-abia după miezul nopţii şi te vei folosi de ele!‟
11] Spune Ouran: „Sunt fireşte multe şi mari lucruri preţioase în acestea! Dar eu sunt de părere că acest prieten este unul sigur!‟
12] Spun Eu: „Prietene, atunci când te aflai de-abia cu o oră înainte în mare pericol şi cu tine s-a pus problema în aşa fel, ca să-ţi pierzi viaţa şi totul, cine te-a salvat atunci?‟
13] Aici rămase Ouran stupefiat; de-abia după un timp spuse el: „Da, da, mare învăţător! Tu ai dreptate, eu am rămas numai aşa puţin împolmolit în obiceiul meu vechi şi admit acum tocmai de asemenea prostia deplină a fricii mele; ea să nu apară iarăşi pentru a doua oară la iveală şi eu mă duc acum imediat cu tine, fără toată grija de mai departe, încotro vrei tu!‟

Ev. 086 capitol.

01] Aici vine cu un pas cam timid fiica Helena la Mine şi spune, rugând: „Doamne, tu neconceput de mare învăţător şi Mântuitor! O nu-l ia în nume de rău pe tatăl meu bătrân; pentru că uite, eu îl cunosc ca fiică a lui totuşi deja din decursul a întregii mele vieţi şi poţi să-ţi dau o mărturie foarte sinceră, că el este un bărbat bun, blând şi foarte tolerant şi eu nu ştiu încă niciodată să-mi fi adus aminte, că ar fi pus vreodată chiar un drept bun, care era cu siguranţă de partea lui, înainte de dreptul altcuiva şi dacă era acesta şi cu mult mai mult un oarecare nedrept decât un drept adevărat. Incă niciodată nu s-a certat de aceea cu cineva sau să se supere şi să murmure din

pricina unei nedreptăţi pricinuite lui! Dar dumnezeii înalţi nici nu l-au lăsat de aceea niciodată să se scufunde şi dumnezeiţa frumoasă a fericirii îi era mereu foarte prietenesc favorabilă.
02] De aceea tu nu vei privi cu ochi răi şi nu vei găsi tu jignitor faptul, că tatăl meu a rostit grija aceasta, deoarece tu pari a fi totuşi un anume dumnezeu! Dar dacă eşti tu totuşi aşa de dur, atunci ia viaţa mea ca răscumpărare pentru tatăl meu, pe care îl iubesc eu peste toate măsurile!‟
03] Spun Eu către toţi cei prezenţi: „Aţi aflat voi o astfel de dragoste de copil în tot ţinutul lui Israel? Într-adevăr! Ea este o păgână, dar ruşinează tot Israelul, care prin Moise a primit porunca, să-şi cinstească tatăl şi mama, să-i respecte şi să-i iubească!‟
04] Toţi spun: „Nu, Domnul şi Învăţătorul nostru! Acest lucru nu s-a auzit în toată ţara lui Israel!‟
05] Spun Eu către Helena: „Nu te teme, fiica Mea, căci Eu te cunosc pe tine şi pe tatăl tău de multă vreme; şi dacă Eu nu te-aş fi cunoscut pe tine şi pe el, atunci amândoi aţi fi fost deja de mult timp îngropaţi în această mare rea!‟
06] Spune Helena: „Dar cât se poate de înţelept, măreţ şi totuşi prietenos învăţător! Cum poţi tu să mă cunoşti pe mine şi pe tatăl meu deja de mult timp? Doar noi te cunoaştem de o oră?‟
07] Spun Eu: „O Helena, uită-te în larg, la mare şi la întreg pământul; iată, acestea sunt lucruri cât se poate de vechi şi totuşi am fost Eu primul înainte de toate acestea!‟
08] Aici se sperie Helena şi Mă întreabă plină de respect şi frică: „Doar nu eşti tu la sfârşit chiar zeus în persoană?‟
09] Spun Eu: „ Porumbel gingaş, nu-ţi speria inima cu lucruri goale! Eu nu sunt zeus, pentru că acesta nu a existat în realitate vreodată. Dar Eu sunt adevărul şi viaţa; cei care cred în Mine, nu vor vedea, simţi şi gusta în veci moartea! - ştii tu acum, cine şi ce sunt Eu?‟
10] Helena spune aceste cuvinte: „Dacă tu eşti doar adevărul rece şi viaţa care reiese din acesta, cum se poate explica atunci, că eu încep să simt pentru tine atâta dragoste măreaţă?‟
11] Spun Eu: „Porumbel! Acest lucru tu îl vei afla doar pe acel munte! Dar acum să mergem, căci soarele va apune din clipă în clipă!‟
12] După aceea am părăsit noi corturile regale şi minunate şi am mers pe munte, pe care am urcat cât se poate de repede, deoarece înălţimea sa nu era mare.
13] Când am ajuns noi în vârf, a observat Cireniu, cât de minunate şi de frumoase erau împrejurimile şi că el putea să privească aceste minunăţii ore în şir, fără ca el să devină măcar puţin obosit. Un singur lucru este regretabil, că ziua nu mai dura aşa de mult.
14] După o vreme a venit Simon Iuda la Mine şi a spus aceste cuvinte: „Doamne, astăzi ai putea Tu la fel ca şi lui Iosua să-i spui soarelui: 'Rămâi pe loc, soare!', deoarece copiii să-L poată lăuda pe cel care l-a creat şi să se bucure puţin mai mult de minunăţiile serii!‟
15] Spune Cireniu: „O Simon, tu, care eşti un pescar credincios şi acum un ucenic al marelui nostru Învăţător şi Domn, acest gând a fost bun din partea ta şi acest lucru i-ar fi cu mult mai uşor Domnului şi Învăţătorului nostru din motive binecunoscute, decât i-a fost o dată lui Iosua!‟ - După ce a rostit aceste cuvinte, Mi s-a adresat şi Cireniu cu această problemă Mie şi Jarah a susţinut din răsputeri această rugăminte.

EV. 087. capitol.

01] Însă Eu am spus: „Voi sunteţi încă nişte copii neexperimentaţi şi rugaţi ceva, ce nu are voie să se întâmple în felul, cum voi îl înţelegeţi şi cum voi gândiţi; deoarece iată, soarele nu merge, ci stă într-un loc, în faţa pământului! Este adevărat că soarele se mişcă foarte tare, dar această mişcare nu afectează pământul, aşa cum praful de pe îmbrăcămintea voastră nu-l interesează dacă voi îl duceţi de la un loc la altul.
02] Dar ceea ce este la voi noaptea şi ziua, provine de la învârtirea rapidă a pământului în jurul propriei sale axe; căci la unele ocazii Eu v-am explicat, că pământul este un glob mare şi se mişcă de dimineaţa şi până seara şi de aceea îşi întoarce o parte după cealaltă spre soare. De aceea este pe tot pământul într-un loc dimineaţă, într-un loc, care a fost mai devreme îndreptat spre soare este amiază, în acelaşi timp, într-un loc care este mai îndepărtat de răsărit este în acelaşi timp seară şi într-un loc care este şi mai îndepărtat de răsărit este miezul nopţii şi aceste patru puncte amintite se mişcă fără întrerupere mai departe, adică, în douăzeci şi patru de ore este în fiecare punct al pământului o dată dimineaţă, o dată amiază, o dată seară şi o dată se face miezul nopţii. Aceasta însă este o ordine, în care, în ceea ce are de-a face cu întoarcerea, nu are voie să se modifice nici măcar cu o palmă, deoarece tot ce există pe acest pământ s-ar distruge!
03] Căci dacă Eu aş lăsa într-adevăr să mai strălucească soarele încă o oră peste această regiune, atunci ar trebui ca Eu să opresc pământul din rotaţia sa - care ar fi la mărimea pământului aşa de mare, că câteva clipe ar însemna un drum de aici şi până la Ierusalim -. Prin acest lucru toate corpurile libere, care nu sunt în legătură aşa de strânsă cu pământul, ar primi o împinsătură aşa de puternică, că prin aceasta nu doar toate fiinţele vii, adică oamenii şi animalele, împreună cu casele şi cabanele şi palatele lor ar fi aruncate cu putere spre est, ci o astfel de zguduitură ar împinge chiar şi mările din adâncurile lor peste munţi şi munţii ar zbura ca nişte păsări prin aer!
04] Din acest motiv, pe care Eu vi l-am spus acum, nu pot să dau ascultare rugăminţii voastre în adevărul natural; dar Eu pot, aşa cum a fost pe vremea lui Iosua, să vă aşez soarele aparent, care va străluci la fel ca şi cel natural şi adevărat. Dar acest soare se va prăpădi în câteva ore cu totul, pentru că este doar o pură reflecţie.
05] De aceea, fiţi foarte atenţi! Când adevăratul soare va apune, atunci va răsări cel nenatural din vest şi va rămâne pe orizont două ore întregi pentru a lumina.

06] Dar chiar şi pentru apariţia acestui soare, nu se vor folosi lucruri ciudate, ci doar mijloace normale, cu toate că sunt împinse de puteri extraordinare şi din sfera cerurilor prin voinţa Mea interioară. - Înţelegeţi voi măcar puţin ce Eu v-am spus acum?"
07] Spune Cireniu: „Eu, unul, înţeleg cele spuse foarte bine; căci eu încă mai posed portocala minunată din Ostrazine! Doamne, Tu mă înţelegi!? Dar în privinţa faptului dacă vor înţelege toţi cei prezenţi acest lucru, am îndoieli!?"
08] Spun Eu: „Acest lucru nu face nimic! Cine nu înţelege acum aceste lucruri, acela le va înţelege mai încolo; deoarece de această cunoaştere nu depinde binele sufletelor omeneşti. La oamenii, care cunosc prea bine pământul, se dezvoltă pe parcurs dorinţa, ca tot pământul - ceea ce cu timpul se va şi întâmpla - să-l colinde şi prin acest lucru îşi trag ei sufletul mult prea în exterior; aceste suflete însă devin cu timpul materiale şi dornice de câştig.
09] Din această pricină este mai bine să aibă omul mai multă cunoaştere de sine, decât să ştie prea multe despre natura pământului-material.
10] Căci cine îşi cunoaşte interiorul, acela va cunoaşte destul de repede nu doar pământul, ci şi toate celelalte planete în spaţiul nemărginit al creaţiei, material şi spiritual, iar ultimul lucru este cât se poate de important; dar doar cunoştinţa exterioară a naturii de pe acest pământ nu va clădi sufletului calea spre nemurire.
11] Dar acum, fiţi atenţi; imediat va apune soarele natural şi soarele aparent îi va lua locul în câteva clipe!"

EV. 088. capitol.

01] Acum îşi îndreptară toţi ochii spre soarele natural, care mai se află doar pe jumătate peste orizont; dar în clipa apunerii se ridică soarele aparent, cu tot aceeaşi strălucire pentru această regiune şi pentru împrejurimile apropiate. Bineînţeles că o astfel de lumină nu luminează până la stele; de aceea unii dintre cei prezenţi au putut vedea, mai ales la răsărit, deoarece cerul a rămas puţin întunecat, mai multe stele care aveau mărimi considerabile şi ei s-au minunat foarte mult de ceea ce vedeau.
02] Acum a venit Ouran împreună cu fiica sa Helena la Mine, amândoi cu respect profund şi a vorbit cu o voce plină de spaimă şi bâlbâindu-se: „Dacă nu mă înşel prea amarnic, în privinţa a ceea ce mă înconjoară şi eu însumi nu sunt pentru mine o imagine nereală, atunci tu eşti un Dumnezeu al dumnezeiilor, al spiritelor şi al tuturor oamenilor, al tuturor animalelor, al ţărilor, al tuturor mărilor, lacurilor, fluviilor, râurilor şi al izvoarelor şi al tuturor fiinţelor ce există şi ce trăiesc în acestea! De tine ascultă toate vânturile, fulgerele şi trăznetele îngrozitoare, chiar şi soarele, luna şi toate stelele ascultă de voinţa Ta!
03] Dar dacă tu, care pari, după înfăţişare, un om ca şi mine, poţi înfăptui astfel de lucruri doar prin cuvântul şi voinţa ta, atunci întreb eu totuşi pe toţi înţelepţii din lume, ce îţi lipseşte ţie pentru a fi un adevărat Dumnezeu!?
04] Eu, Ouran, un mic domnitor din regiunea Pontusului, te recunosc pe tine ca fiind un Dumnezeu; şi dacă ar veni acum chiar şi Zeus sau Apolo şi ar spune un nu batjocoritor, atunci i-aş acuza eu pe ei de o prostie nemaiîntâlnită!
05] Şi acum vino tu, draga mea fiică Helena, mai aproape şi uită-te la Dumnezeul dumnezeiilor, - uită-te la ceea ce, până acum, nu a mai văzut niciodată un ochi omenesc!
06] Iată, noi, grecii şi celelalte popoare învecinate am construit un templu sfânt pentru înaltul şi necunoscutul Dumnezeu, dar care nu se deschide niciodată! Într-o vreme s-a numit acest Dumnezeu necunoscut chiar şi fatum (destinul) care este de necercetat, în faţa căruia, după învăţătura noastră, tremură chiar şi Zeus ca şi o frunză în bătaia vântului.
07] Şi iată, acest Dumnezeu prosper se află acum în faţa noastră şi a poruncit mai înainte lui Apolo, să oprească soarele călător după dorinţa acelui nobil şi bătrân roman, care cu siguranţă că este tot ca şi mine un mic domnitor al unei provincii fericite!
08] Şi iată, fiică, apolon nu se mişcă mai departe, până când nu va primi în secret semnul de la înaltul şi necunoscutul Dumnezeu, pe care, se zice, că doar slujitorii templului din Ierusalim îl cunosc mai bine, - dar acest lucru poate să nu fie adevărat; căci dacă pe El nu-L recunosc ca fiind singurul adevărat, atunci se afă ei pe cel mai pietros drum de pe acest pământ!"
09] Spune frumoasa Helena: „Cu siguranţă că vor ştii câteva lucruri despre El, dar desigur doar în imagini simbolice; dar ei cu siguranţă nu cred că acest bărbat miraculos este ceea, ce tu crezi că este şi ce pare a fi într-adevăr, iar de acest lucru eu sunt mult prea sigură! Doar un singur lucru minor eu nu-l înţeleg în întregime, că inima mea se umple din ce în ce mai tare de dragostea serioasă pentru El; şi totuşi ar trebui ca fiecărui om să-i fie teamă de Dumnezeu, să-l adore şi să-i aducă jertfe!
10] Tu ştii, cât de sever au interzis preoţii noştri, care au slujit lui Apolo, dragostea către un dumnezeu; căci o astfel de dragoste este în primul rând mult prea nesfântă pentru un dumnezeu atât de serios ca şi Apolo şi în al doilea rând, dacă aceasta s-ar dezvolta şi mai tare şi ar atrage un dumnezeu, ar stârni de îndată gelozia dumnezeiţelor şi după aceea şicanele grele ale unei Europa, Dido, Daphne, Eurydikes şi Prosperina pe veci - şi acest lucru ar fi ceva mult prea îngrozitor.
11] Eu am ajuns în gândurile mele după învăţătura preoţilor lui Apolo - aşa cum îţi este ţie cunoscut -, că la o posibilă apariţie unui frumos dumnezeu trebuia să mă sperii mai tare decât dacă aş fi văzut chipul înfiorător al Meduzei, al lui Gorgo sau al Megăraei!
12] Deci, la noi, nu mai putea fi vorba la o astfel de situaţie de o dragoste pentru un Dumnezeu! Şi iată, eu îţi mărturisesc deschis, cu toate că am luptat interior cât se poate de mult şi cu toate

că m-am gândit la lucruri groaznice ca nu cumva să crească şi mai mult dragostea pentru Dumnezeu, îl iubesc pe acest Dumnezeu totuşi din ce în ce mai mult! Da, eu aş vrea să suport din dragoste pentru el cea mai cruntă moarte, dacă El mi-ar dărui doar o singură privire prietenoasă!
13] O ceruri, o ceruri! Cât de nespus de minunat este El cu toate că este atât de serios! Oh, zeii nu au făcut lucru bun atunci, când le-au interzis oamenilor să se îndrăgostească de ei!"
14] Spune Ouran: „Da, draga mea fiică! Zeii sunt mult prea înţelepţi şi ştiu, ceea ce trebuie să le permită oamenilor! Prin această viaţă de pe acest pământ trebuie să ne purificăm mai întâi, ca să nu se mai găsească vreun cusur la sufletele noastre şi nici cei nemiloşi judecători Äakus, Minos şi Rhadamanthys; dacă suntem declaraţi ca fiind întru totul puri în faţa ochilor şi a urechilor tuturor zeiilor, de abia atunci ni se va îngădui în veşnicul Elysium fericirea cea mare, să-i iubim într-ascuns pe zeii cei înalţi!
15] Dar aici, pe acest pământ şi în această carne, trebuie să te fereşti cât mai bine posibil, să nu cumva să te îndrăgosteşti de primul şi cel mai înalt Dumnezeu! Căci acest lucru ar fi grozăvia grozăviilor! Dacă simţi tu într-adevăr un fel de dragoste pentru El, atunci ar fi cel mai bine, ca noi se părăsim şi să ne îndepărtăm cât putem de repede de acest loc!"
16] Spune Helena: „Dar acest lucru mie nu-mi va folosi deloc; căci El este mult prea adânc în inima mea şi eu nu-L mai pot scoate de acolo! Dar uită-te la fata aceea fină, ea se pare că-L iubeşte foarte mult şi totuşi se pare după înfăţişare că nu i se întâmplă nimic rău!"
17] Spune Ouran: „Dragostea mea, de unde ştii tu, că aceasta nu este cumva o zeiţă? Nu trebuie să te temi aşa de tare de El, dar cu atât mai mult trebuie să te temi de ea! Cine poate ştii, dacă ea nu este cel puţin de zece ori o Juno?!"
18] Spune Helena mult prea tristă şi cu lacrimi în ochi: „Da, da, aici ai putea să ai dreptate! Oh, cât de fericiţi sunt zeii şi cât de nefericiţi sunt totuşi oamenii! O inimă, care nu are voie să iubească, este cel mai nefericit lucru, ce poate fi numit de om nefericit! Dacă mă supără ochiul, atunci pot să-l înveselesc într-un fel; dacă mă supără mâna, atunci eu pot s-o tai jos, tot acelaşi lucru se poate întâmpla şi cu piciorul şi dacă mă supără pielea mea albă şi fină, atunci pot eu s-o lovesc cu biciuri şi pot s-o măzgălesc cu noroi; dar ce se poate face cu inima, dacă începe să mă supere? Dacă simţi o apăsare în stomac, atunci este bine să bei sucul de aloe, după sfaturile lui Äskulap şi atunci totul se va îmbunătăţi cu stomacul, dar el nu a recomandat nimic, după cunoştinţele mele, pentru apăsarea din inimă!
19] Dar acum îmi aduc eu aminte de ceva: Iată, acest Dumnezeu este un vindecător al vindecătorilor! Dacă noi L-am ruga frumos, atunci poate că El m-ar putea ajuta?! Căci El ne-a ajutat atunci, când nouă ne-a fost imposibil să-L rugăm, deoarece noi nici un L-am cunoscut; dar acum poate că m-ar ajuta, deoarece îl cunoaşte şi să-L rugăm, deoarece suntem pregătiţi, să-I aducem orice jertfă va cere El!?"
20] Spune Ouran: „Iată, această idee a fost una bună din partea ta şi poate că ne va aduce roade bune! Dar pentru că cel mai înalt Dumnezeu ni l-a repartizat pe Matael cel înţelept spre a ne învăţa pe noi, atunci noi putem să ne adresăm lui Dumnezeu doar prin el! Matael însă pare a fi cel puţin un jumătate de zeu principal, la fel ca şi acel tânăr, pe care eu, ştii tu Helena, îl cred în secret că este într-adevăr zeul Mercur."
21] Spune Helena: „Da, da, da, aşa stau lucrurile şi acel băiat cu siguranţă că este Mercur! Dar mie mi-a mai trecut ceva prin minte! Poate că noi am murit deja, am trecut peste judecata cea cruntă, am băut (Lethe) din fluviul din lumea de apoi (cine bea apa aceia, uita trecutul) şi prin aceasta am pierdut noi memoria, că am trăit pe pământ şi am murit doar cu puţin timp în urmă?! Noi ne aflăm poate deja în elizeu, dar zeii nu vor să ne relateze acest fapt şi ne lasă să observăm noi de la sine acest lucru prin tot felul de ocazii!?
22] Uită-te la frumuseţea de nedescris a acestei regiuni! Poate, mă întreb eu, să fie paradisul mai minunat?! Un soare apune şi în tot acelaşi loc răsare altul şi nici stelele nu lipsesc în dimineaţa minunată şi veşnică! Dar dacă aşa stau lucrurile, tată, - atunci dragostea mea nu ar mai fi un lucru atât de groaznic!"
23] Spune Ouran: „Copilul meu! Această remarcă făcută de tine are multe în sine, cu toate că eu nu aş declara-o de îndată ca fiind adevărată! Pe scurt, Matael nu ni s-a dat pe degeaba, acela ne va lămuri cât se poate de bine!
24] Dacă ne aflăm noi deja în paradis, atunci noi suntem nou veniţi şi nu cunoaştem prea bine această lume; dar ghidul Matael ne va lămuri în toate domeniile! Aici însă arată la fel ca şi în rai, dar mai înainte, când s-a instalat eclipsa solară, nu a arătat ca şi în elizeu, ci mai mult infernal (lumea de sub pământ este împărăţia morţilor în miturile greceşti.). Dar acum, da; dar cum am auzit, va dura această minunăţie din rai doar două ore, - şi atunci, nu se ştie într-adevăr niciodată, ar putea să arate aici la fel ca şi pe pământ!? Dar pe scurt, noi îl avem pe Matael, - acela ne va spune adevărul cu certitudine la toate întrebările noastre! Dar vorbeşte tu, Helena, cu el; căci mie îmi lipseşte încă curajul necesar! Vouă, femeilor vă reuşesc aceste lucruri întotdeauna mai bine decât bărbaţilor!
El este afundat într-o discuţie cu bătrânul domnitor şi acel Dumnezeu vorbeşte cu un comandant roman! Cum am mai spus, eu nu am curajul în această clipă şi la sfârşit poate că se supără cineva pe mine din această pricină; dar tu eşti o fiinţă femeiască, pe tine nu se va supăra nimeni dacă vei fii puţin mai insistentă, - de aceea încearcă-ţi mai întâi tu norocul!"
26] Spune Helena: „şi mie îmi este puţin teamă şi eu nu ştiu deloc, cum să fac ca acest lucru să iasă bine; dar lasă-mi puţin timp, că se va rezolva această problemă!"

27] Spune Ouran: „'Grăbeşte-te în linişte!' este o veche zicală din oracolul Dodonei al cărui desoperitor se spune că a fost Plotin cel înţelept, care a trăit încă înainte lui Homer; de aceea trebuie să-ţi laşi în orice lucru destul timp!
28] Ceea ce face un om, ar trebui să facă înţelept şi să se gândească în permanenţă, ce urmări pot apărea; de aceea ar fi bine să nu se facă un pas repezit şi aşa cu siguranţă că se va putea ocoli capcana! Încet dar sigur să te apuci de un lucru este mai bine, decât să sari cu graba curajoasă peste o groapă adâncă a cărei lăţime nu a fost măsurată prea bine şi din această pricină se poate pica în aceasta! Oh, bătrânul Ouran este în felul său deştept şi înţelept şi până acum nu a avut nimic de regretat; poate că genele bune îl vor scuti şi pe viitor de aceste regrete!"

EV. 089. capitol.

01] După această convorbire deşteaptă şi păgână nu mai spun nici unul vreun cuvânt, nici Ouran şi nici Helena şi aşteaptă curajul, care să se instaleze cel puţin la Helena pentru a vorbi cu Matael ca acesta să-mi spună Mie ceea ce ei doresc; dar cu cât au aşteptat mai mult timp cei doi, cu atât mai multe dubii s-au instalat în minţile lor şi acestea opresc curajul care ar trebui să se instaleze, în loc să-l înviorează şi să-l întărească. Amândoi admiră minunăţiile serii, dar tot timpul cu o teamă anume; căci lumina fabuloasă a soarelui aparent, locul străin şi puţin cultivat, faptele extraordinare şi prezenţa Mea nu le dau linişte celor două fiinţe, în care ar fi putut cât se poate de bine să se bucure de liniştea serii.
02] Când observă Matael această situaţie, se apropie el de Ouran şi spune: „Prietene, tu nu eşti înseninat şi chiar şi frumoasa ta fiică se pare că suferă! Spuneţi-mi, dacă vă lipseşte ceva!"
03] Spune Ouran în secret spre Helena: „El ne are deja la mână! Dar acum inteligent, drept adevărat şi pe înţelesul tuturor, căci altfel ne vom mişca noi mult prea repede până în acel loc, care este supravegheat de Zerberus şi unde domneşte Pluto care este de neclintit în deciziile sale! Vorbeşte puţin şi încet, gândeşte-te bine la fiecare cuvânt pe care vrei să-l rosteşti, - căci altfel situaţia nu va fi în favoarea noastră!"
04] Aici îi bate Matael pe spate lui Ouran care a devenit cât se poate de înspăimântat şi îi spune aceste cuvinte: „Dar prietene, de ce eşti tu atât de tăcut? Doar mai înainte când ai vorbit cu mine ai avut mai mult curaj!? Ce gânduri ţi-au trecut dintr-o dată prin minte?"
05] Spune Ouran după un timp în care s-a cutremurat în permanenţă: „Ah - ah - ahahah - această lovitură a fost una mortală! Nu - îmi - lipseşte, - vorbind sincer, nimic, dar eu şi ea - fiica mea, ni s-a aprins o lumină, că noi, care suntem nişte nenorociţi de muritori, am ajuns la voi, care sunteţi nişte zei nemuritori şi după câte se pare suntem chiar în Olimp, care este locul principal de şedere al zeiilor nemuritori şi eterni!
06] Aici totul este atât de neomenesc şi minunat! Sfinţenia mult prea înaltă a acestui loc ne umple cu frică şi spaimă şi această stare în noi se intensifică din ce în ce mai mult, deoarece, după cum spune şi se plânge fiica mea, inima ei se umple cu dragoste pentru acel Dumnezeu al zeilor.
07] După legiile noastre greceşti pentru zei este această dragostea cel mai mare delict împotriva nemărginitei sfinţenii a zeilor, dar mai ales împotriva necunoscutului Dumnezeu al zeiilor! Dar săracă mea fiică nu se mai poate opune unei astfel de iubiri groaznice! Ea nu vrea şi inima ei spune fără încetare: 'Tu trebuie!'
08] Săraca cea dreaptă mi-a încredinţat acest lucru şi din acest motiv eu am luat o decizie, să-L rog, prin tine, pe marele Dumnezeu, ca El să-i elibereze inima fiicei mele cu milostivire de această dragoste; căci o astfel de dragoste nu provine de la voinţa ei, ci cu siguranţă prin nişte influenţe străine şi total necunoscute! Ai vrea tu, care cu siguranţă că eşti un jumătate de zeu, să ne îmbucuri cu o astfel de milă? Ai vrea tu să-i spui marelui Dumnezeu ca acesta să vindece inima bolnavă a fiicei mele şi în acelaşi timp să ceri de la mine jertfa pe care trebuie s-o dau?"
09] Aceste cuvinte îi provoacă lui Matael pentru prima oară un zâmbet plin de milă de când acesta a fost vindecat şi îi spune aceste cuvinte lui Ouran: „Tu eşti într-adevăr un adevărat păgân, dar totuşi eşti cât se poate de pur! Tu cauţi în jumătate de lume adevărul şi lumina; şi când ai găsit-o, nu o recunoşti din pricina prostiei păgâne!
10] Eu îţi spun, că te compătimesc foarte tare şi îmi pare rău din toată inima din pricina faptului că nu vezi ceea ce se întâmplă în faţa ochiilor tăi; dar eu sper, că prostia ta veche se va termina aici!
11] Iată, ceea ce simte fiica ta în inima ei ca fiind dragoste pentru marele şi sfântul nostru Învăţător, este singurul şi adevăratul semn al vieţii, al propriei scântei spiritual-dumnezeieşti în sufletul ei! Dacă acea scânteie devine o flamă în inima ei, atunci de abia va recunoaşte ea nulitatea zeilor voştri, dar şi singura şi adevărata dumnezeire a Aceluia, care a aprins şi a stârnit acea scânteie în inima ei curată.
12] Eu îţi spun: dragostea este singura legătură, prin care Dumnezeu îşi trage creaţiile Sale spre inima Lui de Tată pentru ca la sfârşit aceştia să devină copiii Săi, - şi tu, bătrân şi orb păgân, te rogi acum pentru eliberarea acestei mile mult prea înalte, care Însuşi Dumnezeu o toarnă aici în inimile voastre, spre viaţa interioară prin milostivirea Sa măreaţă!?
13] Desparte-te de vechea ta prostie şi devin-o un om, căruia îi este posibil să dobândească viaţa veşnică prin sine şi prin puterea dăruită de Dumnezeu şi să se recunoască pe sine şi pe Dumnezeu în adevăratul sens şi să treacă prin aceasta în fericirea pură şi eternă!"

EV. 090. capitol.

01] (Matael:) „Dar pentru ca tu să afli, de unde provin zeii tăi şi pentru că ei în fond şi la urma urmei nu sunt nimic, îţi spun eu în numele Domnului, care se află aici printre noi, că sunt pentru voi nişte nume goale care nu spun nimic; dar mai înainte au fost nişte descrieri a singurului şi adevăratului Dumnezeu, al cărui Duh se află din belşug în acest Învăţător care se află în faţa voastră.
02] 'Ceus' este acea descriere, care pe vremea patriarhilor străvechi se afla întoteauna în faţa unei legi date, care provenea tot timpul de la Duhul lui Dumnezeu şi curgea în fiinţele acestor strămoşi şi se referea la faptul: 'Tatăl vrea!' Căci prin Ce, sau Ze, se înţelegea voinţa de neclintit şi puternică şi prin us, sau mai bine spus prin uoz sau uoza, se înţelegea Tatăl care a creat şi care domnea din ceruri.
03] Tot aşa noţiunea cuvântului 'Jupiter', mai bine spus Je u pitar, a fost cuvântul, prin care strămoşii descriau copiilor un vas pentru strângerea dragostei şi a înţelepciunii din Dumnezeu; căci Je u pitar înseamnă: U-ul, care simboliza partea exterioară a inimii deschise, este adevăratul vas al vieţii; deoarece pit înseamnă a bea, pitaz este un băutor şi pitar sau pitara, este un vas sfânt şi pitaza sau piutza, insemnă nişte vase ordinare de băutură.
04] Dar cum se întâmplă că Ceuz sau Jupiter au devenit pentru voi nimic altceva decât nişte nume goale, deoarece vă lipseşte cunoaştinţa noţiunilor străvechi şi sunt cuvinte fără vreun sens şi prin aceasta sunt şi mai goale decât celelalte nume fără sens ale celorlalţi zei şi zeiţe ale voastre.
05] De exemplu Venus sau Afrodita (Venus sau Aphrodite), care sunt la voi zeiiţele frumuseţii femeieşti, nu spune nimic altceva decât noţiunea şi descrierea vechiilor strămoşi a unei fiinţe femeieşti frumoase, dar nu spre avantajul ei spiritual; căci şi strămoşii au învăţat din experienţe, că o femeie frumoasă, cu unele exepţii, este proastă şi fără vreo cunoaşterea a ştiinţei, pentru că este încrezută şi este tot timpul ocupată cu admirarea propriei frumuseţi şi din această pricină nu are vreme, să se ocupe de alte lucruri folositoare. De aceea au numit strămoşii o astfel de frumuseţe femeiască o adevărată Ve nuz sau Ve niz, care vrea să însemne aşa de mult ca : 'Asta nu ştie nimic!' sau: 'Ea nu ştie nimic!'
06] Aproape tot acelaşi sens are şi cuvântul A vorbeşte rodite. Dacă undeva scria O V, atunci descria atât ca: să e nască adevărata şi pura înţelepciune dumnezeiească şi Slou rodit: să se nască înţelepciunea omenească; a vorbeste rodit însă înseamnă: naşterea prostiei omeneşti şi Avrotite descrie atunci o femeie frumoasă, care dă tot timpul naştere prostiei, pentru că de obicei este într-adevăr proastă.
07] Prin litera V au descris de obicei strămoşii un vas. Dacă se afla în faţa acestei litere un O sfânt în faţa V-ului, deoarece O-ul era descrierea soarelui rotund şi care îl descria pe Dumnezeu în lumina Sa de veci, se afla după această literă V-ul pentru curprinderea luminii înţelepte după O-ul care era descrierea lui Dumnezeu; sau dacă se afla un A , prin care bătrânii descriau ceea ce este lumesc şi înfumurat, în faţa unui V, atunci acest vas descria absorbirea prostiei lumeşti şi fără nici un sens. Rodit înseamnă însă: a naşte, A V rodit nimic altceva decât: a da naştere prostiei.
08] Spune-mi dacă nu începi tu acum să-ţi dai puţin seama de adevărata fiinţă a zeilor tăi!"
09] Chipurile lui Ouran şi a Helenei încep să se însenineze foarte tare şi Helenei nu-i mai este deloc frică din pricina dragostei pe care o simte pentru Mine.
10] Ouran însă îi spune după aceasta lui Matael: „Prietene! Înţelepciunea ta este măreaţă! Căci ceea ce tu ai rezolvat cu câteva cuvinte, nu ar fi rezolvat toate şcolile Egiptului, ale greciei şi ale Persiei în o sută de ani! Cu o singură suflare i-ai alungat din noi pe toţi zeii Egiptului, ai Greciei şi ai Persiei în afară de Unul, Dumnezeul necunoscut, pe care eu, cum înţeleg acum din ce în ce mai bine, l-am găsit aici şi sper că îl voi găsi şi mai mult. Pe scurt, tu eşti un bărbat care nu poate fi plătit cu tot aurul de pe această lume! În primul rând îţi mulţumeasc eu ca om şi prieten din toată inima - iar ceea ce rămâne, va urma." - şi Helena îi mulţumeşte lui Matael pentru o astfel de învăţătură înţeleaptă.

EV. 091. capitol.

01] Matael însă vine iarăşi la Mine şi Mă întreabă, dacă a procedat bine la descrierea liberă a zeilor păgâni, - sau dacă acest lucru nu s-a întâmplat prea devreme.
02] Spun Eu: „Da de unde! Acest lucru ţi-a reuşit conform adevărului şi prin aceste cuvinte tu ai rezolvat mai multe spre destrămarea întunericului păgân, decât vreun alt învăţător înţelept ar fi reuşit în câţiva ani! Căci cine vrea să înveţe un om înţelept şi clar, acela trebuie ca mai întâi să scoată toată prostia din acesta. Dacă omul a devenit un vas gol, dar totuşi curat, atunci nu este lucru greu, să umpli un vas atât de util cu tot felul de înţelepciuni din ceruri; acest lucru este valabil şi pentru cei doi.
03] Eu îţi spun, aceşti doi oameni vor deveni în scurt timp, o bucurie mai mare pentru inima Mea decât zece mii de evrei, care se cred drepţi după Moise, dar care sunt omeneşte cu mult mai departe de inima Mea decât aceia, care se vor naşte de abia peste o mie de ani pe acest pământ.
04] Şi mai departe spun Eu: dacă tu îţi vei lua pe pământ vreodată o femeie, atunci aceasta va fi Helena! Dar departe de Mine este faptul, ca Eu să te oblig, ci acest lucru îţi va vesti inima ta şi acesteia tu îi vei da ascultare.
05] Dar acum du-te şi fii prietenos; bătrânul, care, în rest, este un om foarte înţelept, cât şi fiica sa uimitor de frumoasă, vor mai cere încă câteva explicaţii despre nume străvechi. Tu eşti acum un înţelept şi îţi va fi foarte uşor, să le dai celor doi răspunsul potrivit la fiecare întrebare pusă de ei.

06] Pe lângă aceasta va face impresie bună asupra romanilor discuţia ta şi prin urmare se vor pune în mişcare primele maşinării de distrugere a templelor; şi după aceea, cu unele chinuri, se vor instala în câteva decenii efecte mai mari printre păgâni, decât aceasta ar fi fost cazul în o mie de ani.
07] În noapte este şi rămâne un lucru greu să predici despre lumină; dar dacă o dată s-a câştigat ziua, atunci se poate şi aşa renunţa la orice învăţătură despre lumina zilei; căci ziua răspândeşte de la sine lumina. Bătrânul însă îţi va pune întrebări importante şi de aceea să-ţi fie dat, să răspunzi cu răspunsuri importante. Du-te acum în numele Meu şi rezolvă-ţi treaba bine!
08] Noi toţi vom fi foarte atenţi la negocierile tale; dar ca să te audă şi cei mai îndepărtaţi, de acest lucru Mă voi ocupa Eu!
09] Eu voi lăsa să mai strălucească acest soare aparent câteva ore, ceea ce îi va atrage pe mulţi oameni din oraş în aerul liber, o mare parte va fi mirată şi cealaltă va fi speriată din pricina zilei care nu vrea să se termine. Dar în tot acest timp scurt tu vei ajunge departe cu aceşti doi oameni.
10] Dar după ce se va stinge acest soare nenatural, vom mânca cu toţii o cină bună pe acest vârf de munte şi în acest timp se vor mai negocia şi se vor mai discuta multe lucruri importante. Acum ştii tu totul ce trebuie să ştii; tot ceea ce va urma, se va instala cu timpul!‟
11] Matael îmi mulţumeşte pentru acest lucru - şi în secret îmi mulţumeşte de cererea frumoasei Helena, care deja din prima clipă l-a surprins în inima sa, aşa că el a şoptit în secret în sine: ‛Pentru toate cerurile - o astfel de fiinţă femeiască frumoasă nu s-a mai văzut în toată ţara lui Israel!′
12] Dar toţi romanii şi nici Cireniu nu a lipsit, şi-au aruncat ochii pe frumoasa femeie greacă şi i-a costat un efort măreţ, să se uite în oricare altă parte, numai la Helena cea frumoasă nu, a cărui trup dădea impresia că este format din eter strălucitor şi din această pricină părea mai atrăgător decât minunatul soare aparent.
13] Matael s-a stăpânit mult; dar ceea ce simţea el în secret, nu a observat în afară de Mine nimeni altul.

EV. 092. capitol.

01] El (Matael) se duse de aceea cu un pas foarte serios la Ouran şi la foarte frumoasa Helena şi îi întrebă pe amândoi, dacă s-ar fi gândit acum într-adevăr deja aşa potrivit de temeinic asupra explicaţiilor lui acordate lor.
02] După aceea spune Helena cu o mină foarte prietenoasă: „Dar vezi, se spune că şi eu aş fi o fată foarte frumoasă, ba chiar am fost deja numită adeseori o a doua venus; eşti tu de părere, că acest nume este şi pentru mine unul caracteristic potrivit cu explicaţia ta? Spune-mi aceasta, tu prieten drag şi înţelept!‟
03] Această întrebare îl face pe Matael al nostru la început puţin cam jenat, pentru că el descoperă în aceasta de îndată la prima vedere o jignire mică a inimii Helenei; dar el s-a liniştit acuşi şi a spus: „Fiică foarte dragă în Dumnezeu! Ce ţi-am spus eu, aceasta este valabil numai în faţa copiilor lumii; adevăraţii copii ai lui Dumnezeu însă pot să fie încă cât se poate de frumoşi şi în exterior, căci ei sunt însă totuşi înţelepţi în inimile lor.
04] La aceştia este frumuseţea exterioară doar o mască a frumuseţii lor duhovniceşti; dar la copiii lumii este ea o zugrăveală înşelătoare a mormintelor, care atunci când sunt ele acoperite cu zugrăveală, arată destul de frumos şi atrăgător, dar înăuntru sunt ele pline de stricăciune şi miros urât.
05] Tu însă îl căutai pe Dumnezeu, - de aceea şi eşti tu un copil al lui Dumnezeu. Copiii lumii însă caută doar lumea şi şi sunt de aceea copii ai acesteia. Ei fug de ceea ce este dumnezeiesc şi caută numai cinstea şi slava lumii.
06] Atunci când ei numesc lumea ca fiind mare, minunată şi frumoasă, atunci şi este deja laolaltă fericirea lor; dacă ai începe însă să vorbeşti cu ei despre lucruri dumnezeieşti, atunci nu ştiu nimic şi ca să acopere ruşinea lor, se înfăşoară ei cu tot felul de aparenţe înşelătoare ale lumii, cu mândrie şi trufie şi persecută cu mânie, furie şi pizmă toată înţlepciunea, care este vărsată din Dumnezeu în inimile copiilor lui Dumnezeu.
07] Este de aceea o diferenţă mare dintre frumuseţea copiilor lui Dumnezeu şi cea a copiilor lumii. Prima este, cum am spus, o mască a frumuseţii sufleteşti interioare şi a doua este o zugrăveală de mormânt şi aceasta o înfăţişează pe Venus, - dar nu aceea a ta, care tu îl cauţi pe Dumnezeu şi L-ai şi găsit deja; de aceea nici nu trebuie să raportezi tu deloc la tine explicaţia mea de mai înainte despre venus. - Inţelesu-m-ai tu bine acum?‟
08] Spune Helena: „O, da, dar că aş fi un copil al lui Dumnezeu, această afirmaţie mi se pare într-adevăr ca fiind ceva foarte îndrăzneţ! Noi suntem într-adevăr toţi cu siguranţă făpturi ale Unuia şi Aceluiaşi Dumnezeu; dar de măreţia desigur foarte nemărginită a adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu nu poate fi doară totuşi nici vorbă în privinţa noastră, care suntem totuşi vizibil îngreunaţi, ca oameni materiali duri şi greoi, cu tot felul de slăbiciuni şi nedesevârşiri nenumărate care reies din acestea! Aici te vei fi încumetat tu, prietene foarte drag şi de altfel foarte înţelept, într-adevăr puţin cam prea sus!‟
09] Spune Matael: „O, nicidecum; pentru că vezi tu, ceea ce ţi-am spus eu, am de la Acel mare Unic! Ceea ce mă învaţă El, este şi rămâne un adevăr veşnic!
10] Vezi, tu ai un porubel care poate zbura bine; ca el să nu-ţi scape continuu zburând de la tine şi să se facă blând şi familiar, de aceea îi tunzi scurt aripile. Atunci nu mai poate porumbelul să-şi

ia zborul şi să plece în zbor după simţul lui de zbor, ci trebuie să rămână la tine şi să se lase înblânzit de către tine.
11] Spune dacă porumbelul, în timpul său cu aripile tunse, este mai puţin porumbel decât înainte, atunci când aripile nu-i fuseseră încă tunse! Nu i-ar creşte porumbelului cumva iarăşi aripile într-un timp scurt? Da, în scurt timp va avea porumbelul iarăşi aripile sale şi va putea zbura aşa de bine ca înainte; dar el va fi înblânzit şi va rămâne cu drag la tine. Şi dacă va şi face el din când în când un zbor în afară, atunci va trebui să-l chemi numai şi el te va auzi de sus din aer şi va îndrepta înspre tine zborul lui rapid şi se va lăsa alintat de tine.
12] Au într-adevăr şi copiii lui Dumnezeu multe slăbiciuni în această lume, care îi împiedică foarte să se ridice la Dumnezeu, Tatăl lor; doar că aceste slăbiciuni le-a dat Tatăl sfânt copiilor pentru timpul de viaţă în această lume numai de aceea, ca (din care cauză) tu ţi-ai făcut porumbelul de asemenea incapabil de a zbura.
13] Copiii ar trebui însă să-L recunoască pe Tatăl lor tocmai într-o asemenea slăbiciune a lor, să se facă blânzi şi smeriţi şi să-L roage pe Tatăl pentru întărirea şi fortificarea potrivită; şi El le va da atunci cu siguranţă acestea, când va fi pentru ei timpul potrvit.
14] Dar din cauza (în ciuda) slăbiciunilor, care se află şi în copiii lui Dumnezeu, nu sunt ei mai puţin copiii Lui, precum porumbelul este şi rămâne de aceea mereu un porumbel şi dacă i se tund aripile pe un timp scurt din pricina îmblânzirii. - Inţelegi tu, minunată Helena, acum acestea?‶

Ev. 093 capitol.

01] Spune Helena: „Da, da, cu ceva îngrozire ce-i drept într-adevăr încă mai, dar treaba începe să se facă mai luminoasă şi eu sper că, cu timpul, voi înţelege acestea încă tot mai limpede. Dar spune-ne nouă, tu prieten drag, cum se face deci acum aceasta, că îl iubesc acum pe acel mare Unic al tău încă tot mai tare, dar inima mea este liberă de durere!? Pentru că, de când ştiu temeinic de la tine, că această dragoste nu este nicio patimă, ci numai o virtute mai presus de toate necesară a fiecărui om faţă de Dumnezeu, nu-mi mai pricinuieşte această dragoste acum cu mult mai puternică absolut nici o durere în inimă şi toată neliniştea pieptului meu este ca îndepărtată cu suflarea! O, spune-mi, în ce îşi poate avea aşa ceva totuşi motivul!‶
02] Spune Matael: „Dar dragă, aceasta se află doară totuşi aici ca lumina zilei! Odinioară aveai tu o frică mistuitoare, pentru că inima ta a cuprins un Dumnezeu cu dragoste, ceea ce este înfăţişat, conform învăţăturii voastre nebuneşti despre dumnezei, ca fiind condamnabil în cea mai mare măsură. Acum însă ai învăţat să admiţi plauzibil nebunia voastră veche şi ai recunoscut la izvor voia lui Dumnezeu şi vezi acum că o asemenea dragoste trebuie să fie o cea dintâi şi cea mai mare virtute a fiecărui om; şi aşa este doară totuşi uşor admisibil din ce cauză dragostea ta nu-ţi mai pricinuieşte nici o durere în inima ta, ci, în mod necesar, numai contrariul foarte curat! - Nu înţelegi tu deci un asemenea lucru de la tine însuţi?‶
03] Spune Helena: „O, da, acum înţeleg bine aceasta; dar fără explicaţia aceasta a ta nu mi-ar fi fost treaba încă mult timp pe deplin limpede! Ah, acum sunt eu în ordine!‶
04] Spune Matael: „Aşadar, dacă eşti tu în ordine, atunci deci nici nu-ţi va mai fi necesar să afli foarte multe; creşterea dreaptă a dragostei în inima ta îţi va da ceea ce îţi lipseşte. Acum însă savurează şi tu minunăţia acestei zile, pe care ne-o dăruieşte Domnul din nemărginita Lui dragoste, înţelepciune şi putere peste această măsură; pentru că vor trece mai târziu, după noi, iarăşi mii de ani înfumuraţi şi oamenii nu vor mai privi la măreţia unei asemenea zile!‶
05] Spune Ouran: „Aici ai vorbit tu, prietene ales, într-adevăr adevărat; seara, este o asemenea lungire a zilei peste măsură de minunată şi memorabilă în cea mai mare măsură! Dimineaţa ar bate aşa ceva mai puţin la ochi, pentru că, mai ales în regiunile Pontului, s-a observat deja de mai multe ori de către oameni, că acolo, nu arareori, unul, două până la trei sori au răsărit înainte de soarele adevărat şi au înfăptuit prin aceasta o venire prematură însemnată a dimineţii. O asemenea apariţie a dimineţii era şi foarte interesantă şi ciudată, dar totuşi nici pe departe în această înaltă măsură precum acum prelungirea serii zilei, prin starea pe loc pe firmament a unui soare care arată foarte asemănător şi străluceşte cu totul la fel ca cel natural. Da, da, aşa ceva nu s-a trăit încă niciodată după cunoştinţa mea şi se va întâmpla de asemenea cu greu iarăşi vreodată!
06] Dar partea cea mai stranie propriu-zisă a acestei apariţii sunt totuşi stelele vizibile în est; şi totuşi străluceşte acest soare oarecum dumnezeiesc artificial cu nimic mai slab decât cel natural. Spune-mi, tu prieten drag, sunt acelea în serios stelele naturale, sau sunt acelea cumva de asemenea numai stele aparente!? Fireşte că timpul ar fi ajuns deja de mult, în care stelele preiau firmamentul; dar de ce doar în est şi de ce nu pe întregul firmament?‶
07] Spune Matael: „Prietene! Acest lucru s-a atins de fapt astăzi o dată cu discuţia, dar tu nu vei fi auzit aceasta şi aşa vreau eu să-ţi explic bine acest lucru, aşa de bine cum îl înţeleg eu.‶

Ev. 094 capitol.

01] (Matael:) „Vezi, acest soare care străluceşte acum pe cer este în linie dreaptă de-abia aşa de departe de noi, cât de departe ar ajunge un călăreţ bun într-o jumătate de zi; soarele adevărat însă se află în linie dreaptă aşa de departe de pământ, că, dacă ar fi posibil, un călăreţ bun, dacă ar călări mai departe zi şi noapte fără pauză, ar ajunge la sfârşitul liniei foarte lung lungite de-abia în zece mii de ani. Cât de departe ajung aici razele soarelui natural şi ce spaţiu nemăsurabil umple ele şi cât de scurte sunt razele acestui soare aparent faţă de acelea! Ele ajung numai cu totul slab până către est, ceea ce se poate vedea destul de bine şi din întunecimea mai mare a estului şi de aceea aerul nu este acolo iluminat atât de incandescent luminos ca şi cu soarele natural. Iluminarea din temelie incandescent luminoasă a acestui aer care înconjoară larg acest pământ face însă tocmai faptul, că, ziua, nu putem niciodată vedea o stea.
02] Dacă lumina soarelui n-ar fi chiar atât de puternică, atunci am putea vedea şi ziua cel puţin stelele mari; dar în consecinţa luminii soarelui prea puternice şi prea nemăsurabil de departe vărsată, ziua nu este posibilă observarea chiar şi a celor mai mari stele. - Inţelegi tu aceasta aşa puţin?"
03] Spune Ouran: „Intr-adevăr, eu înţeleg acum acest lucru într-adevăr aşa pe jumătate, dar de înţelegerea totală nu poate fi la mine încă nici vorbă mult timp; pentru că la stele şi la mişcările lor m-am priceput mereu cel mai puţin, de când mă ştiu. Astfel nu pot niciodată să suprapun aşa de potrivit, cum se întâmplă aceasta, că, acuşi după apusul soarelui, apar peste firmamentul întreg o grămadă de stele cunoscute. Dar, după aceea, apar din est tot mai multe şi cele care au fost deja apun la aceasta iarăşi în vest; dar pe lângă aceasta rămân câteva totuşi iarna şi vara mereu în continuare pe firmament, cu o mică schimbare a primului loc al lor de observaţie. Indeosebi este acesta cazul la acele stele, care împodobesc cerul nordic; dar la aceasta sunt foarte schimbătoare stelele frumoase ale cerului dinspre miazăzi şi se zăresc în fiecare anotimp altele. Printre acestea mai există încă anumite stele călătoare, care nu rămân niciodată fidele constelaţiilor, de altfel binecunoscute şi care rămân la fel, ci cu totul aşa cu una cu două călătoresc de la o constelaţie stabilă la alta.
04] Astfel nici nu pare luna să aibă vreo ordine la răsăritul şi apusul ei; acuşi răsare ea tare în nord şi acuşi iarăşi tare în sud. Aşadar, prietene, dacă înţelegi tu desigur ceva mai mult decât mine şi fiica mea, atunci explică-ne aceste enigme ale cerului!"
05] Spune Matael: „ştii tu, pentru aţi spune totul aşa potrivit de bine pe înţelesul tău, ar fi aici timpul într-adevăr puţin cam prea scurt şi tu evident că n-ai avea răbdarea să mă asculţi până la sfârşit. De aceea, să amânăm un asemenea lucru până într-un timp mai convenabil; dar ceva puţin pot să-ţi fac totuşi cunoscut spre liniştirea ta şi aşa doreşte tu să mă asculţi cu atenţie mare!
06] Vezi, nu stelele, soarele şi luna răsar şi apun, ci numai pământul, care nu este un cerc după suprafaţă, ci numai un glob foarte mare de o circumferinţă de mai multe mii de ore, se învârte după măsura de timp a ceasurilor noastre de nisip în aproximativ 25 de ore în jurul axului lui de mijloc, cum a explicat odinioară Domnul însuşi un asemenea lucru. Prin această rotaţie se înfăptuieşte totul despre care m-ai întrebat mai înainte. Aici ai tu acum cu totul pe scurt explicaţia laolaltă.
07] Stele pe care le vezi mereu ca imagini care stau nemişcate, se află, potrivit cu explicaţiile Domnului şi potrivit cu cea a mea foarte proprie, acordată mie, ca însăşi sori aşa de nemărginit de departe de pământ, că nu putem observa nimic nici în ceea ce priveşte mărimea lor, nici depărtarea lor şi tot aşa de puţin mişcarea lor. Numai multe milenii pot lăsa să se recunoască o oarecare mişcare în privinţa stelelor fixe; dar câteva sute de ani nu dau aici nici o schimbare în poziţionarea stelelor fixe.
08] Acele stele însă, care îşi schimbă mereu poziţia, se află cu mult mai aproape de acest pământ, sunt de asemenea numai corpuri cereşti mai mici decât soarele, se mişcă în jurul soarelui nostru şi pot de aceea să lase să se observe foarte bine mişcarea lor. În aceasta constă deci esenţialul; toate celelalte să le afli de la mine la o ocazie următoare! - Eşti tu mulţumit cu aceasta?"
09] Spune Ouran: „Mulţumit cu siguranţă într-adevăr, dar numai că am devenit deja aşa destul de mult un pom bătrân, care este desigur destul de greu de îndoit şi acestui lucru trebuie tu să-i dai mereu puţină atenţie.
10] Vezi, m-am obişnuit trăind de la cea mai timpurie copilărie până la vârsta mea acum într-adevăr deja destul de moşneagă, aşa potrivit de cinstit şi conştiincios, în vechea prostie şi am găsit, deoarece n-am auzit niciodată nimic de ceva mai bun, în aceasta câteodată confirmări cu totul memorabile a ceea ce am crezut; aici însă apare totul aşa cu totul nou şi tot ce este vechi trebuie aruncat pur şi simplu peste bord în marea deplinei nimicnicii, - şi acest lucru merge deci totuşi puţin cam greu la mine.
11] Deci, dacă primesc acum aici în orice domeniu o învăţătură cu totul nouă, mai înainte niciodată presupusă, atunci mă costă deci totuşi mereu o anumită osteneală, până ce prostia celei vechi şi adevărul celei noi mi se face pe deplin limpede; tu trebuie de aceea să ai totuşi, mai ales cu mine, o răbdare mică. Incetul cu încetul mă voi înfăţişa ca un ucenic încă cu totul acceptabil, în ciuda vârstei mele deja foarte înaintate.
12] Cu fiica mea vei avea tu în schimb totuşi o osteneală cu mult mai mică, pentru că această fată are un dar de a înţelege uşor. Dar şi cu mine se va înfăţişa treaba încă de asemenea bine, numai fireşte cu un pas ceva mai domol; eu nu voi mai întrece într-adevăr nici un cerb, dar aşa cu un bou cu totul modest voi ţine şi eu încă aşa un pas destul de egal.
13] Da, stelele, stelele, dragă prietene, stelele, soarele şi luna foarte schimbătoare! Acestea sunt lucruri cu totul ciudate şi pe lângă acestea şi pământul nostru, cine s-ar pricepe aici o dată aşa bine, acela s-ar afla într-adevăr într-o foarte înaltă măsură a înţelepciunii omeneşti! Dar până ce

aduci aici toate secretele şi acoperirile de nepătruns la lumina deschisă a zilei, mai ales unul ca mine, o, prietene, până atunci va avea luna bună încă deseori de urcat în sus, peste orizont, cu un mers domol! Eu simt că ceea ce am auzit acum de la tine sunt adevăruri depline; dar ele se află încă aşa singuratice şi fără legătură de-a valma în capul meu ca primele pietre de construcţie pentru un presupus palat mare şi nou. Fiecare piatră pentru sine este bună şi stabilă, deci un adevăr veritabil; dar cum aceste prime pietre de temelie vor fi puse mai târziu în legătură spre temelia palatului de către un maistru constructor, aceasta, prietene, este la mine într-o arie încă foarte îndepărtată şi eu sunt de părere, că aceasta nu va fi pentru tine însuţi o uşoară bucată de lucru!"

Ev. 095 capitol.

01] Spune Matael cu un cuget destul de emoţionat, deoarece afirmaţiile bătrânului destul de concludente l-au atins foarte temeinic: „Prietene foarte drag Ouran! Tu ai vorbit acum ca om, din natura ta din exterior, într-adevăr aşa de înţelept şi aşa de adevărat precum este posibil şi lucrurile cu cel care înţelege adevăruri noi, niciodată aflate mai înainte, stau tocmai aşa, cum tu te-ai pronunţat asupra acestora. Dar, în schimb, trebuie să-ţi fac următoarea contraafirmaţie: Vezi, în Egipt şi anume în şcolile vechi ale acestui imperiu, era în privinţa educaţiei a acelor copii, care aparţineau de casta preoţească, o metodă de educare foarte specifică, care nu era, de fapt, absolut deloc rea.
02] Copiii nou născuţi erau aduşi de îndată în încăperi foarte spaţioase de sub pământ, în care niciodată nu putea pătrunde lumina zilei. Ei erau acolo bine întreţinuţi şi nu vedeau nici o altă lumină decât cea artificială a unei oarecare lămpi de petrol bine construită, în care vechii Egipteni erau, cum este cunoscut, maeştrii mari inegalabili. În asemenea încăperi de sub pământ trebuia atunci omul să petreacă până în al douăzecelea an al său şi primea în acestea educarea despre frumoasa lume de peste sau, de fapt, exterioară, pe care, însă, n-o primise el încă niciodată la vedere.
03] El îşi făcea imagini despre aceasta în fantezia lui, aşa de bine cum putea merge acest lucru numai întotdeauna; dar despre întinderea largă a regiunii, despre lumina mare, aflându-se într-un spaţiu nemărginit de adânc şi liber, anume despre soare, despre lună şi despre stelele nenumărat de multe, precum şi despre puterea luminii şi căldura acesteia îi era totuşi imposbil să-şi facă o oarecare noţiune adevărată.
04] Un asemenea ucenic foarte paşnic al încăperilor de şcoală întunecoase de sub pământ avea prin urmare de asemenea numai o sumedenie de fragmente de adevăruri în creierul său despre lumea de peste şi relaţiile ei, dar el nu putea totuşi cu toată hărnicia lui şi cu toată atenţia lui, să aducă, cum se obişnuieşte a se spune, totul la un numitor comun.
05] Acestea erau prin urmare tot felul de bucăţi de interior solide şi pline de adevăr, ale căror ansamblare spre a deveni un adevărat palat mai rămâneau multe de făcut şi acest lucru era de-a dreptul imposibil în odăile subterane.
06] Dar dacă un astfel de ucenic subteran a ajuns la un anume grad de formare, după părerea învăţătorilor săi, i-a fost vestit, că, prin mila lui Dumnezeu, va ajunge de îndată în lumea de sus plină de lumină, în a cărui lumină va învăţa în câteva clipe mai mult decât în lumea întunecată subterană în mai multe ore.
07] La aceste vorbe se bucurau foarte mult ucenicii din odăile subterane, cu toate că ei trebuiau mai înainte să moară într-un fel cât se poate de straniu. Moartea aceasta era de fapt un somn cât se poate de profund, iar în acest timp era acel ucenic adus pe lumea de afară, într-un minunat palat.
08] Ce ochi plini de mirare făcea acel ucenic atunci când se trezea pentru prima dată din somnul său straniu şi se afla în mijlocul luminii emanate de soarele dumnezeiesc! Cum se simţea el în nişte haine albe, care aveau dungi roşii şi albastre! Cum i se păreau lui prietenoşii oameni de ambele gene care erau la fel de frumos îmbrăcaţi ca şi el! Cât de mult îi plăcea acele bucate bune şi pregătite! Dar cum se simţea sufletul său, când trecea de acei oameni prietenoşi şi ieşea afară în aerul liber, unde putea să se plimbe prin grădini minunate şi unde inhala mirosul parfumat, când vedea pentru prima oară întreaga natură luminată de soare în abundenţă în faţa ochiilor plini de bucurie!
09] Iată, această imagine, care încă o poţi dezvolta în mintea ta, se aseamănă cu înţelegerea ta actuală în privinţa tuturor adevărurilor, care îţi sunt revelate aici!
10] Ceea ce înţelegi tu încă din acele odăi întunecate în care se află sufletul tău, sunt bineînţeles doar fragmente şi nu pot fi o unitate întreagă şi în sine desăvârşită; dar dacă spiritul tău se va trezi prin adevărata dragoste pentru Dumnezeu, Domnul şi din această dragoste, dragostea pentru aproapele, în sufletul tău, atunci vei vedea tu în spirit cât se poate de luminat toate părţile destrămate într-o mare de lumină plină de adevăr, cu toate că acum eşti în stare să vezi doar câteva picături.
11] Primul şi cel mai bun lucru va fi, să eliberăm spiritul de suflet şi să aducem sufletul în lumina acestuia; dacă am dobândit acest lucru, atunci nu va mai fi nevoie să strângem picăturile, ci atunci vom avea de-a face cu o mare întreagă de înţelepciune din Dumnezeu.
12] Atunci, dragul meu prieten, nu mă vei mai întreba de situaţia lunii, a pământului nostru, a soarelui şi a tuturor stelelor; căci toate acestea tu le vei înţelege mai clar, decât străluceşte soarele în lumina amiezii.

13] Dar atunci va începe pentru noi o altă şcoală, despre care bineînţeles că tu nu ştii nimic. - Spune prietene, dacă ai înţeles mărac puţin această imagine! Cum ţi-a plăcut?"

EV. 096. capitol.

01] Spune Ouran: „ştii tu, drag prieten, mie mi-a plăcut foarte mult şi aşa trebuie să fie şi să se întâmple cu noi, oamenii; şi dacă situaţia nu ar fi aşa, atunci tu nu ai fi dobândit înţelepciunea ta!
02] Cu siguranţă că tu mai întâi ai fost crescut în infernul întunecat al cărnii tale, ai murit în sufletul tău pentru carne şi ai mers să te mişti prin palatul de lumină al spiritului tău şi în grădinile sale paradisice. La tine s-au făcut o mare întreagă acele picături de mai înainte; dar acest lucru nu s-a instalat la mine. Şi prin urmare eu înţeleg sensul discursurilor tale separate, dar legătura cea mare o voi face eu atunci, când sufletul meu va părăsi catacombele întunecate ale cărnii mele şi va fi introdus în palatul de lumină al spiritului şi în grădinile acestuia, ale cărei fructe minunat parfumate se coc în lumina şi căldura soarelui veşnic de viaţă.
03] Iată, o anumită bănuială dulce încep eu să simt în adâncurile mele, cum ar putea să fie şi cum este cu siguranţă; dar pentru cuvântul drag 'când', nu există o limită concretă şi nici măcar nu am în mine un semn de atenţie, prin care aş putea afla cu câteva zile mai înainte, când va fi condus săracul meu suflet afară din catacombele acelea întunecate!
04] Dar ce poate face un om? Nimic, decât să se lase cu răbdare pe mana voinţei a acelui Ghid, care a condus şi sufletul tău, fără a da un semn cărnii tale, l-a trezit şi l-a condus în palatul de lumină al duhului tău măreţ.
05] Dar acum vreau să aud de la Helena mea, cum i-a plăcut ei această imagine şi în ce fel a reflectat ea în sine la acestea!"
06] Spune imediat Helena: „Oh, cele mai bune păreri am adunat eu de pe această lume! Imaginea a fost minunată şi cât se poate de bună şi dacă acei vechi egipteni au avut astfel de instituţii de creştere, atunci cu siguranţă nu au fost oameni proşti, iar pentru acest lucru sunt şi aşa mărturie destulă minunatele lor capodopere. Dar ar fi rămas de dorit, ca ei să fi instalat astfel de şcoli înţelepte pentru întregul popor; căci eu nu-mi pot imagina, că planul celui mai mare şi înţelept Creator este, ca o parte a omenirii, adică cea mai mare parte, să rămână proastă şi cât se poate de oarbă în şederea lor pe acest pământ. Dar în lume este aşa, că la un înţelept sunt zeci de mii de proşti şi orbi; peste tot este aşa. De ce trebuie să fie aşa, aceasta este o cu totul altă întrebare şi cu siguranţă că un răspuns va fi foarte dificil.
07] Noi cu siguranţă suntem aici aproape patru sute de oameni pe acest vârf de deal, dar dintre toţi aceştia nu sunt nici cincizei care sunt într-adevăr înţelepţi; toţi ceilalţi sunt cu siguranţă mai mult sau mai puţin ucenici ai înţelepciunii! Soldaţii romani şi slujitorii guvernatorului nu se pot număra nici printre ultimii ucenici!
08] De aici se poate vedea destul de bine până în oraşul apropiat şi ochiul desoperă o masă de oameni, care privesc de pe unul şi acelaşi loc soarele şi nu ştiu, ce să creadă la această apariţie. Printre această masă de oameni nu se aflǎ cu siguranţă nici un înţelept, cu toate că sunt câţiva într-adevăr printre ei care cred că sunt ceea ce este de fapt mai rău, decât dacă unul din aceştia şi-ar imagina în inima lui, că el este cel mai prost dintre toţi oamenii care îl înconjoară. Cum li se pare acestor oameni această apariţie neobişnuită!? Cum întreabă ei în toate laturile şi spun: 'Ce este aceasta?! Ce înseamnă aceasta?! Ce urmări va avea?!'
09] Dar cine la va răspunde la aceste întrebări? Proşti şi orbi au ieşit ei din casele lor şi mai proşti şi mai orbi se vor reântoarce ei în acestea! Trebuie să fie aşa, trebuie ca acei oameni să rămână într-adevăr proşti şi orbi?!
10] Oamenii care sunt prezenţi aici, chiar dacă nu sunt ucenici, ştiu cel puţin, că acesta nu este adevăratul soare, ci doar unul aparent, care luminează prin puterea binecunoscută a marelui Învăţător şi la această apariţie, după cum se pare, sunt chipurile lor binedispuse şi fericite. Ei înţeleg această apariţie tot atât de puţin cum o înţeleg şi eu; dar ei ştiu, că este o urmare a minunatei voinţe a marelui şi binecunoscutului lor Învăţător. Şi când El va stinge această lumină după o oră, atunci nimeni nu va spune nimic; căci fiecare va ştii cine a oprit această lumină imensă.
11] Dar dacă ceilalţi oameni, care nu ştiu nimic din ceea ce este aici, vor vedea că soarele se va stinge dintr-o dată în acel loc, în care se aflǎ acum, atunci îi va cuprinde o frică, spaimă şi o sperietură şi cu siguranţă ca toţi vor crede, că zeii s-au înfuriat în mare măsură şi vor face mult rău pe acest pamânt.
12] De aceea ar fi necesar, ca, de aici, să se trimită mesageri, care să le transmită acelor oameni agitaţi, ceea ce se va întâmpla în scurt timp şi că acest soare este doar unul aparent. - Ce părere ai tu, bun şi drag prieten?"

EV. 097. capitol.

01] Spune Matael: „O dragă! Acest lucru ar veni mult prea devreme; mai târziu se va putea; dar acum, în acest moment când agitaţia este cea mai mare, ar fi această interprindere, mai ales pentru sfera vieţii sufleteşti, aşa cum ai turna apă rece în uleiul încins. Totul ar lua pur şi simplu foc!
02] Dar după mai multe zile după această apariţie vor fi oamenii din această regiune apţi pentru o învăţătură mai înaltă; bineînţeles, nu toţi, dar cu siguranţă cea mai mare parte.

03] Cel mai mult îi va afecta apariţia preoţilor evrei. În primul rând i-a agitat pe toţi eclipsa naturală şi totală de soare; căci oamenii înţeleg doar sensul material şi nu au pic de habar despre sensul interior şi spiritual, deoarece nu mai înţeleg limba pildelor, în care a scris Moise şi încă mulţi alţi văzători şi înţelepţi în vremea lor.
04] În cartea profeţilor este scris, de un anume Daniel, despre o nenorocire mare şi stârpirea totală şi se vorbeşte despre eclipsa solară şi de multe alte grozăvii, dar care au un sens spiritual profund.
05] Dar pentru că, cum am mai amintit, aceşti preoţi evrei au devenit, cu timpul, foarte materiali şi din această pricină înţeleg Scriptura în sensul material, este prin urmare orice eclipsă solară urmată de frică şi panică din pricina aşa zisului potop al lumii materiale. În vreme ce bătrânul înţelept a vorbit doar de potopul binevenit al materiei în inima omenească, cred aceştia că este vorba de lumea materială şi din această cauză le este frică, atunci când se instalează o eclipsă solară!
06] Dacă după o mică oră se va stinge acest soare, atunci cu siguranţă că îi va apuca teama cea mare; căci luna nu o vor vedea astăzi, deoarece a apus. Dar frica mare va pricinui un efect în ochii lor, aşa cum este cazul şi la cei beţi, deoarece, din cauza băuturii, văd stelele cum zboară una printre cealaltă. Această apariţie le va alimenta gândul, că acele stele de pe cer, după profeţie, vor cădea pe pământ şi ziua groazei va fi instalată pentru mulţi proşti orbi. Tu vei auzi până aici urletele acelei mase de oameni din oraşul apropiat atunci când se va stinge acest soare aparent, dar acest lucru nu le va fi dăunător, căci prin acest lucru ei devin mai fini şi mai blânzi pentru priceperea adevărului.
07] Ziua pură de mâine îi va aduce la realitate şi multe lucruri se vor putea face cu ei! Căci mâine vor veni nenumărate grupuri până la mare pentru a vedea dacă apa mării nu a devenit roşie, ca şi sângele şi la această ocazie se vor putea vorbi cu ei multe cuvinte inteligente.
08] Şi acest Domn şi Învăţător sfânt a lăsat să apară această imagine din pricina oraşului, care nu se află chiar în cea mai bună lumină posibilă! Ceea ce El înfăptuieşte, are un scop bun, nemărginit şi veşnic, doar ceea ce înfăptuieşte omul fără El, nu foloseşte la nimic şi nu este bun de nimic."

EV. 098. capitol.

01] După aceste cuvinte ale lui Matael spune Ouran: „Eu trebuie însă să-ţi şi mărturisesc deschis, tu prietenul meu acum tot mai stimabil, că la gândul despre stingerea dintr-o dată a acestui soare mă cuprinde pe mine însămi un fel de frică; pentru că văd la aceasta neputinţa totală a unui om faţă de atotputernicia nemărginită a Aceluia, Care rămâne, ce-i drept, în mijlocul nostru, dar în temelia motivului este totuşi prea sfânt şi nemărginit de măreţ, ca unul ca noi, care cunoaşte o dată fiinţa Lui, să se poată apropia de El! Sau ca să îndrăznesc să vorbesc cu El aşa ca şi cu tine sau ca şi cu un alt om într-o manieră aşa bine familiară!
02] Acesta este un gând cu totul straniu şi îi trece unuia ca noi prin măduva oaselor: El este totul întru toate şi noi toţi suntem pe deplin nimic faţă de El!
03] Fireşte că-l alintă iarăşi pe unul ca noi faptul că El este în Sine însuşi dragostea cea mai înaltă şi cea mai curată şi are de aceea cu noi săracii oameni muritori cea mai mare răbdare, indulgenţă şi milostivire.
04] Dar Dumnezeu este El o dată şi pe veci de neschimbat şi pe deplin nemuritor şi toată nemărginirea în existenţa ei atârnă ca o picătură de rouă de un vârf de iarbă slobod de voia Sa; o foarte neânsemnată suflare contrarie a gurii Sale ar putea distruge întreaga nemărginire în aşa fel cum aici o suflare numai cu totul slabă vântură picătură foarte destinsă de rouă de pe vârful firului de iarbă.
05] Ştii tu, dacă reflectezi asupra unor asemenea lucruri cu cugetul cumpătat, aşa cu totul liniştit în tine însuţi, atunci îţi este împosibil să poţi să treci peste acest gând: El este şi rămâne un anume Ceva în apropierea vizibilă a Atotputernicului, pe care ai putea-o numi pe de-o parte într-adevăr cea mai înaltă fericire; pe de-altă parte însă ai dori totuşi mai degrabă să stai aşa frumos departe de El. Să-L divinizezi dintr-o anumită depărtare, ar fi o mare savurare pentru suflet şi duh şi ar fortifica desigur foarte întregul om, dar aici, în apropiere, poţi să faci acest lucru totuşi numai aşa mai mult în secret în inima ta.
06] Acum aş vrea şi eu să vorbesc cu El. Eu doresc acest lucru din toată fiinţa mea, dar, din pricina faptului că este o măreţie spirituală în El, aproape că nu am curajul, cu toate că El pare din exterior un om mult prea modest şi cât se poate de confortabil! Dar anumitul tip pur măreţ şi dumnezeiesc îi rămâne totuşi şi în ochii Săi se poate vedea la prima vedere şi pe fruntea Sa, că cerul şi pământul trebuie să asculte în faţa voinţei Sale, ochii Săi emană raze de lumină şi fruntea Sa porunceşte întruna să se întâmple ceea, ce până acum nu a fost.
07] Da, prietene, această privelişte este una care te macină, să-L vezi pe Creatorul lumilor şi al cerurilor în faţa ta, ca fiind un om simplu şi fără pretenţii! Într-adevăr, aici nu mai poate fi vorba de o glumă! Dar aşa este şi Domnului toată lauda, că este aşa, căci fără El am fi fost cât se poate de disperaţi prin evenimentele acestei zile şi situaţia noastră nu ar fi arătat deloc bine!"
08] Spune Matael: „Acest lucru este cert, privitor la persoanele noastre; căci pe mine m-ar fi strangulat cei răi şi pe tine te-ar fi devorat eclipsa solară! Dar acum să fim atenţi; căci acum nu va mai dura mult strălucirea soarelui aparent şi se va instala un spectacol cât se poate de mare la stingerea instantanee a acestui soare rar!"
09] După aceasta, toată lumea nu mai spune nici un cuvânt şi îşi îndreaptă privirea spre soarele nenatural.

EV. 099. capitol.

01] Cu câteva clipe înainte ca soarele să se stingă spun Eu cu voce tare către toţi cei prezenţi: „Pregătiţi-vă pentru stingerea acestui soare, dar tu, Marcu, aprinde toate lămpile de ulei şi toate torţele, căci altfel, după lumina aceasta puternică, întuncericul care va urma vă vor afecta ochii într-un fel cât se poate de dureros!"
02] Marcu şi slujitorii săi aprind toate sursele de lumină posibile şi Cireniu şi Iuliu le ordonă soldaţiilor, să de-a foc unor uscături şi când totul arde cât se poate de luminat, spun Eu cu voce tare: „Stinge-te, tu lumină aparentă a aerului şi vouă, spiritelor înfăptuitoare să aveţi linişte!"
03] După aceste cuvinte puternice ale Mele se stinge dintr-o dată lumina aparentă şi un întuneric total s-a instalat peste întreaga regiune şi s-a auzit cât se poate de limpede urletele de spaimă din oraşul apropiat.
04] Oamenii au văzut într-adevăr cele multe lumini de pe dealul pe care noi ne aflam, dar nici unul dintre acei mii de oameni nu a prins curajul, să înainteze măcar cu un singur pas; căci evreii vedeau în marea lor frică, că mai multe stele au picat într-adevăr de pe cer şi se aflau pe muntele nostru; dar păgânii erau de părere, Pluto prin furiile sale a răpit soarele lui Apollo, care s-a uitat după o femeie frumoasă şi din această pricină îşi vor da zeii din nou bătălia pe pământ.
05] Un război al zeiilor era însă după mitul! (Legenda) păgânilor o privelişte nu prea îmbucurătoare, deoarece războiul care a avut o dată loc a fost groaznic, din pricina faptului că zeii infernului au azvârlit cu mare putere munţi înflăcăraţi către olimp, în vreme ce Zeus se apăra şi ataca cu o porţie zdravănă de nenumărate fulgere şi ploaie de pietre, care nu a putut să lipsească şi prin aceste mijloace a câştigat victoria asupra puterilor rele ale infernului.
06] Dar pentru că din oraş s-a putut vedea din picioare soarele aparent din spatele dealului, pe care noi ne aflam, dar după stingerea acestuia se părea că muntele era plin de jar din pricina luminilor şi a focului, au fost păgânii de părere, că soarele a fost ascuns de acele furii în acest munte mic şi prinţii infernului au postat gărzi cu nişte torţe înflăcărate şi vai de acela, care se va apropia de acel munte, care avea într-adevăr din toate părţile grote şi peşteri de mărimi diferite, lângă care se afla casa lui Marcu şi care, după cum este cunoscut, îi folosea lui Marcu ca şi o pivniţă cât se poate de spaţioasă.
07] Aşa nu s-au apropiat evreii de munte din pricina faptului că se temeau să nu fie zdrobiţi de stelele care picau şi păgânii din frica mare pentru acele furii şi toţi s-au retras, atunci când ochii lor s-au obişnuit cu întunericul, unul câte unul în casele lor. Unii au adormit de îndată, alţii însă au rămas treji cu frică şi spaimă întreaga noapte în aşteptarea lucrurilor groaznice, care ar fi trebuit să se năpustească asupra pământului după profeţiile lui Daniel; şi păgânii au aşteptat primele fulgere şi tunete ale lui Zeus şi gălăgia infernală de pe pământ, care o va începe Apollo împotriva hoţului Pluto.
08] Pe scurt, în întreg oraşul s-a instalat o încurcătură, care nu s-ar fi aflat cu nimic mai prejos decât Babilonul dinainte (când toţi au vorbit în diferite limbi) Dar la noi pe munte totul se petrece cât se putea de comod, căci noi am lăsat să ni se aducă cina pe acel vârf de deal. Rafael a terminat într-o clipă, ca toate mesele să fie pregătite pe acel munte şi pe acestea şi mâncarea, fără vreun efort prea mare din partea lui Marcu şi a familiei sale, care mai înainte a avut şi aşa destule de făcut cu pregătirea mâncărurilor. Chiar şi soldaţii romani au primit suficient de mâncare şi din această pricină ei au devenit binedispuşi.

EV. 100. capitol.

01] Când am terminat cu cina, a venit Ouran, care a cinat şi el pe vârful dealului, la Mine şi a spus aşa: „Doamne, pentru măreţia şi puterea Ta nu cunoaşte limba muritoare un nume, care să fie demn de Tine, cum aş putea eu, un nenorocit vierme al prafului, să-ţi mulţumesc pentru bunurile veşnice şi nepreţuite, pe care le-am primit prin mila Ta dumnezeiască şi cum aş putea eu să Te respect, să Te laud şi să Te slăvesc pe Tine, Tu care eşti veşnic măreţ!?
02] O Doamne, ce suntem noi muritorii, că ne acorzi atâta atenţie?! Ce am putea noi să-ţi facem pentru a-ţi fi pe plac?"
03] Spun Eu: Du-te, prietene şi nu atrage atenţia! Căci iată, tu eşti, ceea ce eşti, un om cu un trup muritor, în care se află un suflet nemuritor şi un spirit şi mai nemuritor din Dumnezeu; şi Eu sunt un om, în care locuieşte un suflet dumnezeiesc nemuritor şi Duhul lui Dumnezeu locuieşte în abundenţă, atât de mult, cât este necesar pe acest pământ şi acesta este Tatăl din ceruri, al cărui Fiu sunt Eu şi ai cărui copiii sunteţi voi.
04] Dar voi toţi aţi fost orbi şi încă mai sunteţi în multe privinţe; dar Eu am venit văzător pe această lume, pentru a vă arăta tuturor pe Tatăl şi să fac din voi văzători la fel ca şi Mine.
05] Eu am primit de la Tatăl belşugul vieţii şi pot să-i dăruiesc fiecăruia viaţa, care o doreşte; căci Tatăl Mi-a prescris mai înainte ca lumea să existe, ca să trăiască în Mine abundenţa vieţii şi prin Mine să trăiască toţi oamenii. Şi acest deputat sunt Eu în privinţa sufletului; dar după Duh sunt Eu una cu Acela, Care M-a trimis.
06] Iată, prin urmare Eu sunt calea, adevărul şi viaţa! Cei care cred în Mine, nu vor vedea moartea, nu o vor simţi şi nu o vor gusta şi ei ar putea să moară mai mult decât o dată după trup, dar ei tot nu vor simţi moartea; dar cei care nu vor crede în Mine, aceia vor muri, chiar dacă ar fi să aibă o mie de vieţi!

07] Căci fiecare om are un trup şi acesta trebuie să moară o dată - acest amănunt nu va întârzia nici la trupul Meu; dar sufletul devine prin moartea trupului mult mai liber, mai strălucitor şi plin de viaţă şi devine una cu Acela, care a poruncit în faţa lumii spre binele tuturor, care cred în Fiul Omului şi care vor respecta poruncile Sale.
08] De aceea gândeşte tu limpede şi respectă poruncile uşoare, care ţi se vor spune, căci altceva nu va trebui să faci; deoarece Eu nu am venit să primesc de la oameni glorie şi cinste! Este suficient, că Mă laudă acel Unul, care este deasupra tuturor în ceruri şi pe pământ; dar dacă cineva vrea să Mă cinstească, să Mă laude şi să Mă slăvească, acela să Mă iubească într-adevăr prin fapte şi să respecte poruncile Mele, iar răsplata sa în ceruri va fi la sfârşit una cât se poate de mare.
09] De aceea, fii tu cât se poate de binedispus, nu Mă aprecia prea tare şi pe tine nu te subestima prea tare, căci atunci tu te vei mişca pe dumul cel bun şi după aceea Mă vei cunoaşte pe Mine şi pe tine, cu timpul, cât se poate de bine.
10] Dar acum ţine-te în mare parte de Matael, căci el te va conduce cel mai precis pe tine şi pe fiica ta pe drumul cel drept! Dar dacă tu şi Helena aveţi o întrebare mai aparte, atunci veniţi la Mine şi Eu vă voi asculta tot timpul; dar exlamaţiile acelea mari trebuie să le lăsaţi deoparte.
11] Deoarece iată, noi trebuie să ne comportăm şi să vorbim aici doar ca nişte oameni, prieteni şi fraţi, căci fiecare om are în sine Duhul dumnezeiesc, fără care nu ar avea viaţă şi un astfel de Duh nu este mai puţin sfânt decât Duhul de veci.
12] De aceea fii tu un ucenic drept al lui Matael şi tu vei putea fi pentru Mine un adevărat şi bun apostol în ţara ta! - Ai înţeles ceea ce am rostit?‟
13] Spune Ouran: „Da Doamne, eu te-am înţeles, dar am recunoscut de abia acum în întregime, ceea ce mi s-a spus mie şi fiicei mele despre adevăratul Dumnezeu. Cu puţin timp mai înainte nici nu aş fi avut curajul să mă gândesc la acest lucru!‟ După aceasta a tăcut grecul; căci sentimentele sale pentru Mine l-au cutremurat şi el a plâns din dragoste pentru Mine.
14] Eu însă i-am luat mâna şi l-am întrebat, spunând: „Dar în ce a constat ceea ce vi-a spus Matael despre Dumnezeu?‟
15] Ouran încă suspina, dar a şi spus totuşi, privindu-Mă în ochi plin de respect: „Oh, a spus că Dumnezeu este în Sine cea mai pură dragoste! O Tu, care eşti mult prea Sfânt, lasă-mă să mor în această dragoste pentru Tine!‟
16] „Nu‟, am spus Eu, „aceasta nu se va întâmpla acum cu tine; căci tu trebuie să-Mi fi pe acest pământ o unealtă de nădejde! Şi dacă se va sfârşi pentru tine o dată vremea cărnii, atunci tu nu vei muri, ci vei fi înviat de Mine în carnea ta. De aceea fii alinat; căci ai găsit deja drumul cel bun!
17] Cine caută, aşa cum tu de mult ai căutat, acela găseşte; cine se roagă aşa ca tine, aceluia i se va da şi cine bate la uşa potrivită, aşa cum ai băut tu mai înainte, acelui i se va deschide. Dar du-te tu acum la Matael al tău şi spune-i totul, ce ţi-am spus Eu acum!‟
18] Ouran plânge acum şi mai mult de atâta dragoste şi mulţumire înaltă pentru Mine, merge repede înapoi la Matael şi îi povesteşte acestuia, suspinând multă vreme, cum l-am primit Eu, cât de bun am fost Eu faţă de el şi ce i-am spus Eu lui.
19] Matael şi Helena au fost şi ei emoţionaţi de povestirile bătrânului Ouran, că nu s-au putut împotrivi lacrimilor; şi Matael a spus aceste cuvinte după povestirile lui Ouran: „Acesta este chiar lucrul de neânţeles, că El, ca fiind cea mai înaltă fiinţa dumnezeiască prin Duhul Său, vorbeşte şi se înţelege cu noi oamenii, aşa de parcă nu El ar fi Domnul nemărginirii, ci un om la fel ca şi noi, ca şi un prieten bun cu alt prieten, da, ca şi un frate cu alt frate; pe scurt, îngăduie ca noi să ne jucăm cu El şi totuşi fiecare privire, fiecare mişcare a mâinilor Sale, fiecare pas al picioarelor Sale şi orice cuvânt care pare neimportant, sună din gura Sa ca o învăţătură mult prea profundă. Faptele Sale sunt mărturia dumnezeirii Sale de necontestat şi tot ceea ce face, este parcă planificat cu o eternitate în urmă, spre dobândirea celor mai bune scopuri. Oh, în scurt timp tu vei vedea, vei auzi şi vei afla foarte multe lucruri!‟

EV. 101. capitol.

01] Spune Helena, încă suspinând din dragoste pentru Mine: „Dar spuneţi-mi, cine sunt cei doisprăzece bărbaţi onorabili, care aproape că nu vorbesc nimic, dar sunt totuşi în permanenţă lângă El! Aceşti bărbaţi trebuie să fie foarte înţelepţi! Unul seamănă foarte bine cu El, unul însă încă este foarte tânăr, îl ascultă cu hărnicie şi scrie ceva pe o tablă. Cine sunt, oare, aceştia?‟
02] Spune Matael: „După cunoştinţa mea, aceştia sunt cei mai bătrâni ucenici ai Săi şi sunt cu toţii, mai puţin unul dintre ei, stăpâni măreţi ai cărnii şi ai naturii lor! Dar acel unu pare a fi un derbedeu viclean! Într-adevăr, pe acest nu mi l-aş alege niciodată ca prieten; acesta pare a fi o naştere prematură a unui sărac diavol în carnea omenească! Domnul va ştii, de ce îl acceptă! Diavolii sunt şi ei creaturi a puterii Sale şi depind şi ei de suflarea voinţei Sale. De aceea nu trebuie ca noi să întrebăm, de ce dragostea Sa desăvârşeşte astfel de minuni şi în faţa ochiilor unui diavol! Dar este on fiinţa mult prea ciudată! Eu aş vrea să-l văd mai îndeaproape, pentru a mă convinge, al cui copil este el după spirit! - Dar să lăsăm acest lucru deoparte! Este suficient, dacă îl cunoaşte Cel unic! Dar cu ceilalţi aş vrea să schimb câteva cuvinte bune la o ocazie favorabilă; aceştia cu siguranţă sunt iniţiaţi în profunzime!‟
03] Spune Helena: „Da, bineînţeles, aceştia trebuie să fie nişte bărbaţi înţelepţi şi cu siguranţă că de la început s-au arătat îndemânatici, căci altfel este un lucru cert că nu i-ar fi primit El ca ei să devină ucenicii Săi! Nici eu nu aş avea nimic împotrivă, să schimb câteva cuvinte cu ei despre

anumite lucruri; dar nu va fi prea uşor să ne apropiem de ei într-un fel bun! - Ce spui tu, drag prieten Matael?"
04] Matael dă din umeri şi spune: „Dumnezeu Domnul m-a trezit cu totul şi spiritul meu este una cu mine; eu mă cunosc pe mine însumi şi pe Dumnezeu atât de mult, cât îmi este dat, să recunosc de la baza adâncă a tuturor vieţilor după adevărul deplin; dar să citească în adâncurile vieţii a inimii omeneşti ca şi într-o carte deschisă şi să recunoască legile interioare ale vieţii, poate doar Unul singur şi acela, căruia vrea să-i spună.
05] Ah, la un om pur lumesc, a cărui profunzime a vieţii este fără vlagă şi închisă de parcă ar fi moartă şi a cărui voinţă şi gânduri provin din creierul şi din simţurile exterioare, se poate spune cu cerititudine, cum şi ce gândeşte, ce simte şi ce vrea. Dar nu aşa stau lucrurile cu acei oameni, care gândesc, simt şi doresc de la baza vieţii interioare prin duhul lor treaz; căci astfel de oameni poartă în sine nemărginitul şi acest lucru poate fi observat doar de Dumnezeu în profunzimea adevărului.
06] De aceea nu se poate începe cu aceşti bărbaţi o discuţie aşa cum se începe de obicei cu un om de rând şi cât se poate de normal, dar dacă ar fi nevoie, atunci cu siguranţă Domnul ar ordona acest lucru şi ar permite aceasta; dar dacă noi nu avem nevoie, deci, atunci putem să ne mulţumim, să ne lipsim de o astfel de bucurie. - Dar cum îţi plac ţie, draga mea Helena, stelele strălucitoare pe bolta cerului înalt?"
07] Spune Helena: „Stelele m-au intersat în mare măsură deja din copilărie şi eu am reţinut în scurtă vreme aşa zisele constelaţii. Cele ale zodiacului mi s-au explicat primele ca fiind cele mai importante. Eu le-am învăţat pe toate în decursul unui an şi după aceea am început să reţin alte constelaţii minunate şi chiar unele stele care erau cele mai mari. Eu cunosc toate stelele după nume, ştiu, unde se află ele şi când răsar şi apun în fiecare lună; dar la ce folosesc toate acestea?! Cu cât mai mult mă preocupam cu aceste minunate lumini ale cerului, cu atât mai mult au devenit în mintea mea un semn al întrebării şi nici un muritor nu a putut să dea un răspuns satisfăcător. Dar pentru că nu am putut să aflu nimic din stelele acestea minunate, cu atât mai mult m-am ocupat eu de denumirile lor, care cu siguranţă că sunt foarte bătrâne.
08] Cine a descoperit mai întâi zodiacul şi cine le-a dat denumirile celor doisprăzece constelaţii? De ce au primit chiar aceste nume şi de ce nu altele care nu sunt atât de ciudat amestecate? Ce are de-a face leul cu o fecioară, ce are de-a face racul cu gemenii, ce are de-a face scorpionul cu balanţa, ce are de-a face capricornul cu săgetătorul? Cum a ajuns un taur şi un berbec pe cer, cum un vărsător cu peşti?
09] Este cât se poate de ciudat, că în acest zodiac se şi află patru imagini a unor oameni şi constelaţia a unui lucru. - Dacă tu îmi vei putea spune motivul, atunci eu îţi voi rămâne îndatorată!"
10] Spune Matael: „O frumoasă Helena, nimic nu este mai uşor! Ai doar puţină răbdare în vreme ce eu îţi voi explica şi după aceea acest lucru va fi foarte limpede pentru tine!"

EV. 102. capitol.

01] (Matael:) „Cei care au descoperit zodiacul au fost evident strămoşii Egiptului, care în primul rând trăiau cu mult mai mult decât noi, în al doilea rând, era cerul limpede şi stelele se puteau observa şi vedea mai mult timp mai bine decât noi cu cerul nostru deseori înorat şi în al treilea rând, dormeau majoritatea oamenilor întreaga zi caldă şi de abia seara ieşau afară şi îsi făceau treaba în noaptea răcoroasă, unde aveau în faţa ochilor constelaţiile, au reţinut de îndată figurile neschimbate şi le-au dat denumiri, care aveau de-a face cu timpul unei apariţii naturale sau cu un anume lucru care corespundea cu cel al acelei ţări.
02] Privirea intensă a zodiacului le-au arătat observatorilor, că zodiacul este un cerc mare, care este împărţit în 12 părţi aproape egale şi în fiecare dintre acestea se află o constelaţie.
03] Chiar şi cei mai bătrâni oameni erau de părere că stelele sunt cu mult mai îndepărtate de pământ decât soarele şi luna şi de aceea au lăsat ca soarele şi luna să se învârtă în cercul cel mare al zodiacului.
04] Dar cercul zodiacului se mişca, aşa că soarele, care tot timpul strălucea pe toate părţile pământului şi prin mişcarea cea mare a cercului ajungea în treizeci de zile sub un alt semn. Că şi luna se afla după câteva zile sub un alt semn, au explicat ei printr-o mişcare înceată şi zilnică în jurul pământului, prin care luna nu ajungea niciodată în acelaşi timp ca şi soarele pe acelaşi loc, - de aceea a fost numită luna deseori 'astrul întârziat'.
05] Dar au existat şi unii înţelepţi, care susţineau exact contrariul; dar învăţătura despre întârzierea lunii a fost mai răspândită.
06] Iată, aşa a luat naştere zodiacul şi acum vei afla tu pe scurt, cum au ajuns cele douăsprezece imagini să aibă denumiri atât de neobişnuite!
07] În anotimul celor mai scurte zile, care mai ales în Egipt sunt însoţite de ploaie (şi prin acest timp de treizeci de zile uşor de reţinut s-a lăsat să înceapă un nou an), se afla soarele după calculele bătrânilor sub constelaţia, care ne este nouă cunoascută prin 'vărsător'; de aceea i s-a dat constelaţiei mai întâi înfăţişarea unui păstor în clipa în care el merge cu găleata la fântână, ia apă pentru animale şi le toarnă acestora spre adăpare. Cei bătrâni numeau un astfel de om un vărsător (Uodan) şi aşa au numit această constelaţie aşa şi din cauza timpului. Mai târziu a creat fantezia încrezută a omului un zeu şi o imagine senzuală şi o idolatrizare dumnezeiască, deoarece a fost văzut ca cel care învie natura uscată. - Iată, frumoasă Helena, aşa a primit prima

constelaţie şi primele treizeci de zile de ploaie denumirea ei. Să trecem acum la a doua imagine, care se numeşte 'peşti'!"
08] Atunci când Matael a început să explice această a doua imagine, le-a spus Simon Iuda celorlalţi ucenici: „Explicaţiile lui Matael devin foarte educative, noi vrem să le ascultăm mai îndeaproape!"
09] Spun Eu: „Mergeţi acolo şi ascultaţi; pentru că Matael este unul dintre primii cronicari din acest timp!"
10] Apoi se îmbulzesc toţi ucenicii în apropierea lui Matael, ceea ce l-a încurcat la început puţin pe Matael; dar Simon Iuda i-a spus: „Dragă prietene, continuă tu numai mai departe! Pentru că noi am venit doar mai aproape de tine, pentru a învăţa de la tine ceva destul de folositor!"
11] Spune Matael foarte modest: „Pentru voi, prietenii mei dragi şi foarte înţelepţi, ar putea fi înţelepciunea mea într-adevăr încă puţin prea slabă; pentru că voi sunteţi deja ucenici vechi ai Domnului şi eu sunt de-abia de şaisprezece ore printre voi!"
12] Spune Simon Iuda: „Acest lucru numai să nu te inducă în eroare; pentru că tu ai trecut deja de încercări, prin care suntem noi puşi în unele privinţe deja foarte tare în planul de fond. Toate acestea vin însă astfel de la Domnul. Ceea ce îi dă El adesea cuiva într-un an, aceea poate El să-i dea altcuiva într-o zi. De aceea continuă tu numai cu explicaţia ta a zodiacului!"
13] Spune Matael: „Cu răbdarea voastră mare şi cu indulgenţa voastră tot aşa de mare vreau eu într-adevăr să continui; şi aşa ascultă-mă deci mai departe, tu fiică drăgălaş de frumoasă a Pontului!
14] După treizeci de zile se sfârşeşte de obicei ploaia puternică în Egipt şi se găsesc acolo în Nilul încă foarte tare umflat precum şi în afluenţi (cursurile de apă) mereu o mare grămadă de peşti, care trebuie prinşi în acest timp, dintre care o mare parte se mănâncă de îndată, o parte încă mai mare însă se tratează cu sare şi se usucă în aerul, care suflă mereu puternic în această vreme în Egipt şi se păstrează astfel pentru întregul an.
15] Această manipulare cu peştii este în ţara sus numită poruncită de către natură şi trebuie să se pună în aplicare, înainte ca Nilul să se micşoreze prea tare şi cele multe cursuri de apă însemnate să se usuce, întrucât atunci o mare masă de peşte ar trebui să treacă în putrefacţie şi prin aceasta ar împuţi aerul cu mirosul cel mai urât.
16] Ceea ce este acum încă obicei în Egipt, aceasta fusese o necesitate deja la cei mai vechi locuitori înţelepţi ai acestei ţări mari, binecuvântate. Deoarece însă un asemenea timp era folosit deja din început de către locuitorii acestei ţări pentru pescuit şi soarele ajungea tocmai la începutul acestui timp de pescuit într-o nouă constelaţie, astfel s-a numit această constelaţie zodia 'peştelui' şi s-a numit atunci şi acest timp astfel şi s-a numit Ribar şi Ribuze.
17] Deoarece însă oamenii erau atacaţi în acest timp de asemenea foarte uşor de febră, în parte din pricina mâncatului peştilor foarte graşi şi în parte şi prin urmarea aerului îngrăşat cu multe mirosuri necurate, de aceea era numit acest timp mai târziu şi 'timpul febrei' şi fantezia înfumurată a oamenilor a făcut din această stare de timp deci de asemenea acuşi o dumnezeiţă şi i s-a acordat de asemenea pentru respingerea acestei boli de stomac îmediat iarăşi un fel de divinazare dumnezeiască. - Acum ai tu deci de asemenea şi istoria cu totul naturală şi adevărată despre denumirea simbolului al doilea din zodiac; şi aşa să trecem acum la al treilea!
18] Simbolul se numeşte 'berbec'. După timpul peştelui, şi-au îndreptat locuitorii străvechi ai acestei ţări grija lor asupra oilor. Bărbătuşii au luat viaţă şi era timpul să se tundă oile, se lua lâna lor. Treizeci de zile bune dura cel mai adesea această muncă per total. Bineînţeles că se făcea în timpul rămas liber şi alte munci zilnice; dar cea menţionată mai înainte era pentru acest timp o muncă de bază şi pentru că soarele ajungea atunci iarăşi sub un zodiac nou, de aceea s-a numit acest zodiac 'berbec' (Kostron).
19] În timpul care urma însă, din cauza celor mai dese furtuni din această vreme, unde totul se află într-o stare de luptă, un element împotriva celuilalt şi căldura împotriva frigului sau mai bine răcoarea acestei ţări, se dedica această perioadă luptei, pentru a cărei emoţionări fantezia omenească a găsit acuşi un simbol, căruia i s-a şi acordat mai târziu acuşi o veneraţie dumnezeiască şi s-a făcut din acesta chiar un zeu principal în vremurile de război de mai târziu. Dacă descompunem însă numele 'Marte' şi primim străvechiul Mar iza şi Maor' iza. Dar ce vrea să spună aceasta? Nimic altceva decât: Să încălzeşti marea.
20] În celel două timpuri anterioare de simboluri se răceşte marea, ceea ce locuitorii coastelor trebuiau să observe foarte bine, dar prin puterea mai mare a soarelui, prin lupta aerului cald din sud cu aerul rece din nord, atunci prin vulcanele care slăbesc cel mai adesea în acest timp şi prin venele de foc subacvatice, se încălzeşte marea încetul cu încetul. Şi deoarece acest lucru era privit ca o urmare a furtunilor care apăreau în acest timp, de aceea şi înseamnă noţiunea maor izat tot aşa de mult ca 'a lupta'; şi acest timp era, cum am arătat, atunci înfăţişat simbolic şi ca un războinic în zale, care a fost făcut mai târziu chiar un dumnezeu. - Aici ai tu acum simbolul al treilea al cerului şi poţi să deduci limpede din acesta ce se află acolo în spatele dumnezeului vostru al războiului Marte."

Ev. 103 capitol

01] (Matael:) „Să trecem însă acum la simbolul al patrulea! Iarăşi vedem noi un animal, anume un 'taur' destul de curajos. După îngrijirea oilor şi-au îndreptat popoarele vechi de ciobani grija lor mai ales asupra bovinelor. În acest timp începeau cel mai adesea vacile să fate şi se despărţea atunci puternicul de cel slab şi se ducea grija principală pentru o creştere bună.

02] Taurul, care era în Egipt important mai presus de toate, ba chiar maestrul scrib al lui era prin capacitatea lui naturală, pentru că el forma prin suflarea lui adesea figurine diferite în nisipul fraged, era înfăţişat într-o poziţie foarte curajoasă, aproape stând pe cele două picioare din spate; şi ce era aici mai natural decât să numeşti 'taur' constelaţia, în care intra soarele în jurul timpului mai înainte menţionat şi care încă la aceasta înfăţişa aşa destul de mult linile exterioare de contur ale unei înfăţişări de taur!?
03] Insuşi Taurus-ul roman provine de la acesta şi a fost numai prescurtat cu trecerea timpului de la străvechiul T' our sat, ceea ce înseamnă aşa de mult ca: Vremea taurului (sat) = să stea pe picioarele din spate.
04] Acest timp s-a numit mai târziu, anume la romani şi Aprillis, iar ceea ce iarăşi nu înseamnă nimic altceva după limba veche egipteană decât: A (taur) uperi (pune pe) liz sau lizu (faţă), adică şi: 'Taurule deschide poarta!' - păşunii libere anume. Că şi vechiul taur al egiptenilor a devenit un zeu cu timpul, abia mai trebuie încă prin ceva arătat mai îndeaproape. - Astfel am avea acum natural şi adevărat în faţa noastră şi formarea al al patrulea simbol al zodiacului şi noi vrem să vedem acum, cum s-a format deci al cincelea simbol cu numele şi cu înfăţişarea 'gemenilor' ca Castor şi Pollux!
05] Acesta se va lăsa arătat foarte uşor de înţeles, dacă luăm în considerare că vechiul popor de ciobani a Egiptului trecuse de grija pricipală şi osteneală a anului în ceea ce priveşte îngrijirea bovinelor. După acest timp se întruneau căpeteniile obşteşti şi alegeau unul sau doi cunoscători competenţi şi critici cât se poate de cunoscători şi totodată judecători în descursul acestui timp, care aveau să controleze şi să verifice, dacă toată osteneală de până atunci a şi fost îndeplinită peste tot bine şi aducătoare de binecuvântare. Un asemenea verificator era deci şi numit conform slujbei. 'Ca i stor'?' era întrebarea şi însemna tradus: 'Ce a făcut el?' Apoi, urma prima avertizare cu propoziţia fiind ca o poruncă: 'Po Loxe men!' şi 'Poluzce men!' - 'Dă-mi o lumină, explicaţie asupra acestui lucru!'
06] Din aceasta s-au format 'gemenii' de mai târziu; gemenii erau însă de fapt doar două propoziţii, anume o propoziţie de întrebare şi după aceea propoziţia poruncitoare. Dacă mergeau în asemenea cercetări doi asemenea mesageri de serviciu afară în comunităţi, atunci avea de pus unul propoziţia de întrebare şi celălalt propoziţia de somaţie, fireşte nu numai potrivit cuvântului, ci potrivit cu fapta.
07] Dar, deoarece tocmai în jurul unui asemenea timp de cercetare şi de verificare intra soarele tocmai în cunoscutul zodiac de două stele, de aceea s-a şi numit acesta 'gemenii' şi potrivit cu limba romană Gemini sau şi Castor et Pollux, care fireşte mai târziu prin fantezia înfumurată a oamenilor a fost de asemenea divinizat. -
08] Noi am avea acum simbolul al cincelea al zodiacului explicat iarăşi cu totul ca cele anterioare autentic şi adevărat în faţa noastră; dar acum ajungem noi la al şaselea simbol şi aici vedem noi deodată 'racul'! Cum a ajuns deci acesta în marele cerc al astrelor? Eu vă spun, foarte simplu şi natural ca cele anterioare!
09] Vedeţi, în această perioadă de timp a primit ziua durata ei cea mai înaltă şi cea mai lungă; apoi începe ea să dea înapoi în privinţa duratei sale şi bătrânii au comparat această durată a zilei care dă înapoi cu mersul unui rac. Totodată însă era această a şasea perioadă de timp de treizeci de zile, în care, în timpul nopţii, roua se face în această ţară foarte puternică mai ales în apropierea fluviului. Intr-o asemenea vreme ieşeau racii în timpul nopţii din găurile lor de mlaştină şi făceau o vizită foarte înviorătoare şi apropiată în câmpiile apropiate bogate în iarbă şi rouă. Aceasta au observat acuşi cu totul uşor şi natural vechii locuitori ai ţării în privinţa Nilului şi erau la început osteniţi să alunge oaspeţii nepoftiţi de pe câmpiile mănoase, ceea ce n-a fost un lucru uşor, mai ales pentru primii locuitori ai acestei ţări, deoarece în acel timp numărul acestei insecte mari de nămol se transforma în întrunul nenumărat. Cu arsuri de foc au fost ei întâmpinaţi mai întâi, au fost adunaţi cu grămadă şi arşi, ceea ce însă nu dădea nici un rezultat la marele număr al acestor animale. La ardere se făcea însă mereu un miros destul de bun şi apetisant şi cei bătrâni erau deja de părere că animalele ar fi chiar comestibile. Dar nimeni nu vroia totuşi să facă începutul cu o asemenea savurare de friptură.
10] Mai tirziu, au fost aceştia fierţi în oale mari şi s-a găsit că zeama este destul de bună la gust; dar totuşi nu vroia nimeni să se încumete la aceştia. Aceştia se dădeau porcilor, care erau ţinuţi deja şi de cei bătrâni şi aceştia se delectau (desfătau) şi s-au făcut foarte graşi, ceea ce le-a fost vechilor egipteni o descoperire foarte binevenită, pentru că ei foloseau foarte grăsimea acestor animale, precum şi pieile şi maţele; carnea n-o mâncau însă şi o foloseau pentru mâncarea repetată pentru porci.
11] Atunci când însă, cu timpul, oameni leneşi au început să se destrăbăleze şi să păcătuiască împotriva legilor vechi şi înţelepte, care proveneau încă de la învăţatura despre Dumnezeu a lui Enoh de dinainte de potop, atunci s-au construit acuşi temniţe puternice şi răufăcătorii au fost închişi înăuntru. Aceştia erau hrăniţi cu raci fierţi şi alternativ cu carne de porc sărată şi friptă şi pe lângă acestea numai cu puţină pâine. S-a observat însă, că răufăcătorii se simţeau foarte bine cu această mâncare şi într-un an rău au încercat mai târziu şi oamenii liberi mâncarea aparent îngrozitoare a celor arestaţi şi au găsit că ea era mai bună la gust decât mâncarea lor de casă de tradiţie veche. Această constatare a fost atunci acuşi motivul pentru care numărul de dinainte aşa de imens al racilor mari şi graşi de Nil a scăzut acuşi foarte tare, deoarece se făcea o vânătoare prea mare asupra lor.

12] Mai târziu, au mâncat şi grecii şi romanii această insectă de nămol şi s-au simţit foarte bine făcând aceasta; numai evreii n-o mănâncă încă până acum, cu toate că Moise nu le-a interzis tocmai.
13] Din toate acestea însă reiasă acum deja într-adevăr mai mult decât evident, că vechii egipteni n-au putut alege pentru această zodie a acestei a şasea periode de timp de treizeci de zile desigur nici un alt simbol mai bun, decât tocmai acel animal, care le dădea chiar aşa multă bătaie de cap în această perioadă de timp. Se poate şi la această imagine de la sine imagina, că ea a primit cu timpul un fel de veneraţie dumnezeiască. Grecii şi romanii au consacrat mai târziu această perioadă de timp zeiţei Iuno şi au şi numit acest timp astfel în cinstea ei.
14] Dar se pune acum întrebarea cum a fost aşa cu totul de fapt inventată această zeiţă şi cum a ajuns ea la personalitatea ei dumnezeiască. Asupra acestui lucru există la înţelepţi păreri diferite, care nu sunt de fapt aşa fără temei. Dar motivul propriu zis este totuşi acela care, cu timpul, a fost inventat tot aşa ca personalitatea Castor-ului et Pollux.
15] Tocmai în acest timp al racilor era deja prea cald pentru munca materială şi se dăruia de aceea acest timp cercetărilor duhovniceşti şi templelor mari umbroase, dintre care câteva au fost zidite deja de către locuitorii străvechi ai acestei ţări.
16] O întrebare de bază a începutului a toată cercetarea duhovnicească consta în aceea, dacă dumnezeirea curată ar fi de căutat cumva şi într-o legătură materială.
17] Aşa cum toate întrebările înţelepţilor erau numai foarte scurte, dar necesitau un răspuns foarte lung, aşa a fost cazul şi cu această întrebare foarte însemnată. Ea suna: 'Je U i (un) o?' Tradus: 'Mai este încă un ceva cu totul dumnezeiesc dumnezierea o dată separată, dacă o pui una lângă cealaltă?'
18] Voi întrebaţi: 'Cum putea însemna deci aceste litere simple propoziţia rostită?' Să aflaţi imediat motivul foarte natural al acestui fapt! - U-ul era scris la vechii egipteni cu ajutorul unei linii de semicerc deschisă sus şi lungită la aceste margini (U) şi reprezenta în acest fel totodată un vas de preluare a tot ce este dumnezeiesc, care vine de sus la oamenii de pe pământ. Se înţelege de la sine, că bătrânii înţelepţi înţelegeau prin aceasta mai ales daruri duhovniceşti a luminii pentru sufletul omului.
19] N-ul era înfăţişat printr-un semicerc asemănător, dar îndreptat în jos (i) şi reprezenta materia moartă, de fapt cu totul lipsită de duh şi de lumină. Acoperişurile rotunde a aşa multor case şi mai ales a templelor aveau de aceea înfăţişarea unui semicerc întors şi arătau, că în asemenea locuri dumnezeirea se leagă cu materia, crează în ea o viaţă temporară şi i se revelează omului în decursul a unor clipe. Din aceasta deci se şi formulează întrebarea veche, importantă: 'Je U i o?', pentru că O-ul reprezenta dumnezeirea deplină în curăţia ei.
20] Răspunsul la această întrebare veche, importantă îndică într-acolo, că toată materia creată se raportează la Dumnezeu aşa ca o femeie la bărbatul şi stăpânul ei. Dumnezeu a zămislit în şi prin materie încontinuu miliardele de copii ai Lui de tot felul. El a fecundat continuu materia în influenţa Sa dumnezeiesc-duhovnicească şi materia îi naşte atunci continuu copiii nenumăraţi în ea zămisliţi. - Acesta era totuşi într-adevăr un gând foarte măreţ, pe care bătrânii înţelepţi l-au formulat ca răspuns la întrebarea cunoscută, însemnată!
21] Cu timpul, mai ales la urmaşii de mai târziu lascivi după toată senzualitatea, a mai rămas abia o suflare de la înţelepciunea egipteană veche şi s-a făcut din propoziţia de întrebare Je şi o şi din feminitatea pronunţată a toată materia, mai degrabă o femeie dumnezeiască cu personalitate şi i s-a dat aceleiaşi imediat în mod prostesc şi întunecos îndeajuns numele de Jeu no la început, mai târziu doar Iuno şi a fost logodită cu dumnezeul tot aşa de neimportant Zeus.
22] Inţelepţii bătrâni considerau materia ca fiind tare, de neclintit, greoaie din motive bine înţelepte şi cu totul naturale şi erau de părere, că poţi să câştigi ceva de la ea numai printr-o hărnicie mare şi osteneală mare. Vechile nedesăvârşiri ale materiei descoperite de vechii înţelepţi le-au pus urmaşii mai târzii în seama femeii dumnezeieşti Iuno, cu care Zeus avea de aceea mereu strâmtorarea sa. - Inţelegi voi acum zeiţa voastră Iuno?"
23] Spune Helena: „Eu te rog, tu cel mai drag Matael al meu, continuă tu numai; eu te-aş putea asculta astfel zile în şir, fără pauză! Povestirea ta nu este într-adevăr împodobită aşa bogată în imagini ca cea a unui Homer, dar ea este înţeleaptă şi adevărată şi acest lucru este mai de preţ şi mai atrăgător de o mie de ori decât fardul minunat de flori al marilor cântăreţi populari! De aceea continuă tu numai nestingherit mai departe în relatarea ta!"
24] Spune Matael: „Nu-mi spui tu cumva cuvinte măgulitoare? Pentru că uite, adevărul vrea să fie înţeles, dar niciodată măgulit! Dar eu ştiu că nu mă măguleşti pe mine, ci numai adevărul, care nu este de la mine, ci vine de la Dumnezeu şi aşa pot eu să continui deja iarăşi."

Ev. 104 capitol

01] (Matael:) „Ascultă deci! După rac vedem 'leul' în marele zodiac. Cum a ajuns deci această bestie sălbatică printre zodii? Cu totul tot aşa de natural ca toate celelalte, pe care le-am cunoscut până acum!
02] După vânătoarea de raci, care dura cele treizeci de zile ale sale şi câteodată şi una sau două zile mai mult - pentru că la vechii egipteni nu luna peştelui (februarie), ci luna racului (iunie) era stabilită ca lună de echilibrare - , începea o altă calamitate, care le pricinuia bătrânilor foarte multă grijă şi necaz. În acest timp nasc de obicei leii puii lor şi sunt atunci, plini de foame,

îndreptaţi cel mai mult către pradă şi merg departe prin pustii, peste munţi şi văi în regiuni, unde simt pe undeva cirede îngrăşate.
03] Deoarece patria leilor este de fapt Africa cea fierbinte şi Egiptul de jos era deja adesea dominat de acest rege al animalelor, de aceea este de înţeles, că nu-i era lui absolut deloc greu să pătrundă în faţă până la mijlocul şi nordul Egiptului şi să realizeze acolo pustiiri printre ciredele care păşteau paşnic acolo. Aşa cum pe lupi îi împinge frigul în regiunile locuite de oameni, tot aşa îi împinge pe lei zăpuşeală mare a Iuliusului (Iulie) în regiunile nordice puţin mai răcăroase, unde poate să se găsească pentru el o pradă.
04] În această lună însă se ridică căldura la cel mai înalt nivel în Egiptul de sus (sud) fiind insuportabilă şi împinge de aceea leul adesea până la Marea Mediterană înspre nord, unde este evident mai răcoare decât în regiunea fierbinte ardentă a deşertelor de nisip. Imediat la începutul acestui timp primesc locuitorii Egiptului mereu vizite de la aceşti oaspeţi de temut şi erau nevoiţi să se înarmeze cu totul zdravăn împotriva lor, pentru a-i reţine de la cirede. Şi deoarece soarele intra în această perioadă tocmai într-o constelaţie, care, aşa ca cea a taurului cu stelele lui, înfăţişează aşa destul de mult figura unui leu furios, de aceea deci au şi numit bătrânii această constelaţie cu numele unui leu, şi în Egipt, s-a şi numit acest timp cu numele: 'Leul' (Le o wa), Le = răul sau urmaşul răului, în contradictoriu cu EL = bunul sau fiul celui bun, o = soarele lui Dumnezeu, wa şi wai = fuge; Le o wai înseamnă prin urmare: Răul fuge de soare.
05] Romanii au numit acest timp, spre cinstea eroului lor Iuliu Cezar, de-abia înainte cu puţine decenii cu numele acestuia, pentru că el ştia să lupte aşa de viclean şi curajos ca un leu. - Aici aveţi voi acum a şaptea zodie sau simbol al zodiacului, care la urmaşii mai târzii a ajuns de asemenea într-un fel de divinizare.
06] Dar după leu vedem noi urmând o 'fecioară'; aceasta nu pare să se potrivească cel precedent?! O, da, se potriveşte cu totul şi bine natural cu aceea! Cu învingerea vremii leilor luau oarecum un sfârşit necazurile principale ale anului şi oamenii se predădeau aici unei mari bucurii şi se organizau festivităţi, care serveau mai ales la faptul de a face cadouri fecioarelor cuminţi şi pudic curate, pentru a le îndemna prin aceasta mai departe la cuminţenii; de asemenea era un obicei să se facă nunţi în această vreme. Numai o fecioară, fiind curată, putea să fie luată de soţie; una însă, care nu şi-a menţinut bine fecioria sa, era eliminată din calculul căsătoriei şi putea în cazul cel mai extrem favorabil să devină numai o concubină al unui oarecare bărbat, care avea deja una sau mai multe soţii legitime, - altfel rămânea numai starea nerespectabilă şi josnică a sclaviei. Şi aşa avea acest timp tocmai de asemenea o însemnătate foarte importantă şi pentru că în jurul acestui timp ajungea iarăşi o constelaţie destul de drăgălaşă a zodiacului să se oprească peste soare, de aceea s-a numit aceasta 'fecioara'. Dar de-abia cu puţini ani în urmă i-au dat romanii înfumuraţi, spre cinstea împăratului lor Augustus şi timpului acestuia numele împăratului. Şi astfel ştii tu, dragă Helena, acum de asemenea, cum a ajuns, după leu, o fecioară printre stele. - Dar, acum, mai departe!
07] Noi am văzut acum, cum a ajuns aici şi o fecioară printre zodiile zodiacului; dar, acum, intervine chiar un lucru, cum vom vedea aceasta de îndată. O 'balanţă' observăm noi, cum le necesită negustorii de mărunţişuri şi farmaciştii pentru cântărirea mărfurilor şi a medicamentelor lor. Cum a ajuns aşadar acest instrument de încercare a greutăţii printre astre? Eu v-o spun: Cu totul simplu şi tocmai iarăşi aşa de natural precum toate cele precedente!
08] Vedeţi, după timpul cercării fecioarelor şi a cununiei, prin care timpul anterior era reprezentat cel mai mult şi conform ordinii, sosea timpul cumpănirii a celor mai multe recolte, a cerealelor - a căror cultivare au practicat-o puternic deja cei mai vechi locuitori ai acestei ţări, fireşte pe lângă creşterea animalelor -, a fructelor, ca smochinele, curmalele, a untdelemnului, a rodiilor, a portocalelor şi mai multe asemenea.
09] Fiecare comunitate avea cel mai bătrân al ei ca supraveghetor şi conducător a toate afacerile şi tot aşa un preot, care avea să se ocupe doar cu partea duhovnicească şi să înveţe poporul în zile anumite şi să proorocească la treburi importante. Că, casta preoţilor s-a înmulţit acuşi foarte, abia mai trebuie menţionat mai aprofundat, precum şi faptul că această castă nu se prea dădea tocmai tare la munca dură materială, afară de încercări şi îmbunătăţiri noi în orice privinţă posibilă.
10] Tagma preoţească era de asemenea aceea care cerceta metalele, le aduna şi le făcea apte pentru folosire. La toate cele multe lucruri tehnice însă avea ea nevoie şi de multe slugi şi de maiştrii bine învăţaţi, care toţi n-aveau timp să se ocupe cu agricultura şi cu creşterea animalelor şi de aceea trebuiau reţinuţi toţi asemenea oameni de la comunităţi. Dar cum să se cumpănească aceasta, ca fiecare membru al comunităţii să dea o dare corespunzătoare cu recolta lui către preoţime şi ajutorii acesteia?
11] S-a stabilit zeciuiala şi fiecare membru al comunităţii trebuia să predea tagmei preoţeşti a zecea parte din toată recolta. Cum se măsura însă zeciuiala? Foarte simplu: cu balanţa! Se avea pentru acest scop cântare mici şi mari în acel fel cum fuseseră acestea menţionate deja mai înainte. Fiecare comunitate avea în posesie mai multe asemenea cântare şi sub privirea căpeteniei a unei comune era toată recolta cântărită exact în felul, ca acolo să fie mereu amândouă tipsii umplute pline; de nouă ori erau golite tipsiile de balanţă umplute în lada membrului comunităţii, a zecea oară însă în lada preoţimei. Căpetenia preoţilor era totodată şi îngrijitorul sau păstorul întregului popor cu noţiunea Vara on ('el păstoreşte' sau: 'el este păstorul'). În timpul de mai târziu au devenit Varaonii adevăraţi regi ai ţării, sub a cărui stăpânire era şi preoţimea.
12] Noi, însă, vedem acum din această explicaţie istoric adevărată, că această perioadă de timp era stabilită, ca fiind prima după cea a fecioarei, mai ales pentru cântărirea recoltelor din pricina

dării de zeciuală către preoţime; şi pentru că tocmai în acest timp intra soarele iarăşi într-o zodie nouă, de aceea s-a numit această zodie din zodiac ‘balanţa’. Aceasta îi va fi oricărui om limpede, care este numai întrucâtva cunoscător al obiceiurilor şi datinilor vechilor egipteni.
13] Că s-a adăugat balanţei, cu timpul, tot felul de însemnări corespunzătoare, că se şi folosea aceasta ca simbol al dreptăţii dumnezeişti precum şi a celei lumeşti, da, că ea este divinizată la unele popoare care stau pe o treaptă foarte inferioară a civilizaţiei, chiar în acelaşi fel, precum indienii pe ici pe colo plugul, de-abia necesită într-adevăr să fie lămurit mai îndeaproape. Fantezia oamenilor pe deoparte şi lăcomia după câştig mereu crescătoare a preoţilor şi a învăţătorilor de popor care se înmulţeau tot mai mult pe de-altă parte a divinizat cu timpul, ceea ce i se părea numai întotdeauna cumva demn de cinste şi ca fiind folositor pentru întreaga omenire. -
14] Noi am fi văzut acum astfel înfăţişat cum şi o unealtă omenească a ajuns în marele zodiac şi vrem de aceea să şi vedem mai departe, cum a ajuns deci insecta foarte urâtă ‘scorpion’ în marele zodiac!“

Ev. 105 capitol

01] (Matael:) „După timpul balanţei venea, să spun aşa, o perioadă destul de trândavă. Ciredele se duceau tot mai mult la odihnă, asta înseamnă, ele păşteau într-adevăr, dar nu mai săreau aşa de curajoase prinprejur pe locurile de păşunat ca în primăvară; nici pomii fructiferi nu mai arătau o asemenea activitate, precum era acesta cazul în primăvară; ogoarele stăteau nefolosite şi aşa aveau atunci şi oamenii o anumită vacanţă de la lucru (concediu, timp de odihnă). Ei ar fi omagiat atunci desigur încă mai mult starea dragă de a nu face nimic, dacă Domnul cerului şi al pământului nu i-ar fi trezit puţin cu împunsături, tocmai în această vreme de trândăvie, printr-o insectă extrem de supărătoare, a cărei patrie este mai ales Egiptul.
02] Scorpionii au început imediat la începutul acestui timp să se arate pretutindeni şi se înmulţeau până către mijlocul acestui timp, altfel foarte trândav, ca muştele într-o încăpere de mâncat. În mod cunoscut însă nu este împunsătura cozii acestei insecte numai foarte dureroasă, ci şi destul de periculoasă, dacă nu eşti de îndata după împunsătură la îndemână cu mijlocul potrivit de contracarare.
03] Deoarece vechii egipteni trebuiau să fi făcut cunoştinţă atât cu nocivitatea cât şi cu supărarea acestui animăluţ, de aceea nici n-a lipsit de a se gândi la mijloace, prin care ei să fi putut deveni cel puţin cât de cât stăpânul acestei fiinţe. Tot felul de mijloace de alungare au fost încercate; dar ele ajutau puţin toate laolaltă, până ce s-a ajuns în sfârşit la coaja unei plante de Nil, aceasta se fierbea şi cu aburii acesteia se elibera cel puţin încăperile de acest parazit cu ţepuş. De asemenea, se umezea coaja acelei plante menţionate, se împrăştia pe pământ şi se punea în paturi, se ţinea departe lepădătura cu ţepi prin acest procedeu şi se şi omora cu aceasta.
04] După acest mijloc care alunga şi omora insecta s-a şi numit insecta însăşi, care fireşte că n-avea mai înainte nici un nume, Scoro {= coajă} pi sau pie {= bea} on {= el}.
05] Urmaşii erau atenţionaţi prin acest nume tot aşa ca printr-o reţetă, prin care mijloc se putea întâmpina cel mai eficient această plagă. Încă în ziua de astăzi primim noi atât din Egipt, cât şi din Arabia şi Persia un praf, prin care fără cea mai neînsemnată pagubă pentru sănătatea omului poţi să omori nu numai scorpionii, ci aproape toate celelalte insecte foarte supărătoare; şi acest praf se produce, pe lângă câteva alte îngrediente, mai ales din coaja mai sus menţionată. - şi acum, iarăşi la treaba noastră principală!
06] La prima apariţie a scorpionului în aceast timp de lenevire intra soarele sub o nouă zodie în marele cerc şi acesteia i s-a dat numele ca cel al insectei supărătoare, care se răspândea cel mai mult tocmai în această vreme şi îl supăra pe animal şi om. Acestui semn i s-a acordat până acum încă cel mai puţin o oarecare veneraţie, afară că se cinstea oarecum o reţetă veche împotriva acestei insecte supărătoare ca fiind mereu eficientă.
07] Timpul de lenevire se sfârşea cu stârpirea scorpionilor şi vremea de tunete care apărea deseori în Egipt în această perioadă de timp, faţă de care egiptenii aveau mereu cel mai mare respect; pentru că ei spuneau: ‘Săgeata lui Zeus loveşte mai repede şi mai sigur decât cea mizeră a oamenilor!’
08] În jurul acestui timp după scorpion începeau şi tot felul de animale sălbatice să vină de pe munţi jos în văi, printre care tot felul de animale sfâşietoare, însă nu de felul cel mai rău.
09] Această apariţie îndemna oamenii şi anume bărbaţii, să încoarde arcul şi să se ducă la vânătoarea de animale sălbatice. Iepuri, iepuri sălbatici, gazele, urşi mici, bursuci, vulpi, pantere, o grămadă de vulturi şi acvile şi crocodilul şi hipopotanul (hippopotamos; în egipteană veche Je pe opata moz = hipopotanul începe să-şi desfăşoare puterea lui), începeau să se mişte şi de aceea nu mai era atunci timp de pierdut în ceea ce privea vânătoarea; pentru stârpirea a cât se poate de mulţi crocodili era stabilit şi un premiu foarte însemnat.
10] Nu mai aparţine aici deloc mai departe de treabă, cum au fost atunci duse tot felul de vânători, ci este aici îndeajuns cu totul pe deplin de a ştii că, în Egipt, au fost duse în acest timp tot felul de vânători şi noi ştim tot ce este necesar să ştim.
11] În jurul acestei perioade de timp de vânătoare păşea soarele iarăşi într-o constelaţie nouă din marele zodiac şi aceasta s-a numit ‘săgetător-ul’, deoarece acest timp le oferea tocmai săgetătorilor cea mai multă ocupaţie. Săgetătorului i s-a împărtăşit cu timpul într-adevăr şi un fel de veneraţie dumnezeiască, dar nu una chiar foarte mare, în afară de Apolo, care era divinizat şi ca un dumnezeu al vânătorii. -

12] Cu săgetătorul am fi şi gata prin urmare şi ajungem acum la zodia de fapt cea mai rară din marele zodiac! Vezi, un 'capricorn', locuitorul celor mai înalte vârfuri de stâncă, străluceşte în partea cea mai sudică a marelui cerc! Cum a ajuns deci acest locuitor al munţilor înalţi în cercul mare al astrelor? Eu v-o spun, tocmai tot aşa ca toate cele precedente printr-o formă cu totul naturală!
13] În această ultimă perioadă a unui an vizitează toate animalele sălbatice o dată văile, pentru a găsi acolo o anumită hrană, după care natura lui are o cerinţă.
14] Capricornul era pentru egipteni ceva prea scump, că ei să fi putut lăsa aşa cu una cu două să se întâmple vizita lui îndrăzneaţă în vale! Pe scurt, acolo erau puse tot felul de străji, de îndată ce timpul numai începea să se apropie, în care animalul fusese deascoperit deja în tipuri mai de dinainte păscând şi sărind adesea prinprejur pe stâncile singuratice. De îndată ce numai unul era descoperit, atunci era, după semnul primit, totul ce avea picioare, în picioare.
15] Nu era însă o uşoară bucată de lucru de a prinde un asemenea capricorn şi erau atunci unele perioade ale capricornului, în care nu era prins nici un capricorn; dar dacă erau prinşi câţiva într-un timp favorabil, atunci era acest lucru un veritabil triumf pentru Egiptul întreg! Pentru că totul de la un asemenea capricorn era privit ca fiind un leac miraculos şi se tamăduia cu un lucru minim deja o dată toate bolile şi coarnele erau chiar şi pentru regele Egiptului cea mai scumpă podoabă, mai mult decât aurul şi pietrele preţioase. Da, în timpurile străvechi se taxa chiar şi valoarea unui varaon după numărul coarnelor de capricorn, pe care însăşi preoţii de frunte le purtau mai târziu aurit la sine spre semn al înţelepciunii lor înalte şi a celei mai mari puteri a lor.
16] Dar, deoarece capricornul se bucura la egipteni de o aşa mare cinste, precum te poţi convinge încă şi astăzi în această ţară, de aceea şi este într-adevăr mai mult decât numai de înţeles, că vechii egipteni dedicau deja această perioadă de timp, în care capricornul le făcea o vizită, mai întâi animalului scump, au şi numit-o după acesta, precum şi zodia, în care soarele intra în această perioadă de timp.
17] Şi noi am analizat acum în acest fel toate cele douăsprezece simboluri ale marelui zodiac şi n-am găsit niciunde altceva decât numai ceva cu totul natural şi am şi văzut însă pe lângă aceasta, cum şi în ce fel s-au format toţi cei mulţi dumnezei păgâni şi că în spatele lor nu se află absolut nimic în afară de partea foarte naturală, pe care am văzut-o întocmai.
18] Şi aşa deci sper că nu va mai fi mai departe greu să-L recunoşti pe adevăratul Dumnezeu singur în lumina cea mai veritabilă şi adevărată. Niciodată n-a înfăptuit o oarecare dumnezeire inventată ceva din toate acele lucruri miraculoase care i s-au atribuit şi cele puţine cuvinte apărând înţelepte, care s-ar fi vorbit oamenilor de către dumnezei în acele timpuri, le-au atribuit bătrânii înţelepţi gurii dumnezeilor de nimic din pricina însemnătăţii mai mari.
19] Aici însă sunt fapte de văzut şi cuvinte de auzit, care n-au fost mai înainte niciodată trăite în realitate, - şi am şi ajuns acum însfârşit o dată la acel loc să-l cunoaştem din belşug pe adevăratul Dumnezeu. Helena şi tu de asemenea, bătrânule Ouran, spuneţi dacă această explicaţie a mea despre zodiac a fost clară, sau nu!‟

Ev. 106 capitol

01] Spune Helena: „O, tu cel mai drag Matael! Aşa de clar şi limpede nu mi-a fost făcut încă niciodată ceva pe acest pământ prin cuvântul pur! Eu eram în cosecinţa felului tău viu de relatare cu totul prezentă înfăptuind tocmai şi eu la toate acţiunile şi înfăptuirile vechilor egipteni şi am văzut adevărul cel mai veritabil căzând straşnic ca grindina în faţa ochilor mei.
02] Dar numai acest singur lucru mai spun-mi acum încă: în ce fel sau în ce şcoală ai ajuns tu să cunoşti toate chiar aşa de însemnat! Pentrun că pe toate cerurile, aşa ceva nu poţi deci totuşi într-adevăr să scuturi din mâneci, ca dintr-un sac câteva boabe de grâu ascunse în acesta! Deci, cum ai învăţat să cunoşti totul chiar aşa de temeinic?‟
03] Spune Matael: „O Helena! Ieri, am fost încă cu mai multe mii de ori mai orb şi mai neştiutor decât unul dintre ultimii şi cei mai proşti slujitori ai tăi şi eram pe lângă această încă atât de bolnav, că numai Dumnezeu singur m-a putut tămădui de la o asemenea boală nemaiauzită; nici unei măiestrii omeneşti nu i-ar fi fost vreodată posibilă o asemenea tămăduire!
04] Dar după ce am fost vindecat, n-am primit numai toate puterile trupului meu aproape în aceeaşi clipă iarăşi, ci Domnul cerului şi al pământului a trezit totodată şi duhul meu în sufletul meu foarte necăjit. Şi iată, acest duh mă învaţă acum să cunosc toate lucrurile din temelia lor, care au fost aici şi sunt acum şi deja aşa unele, care abia vor fi!
05] Iată, toate acestea sunt pure milostiviri ale Domnului, căruia tu şi toţi ceilalţi îi datoraţi laudă, respect, mulţumire, dragostea şi slavă şi eu astfel de lucruri nu am învăţat vreodată într-o oarceare şcoală!
06] Doar Domnul este totul pentru mine, şcoala şi întreaga mea înţelepciune; ceea ce eu ştiu şi pot, ştiu şi reuşesc doar prin Domnul!
07] Şi eu vă spun: Cine ştie ceva şi orice ar fi nu ştie de la El, acela nu ştie absolut nimic; căci întreaga sa cunoştinţă nu este la nimic folositoare şi este cât se poate de îngâmfată!
08] Dacă vă daţi cu toţii silinţa în şcoala Domnului, care în tot belşugul se află în carne printre noi, atunci nu veţi avea nevoie în veci de o altă şcoală! - Înţelegi tu, frumoasă Helena,aceste lucruri?‟
09] Spune Helena: „O da, eu te înţeleg foarte bine; dar cum poate un om slab muritor, aşa cum de exemplu sunt eu şi tatăl meu, să ajungem în şcoala lui Dumnezeu?‟
10] Spune Matael, care părea ca şi cum ar fi fost agitat: „O Helena! Tu, care eşti cea mai frumoasă din tot Pontus-ul cel mare, cum ai putut tu să pui o astfel de întrebare prostească-

oarbă? Tu trebuie să mă ierţi, dacă eu îţi dau un răspuns puţin mai dur la întrebarea aceasta, pe care tu, după câte se pare, nici nu ai gândit-o! Tu şi tatăl tău sunteţi într-o astfel de şcoală; cum este posibil prin urmare ca tu să întrebi, când şi unde vei ajunge tu într-o astfel de şcoală? Da, tu nu vrei să pricepi, că Domnul a înfăptuit astfel de semne chiar din pricina voastră?!"
11] Spune Helena, puţin stânjenită: „Dar te rog, drag Matael, nu te supăra pe mine din această pricină! Eu recunosc prostia mea şi nu te voi mai supăra cu astfel de întrebări; tu însă ai răbdare cu noi şi gândeşte tot timpul, că un pom nu se taie doar dintr-o singură lovitură! Cu timpul totul va fi cât se poate de normal! Chiar dacă tatăl meu este bătrân, eu încă sunt foarte tânără. Şi iată, eu nu sunt o fată greu de ghidat; acest lucru îl mărturisesc toţi învăţătorii mei şi acest lucru îl ştie şi tatăl meu! Oh, eu cu siguranţă, nu voi fi o ruşine pentru tine, dragul meu Matael; dar altă dată nu trebuie să-ţi pară rău de puţin mai multă răbdare decât ai avut acum! Eu te rog foarte frumos!"
12] Spune Matael, liniştit prin blândeţea mare a Helenei: „O frumoasă şi blândă Helena, niciodată nu va mai fi nevoie să mă rogi să am mai multă răbdare! Eu nu o spun din răutate, cu toate că deseori par foarte serios şi prin cuvinte serioase vreau eu să conduc pe cineva mai repede la capăt, decât cum acest lucru se poate întâmpla cu nişte cuvinte de alinare. Dar eu văd, că tu eşti mai blajină decât un porumbel înblânzit şi din această pricină nu este nevoie, ca eu să te trezesc pe tine cu nişte cuvinte răsunătoare."
13] Spune Helena: „Să nu ţi cont de mine! Dacă ajung mai departe cu nişte cuvinte aspre, atunci fi tu serios ca şi marele Pontus, când valurile înalte cât nişte munţi îşi încep bătălia furioasă cu uraganul; dar dacă poţi să ajungi cu mine şi tatăl meu în acelaşi timp tot atât de departe cu cuvinte şi învăţături blânde, îmi va fi cu mult mai mult pe plac. - Dar acum să vorbim despre cu totul altceva! O scurtă întrebare îţi voi mai pune şi eu voi avea pentru destul timp cât se poate de multe de gândit!
14] Spune-mi tu încă, cine a denumit toate celelalte imagini stelare şi la ce ocazie s-a întâmplat aceasta?"

EV. 107. capitol.

01] Spune Matael: „O mult prea iubită Helena! Întrebarea ta este într-adevăr scurtă; dar un răspuns complet la aceasta m-ar costa un an întreg de explicaţii! De aceea răspunsul acestei întrebări îl voi spune la o altă ocazie şi voi spune despre aceasta doar atât, că numele acestor constelaţii au tot aceiaşi bază ca şi cele doisprăzece ale marelui 'Zodiakos', a cărui denumire greacă a acestui cerc este cât se poate de greşit numit cercul animalelor, deoarece în acesta apar şi oameni şi lucruri, bineînţeles că doar după denumire.
02] După limba veche egipteană descrie silaba Zo sau Za atât ca şi 'pentru', dia sau diaia este 'lucrul' şi kos este 'o parte, se poate spune chiar şi 'împărţirea': şi tradus înseamnă Za didaia kos (şi Kos'e) cuvânt cu cuvânt: pentru lucrul împărţirea, sau: împărţirea lucrului.
03] Tu poţi vedea acum, că lucrurile nu au putut sta altfel la început şi prin urmare explicaţia pe care eu ţi-am dat-o despre Zadia-kos (zodiac), trebuie să fie una pe deplin adevărată! Căci la început bătrânii au împărţit marele cerc după perioadele de lucru; dar la urmaşi a arătat cercul împărţit lucrările; căci fiecare constelaţia avertiza din timp pe egipteni, cu ce muncă se vor ocupa ei în scurt timp. Şi prin urmare această denumire a cercului a fost una cât se poate de bună, - dar nu în sensul nepotrivit a greciilor şi a romanilor.
04] Dar cum au denumit înţelepţii acest cerc şi imaginile sale, tot aşa s-au denumit, multe, chiar dacă nu toate constelaţiile şi au fost primii care au descoperit planetele cunoscute de tine, în afară de lună şi de soare, care în fond, cel puţin privitor la pământul nostru, nu este o planetă, deoarece nu soarele se învârte în jurul pământului, ci toate celelalte planete împreună cu pământul se mişcă în jurul soarelui în timpuri diferite, dar nu este vorba de o înconjurare zilnică, cum se înţelege că pământul se învârte , ci este vorba de o distanţă pe care pămânul o face într-un an întreg, planeta venus şi mercur, care rareori se poate zări le trebuie un timp mai scurt; Mars, Jupiter şi Saturn au nevoie de mai mult timp de înconjurare a soarelui decât necesită pământul.
05] Luna aparţine de pământ şi se întoarce cu pământul o dată în jurul soarelui, iar în acest timp este o însoţitoare permanentă a pământului nostru şi pe lângă aceasta o dată la 27 până la 28 de zile se învârte în jurul pământului la o distanţă de o sută de mi de ore distanţă.
06] Dar, acestea sunt lucruri, pe care tu nu le poţi înţelege chiar aşa dintr-o dată; dar dacă Duhul lui Dumnezeu devine treaz în sufletul tău, atunci tu vei recunoaşte aceasta şi multe altele de la sine, fără acea învăţătură exterioară şi greoaie.
07] De aceea contează doar un singur lucru şi acesta este: să te recunoşti pe tine însuţi şi pe Dumnezeu şi să-L iubeşti deasupra tuturor; tot restul vine de la sine.
08] Dar lăsând aceasta deoparte am vorbit noi suficient şi ar fi foarte bine, dacă ne-am odihni puţin, ca să poată ceilalţi prieteni, care sunt cu mult mai înţelepţi decât noi, să facă o remarcă bună despre noi.
09] Nu trebuie să vorbim prea mult despre un singur lucru, ci trebuie să-i laşi şi pe ceilalţi să vorbească ca să-i asculţi tu la rândul tău; căci nici un om de pe faţa acestui pământ nu este aşa de înţelept, ca el să nu poată învăţa din când în când de ici şi colo un alt lucru de la unul mai puţin înţelept decât el, dar să nu mai vorbim de unul şi mai înţelept decât el - decât este propria persoană! Şi aşa mă vei ierta, mult prea iubită Helena, dacă eu nu voi vorbi un anume timp, ci îi voi asculta pe alţii, - bineînţeles, dacă aceştia vor dori să vorbească ceva."

10] Spune Helena: „Oh, destul de bine, destul de bine! Odihneşte-te puţin; căci ai vorbit deja câteva ore de-a rândul fără nici cea mai mică întrerupere.
11] Poate că la această ocazie ne spune cineva câteva amănunte despre Învăţătorul cel mare, care se află acum printre noi şi nu lasă să se observe aproape deloc, că El este, ceea ce este!‟

EV. 108. capitol.

01] Spune după aceasta Simon Iuda: „ Eu te admir într-adevăr din pricina înţelepciunii tale mari Matael şi ştiinţa ta ascunsă despre antichitate! Da, o astfel de înţelepciune în aceste vremuri este tot atât de necesară ca şi revelaţia adâncă a adevărurilor vieţii care provin din gura lui Dumnezeu! Într-adevăr, noi am putea să ne încârnim limbiile la urechiile poporului, care se află şi aşa de mai multe mii de ani în murdăria mare a necredinţei întunecate! Acolo este un cuvânt aşa cum sunt o sută de mii din cele mai frumoase cuvinte în zadar; propria prostie şi orbirea totală nu recunoaşte, adevărul frumos şi pur predicat îl recunosc şi mai puţin.
02] Ce am putea să facem cu un astfel de popor? Să înfăptuim miracole? Prin aceste lucruri devine un popor mai prost şi necredincios! Să fie pedepsit? Oh, un astfel de popor este pedepsit suficient de tare!
03] Dar să-i căutăm pe cei mai blânzi din popor şi să se predice după felul lui Matael împotriva celor păgâni şi în cel mult o sută de ani nu va mai exista nici un templu de idoli, prin mila lui Dumnezeu!
04] Spuneţi-vă şi voi părerea, dragi fraţi, dacă eu am vorbit drept sau nu! O idee bună a copiilor valorează mai multe decât toată cunoaştiinţa tuturor oamenilor de ştiinţă de pe acest pământ; dar aici îşi are totuşi locul înţelegerea. - Ce părere aveţi voi, dragii mei fraţi?
05] Spun toţi în afară de Iuda Iscaroteanul: „Noi suntem de acord şi cu nimic nu ne putem împotrivi!‟
06] Aici vine Iuda în faţă şi spune: „Totuşi, totuşi, ceva se poate spune!‟
07] Spune Simon: „Ce se poate? Vorbeşte! Eu nu ştiu într-adevăr, ce s-ar putea spune!‟
08] Spune Iuda: „Să-i câştigăm pe cei puternici şi cu cei slabi se va putea vorbi destul de eficient!‟
09] Spune Matael, uitându-se supărat după Iuda: „Aha, deci tu ai vrea ca celor săraci în spirit şi în materiale lumeşti să le veseşti mesajul de pace ceresc prin toiag şi sabie! Tu, după cum se pare eşti un om rar şi bun! Mie mi se pare că eşti o fiinţă din infern, de aceea ai tu această părere, care într-adevăr nu ar întrece nici un diavol! Tu eşti un diavol cât se poate de rar!
10] Spune-mi tu mie, cum ai putut tu să te strecori în această societate care este pur cerească!
11] Dar eu îţi spun: dacă tu vrei să vorbeşti şi să negociezi cu oamenii ca un diavol, atunci trebuie să te ascunzi cu mult mai bine în blana ta de ied, ca nu cumva să se observe de la prima vedere că eşti un lup înfometat!
12] Încearcă să pleci din faţa ochiilor mei, căci altfel aş putea să fiu ispitit să dezvăluiesc lucruri, pe care tu nu ai fi dispus să le auzi acum; deoarece duhul meu te cunoaşte întru totul din această clipă!‟
13] Când aude aceste cuvinte Iuda de la Matael, cască nişte ochi mari şi spune aşa: „Tu te înşeli în privinţa mea Matael; căci şi eu fac parte din numărul celor aleşi, am dus mesaje în numele Domnului şi am fost dus, la fel ca şi fraţii mei, cu câteva săptămâni mai înainte de nişte îngeri prin aer!‟
14] Spune Matael: „Oh, toate aceste lucruri eu le ştiu şi totuşi nu-mi retrag nici măcar o silabă din cuvintele rostite de mai înainte! Într-adevăr, tu faci parte din numărul celor doisprăzece, dar spiritul meu îmi spune: ʽprintre aceştia se află un diavol!ʼ - şi să ştii: acel diavol, eşti tu!
15] Cu această mărturie, care mi-a dat-o spiritul meu despre tine poţi fi deocamdată liniştit, - dar dacă vrei să auzi mai multe, atunci pot să te servesc; căci chiar în această clipă descopăr eu o odaie plină de mărturii rele despre tine şi tu nu trebuie să faci prea multe, ca să ţi le spun toate în faţă! Deoarece tu eşti şi un hoţ! - Mă înţelegi, ce vreau să spun?!‟
16] Când a auzit Iuda aceste cuvinte fulgerătoare din gura lui Matael, s-a cutremurat şi s-a retras cu modestie înapoi iar la întoarcere a primit şi de la Toma câteva remarci usturâtoare, prin aceste cuvinte: „Iarăşi te-a mâncat iadul tău?! Continuă în acest ritm şi tu vei auzi mai multe decât până aici! Cu Matael, pe care Domnul l-a vindecat atât de minunat în suflet, duh şi trup, nu te vei putea tu pune în veci cu el!
17] Iată, chiar şi îngerul Domnului nu are curajul, să se apropie de acesta şi tu vrei să-l contrazici în ceva, ce el a format din înţelepciune profundă, care nu a mai existat de la Moise încoace?!
18] Nu vezi încă prostia ta strigătoare la cer a inimii tale de măgar?! Nu poţi să taci pur şi simplu din gură şi să înveţi mereu ceva nou?!
19] Pe un puct se află toată înţelepciunea cerurilor şi a pământurilor, noi ne aflăm aici cu toţii în centrul inimii dumnezeieşti. Cuvinte şi fapte adie pe lângă noi, care îi miră chiar şi pe îngeri şi tu, ca fiind cel mai mare măgar printre noi nu poţi să-ţi stăpâneşti pornirile rele, nu numai faţă de mine, ci chiar şi discuţiile tale contradictorii din noroiul prostiei tate trebuie să le aşezi în lumina zilei dumnezeieşti! O tu, care eşti un măgar pricipal!‟
20] Spune Iuda, cât se poate de încăpăţânat: „Ei - lasă-mă! Dacă eu sunt un măgar, atunci sunt pentru mine şi nu pentru tine! Şi dacă Matael m-a bătut chiar atât de rău, pot să pariez, ce doreşti tu, că această învăţătură pură şi dumnezeiască nu li se va vesti păgânilor cu cuvintele blânde ale păcii, ci cu sabia şi cu tot felul de săgeţi mortale!

21] Nimeni nu va fi întrebat dacă a înţeles ceva, ci cu toţii vor fi puşi să jure pentru noua credinţă! Şi cu timpul se vor debarasa de crediinţa, pe care nu au înţeles-o niciodată, iar după aceea vor fi priviţi că au încălcat jurământul şi vor fi acuzaţi şi arşi de vii!
22] Şi dacă nu se va pune accentul la răspândirea acestei învăţături, care este în sine dumnezeiască, ca mai întâi să fie câştigaţi cei puternici pentru aceasta, atunci n-aş vrea eu, cu toate că sunt un diavol, să număr masele de martori însângeraţi, care vor pieri sub sabia puternicilor păgâni! Dumnezeiesc încoace, dumnezeiesc în colo! Şi diavolul este dumnezeiesc! Cu timpul chiar şi aceea ce este pur şi cât se poate de dumnezeiesc devine diabolic!
23] Să privim doar învăţătura dumnezeiască a lui Moise! Ca s-a întâmplat cu templul lui Salomo, care a fost o dată atât de înţelept?! De aceea spun eu ca şi diavolul lui Matael şi ca măgarul tău pricipal: Matael are dreptate şi eu recunosc înţelepciunea sa ca şi tine; dar aşa cum are dreptate Matael, aşa am şi eu!
24] Eu îţi spun: această învăţătură a păcii din ceruri va arunca în scurt timp peste întreg pământul, tot felul de nemulţumiri printre popoare şi le va trimite într-o ceartă de neconsolat, în supărare şi război!
25] Tu nu vei mai trăi aceste clipe în trup; dar spiritul tău va fi un martor sigur a tot ceea, ce ţi-am spus eu acum şi tu va trebui să recunoşti atunci, că diavolul şi hoţul Iuda a prezis corect! - Acum te întreb eu pe tine dacă ai înţeles bine ceea ce am spus!?‟

EV. 109. capitol.

01] Spune Toma: „Tu eşti de părere acum că ai rostit o mare prezicere şi fără tine noi nu am fi ştiut acest lucru?! Ai rămas totuşi un sărac prostănac, cu toate că asculţi mai bine de jumătate de an toate înţelepciuniile înalte!
02] În care timp nu s-a duşmănit lumina şi întunericul? Când s-au plimbat în prietenie moartea şi viaţa? Când şi-au întins mâinile foamea rea şi săturatul deplin spre pacea paradisului? Poartă! Acest lucru se înţelege de la sine: dacă de aici va străluci cea mai înaltă şi pură lumină din ceruri în întunericul deplin, acest lucru nu se va putea întâmpla fără fapte de opunere!
03] Uită-te la nemăsuraţii munţi a Araratului înalt! Nu se topesc la gradele minime de căldură, cum pot preciza egiptenii înţelepţi după culoarea şi dimensiunea gheţii şi a zăpezii; dar lasă căldura verii din Egipt să cadă pe aceste blocuri de gheaţă şi aşa va deveni în scurt timp toată gheaţa apă! Dar atunci vai de câmpiile acelea, care vor fi inundate de această apă!
04] Şi iată, ceea ce este de neocolit material, se va întâmpla cu timpul cu mult mai mult spiritual!
05] Dar dacă începem noi deja cu sabia în mână să predicăm Evanghelia lui Dumnezeu, atunci vom trezi cu mult mai repede sabia lumii împotriva noastră; dacă începem însă acest lucru cu arma păcii, care se numeşte dragostea, atunci vom găsi de nenumărate ori pacea.
06] Că se vor produce cu timpul multe bătălii din pricina acestui dar din ceruri, atâta timp cât lumea materială va trebui să existe după ordinea dumnezeiască, aşa cum a fost ea tot timpul, încă este şi va fi, acest lucru bineînţeles că se înţelege de la sine şi nu este nevoie de o prevestire; dar chiar prin aceasta, că oamenilor li se arată în felul copt idoli lor în felul cum a exlipcat Matael fundamentul acestora şi cum li se arată prostia lor deplină, nu se vor năpusti asupra noastră cu toată intensitatea luptelor măreţe şi nemicitoare!
07] Dacă respecţi doar puţin ceea ce eu ţi-am explicat acum, atunci trebuie să-ţi lumineze prostia prezicerii tale în ochi, aşa cum îi luminează în ochi soarele amiezii a unuia care a dormit şapte ani de-a rândul!‟
08] Spune Iuda: „Da, da, tu eşti tot timpul Toma cel înţelept şi totul, ce rostesc eu, trebuie să fie prostesc! Bineînţeles că ai dreptate; dar pe mine mă supăra faptul, că eu nu pot avea niciodată dreptate! Eu pot să mă gândesc bine la un lucru, înainte ca să-l îmbrac în cuvinte, - şi iată, deschid doar gura şi toţi mă atacă din pricina prostiei rostite aşa cum un leu atacă un miel! Da, atunci eu vreau să pleznesc de supărare aşa ca şi o broască umflată! Dar de acum înainte nu voi mai spune vreun cuvânt, ci voi fi mut ca şi un toiag, căci atunci cu siguranţă nu veţi avea nimic împotriva mea?!‟
09] Spune Toma: „Da, fă acest lucru şi tu vei fi un înţelept!‟
10] Aici îl cheamă Matael pe Toma şi îi spune aceste cuvinte: „Eu îţi mulţumesc în numele faptei bune, că l-ai dojenit atât de blând pe fratele Iuda. Căci lui nu i-a stricat deloc aceasta şi poate că-i va fi de folos în lumea cealaltă, ceea ce el priveşte ca o jignire împotriva înţelegerii sale; deoarece la el nu este nici pe departe vorba de înţelepciunea interioară şi este cât se poate de probabil că nici nu se va întâmpla acest lucru în viaţa aceasta.
11] Dar să-l lăsaţi în pace; căci sufletul său nu este de sus şi spiritul său este prea mic şi slab, pentru a înmuia şi a trezi sufletul său lumesc şi rigid aşa cum s-a întâmplat la voi!‟
12] După aceste cuvinte mă apropi şi Eu şi îi spun aşa lui Matael: „Într-adevăr, o unealtă, cum eşti tu, există puţine şi din acestă pricină trebuie să te laud! Continuă tu aşa mai departe şi tu vei fi pentru un alt apostol, pe care Eu de abia mai târziu îl voi trezi din duşmanii Mei şi tu vei fi un predecesor harnic păgânilor! Şi acum îţi spun Eu cu siguranţă, că tu, împreună cu cei patru fraţi ai tăi nu veţi mai pica pradă bolii rele, pe care voi a trebuit s-o înduraţi! Dar pe cei patru fraţi ai tăi va trebui să-i împarţi tu şi le vei arăta drumul cel bun.
13] Noi însă vom mai sta aici câteva zile şi mâine, care este o zi de sabat, se vor întâmpla aici unele lucruri, unde tu îmi vei înfăptui lucrări bune; căci tu eşti unul, care nu se teme de lume şi de moarte şi chiar din această pricină tu îmi eşti o unealtă minunată.

14] Dar acum condu-Mă tu la Helena; deoarece dorul ei pentru Mine este prea mare şi de aceea noi o vom vizita pentru a o întări!‟
159 Spune Matael: „O Doamne, ce milostivire nemărginită pentru mine! Tu, Creatorul meu, te laşi condus de mine la acea fiinţă, care este la fel ca şi mine o creaţie de-a Ta! Dar fata este pură şi plină de voinţă bună; cu siguranţă nu ştie nimic de vreun păcat şi merită toată osteneala, să întăreşti o astfel de inimă, prin care mai târziu se vor putea întări o mie ori o mie de inimi!‟

EV. 110. Capitol.

01] După aceste cuvinte, ne ducem Eu, Matael şi Jarah a noastră, care nu pleacă de lângă Mine, la Helena şi la tatăl ei Ouran.
02] Atunci când Helena Mă vede venind înspre ea, izbucneşte ea într-un fluviu de lacrimi de bucurie şi spune după un timp: "Deja am avut eu îndoieli mari că această milostivire mi se va împărtăşi, ca să Te văd şi să-ţi vorbesc Ţie, Domnul vieţii mele! Dar, acum, este totul bine! Pentru că Tu însuţi, pe Care l-a cunoscut inima mea şi mintea mea de-abia aici, într-un mod aşa bine nemărginit de minunat, ai venit la mine! Oh, acum jubilează, tu inimă a mea altfel atât de săracă, jubilează asupra Aceluia, al Cărui Duh ţi-a numărat dinainte bătăile pulsului tău de la leagăn până la mormânt, El se află în faţa ta şi îţi aduce acea întărire sfântă, în care, o dată, moartea ta iţi va fi mai bună la gust decât mierea!"
03] Apoi, tace ea iarăşi şi Eu îi spun: "Helena! Inimi care iubesc aşa ca cea a ta, nu trebuie în veci să se teamă de moarte şi nici nu vor gusta niciodată un asemenea lucru, nici dulce, nici amar!
04] Pentru că uite, Eu însămi sunt doar viaţa şi învierea şi cei care cred în Mine şi Mă iubesc ca tine, nu vor vedea moartea în veci, n-o vor simţi şi nici n-o vor gusta!
05] Ţi se va lua, într-adevăr, o dată trupul greoi; dar acest lucru nu te va atinge pe tine într-un mod dureros şi conştient, ci într-o clipă vei fi tu schimbată din această viaţă grea, neliberă în cea mai luminoasă viaţă a sufletului tău prin Duhul Meu al dragostei, care este în tine şi creşte până la asemănarea deplină cu Duhul Meu veşnic! – Înţelegi tu, dragă Helena, acum deja un asemenea lucru?"
06] Helena, însă, nu poate scoate nici un cuvânt de atâta emoţie şi plânge acum în fericirea cea mai mare a inimii sale. Durează un timp îndelungat şi încă mai e Helena atât de emoţionată în cugetul ei din pricina bucuriei, că am venit la ea, că mereu din nou se opreşte limba ei iarăşi în lacrimi de bucurie, ori de câte ori doreşte ea să-Mi rostească cuvinte de mulţumire.
07] Dar Eu îi spun după aceea iarăşi: "Draga Mea fiică, nu te osteni să vorbeşti; pentru că această limbă a inimii tale îmi este mai dragă cu mult decât una încă cât se poate de aleasă a gurii tale!
08] Pentru că vezi, există acum deja unii pe pământ şi vor fi în viitor încă mai mulţi, care îmi vor spune: >Doamne, Doamne!< Şi Eu le voi răspunde şi le voi zice: >Ce strigaţi voi, străinilor?! Eu nu vă cunosc şi niciodată nu v-am cunoscut pe voi! Pentru că voi aţi fost încă dintotdeauna copii ai domnului minciunii, a înfumurării, a răutăţii, a nopţii şi a tot întunericul! De aceea, plecaţi de la Mine, voi înfăptuitori dintotdeauna al răului!< Şi Eu îţi spun că atunci va fi printre ei multă jale şi scrâşnire a dinţilor!
09] Ei îşi vor căuta Dumnezeul lor în depărtări şi adâncimi nemărginite, niciodată de pătruns şi nu-L vor găsi, pentru că au socotit ca fiind prea rău să Mă caute in cea mai scurtă apropiere a lor, anume în inimă!
10] Cu adevărat, cine nu-L caută pe Dumnezeu, precum tu l-ai căutat, acela nu-L va găsi, nici în toată veşnicia!
11] Dumnezeu este în Sine dragostea cea mai curată şi foarte nemărginit de puternică şi poate de aceea să fie găsit doar prin dragoste!
12] Pe tine te-a împins dragostea imediat la început spre acest lucru, deşi credeai că păcătuieşti dacă Mă iubeşti; şi iată, tu M-ai găsit. – Eu ţi-am venit în întâmpinare mai mult decât la jumătatea drumului, precum şi tatălui tău Ouran. Tot aşa, însă, să Mă caute în viitor toţi care vor să Mă găsească şi ei Mă vor găsi, cum mai găsit tu.
13] Dar cei care mă vor căuta cu mintea lor trufaşă, aceia nu Mă vor găsi în veci!
14] Pentru că cei care Mă caută cu mintea lor, se aseamănă cu un om care a cumpărat o casă, despre care a auzit, că, sub zidurile acesteia, s-ar afla ascunsă o comoară mare. Atunci când casa a fost a lui, a început el să sape în aceeaşi, acuşi acolo acuşi dincolo; dar el nu s-a ostenit cu adevărat, săpa numai foarte uşor şi de aceea n-a găsit comoara, care era îngropată adânc. Atunci s-a gândit el: >Aha, eu ştiu ce voi face; din afară voi începe să sap în jurul casei şi voi ajunge aşa cu siguranţă mai degrabă pe urmele comorii îngropate!<
15] Şi aşa a început el să sape în afara casei şi bineînţeles că n-a găsit comoara, pentru că aceeaşi era îngropată în mijlocul adâncimii casei sale; şi cu cât mai departe de casă săpa el găuri noi din pricina comorii, cu atât mai puţin găsea el comoara, din pricina căreia el cumpărase totuşi casa întreagă. Pentru că cine caută ceva acolo unde acest lucru nu este şi nu poate fi niciodată, aceluia îi şi este imposibil să găsească ceea ce caută.
16] Cine vrea să prindă peşti, acela trebuie să pună mreaja în apă, pentru că în aer nu înoată peşti. Cine vrea să sape după aur, acela nu trebuie să-l caute cu mreaja în mare, ci în adâncul munţilor.
17] Cu urechile nu poţi vedea şi cu ochii nu poţi auzi. Fiecare simţ îşi are amenajarea lui caracteristică şi este de aceea stabilit pentru o anumită îndeplinire.

18] Tot aşa are inima omului, care este mai întâi înrudită cu Dumnezeu, doar menirea să-L caute pe Dumnezeu şi să-L şi găsească şi să ia atunci din Dumnezeul găsit o viaţă nouă, nepieritoare. Cine îl caută însă pe Dumnezeu cu un alt simţ, acela îl poate găsi tot aşa de puţin, ca şi cum un om care se leagă tare la ochi poate să găsească şi să vadă soarele cu urechea sau cu nasul sau cu ochiul.
19] Simţul adevărat şi viu al nimii este însă dragostea. Cine trezeşte prin urmare bine acest simţ interior al vieţii şi începe să-L caute pe Dumnezeu cu el, acela trebuie să-L şi găsească tot aşa de lămurit şi vizibil, precum fiecare om, dacă nu este el pe deplin orb, trebuie să găsească cu ochiul său de îndată soarele şi să vadă înfăţişarea lui de lumină.
20] Dar cine vrea să audă un cuvânt înţelept, nu trebuie să-şi astupe urechile şi să vrea să audă cu ochiul; pentru că ochiul vede într-adevăr lumina şi toate formele iluminate, dar forma mai duhovnicească a cuvântului nu se lasă privită, ci numai ascultată cu urechea. – Înţelegi tu bine toate acestea?”

Ev. 111 capitol

01] Spune în sfârşit Helena, care s-a refăcut puţin de la bucuria prea mare a inimii ei: “O, da, eu am înţeles bine toate acestea; pentru că, cuvintele tale au toate lumină, putere şi viaţă şi se revarsă din gura Ta sfântă aşa de luminos şi limpede ca cel mai curat izvor din înălţimea munţilor înalţi, iluminat de soarele dimineţii. Dar ce să fac, ca să liniştesc inima mea numai cu puţin mai mult!? Doamne, omoară-mă dacă înşel; dar dragostea mea către Tine întrece acum toate limitele mele ale vieţii! Oh, îngăduie numai totuşi, ca să-Ţi ating mâna!”
02] Spun Eu: “O, fă aceasta necontenit! Ceea ce îţi porunceşte inima ta din adâncimea ei, aceea fă şi acest lucru nu va fi niciodată greşit; de aceasta poţi fi tu pe deplin asigurată!”
03] Aici a cuprins Helena mâna Mea stăngă şi a apăsat-o cu toată puterea pe inima ei, a plâns din nou de o bucurie încă mai mare şi a spus, suspinând: “Oh, cât de fericiţi trebuie să fie aceia care pot fi mereu în jurul Tău, o, Doamne! Oh, dacă aş putea totuşi şi eu să fiu astfel mereu în jurul Tău!”
04] Spun Eu:"Cine este în inimă la Mine, la acela sunt întoteauna şi el este de asemenea întotdeauna la Mine şi în aceasta constă de fapt lucrul esenţial! Pentru că la ce-i foloseşte cuiva, care este acum într-adevăr personal mereu în jurul Meu pe acest pământ şi îşi ţine însă inima totuşi mereu departe de Mine şi şi-o leagă mai degrabă de lumea nebună?! Cu adevărat, acela este totuşi mai departe de Mine decât totul ce poţi tu numai întotdeauna să-ţi închipui ca fiind cel mai departe îndepărtat!
05] Iar cine îmi este în inimă atât de aproape ca tine, cea mai drăgălaşă a Mea Helena, acela îmi este şi rămâne şi atunci mereu tot aşa de aproape şi dacă M-ar separa de el în exterior vizibil un spaţiu încă de mai multe mii de ori mai mare, decât este acesta aici, între noi acum şi ultima şi cea mai mică stea, pe care ochiul tău o zăreşte numai pentru câteva clipe strălucind la noi din depărtarea nemărginită.
06] Da, Eu îţi spun, cine Mă iubeşte ca tine şi crede viu, că Eu sunt Acela a cărui venire aici jos pe pământ au aşteptat-o părinţii, acela este astfel cu desăvârşire Una cu Mine, precum Eu, aşa cum Mă simţi tu pe Mine aici, sunt Una pe deplin cu Tatăl Meu din ceruri! Pentru că dragostea uneşte totul; Dumnezeu şi făptura devin una prin ea şi nici un spaţiu nu mai poate separa ceea ce dragostea adevărată şi curată a unit din adâncimea cea mai adâncă a cerurilor.
07] Prin dragostea ta vei fi tu deci mereu în cea mai mare apropiere în jurul Meu, chiar dacă în această lume te va separa spaţiul de persoana Mea pentru un timp scurt; o dată însă, dincolo în împărăţia Mea a Duhului celui mai curat şi a adevărului celui mai deplin, nu vei ma fi tu atunci oricum veşnic niciodată despărţită de Mine! – Ai înţeles tu, Jarah a Mea foarte drăgălaşă, acum cele rostite într-adevăr aşa puţin?”
08] Spune Helena: “Cum n-aş putea aceasta!? Pentru că în mine este acum doar aşa de luminos şi strălucitor de parcă ar fi răsărit în mine un soare adevărat şi totul îmi şi pare acum de aceea peste măsură de luminos de limpede ce Tu, o, Doamne, îmi spui şi inima mea înţelege cel mai adânc sens al spuselor Tale.-
09] Dar acum vine o altă întrebare foarte importantă dintr-un colţ încă nu cu totul pe deplin iluminat al inimii mele şi aceasta sună aşa: Cum vei putea Tu să-I mulţumeşti vreodată Aceluia, Care Te-a înzestrat acum din belşug cu o milostivire atât de abundentă peste toate măsurile? Dragostea încă cât se poate de puternică nu poate doară totuşi să treacă drept mulţumire; pentru că doară ea însăşi este, precum viaţa întreagă, un dar al milostivirii de la Tine! Ce fel de jertfă şi dar de revanşă demn de Tine pot să-ţi aduc eu, ca făptură, Ţie, Făcătorului meu, ca să fie aceasta mulţumirea cea mai cuvenită pentru aşa de multă milostivire neestemabilă? Vezi, o, Doamne, aici este totuşi întuneric la toată lumina soarelui din inima mea şi nu vrea să se lase găsit nici un răspuns la o asemenea întrebare foarte importantă! O, Doamne, n-ai dori Tu aici de asemenea să ajuţi inima mea din încurcătură printr-un cuvinţel milostiv?”

Ev. 112 capitol

01] Spun Eu:"O, tu dragă Helena! Ce să-Mi poţi jertfi tu din lume, ce n-ar fi oricum al Meu şi ce n-aş fi dat cumva mai înainte lumii?
02] Vezi, aceasta ar fi deci totuşi o cerinţă foarte înfumurată din partea Mea şi s-ar afla în contradicţia foarte deplină cu Mine şi cu ordinea Mea veşnică!

03] Vezi, dragostea face totul! Cine Mă iubeşte mai presus de toate, acela îmi şi aduce cea mai mare jertfă şi mulţumirea cea mai bineplăcută Mie; pentru că acela îmi jertfeşte tocmai lumea întreagă.
04] Pe lângă dragostea către Mine, însă, mai există o altă dragoste, dragostea către aproapele anume. Cei săraci cu duhul şi cu bunurile lumeşti temporar necesare sunt adevăraţii semeni; ceea ce le face cineva acestora în numele Meu, aceea Mi-o face Mie.
05] Cine primeşte un sărac în numele Meu, acela Mă primeşte pe Mine şi i se va răsplăti la judecata de apoi; şi cine primeşte un înţelept din pricina înţelepciunii, acela va şi primi răsplata unui înţelept; şi cine îi dă unui însetat chiar numai o cană cu apă, acelui i se va răsplăti cu vin în împărăţia Mea.
06] Dar dacă faci unui sărac binefaceri, atunci fă aceasta în taină cu toată prietenia şi nu arăta lumii acest lucru; pentru că Tatăl din ceruri vede aceasta şi darul dătătorului prietenos îi va fi bineplăcut şi El îi va răsplăti dătătorului însutit.
07] Dar cine vrea să strălucească cu binefacerea lui numai în faţa lumii, acela şi-a şi luat deja răsplata lui de la lume şi nu mai are de aşteptat nici una mai departe.
08] Vezi, în aceasta constă singurul fel de jertfă şi de mulţumire Mie bineplăcut şi în afară de acesta nu mai există bine nici un altul; pentru că toate jertfele de ardere de tot şi alte jertfe sunt un miros urât în faţa nărilor lui Dumnezeu şi toată rugăciunea doar cu buzele este o urâciune în faţa lui Dumnezeu, unde (la care) inimile sunt departe de adevărata dragoste către Dumnezeu şi către fraţii săraci care sunt aproapele tău! (mt.06,07; jes.01, 15; jes, 29, 13; 1 rege 18, 26; sir. 07, 15; Ev.I.volum 1. 195, 04; Ev I. vol 2. 111, 04-07; Ev. I. vol. 3. 036, 05; vol. 3. 112, 08-10; vol 3. 209, 03-04; vol. 4. 001, 13-15; Ev. I. vol. 10. 032, 04-05)
09] Cui îi poate folosi la ceva plânsetele nebuneşti din templu, dacă nu te gândeşti la miile de fraţi săraci şi înfometaţi din afara templului?!
10] Mergeţi şi întăriţi-i mai întâi pe cei nevoiaşi, hrăniţi înfometaţii, adăpaţi însetaţii, îmbrăcaţi-i pe cei goi, alintaţi-i pe cei necăjiţi, eliberaţi-i pe cei întemniţaţi şi propovăduiţi Evanghelia celor săraci cu duhul, căci atunci veţi face mai bine cu nemărginit de mai multe ori, decât dacă plângeţi zi şi noapte în templu cu buzele voastre, iar inimile voastre ar fi reci şi insensibile faţă de fraţii voştri săraci!
11] Uită-te la aer, la pământ, la mare; uită-te la lună, la soare, la stele; uită-te la florile câmpiilor şi la pomi şi priveşte cu luare aminte la păsările cerului, la peştii din apă şi la toate animalele pe partea de uscat a pământului; uită-te la munţii înalţi şi la toţi norii şi la toate vânturile; vezi, toate acestea propovăduiesc tare slava lui Dumnezeu şi totuşi nu Se uită Dumnezeu niciodată înfumurat ca un om la toate acestea, ci doar numai la inima omului, care Îl recunoaşte şi Îl iubeşte ca pe singurul Tată adevărat, bun şi sfânt. Cum să-I fie atunci bineplăcută o inimă învârtoşată sau o ceremonie înfumurată cu tot felul de plânsete cu buzele, în spatele cărora nu stă la pândă nimic altceva decât lăcomia de sine foarte certăreaţă, lăcomia de cinste, setea de putere, tot felul de desfrâu şi minciună şi înşelăciune?!
12] De aici ştii tu acum, că în primul rând Dumnezeu n-are nevoie de a primi cinste de la oameni plângăreţi făţarnici, pentru că întreaga nemărginire este plină de slava Lui.
13] Care cinste vrea însă atunci să-I dea lui Dumnezeu omul prost şi orb, deoarece el însuşi n-are totuşi nici o alta decât numai aceea pe care o primise mai înainte de la Dumnezeu, prin milostivirea de a fi un om?! Sau poate să-I facă lui Dumnezeu o oarecare cinste, când oamenii Îi jertfesc un viţel şi îşi reţin în schimb inimile lor nejertfite şi sunt după jertfa adusă încă de zece ori mai răi, decât fuseseră ei înainte de aducerea jertfei?!
14] Oh, Eu nu primesc nici o cinste de la oameni; pentru că acolo este Tatăl din ceruri, Care Mă cinsteşte peste măsură! Dar dacă oamenii ţin poruncile Mele şi Mă iubesc prin acestea mai presus de toate, atunci Mă cinstesc prin aceasta pe Mine şi pe Tatăl Meu şi Eu şi Tatăl Una suntem.
15] Dacă este aşa cum este aceasta potrivit cu adevărul cel mai deplin şi veşnic, atunci nu poate să Mă batjocorească acela, care face aici voia lui Dumnezeu, precum au propovăduit aceasta Moise şi toţi proorocii şi cum Eu însumi vi-o propovăduisesc tare vouă tuturor.
16] Înţelegi tu acum cum trebuie să-I mulţumeşti lui Dumnezeu şi cum să-L slăveşti pentru tot binele primit?”

Ev. 113 capitol

01] Spune Helena, pătrunsă cu totul până în temelie de adevărul acestei învăţături ale Mele: “O, Doamne, fiecare dintre cuvintele Tale sfinte a găsit în inima mea un ecou înmiit şi ca un ton s-a potrivit în sufletul meu acest lucru: Acesta este adevărul dumnezeisc cel mai curat!
02] Dar o asemenea învăţătură poate să-i şi dea omului numai un Dumnezeu; pentru că până acolo nu ajunge nici o gândire omenească! Da, acum ştiu eu multe şi ştiu foarte exact, ce voi avea de făcut în viitor!
03] Oh, cât de aşa, de foarte minunat este să afli voia singurului Dumnezeu adevărat şi să acţionezi potrivit cu aceasta cu toate puterile vieţii; dar cât de amar este să acţionezi unde înfumurarea omului dă legi şi aşează dedesubt: Aceasta este voia lui Dumnezeu!
04] Întotdeauna m-am gândit în sinemi, că un Dumnezeu adevărat poate să şi aibă numai o voinţă adevărată cu desăvârşire, care veşnic nu poate să fie în contradicţie cu sine, ca legile oamenilor, dintre care adesea una o anulează total din fundament pe cealaltă; dacă o respecţi, atunci cazi în pedeapsă în urma unei legi mai înainte sancţionate (lege legalizată statal) şi dacă n-o respecţi, atunci te pedepseşte legea nouă! Întrebare: Cine poate fi aici om şi să trăiască?!

05] Să luăm legile noastre vechi ale dumnezeilor! Acolo se spunea din gura preoţilor vicleni: <Dacă îi jertfeşti lui Pluto, atunci îl înfuriezi pe Zeus şi dacă îi jertfeşti lui Zeus, atunci îl înfuriezi pe Pluto; dar dacă le jertfeşti preoţilor acestora, care sunt singurii care ştiu să atenueze furia dumnezeilor, atunci faci bine!> Pentru că ei singuri ar fi mijlocitorii cei mai efectivi între dumnezei şi om. Atunci au tras preoţii toată jertfa la ei şi şi-au lăsat dovedită încă în plus o divinizare dumnezeiască de către poporul sărac şi orb, care era secătuit de către ei pentru nimic şi iarăşi nimic şi tot poporul trebuia să se teamă de puterea lor. Oh, acest lucru nu poate, acest lucru nu va permite această cea mai curată învăţătură într-adevăr desigur veşnic niciodată!”
06] Spun Eu:"Aceasta să nu te intereseze! Dar, la sfârşit, se întâmplă acelaşi lucru cu totul ce vine de sus încă cât se poate de curat, dacă ceva duhovnicesc sau material; de îndată ce aceasta atinge numai suprafaţa pământului, atunci aceasta se şi necurăţeşte şi se murdăreşte deja.
07] Priveşte la o picătură de ploaie! Nici un diamant n-ar putea fi mai curat decât o asemenea picătură de ploaie; însă, de îndată ce ea atinge solul pământesc, s-a şi terminat deja cu curăţia ei!
08] Du-te pe un munte şi tu nu te ve putea mira îndeajuns de puritatea aerului; priveşte însă în jos, la vale şi vei găsi o diferenţă mare în puritate între jos şi sus!
09] Cât e curat cad fulgii de zăpadă din nori! Uită-te după două luni la zăpada albă mai înainte atât de orbitoare şi tu o vei afla deja foarte însemnat de murdară!
10] Uită-te la vânt, când suflă el din înălţime în jos, în văi, cât de mult se face el de în dată tulbure prin praful supărător şi chiar soarele şi luna şi stelele pierd mult din strălucire, când acestea se apropie de orizont; da, chiar însăşi raza de lumină a soarelui de amiază se face tulbure adesea numai prea uşor şi prea tare prin aburii pământului, aşa încât la sfârşit nu mai poţi vedea întregul soare, în ciuda luminii celei mai luminoase a lui, în aşa fel, că ai putea spune cu o oarecare siguranţă: Vezi, aici sau acolo se află el!
11] Şi astfel se şi întâmplă mereu cu toate darurile duhovniceşti din ceruri; ele pot fi în formarea lor încă cât se poate de curate, căci, cu timpul, se tulbură ele totuşi prin interesele murdare lumeşti în aşa fel, ca tot ce ţi-am arătat tocmai acum.
12] Şi astfel i se va întâmpla ,într-adevăr şi acestei învăţături celei mai curate ale Mele; aici nu va rămâne nici un cârligel necriticat neîntemeiat şi neros!
13] Templul pe care îl zidesc acum, îl vor distruge tot aşa, cum romanii într-un timp nu prea îndepărtat vor distruge templul din Ierusalim, unde nu va rămâne o piatră peste cealaltă! (mt.24,02; =mc.13, 02; =lc. 21, 06; vol 1. 163, 06; vol. 6. 41, 4; vol 6. 173, 7; vol 8. 53, 9; vol. 10. 180, 11; vol.10. 187, 8; vol. 10. 188, 5; vol. 10. 215, 19)
14] Dar acest templu al Meu îl voi zidi iarăşi; dar niciodată pe cel de piatră din Ierusalim! Dar de toate acestea tu nu te îngriji: pentru că Eu ştiu iconomia a toate şi de ce trebuie să se întâmple acestea astfel!
15] Pentru că uite, nici un om nu cinsteşte soarele în zi şi căldura din vară, ca fiind ceva; dar dacă vine atunci noaptea, atunci lumina se face mai scumpă şi înveţi să preţuieşti căldura de-abia în iarna rece.
16] Şi tocmai tot aşa se întâmplă şi cu lumina duhovnicească şi cu căldura duhovnicească. Cine merge primprejur în libertate, acela abia dă importanţă libertăţii; dacă zace el însă legat în temniţă, oh, de-abia atunci ştie el, ce mare bun este libertatea!
17] Şi acum iată, tu cea mai dragă Helenă a Mea, de aceea se îngăduie deci şi tulburări a toată curăţia, ca omul să înveţe să cunoască de-abia în cea mai mare amărăciune valoarea luminii curate!
18] Dacă vine atunci, în noapte mare, lumina curată iarăşi la vedere, atunci totul ce respiră şi trăieşte aici, se va duce acuşi la lumină, ca şi atunci când în iarna lipsei de dragoste a oamenilor vor începe acuşi toţi să se adăpostească în jurul unei inimi calde, asemenea braţelor îngheţate straşnic de frigul iernii în jurul focului aprins al unei sobe.
19] Acestea îţi spun însă numai ţie şi la încă alţii puţini. Acestea să le ţină însă fiecare tăinuit în sine şi să nu le spună mai departe; pentru că in aceasta nu constă învăţătura Mea! Eu ţi-am spus acestea ţie, drăgălaşa Mea Helena, numai spre liniştirea ta; dar pe un al treilea să-l privească aceasta puţin sau aşa de bine ca deloc! Pentru toate aceste lucruri necesare exterioare se va îngriji deja din partea Mea şi îi este îndeajuns oricărui om dacă se îngrijeşte el numai de curăţirea inimii foarte proprii; dacă aceasta este în ordine, atunci vor ajunge într-adevăr şi toate lucrurile exterioare ca de la sine în cea mai bună ordine. – Ai înţeles tu, Helena a Mea, acum şi toate acestea cu totul bine şi ordonat?”
20] Spune Helena: “O, da, Doamne! Din păcate nu este tocmai foarte înviorător să afli dinainte un asemenea fapt; dar are iarăşi totuşi totul motivul lui bun şi foarte înţelept şi Tu Te îngrijeşti cu siguranţă mereu numai pentru binele duhovnicesc al oamenilor şi trebuie de aceea să se întâmple totuşi aşa, cum Tu, o, Doamne, mi-ai revelat aceasta acum în coborârea Ta în jos nemărginit de milostivă! Voia Ta să se întâmple în toate timpurile, precum şi în toată veşnicia!”
21] După aceste cuvinte, a intrat Helena într-o veritabilă moţăială de dragoste şi a menţinut mâna Mea tare apăsată asupra inimii sale, ceea ce a început s-o doară aproape puţin pe Jarah a Mea, pentru că nu i-am spus nimic în timpul discuţiei Mele cu Helena; dar durerea a dispărut , atunci când M-am uitat prietenos la ea.

Ev. 114 capitol

01] După un timp scurt, însă, a spus Jarah, prinzând curaj mai mult din privirea Mea prietenoasă: “Doamne, Tu singura dragoste a Mea! N-am fost eu cumva totuşi, jignindu-Te pe Tine, puţin cam

prea cu gura înainte cu gelozia mea aparentă din cauza acestei foarte minunate Helena? Şi dacă am fost, atunci iartă-mi aceasta, Tu singura dragoste a Mea!”
02] Spun Eu:"Taci, fiica Mea! Nu poate nici chiar un om rău să fie jignit de către dragoste, cum să fie posibil atunci abia în privinţa Mea! Dacă M-ai fi iubit mai puţin, atunci nu te-ai teme, că cumva dragostea Mea către tine ar putea să se facă de aceea mai slabă, dacă o cuprind şi pe această Helena cu toată dragostea; dar pentru că tu Mă iubeşti cu adevărat mai presus de toate, de aceea te-a cuprins pentru puţine clipe o asemenea teamă şi aceasta ţi s-a întâmplat doar din acel motiv, pentru că ai pierdut tocmai pentru câteva clipe din faţa ochilor sufletului tău, cine sunt Eu aşa cu totul de fapt. Acum că ai devenit însă în aceasta iarăşi cu totul conştientă şi ştii acum bine cine sunt Eu, de aceea nu te mai induce Helena în eroare.
03] Uită-te la soarele de pe firmament, cum străluceşte el asupra florilor câmpului! Spune: N-ar fi neânţelept din partea unei oarecare flori, dacă ea s-ar supăra pe soare de aceea, pentru că el lasă să-i revină şi vecinei ei o măsură egală de lumină?
04] Uită-te la stelele mari, dintre care ţi-a fost îngăduit să vezi două din apropiere şi în natura lor! Vezi, toate acestea şi încă nemărginit de mult mai multe, pe care nici un ochi omenesc de carne nu le va vedea vreodată, există şi trăiesc din dragostea Mea! Dacă însă dragostea Mea este îndeajunsă pentru toţi aceşti nemărginit de mulţi şi mari abonaţi la masă pentru veşnicii ale veşniciilor, cum îţi poate ţie, fiica Mea foarte dragă, veni vreodată o frică, de parcă ai putea fi puţin dezavantajată în dragoste de către Mine din cauza Helenei?! Vezi tu acum înfumurarea fricii tale care a durat câteva clipe, de parcă ai putea fi la Mine dezavantajată în privinţa dragostei?”
05] Spune Jarah: “Da, Doamne, Tu dragostea mea, Tu viaţa mea, eu vreau să fiu de acum încolo o prietenă adevărată a dragei Helena şi vreau să-mi însuşesc aşa unele lucruri (câte ceva) din virtutea ei. Ah, dacă ar fi totuşi surorile mele mai vârstnice tot aşa de potrivite ca această Helena, ce bucurie ar fi aceasta pentru mine! Dar acestea sunt cu convingeri lumeşti şi nu se poate vorbi multe cu ele despre lucruri duhovniceşti; aici sunt fiicele bătrânului Marcu cu mult mai folositoare decât surorile mele! Dacă ar exista aici numai un mijloc de a face surorile mele să fie mai duhovniceşti!”
06] Spun Eu:"Lasă asta şi când vei ajunge acasă, atunci le vei găsi pe surorile tale deja şi pentru partea duhovnicească mai receptibile, decât erau ele mai înainte! În plus, rămâne doară şi Rafael al tău alături de tine şi cu el vei pune atunci surorile tale şi fraţii tăi într-adevăr încă de asemenea în ordine.
07] De altfel, la oameni mai mult orientaţi lumesc nu merge aceasta tocmai atât de repede, precum îţi imaginezi. Este adesea nevoie de mult timp şi răbdare, pentru a curăţi un suflet de toată necurăţia.
08] Dar dacă o asemenea curăţire totală nu se face dinainte, nu se lasă multe de înfăptuit cu partea duhovnicească din temelie; pentru că a ocupa mintea cu aceasta, înseamnă a zidi o casă pe nisip.
09] Aici trebuie inima să cuprindă treaba; dacă aceasta mai este încă plină de materie, atunci partea curat duhovnicească a lucrurilor nu poate doară să găsească în aceasta nici un punct de reper! De aceea şi trebuie să te uiţi la surorile tale mai înainte de toate asupra faptului ca inimile lor să se elibereze cu desăvârşire de tot ce este material, atunci vei avea o treabă uşoară cu surorile tale, de care ai acum bine grijă; dar Eu laud mâhnirea ta şi îţi spun, că ea nu va mai dura mult timp! – Ai înţeles tu, cea mai dragă Jarah a Mea, acum şi aceasta aşa cu totul bine şi limpede?”
10] Spune Jarah: “O, da, în măsura în care o fată de paisprăzece ani poate înţelege aşa ceva curat duhovnicesc! Se pot afla în spatele celor spuse acum mie de către Tine într-adevăr încă adâncimi nemărginite, pe care cugetul meu nu le va pătrunde încă mult timp; dar ce se poate înţelege în mod folositor pentru clipa vieţii lumeşti, aceea cred că am înţeles bine şi Tu, o, Doamne, nu vei lăsa desigur ca raţiunea inimii mele să se facă de batjocoră. Dar Helena noastră foarte dragă a adormit acum adânc şi eu nu voi putea vorbi multe cu ea prin urmare!”
11] Spun Eu:"Asta doară nu face nimic; pentru că noi mai avem doară încă destui oameni în jurul nostru, cu care putem discuta foarte bine, dacă trebuie deja neapărat să vorbim cu cineva! Se va întâmpla însă acuşi ceva, ce ne va răpi iarăşi pe deplin toată atenţia noastră şi atunci va rămâne iarăşi puţin timp în plus pentru vorbe goale!”
12] Întreabă repede Jarah: “O, Doamne, ce se va întâmpla?”
13] Spun Eu:"Vezi, tu doară nu trebuie să ştii aceasta absolut deloc dinainte; când aceasta se va întâmpla, atunci o vei afla încă îndeajuns de devreme!”
14] Mă întreabă acum imediat şi Ouran, care se odihneşte vis-a-vis de Mine cu Matael pe o bancă de pajişte: “Doamne, ne va ameninţa pe noi toţi un oarecare pericol aparent?”
15] Spun Eu:"Pe noi într-adevăr cu greu, dar pe alţi oameni, care nu sunt la Mine pe acest deal! Îndreptaţi-vă numai ochii către Cezarea lui Filip şi veţi descoperi acuşi, din ce direcţie va bate vântul!”

Ev. 115 capitol

01] Locuitorii Cezareii erau într-o frică mare din cauza aşteptării lucrurilor groaznice, care trebuie să vină, după părerea lor, asupra pământului. Evreii aşteptau judecata lui Daniel şi păgânii războiul dumnezeilor şi poporul obişnuit se împotrivea prin faptul că le refuza căpeteniilor lui toată ascultarea de mai departe şi începea el însăşi să distrugă totul ce îi venea numai în cale; pe scurt,

în câteva ore s-a format în oraş cea mai mare anarhie, la care cel mai adesea preoţii proşti erau de vină.
02] Pentru că erau câţiva dintre ei iniţiaţi în înţelepciunea şi experienţa egipteană, care nu-şi făceau tocmai prea multe probleme din cauza soarelui aparent dispărut dintr-o dată, pentru că au auzit din legendele vechi egiptene, că asemenea fenomene (apariţii) s-au întâmplat deja de mai multe ori, fără altă pagubă ulterioară pentru pământ; şi câţiva fariseii evrei erau iarăşi de părere că, cumva, un oarecare al doilea Iosua s-a trezit din morţi şi i-ar fi poruncit iarăşi soarelui să strălucească mai mult decât de obicei din cauza unei oarecare întâmplări importante!
03] De asemenea, la o anumită sectă a evreilor era credinţa că, spre amintirea veşnică, soarele ar poposi mai mult timp pe cer la fiecare o sută de ani în ziua cuceririi totale a Ierihonului, fără nici o oarecare influenţă rea ulterioară asupra pământului; fariseii nu aveau prin urmare de asemenea aproape absolut nici o frică la fenomenul care a avut loc.
04] Câţiva magicieni de la răsărit, care la ocazia călătoriei lor erau şi în oraş prezenţi, spuneau că soarele ar străluci mereu, ori de câte ori se întunecă el pe deplin pe timp de zi, după aceea, în schimb, mai mult seara, pentru a înlocui pământului iarăşi paguba, pe care a pricinuit-o el aceluiaşi prin întunecarea lui pe timp de zi. Nici aceştia nu se temeau de aceea de fenomenul întâmplat; dar toţi vroiau să tragă foloase din acest fenomen, producându-i poporului o adevărată frică de iad.
05] Poporul a apucat, ce-i drept, după stingerea soarelui aparent toate mijloacele de împăcare, pe care preoţimea i le dădea ca sfat; dar lăcomiei de avuţie fără fund a preoţilor îi era toate acestea încă mult prea puţin, pentru că poporul nu dădea, deci, totuţi, încă totul pe deplin din ceea ce avea el cumva în posesie, în privinţa bunătăţilor şi a lucrurilor preţioase.
06] O asemenea mârşăvie însă a observat un grec bătrân şi cinstit, care era şi el un veritabil înţelept în domeniul naturii, a luat repede câţiva care erau mai mult lucizi la sine, în casa sa şi le-a explicat, atât de bine cum era numai întotdeauna posibil, în toată scurtimea, posibilitatea cu totul naturală şi pe deplin nedăunătoare a unui asemenea fenomen – i-a făcut însă atenţi, pe lângă, asupra mârşăviei fără conştiinţă a preoţimii, cu adăugirea: "Vedeţi, dacă ar fi ceva de temut de la rarul fenomen întâmplat, atunci preoţii vicleni n-ar fugi prinprejur aşa de harnici cu sacii lor pe străzi şi să obţină prin şantaj tot felul de jertfe obraznice! Dacă, după câteva ore, va răsări soarele foarte sigur iarăşi ca întotdeauna cu totul limpede, atunci vor fugi aceşti înşelători de oameni iarăşi în grabă pe toate străzile şi vor cere de la oameni jertfe de mulţumire! Mergeţi şi spuneţi poporului sărac, înşelat, că grecul bătrân şi înţelept îi transmite aceasta!"
07] Aşadar, acest bătrân grec înţelept în domeniul naturii avea un renume bun la poporul obişnuit şi afirmaţia lui s-a răspândit printre popor ca un foc în lanuri care se întinde repede. În de-abia o oră după aceea, s-a inversat judecata de apoi şi preoţimile au fost nevoite să dea iarăşi toate jertfele înapoi şi să caute apoi depărtarea aşa de repede precum este numai întotdeauna posibil; pentru că poporul a devenit tot mai amar şi nici un slujitor uns al dumnezeilor nu mai era sigur de viaţa lui.
08] Acest lucru bineînţeles că l-am prevăzut dinainte şi l-am făcut de aceea atent pe Ouran asupra acestui lucru, tocmai în acel moment, când tocmai câteva clipe după aceea se începea a se descoperi deja urmele de netăgăduit ale revoltei poporului împotriva preoţimii, - cu toate că erau totuşi mulţi, care aşteptau acolo, în afara oraşului, lucruri îngrozitoare, cu o frică mare.
09] Acuşi după avertismentul Meu s-a observat cum deodată au început mai multe clădiri să ardă şi un strigăt mare începea să pătrundă chiar şi până la urechile noastre.
10] Aici a venit foarte în grabă Cireniu şi Iuliu la Mine şi M-au întrebat înfricoşaţi, ce ar fi cumva în oraş; pentru că întreaga poveste ar părea foarte asemănătoare cu o revoltă populară! Eu, însă, i-am povestit lui şi lui Iuliu foarte pe scurt întreaga situaţie a lucrurilor, aşa cum am dezvăluit-o tocmai mai înainte.
11] Atunci când Cireniu şi Iuliu au auzit un asemenea lucru, au devenit ei iarăşi cu totul liniştiţi şi M-au întrebat doar, dacă din aceasta numai nu s-ar întâmpla alte urmări rele.
12] Şi Eu am spus: "Nici cele mai neînsemnate pentru voi, desigur însă pentru preoţimile de acolo; pentru că acum împacă poporul deştept obişnuit dumnezeii cu jertfe de ardere, întrucât arde cu foc casele de locuit ale preoţilor şi templele dumnezeilor! Şi de aceşti preoţi totuşi nu vă va părea cumva rău, pentru că aceşti pui prea răi de vipere trebuie să fie o dată nimiciţi! Soarele aparent a avut o lumină bună; pentru că el i-a descoperit poporului orb mârşăviile slujitorilor de dumnezei ai lui şi aceştia îşi primesc acum răsplata lor deja bine meritată!"

Ev. 116 capitol

01] Aici s-a trezit şi Helena iarăşi din moţăiala ei de dragoste foarte blândă şi foarte fericită şi nu s-a speriat puţin, atunci când a observat activitatea puternică printre oamenii de pe munte şi totodată oraşul aflându-se în flăcări. Dar Jarah a luat-o imediat de mână şi i-a explicat întreaga stare a lucrurilor, după care Helena s-a liniştit repede şi a zis: "Mi-a fost în cuget deja înainte cu o oră bună în aşa fel de parcă acestui oraş i-ar sta aproape de necurmat un asemenea destin înainte, acuşi după dispariţia rapidă a soarelui aparent; şi uite aici, se află deja realizarea unei asemenea presimţiri puţin tulburi ale mele în faţa ochilor şi urechilor noastre! Tu, Doamne, ai prevăzut însă un asemenea lucru desigur deja şi cu soarele aparent şi de-abia acum iasă motivul propriu zis la suprafaţă, din care cauză ai lăsat Tu ca el să strălucească!"

02] Spun Eu:"Da, da, Tu copilaşul Meu drag, treaba doreşte să fie într-adevăr aşa! O lumină pe care am pus-o pe firmament, are mereu o sumedenie de scopuri bune şi nu numai acela de a lumina, ceea ce este de fapt un scop secundar numai foarte subordonat.
03] Vezi la lumina soarelui! Strălucirea în sine ar fi într-adevăr ceva foarte subordonat neînsemnat; dar priveşte cu luare aminte la toate făpturile libere şi nelibere ale pământului, după natura lor exterioară şi tu vei descoperi atunci efecte ale luminii şi ale căldurii soarelui, despre care încă nici un înţelept al pământului în domeniul naturii n-a visat ceva! Toate efecte ale luminii soarelui!
04] Deja acest pământ ar avea să-ţi prezinte aşa de multe lucruri miraculoase deosebite, ca efecte ale luminii soarelui, că n-ai putea în multe mii de ani să le cuprinzi cu privirea şi încă mai puţin să le numeri cu ochii trupeşti!
05] Dar în jurul acestui soare, al cărui lumină provoacă deja pe acest pământ lucruri miraculoase aşa de mari, se rotesc încă multe alte corpuri cereşti şi încă mai mari, pe care aceeaşi lumină provoacă minuni cu totul noi şi nepresupuse pe acest pământ şi aceste minuni apar pe fiecare corp ceresc iluminat de soare cu totul într-un mod nou şi nu apar tot aşa pe nici un alt corp ceresc! Şi iată, totul este motivul şi efectul al unei şi aceleaşi lumini!
06] Şi astfel poţi tu să presupui deja foarte sigur că nici n-am lăsat soarele aparent să strălucească doar din pricina iluminării puţin mai îndelungate! – Ce părere ai tu aici, fiica Mea foarte dragă?”
07] Spune Helena: “O, Doamne, Tu Măreţule, Tu singur Sfântule, aici încetează desigur pe veci orice părere omenească! Pentru că prea nemărginit de mare şi înţelept eşti Tu şi cine poate pătrunde adâncimile atotputerniciei Tale?!
08] Este deja ceva nemărginit de mare că pot să Te iubesc mai presus de toate şi pot să fiu foarte mântuită într-o asemenea dragoste, pentru care inima mea fireşte că nu va fi veşnic pe deplin demnă! Dar să vrei să cercetezi mai departe fiinţa Ta Sfânt-dumnezeiască de nepătruns, aş considera cea mai mare nebunie a unei inimi omeneşti! Aceasta, o, Doamne, este părerea mea!
09] De iubit mai presus de toate eşti Tu cu siguranţă şi acest lucru îl consider eu ca fiind deja cea mai mare fericire; dar de cercetat nu eşti Tu în veşnicie de nici un duh!”
10] După aceste cuvinte încă cu totul îmbătate de dragostea mare către Mine a frumoasei Helena, vine bătrânul Marcu şi spune: “Doamne, la acest foc vor fi cumva într-adevăr cei mulţi peşti frumoşi, pe care am fost nevoit să-i dau preoţimii iudaice ca zeciuială, fripţi şi rumeniţi de asemenea cu totul straşnic!? Tu ştii, o Doamne, că eu sunt din toată inima mea ospitalier după puterile mele faţă de oricine. Cu adevărat, mie mi-a făcut ca dăruitor, dacă puteam să dau cuiva ceva, încă tot timpul probabil mai multă bucurie decât aceluia, care a primit ceva de la mine; dar zeciuiala către farisei m-a supărat înăuntru în sufletul meu! Şi aşa cum observ eu acum, aşa se află mai ales casele preoţilor evrei în cele mai frumoase flăcări! Aceasta este o zi bună de răsplată pentru aceşti trândavi şi înşelători ai poporului cei mai fără conştiinţă! Aceasta îmi este acum mai pe plac, decât dacă cineva mi-ar fi dăruit zece dntre cele mai frumoase case din oraş! Eu n-am fost cu adevărat niciodată un om bucuros de paguba altuia; dar de această dată – iartă-mi aceasta, o, Doamne – sunt astfel în măsură deplină!
11] Pentru că să-i dai ceva cuiva care este nevoiaş, este o fericire pentru o inimă bună de om şi unui muncitor să-i oferi răsplata meritată şi încă mai mult pe deasupra, este datoria foarte Sfântă a unui om. Şi unui suveran să-i plăteşti taxele legal măsurate, este de asemenea o datorie Sfântă a fiecărui cetăţean onest; pentru că suveranul are griji mari şi cheltuieli pentru ordinea şi siguranţa în ţara sa şi supuşii sunt îndatoraţi prin dragostea către aproapele, să facă totul cu drag, ceea ce regentul ţării recunoaşte ca fiind tămăduitor pentru statul întreg şi ceea ce cere de la supuşi.
12] Pot să existe printre regenţi într-adevăr şi tirani lacomi pentru sine, care secătuiesc poporul pe deplin; dar după un tiran vine de obicei iarăşi un regent bun şi poporul se reface acuşi iarăşi.
13] Preoţimea, însă, rămâne la fel; ea tiranizează poporul într-un mod ca vampirul un mileniu întreg, îl impozitează într-un mod adeseori nemaiauzit de mârşav şi nu-i dă poporului nimic în schimb decât înşelăciunea cea mai grosolană, - şi acest lucru pe cât se poate în toate direcţiile numai imaginabile! Da, aici trebuie un om de cinste să-L slăvească şi să-L laude deci totuşi pe Dumnezeu Domnul, dacă lasă El să vină o dată o judecată asupra acestor urâtori şi înşelători înşeptiţi de oameni! Şi aşa îi face acum inimii mele straşnic bine într-un mod balsamic, dacă văd acum casele frumoase de locuit şi sinagogile, mai ales ale fariseilor evrei, acoperite de cele mai frumoase flăcări şi acest lucru tocmai la aceasta încă într-o zi de dinaintea celei de odihnă. Mâine este sâmbătă şi derbedeii n-au voie atunci nici să strângă, nici să facă altceva; oh, această lecţie frumoasă au meritat-o aceşti răufăcători bătrâni, nesătui deja de mult!”
14] Spun Eu:"Dar ştii tu aşadar, că această iluminare a oraşului îi este destinată tocmai fariseiilor şi şi preoţilor păgâni?”
15] “Oh”, spune Marcu, “eu am fost doară acum jos, în casă şi am rânduit pentru mâine ceva pentru săraci, care ar fi avut voie să mă viziteze mâine şi atunci Ţi-au venit cei trei greci tineri, cărora am rânduit să li se dea vin şi pâine şi mi-au povestit în treacăt, cum este acum situaţia în oraş; şi eu le-aş fi putut plăti fiecare cuvânt cu un mărgăritar mare, aşa o bucurie am avut asupra acestui lucru! Soarele aparent a produs acest efect frumos!
16] Spun Eu:"Dar mâine va trebui tu totuşi să-ţi plăteşti bucuria ta; pentru că mulţi dintre farisei vor veni la mesele tale.”

17] Marcu: "Cu destul de mult drag, din cauza acestei bucurii vreau eu să-i hrănesc pe derbedei timp de opt zile, poate devine la aceasta totuşi om unul sau celălalt; - la Tine, o, Doamne, sunt toate lucrurile posibile!"

Ev. 117 capitol

01] După aceste şi încă alte câteva ovaţionări din partea lui Marcu şi de la mai mulţi care îl ascultaseră pe Marcu, a observat Helena o flacără ieşit din comun de alb luminoasă înălţându-se tare în sus, aşa încât întreaga regiune fusese iluminată tare de aceasta; şi Cireniu a observat această flacără înălţându-se din mijlocul oraşului şi flacăra era mereu mai luminoasă şi mai mare şi mai înaltă.
02] Aşadar, noaptea orice lumină are proprietatea de iluzie optică, că unui om necunoscător a învăţăturii despre observare i se pare că vine aceasta tot mai aproape, cu cât mai intensă, mai mare şi mai luminoasă se face ea în locul mereu la fel de îndepărtat. Spre dovada acestui lucru întind copiii mici, încă imaturi, foarte des mâinile după luna plină, pentru că li se pare că ea se află foarte aproape din cauza luminozităţii sale şi câinii latră la ea adesea din acelaşi motiv.
03] Astfel i s-a părut deci aici şi Helenei, că flăcările mereu devenind mai mari şi mai luminoase ar veni mai aproape de noi şi ea M-a rugat de aceea să-i poruncesc flăcărei rele, ca ea să nu vină mai aproape şi să ne priciunuiască o pagubă.
04] Aici spun Eu: "Numai nu fii chiar prea copilăroasă! Venirea mai aproape a flăcărei este doar numai o iluzie optică cu totul obişnuită; luminozitatea flăcărei însă provine de aici: Focul a pătruns în palatul mare de locuit al căpeteniei evreieşti a fariseilor în încăperea mare de provizii. În aceasta erau păstrate în jur de o sută de chintale de uleiul cel mai curat şi cel mai bun în burdufuri legate, de asemenea mai multe burdufuri de cel mai curat petrol pentru iluminarea palatului său şi pe lângă mai era încă acolo o provizie mare de unt, lapte şi miere. Aceste lucruri au luat foc şi ard acum foarte frumos şi luminos şi la această ocazie vor fi fripţi, aşa cum tu bătrânule Marcu ţi-ai dorit mai înainte în secret şi peştii tăi de zeciuială, aşa drăgălaş de bine; pentru că în încăperea mare de provizii erau deja un număr mare pregătiţi pentru mâine. – Ce spui tu, Marcu, acum la acestea?"
05] Spune Marcu: "Doamne, care Te poţi uita în inima mea tot aşa de bine şi curat ca în încăperea mare de provizii a căpeteniei fariseilor, Tu ştii că n-am fost nici acum, nici altădată un om bucuros de paguba altuia. Eu am fost ca războinic într-adevăr foarte sever în slujba mea, dar cu voia mea n-am adus niciodată pe cineva într-o pagubă, în afară de acela, pe care legea îl osândise mai înainte, - pentru care lucru bineînţeles că nu puteam fi devină. Dar n-am simţit la aceasta niciodată o anumită bucurie, dacă ascuţimea legii l-a înghiţit pe careva. Astfel n-am nici aici o bucurie aşa cu totul propriu zisă a inimii asupra nenorocirii însăşi şi că peştii mei frumoşi şi buni se frig acum acolo doar pentru duhurile din aer, dar că acum aceşti bătrâni schingiuitori de oameni primesc în sfârşit o dată iarăşi o lecţie foarte straşnică în toate privinţele, îmi produce o bucurie adevărată!
06] Pentru că distrugerea comorilor prin foc ar fi cel mai puţin lucru; dar credinţa în învăţăturile lor prin aceasta pe deplin arsă şi ea este paguba propriu zisă de neînlocuit, care li se împărtăşeşte prin aceasta, dar, în schimb şi un folos peste măsură de mare pentru poporul înşelat. Pentru că acesta va avea acum desigur o ureche şi o inimă foarte receptivă pentru primirea adevărului curat, dumnezeisc şi acest lucru este, asupra căruia eu mă bucur aşa cu totul de fapt. Şi se poate să fie probabil chiar posibil ca preoţimile accidentate, dacă nu sunt ele prea tare încuiate la cap şi la inimă, să fie acum mai deschise pentru adevăr, decât cum ar fi fost ele în bogăţiile lor. Eu sunt de părere, ziua de mâine ne va lăsa să trăim aşa unele probişoare memorabile! - Spune-mi, Doamne, dacă am dreptate, sau dacă şi o asemenea bucurie a mea este cumva detestabilă în faţa ochilor Tăi!"
07] Spun Eu:"Oh, nicidecum; pentru că dacă n-aş fi avut şi Eu acelaşi motiv de a lăsa să se întâmple aceasta, asupra căruia tu te bucuri aşa cu totul de fapt, atunci n-ai fi văzut soarele aparent şi această întâmplare cu foc n-ar fi avut loc. Dar tu ai avut la început, cu siguranţă, aşa puţin o bucurie răutăcioasă mică despre aceasta în inima ta, pentru că erai supărat pe farisei din pricina zeciuielii fără inimă şi fără conştiinţă. Şi iată, acest lucru a fost de fapt asupra căruia Te-am criticat mai înainte aşa puţin şi din care cauză vei hrăni mâine mai mulţi preoţi sinistraţi; dar nici aceasta nu va fi o pagubă a ta!
08] Vezi, un om adevărat şi desăvârşit trebuie să fie desăvârşit în toată simţirea, gândirea şi acţionarea lui, căci altfel nu este el încă mult timp priceput pentru împărăţia cerurilor a lui Dumnezeu!
09] Noi vedem, de exemplu, un încălcător destul de dur, zburdalnic al legii a bunei ordini de menţinere a trăiniciei omeneşti, aşa o adevărată drojdie a toată cuviinciozitatea mai bună, pe scurt, aşa un derbedeu care ar putea fi foarte bine un frate al lui satan. Mult timp îşi exercită acest om nepedepsit răutăţile lui cele mai dure; pentru că nu poate fi condamnat, pentru că viclenia lui veritabil satanică îl protejează de acest lucru. Cât de mulţi oameni nu-şi doresc aici nimic mai fierbinte, decât ca răufăcătorul să fie totuşi cel mai degrabă cumva acuşi ajuns de braţele judecăţii care pedepsesc!
10] În sfârşit îi reuşeşte judecătoriei să-l prindă cu mână tare pe nelegiuitul viclean şi să-l tragă la răspundere şi să-i dea pedeapsa de mult timp meritată foarte aspră şi foarte dureroasă! Acum jubilează mic şi mare că răufăcătorul este în sfârşit o dată pedepsit, cu pedeapsa de mult timp meritată; da, vor fi la aceasta oameni cu totul cinstiţi, cărora le pare rău, că nu le revine

înputerncirea legală la acest prilej de pedepsire, să poată fi ei înşişi judecători penali pentru răufăcătorul în general urât, pentru a putea chinui lepădătura de criminal aşa potrivit, cu toată plăcerea imaginabilă a inimii!
11] Acum, însă, se pune întrebarea în inima curată, dar şi la o minte tot aşa de curată, dacă o asemenea bucurie se cuvine şi pentru un om desăvârşit! Şi o inimă curată şi o mnte curată va şi răspunde aici sigur astfel: <Că omenirea chinuită de răufăcător, timp de ani de zile, este în sfârşit o dată eliberată de acest derbedeu şi poate trăi acum iarăşi liniştită, (de acest lucru) mă bucur într-adevăr; dar încă mai mult şi o bucurie încă mai mare aş avea, dacă derbedeul ar fi recunoscut răutatea lui, i-ar fi părut rău de ea, ar fi devenit, astfel îndreptat, un om folositor şi dacă ar fi aspirat astfel după posiblitatea de a îndrepta iarăşi răul făcut de el!>
12] Spune-ţi, care concepţie vă place mai mult: prima a bucuriei pedepsei sau a doua, împreunată cu o dorinţă curată şi cu adevărat iubitoare de oameni?"
13] Spune Marcu: "Aici nu rămâne doară aşa de bine ca nici o alegere de prisos; pentru că a doua se cuvine pentru oameni şi prima este, după părerea mea, încă foarte nemiloasă, iubitoare de sine şi animalică!"

Ev. 118 capitol

01] Spune Ouran: "O concepţie atât de minunată şi iubitoare de oameni în cea mai înaltă măsură n-am auzit încă niciodată! Eu însămi sunt domn peste multe sute de mii de oameni şi se spune în lung şi-n lat că supuşii mei ar fi cei mai fericiţi din regiunea Pontului; dar totuşi am fost nevoit să las legea să-şi facă datoria, precum îmi venise ea de la Roma, cu excepţia a numai puţine atenuări admisibile, pentru care mi-a fost acordată permisiunea de la Roma, eu fiind un vasal stăpânitor. Dar dure mi s-au părut acum totuşi totdeauna toate legile foarte atenuate de către mine!
02] Cât de puţin se ia la acestea natura omului în consideraţie şi cât de bine ca deloc se dă atenţie faptului dacă unor oameni le este posibil să respecte lagea sau nu, potrivit cu natura şi caracteristica ei! Cât de neînţelept ar fi de a afirma că un pantof trebuie să se potrivească pe toate picioarele şi cât de încă mai prostească apare o lege, care nu i-a absolut nici o consideraţie în privinţa naturii şi caracteristicii!
03] Dar, conform faptului cum Tu, o , Doamne, ai rostit acum legile vieţii, poate orice om, de oricare natură şi caracteristică ar şi fi el, să se orienteze uşor şi să respecte foarte uşor o asemenea lege iubitoare de oameni! Atunci când voi ajunge iarăşi acasă, va arăta situaţia acuşi altfel în ţara mea!
04] Matael şi cei patru camarazi ai săi, care sunt acum toţi îmbrăcaţi într-adevăr într-un mod foarte roman, vor primi de la mine îmbrăcăminte grecească de stat şi mă vor ajuta să rânduiesc statul meu în cel mai bun mod posibil; şi pe Matael îl numesc deja aici primul sfătuitor al meu şi deoarece nu am nici un fiu, totodată rege adjunct."
05] Aici se alătură Cireniu şi spune: "Şi eu ca guvernatorul roman suprem peste întreaga Asie şi o parte a Africii, înzestrat cu toate înputernicirile din mâna împăratului Cezar August, care a fost fratele meu şi acum şi de la fiul lui, validez această alegere nemaipomenită! Tu, Ouran, n-ai fi putut, într-adevăr, găsi în lume nici unul mai demn! Dixi! (Eu am vorbit) – Cireniu."
06] Spun apoi Eu: "Şi Eu îl validez de asemenea, pentru că ungerea Mea în Duh o are el de mai mult timp pentru aceasta; dar tu, Ouran, poţi să-l ungi acasă deja de asemenea cu uleiul de nard în faţa poporului şi în faţa tuturor celor mari ai împărăţiei tale, ca ei să ştie cu cine au de-a face şi cum îi sunt lui îndatoraţi. El îţi va apăra împărăţia ta mai bine de atacul schiţilor, decât o oştire mare a celor mai aleşi războinici. Eu îi voi da în plus şi o putere ieşită din comun, atunci când va începe să-şi exercite slujba; pentru acum, însă, n-are el încă nevoie de aceasta şi lui îi este îndeajunsă înţelepciunea lui!"
07] Spune Ouran: "Doamne, n-ar fi deci încă timpul şi n-ar fi încă posibil de a-i converti pe schiţii foarte periculoşi la recunoaşterea mai bună a fiinţei Tale? Este tocmai veşnic cu părere de rău pentru speţa de oameni, altfel aşa de minunată, ca ea să se afle în continuare în starea cea mai needucată. Se vede printre ei oameni înfăţişaţi aşa de minunat trupeşte, ca altfel probabil nicăieri pe pământul întins; dar duhovnicia lor este un foarte veritabil zero.
08] Este adesea de mirat, când o înfăţişare de bărbat atât de maiestuasă sau o desfrânată mai mult decât paradisic de frumoasă vine încoace şi amândoi nu cunosc adesea absolut nici o limbă, ci grohăie numai adesea de acolo asemănător cu porcii, ceea ce, cu siguranţă, nu înţeleg nici ei înşişi şi prin urmare, cu atât mai puţin altcineva. Nu dintr-o oarecare lăcomie de cucerire aş dori să-i am pe aceşti schiţi în stăpânire, ci pentru a face din ei oameni, prin educare. Nu s-ar putea deci şi anume fără sabie, întâmpla aşa ceva?"
09] Spun Eu:"Pentru aceasta îţi vor face camarazii lui Matael servicii bune şi dorinţa ta se va îndeplini încă multiplu; dar pe toţi schiţii îi vei aduce tu într-adevăr cu greu vreodată sub sceptrul tău, pentru că împărăţia lor are o întindere peste măsură de mare. Dar pe acei din jurul Pontului! La (Marea Neagră) locuind, îi poţi avea pentru tine şi îi poţi educa după cum crezi de cuviinţă."
10] Spune Ouran: "Doamne, Ţie veşnică mulţumire de aceea în numele meu şi a tuturor oamenilor, care vor fi treziţi în Duh prin învăţătura Ta! Cu adevărat, nu vor lipsi desigur niciodată osteneala mea şi voinţa mea statornică; dă-mi Tu de aceea numai milostivirea Ta în plus!"
11] Spune Cireniu: "Şi eu ţi-o spun că poţi să numeşti ca fiind al tău ce îţi va fi supus de la schiţi! Dacă vrei să mărturiseşti aceasta în secret Romei, atunci să fii scutit, în schimb, timp de zece ani succesivi, de impozitul de viaţă pentru întreaga ţară a ta mare şi urmaşilor tăi să li se dea dreptul deplin de moştenire; şi mai departe, după trecerea a treizeci de ani plini, nu va fi dată ţara ta

celui care oferă cel mai mult. O asemenea confirmare a toate cele ce ţi-am spus acum, ai să primeşti mâine deja în mâinile tale, deja scrisă de mine pe pergament pe timpuri veşnice. Numai un duşman străin, din afară, ţi-ar putea-o smulge prin violenţă; dar din partea Romei îţi rămâne ea pentru toate timpurile.”
12] Îi spun Eu lui Cireniu: “Atunci dă-i aceasta astăzi în scris; pentru că mâine este sâmbătă şi noi nu vrem să le dăm celor slabi în duh nici un prilej de supărare!”
13] Spune Cireniu: “Doamne! Cum pot eu acum, aici, în toiul nopţii, să scriu confirmarea făcută? Mâine însă vreau eu s-o fac înainte de răsărit şi acest lucru nu-i va da nimănui un prilej de supărare!”
14] Spun Eu:"Uite aici, Rafael al Meu este deja gata cu aceasta; ia acest act şi citeşte-l dacă corespunde cu desăvârşire voinţei tale!”
15] Cireniu ia actul, se pune lângă o torţă şi îl citeşte, îl autentifică cuvânt cu cuvânt şi spune după aceea: “Dacă ar fi aceasta prima, m-ar mira nemărginit de mult; dar eu doar am de la Rafael deja mai multe dovezi şi aşa nici nu mă mai miră deloc, pentru că un asemenea lucru îi este lui tot aşa de uşor posibil, cum îi este fiecărui om posibil, să pătrundă foarte repede cu privirea lui până la stelele cele mai îndepărtate. Aşadar, deoarece actul este acum gata, atunci Ouran al meu să-l şi ia de îndată în posesia lui.”
16] Aici îi întinde Cireniu imediat actul lui Ouran, cu cuvintele: “Ia-l, spre acoperirea ta şi a urmaşilor tăi şi vezi să câştigi oamenii pentru Împărăţia lui Dumnezeu, pentru Împărăţia dragostei, pentru Împărăţia adevărului veşnic, care a venit în Iisus, Domnul din Nazaret, chiar aşa de minunat, din ceruri, jos la noi, muritorii! În El suntem noi şi în El trăim noi acum şi vom trăi pe veci!”

Ev. 119 capitol

01] Ouran Îmi mulţumeşte chiar foarte insistent Mie şi lui Cireniu şi astfel şi Helenăi, care adaugă însă întrebarea şi spune: “Dar tatăl meu nu are nici un urmaş de parte bărbătească! Cine îi va urma în cârmuire?”
02] Spun Eu:"Dar cea mai dragă Helenă a Mea, nu v-am dat Eu, oare, un urmaş foarte înţelept, pe care tatăl tău l-a numit vice rege!? Nu vă este potrivit acesta?”
03] Spune Helena, aproape plângând de bucurie: “Deci, dacă acesta ne este potrivit?! Dar să întreb, trebuia eu doară totuşi, pentru a afla lămurit voia Ta, care numai ea singură îmi este Sfântă! Doamne, iartă-mi aceasta, dacă Te-am jignit, cumva, cu această întrebare!”
04] Spun Eu:"Fii tu de aceea foarte liniştită, pentru că pe Mine nu Mă poate jigni veşnic nici un om cu atat mai puţin tu! Dar, pentru că M-ai întrebat acum despre ceva, ce ai putut ştii foarte bine şi fără această întrebare, de aceea te întreb acum, deci şi Eu despre ceva, ce ştiu poate cam de asemenea înainte de răspunsul tău!
05] Uită-te la Matael! El este acum numit vice rege de către tatăl tău şi confirmat de Mne şi de Cireniu, ca fiind astfel. El este încă un bărbat tânăr de abia douăzeci şi opt de ani; l-ai dori tu, într-adevăr, ca soţ?”
06] Aici Helena îşi pleacă ochii puţin ruşinându-se şi spune după un timp: “Dar Doamne, astfel nu este faţă de Tine, totuşi, nimic sigur din ce se ţine păstrat încă cât se poate de tăinuit în inima cuiva! Tu ai privit în inima Mea şi ai găsit cu siguranţă în aceasta, că-i sunt lui Matael peste măsură de bună şi m-ai destăinuit acum, înainte ca, de fapt, eu să mă fi destăinuit cu drag; dar, deoarece inima mea este acum, deci, deja o dată destăinuită, de aceea nu pot să aduc totuşi nimic altceva ca răspuns la întrebarea Ta Sfântă, decât un Da foarte pe deplin adevărat. Eu îl iubesc pe Matael într-adevăr foarte tare; dar se întreabă de asemenea, dacă el mă va iubi!”
07] Îi spun Eu lui Matael: “De aici înainte, prietene, poţi vorbi tu acum cu totul plăcut mai departe!”
08] Spune Matael: “O, Doamne, Tu a toate Cel mai măreţ! Niciodată nu eşti Tu mai mare în inima mea, decât atunci când vorbeşti aşa cu totul omenesc, cu noi oamenii! Dacă aş putea iubi această fecioară curată, care Îţi este devotată cu toată fiinţa ei, într-un mod aşa de intensiv cum Te iubesc pe Tine, o, Doamne!? Dar ea este o foarte minunată fiică de rege şi eu un fiu sărac de burghez, de fapt, nu pe deplin din Ierusalim, ci din împrejurimea acestui oraş mare, care numără o sută de porţi şi mai mult decât de zece ori o sută de mii de locuitori, la care eu şi rudele mele nici măcar nu suntem enumeraţi! – Aici, aici se află cusurul!”
09] Spun Eu:"Aşadar – ce mai departe? Cine era, deci, David, socotit după naştere? Cine era, deci, Saul? Cine i-a uns pe aceştia ca regi ai lui Israel?
10] Dacă îţi fac însă acum ţie ceea ce le-am făcut odinioară celor doi, cum să nu fii atunci deopotrivă cu Helena? Eşti tu, oare, de părere că n-aş avea destulă putere în posesie, să te pun, într-o clipă, pe tronul de împărat din Roma?
11] Puterea şi stăpânirea al acestui un înger Rafael prezent aici spre a ne sluji nouă, o cunoşti şi Mie Îmi stau imediat mii de legiuni de asemenea îngeri la dispoziţie; cine va vrea să intre într-o luptă cu ei?! Pentru că aici este îndeajuns Rafael singur, pentru a preschimba acest pământ întreg, într-o clipă, în praf, să nu mai vorbim de a detrona un împărat al Romei şi de a pune pe un altul cu totul bine dispus pe tron. Dar aşa ceva nu se întâmplă acum, deşi nu Mi-ar lipsi niciodată puterea pentru aceasta; pentru că Eu ştiu de ce îi las şi pe împăraţii actuali pe tronul din Roma. Dar tot astfel am Eu şi puterea cea mai neîngrădită, să-ţi dau ce vreau Eu şi să te fac ce vreau Eu; cine se va disputa contra noastră?!

12] Vezi, puterea lui Dumnezeu ajunge mai departe decât puterea unui rege lumesc! Sau nu se află viaţa unui rege la fel de bine în mâna Mea ca cea a unui cerşetor? O suflare foarte uşoară de voinţă a Duhului Meu şi toată făptura este în afara existenţei! Fii tu, prietene, de aceea fără grijă! Ceea ce spun Eu, aceea este spus pentru veşnicie şi spre ce îl aleg pe cineva, aceea este şi rămâne el incontestabil şi intangibil; pentru că Eu singur sunt Domnul şi fac totul potrivit cu dragostea şi înţelepciunea Mea proprie şi nimeni nu-Mi poate spune eficient:<Doamne, de ce faci aceasta şi aceea?> Da, cine Mă întreabă în iubirea inimii sale, acelui îi voi da într-adevăr un răspuns care îi educă inima sa; cine ar vrea însă să se dispute cu Mine, aceluia nu i se acordă nici un răspuns, ci numai o judecată! De aceea, fii tu, prin urmare, liniştit; dacă te fac rege, atunci şi eşti tu cu adevărat un rege şi cine ar merge împotriva ta pe câmpul de luptă, acela va fi zdrobit! De aceea ia tu mâna Helenăi şi iată, ea este şi rămâne soţia ta dragă!"
13] Aici se ridică Ouran şi spune, pătruns de simţul cel mai înalt de mulţumire: "O, Doamne, Tu Atotputernicule din veşnicie, cum mă voi putea arăta vreodată numai întrucâtva recunoscător faţă de Tine, într-un mod demn pentru Tine, eu ca un om sărac, păcătos? Tu doară mă prea împodobeşti cu cele mai înalte milostiviri şi binefaceri! Ce grijă mare şi deja de mult persistentă mi-ai luat Tu de la inimă!
14] Cât de greu este pentru un tată simţitor să indice pentru singura fiică a lui dragă un bărbat, despre care s-ar putea afirma dinainte, numai cu o oarecare certitudine, că el se potriveşte pe deplin pentru fiică şi că ea va fi fericită cu el! Ce jertfe au pus adesea părinţii în templele Himenelor (temple de căsătorie) pentru binele fiicelor lor căsătorite şi erau de părere, că ar realiza prin aceasta o căsătorie fericită; dar prea des, au fost toate jertfele în zadar! Căsătoriile au devenit totuşi nefericite şi fiica căsătorită a fost numai prea acuşi şi prea des o adevărată sclavă a soţului ei, în loc de o prietenă şi o tovarăşă de viaţă foarte devotată.
15] Dar aici este ceea ce am auzit de la bătrâni, că adevăratele căsătorii se încheie în faţa dumnezeilor în ceruri. Se înţelege acum de la sine că noţiunea greşită <dumnezei> trebuie să fie omisă pe deplin; pentru că, dacă l-ai găsit o dată pe unul şi singurul Dumnezeu adevărat, atunci au încetat dumnezeii inventaţi.
16] Această cununie a fost prin urmare stabilită şi legată aici de Tine însuţi, o, Doamne şi eu pot acum să aştept, în cea mai liniştită speranţă, că ea nu va fi lipsită nici de binecuvântarea Ta, o, Doamne, care trebuie însă bineînţeles meritată prin respectarea exactă a voii Tale sfinte, căci, altfel, ea nu ar fi dată.
17] Helena, cea mai drăgălaşă fiică a mea, ţi-ai fi închipuit, atunci când am început călătoria noastră în intenţia de a căuta adevărata înţelepciune şi Dumnezeul necunoscut al tuturor dumnezeilor şi să le aducem atunci toate acestea popoarelor noastre şi să le facem prin aceasta atât de fericiţi pe cât este posibil, că noi amândoi am să fim făcuţi chiar aşa de nespus de fericiţi aici, în acest loc părăsit, pustiu şi foarte neînsemnat?
18] Vezi tu, fiică, cum, acum, învăţătura mea adeseori rostită ţie:<Cine vrea să găsească totul, acela să nu caute nimic altceva, decât pe Dumnezeu singur!>, s-a implinit aici cel mai minunat! Tu ai oftat, atunci când am părăsit oraşul nostru, cu intenţia secretă în inimă de a nu ne întoarce mai degrabă acasă, decât până ce vom fi găsit adevărul şi singurul Dumnezeu adevărat şi ai spus mâhnită:<Tată, atunci nu vom mai primi acest oraş al nostru şi această ţară frumoasă într-adevăr niciodată iarăşi la vedere!> Şi eu ţi-am spus:<Fii de o inimă liniştită, fiica mea, noi doară nu mergem afară la furt şi nici ca să ameninţăm pe unul dintre vecinii noştri, cu un război, ci noi mergem să căutăm cea mai înaltă mântuire pentru noi şi pentru ţara noastră! Nici un dumnezeu şi nici o putere a lumii nu poate să ia cumva în nume de rău acest plan al nostru!> Atunci ai fost tu mai liniştită şi noi am început cu curaj călătoria nostră. Dar tocmai începând de la acel moment, te întreb eu pe tine, dacă aveai într-adevăr o vagă idee despre tot binele şi mântuirea foarte înbelşugată ce le-am găsit aici!"

Ev. 120 capitol

01] Spune Helena: "O, tată, care muritor, deci, ar fi putut avea vreodată chiar şi numai ideea cea mai vagă! În plus, eram noi încă prea adânc îngropaţi în păgânism, cu toată gândirea noastră mai bună şi nu eram prin urmare capabili de nici o ideea atât de curată, pentru a ne închipui, cu ajutorul acesteia, numai o cea mai mică posibilitate a toate acestea, ce am primit aici prin singura milostivire a lui Dumnezeu Domnului, nemijlocit de la El Însuşi!
02] Noi nu-I putem face însă nici acum şi veşnic nimic altceva în plus, decât să-L iubim tot mai departe mai presus de toate. Şi pe fraţii şi surorile noastre, care sunt într-adevăr supuşii noştri, vrem să-i iubim prin aceasta ca pe viaţa noastră proprie, că le vom vesti adevărat şi credincios numele Dumnezeului cel mai măreţ, Sfânt şi singur adevărat şi le vom da foarte conştiincios o asemenea constituţie, prin care ei vor deveni pe calea adevăratei dragoste şi smerenii de-abia oameni adevăraţi, bineplăcuţi lui Dumnezeu. Şi Matael, acum soţul meu foarte îndrăgit, ne va oferi, cu fraţii săi, braţul său puternic şi inima lui înţeleaptă pentru această lucrare şi astfel va fi binele nostru în numele Domnului şi cel al lui şi binele lui binele tuturor celor mulţi supuşi ai noştri.
03] Aceasta este tot ce pot mărturisi aici sincer şi adevărat în faţa lui Dumnezeu, Celui mai Sfânt, din adâncimea cea mai mulţumitoare a inimii mele, acum foarte frântă. O, Doamne, fii mie, săracă păcătoasă în faţa Ta, însă şi mereu milostiv şi îndurător; pentru că Tu singur ştii doar cel mai bine cât de multe poveri ale vieţii pământeşti voi fi în stare să port! Nu fără povară vreau eu să merg

prin această viaţă şi vreau să le port potrivit cu puterea dată mie de către Tine, o, Doamne; dar mai mult decât acestea, să nu doreşti Tu, Doamne, să mă încerci!”
04] Spun Eu:"Jugul Meu este blând şi povara Mea este uşoară; dar, din când în când, o greutate mică în plus, nu-ţi va pricinui veşnic nici o stricăciune, ci numai un folos mare pentru suflet şi duh.
05] Soţul tău Matael îţi va spune într-adevăr la timpul potrivit, ce fel de povară a primit el de purtat, pentru a scoate totul din el ce se numeşte lume, ca inima lui să poată creşte în sus, până la o asemenea putere. Ceea ce are el acum, nu-i mai poate lua nici o stăpânire şi nici o veşnicie; dar ce ai preluat tu acum în tine, doar aşa din exterior, se aseamănă încă foarte mult cu seminţele semănate în pământ de-abia cu puţin timp în urmă şi acestea mai trebuie încă să facă faţă la unele ispite, până ce se fac acestea un rod adevărat, binecuvântat şi copt.
06] De aceea numai nu cumva să ai vreo frică de povările diferite ale vieţii, care te vor întâmpina, pe ici pe colo, pe calea ta lumească de viaţă; pentru că Eu ţi le voi trimite spre întărirea sufletului şi a duhului tău!
07] Dacă, prin urmare, va veni, din când în când, ceva asupra ta, atunci gândeşte-te că Eu sunt Acela, Care lasă să-ţi vină o asemenea întărire! Pentru că cu cât mai mult iubesc un om, cu atât mai mult este el încercat de Mine. Pentru că fiecare trebuie să devină desăvârşit, asemeni Mie; la aceasta se cere însă, multă abnegaţie, răbdare, blândeţe şi cea mai deplină supunere faţă de voia Mea.
08] Dar cine se va mişca atunci pe deplin în voia Mea, acela va fi tot aşa de desăvârşit în duhul său, cum Eu însămi sunt desăvârşit, pentru că un asemenea duh se face pe deplin una cu Mine, prin acest fapt. – Spune-Mi, acum,dacă înţelegi toate acestea acum într-adevăr aşa cu totul limpede şi lămurit!”
09] Spune Helena: “O, da, atât de mult pe cât îi este posibil unui om muritor de a înţelege cuvintele lui Dumnezeu în mărginirea sa de timp !”
10] Spun Eu:"Atunci bine deci şi noi vrem acum să ne odihnim puţin după munca făcută! Cine vrea să doarmă puţin, acela să doarmă; iar cine vrea să privegheze şi să se roage cu Mine, acela să privegheze şi să se roage!
11] Apoi strigă mulţi: “Doamne, noi vrem să priveghem şi să ne rugăm cu Tine!”
12] Spun Eu:"Atunci faceţi ce vreţi voi! Pentru ziua de mâine însă este bine, să te pregăteşti bine; pentru că aceasta va fi o zi fierbinte. – (Întorcându-Mă către Cireniu) Mâine vor veni încoace şi fratele tău Corneliu şi căpitanul Faustus, pentru a vedea ce s-ar fi putut întâmpla aici, în această regiune; pentru că ei nu presupun că tu ai fi aici şi încă mai puţin că Eu M-aş afla cumva aici. Dar trebuie, totuşi, să se fie îngrijit pentru faptul, ca ei să găsească aici adăpost, cu suita lor. În oraş, nu se va lăsa găsită nici o locuinţă de această dată, pentru că focul va nenoroci rău oraşul, pentru că la această ardere a sinagogilor şi a templelor vor fi afectate foarte dur şi alte câteva clădiri şi case plebeie de locuit. Mâine este de aceea deviza să ţii gândurile laolaltă şi de aceea este necesar, ca să ne pregătim bine în toate direcţiile asupra acestui fapt. Cui, însă, îi este somn, acela să doarmă; dar Eu trebuie să priveghez şi să Mă rog!”
13] Cu aceste cuvinte, am părăsit compania şi M-am dus pe munte mereu mai departe, pentru a fi singur şi pentru a uni Duhul Meu veşnic al Tatălui mai aprofundat cu întreaga Mea fiinţă. (mt. 14, 23; mc. 06, 46-47;19 a)

EV. 121.capitol.

01] Dar au început să se întrebe mulţi care se aflau pe munte şi care au auzit poruncile Mele; chiar şi Helena şi Ouran s-au mirat şi au întrerbat cu mulţi alţii, spunând aşa: „Ciudat! Acum merge El să se roage şi să se pregătească pentru mâine! Cu cine mai poate El vorbi şi la cine se mai poate ruga? Nu este El, oare, făcând abstracţie de cunoaşterea Sa profundă, totuşi Fiinţa cea mai înaltă şi Dumnezeiască? Chiar pe Sine nu se va diviniza? Şi dacă ar face acest lucru, atunci se pune întrebarea: La ce bun? Ciudat! El merge să se roage şi să se pregătească pentru ziua de mâine, de parcă El, care este cea mai Înaltă fiinţă Dumnezeiască nu ar fi din abundenţă şi belşug pregătit pentru mâine! Ciudat, ciudat! Hm, hm, hm; ce să însemne acest lucru, aşa dintr-o dată!? Doar mai înainte a vorbit El, cum poate vorbi doar un Dumnezeu adevărat! De cea mai mică suflare a voinţei Sale depinde, dacă această lume există sau nu şi acum merge El Însuşi să se roage, ne spune să ne odihnim sau să ne culcăm sau să ne rugăm şi să ne pregătim pentru ziua de mâine! Deci, dacă El merge să se roage la o Fiinţă Dumnezeiască cunoscută, cu siguranţă, doar de El, atunci la cine să ne rugăm noi? La El sau la Fiinţa Dumneziască necunoscută, la care se roagă El acum?! Nu, acest lucru este mai mult, decât dacă noi am visa cel mai prostesc vis!‟
02] Aici se ridică Matael, puţin agitat şi spune cu voce tare, aşa, ca majoritatea să-l audă: „Ce vă daţi părerea, aşa cum îşi dă un orb părerea despre culori! O voi toţi, care sunteţi orbi aici şi vă aflaţi aşa, cu exepţia îngerului Rafael şi voi, ucenicii Săi vechi, care sunteţi încă foarte orbi şi prin urmare, proşti!
03] Nu poartă El aici, pe pământ, la fel ca şi noi toţi, carne şi sânge, din care s-a dezvoltat sufletul Său aşa ca şi al nostru, pentru a fi apt, să intre în legătura deplină cu veşnicul Duh Dumnezeiesc pur?
04] Dar Duhul din El este Dumnezeu, tot restul este om, aşa cum suntem noi oameni. Dacă El se roagă, atunci înseamnă cu alte cuvinte: El lasă ca partea Sa să fie pătrunsă de eternul Duh fundamental Dumnezeu, de unde provin şi toate celelalte spirite, ca şi imaginea în miniatură a soarelui în picătura de rouă a soarelui adevărat.

05] El este în Duhul Său adevăratul soare şi noi, împreună cu toate celelalte spirite, suntem doar imagini vii ai eternului soare de bază Dumnezeu. - Înţelegeţi acum, ce înseamnă, când spune El, că se roagă?"
06] Jarah şi Helena au înţeles cel mai repede; dar toţi ceilalţi nu se puteau orienta, pentru că încă aruncau sufletul şi spiritul în aceeaşi oală, aşa ca şi varza cu morcovii! Dar atunci a început Matael să le explice acest lucru şi mulţi au început să priceapă. Dar toţi au lăudat înţelepciunea profundă a lui Matael de nesperiat şi Helena a prins mâna lui Matael, a strâns-o la pieptul ei şi a spus: „Da, tu dragul meu soţ, dăruit de Dumnezeu, dacă înţelepciunea ta continuă tot atât de minunat, atunci aş vrea să ştiu, cât de tare te voi iubi eu la sfârşit! Dacă nu ne-ai fi sărit tuturor în ajutor cu înţelepciunea ta, atunci probabil că la sfârşit am fi început să ne îndoim de Dumnezeirea marelui Învăţător, făcând abstracţie de neauzitele fapte, pe care El le-a înfăptuit în faţa noastră. Dar, acum, totul este în ordinea deplină şi noi ştim acum cu toţii suficient de bine, la cine trebuie să ne rugăm şi pe cine trebuie să chemăm în deplina încredere!"
07] Spune Cireniu: „Atât cât de tare mă bucură faptul, că pe tine, prietenul şi fratele meu drag Matael, te ştiu acum bine, m-ar fi bucurat, totuşi, mai mult faptul, să te am în permanenţă în jurul meu! Căci dintre toţi în afară de înger, care vorbeşte acum cu Suetal, nu este nici unul, care de la bază este luminat în toate lucrurile ca şi tine! Cât de binecuvântat va fi acel popor, al cărui conducător vei fi şi al cărui conducător eşti de fapt deja! Dar să ne vedem totuşi mai des; căci ori voi veni eu la tine ori tu vei veni la mine!"
08] Matael prinde mâna bătrânului Cireniu şi spune aşa: „ Nobil Cireniu, noi vom înfăptui mână în mână şi motivul nostru de bază va fi, să fericim cât putem de tare poporul în numele Domnului! Noi ne vom îndrepta, într-adevăr, mai mult atenţia la popoarele, pe care le vom primi în subordine de la Domnul, spre binele lor spiritual, dar nici în domeniul natural nu se va putea plânge nimeni, mai ales atunci, când el se află o dată în ordinea duhovnicească.
09] În imperiul roman ar avea o astfel de conducere multă luptă cu greutăţile mari; dar într-o ţară mică este aceasta uşor de pus în practică şi statele mici şi fericite vor deveni oglinzi, în care se vor putea privi cele mari, dacă nu cumva au murdărie pe faţă şi dacă părul le este ordonat.
10] O oglindă este de obicei aşa de mare ca şi interiorul unei pălmi şi totuşi poate omul, dacă doreşte, să se vadă de la cap şi până în vârful picioarelor; deci tot aşa poate deveni o ţară mică o oglindă pentru un imperiu foarte mare. Dar, dacă o ţară mică ar dori să ia exemplu de la un imperiu mare, s-ar micşora cu totul şi pe toţi subalternii săi i-ar arunca spre cea mai mare stricăciune! De aceea este mai bine să fim o oglindă mică decât un uriaş, care se priveşte în aceasta! - Am dreptate sau nu, înalt Cireniu?"
11] Spune Cireniu: „Doar pe acela aş mai vrea să-l cunosc, care ar putea să nu-ţi dea dreptate! Tu ai tot timpul dreptate; căci din tine vorbeşte în permanenţă Duhul lui Dumnezeu trezit.
12] Dar uită-te la oraş! Mie mi se pare că focul este din ce în ce mai intensiv. La sfârşit poate că arde tot acest oraş important? Rafael al nostru ne-ar putea ajuta, dacă i s-ar spune acest lucru!?"

EV. 122. capitol.

01] Spune Jarah: „Oh, acest, acesta! Dacă el primeşte un semn de la Domnul într-un fel neobservat de noi, - căci altfel nu înfăptuieşte nimic! El mi-a fost dat spre a fi învăţătorul şi protectorul meu; dar dacă eu îi spun, ca el să înfăptuiască aia sau cealaltă pentru mine, atunci cu siguranţă că nu o face! Şi dacă eu vreau să aflu ceva de la el, nu spune numai nimic, ci mă întreabă imediat pe mine şi eu trebuie să-i povestesc, ceea ce am vrut să aflu mai înainte de la el. De aceea ar fi cu părere de rău în privinţa aceasta pentru fiecare cuvânt irostit. Mie îmi este foarte drag de el şi mi-ar fi de o mie de ori mai drag de el, - dacă ar fi puţin mai ascultător! El este într-adevăr cât se poate de prietenos, dar nu este bine să-l rogi pentru ceva; căci tot efortul este în zadar."
02] Spune Matael: „Aş vrea şi eu să văd, dacă nu-l voi putea convinge, să apere cel puţin câteva case de flăcările nimicitoare! Eu îl voi chema aici şi voi vedea, dacă minunata Jarah are dreptate în tot ceea ce rosteşte!"
03] După aceasta îl cheamă Matael pe Rafael lângă el şi îi spune aceste cuvinte: „Prietene, uită-te la oraş! Mie mi se pare, că se află sub flăcări chiar şi câteva colibe sărăcăcioase; dar dacă aşa stau lucrurile, atunci tu ai putea să impiedici aceasta!?"
04] Spune îngerul: „ As putea, dacă aş avea voie; dar voinţa mea este întru totul a Domnului şi eu pot să vreau doar ceea, ce El vrea. Dacă vrea Domnul, atunci tu nu poţi să te gândeşti la o clipă aşa de rapidă, în care eu sunt gata cu stingerea incendiului! Dar fără voinţa Domnului nu pot înfăptui nimic la fel ca şi tine; căci toate faptele miraculoase nu eu le-am înfăptuit, ci doar voinţa Domnului le-a desăvârşit prin mine.
05] Noi îngerii nu suntem după existenţa noastră nimic altceva decât consecinţa voinţei dumnezeieşti, sau noi suntem voinţa personificată a Domnului şi nu putem să înfăptuim nimic din noi înşine, pentru că putem să existăm şi să fim, ca fiinţe independente, fără a depinde de voinţa dumnezeiască, aşa cum tu nu poţi să-ţi imaginezi pentru ochii tăi o imagine a soarelui adevărat într-o oglindă, dacă înainte nu a picat o rază a soarelui adevărat pe suprafaţa oglinzii.
06] Dar pentru a înţelege mai bine fiinţa mea, te atenţionez asupra oglinzii concave, care a fost de fapt inventată din greşeală de binecunoscutul mecanic Arhimedes. Aceste oglinzi au calitatea naturală de a strânge într-un punct la distanţe precise rezele de soare care pică pe suprafaţa acesteia. Aceste raze de soare înghesuite într-un punct au o putere mai mare atât de căldură cât

şi de lumină decât raza simplă, iar punctul de ardere nu este mai mare decât diametrul a unor două degete care se află pe suprafaţa oglinzii, având măsurile şi diametrul unui bărbat.
07] Un astfel de punct de aredere are bineînţeles o putere de câteva mii de ori mai mare, atât în strălucire cât şi în ardere, decât naturala şi simpla rază de soare, dar totuşi nu este imaginabilă fără soare.
08] Ea, adică oglinda, adună razele soarelui într-un punct de ardere rapid şi eficient; dar fără soare îşi pierde puterea şi efectul şi rămâne doar cu calitatea, să strângă şi să intensifice razele soarelui, dacă acestea strălucesc pe suprafaţa sa; dar fără soare este efectul oglinzii concave egal cu zero.
09] Tot aşa suntem şi noi îngerii, cum am spus, în sine doar oglinzi concave spre adunarea şi îndesarea voinţei dumnezeieşti şi acolo unde noi înfăptuim, acolo înfăptuim doar prin punctul de ardere al voinţei dumnezeieşti şi prin urmare tu poţi vedea miracole peste miracole. - Înţelegi tu aceasta?‟
10] Spune Matael: „Oh, acest lucru îl înţeleg eu acum foarte bine, doar că nu am ştiut că Arhimede a fost inventatorul oglinzii concave; căci acest lucru se spune că a fost inventat mai întâi de un anume Hamerod şi după aceea mai departe de cunoscutul Thales, care se spune că a construit şi maşina de bliţuri!‟
11] Spune Rafael: „Foarte adevărat, dar Arhimed a fost un strungar şi a inventat de la sine oglinda concavă eficientă, cilindrul şi şaibele care produc bliţurile, cât şi acea maşină de ridicat prin folosirea fericită a unui şurub inventat de el, iar după inventarea acesteia a spus aşa: ‘Daţi-mi în afara pământului un punct stabil şi eu vă voi ridica întreaga lume din balamale!’
12] Dar din toate acestea reiese, că eu nu pot să urmez dorinţa ta cea bună. Dar dacă îmi va spune Domnul, atunci totul se va termina foarte repede. Din această pricină adresaţi-vă Domnului!‟
13] Spune Jarah: „ Pe Domnul nu putem să-L deranjăm acum; căci El ne-a poruncit liniştea, ori să ne rugăm, dacă rămânem treji. Şi acest lucruz ar trebui să-l facem; căci ceea ce El spune, o spune din motive bune. Ce ne interesează pe noi dacă arde întreg oraşul?! Domnul are motivele Sale dacă a lăsat ca acest lucru să se întâmple oraşului şi motivul este cu siguranţă unul cât se poate de bun şi plin de dragoste şi milă dumnezeiască. Dacă noi am vrea să schimbăm ceva, atunci nu am face ca lucrurile să meargă mai bine, ci, evident, doar mai rău; la timpul potrivit va înfăptui Domnul aceasta, chiar şi fără introducerea noastră. Însă cu Rafael al meu nu este şi nu rămâne nimic; căci fără voinţa Domnului este el un vas gol.‟

EV. 123. capitol.

01] Spune Matael: „O tu micuţă Jarah, tu! Uite, o astfel de înţelepciune nu aş fi căutat în carnea ta, pentru toate cerurile! Toate sunt bune aşa, draga mea ghenezariteancă; dar acum aş vrea să aflu de la tine, cum te rogi tu de fapt!‟
02] Spune Jarah: „Eu mă transfer cu toate gândurile şi simţurile în adâncurile inimii mele, unde este acasă dragostea mea pentru Dumnezeu. Prin aceasta primeşte hrană dragostea sfântă, aşa cum tu arunci pe un jar, care nu mai arde în flăcări, lemene bune, uscate şi care ard uşor.
03] Lemnele vor trezi jarul, aşa că va începe să dea drumul unor flăcări mici asupra sa; aceste flăcări vor cuprinde lemnele şi după aceea totul se va schimba într-un foc luminos şi peste tot va fi lumină şi peste tot se răspândeşte căldura vieţii în inimă. De abia atunci vorbeşte spiritul treaz asemănător lui Dumnezeu în inimă:
04] ‘O Tu, Tatăl meu sfânt din ceruri! Numele Tău este sfânt! La nişte păcătoşi ca şi noi, săracii întru totul morţi şi întunecaţi, să vină dragostea Ta de Tată! Doar voinţa Ta să se întâmple atât pe acest pământ al Tău cât şi în toate cerurile Tale! Dacă am păcătuit împotriva ordinii Tale sfinte şi veşnice, atunci iartă-ne o astfel de prostie necugetată şi ai răbdare şi fii tolerant, aşa cum suntem şi noi toleranţi şi avem răbdare cu aceia, care au păcătuit într-un anume fel împotriva noastră! Nu lăsa să se întâmple, ca în slăbiciunea cărnii noastre să fim ispitiţi peste măsură de lume şi de diavol, ci salvează-ne Tu prin mila Ta cea mare şi prin dragoste de toate relele, care ar putea să tulbure şi să slăbească dragostea noastră pentru Tine, o, sfânt, înalt şi bun Tată! Dar atunci când ne este foame şi sete, spiritual şi trupeşte, atunci dă-ne Tu, bun şi iubit Tată, după măsurile Tale sfinte, ceea ce necesităm noi zilnic! Doar pentru tine toată dragostea, toată lauda şi slava pe veci, veci!’
05] Iată, aşa numesc eu rugăciunea, dar care este valabilă în faţa lui Dumnezeu doar atunci, dacă mai înainte s-a aprins dragostea pentru Dumnezeu în flăcări luminoase şi fierbinţi în adâncurile inimii, aşa cum am explicat eu mai înainte şi prin aceasta s-au unit toate gândurile şi simţurile în centrul dumnezeiesc al inimii; dacă lipseşte acest prim act, atunci este orice rugăciune cu nişte cuvinte frumoase o urâciune în faţă de Dumnezeu şi nu va fi privită sau ascultată.
06] Căci Dumnezeu este un Duh şi de aceea trebuie să te rogi la El în spiritul iubirii şi în lumina strălucitoare de flăcări a adevărului. - Înţelegi tu acum, ce înseamnă să te rogi în adevărul deplin după înţelegerea şi simţurile mele?‟
07] Spune Matael: „O tu minunată fată! Cine ar fi căutat la tine o astfel de înţelepciune profundă!? Într-adevăr, eu aş putea să devin un ucenic şi mie nu-mi este deloc ruşine, să mărturisesc acest lucru cu voce tare făţă de toată lumea! De abia acum înţeleg eu poposirea ta permanentă lângă Domnul şi vice versa, aşa cum spun romanii! Mie mi se pare că ai fost în scurt timp trezită de Domnul la fel ca şi mine?!‟

08] Spune Jarah: „Cine îl iubeşte pe Dumnezeu Domnul mai presus de toate, acela va fi trezit de îndată şi cu uşurinţă; dar cine îl caută cu înţelegerea, pentru a-L iubi, atunci când l-a găsit cu înţelegerea sa, acela a început o lucrare mare şi în zadar, cu care nu va mai ajunge la capătul dorit pe această lume. Tot aşa ai ajuns şi tu repede la lumina intensivă a milostivirii lui Dumnezeu; căci în inima sufletului tău a ars tot timpul un foc, cu toate că trupul tău a fost stăpânit pentru un anume timp de spiritele acelea rele!‟
09] Spune Matael: „Da, copil dumnezeiesc, tu ai putea avea dreptate! Eu îl iubesc pe Dumnezeu deja din copilărie mai presus de toate, de aceea m-au introdus bătrânii mei în templu, unde de abia atunci a început să se preschimbe carnea mea într-o adevărată maşinărie a iadului, dar sufletul meu a rămas ceea ce a fost de la bun început. Dar despre aceste lucruri nici un cuvânt mai departe; căci eu nu-mi aduc aminte cu drag de acele clipe trăite. - şi acum spune-mi tu, draga mea Helena, cum îţi place ţie această fată înţeleaptă! Nu este de mirat, ce grad înalt al înţelepciunii are aceasta fată!?‟
10] Spune Helena: „Unde şi cine sunt părinţii ei?‟
11] Spune Matael: „Na, na, toate aceste sunt cunoscute şi tu l-ai văzut pe tatăl ei Ebahl, care este birtaş în Ghenizaret, aici şi chiar seara l-ai văzut şi ai vorbit tu cu el jos, în cele trei cabane ale voastre! Ai uitat tu deja acest lucru? Spune-mi mai bine, cum îţi place înţelepciunea de remarcat a acestei fetiţe şi dacă nu simţi dorinţa vie în tine la fel ca şi mine, să fii atât de înţeleaptă ca şi ea, această micuţă drăgălaşă şi minunată! Într-adevăr, eu cunosc multe, - dar acest copil ştie şi mai multe! Eu văd în mintea mea, cum pieptul ei inocent ascunde lucruri, despre care noi nu avem nici măcar cel mai mic habar. Dar Rafael nu pare să fie în atenţia ei! Cum îţi plac toate acestea, minunata mea soţie Helena?‟
12] Spune Helena tristă, în loc să fie bucuroasă şi binedispusă: „O Matael al meu, până aici nu va ajunge niciodată săraca Helena! Se pare de parcă inima Atotputernicului se află în inima acestei fete; căci acestea sunt cunoştinţe din sfera interioară a vieţii dumnezeieşti în om, aşa cum se pot afla doar din gura Creatorului! Aşa este cât se poate de uşor de înţeles, de ce nu-i dă prea multă importanţă îngerului; căci ea se aseamănă în înţelepciunea cea dreaptă cu el, aşa cum un ochi seamănă cu celălat. Nu ne putem îndoi că îngerul posedă o putere şi o forţă extraordinară din Domnul; dar dacă el este mai puternic în înţelepciunea adevărată din dragostea pentru Dumnezeu decât această fată, în această privinţă mă îndoiesc eu.
13] Eu aş începe o discuţie cu ea, dacă nu aş avea un respect atât de mare faţă de înţelepciunea ei! Căci unul ca noi poate să spună doar un cuvânt greşit şi am primi o corectare din gura ei, că o viaţă întreagă nu am mai avea curajul, să lăsăm măcar un cuvânt să treacă peste buzele noastre.
14] Dacă această fată ar fi una săracă, atunci aş vrea eu să-i dăruiesc toate comorile pe care le am la mine; dar după îmbrăcămintea costisitoare pare a fi un copil al unor părinţi înstăriţi şi un cadou din partea mea nu ar fi binevenit şi mai ales din pricina înţelepciunii profunde, care şi aşa va desconsidera mai mult decât noi valorile materiale şi mai ales eu, care nu sunt în stare s-o ajung în înţelepciune cu nici cea mai mică picătură!
15] Mie îmi este nespus de dragă această fată; dar în apropierea ei îmi este totuşi teamă şi frică.
16] Dar pentru vorbele pe care le-a rostit în legătură cu faptul, cum să te rogi la Dumnezeu, îi datorez multe mulţumiri; dar cum îmi voi putea arăta mulţumirile acestui copil minunat?‟
17] Spune Jarah, care a discutat cu Rafael: „Minunată şi înaltă regină, iubeşte-mă, aşa cum te iubesc eu, - de mai mult nu este nevoie! Ce sunt pentru mine toate comorile lumii, ştii foarte bine şi ai rostit mai înainte acest lucru cât se poate de înţelept; şi dacă ar depinde într-adevăr ca noi să ne salutăm reciproc cu comori materiale dure, atunci cu siguranţă că eu aş putea să-ţi dăruiesc comori mai mari, decât tu mie. Dar ce sunt toate aceste măreţii lumeşti faţă de o scânteie mică a dragostei adevărate şi vii în inimile noastre pentru Dumnezeu!? Prietenă, această comoară trebuie s-o păstrăm, s-o păzim şi să ne ocupăm de ea în inima noastră, ca să nu devină străină de noi! Dacă posedăm aceasta în minunăţie mare, atât în puritate cât şi în intensitatea vieţii, atunci posedăm mai multe, decât sunt în stare să înţeleagă toate cerurile laolaltă! - Înţelegi tu aceasta?‟

EV. 124. capitol.

01] Spune Helena: „Ceea ce ai vorbit tu atât de drept mai înainte, am înţeles eu foarte bine; doar un singur lucru nu-l înţeleg şi acesta este, cum de ai devenit tu atât de înţeleaptă!‟
02] Spune Jarah: „Acest lucru nu este treaba ta; căci este treaba Domnului, care seamănă între oameni, după capacitatea fiecăruia, calităţi milostive, aşa cum un semănător seamănă grâu pe un teren bun. Acolo unde sămânţa pică pe un pământ bun, acolo aduce repede şi uşor roade minunate. Părerea mea este, că şi inima ta este un pământ bun!?‟
03] Spune Helena: „Ar trebui să fie; dar eu am trăit un timp prea îndelungat în lumea păgână întunecată, care încă mai răsună ca şi un ton greşit de pe o harpă. Acum cunosc eu într-adevăr adevărul şi a devenit pur şi simplu viaţa mea; dar gândeşte-te la poporul meu mare de acasă, care încă ţine de lumea păgână şi a idolilor din aceasta! Ce efort ne va costa pe noi, să le dăruim poporului o altă lumină şi să-l îndreptăm de superstiţiile vechi! Dacă voinţa lui Dumnezeu măreaţă nu ne susţine cât se poate de mult, atunci noi nu vom înfăptui nimic sau doar foarte puţin!‟
04] Spune Jarah: „Dar tu ai fost împreună cu tatăl tău o păgână şi totuşi nu a costat mult efort şi lucru, să te atragem de partea adevărului pur!‟
05] Spune Helena: „Eu nu pot să mă compar cu înţelepciunea ta în materia lucrurilor spirituale; dar pe lume există lucruri diferite şi de obicei acestea au legătură cu diferitele religii ale oamenilor, care sunt cu mult mai greu de înlăturat decât eroarea a unei învăţături greşite.

06] Mai întâi ai de-a face cu preoţii, care şi-au format învăţătura zeiilor, ca să le aducă cele mai bune venituri şi pe lângă aceasta să dureze multă vreme. Dar cei din templu au nevoie de foarte multe lucruri şi le dau multor artişti şi meseriaşi de lucru şi slujitorilor şi robilor. Aceşti oameni trăiesc din temple şi pierd cu desfiinţarea templului slujba şi pâinea lor zilnică. Ce gălăgie vor face aceştia!?
07] Dacă acestor oameni li s-ar putea da altceva de lucru, atunci poate că ar merge mai bine şi mai uşor; dar de unde să încerci să le dai miilor o ocupaţie într-o împărăţie nu prea mare şi de unde să luăm pâinea pentru toţi aceşti oameni!? Pentru mai multe zile nu vom fi în încurcături; dar acestea se vor întâmpla în mai mulţi ani! De unde să luăm şi să rămânem întregi şi plini de vorbe!?
08] Pe lângă aceasta au preoţii cea mai mare putere asupra popoprului şi sunt oamenii cei mai bine priviţi; atunci ar putea preoţii răi să spună poporului că zeii l-au blestemat şi atunci vom vedea noi, cum vom scăpa în acel timp cu pielea nevătămată din ţară. - Iată, prietena mea, acestea sunt lucruri, care ne obligă să gândim! Cum am spus, doar un ajutor minunat din partea Domnului ne poate oferi un sfat înţelept!
09] Va fi greu ca lumina din ceruri să se răspândească aici, în împărăţia evreilor, deoarece vechea învăţătură a lui Moise este amestecată cu tot felul de înşelătorii şi neadevăruri, prin care preoţii s-au făcut bogaţi şi trăiesc acum mult prea bine. Pe lângă aceasta însă se pricep preoţii mult prea bine, să înfăptuiască lucruri murdare cu cei puternci şi aşa devin preoţii cei răi de neînlocuit din pricina motivelor politice.
10] Cei puternici le îngăduie, de obicei, prea multă libertate şi privilegii, prin care preoţii câştigă poporul de partea lor, prin tot felul de înşelătorii şi la sfârşit, cei puternici trebuie să zâmbească plăcut, dacă nu vor să fie cu totul pierduţi. Sub astfel de împrejurări este greu să fii stăpânul unui popor. La sfârşit trebuie să fi chiar mulţumit, că este voie să te joci de-a stăpânul, cu toate că de multă vreme nu mai eşti unul adevărat.
11] Crede-mă, stăpânii adevăraţi ai poporului şi ale popoarelor sunt de multă vreme preoţii şi împăraţii, regii şi prinţii sunt doar cerşetorii lor secreţi şi chiar dacă mulţi ar vrea ca lucrurile să mergăm mai bine şi să-i trimită pe slujitorii templului bine îmbrăcaţi şi hrăniţi în pustiu, nu este posibil acest lucru! Nu se poate face aceasta şi într-un fel uman nu se poate chiar deloc; şi iată, dacă mă gândesc eu doar la aceasta, mi se ridică părul în cap! - Poţi tu să pricepi această greutate a lucrurilor?"
12] Spune Jarah: „Foarte bine şi eu mai ştiu şi faptul, că nu totul ce este lemn se poate rupe peste genunche; dar mai se adaugă şi faptul, că la noi, oamenii, nu sunt multe lucruri posibile, ceea ce la Dumnezeu şi ajutorul Său este uşor realizabil!
13] De aceea înfăptuieşte tu ceea ce poţi şi lasă tot restul în seama Domnului, căci totul va ajunge la capătul cel bun şi mult dorit!
14] După aceea îl ai şi pe Matael, care este înzestrat de Domnul cu multă înţelepciune, forţă şi putere şi pe lângă el îi mai ai pe cei patru colegi ai săi, care sunt aproape la fel de puternici; aceştia vor înfăptui multe cu timpul şi de aceea poţi fi liniştită!
15] Şi dacă Matael îşi începe învăţătura, aşa cum a făcut-o la tine, atunci nu va fi prea greu să aducă de partea sa preoţii, pe care îi va putea însărcina cu noua slujbă; şi ei vor face toate demersurile mai departe la popor. Dar în ceea ce are de-a face cu artiştii şi meseriaşii, îi vor putea preoţii schimbaţi să-i folosească la alte lucrări!
16] Dar dacă tu, dragă prietenă, la întoarcerea ta, vei alunga toate erorile vechi, este de înţeles, cum ţi se pare ţie, că-ţi va fi răsplătită această muncă şi efortul mare.
17] Înţelepciunea cea dreaptă din Dumnezeu trebuie să fie capabilă să găsească mijloacele potrivite; dacă nu ştie, nu este încă pentru multă vreme înţelepciunea reală din Dumnezeu. Ceea ce se poate El înfăptui cu un singur om, aceasta trebuie să fie posibil cu o mie, doar că necesită mai mult timp şi răbdare decât la un singur om; dar totul poate funcţiona cu timpul şi cu mijloacele bune. La o singură lovitură nu pică un pom şi cu o găleată de apă nu se goleşte o fântână întreagă. Şi aşa se întâmplă peste tot; voinţa bună, timpul şi mijloacele potrivite pot muta munţii din loc şi pot seca o mare întreagă!
18] La Dumnezeu nu este nimic imposibil; acolo unde ajută El spiritual şi natural, merge totul perfect! De aceea fi alinată şi ai încredere în Dumnezeu şi totul va merge cu mult mai bine, decât îţi poţi imagina tu acum! - Spune tu, dragă Matael, dacă am sau nu dreptate!"

EV. 125. capitol.

01] Spune Matael: „Într-adevăr, cine va contesta acest lucru; dar mult prea iubita mea soţie îşi imaginează acest lucru mult prea imenes de greu! Da, nu va fi un lucru uşor, - dar nici pe departe nu este o cocină plină de gunoi, care se spune că a fost curăţată de uriaşul Hercule într-un timp foarte scurt! Mie nu-mi este deloc frică şi sunt de părere, că acest lucru va merge cât se poate de uşor cu ajutorul Domnului!"
02] Spune Helena: „Acest lucru îl sper şi eu; dar eu îmi cunosc poporul şi toată organizarea străveche a ţării şi eu îţi spun, că printre ei, adică printre oamenii împărăţiei mele, este foarte greu să fi şi să rămâi om!
03] Este mai uşor să combaţi erorile oamenilor, dar, în schimb, este o lucrare imens de grea să te lupţi cu fanatismul întărit ca şi cu un diamant de superstiţii, pe care preoţii l-au înviat şi mai mult prin tot felul de miracole aparente.

04] Trebuie să se înfăptuiască miracole şi atunci se pune încă întrebarea, dacă prin aceasta se va câştiga poporul! Prin aceasta l-am lua dintr-o superstiţie şi l-am băga în alta, dacă nu se va da lumina cea dreaptă, pentru ca aceştia să poată deosebi un adevărat miracol de altul aparent; dar cum se poate face aceasta, dacă nu cunoaştem în nici un fel fiinţa miracolelor aparente?!
05] Dar bătrânii preoţi, care au înfăptuit atâtea miracole aparente, spre întărirea înşelătoriilor lor, nu-şi vor schimba în vreun fel spusele lor! Căci dacă ar face acest lucru, atunci tot poporul se va năpusti asupra lor şi îi va rupe în bucăţi; deoarece un popor întreg şi mare este cu mult mai greu de format decât un singur om.
06] Pentru preoţii cei bătrâni trebuie gândit altceva şi poporul nu trebuie pregătit dinainte pentru o astfel de schimbare imensă şi noi vom putea vorbi de noroc, dacă în zece ani am ajuns atât de departe, ca noi să putem vorbi cu poporul despre lucrurile spirituale!
07] Ştii tu, dragul meu soţ Matael, eu nu mă îndoiesc nici o clipă de înţelepciunea ta cea mare şi nici de ajutorul necesar şi extraordinar al Domnului; dar eu cunosc toate greutăţile, care se vor pune înaintea noastră, ca nişte uriaşi şi este cât se poate de posibil faptul, dacă noi nu vom căuta din nou oamenii străini!
08] Cât de pură şi dumnezeiască este această învăţătură şi cât de fericită de face; dar lumea este mult prea adânc afundată în nenorociri şi după părerea mea va fi un lucru greu, să le predici diavolilor din iad Evanghelia păcii a lui Dumnezeu!"
09] Spune Matael: „Oh, nu va fi un lucru uşor; dar noi vom fi cu mult mai bucuroşi atunci când ne va reuşi aceasta cu ajutorul Domnului! Dar trebuie să ne reuşească, chiar dacă întreg pământul se va sfărâma! Căci eu sunt un astfel de om; ceea ce mi-am propus o dată, trebuie dus la bun sfârşit! - şi acum să vorbim despre cu totul altceva!"
10] Spune Ouran: „Aveţi dreptate, dacă îndreptaţi discuţia spre cu totul altceva! Între timp, am tras un somn mic dar cât se poate de întăritor şi în vis am văzut lucruri minunate, dar de câtva timp am auzit discursurile voastre şi eu vă spun vouă, că micuţa (Jarah) are dreptate şi tu, fiul meu Matael ai dreptate; dar teama fiicei mele, chiar dacă este motivată, este, totuşi, puţin cam înfumurat!
11] Eu îmi cunosc poporul ca şi pe mine însumi! În mare parte sunt negustori, fac cunoştinţă cu tot felul de popoare şi pe lângă aceasta şi cu obiceiurile, datinile şi religiile lor. În interiorul ţării există comunităţi, care încă ţin mult la Oracolul lor; dar pe coastă puteţi să cumpăraţi de la ei zeii pentru câţiva bănuţi. Preoţii au o reputaţie proastă pentru majoritatea oamenilor şi filozofia i-a ridicat deja de mult din aşa o idolatrie.
12] În Taurien, pe partea sudică care se află sub domnia mea, s-a terminat deja de multă vreme cu idolii, iar mult a ajutat la aceasta poetul roman Ovid prin metaforele sale - prin care el a făcut de râs, într-un fel poetic, toţi zeii-. Plato, Socrate şi Aristotel sunt zeii acestor timpuri şi la aceştia prinde cel mai uşor rădăcini această învăţătură; căci aceşti trei înţelepţi predică doar despre un Dumnezeu adevărat şi alungă idolatria reală cu totul şi privesc aceasta, ca fiind calitaţile singurului Dumnezeu adevărat şi veşnic.
13] Doar noi nu am fi venit aici în ţara evreiască, dacă nu am fi auzit, că în templul din Ierusalim se află aproape vizibil unicul şi adevăratul Dumnezeu, pe care, mai ales Plato îl descrie în simposionul său şi cum se poate împreuna spiritual omul cu acest Dumnezeu adevărat! Întregul meu popor ştie câte ceva şi pe această ştiinţă se poate construi ceva drept!
14] Bineînţeles că m-aş fi lăsat iniţiat, în Ierusalim, în toate lucrurile şi dacă aş fi găsit ceva satisfăcător acolo, atunci aş fi dus de îndată ceea ce am găsit poporului meu. Că am venit, însă, aici, imediat la fierar şi nu la ucenic - iar în privinţa aceasta nu mai există nici un dubiu din tot ceea ce am trăit, am auzit şi am văzut aici -, este probabil pentru voinţa noastră sinceră şi serioasă un act al milostivirii libere a lui Dumnezeu, Domnul, de care noi nu ne vom lăuda şi nu-i vom fi vreodată demni. Dar o lucrare cu mult mai uşoară o vom avea acasă, pentru că la fiecare ajutor dumnezeiesc încercat aici, suntem prezenţi!
15] Noi, draga mea fiică, nu am căutat atât, cât am găsit noi acum. Dacă am fi găsit noi mai mult decât în simposioanele lui Plato, ne-am fi întors nemărginit de fericiţi acasă. Ce este acum, când noi am găsit aceea, despre care nu a visat nici măcar Plato în simposioanele sale?! Acum ne vom întoarce noi cu mare bucurie înapoi acasă şi le vom vesti popoarelor mirate, ce am trăit noi în căutarea noastră, ce am văzut şi ce am auzit noi! Eu trebuie să vă spun acum, că mă bucur din toată inima pentru aceasta!
16] Eu nu înţeleg, de ce tu, Helena, ai putut să cazi pradă unei asemenea spaime!
17] Eu nu pot să contest faptul că motivul tău a fost întemeiat; dar nu se potriveşte pentru ţara noastră, ci mai mult pentru ţara evreilor, pe care, cunoscând-o mai îndeaproape, este plină de înşelătorii, plină de dorinţa de a domni şi voinţă rea. Aici, ar putea să fie justificată teama ta mai mult decât la oamenii mei asemănător unor miei! - Ce părere ai tu, dragul şi respectatul meu fiu, Matael?"
18] Spune Matael: „Sunt întru totul de părerea ta; căci în templul din Ierusalim se întâmplă grozăvii şi ciudăţenii şi ar fi mult prea îndrăzneţ, să apari acolo cu această învăţătură! În templu, unde o dată s-a aflat vizibil Duhul lui Iehova în sanctuar, domneşte acum totul, ce se poate numi groaznic şi rău; doar de ce este dumnezeiesc nu mai există nimic în realitate, ci doar numele gol! Şi preoţii sunt lupi şi hiene în piei de oaie. Când o să fim o dată între noi, vă voi povesti eu multe, deoarece şi eu am aparţinut templului! Dar, acum, să lăsăm aceasta deoparte; căci aici există lucruri mai bune de discutat decât despre templul fără Dumnezeu din Ierusalim!

19] Cu draga mea Jarah mai trebuie să vorbesc eu; căci ea ascunde încă în pieptul ei secrete, dintre care nouă nu ne-ar trece nici măcar unul prin cap! Jarah, povesteşte-ne despre întâmplările tale!‟

EV. 126. capitol.

01] Spune Jarah: „Oh, eu vi le povestesc cu plăcere, - dar voi nu veţi crede ceea ce voi spune! Tu, dragul meu Matael, cunoşti destul de bine toate stelele; dar eu poate le cunosc mai bine, ce bineînţeles că nu este meritul meu, ci doar o milă pură şi extraordinară a Domnului. Aşteaptă, eu te voi întreba ceva! Dacă îmi poţi da un răspuns satisfăcător, atunci ştii tu la fel de multe ca şi mine; dar dacă rămâi în spate cu răspunsul tău, atunci voi fi liberă să-ţi spun câte ceva, din ceea ce ştiu eu. - După părerea ta, ce crezi că sunt stelele acelea mici de pe cer?‟
02] Spune Matael: „Draga mea Jarah, această întrebare este foarte ciudată! Ceea ce are de-a face cu soarele, cu luna şi mai multe alte stele, la acestea aş putea să-ţi dau un răspuns; dar până la o stea fixă nu am ajuns cu vederea mea sufletească. Eu presupun, că sunt lumi îndepărtate, aşa cum şi Domnul le-a menţionat o dată; dar cum sunt acestea în fond şi la urma urmei şi cum este natura şi construcţia lor, acest lucru bineînţeles că nu ţi-l pot spune şi de aceea te-aş ruga foarte mult, dacă ai putea să-mi spui câte ceva despre acest subiect!‟
03] Spune Jarah: „Dragă Matael, dacă tu nu poţi crede, că eu am vizitat câteva stele cu carnea şi sângele meu, atunci îţi foloseşte puţin sau deloc povestirea mea! Dar dacă poţi să crezi, atunci îţi voi putea spune eu câte ceva!‟
04] Spune Matael: „Dragul meu copil, credinţa este pusă aici la o încercare grea, pentru că nu există nici o modalitate psihologică. În spirit, într-o anume fericire a sufletului tău este posibil aşa ceva şi eu te voi crede cu drag, ceea ce tu îmi vei povesti despre steaua fixă şi îndepărtată; dar când îmi spui ‘cu carnea şi sângele’, atunci draga mea, nu pot crede deja de la început şi povestirea, care este în sine adevărată şi reală, pierde mult adevăr efectiv, cu toate că faptul în sine pare imposibil.‟
05] Spune Jarah: „De ce să nu fie posibil faptul că eu m-am aflat pe o stea fixă cu piele şi păr şi cu carnea şi sângele meu? Nu sunt la Dumnezeu posibile toate lucrurile?‟
06] Spune Matael: „Oh, bineînţeles, la Dumnezeu nu este nimic imposibil; dar Dumnezeu a aşezat totul într-o anumită ordine şi această ordine este o lege, pe care El o respectă cel mai mult, căci altfel întreaga creaţie nu ar mai exista în clipa următoare. Domnul înfăptuieşte aici multe miracole, dar totuşi, pentru cei care observă, înfăptuieşte El în interiorul ordinii Sale veşnice şi sfinte.
07] Când în această seară s-a rostit dorinţa ca ziua să se prelungească, nu a oprit El într-adevăr pământul sau adevăratul soare - ceea ce după propriile Sale cuvinte ar fi împotriva ordinii - şi dacă ar face aşa ceva, atunci toată viaţa de pe acest pământ s-ar afla la cea mai mare ananghie. Cine nu ar fi nimicit prin azvârlirea puternică, acela cu siguranţă şi-ar găsi moartea pe ţărâmul inundat de valuri imense.
08] Iată, aşa cum cunosc eu pământul, regiunile sale de aer, ştiu bine că la înălţimea de zece ore deasupra noastră nu mai poate rezista nici o fiinţă vie, aşa cum nu poate un peşte, cu toate că peştele trăieşte mai mult în afara apei decât un om la zece ore de mers drept în sus de la solul pământului. Doar gândeşte-te la distanţa nemărginită de la acest pământ până la una dintre acele stele fixe!
09] Chiar şi distanţa soarelui de la noi, pe care sufletul meu liber o poate măsura cu exactitate, este o grozăvie; o săgată aruncată ar avea de zburat cu aceeaşi viteză constantă mai mult de cincizeci de ani, până când ar ajunge la soare. Dar după simţul sufletului meu nu prea sigur este următoarea stea fixă de zece ori o sută de mii de ori mai îndepărtată de noi decât este soarele şi zborul unei săgeţi ar dura un timp de zece ori o sută de mii ori cincizeci de ani! Dar dacă un om s-ar mişca aşa de repede ca şi o săgeată aruncată, atunci aerul care l-ar întâmpina pur şi simplu l-ar rupe în bucăţi; ce s-ar întâmpla cu el, dacă, adică omul, ar traversa spaţiul în câteva clipe?! Ce s-ar întâmpla din carnea şi sângele său?!
10] Iată, aceste legi ale naturii sunt date de Dumnezeu şi se pot ignora doar cu întreaga natură; dar atâta vreme cât există natura, atâta vreme există şi legea de neclintit. Nu pot exista excepţii; căci chiar şi cea mai mică modificare ar aduce un dereglaj în toate lucrurile naturii, care sunt toate legate una de cealaltă ca şi verigile unui lanţ. Dar la un lanţ poate să se rupă doar o singură verigă şi lanţul nu mai se poate închide! Aici ai tu motivele mele, din care deocamdată nu-mi va fi uşor, să cred, că tu ai vizitat într-adevăr cu carnea şi sângele tău câteva stele fixe.
11] La Dumnezeu sunt multe lucruri posibile, ceea ce acum nu pot înţelege cu toată înţelepciunea mea; dar spusele tale, draga mea Jarah, se îndreaptă totuşi prea mult în domeniul extraordinarului şi eu nu pot să cred că este adevărat, până când tu nu-mi vei arăta şi îmi vei explica motivele, care sunt compatibile cu ordinea veşnică a lui Dumnezeu.
12] Dar, de aceea nu trebuie să fii supărată, căci nu contest întru totul cele spuse de tine; dar că din motivele pe care ţi le-am arătat, care nu sunt apucate din aer, nu pot să spun că ceea ce ai spus este cu totul greşit. Dar poate că tu ai dovezi clare, ceea ce eu nu pot ştii! Dacă ai dovezi, atunci rosteşte-le, şi pe viitor, eu nu mă voi mai îndoi de nimic, din ceea ce tu îmi vei spune!‟
13] Spune Jarah: „Da, da, eşti, într-adevăr, un bărbat înţelept şi peste măsură de inteligent; dar toate, tu nu le înţelegi încă! Iată, dacă s-ar putea face ceva cu Rafael, atunci ar putea cu uşurinţă

să-mi aducă câteva lucruri din natură, pe care eu le-am adus aici pe pământ pentru amintire şi mărturie, că am fost într-adevăr acolo; dar cu Rafael nu se poate face nimic şi de aceea nu pot să vă ofer eu vouă această dovadă. Tu ai mai putea avea dubii, ca un om natural, în provenienţa acestor dovezi; dar sufletul tău umplut cu Duhul dumnezeiesc va recunoaşte cel puţin uşor, că acele dovezi şi amintiri nu aparţin acestui pământ. Căci sunt valoroase şi minunate, iar tot ceea ce are pământul valoros este un adevărat gunoi împotriva amintirilor mele. Ar fi o podoabă regească de o valoare neestimabilă! - Dar să lăsăm aceasta deoparte; în est începe să se lase ziua! Sabatul începe şi este bine, ca să ne pregătim pentru această zi a Domnului!"
14] Spune Matael: „Tu ai pe deplin dreptate; dar astăzi nu vom mai auzi de nici o dovadă a plimbării tale corporale pe câteva stele fixe!?"
15] Spune Jarah: „Cum am putea face? Doveziile tale contrarii sunt prea tari şi motivate, în ordinea dumnezeiască de neschimbat şi eu nu pot să-ţi dau o altă dovadă pentru vizitarea mea corporală pe aceste stele fixe, decât că lui Dumnezeu îi sunt posibile toate lucrurile, chiar şi acelea, care sunt imposibile pentru raţiunea omenească.
16] Ai măsurat sau ai numărat timpul, în care Domnul prin Rafael al meu a tras din mijlocul mării corăbiile lui Ouran la ţărâm? A păţit cineva ceva la o astfel de tragere rapidă? De cât timp a avut nevoie Rafael, pentru a aşeza corturile lui Ouran şi toate celelalte lucruri, care în mare parte erau fragile, de pe vas pe ţărm şi aceasta în cea mai mare ordine?
17] Nu ai observat scrisul rapid al lui Rafael?! Nu este aceasta totuşi un contrast în privinţa legilor natrurii, privind sever şi totuşi s-a întâmplat acest lucru sub ochii tăi?! Poţi tu să spui după dovada aceasta, că este imposibil?!
18] Iată, eu îţi pot spune, pentru că eu, cum nici un muritor de pe acest pământ, am trăit trupeşte, că în spaţiul nemărginit există sori atât de mari, care, dacă ar fi fără conţinut, ar avea în sine un spaţiu mai mare, decât este tot spaţiul cerului, pe care tu îl poţi vedea de la prima stea fixă şi până la a doua şi a treia distanţă! Aceste corpuri solare imense, în jurul cărora se învârt nenumărate sori planetare şi centrale, se mişcă acestea din pricina hranei în jurul unui corp şi mai mare solar şi mişcarea este atât de mare, că tu nu ai fi în stare să-l ajungi cu gândul!
19] De aici pâna la prima stea fixă îndepărtată, la distanţa a doua, a treia şi a patra n-ar dura zborul nici măcar şapte clipe şi noi cu soarele şi cu sorile planetare centrale, care se învârt în teritorliul sorilor centrale de mai sus menţionate, se învârt la fel de tare şi acest lucru se întâmplă după legea naturii şi după calculele înalte! Simţi tu ceva din aceasta, sau te împiedică un corp stelar sau pe noi înşine, dacă într-o singură clipă noi zburăm o astfel de distanţă nemăsurată din spaţiul nemărginit al creaţiei?
20] Dar dacă acele corpuri stelare pot să existe şi să parcurgă drumul lor într-o viteză de neimaginat, cu cât mai uşor este posibil, dacă Domnul vrea, să se mişte un corp ca şi al meu!?
21] Înţelegi tu acum cât de cât, că eu am călătorit cu trupul meu într-adevăr la câteva stele fixe din apropiere?"
22] Spune Matael: „O fată, în tine se odihneşte un cer întreg al înţelepciunii şi eu încep să cred în posibilitatea spuselor tale extraordinare! Dar să nu mai vorbeşti nimic despre aceasta, căci sufletele noastre nu sunt încă destul de lărgite, pentru a înţelege astfel de măreţii; pentru acestea aş avea eu însumi nevoie de mai mulţi ani, cu toate că sufletul meu este deschis."

EV. 127. capitol.

01] După aceea nu mai spune nici un cuvânt Matael şi se gândeşte în tăcere la spusele Jareih şi Helena şi Ouran o privesc tăcut pe Jarah, cuprinşi de cea mai adâncă uimire; Jarah însă mai priveşte oraşul cuprins de flăcări şi aşteaptă cu mare dor întoarcerea Mea. Este cât se poate de liniştit pe munte, doar în casa lui Marcu este agitaţie pentru oaspeţii anunţaţi, adică pentru Faustus şi Corneliu, iar dimineaţa se instalează din ce în ce mai tare.
02] Aproape o oră a fost linişte pe munte, în afară, de cum am mai spus, că în casa lui Marcu era agitaţie mare din pricina oaspeţiilor anunţaţi, dar şi din cauza celor, care, cu siguranţă, vor apărea din oraşul nenorocit.
03] Dar la acea linişte au adormit mai mulţi către dimineaţă. Chiar şi Cireniu, Iuliu, băiatul Josoe şi alţi slujitori înalţi ai statului, care se aflau în compania lui Cireniu, au adormit; dar cei treizeci de farisei tineri, care priveau cu atenţie spre oraşul cuprins de flăcări, au rămas treji şi discutau despre cele auzite şi văzute, iar tot acelaşi lucru s-a întâmplat cu cei doisprăzece, cu Suetal, Ribar şi Bael al lor.
04] Matael, Helena, Jarah, Ouran şi cei patru care au fost cu Matael pe numele Rob, Boz, Micha şi Zahr au rămas treji şi erau plini de gânduri măreţe; dar ei tăceau şi se gândeau la ceea, ce a vorbit Jarah către ei şi nu au avut curajul, s-o întrebe mai departe. Dar şi Jarah s-a gândit, dacă nu le-a spus cumva acestor oameni dintr-o dată prea mult.
05] După un timp, când orizontul a început să se înroşească, a deschis Rob gura, care de obicei era foarte tăcut şi a spus aşa: „Dragi prieteni, cu toate că m-am gândit în tăcere nu pot să ajung la vreo linişte. Aici totul este într-adevăr cât se poate de ciudat, că îmi dă impresia, de parcă am visa şi putem face ce vrem, că nu ne putem împrieteni cu ceea ce am văzut şi am auzit, ca noi să ne simţim în largul nostru! Şi aceste simţuri de înstrăinare sunt în sine cele mai naturale, cu care se poate încărca un gânditor. Totul este nimic altceva decât miracole peste miracole de cele mai colosale feluri!"
06] Tu, fratele meu Matael, ai devenit aici regele unei ţări mari, noi am deveni consulii tăi! Matael şi sfântul Învăţător trebuie să arunce doar o privire peste pământul cel mare şi acesta se

cutremură ca şi un copil în faţa toiagului! Pe lângă aceasta mai vine şi magicianul principal din ceruri şi înfăptuieşte lucruri, prin care nouă ni se ridică părul din cap! Acum vine această fetiţă şi povesteşte lucruri, prin care am putea deveni fără nici cel mai mic efort depus nebunii lumii! Spune, dacă este posibil, să te împrieteneşti în vreun fel cu aceste lucruri!
07] Dar unde rămâne El atâta vreme? Au trecut aproape trei ore, de când ne-a părăsit şi încă nu se întoarce înapoi!‟
08] Spune al doilea din colegii lui Matael, care se numea Boz şi nu vorbea nici el prea multe, spre Rob: „Ceea ce tu simţi, simt şi eu şi pentru nimic în lume nu pot să încep să mă simt bine aici! Totul ce este aici, este atât de neaşteptat şi este totuşi în felul său măreţ şi excentric, că nimic nu este mai măreţ imaginabil. Fiecare faptă, fiecare cuvânt şi fiecare povestire aruncă totul, ce a auzit până acum urechea şi ce a văzut până acum ochiul omenesc, în praf, că rămâne chiar şi după Moise împreună cu faptele sale miraculoase nimic altceva decât foarte mult praf.
09] Nu există nici un dubiu, că prin Învăţătorul nostru măreţ şi bun, care, născut în Nazaret, este după trup fiul dulgherului, iar prin El înfăptuieşte din belşug Duhul de veci; dar care muritor se poate simţi bine în pielea sa pe lângă o astfel de Măreţie? Dacă vorbeşte, nu vorbeşte El, ci Duhul din veci al lui Dumnezeu din El şi dacă înfăptuieşte, atunci aş vrea eu să aud de la un mare înţelept, ce i-ar fi posibil lui Dumnezeu şi Acestuia să-I fie imposibil! El este întru totul Dumnezeu, în cuvinte şi fapte, voinţa Sa stăpâneşte, într-adevăr, tot spaţiul nemărginit şi totuşi se mişcă El înainte şi împreună cu noi, mâncă şi bea la fel ca şi noi!
10] Unde sunt propoziţiile înţelepte ale lui Solomon, care a vorbit aşa la inaugurarea templului: ‘Doamne, ştiu prea bine, că cerul şi pământul nu te vor putea cuprinde vreodată - unde toată creaţia s-a terminat, acolo eşti Tu în veci şi nemărginit de măreţ -; dar, totuşi, ţi-am zidit ţie, o, Doamne, o casă, pentru a ne împreuna cu inima umilă şi pură cu Tine, pentru a-ţi mulţumi ţie, o, Doamne, pentru toate binefacerile şi binecuvântările şi în vremuri grele să-ţi spunem noi suferinţele şi problemele noastre!’
11] Chiar dacă nu scrie aşa cuvânt cu cuvânt, este totuşi pe scurt sensul corect al cuvintelor înţelept rostite, de cel care a construit templul şi le-a pronunţat la inaugurarea acestuia; dar, ar fi vorbit el aşa, dacă l-ar fi văzut şi ar fi vorbit şi ar fi făcut cunoştinţă cu El la fel ca şi noi, cu marele Învăţător din Nazaret?
12] Pentru fiinţa Sa este templul de mai multe mii de ori prea mare şi voinţa atotputernică şi peste tot prezentă a Învăţătorului nostru nu este Învăţătorul, Care este Însuşi Dumnezeu, ci doar o forţă de neînţeles a acelui unic Învăţător, pe care noi îl vedem, îl auzim şi putem vorbi cu El, dar îi cunoaştem propria măsură la fel de bine ca şi pe cea a noastră. Dar cum face El, că voinţa Sa conduce veşnic şi nemărginit şi ochiul şi urechea Sa sunt pretutindeni? Iată toate acestea sunt lucruri, în care nu se prea pricepe un spirit şi urmarea este, că nu te poţi simţi destul de bine!
13] Da, dacă înfăţişarea Învăţătorului cel mare ar fi una ca a lui Samson sau al unui Goliat, atunci ar fi totul cu mult mai bine, căci atunci am putea spune: un astfel de Duh atotputernic şi măreţ trebuie să aibă un trup pe măsură; dar Învăţătorul nostru se poate numi mai mult mic decât mare, privitor la înfăţişare Sa şi totuşi se joacă Duhul Său cu tot spaţiul nemărginit aşa cum un băiat se joacă cu un măr! Acest lucru este de neînţeles şi toţi înţelepţii cu învăţăturile lor despre fiinţa lui Dumnezeu se scufundă cu corăbiile lor; dar noi nu putem totuşi, cu toate că am fost învăţaţi aici contrariul, să ne simţim în pielea noastră!
14] Pe scurt, eu visez mai mult, decât sunt treaz şi în pielea mea. Sufletul meu înţelege acum multe, da, eu văd forma pământului, până în cele mai adânci locuri ajunge privirea mea; eu văd luna, ca fiind o lume cât se poate de tristă, săracă şi mică, care este pentru oameni şi mai mici şi nenorociţi şi pentru tot astfel de animale; eu văd Mercurul, Venus, Mars, Jupiter, Saturnul şi văd în afară de acestea alte corpuri stelare mai mici şi mai mari la mărime. Saturnul arată cât se poate de fascinant; este cu mult mai mare decât pământul nostru şi pluteşte în mijlocul tocmai al unui cerc imens, peste care se află şapte luni, mai mari decât cea a noastră şi se învârt ca şi albinele pe lângă stupul lor; eu văd regiunile minunate şi întinse ale marelui soare; dar la toate acestea nu mă simt eu aşa de străin ca şi în apropierea Creatorului a acelor nenumărate lumi şi a miracolelor din acestea!
15] Poate că voi ceilalţi vă simţiţi mai bine, deoarece voi nu înţelegeţi atât de profund şi liniştiţi lucrurile cum le înţeleg eu şi fratele Rob; dar dacă începi să priveşti lucrurile în linişte şi în profunzime, în comparaţie cu tot ce s-a văzut şi s-a auzit în lume şi ceea ce s-a citit în cărţile vechi, devine totul din ce în ce mai neliniştitor şi mai străin. Da, la sfârşit începi să te pierzi cu propria existenţă, că începe să devină un nimic simţitor! - Spuneţi-mi, dacă am dreptate sau nu!‟
16] Spune la aceasta Micha: Aveţi amândoi dreptate şi eu am aceleaşi sentimente; dar, totuşi, sunt foarte fericit. „
17] Spun Rob şi Boz: „Da, despre aşa ceva nici nu poate fi vorba! Şi noi suntem mult prea fericiţi; dar aceasta nu exlude să-te-simţi-străin în această situaţie! Dumnezeu este şi rămâne Dumnezeu şi noi putem să gândim şi să simţim, cum vrem noi, căci spaţiul liber nu-l vom putea umple!‟

EV. 128. capitol.

01] Spune Micha: „Nu este necesar! Să fim fericiţi, că suntem ceea ce suntem şi că în sfârşit avem în faţă corporal, ceea ce cuprinde nemărginitul, după care bătrânii au căutat în zadar şi un punct fix, cu care însă ei s-au rătăcit de fiecare dată!

02] Uitaţi-vă la Moise şi la toţi ceilalţi profeţi, luaţi pe lângă aceştia înţelepţii Egiptului şi ai Greciei, cuprindeţi înţelegerile lor mistice şi spirituale despre fiinţa lui Dumnezeu şi voi nu aveţi nici măcar un pumn de nisip faţă de ceea ce noi avem corporal în faţa noastră din belşug!
03] Moise, cel mai mare profet a vrut să-L vadă pe Dumnezeu pe muntele Sinai, în schimb a primit dintr-un nor plin de foc cu o voce fulgerătoare, că întreg pământul s-a zguduit, ca răspuns: 'Pe Dumnezeu nu-L poate nimeni vedea şi să trăiască!' Noi însă îl vedem pe acelaşi Dumnezeu, vorbim cu El, suntem martori fericiţi ai înţelepciunii şi ai puterii Sale absolute şi trăim pe lângă acesta cât se poate de real! Dacă bunului Moise i-a fost câteodată urât pe munte, mai ales când în jurul capului său se jucau mai multe fulgere zgomotoase, atunci este mult prea bine de priceput; dar dacă vorbim de lucruri groaznice în prezenţa bunului şi minunatului Dumnezeu, atunci noi putem să fim foarte tare batjocoriţi!
04] Nu au visat bătrânii la un Tată sfânt din ceruri, dar nu au putut ajunge la nici un fel de noţiune despre El!? Noi îl avem tot pe acelaşi Tată în faţa ochilor noştri, pe pământ, Care acum este cerul cerurilor şi noi suntem înfricoşaţi!
05] Este adevărat, că aici trebuie să ne simţim cu totul altfel decât un copil care este acasă cu jucăriile sale pretenţioase; dar pentru aceasta noi ne aflăm într-o şcoală curioasă a vieţii! Când un copil merge pentru prima oară la şcoală, cu siguranţă cu nu se va simţi aşa de bine ca şi acasă la jucăriile sale, la vârsta sa; dar când vizitează un an întreg şcoala, atunci cu siguranţă că se va simţi ca şi acasă la jucăriile sale.
06] Dar cum El, Dumnezeul nostru, Învăţătorul, Domnul şi Tatăl cuprinde cu voinţa Sa atotputernică întreg spaţiul creaţiei de la mic la mare şi cum El ştie de toate fiinţele create de la cea mai mică la cea mai mare, acest lucru, fraţii mei, nu ne interesează pe noi deloc, decât faptul de a ştii şi a înţelege, că aşa trebuie să fie, căci altfel toate lucrurile şi-ar pierde existenţa obiectivă.
07] Să avem răbdare! Astăzi ştim noi atât, mâine vom ştii mai multe şi într-un an vom ştii cu siguranţă mai multe decât acum, la începutul dezvoltării noastre spirituale, cu toate că acum suntem cu mult mai departe, decât a fost înaintea noastră Moise şi toate celelalte nume mari ale profeţiilor, care cu feţele prea sfinte nu au priceput spiritualul şi au scris cu cuvinte şi desene mult prea mistice ceea, ce noi putem atinge aici. Să ne gândim la acest lucru foarte bine şi noi nu ne vom mai simţi aşa de rău aici, precum s-a simţit o dată Saul între toţi profeţii!"
08] Spun ceilalţi: „Da, da, tu ai întru totul dreptate, noi ne simţim cu toţii cu mult mai bine! Ce pot înfăptui nişte cuvinte înţelepte ale unui om!"
09] Spune Zahr, care până acum nu a spus nici un cuvânt, dar era tot timpul foarte voios din fire: „Este prea amuzant, ce pot spune nişte bărbaţi înţelepţi! Micha, care a fost cel mai slab dintre noi, a adus la suprafaţă cea mai bună privelişte a lucrurilor! Dar cum vi se poate părea aici că este urât şi străin? Aici este exact contrariul! Noi ne aflăm aici la locul potrivit!" Noi suntem la Dumnezeu, Creatorul nostru din veci şi Tatăl nostru. De acolo am pornit noi şi ne-am întros cât se poate de mult; ce vorbim noi de simţitul-străin? Aici ne aflăm noi acasă! Nu se poate, ce păreri ciudate pot avea fratele Rob şi Boz! - Ce spui tu despre acestea, frate Matael?"

EV. 129. capitol.

01] Spune Matael: „Tu ai dreptate, dar şi cei doi; acest lucru este strict individual! Tu şi Micha sunteţi după suflet asemănători cu o stea strălucitoare; cei doi de acolo sunt copii ai acestui pământ, dar au acelaşi drept ca şi voi pentru mila şi dragostea Domnului! Sufletele voastre au fost deja de la bun început mai apropiate de ceea ce este pur spiritual, decât cele ale lui Rob şi Boz şi de aceea nu este de mirare, dacă aici, în apropierea a ceea ce este mult prea pur şi spiritual, se simt străini şi mai ciudat decât noi, care am fost deja de la bun început mai aproape de spirit. Ei se vor simţi, cu timpul, mai bine şi acum se simt destul de bine; dar o zi nu poate da ceea ce dă un an întreg. După un an, vor simţi şi vor vorbi cu totul altfel decât acum, când spiritul lor se uneşte din ce în ce mai mult cu sufletul lor. - Înţelegi tu o astfel de înţelepciune?"
02] Spune Zahr: „Oh, acest lucru îl înţeleg eu foarte bine; căci sufletul meu a devenit prin marile chinuri, care a trebuit să le suportăm, mai luminat şi eu înţeleg acum totul foarte uşor. Doar ceea ce a spus fata despre vizitarea stelelor fixe nu înţeleg eu prea bine, cu toate că trebuie să cred şi cred cele spuse de acest copil. Dar cuvântul 'cum', este o cu totul altă problemă!
03] Na, noi ne aflăm aici într-un anume fel în centrul faptelor înalte şi dumnezeieşti; de ce să nu se poată înfăptui lucruri în preajma celui mai înalt Dumnezeu, care nu apar în tot spaţiul nemărginit?!"
04] Spune Matael: „La buna ta dispoziţie aduci la iveală lucruri, care spun mai mult unui om decât un întreg templu plin de înţelepciunea lui Solomon! Chiar şi Micha al nostru a ţinut un discurs demn şi din această pricină noi putem să-i mulţumim. Şi aşa tu, frate Zahr, ne-ai spus tu posibilitatea vizitării trupeşte a acestei feţe a acelor stele fixe, într-un anume fel, că eu nu mai pot avea nici un fel de dubii. Este într-adevăr calasic şi adevărat; noi trebuie să ne gândim unde suntem noi de fapt şi posibilitatea se află chiar în faţa ochilor, a urechilor şi mâinilor şi a picioarelor noastre!
05] Această remarcă însă, pe care unul din voi a rostit-o, că puterea nemărginită a Duhului veşnic este mai uşor de imaginat într-un uriaş decât în trupul mai mult mic-bărbătesc a Domnului, contează doar pentru simţurile exterioare, deoarce ceea ce a fost colosal, a făcut dintotdeauna mai multă impresie decât ceea ce a fost mic; dar pentru înţelegerea pur spirituală este totuşi o prostie mare. Căci puterea dumnezeiască nu are nevoie de materie, pentru a înfăptui mai mult

sau mai puţin prin calitatea materiei, ci materia în sine este doar o expresie a puterii spirituale a voinţei dumnezeieşti, căruia îi este tot una, dacă crează o lume întreagă sau doar o mână de nisip. La ce foloseşte o statură de uriaş? Voinţa dumnezeiască necesită doar un punct etern de neclintit, pentru ca din acesta să transmită razele de putere şi forţă în toate lumile şi în tot spaţiul nemărginit şi pentru menţinerea unui astfel de punct fix, nu este într-adevăr nevoie de un trup gigantic.
06] Egiptenii au reprezentat totul, ce avea de-a face cu o zeitate, în forme uriaşe şi groaznice, pentru a intimida poporul sclav ca acesta să rămână orb; aceştia trebuiau să se teme de zei până la disperare şi trebuiau să tremure la cuvintele preoţilor ca şi o frunză în bătaia vântului! Dar au schimbat ei, spre bine poporul, aceste forme gigantice? Da de unde, cu timpul s-a obişnuit poporul cu formele acelea îngrozitoare şi nu mai conta pentru ei sfinxul înalt de treizeci de oameni şi ei admirau mai mult răbdarea unui bătrân sculptor, care a sculptat dintr-un bolovan de granit un cap.
07] De aceea să fim bucuroşi, că Însuşi Domnul ne-a vizitat în adevărul deplin şi curat ca un om simplu fără vreo înfăţişare extraordinară şi ne învaţă să în cel mai simplu fel să ne recunoaştem menirea, pe noi înşine şi pe El în adevărul deplin! Doar acest lucru este important şi pentru restul se poate ţine sfat o eternitate."
08] Spune Zahr: „Mulţumită ţie, frate, este aceasta cât se poate de adevărat şi drept! Noi ne-am îndreptat foarte bine reciproc în numele Domnului şi a Învăţătorului nostru din veci şi pe lângă aceasta s-a luminat starea cât se poate de tare în noi. Dar cum observ, au adormit toţi, în afară de noi, la răsăritul soarelui, - şi eu trebuie să recunosc, că nu simt nici urmă de oboseală în mine şi voi toţi păreţi a fi foarte binedispuşi!"
09] Spun toţi: „Întru totul! Atât de bine nu ne-am simţit de fapt niciodată!"

EV. 130. capitol.

01] Aici se apropie Rafael şi spune: „Eu nu dorm şi totuşi aţi spus, că în afară de voi doarme toată lumea!"
02] Spune Zahr: „Prietene, fiecărui om îi este limpede, care te cunoaşte aşa cum te cunoaştem noi, că tu nu dormi şi nici nu vei putea dormi vreodată! De aceea ai fi putut să renunţi la această remarcă. Iată, drag înger, este suficient că noi, oamenii, suntem câteodată destul de proşti şi noi nu avem nevoie de ajutor din partea ta, pentru a deveni şi mai proşti, decât suntem din natură; dar tu poţi să ne spui câte ceva cu înţelepciunea şi cunoaşterea ta, care, cu siguranţă că sunt mai vechi decât tot pământul!"
03] Spune Rafael: „Deci prin urmare, cine sunt eu, că nu pot să dorm?"
04] Spune Zahr: „Dar te rog, tu prietenul meu ceresc, nu vorbi şi nu întreba cu o voce aşa de încrezută! Tu eşti un înger al Domnului din ceruri şi eşti dotat de Domnul doar aici cu un trup foarte uşor! Acest trup îl poţi lepăda de la tine într-o clipă şi îl poţi distruge!
05] Tu eşti o cu totul altă fiinţă după trup decât noi, care încă suntem nişte oameni muritori ai acestui pământ. Tu nu te-ai născut niciodată, nu ai avut în afară de Dumnezeu un alt tată sau mamă, din trupul cărora ai ieşit, aşa ca şi noi. Tu cunoşti doar o fericire de nemăsurat dintotdeauna; durerea, supărarea şi tristeţea şi căinţa amară le cunoşti tu doar după denumire, dar nu şi din propria experienţă şi prin urmare tu nu poţi vorbi cu oameni în adevărul deplin despre aceste lucruri pământeşti şi omeneşti; tu poţi vorbi cu noi doar despre lucruri pur spirituale, pe care noi le vom asculta cu mulţumire, căci pe acelea le cunoşti într-adevăr; dar despre lucruri trupeşti, nu poţi să vorbeşti, pentru că nu ai suferit vreodată în trup!"
06] Spune Rafael: „Iată, iată, ce lucruri multe ştii! Chiar dacă nu am fost vreodată în trup, ştiu cu mult mai bine decât tine, ce este trupul şi pentru ce există fiecare fibră în el, iar acest lucru tu nu-l vei putea învăţa nici măcar într-o sută de ani cu toată silinţa!
07] Nu suntem noi îngerii aceia, care trebuie să se preocupe de toate, ce are de-a face cu omul, de la naşterea sa şi până la părăsirea acestui pământ?!
08] Nu suntem noi aceia, care reducem suferinţele şi durerile în carnea voastră şi pregătim sufletele voastre pentru primirea spiritului din Dumnezeu şi atunci noi să nu ştim ce înseamnă, durerile şi suferinţele voastre diferite!?
09] Crede-mă, că nici noi îngerii nu suntem imuni la durere şi suferinţe! Şi eu îţi mai spun, că adeseori suferim mai mult decât voi, când trebuie să privim, cum oamenii încăpăţânaţi calcă cu picioare murdare şi în batjocoră munca noastră şi ne întorc deseori spatele.
10] Prietene, ai avea tu atâta răbdare cu un om, asupra căruia ai avea toată puterea, ca tu să-i dăruieşti tot binele, dar omul să te batjocorească pentru aceasta peste măsură şi să nu mai vrea să audă nimic de tine şi toate gândurile sale să fie îndreptate, la faptul de a se debarasa de tine, celui mai mare binefăcător, să-ţi mai facă rău pentru toată munca şi grijile tale, şi la sfârşit, să îţi mânjască şi buna reputaţie şi să te declare ca fiind un duşman cât se poate de rău!? Spune-mi, dacă ai fi tu un Cireniu, ce ai face cu un astfel de om! Ai avea tu răbdarea, să-l tratezi pe acest om răutăcios până la sfârşit cu toată răbdarea şi abţinerea şi tandreţea?"
11] Spune Zahr, făcând ochi mari la aceste cuvinte ale îngerului: „Nu, prietene! Această răbdare nu aş avea-o niciodată! Eu nu aş avea răbdare fără vreo putere, dar ce s-ar întâmpla atunci, dacă aş avea-o!"
12] Spune Rafael: „Iată, eu am atâta putere şi forţă, că eu singur aş putea să distrug şi să nimicesc întreg pământul, luna, soarele şi toate stelele vizibile ochiului tău, care sunt corpuri

pământeşti imense şi tot ceea ce se află pe acestea; şi totuşi am din propria voinţă o răbdare fără margini pentru oamenii încăpăţânaţi ai acestui pământ!
13] Dar toate acestea nu ar fi nimic şi ar fi un rău suportabil; dar gândeşte-te la comportarea groaznică şi permanentă a lui satana şi a îngerilor săi, care, fiind ei înşişi spirite măreţe, se gândesc în permanenţă la planul 'minunat', să ne strice nu numai pe noi ci şi pe Dumnezeu şi să-i răpească toată puterea!
14] Acest lucru, bineînţeles că nu se va întâmpla niciodată! Dar este suficient, că planul cel rău există şi ei nu renunţă să-l pună în practică, dar pentru aceasta suferă tot felul de chinuri groaznice, pe care ei şi le pricinuiesc prin disciplina lor proprie rea; dar acest lucru nu-i reţine, să se îndepărteze de răutatea lor.
15] Iată, noi vedem toate acestea şi avem puterea, nu numai să-i pedepsim cât se poate de aspru, ci să-i nimicim pe veci şi toate acestea se pot întâmpla fără ca noi să trăbuiască să ne justificăm în faţa lui Dumnezeu, Domnul!
16] Şi totuşi îi tratăm noi pe fraţii noştri căzuţi cu indulgenţă şi răbdare şi conducem lucrurile în aşa fel, ca voinţa lor liberă să nu aibă o barieră din partea noastră, ci să fie şi să rămână tot timpul liberă; dar oprim cu grijă efectele acesteia. Prietene, ce ai face tu în astfel de situaţii?"
17] Spune Zahr: „Eu aş lovi ca şi un urs şi aş vedea, dacă aceste bestii nu ar asculta, mai ales dacă aş avea puterea şi forţa ta, fără ca să răspund în faţa cuiva!"
18] Spune Rafael: „Înţelegi tu acum, că nu este un lucru aşa de uşor să fii un înger al Domnului, aşa cum tu ţi-ai imaginat şi că eu cunosc şi înţeleg totuşi câte ceva din ceea ce este omenesc şi din această pricină pot vorbi şi eu cu voi?!"
19] Spune Zahr: „ O da, acest lucru îl pricep eu acum; dar acum spune-mi, dacă tu trebuie să te afli aici, sau dacă aceasta este voinţa ta liberă?"
20] Spune Rafael: „O da, eu aş putea să vă părăsesc imediat după voinţa mea proprie şi solidă; dar eu vreau să rămân la voi, pentru că-I este Domnului pe plac. Dar placul Domnului este voinţa mea şi împotriva acesteia nu poate şi nu va putea în veci să acţioneze Însuşi Dumnezeu; căci în aceasta constă menţinerea creaţiei şi stelele pe care tu le poţi vedea nu sunt nici măcar o mică părticică, dar să nu mai vorbim de tot nemărginitul şi fiinţa acestuia! - Dar acum se apropie foarte tare soarele de orizont şi Domnul se întoarce înapoi; de aceea să fim atenţi la fiecare semn de-al Lui!"

EV. 131. capitol.

01] Spune Zahr: „Să nu-i trezim pe cei care dorm?"
02] Spune Rafael: „Ei se vor trezi atunci, când Domnul va fi aici, la noi!"
03] Se ridică repede Jarah în picioare şi întreabă cu o voce grăbită şi plină de dor: „De unde, de unde vine El, dragostea dragostelor!? Ochii mei încă nu văd nimic!"
04] Spune Rafael, zâmbind: „Nu face nimic; dacă inima ta îl vede, nici ochii tăi nu vor rămâne nesatisfăcuţi! El va fi aici la răsăritul total al soarelui!"
05] Spune Helena, care a rămas şi ea trează: „Jarah, să îl întâmpinăm! Oh, ce fericire, să mergem înaintea Lui!"
06] Spune Jarah: Da, da, prietena mea, vino tu cu mine! Oh, ce fericire va fi, atunci când îl vom zări din depărtări venind spre noi!"
07] După aceste cuvinte, fug ele repede spre apus, în pădure şi se pierd de îndată în aceasta.
08] Ouran, care era şi el treaz, s-a uitat după cele două şi a spus, când acestea au dispărut în pădure: „Doar nu se vor rătăci până la urmă? Muntele devine de acolo, după câte se pare, cât se poate de abrupt şi se coboară spre sud, iar ele ar putea să meargă mai multe ore!? În graba lor vor fugi şi Învăţătorul poate veni din altă parte şi ele îl vor căuta şi până la urmă nu-L vor găsi!"
09] Spune Rafael: „Fă-ţi griji pentru altceva! Ele două nu se vor rătăci, aşa cum nici eu nu aş putea şi nici nu pot să mă rătăcesc. Unde inima se află în lumină din pricina dragostei, acolo este imposibil o rătăcire de orice fel! Bineînţeles vor ajunge adânc în pădure; dar îl vor găsi pe Învăţător!"
10] Cu aceste cuvinte se linişteşte Ouran, îşi întoarce privirea spre oraşul care încă este în flăcări şi fumegă tare şi recunoaşte cu privirea sa ascuţită, cum se îndepărtează din oraş mai multe grupuri în toate direcţiile. Chiar şi înspre muntele nostru vede mai multe grupuri mari venind şi spune: „Să-i fie bine fiecăruia! - Dacă toţi aceştia vor ajunge până la noi, de unde vom avea atâtea pâini? Aceştia îl vor mânca cu totul pe bătrânul Marcu, împreună cu casa sa!"
11] Spune Rafael: „Fă-ţi şi aici griji pentru altceva! Pământul şi toate fiinţele au nevoie de foarte multe în fiecare clipă şi Domnul satură întreg pământul mare şi toate fiinţele de pe acesta! Dar ce este pământul faţă de soare, care este de zece ori o sută de mii de ori mai mare decât pământul şi care are nevoie de multă hrană pntru menţinerea luminii sale măreţe şi pentru menţinerea nenumăratelor fiinţe de pe câmpiile solare; şi iată, Domnul se îngrijeşte de toate acestea, aşa cum se îngrijeşte pentru tine, nobil prieten!
12] Dar, acum, gândeşte-te la spaţiul nemărginit şi de nemăsurat al creaţiei plin de sori şi pământuri cu mult mai mari, decât sunt acest pământ şi soarele pe care îl vezi! Toate sunt ţinute de

Domnul în acelaşi timp, cu tot ce este necesar pentru existenţa lor. Niciunde nu există neajunsuri, ci peste tot este totul din belşug! Dar dacă aşa stau lucrurile şi în veci nu vor sta altfel, cum poţi tu să-ţi faci griji, de unde se va lua pâinea pentru cei mulţi, care vin din oraş şi sunt în drum spre noi?"
13] Spune Ouran: „Da, da, acum ai tu dreptate! Eu nu sunt un înţelept, ci doar un om şi uit de multe ori pentru câteva clipe, unde mă aflu; dar totul este acum în ordine!"
14] Se alătură şi Hebram, care a rămas singurul treaz din cei treizeci şi spune aşa: „Astăzi se vor întâmpla multe încurcături deoarece este un sabat strict! Dacă s-ar fi întâmplat acest incendiu într-o zi lucrătoare, atunci am putea să-i suţinem şi să-i ajutăm pe aceşti sinistraţi ai focului cu păreri şi cu fapte; dar acest luctu va fi o lucrare grea astăzi, chiar şi pentru marele Învăţător!"
15] Spune Rafael: „ Fă-ţi şi tu griji pentru altceva! Ai văzut tu vreodată să sărbătorească soarele sabatul, sau luna, sau stelele, sau vântul, ploaia, sau creşterea plantelor şi tot felul de alte lucruri? De ce nu sărbătoresc aceste fiinţe sabatul? Pentru că voinţa permanent înfăptuitoare a Domnului nu sărbătoreşte niciodată un sabat, al cărui Domn este El!
16] Sau cum poţi să crezi că Dumnezeu a dat o lege sâcâitoare, pe care chiar Dumnezeu la dat-o oamenilor doar pentru atâta timp, cât crede El că este bine?!
17] Dar dacă Dumnezeu lasă deoparte sabatul şi sărbătorirea acestuia, ce vrei tu atunci prin urmare să trezeşti cu sabatul tău prostesc? Vrei să discuţi cu mine în continuare despre sabat? Ar trebuie să fie şi pentru mine sfânt printr-o inactivitate fără sens şi folos? Oh, aşteaptă, chiar astăzi, că este sabatul vă voi pricinui o vreme, că mult timp nu veţi mai spune vreun cuvânt!"
18] Spune Hebram: „O tu prieten ceresc, nu trebuie să priveşti întrebarea mea ca şi o insultă! Gândeşte-te tot timpul că, suntem doar nişte oameni şi chiar cu cea mai mai bună voinţă ne întoarcem la unele ocazii extraordinare la ceea ce este obişnuit, aşa cum pică o scroafă în noroi! Tu însă, o măreţ slujitor şi înger al Domnului, protejează-ne pe viitor de acest lucru; căci noi suntem nişte oameni slabi şi fără stabilitate!"
19] Spune Rafael: „Du-te la fraţii tăi şi linişteşte-i; căci ei toţi plutesc în grija prostească pentru sabat, cu care ai venit şi tu la mine! Arată-le prostia cea mare a grijilor lor! Ei încep să se treazească pe rând, unul câte unul." - Hebram merge şi înfăptuieşte cu suscces, ceea ce i-a poruncit Rafael.
20] Când acest lucru s-a clarificat, se trezeşte Ebahl din Ghenizaret şi îl întreabă de îndată pe Ouran ce s-a întâmplat cu Jarah a lui; acesta îi spune, ce s-a întâmplat şi cum a mers Jarah împreună cu Helena să-L caute pe Domnul în pădure.
21] Spune Ebahl: „Ei, ei, acest lucru nu trebuiau să-l facă! Pădurea este probabil deja plină cu tot felul de oaspeţi din Cezarea! Cât de uşor ar putea să se întâlnească ele cu ceva, ce le-ar putea atinge cât se poate de neplăcut!"
22] Spune Rafael: „Fă-ţi şi tu griji pentru altceva! Cele două sunt deja de mult la locul cel drept şi se vor întoarce de îndată. Atunci când soarele va răsări complet, va fi aici şi Domnul şi cele două nu vor fi departe de El!"
23] Cât timp a mai rămas până soarele va răsări complet?"
24] Spune Rafael aşa: „Mai încă o jumătate de oră mică!"

EV. 132, capitol.

01] Cu aceasta se mulţumesc toţi şi totul este din nou liniştit pe acel deal, care este separat printr-o mică adâncitură de restul muntelui imens, care se întinde spre sud; dar jos, la mare, este deja totul viu, deoarece au ajuns mai multe grupuri la bătrânul Marcu şi bineînţeles că îşi plâng nevoile în culori strălucitoare şi nenorocirea care s-a năpustit fără vina asupra lor.
02] În bucătăria lui Marcu toţi se mişcă şi cei doi fii ai lui Marcu împreună cu el pregătesc mai multe marmite, pentru a găti mâncarea groaznic de multă pentru toţi oaspeţii.
03] Unii care au ajuns din oraşul Cezarea merg pe munte, pentru că au văzut deja din depărtare, că se află oameni pe acesta. Dar când ei văd romanii, se retrag de îndată; căci părerea lor a fost, că se aflau aici păzind, pentru a reţine pe acei fugiţi, ca să-i trimită înapoi spre oraş, pentru a stinge focul, ceea ce nu le-a fost chiar tot una dogmaticilor iudei. Deoarece în Cezarea trăiau câţiva iudei dogmatici, care respectau cu stricteţe, spusele lui Moise, chiar dacă nu erau ei chiar nişte farisei. Şi a fost un sabat al celor nouă luni, care se respecta şi mai cu stricteţe decât unul obişnuit! De aceea ei, după cele petrecute cu o seară în urmă, au presărat cenuşă peste capatele lor rase şi au umblat cu hainele rupte, cu mult mai strict decât ar fi fost cazul la sabatul celor nouă luni. Din această pricină ar fi fost cât se poate de fatal pentru acei sabatişti serioşi, dacă ar fi fost trimişi înapoi de romanii nesabatişti pentru a stinge focul; de aceea ei nu au stat pe acel munte la privirea romanilor, cu toate că aceştia încă dormeau şi şi-au luat rămas bun, cum am spus, cât se poate de repede.
04] Rafael a zâmbit şi a spus către Matael: „I-ai observat pe sabatiştii severi? Aceştia au dispărut repede la vederea romanilor! Dar, bucură-te, aceştia ne vor da încă multă bătaie de cap pentru ziua de astăzi!"
05] Spune Matael: „Prietene, cu dragostea, înţelepciunea şi răbdarea se vor rezolva toate, mai ales dacă Domnul va ajuta! Mie îmi pare rău de ei! Orbi în inimă, goi în înţelegere, - la fel ca nişte cuie ruginite într-o bucate de lemn se află ei în prostia lor, săracii! Na, poate îi vindecăm noi pe toţi!"
06] Spune Rafael: „Prietene, atâta vreme, cât omul este doar prost, este lucrul cu mult mai uşor; dar când prostia este legată de aroganţă şi dorinţa puterii şi cea a simţurilor, atunci însănătoşirea este grea şi cel mai greu este acest lucru la preoţii înalţi!

07] Ia tu care poziţie vrei a unui om, de exemplu cea a unui comandant sau a unui alt slujitor al împăratului! Atâta vreme cât se află în slujba sa, are pretenţia la respectul cuvenit rangului său şi îi este îngăduit; dar cu vremea poate slăbesc puterile sale pentru acel post şi este scos la odihnă şi el nu mai este într-adevăr nimic şi nu se mai sinchiseşte de slujba sa grea, pe care el a ocupat-o! Dar un preot înalt îşi păstrează rangul până la mormânt şi după moartea sa îi aşează preoţii vii, din pricina aşteptărilor proprii de respect şi de înălţare, o piatră funerară asemănătoare a unui templu şi îl adoră la fel ca şi pe un idol! Preoţii ştiu prin urmare să-şi menţină demnitatea pentru timp îndelungat şi să-şi păstreze poziţiile în toate lucrurile vieţii.
08] Apropie-te tu de un astfel de preot înşcolat, la care vei putea observa mult prea bine, cât de adâncit este el în minciuni şi neadevăruri şi tu nu vei reuşi să schimbi ceva la el! Demnitatea sa o ţine mai presus decât cea a unui împărat, deoarece se laudă de a fi un înlocuitor al lui Dumnezeu, aici, pe pământ; din această pricină el nu-şi schimbă demnitate cu nici o alta din această lume.
09] Dacă vrei tu cumva să-i iei demnitatea sa cu mult aur şi argint, atunci îţi va spune el aşa: 'Aur şi argint am eu şi aşa; dar demnitatea mea valorează mai mult decât toate comorile lumii, căci eu sunt un slujitor al lui Dumnezeu şi nu un slujitor al unui rege lumesc şi prin urmare slujba mea este eternă!' După un astfel de răspuns nu mai ai tu nici un alt caiet în mână şi la sfârşit trebuie să dansezi totuşi după tactul impus de un astfel de preot înalt şi înşcolat! De aceea părerea mea este, că nu se pot începe multe cu aceşti evrei dogmatici! Dar pe lângă aceasta este gândirea ta demnă de Dumnezeu; Domnului Dumnezeu îi sunt multe lucruri posibile, ce ni se pare chiar şi nouă, îngerilor şi oamenilor deseori de nerezolvat."
10] Spune Matael: „Eu îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte; dar acum răsare soarele şi noi trebuie să fim pregătiţi în inimă pentru sosirea Domnului!"
11] Spune Rafael: „Ai perfectă dreptate; căci Domnul este şi aşa soarele cel drept al tuturor sorilor! Dacă Acesta răsare în inima omului, atunci a început în aceasta ziua zilelor. - Il vezi venind din pădure, deoarece te uiţi tu atât de atent?"
12] Spune Matael: „Soarele a trecut în întregime orizontul; dar de Domnul şi de cele două, care au mers să-L întâmpine, nu se vede încă nici o urmă. Mie mi se pare, luînd acest lucru exact după afirmaţiile tale, că tu nu ai socotit de data aceasta bine prevestirea ta cerească! Răsăritul complet al soarelui şi întoarcerea Domnului nu se potrivesc prea bine în clipa aceasta! Iată, soarele se află deja cu mult mai sus de orizont şi totuşi nu se vede nici urmă de Domnul! Spune-mi tu acum, cum ar trebui să pricep eu prevestirea ta!"
13] Spune Rafael: „Tu trebuie să-ţi întorci privirea de acolo de unde vine şi nu în partea acea de unde El nu vine! Întoarce-te şi tu te vei lămuri de îndată, că prevestirea mea nu a fost una greşită!"

EV. 133. capitol.

01] Matael, Ouran, Ebahl şi cei patru colegi ai lui Matael se întorc repede şi Mă văd cum urc împreună cu bătrânul Marcu dealul, iar ei se grăbesc să Mă întâmpine.
02] Când au ajuns la Mine M-au salutat cu toţii prieteneşte şi Mi-au mulţumit pentru revenire; dar pentru că ei nu o văd pe Jarah şi pe Helena în preajma Mea, începe să le fie frică şi Ebahl, care era cât se poate de îngrijorat din pricina Jareih, M-a întrebat cu frică, dacă cele două nu au ajuns în pădure la Mine, deoarece ele au plecat după sfatul lui Rafael în întâmpinarea Mea. Şi pentru că ele nu se aflau cu Mine, atunci probabil că ele încă Mă mai căutau în pădure; prin urmare ar fi trebuit să-l trimit pe Rafael după ele, ca el să le aducă nevătămate în compania noastră!
03] Spun Eu: „De ce vă faceţi griji pentru aceia care Mă caută? Credeţi voi, că Eu pot să protejez pe cineva doar atunci, când Mă aflu trupeşte lângă el? Atunci când tu, Ouran, ai fost în mare pericol, cine Mi-a spus, ca să Mă uit la tine şi să te salvez? Nu ştiu Eu, oare, acum unde sunt cele două şi unde Mă caută? Lăsaţi-le, ele vor veni înapoi!
04] Cele două M-au găsit în inimă, ceea ce este uşor pentru fiecare. Dar cine merge să Mă caute în exterior, cu toate că ştie foarte bine, că trebuie să Mă caute doar în interior, acela trebuie să primească o astfel de lecţie, dar aici bineînţeles doar aceia, care încearcă să Mă întâmpine în exterior nu-i pune în situaţia, să se apropie de Mine, ci ei Mă pierd din ce în ce mai mult! Acest lucru puteţi să-l reţineţi bine, în dimineaţa sabatului! - Dar lăsând aceasta deoparte, M-au găsit cele două şi se vor întoarce de îndată."
05] Spune Ebahl: „Deci, dacă aşa stau lucrurile, atunci totul este iarăşi în ordine! Ele cu siguranţă ar fi rămas la noi, dacă Rafael nu le-ar fi convins aşa de repede prin cuvintele sale! Acest băiat bun vede totul în apropiere, chiar dacă este departe şi este greu să te încrezi în spusele lui! Cu siguranţă că nu va opri cu uşurinţă pe cineva de la un lucru şi chiar dacă ar fi la sfârşit ceva rău; căci atunci el vrea să aducă omul pe drumul cel bun prin experienţele amare. Şi aşa nu le-a oprit pe cele două să se ducă înaintea Ta, ci le-a încurajat şi mai tare şi de aceea se află ele acum undeva obosite şi nu ştiu, unde se află! Dar Jarah a mea păţeşte ceea ce merită; căci ea cunoaşte felul şi stilul lui Rafael şi ştie mult prea bine ce trebuie să facă! Ea s-a încrezut din nou în el şi acest lucru este sănătos; dar el se poate bucura atunci când va reveni, căci Jarah îi va ţine un discurs cât se poate de ales şi el se va mira de spusele Jareih!"
06] Aici se apropie Rafael, care între timp i-a trezit pe cei care încă dormeau şi Ebahl a spus aceste cuvinte către el: „Tu eşti iarăşi motivul eşecului Jareih şi împreună cu ea şi Helena! Trebuie să recunosc, că felul tău de a te comporta cu oamenii care ţi-au fost încredinţaţi, nu-ţi place deloc, chiar deloc! Dacă un ucenic de-al tău vrea să înfăptuiască ceva, ce nu este chiar în ordine, atunci tu trebuie să-l împiedici prin cuvinte şi fapte, dar nu, să-l sfătuieşti încă într-un anume fel,

să înfăptuiască acel păcat şi de abia atunci, prin propria experienţă rea, să-l protejezi de un alt păcat care ar urma! Acest lucru poate că este bun şi eficient pentru spirite de felul tău; dar acest lucru nu este folositor oamenilor, după cunoaşterea mea nu chiar din urmă!‟
07] Spune Rafael: Eşti un bun şi sincer iudeu, dar în domeniul căilor secrete ale Domnului, eşti prost ca şi un peşte! Crezi tu, că ceea ce fac, fac din voinţa mea?! Eu sunt un deget al Domnului şi înfăptuiesc ceea ce îmi ordonă Duhul Domnului! Dacă ai avea mai multă înţelegere, ai pricepe tu aceasta; dar eu ştiu cât de îmbelşugată este priceperea ta în lucrurile spirituale şi de aceea nu mă supără slăbiciunea ta. Dar ele două nu s-au rătăcit şi acest lucru îl poţi vedea, că vin amândouă nevătămate şi sănătoase spre noi din direcţia colibei lui Marcu, însoţite de o fiică a lui Marcu, care ne aduce vestea, că este gata milcul dejun al nostru!‟
08] Spune Ebahl: „Da, dar cum au ajuns cele două acolo jos, fără ca să fie văzute de noi coborând!?‟
09] Spune Rafael: „Nu a spus Domnul mai înainte, că i-au dat de urmă?‟
10] Spune Ebahl: „Deci, deci, eu am tăcut; pentru că sunt ele aici, este la mine totul iarăşi în ordinea deplină!‟

EV. 134. capitol.

01] După această discuţie, anunţă Marcu că mâncarea este gătită şi toate mesele sunt pline de hrană şi băutură. După aceasta noi am coborât de pe deal la mese, care se aflau în ordinea cea veche şi nici unul nu a lipsit.
02] Aici a spus Ouran către Helena: „Când ai fost jos, te-ai uitat, dacă corturile noastre se mai află acolo şi dacă totul este în ordine? Şi au slujitorii noştri de mâncare şi de băut, - şi toate animalele sunt îngrijite?‟
03] Spune Matael către Ouran: „Prieten şi socru, în prezenţa Domnului este orice grijă înfumurată! Nu te gândi la nimic altceva, decât la Domnul; căci El gândeşte pentru noi şi pentru întreg spaţiul nemărginit!‟
04] Când am început să mergem în jos, spre mese, după această remarcă a lui Matael către Ouran, M-a întrebat pe drum Cireniu: „Doamne, să trimit eu, oare, mai mulţi războinici de-ai mei spre oraş pentru stingerea incendiului? Căci dacă nu ajutăm acum oraşul, atunci rămâne din el până diseară doar o grămadă mare de scrum!‟
05] Spun Eu: „Dragă prietene, dacă aş fi vrut acest lucru, l-aş fi trimis deja de multă vreme pe Rafael şi incendiul din oraş ar fi fost stins în câteva clipe; dar Eu vreau, ca acest oraş rău pentru Dumnezeu şi împărat să fie umilit şi de aceea las ca focul să distrugă totul în afară de casele celor săraci şi celor treji. Dar, în rest, totul să se transforme în scrum! Prin urmare trebuie să vină aici oameni mai buni şi urmaşii bătrânului nostru Marcu să conducă cu drept acest oraş şi împrejurimile sale, cu acordul împăratului şi să rămână moştenire de la copil la copil şi de la nepot la nepot; dar dacă vor uita de Dumnezeu, atunci ei vor păţi acelaşi lucru, ce păţesc locuitorii acestui oraş.
06] Dacă incendiul s-ar fi năpustit într-o zi de lucru peste acest oraş plin de adulter, ar fi fost de multă vreme stins: dar în ziua de sabat şi mai ales într-o zi a sabatului de nouă luni, nu-ţi atinge nici un evreu dogmatic cu degetul mic ceva, din teamă, ca nu cumva să se murdărească faţă de Dumnezeu.
07] La aceasta le este conştiinţa evreilor dogmatici cât se poate de sensibilă; dar lăsarea deoparte a faptelor bune nu-i nelinişteşte în nici într-un fel, deci nici adulterul material şi nici cel spiritual şi nici alte feluri de înşelătorie.
08] Părerea lor este chiar, că un păcat comis într-o zi de lucru aproape că nu este un păcat şi până spre seară poate ca acel om să devină pur; dar în ziua sabatului trebuie să rămână până seara necuraţi, în care timp începe să domnească prinţul întunericului. Şi atunci ar fi uşor posibil, ca să vină un trimis de-a lui satana, să întâlnească pe cineva necurat şi în acest caz să ocupe sufletul său necurat!
09] Păcatul îi face rău omului doar noaptea şi acest lucru doar după miezul nopţii, pentru că în acest timp îi este îngăduit lui satana, să meargă la vânat. Pe timp de zi nu are el nici un fel de putere şi fiecare poate să păcătuiască în ce fel doreşte, că nu contează deloc; doar la un singur lucru trebuie să se gândească lumea şi acesta este ca ei să se cureţe, înainte ca soarele să apună, după legea lui Moise şi păcatele desăvârşite ziua nu au nici un efect negativ noaptea.
10] Dumnezeu nu este nimic pentru aceşti orbi şi chiar dacă aceştia au păcătuit ziua împotriva poruncilor Sale! Doar faptul de a nu cădea în plasa lui satana, îi preocupă; şi pentru că acest lucru se poate întâmpla cel mai uşor într-o zi a sabatului, în care ei nu taie un ţap, un ied sau un viţel, da, nici măcar nu se spală de şapte ori pe zi, din această pricină ei se feresc, cât pot mai bine, să rămână curaţi în ziua sabatului, ca diavolul să nu aibă nici o putere asupra lor, atunci când soarele apune!
11] În aceasta se află motivul din pricina căruia aceşti întunecaţi în toate domeniile, lasă într-o zi de sabat să se ardă mai bine casele lor bune, în loc să pună mâna şi să stingă focul. De aceea o dată va avea un joc uşor un comandant roman, căruia nu-i va rămâne un mister prostia acestui neam şi atunci când devine nascultător este uşor să-l nimiceşti dintr-o singură lovitură şi să transformi oraşul lor într-un morman de scrum, mai ales într-o zi de sabat din timpul iernii.
12] Dar, acum, să mâncăm micul dejun, căci, altfel, ni se vor agăţa de gât nişte oaspeţi, nu chiar prietenoşi, cu care vom avea de-a face şi ca să scăpăm într-un fel bun de aceştia!‟
13] După aceea s-au aşezat toţi la masă şi masa de dimineaţă a fost mâncată cu poftă şi nimeni nu a lipsit, să-l laude pe bătrânul Marcu după măsură. Chiar şi Ouran şi Helena au observat, că ei

nu au mai mâncat vreodată un peşte atât de bun gătit şi o pâine atât de gustoasă. Marcu însă, a îndemnat toate laudele către Mine şi a spus: „Aceasta este Sarea şi cele mai bune Condimente ale tuturor mâncărurilor, ale tuturor băuturilor şi ale tuturor lucrurilor; doar Lui să-i aduceţi lauda cea dreaptă!‟
14] Nu a fost unul dintre cei mulţi oaspeţi să nu fi înţeles, ceea ce a rostit Marcu şi toţi M-au slăvit în linişte în inimile lor. Matael însă a vorbit aşa cu voce tare: „Da, da, bătrân Marcu, acolo unde Domnul vieţii este bucătarul şef şi tot restul, se poate trăi neegalabil de bine: căci spiritul, sufletul şi trupul primesc cea mai bună hrană! Tu ai procedat bine că ai refuzat toate laudele şi le-ai îndreptat spre Domnul; dar chiar din această pricină nu va muri numele tău în inimile acelor oameni, care te-au cunoscut ca fiind un prieten al Domnului!‟
15] Marcu îmi mulţumeşte, că am onorat într-un asemenea fel casa sa; după aceea îi mulţumeşte şi lui Matael pentru cuvintele sale bune şi se declară nedemn pentru toate acestea.

EV. 135. capitol.

01] După terminarea mesei de dimineaţă, Mă întreabă Cireniu şi Iuliu ce se poate face.
02] Spun Eu (către Cireniu): „Să aşteptăm puţin aici şi se va ivi ceva de făcut! Uitaţi-vă la malul mări! Acolo se furişează la fel ca nişte imagini de ceaţă mai mulţi farisei dogmatici împreună cu ucenicii lor. Aceştia au deja cunoştinţa prezenţei tale aici şi nu ştiu motivul poposirii tale. Ei sunt de părere, că inspectezi oraşele de lângă marea Galilee, dar ţii totuşi un fel de lagăr aici. Corturile măreţe ale lui Ouran le dă certitudinea gândurilor lor. Ei au acum grijă, dacă tu nu vei veni cumva peste mare cu un vas, sau dacă nu vei ieşi dintr-un cort. Ei însă vor să-ţi transmită o rugăminte de compensare, deoarece părerea lor fermă este, că păgânii le-au dat foc caselor lor.
03] Dar ei vor afla cu uşurinţă şi cât se poate de repede, că tu te afli aici şi noi ne vom bate capul cu ei. Tu poţi să-ţi imaginezi ce bătaie de cap ne vor da! Însă Eu îţi spun doar un lucru ţie şi tuturor celorlalţi prezenţi aici, că Eu nu Mă voi arăta înainte de vreme! Ei trebuie mai întâi duşi la disperare şi de abia atunci li se va aplica sperietura sperieturilor prin cunoaşterea Mea. Tu te vei convinge, că avem de-a face şi vom negocia cu nişte oameni care comit adulter!
04] Matael şi Rafael vor face treabă bună; dar până la mijlocul zilei, noi nu ne vom scăpa de ei. Să fim liniştiţi pentru puţin timp şi reculege-te; căci tu ştii acum ce te va aştepta!‟
05] După aceste cuvinte, nu mai spune nimeni nimic, doar soldaţii şi slujitorii fac puţin mai multă gălăgie pe acel deal.
06] După o vreme, Mă întreabă Matael, dacă el ar putea să vorbească cu aceşti întunecaţi fără vreo reţinere.
07] Spun Eu: „Bineînţeles; dar va trebui să ai mare grijă! Să nu cumva să crezi, că va fi uşor de negociat cu aceşti eroi ai nopţii în armură; deoarece ei sunt înarmaţi pentru multe cazuri până-n dinţi!‟ La aceasta a început şi Matael să se reculeagă.
08] Dar şi ucenicii Mei mă întreabă, cum să se comporte în această situaţie.
09] Spun Eu: „Voi nu trebuie să faceţi nimic şi nici să nu spuneţi nimic; observaţi această discuţie ca nişte martori muţi şi dacă vă întreabă unul dintre farisei ceva, atunci trimiteţi-l la Cireniu şi recunoaşteţi că nu vă interesează această treabă şi ei vă vor lăsa în pace. Eu Însumi voi face aşa la început.‟ Cu această lămurire au fost şi ucenicii mulţumiţi şi noi am aşteptat în linişte oaspeţii sâcâitori.
10] După un timp de o jumătate de oră au primit vestea, de la un evreu trecător, cei care îl aşteptau la malul mării pe Cireniu şi care îl cunoaşteau pe Cireniu, că acesta se afla în grădina bătrânului soldat. La această ştire s-au întors toţi preoţii şi evreii dogmatici şi au venit spre noi.
11] Când a văzut Matael că vin spre noi, a spus aceste cuvinte : „Deci, dragul şi înaltul meu prieten Cireniu, pregăteşte-te; acum va începe furtuna! Sunt foarte curios să aflu, ce vor îndruga aceşti şarlatani!‟
12] Spune Cireniu: „şi eu sunt curios, cu toate că trebuie să recunosc deschis, că nu-mi place să negociez cu astfel de oameni; căci dacă acestora li se arată doar puţin degetul mic, vor ei deja întreaga mână şi acest lucru nu merge, deoarece există şi alţi oameni, care sunt într-adevăr săraci şi din această pricină au nevoie ca noi să ne gândim la ei.‟
13] Cu aceasta au ajuns solicitanţii deja la noi, bineînţeles cu superiorul sinagogii în frunte. Acesta l-a recunoscut de îndată pe guvernator şi a început să-i vorbească aşa prin următoarele cuvinte: „Înalt poziţionat, strălucitor şi puternic Domn guvernator din Colesiria, da, a întregii ţări evreieşti, a restul Asiei mici şi mari şi a unei părţi din Africa! Nu-ţi va fi necunoscut, ce nenorocire s-a revărsat peste capetele noastre în noaptea aceasta, cei care suntem locuitorii oraşului Cezarea lui Filip şi le suntem credincioşi tot timpul lui Dumnezeu şi a împăratului. Dacă noi am avea doar o mică vină, atunci am putea să blestemăm neatenţia noastră şi să plângem şi să răbdăm în continuare, ceea ce Dumnezeu Atotputernicul a adus peste capetele noastre; dar noi nu avem nici o vină, după cunoştinţa noastră, la această nenorocire, ci doar gândurile rău intenţionate ale unor păgâni ne-au făcut aceasta! De aceea ne aflăm noi de fapt aici, pentru a cere de la tine o despăgubire binemeritată!
14] Bineînţeles că tu ne vei îngădui aceasta cu atât mai mult, că, în primul rând, suntem slujitorii Romei, la fel ca şi păgânii, şi în al doilea rând, suntem preoţi şi slujitori ai unicului şi adevăratului Dumnezeu, care putem să câştigăm mai mult poporul pentru împărat decât ar putea o mie de săbii şi lănci. Dar dacă suntem noi împotriva Romei, atunci înfăptuiesc limbile noastre în câteva ore mai mult decât o mie de războinici într-un an. Aici spală o mână pe cealaltă!‟

15] Îngăduieşte-ne rugămintea noastră, răpeşte de la noi nivelul actual al sărăciei şi lasă pe socoteala statului să ne reconstruim casele, casele de rugăciune şi de învăţătură şi tu vei găsi prin noi nişte susţinători fideli ai împăratului, da, dacă nu se poate altfel, atunci mai promitem, să plătim statului acest avans cu dobândă în douăzeci de ani. Gândeşte-te bine, înalt guvernator la rugările noastre şi acceptă-le! Nu va fi nici în defavoarea ta şi nici a împăratului; căci noi ştim foarte bine cine şi ce suntem noi şi ce putem să înfăptuim! Dacă suntem prietenii împăratului, atunci va conduce el cu uşurinţă împărăţia sa cea mare; dar dacă suntem în minţile noastre închise duşmanii împăratului, atunci ar putea să devină coroana şi sceptrul o povoră pentru el! De aceea, gândeşte-te la problemele noastre actuale, gândeşte-te bine la rugămintea noastră, ca un om deştept şi acţionează pe placul tău!"
16] Spune Cireniu, de abia ascunzând supărarea interioară: „Înainte ca eu să mă pronunţ cu un da sau un nu, voi lăsa să se analizeze în profunzime acest lucru, cum şi prin ce a luat foc oraşul şi casele voastre. Dacă sunteţi chiar atât de nevinovaţi, nu aş putea să vă spun; căci chiar în această noapte am auzit eu de la cineva, cum ieri, prin urmarea eclipsei de soare totale şi mai târziu, când a dispărut celălalt soare aţi început voi să predicaţi poporului într-un anume fel răutăcios despre judecata lui Dumnezeu, care va urma, care a fost prezisă de un profet al vostru. La aceasta nu au lipsit nici preoţii greci, ca să beneficieze pe deplin de acest fenomen ciudat al naturii. Voi şi ceilalţi preoţi aţi profitat de acest fenomen al naturii, pentru a obliga poporul prin tot felul de protecţii şi prin voinţa voastră şi a lui Dumnezeu să aducă cele mai exagerate jertfe. Poporul orbit de voi deja din copilărie a făcut totul după puteri, pentru a scăpa de judecata de apoi vestită de voi.
17] Norocul că s-a aflat printre aceştia un bărbat serios şi experimentat, care a chemat câţiva oameni mai buni din popor la el şi cărora le-a povestit, în linişte şi cu calm, apariţia anterioară, care se bazează pe motive naturale şi a declarat că el însuşi a văzut aşa ceva de mai multe ori. El însă i-a atenţionat înţelept spre credibilitatea spuselor sale, că preoţii, dacă ar fi adevărate afirmaţiile lor, ar fi lăsat cu siguranţă deoparte, să şantajeze atâtea jertfe de la popor, prin minciuni şi neadevăruri, dacă ei ar fi avut să trăiască încă câteva clipe pe acest pământ! Nesătulii şi ne-inimoşii preoţii ştiau ca şi el, că nu există nimic ieşit în comun la această apariţie decât cel mult o schimbare rară şi naturală. Ei însă cunosc superstiţiile poporului şi încep să păcătuiască până la refuz la această ocazie!
18] Vedeţi, aceste lucruri mi-au fost mărturisite astă-noapte de un martor! Deci care a fost urmarea acestei învăţături înţelepte şi cât se poate de rapide? Cei care au fost învăţaţi prin câteva cuvinte cât se poate de bine au fugit spre poporul disperat şi au strigat cu bucurie, cât i-a ţinut gura: 'Alinare, alinare, alinare peste alinare! Ascultaţi-ne spre binele vostru!' Aici le-au explicat poporului într-un fel uşor de priceput. Poporul, înţelegând aceasta, a fost pornit şi supărat împotriva voastră şi v-au pricinuit puţin din ziua de apoi a lui Daniel. Deoarece eu înţeleg mult prea bine din aceste cuvinte redate mie în adevărul deplin, că nu voinţa păgânilor, ci doar voi sunteţi de vină, că în această noapte s-a făcut scrum oraşul, care în rest a fost unul frumos şi important, pe motivul supărării poporului din pricina gândurilor voastre înşelătoare şi prin aceasta sper că veţi înţelege, că nu pot să dau ascultare rugăminţii voastre neruşinate, ci eu, ca fiind guvernator şi pentru binele împăratului meu şi pentru cel a poporului vă voi trage pe voi la răspundere şi pentru despăgubirea totală a poporlui, pe care eu o voi evalua cu exactitate, - bineînţeles doar dacă totul s-a întâmplat aşa, cum am auzit eu în această noapte de la un martor credibil! - Ce puteţi spune voi la aceasta? Vorbiţi, dacă aveţi ceva de spus la acest subiect!"
19]Deja în timpul spuselor lui Cireniu au schimbat solicitanţii culorile la faţă la fel ca şi o şopârlă şi cu uşurinţă s-a putut vedea furia lor interioară şi ochii lor de lup înfocaţi; şi atunci când a trebuit să se justifice, nu au putut ei face aceasta din pricina supărării.
20] Cireniu a aşteptat un timp şi când nici atunci nu a vrut nimeni să spună un cuvânt, a devenit furios prin grimasele solicitanţiilor şi a început să spună cu o seriozitate sumbră, specifică unui adevărat roman nemilos, dar drept: „Vorbiţi acum, căci altfel voi fi obligat, să cred, că tăcerea voastră este o mărturie deplină, a ceea ce aţi fost acuzaţi şi din aceasta să vă dau sentinţa pentru a executa, ceea ce vi se va da! Vorbiţi, deoarece ştiţi mult prea bine, că noi, romanii, nu glumim deloc!"
21] Spune în sfârşit superiorul: „Domnul meu, calomnia aceasta este prea măreaţă! Nu poţi să te stăpâneşti imediat şi să vorbeşti ceva, ci aici este vorba, să te linişteşti în profunzime şi să gândeşti, cum este posibilă o astfel de calomnie şi noi cântărim cele mai bune mijloace, să le îngropăm pe acestea în nisip! Cine poate să dovedească, că am obligat poporul să jertfească?! Noi am predicat, ceea ce am simţit noi înşine şi de ceea ce ne este teamă! Cine ne dovedeşte, că am acţionat altfel, decât ar fi trebuit să simţim după profeţiile făcute?! Nu s-au arătat astfel de semne?! Sau nu ne dovedeşte îndeajuns de mult istoria, când s-a terminat cu răbdarea lui Dumnezeu şi deodată, s-a năpustit peste oameni o judecată îngrozitoare?! Dar noi mai avem foarte multe dovezi, în care Dumnezeu, cu toate că a prevestit o judecată, a lăsat să acţioneze mila şi dragostea Sa asupra acelora care s-au îndreptat, dacă poporul a regretat şi s-a căit în adevăratul sens.
22] Dar dacă bărbatul tău înţelept, care i-a învăţat pe cei câţiva împotriva noastră, ar fi avut aşa gânduri curate, de ce nu a venit el şi la noi pentru a ne arăta ceea, ce le-a arăta acelor oameni, care au fost probabil împotriva noastră? Doar un om, care nu cunoaşte înalta noastră învăţătură dumnezeiască şi nu are habar de cuvântul lui Dumnezeu prin gura unui profet şi a cărui efect se arată în timpuri strâmtorate pe cer, poate să spună astfel de minciuni despre noi! Şi unui astfel de om îi dăruieşte guvernatorul Romei mai multă credinţă decât nouă!? Aici cu siguranţă că ni se va

spune: 'Dacă acel înţelept ar fi venit la voi şi ar fi spus ceea ce a învăţat poporul, atunci cu siguranţă că noi nu l-am fi ascultat şi l-am fi judecat sau poate că îl şi ucideam cu pietre!' Dar cine poate spune acest lucru despre noi, dacă nu a încercat!? De abia după zile întregi, judecăm noi, dar înainte de faptă, după aparenţe sau după vorbe rele, niciodată! Pentru comportamentul nostru vorbeşte învăţătura noastră dumnezeiască; dar cine poate veni şi să dovedească, că noi avem o altă crdinţă şi acţionăm cu totul altfel?! Vorbe rele sau o presupunere răutăcioasă nu dovedeşte nimic la noi şi martorul tău a putut să spună ce a vrut, iar noi declarăm plângerile sale nule şi neadevărate, până când el ne poate dovedi, că am înfăptuit într-adevăr altfel, decât credinţa noastră şi că noi l-am lăsat pe acest bărbat să plece fără să spună ceva, cel care a stârnit poporul împotriva noastră cu înţelepciunea sa!
23] Noi împărţim viu frica poporului; şi dacă poporul ne aduce mase întregi de jertfe spre iertarea lor, în credinţa, că-L împacă prin aceasta pe Dumnezeu, nu ar fi trebuit ca noi să primim acele jertfe?! Unde este scris contrariul?!
24] Nobil guvernator, gândeşte-te bine că aici ai de-a face cu slujitori dogmatici ai lui Dumnezeu şi nu cu cei de felul nou din templu, care din păcate se pricep mult prea bine, să-şi mute paltonul tot timpul după vânt! Noi ştim acest amănunt şi de aceea nici templul nu ne simpatizează; dar la noi, care din păcate mai suntem puţini, este ancorată credinţa cea veche, iar muştele de noapte, care ţi-au şoptit lucruri neadevărate, nu ne vor desprinde prea uşor! Astăzi este o zi frumoasă a Domnului şi niciunde nu este vreo urmă de judecata lui Dumnezeu, în afară de faptul că oraşul este răpit de flăcări, - dar nu prin judecata lui Dumnezeu, ci doar prin răutatea întunecată a unor păgâni rău intenţionaţi. Dar ar fi fost pentru Dumnezeu ceva chiar atât de imposibil, dacă ar fi lăsat în această regiune să se întâmple ceea ce s-a întâmplat pe timpuri cu Sodoma şi Gomora? Cine poate veni aici să spună, că nu s-ar fi putut întâmpla aşa, după semnele anterioare?! Noi nu vrem să spunem aşa de parcă Dumnezeu a auzit cele multe rugăciuni şi suspine din această regiune şi din cauza aceasta ne-a scutit de judecata promisă; Dumnezeu poate a făcut aceasta din pricina unui credincios necunoscut, deoarece atunci au pătruns rugăciunile noastre împreună cu cea a credinciosului până la tronul Lui. Dar cine ne dovedeşte împotriva credinţei şi împotriva convingerii noastre, că nu stau aşa lucrurile, ci totul este altfel?! - Eu am vorbit acum în numele nostru, al tuturor şi tu, înalt domn, dă o sentinţă dreaptă faţă de Dumnezeu şi faţă de toţi oamenii!"

EV. 136. capitol.

01] La acest răspuns nu s-a aşteptat Cireniu şi nu a ştiut, ce să-i răspundă superiorului la acest şir de cuvinte ale sale. El l-a strigat de aceea pe Matael şi a spus cu o voce şoptită către el: „Acum vorbeşte tu în continuare; căci eu am ajuns la capăt cu înţelepciunea mea! Aceştia sunt unşi cu mai multe alifii, decât am putut eu să-mi imaginez!"
02] Spune Matael: „Înalt prieten! Acum va fi foarte greu; căci să le dovedim, că au desăvârşit ei ceva, dacă împrejurările au fost aşa, este un lucru cât se poate de greu. Şi chiar dacă ei, ceea ce nu vreau să neg, au avut intenţia rea, lipseşte chiar şi încercarea, pentru faptă. Unde este atunci desăvârşirea intenţiei rele, pe care o au într-adevăr, dar pe care într-un fel nici nu au putut s-o aibă? Dar în mintea omului câte gânduri nu se pot forma, dacă aceasta este pusă sub presiune din toate părţile?!
03] Dacă s-a instalat o furtună în inima omului, nu ţine minte prea bine schimbarea gândurilor sale, care se reped ca nişte nori grei de furtună; şi dacă, cu timpul, s-a ameliorat furtuna în inima omului, atunci rareori îşi aduce aminte acel om, care a devenit iarăşi calm, ce a zburat în furtuna pasiunilor sale. Poate că au existat multe gânduri blestemate; dar care Dumnezeu, spun chiar eu, ar vrea să devină un judecător?! Dacă sunt aceştia, într-adevăr, oameni credincioşi şi dacă au împărţit spaima poporului din unicul motiv, ceea ce noi trebuie să credem, până când nu le-am dovedit contrariul la fel ca şi un Dumnezeu, atunci trebuie să li se îngăduie rugămintea, bineînţeles dacă, o astfel de rugăminte, cum este în acest caz, este acceptată de împărat! Noi putem doar la ceea ce se află deschis în faţa noastră, să dăm un verdict, atâta vreme cât nu suntem în stare să dovedim contrariul solid; dar gândurile noastre nu pot folosi niciodată ca dovadă şi chiar dacă ascultăm ce are de spus întreaga populaţie din oraş, nu vom ştii mai multe, decât ştim acum."
04] Aceste cuvinte le-a şoptit Matael către Cireniu şi acesta, scărpinându-se în spatele urechii, a spus către Mine: „şi ce spui Tu la aceasta?"
05] Spun Eu: „Timpul Meu încă nu a sosit, de aceea negociaţi voi doi reciproc şi împreună cu ei; dar chemaţi-l pe bătrânul Marcu, care îi cunoaşte împreună cu fiii săi mai bine decât voi! Şi Ebahl din Ghenizaret îi cunoaşte şi chiar şi Iuliu îi ştie destul de bine. Chemaţi-i pe aceştia şi tu vei auzi de îndată o cu totul altă limbă!"
06] Cireniu trimite imediat după Iuliu, care s-a aflat între timp împreună cu Ebahl pe deal, la soldaţi, pentru a privi incendiul care încă era puternic. Cei doi au venit imediat, cât şi bătrânul Marcu. Când au fost prezenţi toţi cei care au fost chemaţi, le-a rostit Cireniu pe scurt atât solicitarea fariseilor dogmatici şi discursul superiorului lor, cât şi ceea ce a considerat superiorul ca fiind o replică incontestabilă.
07] Când a auzit aceasta Marcu, s-a mirat enorm de tare de obrăznicia superiorului şi a spus aceste cuvinte către el: „Tu preot superior, care te faci mult prea cinstit şi credincios! Tu ai venit ca şi chemat şi de multă vreme aştept să intri în plasa mea cea mare! Gândeşte-te cu trei ani în

urmă, câtă osteneală ţi-ai dat, să mă câştigi pentru credinţa ta! Tu ai vrut chiar să treci cu vederea tăierea împrejur, cu toate că acest lucru este supărător pentru un om bătrân ca mine. Dacă eu şi casa mea am trece la credinţa ta, ar fi deja suficient! Tu mi-ai promis chiar foarte multe avantaje în călătorii şi vânzări şi când eu am spus, că sunt un om meticulos şi nu aş vrea să schimb religia strămoşilor mei cu o alta, a cărei bază am cunoscut-o mult prea puţin şi despre care eu nu ştiu, ce fel de angajamente noi îmi va aduce. Eu ţi-am spus atunci cât se poate de deschis, că nu sunt chiar împotrivă, să schimb religia mea instabilă cu o alta mai bună, doar că mai înainte de aceasta am dorit să fiu introdus întru totul în religia, pe care o voi adopta.

08] Tu însă ai spus, că nu este necesar la religia ta; căci fiecare religie nu este nimic altceva decât o filozofie de leagăn a copiilor şi trebuie menţinută din pricina acestora. Dacă bărbatul are o dată o înţelegerea formată, atunci nu mai are nevoie de filozofia de leagăn a copiilor şi o menţine doar din pricina acestora; dar el în sine ar fi un nebun orb, dacă ar crede într-adevăr în ea! Dar acest lucru putea să aprecieze un bărbat ca mine, dacă nu ar fi mai înţelept, să nu te recunoşti în exterior la o religie, care aduce cele mai mici obstacole în drum în călătorii şi vânzări.

09] Eu am crezut aceasta şi m-am înscris cu toată casa în religia ta. Dar imediat după aceea mi s-au deschis larg ochii, când am început să fiu condamnat de impozitele voastre supărătoare şi eu am început atunci să înţeleg din ce în ce mai bine, ce schimb dezavantajos am făcut eu prin convertirea la religia voastră.

10] Din toate a trebuit să vă dau a zecea parte şi din toate roadele prima recoltă. De multe ori m-am plâns eu la autorităţile romane, dar nu am înfăptuit nimic; căci peste tot am fost atacat şi mi se spunea: 'Volenti non fit iniuria! (Cel care doreşte nu i se întâmplă o nedreptate) De ce te-ai lăsat prins, tu, care eşti un roman cât se poate priceput? Suferă acum, pentru prostia ta negândită!'

11] Dar când veneam la tine şi îţi spuneam nenorocirea mea, nu mă ascultai deloc şi ai spus de fiecare dată în aroganţa ta binecunoscută: 'Aşa este scris!' şi eu puteam să plec nerezolvând situaţia şi pe lângă aceasta eram foart trist.

12] Dacă vroiam să cunosc Scriptura voastră mai bine, mi se spunea: 'Noi suntem Scriptura şi cuvântul viu al lui Dumnezeu! De aceea nu trebuie să întrebe nimeni nimic, ci fiecare să facă ceea, ce noi învăţăm şi cerem! De altceva nu are nimeni nevoie!'

13] Iată tu, oracol rău al evreilor din Cezarea lui Filip, acestea sunt cuvintele şi comportamentul tău! Şi acum vrei să devii dintr-o dată curat ca lacrima?! Eu îţi jur pe tot ce îmi este sfânt acum, că nu vei scăpa din acest loc, până când nu-mi vei răsplăti întru totul paguba pe care mi-ai provocat-o mie! ţie poate să-ţi pună crucea pe spate, nobilul guvernator, pe răspunderea mea şi ţie nu ţi se va întâmpla o nedreptate! - Ai înţeles, oracol rău şi bătrân?!"

14] Spune Cireniu: „Ah, aşa stau lucrurile?! Na, na, ceva avem noi deja! - Deci, înţelept domn superior, a celor care subjugă poporul, ce poţi răspunde tu la aceasta?"

15] Spune superiorul: „Îl cunoşti pe Moise şi pe toţi ceilalţi profeţi treziţi de Dumnezeu?"

16] Spune Cireniu: „Pe Moise îl ştiu destul de bine; dar pe restul profeţiilor îi cunosc eu doar după nume."

17] Spune superiorul: „Foarte bine; atunci du-te şi învaţă mai întâi toate angajările mele amare şi pedepseşte-mă, dacă îmi poţi dovedi, că am înfăptuit împotriva cuvântului predicat de aceştia! Dacă vrei să citeşti, - noi avem Scriptura, ca fiind singurul bun, pe care am putut să-l luăm cu noi în această singură zi înaltă a Domnului, atunci când se află undeva în primejdie!"

Ev. 137 capitol

01] Îi spune Matael, în secret, lui Cirenu: "Aceasta este deja iarăşi o nucă, pentru care, s-o spargem, dinţii noştri vor fi prea slabi! Marcu şi-a făcut treaba lui foarte bine; dar ce putem face noi, dacă nu le putem dovedi din dogmele lor nici o încălcare de obligaţie? Să-l ascultăm însă şi pe Ebahl şi pe Iuliu! Dar mult nu ne va folosi nici ceea ce vor scoate ei la iveală; pentru că bătrânul este prea sigur în sfera lui şi este în stare să justifice cu desăvârşire din Scriptură fiecare dintre faptele sale încă cât se poate de detestabile. Ce se poate face atunci împotriva acestui fapt?"

02] Spune Cireniu: "Bine, atunci condamn, din desăvârşirea puterii mele, toate acele versete din Scriptură care sunt împotriva raţiunii sănătoase a omului şi noi i-am venit atunci de hac!"

03] Spune Matael: "Nu se va potrivi, pentru că el poate spune atunci: <Raţiunea sănătoasă a omului cere însă de asemenea, ca, mai înainte, să se dea şi să se sancţionează o lege, înainte ca să vrei să judeci pe cineva potrivit cu aceasta.> Ce vei avea atunci să-i obiectezi? Aici este bine ca să te pronunţi foarte deosebit, pentru a putea înfăptui ceva împotriva acestui deberdeu de parte omenească! Ar trebui să ajung, deci, acuşi aici Corneliu, Faustus, Kisjonah din Kis şi un anume Filopold din aceeaşi regiune; aceştia ne vor face, cu siguranţă, servicii foarte bune! Eu mă bucur foarte de sosirea lor!"

04] După un timp cumpătat de reflectare asupra celor spuse, atât din partea superiorului, cât şi din partea menţiunii puţin mai mult în secret a lui Matael, cu referire la bucuria acestuia asupra sosirii prezise a lui Corneliu şi a consorţilor, îl îndeamnă Cireniu pe Ebahl de a spune ceva solid despre fariseii dogmatici.

05] Şi Ebahl se ridică şi spune: "Înaltule prieten! Vulpile şi proteuşii voştri (oameni abili) sunt greu de prins; vulpile, pentru că ele au mereu două ieşiri şi proteuşii, pentru că pot să se transforme în totul, chiar şi în elemente. De aceea părerea mea este că : Deoarece tu, prin urmarea a ceea ce

ţi-a fost spus de la martorul cel mai adevărat şi devotat, pe care îl cunoşti tot aşa de bine ca şi mine, despre aceşti oameni, nu poţi avea absolut nici un dubiu despre faptul dacă aşa stau lucrurile sau nu, pe de-altă parte, însă, poţi, ca judecător lumesc, să iei, totuşi, o decizie faţă de lume, numai potrivit cu ceea de ce se poate convinge urechea şi ochiul tău înspre exterior, de aceea ar fi sfatul meu în acest caz următorul: Dă-le drumu solicitanţilor supărători, fără nici cea mai neînsemnată acordare a ceea ce vor ei să aibă şi fără să-i condamni, printr-o hotărâre, la o oarecare pedeapsă! Tu ai acordat prin aceasta cu desăvârşire o măsură pe deplin îndeajunsă adevărului interor duhovnicesc şi concepţiilor lumii! Aceasta ar fi aşa părerea mea!

06] Eu ţi-aş putea povesti sute de fapte (realităţi) despre înşelăciunile multiple făcute poporului şi despre împovărări ale poporului dintre cele mai tare lipsite de conştiinţă, pe care le-am trăit la aşa multe ocazii cu aceşti, care se vor a fi, slujitori ai lui Dumnezeu; dar la ce îţi va folosi aceasta? Aceştia îţi găsesc, cu siguranţă, încă o gaură prin care pot să iasă în libertate! Ei se acoperă foarte grijuliu împotriva oricărui vânt exterior care poate să le devină dăunător, cu păturile lui Moise şi cu haina lui Aaron şi a profeţilor şi nici un vânt încă cât se poate de rece nu le poate pricinui nici măcar numai un guturai!

07] Dar tot ce poate face simţul exterior de înţelegere din Scripturile profeţilor, ştim foarte bine; pentru că acestea se potrivesc pentru tot, atâta timp cât nu recunoşti sensul lor interior, duhovnicesc şi aceasta este o ascunzătoare principală pentru aceşti oameni. De aceea nu va fi aici prea mult altceva de făcut, decât ceea ce ţi-am dat ca sfat."

08] Spune Cireniu: "Da, da, tu ai cu totul dreptate, eu recunosc aceasta cu totul din fundament; dar totuşi sunt eu de părere, că le-am putea veni împotrivă acestor oameni poate chiar cu ceva dovedit că este nelegiuire, în care caz nu mi-ar mai scăpa ei atunci cu siguranţă!"

09] Spune Ebahl: "O, vai, cu toate mai degrabă decât cu acest lucru; pentru că aceşti derbedei îţi ştiu fiecare iotă (literă) a legii romane şi se ştiu la aceasta mai mult decât orice avocat de a ocoli legea în aşa fel, că nici un satan nu le poate veni de hac. Ei vor fi comis în număr mare asemenea fărădelegi ori personal sau cu participare. De Dumnezeu, fireşte că nu se vor putea ascunde; dar noi nu le putem veni de hac, dacă vrem să procedăm cu legea împotriva lor! Poate Kisjonah, Corneliu, Faustus sau grecul Philopold? – dar dintre noi, în afară de Domnul şi îngerul Rafael, nu le vine nimeni de hac!"

10] Cireniu dă afirmativ din cap şi spune: "Eu aş putea să rânduiesc, totuşi, să fie păziţi, ca fiind oameni suspecţi; poate ar influenţa o asemenea seriozitate deci totuşi puţin înspăimântător conştiinţele lor!?"

11] Spune Ebahl:"Încearcă aceasta; dar eu îţi garantez, că, după primele proteste ale superiorului, nu vei putea rândui, ca paznicii să fie îndeajuns de repede retraşi! Noi doar nu avem absolut nici o idee pentru lumea din exterior de vreo oarecare causa criminis (chestiune de drept penal). Aici nu există nici un acuzator şi de aceea nici nu poate fi vreun judecător! Afirmaţia în secret a Domnului, n-o putem considera o acuzare, din două motive. În primul rând, îi lipseşte orice caracter lumesc de dovedire a vinovăţiei, şi în al doilea rând, ar fi Domnul Însuşi de considerat în faţa lumii doar ca un pe jumătate martor; pentru că cel puţin pentru acum nu te-ai putea referi legal la Dumnezeirea Lui, ba chiar nici măcar pe deplin valabil la darul Său de proorocire, ante forum Romanum (în faţa instanţei romane)! Noi bineînţeles că ştim exact cum stau lucrurile cu ei din perspectiva noastră; dar legea romană uscată nu-L cunoaşte pe Domnul şi Învăţătorul nostru încă nici pe departe şi prin urmare nici afirmaţia Lui din înţelepciunea Lui şi totuşi poţi tu acum, în ciuda a toată convingerea ta foarte interioară, să judeci aceşti oameni numai potrivit cu ceea ce poţi aduce de la oameni în exterior ca dovadă de acuzare. Şi la aceasta este totuşi nevoie, înainte de toate, o dată de un acuzator şi de-abia atunci vin martorii sub jurământ! Sau valorează la voi ceva afirmaţia unui profet sau al unui oracol, dacă amândoi nu aparţin de religia voastră?"

12] Spune Cireniu: "În cazuri excepţionale într-adevăr, mai ales dacă profetul s-a arătat mai întâi demn de orice religie, în faţa unei instanţe legale! Dacă instanţa nu poartă împotriva lui nici o îndoială, poate acesta pentru sine, precum şi o afirmaţie a unui oracol dovedit să slujească ca o dovadă întreagă, pe deplin valabilă! Pentru că numai judecătorul are singur dreptul de a accepta sau a nu accepta validitatea martorului, sau s-o recunoască şi să determine, dacă este el admisibil sau nu este admisibil!"

13] Spune Ebahl: "Bine, dar cum atunci, dacă un profet nu se lasă folosit nici ca acuzator şi tot aşa de puţin ca martor? Prin ce vei putea să-l obligi să fie aceasta?! Ca martor, din partea mea, încă mai degrabă; dar ca acuzator deja absolut niciodată! Aici avem fireşte unul; dar cu ce Îl vei obliga pe acest mare Unu şi cu ce pe îngerul Rafael, ca ei să apară, ori ca acuzatori, sau ca martori?"

14] Spune Cireniu: "Aici nu se lasă fireşte niciunde adusă vreo constrângere! Să aşteptăm prin urmare; pentru că cei anunţaţi nu vor mai lăsă doară cumva totuşi să fie aşteptaţi prea mult! – Mie mi se pare de parcă aş vedea într-o departare încă mare mişcându-se vâsle pe mare!"

15] Spune Matael: "Aceasta am observat şi eu timp de o jumătate de oră; dar treaba rămâne aproape încontinuu pe acelaşi loc! – Aşadar, cum stau lucrurile cu înterogarea? Sunteţi voi încă în acelaşi loc?"

16] Spune Cireniu: "Cu nici o lăţime de fir de păr mai departe! Tu ai avut dreptate şi Ebahl de asemenea şi eu admit că vom înfăptui cu ei puţin sau nimic, cu toată desăvârşirea stăpânirii noastre în privinţe lumeşti şi cei care sosesc nu vor ajuta cel mai probabil de asemenea prea mult."

Ev. 138 capitol

01] (Cireniu:) Dar mie îmi vine tocmai acum ceva în minte! Eu voi rândui de îndată să meargă un mesager la administratorul regiunii, acela trebuie să-mi trimită din oraş tot felul de acuzatori şi martori. Aceştia vor ştii să spună într-adevăr ceva despre aceste vulpi şi noi îi vom băga atunci cu siguranţă în strâmtorare!"

02] Spune Matael: "Gândul este bun! Cel puţin câştigi tu cu acesta faptul că poţi să rânduieşti să-i pui sub pază. Dar acest lucru trebuie pus repede în aplicare!"

03] Cireniu rânduieşte de îndată să vină doi călăreţi în faţă şi le explică ce vrea de la administratorul regiunii. Aceştia gonesc de îndată în galop înspre oraş.

04] Atunci când, însă, fariseii dogmatici şoptind între ei observă un asemenea lucru, păşeşte superiorul iarăşi la Cireniu şi spune: "Domnule şi stăpânule, de ce ai rânduit ca călăreţii să meargă către oraş? I-ai trimis cumva acolo din pricina noastră? Vrei tu prin aceasta să distrugi cumva drepturile noastre legale, recunoscute chiar prin legile voastre? Domnule, asta va merge cu greu; pentru că noi avem aici doară legea şi pe Dumnezeu de partea noastră! Tu ar trebui să dai numai legi noi, care ţi-ar putea folosi pe moment tot atât de puţin ca cele vechi; pentru că efectul unei legi noi nu poate doară totuşi niciodată să se aplice retroactiv!"

05] Spune Cireniu puţin supărat: "Voi vorbiţi când sunteţi întrebaţi! Cererea voastră o cunosc şi obligaţia voastră de asemenea! Acum depinde numai de mine. Eu trebuie să ţin sfat cu mine şi cu sfetnicii mei, dacă sunteţi demni de acordarea împărătească a cererii voastre!

06] Dacă veţi fi aflaţi vrednici la verificarea cea mai severă, atunci i se va şi acorda împlinire rugăminţii voastre; iar dacă nu veţi fi aflaţi vrednici, atunci nu se anulează numai orice împlinire de la sine, ci urmează încă şi o pedeapsă din cauza obrăzniciei, că v-aţi încumetat, ca oameni pasibili de pedeapsă, să doriţi de la stat încă o milostivire spre acoperirea păcatelor voastre! Ţineţi aceasta bine minte! Un guvernator superior al Romei judecă cu totul altfel decât voi! El nu judecă niciodată după favoare şi după faima exterioară a persoanei, ci mereu fără diferenţă de tot rangul, potrivit cu legile şi potrivit cu drepturile.

07] De aceea fiţi cu băgare de seamă cum staţi foarte în secret cu conştiinţa voastră în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor! Pentru că de la voi, ca aşa numiţi slujitori ai lui Dumnezeu – deşi Dumnezeu nu are nevoie de nici o slujire, întrucât Atotputernicia şi Atoateînţelepciunea Sa, Atotprezenţa şi Atoatecunoaşterea Sa îi fac deja oricum cele mai bune servicii deja din veşnicie – şi de la voi ca învăţători ai poporului se cere o socoteală mult mai severă, decât de la poporul neînvăţat, care cunoaşte abia pentru cea mai înaltă necesitate numai câteva legi foarte exterioare şi nu are la acestea nici o cunoaştere ce fel de duh adăpostesc ele aşa cu totul de fapt.

08] Voi, însă, cunoaşteţi legea şi duhul şi trebuie să le cunoaşteţi şi trebuie să fiţi iniţiaţi în tot adevărul . De aceea veţi şi admite de ce se va proceda din partea mea mult mai sever cu voi decât cu un om privat, deja din pricina poporului! Pentru că, ori trebuie să staţi aici aşa de curaţi ca soarele, sau voi n-aţi fost niciodată vrednici de slujba voastră! De aceea nici nu vă aveţi voi de îngrijit absolut deloc asupra faptului ce inteprind eu, ori spre acuzarea voastră sau spre scuza voastră! Mergeţi însă acolo şi aduceţi cererea voastră cumva pe pergament şi înaintaţi-o atunci, ca să am un argument (dovadă) mai mult, ori spre osândirea voastră sau spre admiterea cererii voastre.

09] Spune superiorul: "Înaltule domn şi stăpân! Astăzi este sâmbăta lunii noi, în care ne este interzisă orice muncă. În această zi sfinţită n-are omul să se ocupe, în toată liniştea cărnii sale, cu nimic altceva, decât numai cu Dumnezeu în duh; numai să vorbim avem voie, dar nu să scriem, până la apusul soarelui. După apus, însă, vrem noi să şi formulăm, în scris, cererea noastră ."

10] Întreabă Cireniu: "V-a dat Moise legea despre respectarea deosebită a unei sâmbete de lună nouă?"

11] Spune superiorul: "Moise nu tocmai, dar urmaşii acestuia, prin a căror gură a şi vorbit adeseori Duhul lui Dumnezeu, aşa ca prin gura sfinţită a lui Moise."

12] Spune Cireniu: "La aceasta aş dori eu să am într-adevăr un dubiu puternic! Pentru că din legile şi rânduielile curat mozaice se arată Duhul Dumnezeiesc adesea foarte limpede; dar în ceea ce priveşte aici sărbătoarea lunii voastre noi, în acest caz nu se arată nimic decât o superstiţie foarte grosolană şi o întreagă încărcătură de corabie plină cu prostia cea mai dură omenească. Ce este luna nouă? Voi n-o ştiţi, dar noi o ştim şi trebuie de aceea să râdem cu gura până la urechi de sărbătoarea voastră a lunii noi. Şi înţelepţii noştri, care înţeleg multe, se miră asupra faptului cum este cumva totuşi posibil, că în cea mai apropiată vecinătate a grecilor, a romanilor şi a egiptenilor pot să existe asemenea prostănaci şi oameni izbitor de întunecaţi, care nici măcar nu ştiu ce este în general luna şi ce este o lună nouă! – Spuneţi-mi, totuşi, ce fel de închipuire aveţi voi despre lună!"

13] Spune superiorul: "Spune-ne mai degrabă tu, înaltule domn şi stăpân, ce crezi despre lună, atunci vrem şi noi să-ţi spunem ce credem despre lună!"

Ev. 139 capitol

01] Spune Cireniu: "Atunci asculaţi! Luna este un corp ceresc aproximativ de cincizeci de ori mai mic, decât este aici pământul nostru şi însoţeşte pământul mereu pe orbita lui mare în jurul soarelui; în timp ce pământul parcurge drumul mare o dată în 365 de zile, l-a înconjurat luna apropiată aproape de treisprezece ori.

02] La aceste înconjurări trebuie luna într-un mod necesar să-şi însuşească în permanenţă poziţii diferite. Deoarece este ea un corp altfel tot aşa de întunecat ca pământul nostru, de aceea şi este ea iluminată de soarele mare, la fel ca pământul nostru. Dacă pământul se află aproape între soare şi lună, atunci vedem luna fiind pe deplin iluminată şi atunci este lună plină; dacă luna ajunge însă după aceea în poziţia apropiată între soare şi pământ în aproximativ paisprezece zile, prin urmarea mişcării ei rapide şi dacă primim noi prin aceasta numai foarte puţin la vedere în privinţa suprafeţei sale iluminate, atunci este lună nouă.
03] Dacă ajunge însă luna cumva din întâmplare exact între soare şi pământ, cum a fost ieri cazul, atunci acoperă ea soarele şi împiedică lumina lui de a pătrunde pe o anumită parte a pământului nostru, aceasta înseamnă pe aceea, începând de la care s-ar putea trage o linie cu totul dreaptă prin lună până la soare şi atunci se formează cu totul natural o eclipsă de soare; dar acele părţi ale pământului, care nu se află tocmai pe linia dreaptă explicată mai sus, nu vor primi nimic de văzut de la o asemenea întunecare, pe nume acelea deja absolut nimic, care se află pe jumătatea de glob a pământului nouă opusă. Pentru că acest pământ, pe care îl populăm noi, este tot aşa de bine un glob ca soarele şi luna şi produce ziua şi noaptea numai prin aceea, că el se învârteşte o dată in jurul axului lui şi acest lucru per total în douăzeci şi patru de ore, în care timp el împinge sub soare, încetul cu încetul, toate părţile lui de uscat şi de mare de la polul nord până la polul sud şi le lasă să fie iluminate şi încălzite.
04] Numai acesta este adevărul în secret bine calculat şi limpede admis de către înţelepţi, despre care cel nespecialist nu ştie fireşte nimic, pentru că spre o asemenea înţelegere îi lipseşte educarea necesară de dinainte şi şi trebuie să lipsească alături de asemenea învăţători cum sunteţi voi; pentru că ceea ce n-ai tu însuţi, nici nu poţi să-i dai altuia. Şi dacă aţi şi avea-o voi, atunci nici nu i-aţi fi da-o vreunui mirean, pentru că prostia mirenilor vă aduce mai mult profit decât înţelepciunea cea mai temeinică! Eu v-am arătat acum limpede ce este luna nouă; dar acum arătaţi-mi şi voi mie ce este la voi luna nouă!"
05] Spune superiorul: "Ceea ce tu, înaltule domn, ne-ai spus acum, am aflat într-adevăr deja şi noi pe o cale secretă şi eu ca persoană sunt tare de acord cu aceasta; dar priveşte în schimb la istoria creaţiei a lui Moise şi vei afla că nu se lasă găsită in aceasta nici o urmă de la toate acestea ce tu mi-ai mărturisit acum şi ce nu mi-au fost necunoscute, deja de douăzeci de ani încoace.
06] Noi însă stăm în faţa poporului, bineînţeles siliţi de împrejurări, ca primii mărturisitori principali şi propovăduitori ai învăţăturii lui Moise, care este ex diamentro (opusă) faţă de această concepţie cu totul pe înţeles adevărată, pe scaunul lui Moise şi a lui Aaron. Ce altceva putem noi face aici, decât să ţinem cel mult pentru noi cu totul în tăcere această convingere mai bună, poporului însă să-i vorbim totuşi despre ceea ce a primit de la Moise!?
07] Să încerce astăzi numai unul dintre noi să propovăduiască poporului o altă învăţătură decât cea mozaică în oricare relaţie şi eu îţi garantez că el va fi ucis cu pietre!
08] Fireşte că spun mulţi: acelor lucruri care le-a spus Moise, le-ar sta la bază un cu totul alt sens şi ele ar însemna cu totul altceva, decât ceea ce se lasă înţeles din litera moartă. Şi acest lucru îl admit eu, ca persoană, cu destul de mult drag; dar cum ar fi de explicat fără pagubă un asemenea lucru poporului, pe care nu abia noi, ci înaintaşii noştri l-au făcut deja mai prost ca noaptea?! În primul rând, este sensul duhovnicesc tăinuit atât de adânc că, la sfârşit, nu poţi într-adevăr tu însuţi să-l descoperi destul de limpede, şi în al doilea rând, se pune întrebarea, cum să faci un popor peste măsură de întunecat de prost, foarte superstiţios, căruia toate elementele mai înalte de ştiinţă îi sunt mai străine decât polul nord, să priceapă ceva, despre care eu însumi, vorbit cu totul deschis, n-am putut încă niciodată să-mi fac o imagine cu totul limpede!
09] De aceea nu este aici totuşi nimic altceva de făcut în modul cel mai rezonabil, decât să laşi poporul la vechea credinţă şi să respecţi, cel puţin în faţa poporului, foarte sever legile şi învăţăturile tu însuţi ca conducător al legilor şi al învăţăturilor vechi; dacă eşti însă singur, fără martori proşti, atunci să faci şi să crezi în sineţi, ce recunoşti ca fiind permanent adevărat! Dacă faci altcumva, atunci vei vedea această ţară frumoasă numai prea acuşi într-o revoltă groaznică! – Acum vorbeşte tu iarăşi şi poţi să mă dojeneşti, dacă am prezentat ceva greşit în cuvântarea mea!"

Ev. 140 capitol

01] Cireniu se miră de înţelepciunea superiorului şi îi spune lui Matael: "Prietene, cu acesta nu-i bine să mănânci cireşe! Pentru că atunci primeşti toate cozile în propria faţă! Cu cât de multe cunoaşteri este acesta umplut, în secret, până la refuz şi cât de măreţ înţege el să-şi justifice situaţia lui prezentă! Ah, aşa ceva n-a existat încă absolut niciodată! Nu poţi să te superi la sfârşit absolut deloc pe el! – Dar acum trebuie să fie cel puţin cei din oraş acuşi aici şi se va arăta cât de multe lucruri vor aduce ei la vedere."
02] Spune Matael zâmbind: "Absolut nimic, aceasta ţi-o spun eu; pentru că aceşti convinşi sunt prea tare unşi cu toate alifiile şi găsesc peste tot o gaură de pătruns! Pe scurt, pentru a le veni de hac acestor oameni într-un mod şi fel delicat, este nevoie de mai mult decât de puteri omeneşti pure şi de cunoaştere omenească pură! Greci şi romani mă încumet să tămăduiesc într-o zi sute de prostia lor; pentru că ce le voi spune, va fi nou pentru ei şi ei o vor primi chiar cu o dorinţă nestăpânită foarte mulţumitoare. Dar la aceşti oameni nu există nimic ce le-ai putea prezenta ca fiind ceva nou; ei sunt adesea iniţiaţi în toată cunoaşterea şi ştiu să-şi apere treaba lor într-un mod atât de viclean, că se lasă foarte greu împotrivit ceva.

03] De aceea şi sunt eu de părere, S-a retras Domnul puţin, pentru că a prevăzut deja dinainte, că nu se lasă bine vorbit şi înfăptuit cu aceşti zeloţi (oameni cu zel religios)! Şi aşa sunt eu de asemenea de părere, că, într-un mod modest, acuzatorii şi martorii din oraş vor izbuti ceva cu ei, tot aşa de puţin ca şi noi."
04] Spune Cireniu: "Aşadar, astfel există totuşi, pentru moment, o dezbatere foarte memorabilă, care cumva în asemenea circumstanţe nu s-ar putea ivi a doua oară pe pământul întreg! Dacă ar veni administratorul inferior numai acuşi afară!"
05] Vine un mesager fără răsuflare şi îi spune întregii societăţi, fără să dea atenţie faptului unde s-ar afla Cireniu: "Prieteni, scăpaţi voi toţi foarte în grabă cu fuga; pentru că a izbucnit o revoltă îngrozitoare! Toţi îi caută pe derbedeii de evrei convinşi şi farisei scăpaţi cu fuga şi romanii şi grecii măcelăresc totul, ce arată numai întrucâtva asemănător cu un evreu! Eu sunt un grec sărac, am pus numai astăzi, din necesitate, o haină evreiască peste trupul meu gol şi am scăpat cu aceasta numai cu o strâmtorare foarte mare cu viaţa nevătămată!"
06] Spune Cireniu: "Băiete, eu sunt guvernatorul superior! Explică-te ma exact! Cum şi de ce a izbucnit o revoltă?
07] Spune mesagerul puţin emoţionat, din pricina prezenţei neaşteptate a guvernatorului superior: "Înaltule şi atotputernicule domn, domn! Treaba este cu totul simplu aceasta: Atunci când, ieri, soarele sau o altă apariţie de lumină a iluminat seara aproape două ore mai mult, decât este normal cazul vechi obişnuit şi a dispărut însă după aceea deodată de pe firmament – un fenomen într-adevăr rar, dar de aceea nu unul nou pe acest pământ mare şi larg -, atunci au început preoţii evrei, care au cunoscut un asemenea lucru desigur tot aşa de bine ca unul ca noi din fundamentul experienţei omeneşti şi a cunoaşterii omeneşti, în loc să-i ofere poporului mantaua curată a credinţei lor, i-a vestit poporului orb, superstiţios că ceea ce se va întâmpla acum este o oarecare judecată de pedeapsă imensă a lui Dumnezeu. găsită în cărţile lor mistice de profeţi. Prin aceasta s-a format un urlet îngrozitor printre evreii proşti; preoţii lor, ca presupuşi prieteni şi slujitori ai lui Dumnezeu, au fost atunci imploraţi să înfăptuiască la Dumnezeu, în schimbul a oricărei jertfe cerute, în acea direcţie, ca El să-Şi retragă foarte milostiv judecata lui de pedeapsă.
08] Atunci când evreii şireţi au băgat de seamă numai foarte limpede şi adevărat o apă atât de imensă la morile lor, au răspuns ei într-un patos mistic preoţesc judecătoresc:<Dacă vreţi să se înlăture de la voi judecata asupra lumii a lui Dumnezeu foarte aspră, negreşit acum de intrat în vigoare, atunci trebuie să ne aduceţi acum totul ca jertfă din ce aveţi în posesie, în privinţa aurului, argintului, pietrelor preţioase şi mărgăritarelor, precum şi cei mai buni tauri îngrăşaţi ai voştri, vacile cele mai bogate în lapte şi viţeii cei mai graşi, ca noi să le putem atunci jertfi lui Dumnezeu într-un mod demn!>
09] Ticăloşii principali de preoţi evreieşti abia au rostit aceasta, că a şi venit deja o veritabilă rupere de nori dintre jertfele cerute! Aceasta au observat preoţii noştri, de asemenea nu tocmai căzuţi în cap şi au încercat dacă n-ar putea să potrivească de asemenea poporul lor spre jertfe aşa de bogate cumva printr-o lovitură norocoasă. Şi ei au găsit ceva din vechea lor învăţătură despre dumnezei, care le-a făcut servicii destul de bune spre acest scop de jertfe. Ei l-au lăsat pe bunul Apolo să se îndrăgostească de o oarecare Dafne înoită şi să-i facă o vizită puţin cam murdară. Aceasta a observat repede duşmanul său, domnul Pluto şi a şterpelit soarele între timp; şi Ghea, Apolo şi noua sa frumoasă s-au aflat acum în cea mai supărată fleaşcă! Că din aceasta ar trebui să se formeze un război foarte îngrozitor al zeilor, poate orice grec şi roman să admită bine! Probabil, dacă cel mai puternic Zeus ar fi rugat potrivit, prin jertfe şi rugăminţi, ar putea el să mai amelioreze această treabă foarte plină de pericol! Această descoperire le-a adus preoţilor noştri de asemenea destul de mult, dar nici pe departe ceea ce le-a produs ca venit judecata asupra lumii a lui Dumnezeu prezisă de preoţii evrei oilor lor.
10] Un grec destul de înţelept, având inima şi capul la locul potrivit, i-a învăţat pe câţiva care gândeau mai lucid şi aceia i-au învăţat, atât de bine pe cât era numai posibil în îmbulzeala mare, pe grecii şi romanii strâmtoraţi despre fenomenul natural şi le-au arătat aşa frumuşel pe înţeles lăcomia de câştig fără scrupule a castei preoţeşti, cărora ar trebui desigur de asemenea să le treacă cheful de poruncire şi preluare a jertfelor, dacă la prezicerile lor ominoase s-ar afla numai un singur cuvânt adevărat. Ei ar trebui, în general, să compare amândouă preziceri una cu alta, anume cea evreiască formal implorată şi atunci cea grecească şi romană şi ei ar înţelege atunci doar totuşi, că amândouă n-ar putea fi efectuate (realizate)! Pentru că ori ar trebui să se întâmple ceea ce au prezis preoţii evrei, sau ceea ce au prezis grecii! Dumnezeii însă nu vor fi cumva totuşi aşa de proşti şi să meargă acum să frigă pentru fiecare naţiune un cârnaţ foarte propriu, pentru că ei împart totuşi altfel darurile lor din ceruri mereu cu totul egal printre toţi oamenii credincioşi şi necredincioşi!
11] Asemenea şi învăţături asemănătoare au adus poporul imediat la o chibziunţă mai bună. S-a îndreptat şi către unii evrei care erau în mod cunoscut mai buni învăţături asemănătoare; dar acolo s-a lovit în neant.Oile lui Dumnezeu au rostit din contră încă ameninţări şi au învinovăţit păgânismul, ca fiind motivul răului iminent!
12] Un asemenea lucru s-a dezvoltat acuşi în răfuieli şi grecii şi romanii le-au aprins evreilor proşti acuşi o judecată de apoi peste capetele lor şi au cerut de la preoţi restituirea jertfelor şantajate foarte pe nedrept la o asemenea strâmtorare. Atunci când un asemenea lucru nu vroia să fie acordat la o cerere foarte modestă, s-a venit cu violenţă, mai ales la preoţii evrei, care a fugit atunci desigur de violenţă şi au scăpat cu fuga prin fumul oraşului în flăcări care ardea la toate colţurile evreieşti.

13] Administratorul roman înţelept însă a făcut apoi imediat încă revolte foarte importante de răspândire largă asupra ticăloşiilor dogmatici de preoţi şi i-a arătat atunci poporului, cum ei cu totul singuri ar fi cauza unei asemenea catastrofe devastatoare. Atunci de-abia s-a ridicat revolta din partea noastră împotriva a tot iudaismul şi a devenit deja o economie destul de detestabilă; pentru că evreii sunt acum masacraţi după cot (măsură de lungime) şi în oraş este chiar deja aproape mai mult sânge decât lapte şi vin.
14] Cum mi se pare, astfel se află chiar acolo, sub chiparosul mare, tocmai preoţii evrei scăpaţi! Na, bună ziua, acelora le va merge acuşi rău, dacă nu dau bir cu fugiţii în clipa aceasta, pentru care lucru nu le voi da, cu siguranţă, nici un sfat acestor mârşavi principali! Cu această suliţă, care a fost aruncată după mine, în părerea că aş fi un evreu, atunci când am fugit încoace, nu m-a nimerit, însă spre norocul meu, voi mai ucide eu însumi câţiva! Cei doi călăreţi m-au întâlnit la poarta oraşului şi vor avea de lucru să ajungă la administratorul inferior! Domnule, domnule, acum ştii tu totul; şi ce ţi-am spus eu, este adevăr curat şi pur, pentru care îţi pun în joc viaţa mea!"
15] Spune Cireniu: "Eu îţi sunt foarte recunoscător pentru această înştiinţare; tu ţi-ai făcut bine treaba ta! Dar, acum, rămâi tu aici şi dacă ţi-e foame, atunci ia de aici pâine şi vin! Eu voi trimite, între timp, două cohorte în oraş, spre înăbuşirea revoltei; după aceea, îmi vei sluji ca un martor bun împotriva acelor preoţi evrei!"
16] Mesagerul primeşte cu foarte mult drag această cerere, deoarece era el deja foarte flămând şi însetat; şi Cireniu îi face numai semn cu mâna lui Iuliu care era prezent şi acesta ştie deja ce are aici de a se întâmpla, deoarece el însuşi a ascultat de asemenea întreaga relatare a mesagerului.

Ev. 141 capitol

01] Atunci când Iuliu a îndeplinit voinţa lui Cireniu şi cele două cohorte se duc, cei doi călăreţi trimişi mai devreme vin înapoi şi mărturisesc acelaşi lucru ce tocmai mesagerul a mărturisit. Totodată înştiinţează ei din partea administratorului de oraş asigurarea cea mai supusă, că el, de îndată ce furtuna se va fi astâmpărat puţin, va merge în grabă afară şi îi va acorda înaltului stăpân darea de seamă cea mai exactă şi conştiincioasă despre toate. Cireniu le dă daruri celor doi călăreţi şi le spune să se odihnească şi ei îl salută pe Cireniu şi se duc la camarazii săi. Cireniu i se adresează însă apoi iarăşi mesagerului şi îl întreabă cine l-a trimis deci aşa cu totul de fapt afară, ca mesager.
02] Spune mesagerul, acum puţin mai curajos decât mai devreme: "Domnule, domnule, necesitatea! Eu însumi, un cetăţean al oraşului, am pierdut toată avuţia mea la acea ocazie, când focul n-a făcut la sfârşit nici o diferenţă între casele noastre şi cele evreieşti şi sunt acum un cerşetor. Această haină, care îmi acoperă acum spre nevoie trupul meu, am tras-o de pe trupul unui evreu ucis şi am pus-o peste umerii mei, căci, altfel, aş fi gol, aşa ca soţia mea şi cele trei fiice ale mele deja destul de mature, care se află acum toate patru, cu un cearşaf mare de in, în spatele colibei acesteia a bătrânului Marcu.
03] Eu însă am făcut un apel la fugă pentru evreii din oraş cumva prezenţi aici, ca ei să se pună pe fugă şi să-i fi recnoscut mai uşor prin aceasta, pentru a mă răzbuna atunci după plăcerea inimii mele împotriva acestor ticăloşi principali, cu această suliţă ascuţită. Dacă însă ar fugi ei, atunci pot să ajungă mai departe numai pe mare (pe calea apei); altfel sunt rânduite din oraş deja străji peste tot din partea administratorului şi acestea i-ar lua în primire pe ticăloşi, după care cu adevărat că nu le-ar merge bine!"
04] Domnule, domnule! Eu sunt un grec şi mă pricep încă aşa puţin în viclenia de război; dar acum este deja bine, de aici nu ne mai scapă ticăloşii niciodată! De altfel, nici n-ar strica deloc de a pune aşa două străji la ţărmul mării; pentru că altfel ar putea ticăloşii să ia cumva totuşi repede o corabie în posesie şi să plece cu aceasta."
05] Spune Cireniu: "Nu te îngriji de aceasta; pentru aceasta s-a îngrijit deja foarte bine!"
06] Aici se întoarce Cireniu la Matael şi spune: "Aşadar, ce spui tu acum la această înştiinţare a acestui mesager?! Eu îl voi aştepta acum însă totuşi pe administrator înainte de toate şi sunt foarte curios să aud ce vor avea de obiectat împotrivă aceşti - - dogmatici."
07] Spune Matael: "Mult nu vei câştiga prin aceasta; pentru că tu cunoşti încă mult prea puţin toate miile de găuri, prin care pot ei ajunge în cea mai frumoasă libertate. Dar mai bună este situaţia ta acum decât mai devreme!
08] Dar, acum, trebuie să fie dat atenţie înainte de toate, ca femeia şi copiii mesagerului să fie îngrijite! Helena, tu vei avea, într-adevăr, câteva haine de zi la tine şi dacă sunt numai cămăşi, ca să fie ele numai deocamdată protejate de goliciune!"
09] Helena cheamă de îndată una dintre slujinicile sale şi îi porunceşte să rânduiască cele necesare. Slujitoarea se duce imediat într-un cort de-al lui Ouran şi aduce patru cămăşi bune şi patru rochii greceşti scumpe. Atunci când vine ea cu acestea la Helena, spune aceasta: "Lasă-te condus de mesager la soţia şi fiicele acestuia, îmbracă-le şi condu-le încoace, la această masă!"
10] Mesagerului îi vin lacrimi de mulţumire în ochi din pricina acestei binefaceri a Helenăi şi el conduce cu inima bucuroasă slujitoarea acolo unde îl aşteaptă femeia lui plângândă şi cele trei fiice triste ale sale. Atunci, însă, când le spune el celor plângânde, învelite încă în cearşaf: "Nu mai plângeţi, cele mai scumpe ale mele; pentru că iată, noi am găsit deja un salvator foarte puternic! Guvernatorul superior Cireniu este aici şi probabil fiica lui vă trimite haine mai fine şi mai scumpe, decât aţi văzut numai vreodată asemănătoare!", atunci sar afară de bucurie femeia şi fiicele şi se îmbracă repede. Mesagerul împătură, însă, cearşaful şi îl bagă sub haina lui evreiască. Apoi, le

conduce el pe toate la Helena şi ele umezesc hainele lor cu lacrimi a celei mai călduroase mulţumiri.
11] Helena lasă cele patru femeiuşti să ia loc alături de ea şi le serveşte de îndată cu pâine şi vin; pentru că şi cele patru femeiuşti erau deja foarte flămânde şi însetate. Helena şi Ouran discută cu cele patru şi ele le povestesc multe lucruri despre apăsarea fariseilor împotriva credincioşilor lor. După aceea îi spune Cireniu mesagerului: "Prietene, eu m-am adresat faţă de tine tocmai la început puţin cam dur, cu denumirea puţin cam defăimătoare <băiatule>; dar, deoarece te cunosc acum mai bine, de aceea îmi pare rău că te-am defăimat într-un asemenea mod, chiar şi numai o clipă. În schimb, să şi fii tu însă acum de îndată îmbrăcat cu o haină de cinste!"
12] Aici le-a poruncit Cireniu slujitorilor săi să aducă de îndată afară o cea mai fină îmbrăcăminte romană de cinste, constând dintr-o cămaşă foarte fină, plină cu riduri din bisus (bisus-ul era în antichitate un material fin, fusese folosit în timpul faraonilor şi la învelirea mumiilor egiptene.), ajungând până la genunchi, atunci dintr-o togă, care era cusută cu galoane de aur şi ţesută şi făcută din mătase indiană în cea ma frumoasă culoare albastră şi din încălţămintea romană cea mai aleasă şi dintr-un turban egiptean foarte fin, cu podoabă de pene şi agrafă, care consta dintr-un smaragd foarte valoros. În plus, a rânduit Cireniu al nostru să-i revină mesagerului încă şase cămăşi intime foarte frumoase şi o sută de livre de argint. Mesagerul era la aceasta fireşte în exatazul fericirii şi abia ştia cum ar fi trebuit să înceapă să-i mulţumească lui Cireniu pentru toate aceste binefaceri.
13] Cireniu, însă, a zâmbit şi el de bucurie şi i-a spus mesagerului, care se numea Herme: "Du-te în casa lui Marcu al meu, spală-te, îmbracă-te atunci şi vino iarăşi ca un roman ales; atunci va fi tocmai timpul, ca să tragem fariseii încoace, la un interogatoriu principal! Pentru că de această dată nu-mi vor mai scăpa ei, pentru aceasta garantez eu! Şi tu, prietenul meu ales Herme, îmi vei face un serviciu bun!"
14] Herme spune: "Voinţa mea este aceasta şi de şiretenie de război, n-am dus încă niciodată lipsă! Dar aceşti oameni sunt prea vicleni pentru furii, să nu mai spunem pentru noi, pe calea unui proces judecătoresc ordonat! Dacă vrei să prinzi aceşti oameni, trebuie să te bazezi numai pe ceea ce martori foarte credibili mărturisesc despre ei; pentru că cum îi asculţi şi pe ei, devii zăpăcit, îi consideri încă la sfârşit nevinovaţi şi te declari de acord cu dorinţa lor. De aceea ar fi părerea mea, să-i prinzi laolaltă pe aceşti ticăloşi principali şi să-i arunci în mare, peştilor spre mâncare, ca nici un cocoş să nu mai poată după aceea să cânte după ei! Atunci ai făcut ca judecător îndeajuns în privinţa dreptului! Dacă într-o regiune se aşează tigri, hiene şi lei şi omenirea ajunge prin aceasta în frică şi lezare mare, atunci să mai iei în plus aceste bestii cumva încă mai înainte straşnic la interogatoriu?! Nu, spun eu! Dăunarea lor este prea cunoscută; de aceea, la o parte cu ele unde încep ele să se arate prea periculoase pentru societatea omenească! Domnule, domnule! Aceşti oameni sunt preoteuşi, care nu sunt deloc de prins! Cu cât mai mult ne ostenim noi de a-i prinde pe calea politică, cu atât mai mult vom fi noi înşine prinşi de către ei! Eu îi cunosc, chiar şi dacă sunt un grec! – Dar, acum, tu domule foarte milostiv, m-ai permite-mi încă o întrebare!"
15] Spune Cireniu: "Ce este? Vorbeşte!"

Ev. 142 capitol

01] Spune Herme: "Domnule domnule, acolo, la zece paşi de această masă, stă o fetiţă cu un bărbat de o înfăţişare minunat prietenească şi în schimb, totuşi foarte înţeleaptă; o fetiţă foarte dragă şi inimoasă discută cu el şi dacă spune el ceva, atunci exprimă ea o fericire de nedescris despre aceasta! Cine este totuşi acest bărbat foarte drag? Ah, ce demnitate străluceşte totuşi de-a dreptul din întreaga lui fiinţă! Cât de aleasă este totuşi forma omului într-o asemenea înfăţişare minunat nemaipomenită! Aproape şi ochii tuturora sunt aţintiţi asupra lui! După port, este el evident un galilean! Poţi să-mi dai tu o informaţie despre acest om? O, dumnezeilor, cu cât mai mult privesc la acest bărbat, cu atât mai mult mă îndrăgostesc eu doară de-a dreptul de el! Eu nu iau în nume de rău femeia şi cele trei fiice la mele, dacă nu mai pot aproape absolut deloc să-şi mute privirea lor de la el în altă parte! Aici pun eu, într-adevăr, viaţa mea ca zălog că acest bărbat este un om bun, deosebit şi înţelept! Dar cine, cine, cine şi ce este el? Dă-mi domnule domnule o lămurire despre aceasta şi noi vrem atunci de îndată să începem să prelucrăm ticăloşii principali! Oh, aceştia nu ne mai scapă în nici un caz; numai nu avem voie să punem mărturiile lor într-o oarecare luare de consideraţie mediativă!"
02] Spune Cireniu: "Prietene Herme, în ceea ce priveşte acel om, astfel îţi spun deocamdată aşa de mult, că El stă aici între noi oamenii aşa chiar ca un Dumnezeu! El este într-adevăr deocamdată numai un doctor din Nazaret, - dar ce doctor! Unul asemănător n-a purtat încă acest pământ! Toate celelalte le vei afla, într-adevăr, încă mai târziu! – Acum însă, să ne apucăm de treaba noastră şi tu nu-mi mai spune de acum înainte <domnule domnule>, ci <prietene şi frate>.
03] Spune Herme: "Foarte bine, eu ştiu să cinstesc orice poruncă şi aş dori să mor, din mulţumire pentru aceasta, în respectul şi dragostea cea mai înaltă către tine! Dar, acum, spune-mi încă mai înainte, tu înaltule prieten, cine este deci acel tinerel chiar aşa de frumos din apropierea doctorului! Este acela cumva fiul lui şi fetiţa fiica lui?"
04] Spune Cireniu: "Da, da, prietene, aici ai judecat într-adevăr drept; - dar, acum, la treaba noastră!"

05] După aceste cuvinte, lasă Cireniu superiorul fariseilor să păşească iarăşi în apropiere şi îl întreabă dacă cunoaşte mesagerul.
06] Spune superiorul: "Cine să nu-l fi cunoscut pe cântăreţul şi cântăreţul faimos de ţiteră?! Noi ne-am înveselit deja adeseori minunat de cântecele lui! Este numai veşnic cu părere de rău, că el nu vrea să se convertească la religia părinţilor noştri; cu adevărat, acesta l-ar întrece pe marele nostru David! El este un om extrem de onest, cinsiti şi foarte sentimental; numai că el nu ne este predispus, ceea ce însă îi trecem cu drag cu vedere, deoarece nu putem chiar să cerem, ca el să cuprindă şi să înţeleagă, în duhul său, dogmele noastre apărând adesea tare inumane (neomeneşti)!"
07] Spune Cireniu: "Acest Herme este însă cel mai tare acuzator al vostru şi mi-a confirmat aceasta acum a doua oară numai prea categoric, ce mai devreme mărturisise despre voi un martor foarte credibil! Prin aceasta staţi voi acum în faţa mea, ca nelegiuiţi foarte ticăloşi şi mârşavi, posedaţi însă în plus încă cea mai mârşavă obrăznicie, să cereţi de la mine despăgubire pentru aceea, că v-aţi făcut, prin lăcomia voastră rea, foarte proprie, incendiatorii cei mai ticăloşi şi şireţi! – Ce spuneţi voi la aceasta?"
08] Spune superiorul foarte liniştit: "Domnule, în ceea ce îl priveşte pe Herme, astfel nu avem de aceea nici cea mai mică supărare pe el; pentru că aceasta o ştim deja de mult, că un om, care nu posedă într-un lucru cunoaşterea numai cumva puţin îndeajunsă sau o alta, nu poate judeca altfel, decât cum i se pare treaba minţii lui înguste. Cine ar putea să fie vreodată supărat pe un om, care cade de pe acoperiş şi omoară, prin căderea lui, un om care stă jos sub acoperiş?! Dacă vrea bunul cântăreţ Herme să fie acum şi duşmanul nostru, atunci să fie el astfel; dar noi nu ne vom face totuşi niciodată duşmanii lui! În fond este totul adevărat cu desăvârşire, ce a mărturisit el drespre noi. Dar se spune că ar fi în Europa, în Sicilia, un loc periculos al mării, pe care îl numiţi Scila şi Caribdis; cine ocoleşte norocos Scila cu corabia, pe acela îl înghite atunci Caribdis-ul! Noi, însă, am plutit, în noaptea aceasta, de asemenea într-o adevărată Scilă şi Caribdis morală şi te întrebăm acum: Ce să fi făcut noi, de fapt, ce v-ar fi fost vouă, romanilor, pe deplin drept?"
09] Spune Cireniu: "Dacă ştiaţi însă bine, ce a contat în privinţa fenomenului de ieri, de ce nu le-aţi explicat copiilor voştri de credinţă adevărata stare de lucruri, prin care toate cugetele ar fi fost evident liniştite?! De ce aţi minţit poporul şi aţi pus prin aceasta temelia a celei mai mari supărări şi zăpăceli şi a revoltei actuale împotriva voastră?! De ce aţi şantajat de la popor jertfele cele mai obraznice şi cele mai tiranice, deoarece ştiaţi, totuşi, ce treabă era cu fenomenul şi că el n-a conţinut în sine nici o urmă a proorociei lui Daniel?!
10] Daţi-mi despre aceasta o explicaţie şi justificaţi o asemenea purtare obraznică din partea voastră împotriva poporului sărac, orb şi făcut prost şi superstiţios prin voi!"
11] Spune superiorul: "Eu tocmai ţi-am făcut menţionare de Scila şi Caribdis ale voastre; doar că tu nu pari să fi înţeles treaba! Vezi, când a iluminat, ieri, soarele ca în timpurile lui Iosua seara neobişnuit de mult, au observat aceasta mulţi dintre ai noştri tovarăşi de credinţă. Ei au venit la mine, la sinagogă, m-au întrebat de lămurire şi mi-au făcut de asemenea cunoscut, că din această cauză ar fi toţi evreii foarte uluiţi. Eu le-am scos din cap, atât de bine pe cât a mers, această treabă şi la prima vizită şi le-am explicat acest fenomen, ca fiind ceva cu totul natural în acest timp al apropierii egalităţii dintre noapte şi zi. Ei au plecat, n-au reuşit însă să liniştească poporul; pentru că acesta vroia să fi văzut căzând stele de pe cer şi le-a amintit liniştitorilor tocmai proorocirea lui Daniel. Totodată a ameninţat poporul, dacă un asemenea lucru i-ar fi tăinuit! După un timp, însă, a dispărut dintr-o dată soarele sau fenomenul de lumină şi s-a făcut îngrozitor de întuneric! Atunci s-a şi terminat, însă, cu toate încercările de liniştire! Acum, trebuia să fie venit aici sfârşitul lumii; un cuvânt împotrivă din partea noastră ne-ar fi pricinuit o petrecanie imediată!
12] Vezi, aceasta a fost Scila! Noi am fost, deci, forţaţi de asemenea împrejurări să-i predicăm atunci pe deplin pe Daniel şi să cerem şi mijloacele de căinţă cele mai puternice, cu mărimea morală a întâmplării, pentru a menţine prin aceasta în popor cel puţin ceva speranţă spre indulgenţa lui Dumnezeu în cugetele poporului! Noi am admis însă foarte bine, că vom ajunge în Caribdis în dimineaţa curată de azi; dar dacă ai de ales dintre două rele, o alegi mai degrabă pe prima şi apărând mai mică decât pe a doua, care trebuie să ne aducă de îndată nimicirea. Noi am acţionat, deci, bine şi drept, potrivit cu situaţiile care au reieşit, nu provocate de noi, pentru că era imposibil să acţionezi altfel. Cum poţi tu, ca u roman drept, să vrei să ne condamni acum pentru aceasta? Explică-ne aceasta?"
13] Spune Cireniu: "Da, da, treaba se lasă auzită; dar se întreabă ce aţi fi făcut voi cu jertfele totale primite! Pentru că sfârşitul lumii, pentru a cărui evitare a-ţi cerut şi a-ţi luat jertfele, n-a venit, cum se vede, astăzi! Le-aţi fi dat voi poporului sărac vreodată iarăşi înapoi?"
14] Spune superiorul: "Înaltule stăpân! Aceasta este, într-adevăr, o întrebare ciudată şi foarte de prisos! Acest lucru se înţelege doară totuşi de la sine, ce ar fi trebuit însă să se întâmple totuşi, cu toată înţelepciunea şi precauţia din pricina orbirii poporului; dar, acum, pune tu această întrebare focului, care a înghiţit toate jertfele şi toate proviziile noastre, ce va face aceasta pe urmă!
15] Din pricina predicii noastre a profeţiei lui Daniel impuse de împrejurări şi necesitate, nici n-ar fi fost absolut deloc necesar, ca urmare, de a arde casele şi sinagogile noastre, ceea ce a fost înfăptuit de tovarăşii înţelepţi de credinţă ai tăi, din supărare veche împotriva noastră. Noi n-am venit de aceea să rugăm numai pentru noi, ci şi pentru poporul nostru, pentru că am ajuns acum cerşetori, fără vina noastră. Cum doreşti sau cum poţi tu acum se vrei să ne condamni şi chiar să ne pedepseşti în schimb, în loc să ne ajuţi?! Ia în consideraţie toată starea lucrurilor, motivul şi factul şi tu ar trebui să fii lovit cu mai mult decât o noapte înşeptită, dacă ai vrea să ne atribui aici o vină!"

Ev. 143 capitol

01] Spune Cireniu: "Aceasta să fie departe de mine; dar tot ceea ce contează pentru mine şi trebuie să conteze totul, este, că aş dori să vă îndreptez numai din temelie şi să vă fac oameni adevăraţi! Voi puteţi, într-adevăr, să acoperiţi interiorul vostru, prin cuvinte înţelepte exterioare, bine cugetate şi aici cu atât mai uşor, pentru că circumstanţele s-au format într-o anumită relaţie în favoarea voastră şi nimeni dintre noi nu poate să afirme, cu o siguranţă dovedibilă, ce aţi fi făcut voi, dacă, de exemplu, focul nu ar fi urmat, cu jertfele o dată preluate. Dar eu vă spun acum altceva şi vă întreb dacă voi, într-adevăr cu conştiinţa cea mai curată şi liniştită, a-ţi fi vorbit astfel, ceea ce mi-aţi vorbit mie şi unui profet atotştiutor Ilie sau unui înger al lui Dumnezeu, care examinează inima şi rărunchii voştri?

02] Cu adevărat adevărat, pe cuvântul meu împărătesc de onoare, care este adevărat şi puternic, eu v-o spun: există câţiva înţelepţi aici, în compania mea – nu de credinţa mea, ci de a voastră -, cărora le sunt gândurile cele mai secrete ale omului atât de luminos şi limpede înfăţişate, ca o faptă înfăptuită foarte public. Dacă vă cercetează aceştia, le-aţi sta la socoteală, într-adevăr, cu o conştiinţă atât de uşoară, ca şi în faţa mea, deoarece ştiţi bine, că mie, chiar dacă nu în privinţa minţii şi a simţului ascuţit, îmi lipseşte însă totuşi atoatecunoaşterea?! Eu i-am examinat straşnic pe aceşti oameni şi am aflat, că cu ei nu este absolut deloc de glumit! Prin aceştia voi rândui să fiţi şi voi cercaţi. Dacă treaba stă aşa cum voi mi-aţi înfăţişat-o acum, atunci să vă fie acordat totul şi mult mai mult în plus, decât pentru cât aţi pus voi rugămintea voastră; dacă, însă, înţelepţii menţionaţi mărturisesc altceva despre voi, atunci fratele şi unchiul marelui împărat al stăpânului care şade acum pe tron, va ştii, desigur, de asemenea, destul de bine ce va face el!"

03] Spune superiorul: "Prin ce ne poţi da însă tu asigurarea, că aceşti înţelepţi menţionaţi de tine sunt prietenii noştri şi nu duşmanii noştri şi dacă ei nu vor face faţă de noi un abuz al înţelepciunii lor? Pentru că noi suntem o dată farisei şi suntem urăţi în Galilea ca fiind astfel, pentru că ne ţinem sever de dogme şi îi predicăm numai pe Moise şi pe prooroci, în timp ce, în secret, deja aproape toată Galilea se mărturiseşte la filozofia greco-egipteană. Dacă înţelepţii tăi sunt atunci galileeni, nu vor lăsa înţelepciunea lor să vorbească bine despre noi şi noi ne păzim de aceea deja dinainte de toţi înţelepţii galileeni, nouă duşmănoşi!

04] În plus, este scris de asemenea, că din Galilea nu vine şi nu poate veni niciodată nici un prooroc, pentru că tocmai galileenii, ca evrei eretici, sunt prea departe îndepărtaţi de vechea înţelepciune mozaică! Iar dacă sunt aceştia înţelepţi din Iudea, vrem noi să-i şi ascultăm!"

05] Spune Cireniu: "Înţelepţii pe care i-am menţionat, sunt astfel înfăţişaţi în credinţa mea şi în inima mea, că orice cuvânt din gura lor vine pentru mine, aşa chiar ca şi curat din ceruri, deşi nu mă uit tocmai asupra faptului, dacă ceva, ce este presupus să fie curat, ar trebui să vină tocmai de aceea din ceruri; pentru că orice adevăr rămâne pe pământ tot aşa un adevăr ca pe aripile luminii din toate cerurile! Pentru că o pară şi încă o pară trebuie doară să fie în cer tot aşa de bine ca pe pământ două peri, - dacă nu, atunci cerul este o minciună!

06] Printre altele, încă o întrebare către voi! Voi aţi mărturisit tocmai acum că vă păziţi de înţelepţii galileeni şi eu am dedus din aceasta, că aveţi, probabil, încă un alt motiv în schimb, decât tocmai filozofia greacă! Se spune doar că în jurul Nazaretului s-ar fi sculat un bărbat, care înfăptuieşte lucruri mari de felul cel mai minunat, îi învaţă pe oameni o învăţătură nouă, după câte se afirmă, din ceruri şi confirmă autenticitatea ei prin minuni încă niciodată auzite! – Spuneţi-mi dacă n-aţi auzit încă nimic de acest Om şi ce credeţi despre El!"

07] Afirmă Matael în secret: "Acum i-ai apucat în privinţa potrivită! Acum vor şi începe imediat să-şi schimbe cularea şu cuvintele lor!"

08] Răspunde la aceasta superiorul: "Au pătruns, deci, înşelăciunile acelui medic şarlatan nouă foarte rău famat, căruia toporul de tâmplar i s-a făcut prea greu şi care îşi caută existenţa lui mai degrabă în trândăvia dulce decât în munca solidă şi până la urechile tale? Vezi, pe noi, ca preoţi după lege, vrei să ne condamni acum cu orice preţ, cum vedem numai prea limpede din fiecare cuvânt şi mină a ta; dar aşa un galiot (galiot<galeot> = scalv de galere sau = deţinut. <ital./austr. ungr. Fallot = pungaş, escroc>), un asemenea ademenitor de popor, cu ajutorul unor vrăjitorii răsăritene învăţate, are de la tine, oarecum, un act de trecere liberă, poate să facă ce vrea şi cuvântul lui ar avea în faţa ta o greutate mult mai mare decât cel al nostru, pentru al cărui adevăr vorbeşte totuşi tare mintea, raţiunea mai bună şi un simţ al omului care este în ordinea legală! Eu îl cunosc pe acel galiot de care spui tu şi eu ţi-am şi spus însă cu aceasta deja totul!"

09] Spune Cireniu, emoţionat vizibil de această afirmaţie: "Foarte bine; voi mi-aţi rostit acum părerea voastră despre un om, cum n-ar fi putut ea ieşi niciodată mai bine, spre defavorul vostru! Dar, de această dată, aţi vorbit cel puţin adevărul în acea direcţie, că mi-aţi arătat interiorul vostru tocmai aşa cum este el. Eu îl cunosc pe acel galiot al vostru numai prea bine şi ştiu cum stă treaba cu El; dar eu vă cunosc acum şi pe voi, cu desăvârşire şi ştiu acum toate treburile în privinţa voastră! Că nu admit pe oricine de îndată în întregime ca monedă curată, până ce nu l-am cercetat din temelie până la ultima fibră, despre acest lucru vă dau tocmai acum dovada desigur de netăgăduit!

10] Aici, în faţa voastră, stă regele de acum al Pontului. Ieri dimineaţă, stătea el ca şi un nelegiuit bine încătuşat în faţa mea şi ar fi putut fi uşor condamnat pe cruce; dar eu am examinat totul exact, am găsit nevinovăţia lui deplină şi l-am făcut, el fiind un bărbat foarte înţelept, ceea ce este el acum!"

11] Eu sunt mai sever decât orice alt judecător, sunt, însă. plin de dreptate faţă de oricine. Dacă i s-a întâmplat cuiva o suferinţă, în timpul examinării necesare şi eu am găsit nevinovăţia sa, atunci înţeleg să-i transform, atâta cât stă numai în puterile mele, suferinţa lui îndurată în bucurie şi fericire, pentru care acest rege nou vă poate servi ca o dovadă.
12] Mai tare ca pe oricine altcineva, însă, l-am încercat tocmai pe acel Nazarinean şi am găsit, că El este un om atât de desăvârşit, cum acest pământ n-a fost călcat vreodată de cineva nici înainte de el, nici nu va fi călcat vreodată iarăşi de cineva după El. El este, însă, de aceea umplut foarte şi cu adevăratul Duh Dumnezeiesc şi pătruns până în temelie şi înfăptuieşte şi vorbeşte de asemenea numai din puterea şi atotputernicia nemărginită, niciodată de măsurat. Astfel L-am cunoscut pe Nazarinean şi sunt aprins acum până în temelie de cel mai înalt respect şi cea mai înaltă dragoste către El, deşi este El, în sensul cel mai propriu zis al cuvântului şi al însemnătăţii, un evreu din temelie.
13] Oh şi noi, romanii, înţelegem să cinstim iudaismul, dacă este el cum trebuie să fie, după Moise şi după toţi proorocii: plin de duh, putere, dragoste, adevăr şi înţelepciune; dar un iudaism, cum este el obişnuit acum de către voi, este pentru noi, romanii iubitori de duh şi adevăr, o urăciune a distrugerii depline a sanctuarului Sfânt, cum v-a prezis aceasta profetul vostru Daniel! Acum, aveţi mărturia mea despre Nazarineanul atât de adânc urât de voi. Ce puteţi să-mi replicaţi, acum, împotriva acesteia?”

Ev. 144 capitol

01] Aici cască toţi fariseii dogmatici ochii mari şi unul face foarte încet remarca, spunând: “Na, aceasta i-a reuşit iarăşi o dată superiorului nostru cu simţul ascuţit! O cămilă principală acesta! Acum, putem vedea cum ne vom putea ridica iarăşi din această băltoacă! N-ar fi putut cămila de un superior să-l laude pe Nazarinean peste măsură, în faţa puternicului stăpânitor şi toată povestea ar avea acum o cu totul altă înfăţişare?! Cămila ar fi trebuit să vadă doară totuşi aşa foarte lămurit, ca unul ca noi, deja de departe, în privinţa lui Cireniu, că el este cucerit din cap până-n picioare pentru Nazarineanul înfăptuitor de minuni, şi totuşi, atacă el favoritul guvernatorului superior şi nu l-a văzut, nu i-a vorbit şi nu l-a examinat însă niciodată! Ah, de acest animal de un superior nu mai putem avea absolut deloc nevoie! El să fie schimbat! Pentru că, dacă mai conduce el cuvântul încă o perioadă de timp, atunci dăm noi toţi astăzi încă ortul popii! Aici nu este de făcut nici o glumă cu guvernatorul superior!”
02] După această remarcă, îi spun ceilalţi, în secret: “Du-te tu şi roagă-l pe guvernatorul superior, să iei cuvântul; dar măgarul de superior fariseu nu mai are voie să vorbească nici un cuvânt! Poate răzbim noi! Şi tu să fii superiorul nostru, dacă ne eliberezi aici din acest laţ!”
03] Spune cel care a făcut remarca: “Bine, eu vreau să încerc acest lucru, - şi fără să vreau să devin de aceea un superior!”
04] Apoi, păşeşete el din mulţime în faţa lui Cireniu şi roagă, ca şi el să aibă voie să vorbească.
05] Spune Cireniu: “Eu mai aştept încă o a doua judecată despre Nazarinean din partea superiorului!”
06] Spune remarcatorul, tot un fariseu, care-l caută pe cel asemenea lui: “Înaltule stăpân, acesta este deja gata; deşteptăciunea lui a suferit un eşec şi de aceea tace el ca o cămilă în deşert! El s-a lovit şi s-a încălcit în laţ şi nu mai ştie acum cum să se elibereze. Nazarineanul bun i-a pus probabil invizibil o botniţă şi el a primit apoi încuiere de gură şi face acum aşa cum a făcut el aceasta încă totdeauna!
07] Tu, înaltule stăpân, trebuie să te fii convins deja de mult, la ascuţimea minţii tale, că acest om al nostru de superior este un animal principal! Dacă eu sau un altul dintre noi ar fi avut voie să ducă cuvântul înainte, atunci ar fi luat procesul deja de mult un sfârşit; de aceea, nu mai asculta tu, înaltule stăpân, acum de el, ci lasă-mă să vorbesc eu!”
08] Spune Cireniu: “Bine, atunci vorbeşte tu! Noi vrem să vedem ce vei aduce tu la vedere!”
09] Spune mai departe remarcatorul: “Înaltule domn! În ceea ce priveşte aici acuzaţia de parcă am fi noi motivul propriu zis la focului, astfel poate la nevoie să fie, într-adevăr, valabil, ceea ce ţi-a spus superiorul, deşi trebuie să-ţi mărturisesc dimpotrivă deschis, că, în ciuda împrejurărilor foarte delicate, nu suntem, totuşi, chiar atât de albi ca zăpada şi nevinovaţi, precum a încercat, de fapt, superiorul nostru să se spele şi să fie alb; pentru că impunerea jertfelor totale fusese porunca lui. Dacă a fost însă tocmai necesar, pentru refacerea ordinii şi a liniştii, de a le lua tovarăşilor în credinţă cu sila totul până la cămaşă, dacă nu dădeau ei acestea imediat de bună voie, aceasta este acum o cu totul altă întrebare! Aşa este şi pricina restiturii jertfelor o dată luate cu forţa de la popor o întrebare cu totul greu de răspuns! Li s-ar fi împrumutat, cumva, într-adevăr, bani şi lucruri de asemenea în schimbul a unor dobânzi foarte însemnate; dar cu restituirea, pe care superiorul a declarat-o ca fiind subânţeleasă, ar fi avut treaba într-adevăr căile sale foarte întortocheate! Pe noi ne-a supărat deja pe toţi până în cel mai adânc interior al nostru, atunci când am fost nevoiţi să ascultăm cămila de superior al nostru, bolborosind apoi chiar aşa fără creier; noi nu puteam însă împotrivi nimic, pentru că într-o sâmbătă înaltă poate şi are voie să vorbească numai superiorul singur. Pentru o asemenea cuvântare foarte prostească însă, prin

care am putea ajunge noi toţi foarte uşor pe cruce, să-l şi ia satana pe superiorul nostru într-o sâmbătă!
10] Eu vorbesc acum cu totul deschis cum îmi este mie şi tuturor celorlalţi în cuget. Dacă are cumva superiorul nostru înţelept ca o cămilă o preferinţă deosebită spre o asemenea înălţare, atunci s-o lase îndeplinită la persoana lui rea din temelie! Noi nu ne vom îneca de aceea în lacrimile noastre pentru el; dar noi nu realizăm deocamdată nimic, cu o asemenea distincţie romană deosebită!
11] Aşadar, în ceea ce îl priveşte însă pe acel Nazarinean, făcut nouă mai îndeaproape cunoscut de tine, înaltule stăpân, astfel nu putem noi doară totuşi imposibil din motive foarte naturale, pentru voia lui Iehova, să spunem ceva nici pro, nici contra (pentru nici împotrivă); pentru că noi am auzit aşa unele lucruri şoptite numai din mare depărtare. Unul suna foarte lăudabil, altul iarăşi, provenind probabil de la duşmanii lui, fireşte foarte aventuriat, chiar dacă nu tocmai rău. Aşa se spune că ar fi rechemat, într-adevăr, morţi cu totul cu desăvârşire iarăşi la viaţă! Aşadar, noi n-am văzut aceasta şi am auzit doar vorbindu-se despre acestea; dacă iei însă în considerare ce vrea să spună aceasta, să chemi un mort cu adevărat iarăşi la viaţă, atunci va fi, cred eu, totuşi foarte de iertat, dacă te îndoieşti de aceasta din motive foarte simple, naturale! Eu nu vreau însă să pun cu aceasta la îndoială această posibilitate, ci să înfăţişez astfel numai greutatea marea şi că, în plus, sunt necesare mai mult decât chiar însăşi puterile vieţii cele mai perfecţionate şi mai desăvârşite fizic şi duhovniceşti ale unui om.
12] Se spune, într-adevăr, de profetul Ilie, că a făcut odinioară să se acopere cu carne şi a însufleţit o grămadă de oseminte ale morţilor; dar noi n-am fost de faţă. De asemenea, este aceasta numai o legendă spusă de la gură la gură şi nu stă scrisă în nici o carte, nici măcar în partea apocrifică a Scripturii! Cât de greu este, prin urmare, o dare de crezare acestui lucru pentru un om gânditor!
13] Eseenii trezesc într-adevăr de asemenea morţii pentru bani şi acest lucru de obicei pentru mulţi bani; dar în spatele acestui secret s-a pătruns deja şi se ştie cum stă treaba cu aceasta.
14] Deoarece, însă, acum, tu însuţi ne dai despre Nazarinean o mărturie aşa de favorabilă şi aceasta ca un om foarte educat şi îmbogăţit cu toată experienţa, care merită toată crezarea înainte de o mie de alţi înţelepţi, astfel nu am încotro şi nici toţi aceşti colegi mai buni ai mei, decât să las Nazarineanul să-l întâmpine toată dreptatea.
15] Acesta este acum răspunsul meu la întrebarea ta, înaltule stăpân. Acesta este un vin curat şi totul se înfăţişează aşa cu ţi-am mărturisit acum foarte sincer. Toţi aceştia, cu excepţia superiorului nostru, îţi stăm ca martori la dispoziţie pentru acesta şi tu însă, înaltule stăpân, lasă să ne întâmpine milă înainte de dreptate!”
16] Spune Cireniu: “Evident că sunt mai mulţumit cu afirmaţia ta decât cu cea a superiorului, care vroia să fie o vulpe foarte şireată şi a evitat atâta timp plasa mea de prins pe cât era numai întotdeauna posibil; deoarece am înmulţit însă prinprejur plasa mea, de aceea s-a încălcit el totuşi şi stă acum aici ca un mincinos rău şi şiret. Însă, o căinţă adevărată şi o recunoaştere deplină, cu adevărat sinceră poate să facă totul iarăşi bine; pentru că el se enumeră printre acei oameni, care sunt prieteni secreţi a tot felul de minciună şi înşelăciune, în faţa oamenilor însă doresc să fie, totuşi, în consecinţa poziţiei lor, într-o stimă înaltă şi foarte onorabilă. Ei vor pentru sine respectul unui profet; dar să înfăptuiască doresc ei ca un scit tâlhăresc şi vagabond!
17] De aceea poate o căinţă adevărată, o schimbare deplină a vieţii, o îndreptare şi o mărturisire deschisă a adevăratei situaţii reale, să facă totul iarăşi bine; pentru că eu n-am venit încoace, pentru a ţine judecata nemilos de severă şi care stă în puterea mea asupra păcătoşilor de orice fel, ci să-i ajut numai pe calea adevărată a vieţii. Dar ei nu au voie să-mi pună pietre sub picioare la osteneala mea foarte prietenoasă faţă de oameni! Cum se poate însă ca un bărbat doritor de a fi înţelept şi chiar ca un superior al preoţilor, să mintă chiar atât de infam?!
18] Superiorul meu, vorbeşte tu acum şi mărturiseşte adevărul deplin; pentru că însoţitorii tăi n-au mărturisit încă totul, ce ar fi fost potrivit cu adevărul deplin, întreg! Ei vroiau, de fapt, să-şi pună în siguranţă propria piele, cu preţul celei ale tale şi acest lucru nu-l laud absolut deloc în privinţa lor! Eu ştiu ce ştiu, din temelia temeliei şi dacă dacă vrei să minţi, cum poţi şi vrei, atunci nu-ţi foloseşte aceasta la nimic; pentru că pe mine îţi este imposibil să mă înşeli. – Spune, deci, adevărul acum!”

Ev. 145 capitol

01] Aici simulează superiorul şi este foarte nehotărât dacă să păşească el, într-adevăr, cu adevărul la lumina zilei, sau nu. După un timp destul de îndelungat, spune el : “Înaltule stăpân! Mulţi câini sunt moartea iepurelui! Eu mă conving tot mai mult, că, acum, se înmulţesc martorii împotriva cuvântului meu ca ciupercile după un timp umed. Ce mai vreau eu mai departe ? Să pun dovezi împotrivă din convingerea mea, la ceea ce vrei tu să ştii şi şi afirmi că ştii?! Să spun da, nu sunt în stare pentru ceva împotriva convingerii mele şi răspunsul negativ nu-mi foloseşte la nimic! De aceea, acceptă tu numai, într-adevăr, mărturia împotriva mea; eu nu-mi voi mai da nici un fel de osteneală, să îndepărteze de la mine orice acuzaţii drepte şi nedrepte din partea celor mulţi martori! Dacă găseşti tu în privinţa mea o vină, deci bine, atunci ai tu doară toată puterea, să mă pedepseşti de aceea corporal şi să mă pedepseşti după bună plăcerea ta; eu nu am acum să-ţi pun nici o putere împotrivă, ca om total sărac!”

02] Spune Cireniu: "Este scris în cărţile voastre:<Vai de acela, care ar ridica mâna asupra unui om uns al lui Dumnezeu!>De aceea ştiu şi eu, atâta timp cât este aceasta numai realizabil, să respect foarte bine această lege a voastră.
03] Saul, primul rege uns la vostru, fusese la sfârşit un înfăptuitor a tot răul şi David, ca încă un al doilea om uns ca rege peste Israel de către Samuel, l-a avut pe Saul, care căuta viaţa lui, adeseori pe deplin în puterea sa şi l-ar fi putut distruge; dar Duhul lui Dumnezeu a vorbit din inima lui David:<Vai ţie dacă te atingi de capul unsului meu!>
04] Şi vezi, deşi sunt eu un roman şi respectiv un păgân, aud, vocea aceluiaşi Duh, Care spune aici:<Să-i cerci, poţi într-adevăr pe fiecare dintre unşii mei şi dacă au apaucat ei pe căi greşite bine de recunoscut ţie, atunci condu-i înapoi pe calea dreaptă, prin sfat şi faptă; dar vai de tine dacă ai dori să condamni dintre ei chiar şi numai unul!>
05] N-a îndrăznit un arahanghel Mihail să aducă judecată de hulă asupra lui satana din pricina luptei de trei zile pierdute, ci l-a dat în judecata Domnului, cum să îndrăznesc eu în faţa lui Dumnezeu să te judec; dar să te cercetez, vreau eu, să-ţi arăt înfăptuirea mare lipsită de toată conştiinţa şi de toată dragostea faţă de fraţii tăi şi să te pun de-abia apoi pe calea vieţii! Deoarece ştii tu, însă, că vreau numai un asemenea lucru, de ce nu vorbeşti tu, aşadar, deschis cu mine?"
06] Spune superiorul: "Dacă ştii oricum deja totul, atunci nu înţeleg, într-adevăr, de ce mai ceri acum încă o mărturisire deschisă de la mine! Eu te-am văzut mai înainte cuprins foarte tare de râvnă asupra destăinuirii mele, desigur cu totul deschisă, pentru că nu am fost în stare să-i dau Nazarineanului în cauză aceeaşi mărturie favorabilă ca şi tine, care ai făcut deja cumva o cunoştinţă deplină cu el; şi aşa voi lăsa eu într-adevăr baltă faptul de a-ţi face încă mai multe mărturisiri deschise! Eu ţi-am spus acum oricum deja totul şi tu şi spui, că ştii totul; la ce să mai pierdem aici încă mai multe cuvinte goale?!
07] De altfel, în ceea ce priveşte destăinuirea mea despre Nazarinean, astfel n-a crescut aceasta în ograda mea şi eu nu ţi-aş putea spune totuşi nimic altceva, decât ce am auzit eu însămi de la alţii despre el! Acum, că am auzit, însă, de la tine o altă mărturie, de aceea şi gândesc acum deci altfel despre el! Sau să fac eu încă şi altceva?! Cine îmi poate, deci, impune să mărturisesc despre un om ceva bun, dacă mi-au venit înainte despre el numai veşti rele şi nu bune la urechi? Deoarece de-abia acum mi-a venit prin tine singur cea mai bună veste despre Nazarinean, de aceea pot eu însămi acum să-ţi dau de asemenea o mărturie tot atât de bună ca tine, şi deşi n-am făcut încă nici o experienţă în privinţa lui asemenea ţie, astfel îmi ajunge totuşi mărturia ta şi eu gândesc acum tot aşa ca şi tine despre Nazarinean. – Deci, nici aceasta nu este acum bine?"
08] Spune Cireniu: "Da, aceasta ar fi, într-adevăr, desigur, bine, dacă inima ta ar vorbi tot aşa ca gura ta; dar inima ta ar purta, dacă s-ar putea auzi, o cu totul altă limbă! Pentru că fariseismul vostru îmi este prea bine cunoscut! Eu ştiu prea lămurit, că voi nu credeţi de fapt absolut nimic, asemenea eseenilor, dar vreţi, spre binele vostru material, să faceţi poporul orb să creadă totul, ce vă vine numai în gândire, că ar putea să vă aducă dobânzi.
09] Dacă vine acum un bărbat, care are o lumină interioară, adevărată din Dumnezeu şi le arată oamenilor rătăcind prinprejur în noaptea deplină şi în mare întunecare calea adevărată şi luminoasă a vieţii, la care lucru fireşte că nu este de evitat faptul, că vechile înşelăciuni ale voastre se vădesc în schimb, atunci vă mâniaţi pe un asemenea profet al luminii din Dumnezeu şi căutaţi să-L stricaţi total în orice fel posibil; pentru că aceasta este o veche reputaţie de ruşine a voastră, că aţi omorît cu aruncături de pietre aproape toţi proorocii trimişi de Dumnezeu la voi, cu excepţia lui Samuel şi a lui Ilie şi aţi predicat în schimb poporului, că i-aţi făcut lui Dumnezeu prin aceasta o slujire bine plăcută.
10] Abia după o sută de ani aţi acceptat proorocul – dar nu din voia voastră, ci numai, pentru că aţi putut folosi, spre înfricoşarea poporului, destul de bine afirmaţiile sale, care s-au întâmplat - şi aţi început, dacă drept sau nedrept, aceasta era tot una, să văruiţi şi să împodobiţi mormântul său!
11] Vezi, acesta a fost felul vostru de înfăptuire din toate timpurile, care îmi este numai prea cunoscut! Dacă, însă, treaba potrivit adevărului a stat în privinţa voastră totdeauna astfel, cum ar fi posibil să pot să dau, într-adevăr, cuvintelor gurii tale numai cea mai neînsemnată crezare?! Spune-mi dacă, cu voi, lucrul potrivit cu adevărul a stat vreodată altfel! Crezi tu în inima ta, potrivit cu adevărul deplin, chiar şi numai o iotă din ceea ce i-ai predicat vreodată poporului spre dare de crezare?"
12] NB.: Că Cireniu a putut vorbi aici astfel, provine de la aceea că i-am pus cuvintele în inimă şi în gură; ceea ce a vorbit el atunci aşa, este aşa de bine ca şi rostit de către Mine Însumi, dar în felul individual al lui Cireniu.

Ev. 146 capitol

01] După un timp de cugetare adâncă, a spus superiorul: "Cum poţi tu însă să-mi dovedeşti în faţa întregii lumi, că gândesc altfel în inimă, decât cum vorbesc cu gura şi că nu cred ceea ce învăţ poporul?! Dacă strămoşii mei şi-au ridicat mâna împotriva proorocilor, ce nu pot să tăgăduiesc şi nici nu voi tăgădui, ce vină poate să-mi fie pusă atunci deci mie ca povară pentru aceasta, care eu i-am cinstit pe toţi văzătorii sfinţi ai lui Dumnezeu mereu în cea mai înaltă măsură?! Dacă mii dintre colegii mei n-au poate nici o credinţă în ceea ce învaţă ei, unde se află dovada, că eu n-aş crede aşa ceva?!"
02] Spune Cireniu: "Dovada, la mintea cocoşului, constă în aceea, că tu, judecând după cuvântarea ta, eşti un bărbat mult prea deştept, pentru a putea accepta o prostie foarte groasă ca

un adevăr venind de la Dumnezeu! Tu cunoşti arta înaltă de calcul şi cei cunoscători ai calculelor nu privesc totuşi chiar atât de uşor la un ţânţar ca fiind armăsar, ceea ce nu vei fi niciodată în stare să-mi conteşti cumva!”
03] Spune superiorul: “Dar unde este deci prostia prin urmare, pe care mi-ar fi imposibil s-o cred, ca maestru în calcule?!”
04] Spune Cireniu: “Crezi tu, de exemplu, în inima ta într-adevăr în efectul miraculos de îngrăşământ al gunoiului de templu, pe care l-ai elogiat tu însuţi, după cunoştinţa mea, în fiecare an de regulă chiar aşa de mult?! Crezi tu în efectul de tămăduire a fiecărei luni noi?! Crezi tu, într-adevăr, că, în chivotul legii nou făcut, ar sălăşlui Iehova tot aşa, ca şi cum a locuit El în cel vechi, mozaic de voi deja de mult aruncat?! Crezi tu în identitatea (egalitatea) flacării de petrol pe chivotul vostru, cu acel stâlp Sfânt ciudat de foc şi de fum peste chivotul legii, care i-a strălucit lui Moise din Egipt?! Crezi tu, într-adevăr, ca ar fi omului mai de folos, să jertfească în templu, decât să-şi iubească părinţii după porunca lui Dumnezeu şi să le fie ascultător în toate lucrurile bune?!
05] Spune-mi deschis dacă crezi acestea, pe lângă încă alte mii de dogme asemănătoare, lipsite de toată raţiunea omenească, a învăţăturii voastre! Pentru că, dacă crezi tu însuţi, cu adevărat, în acestea – ceea ce mi se pare imposibil - , atunci eşti tu în serios mai prost decât o cămilă şi te potriveşti la toate mai degrabă, decât la un învăţător al poporului; dar dacă nu crezi în acestea şi înveţi totuşi poporul sărac o asemenea prostie rea, cu ucidere, foc şi sabie, în care tu, ca un om cu multe alte cunoaşteri şi ştiinţe, nu poţi niciodată crede, atunci eşti tu un foarte detestabil înşelător al poporului şi te potriveşti, deja din considerente ale politicii de stat, cu mult mai degrabă într-o temniţă veşnică de pedeapsă ca deţinut, decât ca un învăţător al poporului!
06] Vezi, aici s-a înplinit cu tine doară evident Scila şi Caribdis-ul! Eu vreau să te împodobesc cu o decoraţie imperială de cinste, dacă eşti în stare să-mi aduci, ca propunere, o oarecare cale de mijloc scuzabilă!”
07] Aici începe superiorul să se frece foarte puternic în spatele urechilor şi nu mai ştie acum unde îi stă capul.
08] Spune Herme, cântăreţul – sau ca înainte, mesagerul din Cezarea lui Filip -, către Cireniu: “Înaltule stăpân! De-abia acum este omul cu totul împotmolit şi nu mai găseşte nici o cale de ieşire din plasă! Oh, aceasta i se întâmplă pe deplin cu dreptate acestui tiran împotriva a tot ce este bun şi adevărat! Dacă nu l-aş cunoaşte chiar aşa cum îl cunosc, l-aş putea chiar compătimi, pentru că mie acuşi îmi inspiră milă un păcătos încă cât se poate de rău, dacă ajunge el într-o mare încurcătură; dar pe acest ticălos l-aş putea vedea frigându-se cu trupul viu şi mi-ar face acest lucru tocmai o bucurie! Nu este aici timpul şi locul de a vorbi despre toate ce lumea le-a povestit deja aşa în particular despre acest domn superior; dar de aceasta poţi fii tu sigur, că pe trupul său întreg nu se află nici un fir de păr bun!
09] De către tribunalele voastre mulţi sunt codamnaţi la moartea pe cruce, care, ca oameni, sunt încă cu foarte mult mai buni decât acest tâlhar principal foarte tare fără conştiinţă de aici! Numai că eu nu sunt un judecător şi nici nu am de aceea să condamn pe nimeni; dar o bucurie destul de mare am eu totuşi în schimb, că acest ticălos a intrat aşa frumos în plasa principală!”
10] Spune Matael zâmbind: “Dar mai este încă foarte tare de avut grijă de faptul, ca el să nu rupă plasa şi să ne râdă la sfârşit încă tuturor în faţă! Până acum s-a ţinut el, cu limba lui, încă foarte mult pe calea cumpătată; dacă, însă, este el o dată pus aşa potrivit în strâmtorare, vei vedea tu, Cireniu, desigur, cum va începe el să pareze! Eu îl cunosc de-abia acum, aşa pe deplin, deşi îl cunosc de asemenea deja din templu! Vezi, acesta este acel care, în urmă cu treizeci de ani, a ridicat mâna asupra căpeteniei preoţilor Zaharia şi l-a ucis între templu şi altar, despărţit prin perdea! – Dar, acum, nimic mai multe despre aceasta!”
11] Spune Herme, plin de bucurie: “Oh, asemenea fragmentuţe cunosc eu încă o grămadă despre el; dar ele nu sunt îndeajuns de sever dovedibile şi aşa se poate face aici puţin sau nu mult!”
12] Spune Cireniu, foarte mirat de afirmaţia lui Matael: “Ah, ce-mi spui tu aici?! Deci acest ticălos de un superior i-ar fi stins, în templu, lumina vieţii acelui preot superior, potrivit cu mărturia tuturor oamenilor, foarte evlavios şi înţelept? Na bine că am despre aceasta numai aşa o idee; de toate celelalte voi avea atunci într-adevăr eu grijă!”
13] Aici i-a făcut Cireniu un semn căpeteniei Iuliu de a pune străji, ca dintre fariseii temeinici să-i nu-i scape nimeni.
14] Iuliu a dat de îndată un ordin secret şi s-a întâmplat de îndată, ce Cireniu poruncise; dar superiorul a observat totuşi ceva despre acest lucru şi l-a întrebat pe Cireniu: “Din pricina cui este această mişcare?”
15] Răspunde Cireniu: “După aceasta n-ai de cercetat nici tu, nici un oarecare altul din adunătura ta; pentru că fiarelor de oameni de felul tău nu le mai dă Cireniu nici un răspuns! Pentru că tu nu eşti numai un înşelător foarte mârşav al poporului, ci şi un ucigaş de popor, duhovnicesc şi trupesc. Eu mai aştept acum încă numai raportul administratorului din oraş şi sosirea lui Corneliu, Faustus şi a lui Jonah din Kis; atunci îţi voi şi spune, de ce am rânduit acum să se pună străjeri!”
16] Spune superiorul: “Bine, atunci de-abia îţi voi spune însă şi eu, de ce am venit, aşa cu totul de fapt, aici!”
17] Aici trage superiorul un sul de pergament afară din haină, îl arată lui Cireniu şi spune: “Cunoşti tu acest sigiliu şi această semnătură?!”
18] Aici rămâne Cireniu stupefiat, spunând: “Acesta este sigiliul împăratului şi semnătura lui! – Ce să fie cu aceasta?”
19] Spune superiorul: “Dacă va fi necesar, ai să cunoşti conţinutul! Eu te sfătuiesc de aceea să renunţi la orice altă anchetă împotriva mea, căci, altfel, ţi-ar pricinui acest sul nelinişti foarte

însemnate! Încă te cinstesc ca un bărbat onest; dar nu-mi mâna treaba, să fim bine înţeleşi, prea departe, căci, altfel, aş putea eu să fac cumva, totuşi, o folosire, ţie desigur foarte neagreabilă, de acest sul, pe care tu, aşa chiar ca oricine, îl ai de respectat foarte temeinic!"

20] Cu adevărat, eu n-aş fi tras această armă îngrozitoare afară din buzunarul hainei mele, dacă nu m-ai fi obligat spre acest lucru; dar tu începuseşi să mă calci ca pe un vierme şi acum a sosit timpul foarte lămurit, să-ţi arăt, că tu nu eşti încă nici pe departe singur domnul în acest teritoriu (regiune)! Eu sunt acum de părere, că ar fi mai bine să retragi străjerii, pentru că aş putea fi altfel obligat, să-i pun, în ciuda sâmbetei, pe lângă cei ai tăi şi pe cei ai mei!

21] Aşa-i, această limbă a mea, acum foarte schimbată, te jenează aşa puţin?! Nu pot însă într-adevăr să te ajut; pentru că cea a ta m-a jenat mai înainte de asemenea puţin! Pe scurt, eu te cunosc acum pe tine şi tu mă cunoşti acum şi pe mine! Fă acum ce îţi pare înţelept şi bine şi eu voi face asemenea! – Înţelesu-m-ai într-adevăr pe deplin?!"

22] După aceste cuvinte, îi întoarce superiorul lui Cireniu spatele ca un suveran, se duce cu cei ai lui la ţărmul mării şi face acolo ca unul, căruia din partea împăratului i-a fost acordată o puterea mare în caz de necesitate; Cireniu se află, însă, acum, într-o mare încurcătură şi nu ştie acum ce să facă.

23] Atunci spune Matael: "Vezi tu, dragule, cum îţi este aşa un ticălos deja de mult înzestrat foarte bine, cu toate ce se potrivesc pentru siguranţa sa, fizic şi moral şi acest lucru ca o citadelă?! De aceea, este aici foarte greu şi de fapt, cu totul nerodnic, să faci pe judecătorul, pentru că aceşti oameni – Domnul ştie aceasta, pe ce drumuri ascunse! – au ştiut să-şi procure privilegiile cele mai tare secrete, împotriva cărora se lasă acum foarte greu de mers pe câmpul de luptă!"

24] Spune Cireniu: "Dar spune-mi totuşi, dragă, înţelepte Matael, cum a fost posibil, ca această omo-hidră (hidră sau şarpele lerneic, a.e. numele unui balaur cu multe capete a legendei greceşti.), să ajungă, fără cunoaşterea şi voia mea, la un document de siguranţă din mâna împăratului?! Da, aici nu se lasă acum fireşte nimic altceva de făcut, decât să faci o oarecare mână bună la jocul rău! Aici sunt acum deci totuşi curios, în ceea ce îl priveşte pe Domnul, ce va spune Acesta la aceasta!"

25] Spune Matael: "El nu va da acum cumva de asemenea chiar cu prea mult drag o cuvântare şi un răspuns potrivit la acest fapt; pentru că El a ştiut deja dinainte de ce ţi-a dat acest club spre examinare şi pare să fi fost puţin atent la întreaga discutare a noastră!"

26] Spune Cireniu: "Dar pentru un sfat trebuie noi acum deci într-adevăr totuşi să întrebăm!"

27] Spune Matael: "Fireşte; pentru aceasta este acum deja cea mai înaltă necesitate!"

Ev. 147 capitol

01] La ţărm, însă, le spune superiorul colegilor săi: "Voi v-aţi făcut treaba bine; pentru că manifestarea, aparent împotriva mea, a fost tocmai la timpul potrivit, spre care v-am dat semnul, prin tăcerea mea! Acum sunt ei încuiaţi şi nu mai ştiu unde le stă capul! Numai dacă n-ar veni cei trei anunţaţi, care singuri ar putea să ne facă puţin capriciu! Sau ei l-ar putea aduce cumva chiar pe Nazarineanul faimos cu ei! Da, dacă aceasta, atunci, însă, suntem noi citiţi nemaipomenit! Atunci nu ne mai ajută nimic!

02] De aceea ar fi părerea mea aceasta, noi ar trebui acum să ne străduim să ne luăm rămas bun din timp de pe apă şi să ne îndreptăm lina recta (direct) către Ierusalim; pentru că, dacă sosesc o dată cei anunţaţi, atunci ar putea fi prea târziu! Cireniu şi-a retras străjerii, noi n-avem nici un obstacol! Să ne ducem de aceea de-a lungul ţărmului la mare câteva pogoane în sus, atunci vom întâlni într-adevăr cumva un mijloc de transport al unui pescar grec, pe care putem să ne lăsăm duşi în siguranţă!"

03] Spune remarcatorul de mai devreme: "Dar străjerii poporului din oraş! Cum vom evita aceştia? Pentru că aceia vor sta la pândă după noi în spatele tufişurilor şi dacă ne au şi suntem pierduţi!"

04] Spune superiorul: "Aceasta este fireşte o poveste foarte desperată! Cum ar fi deci, dacă am cere, aşa cu totul poruncitor îndrăzneţ, o escortă sigură de la Cireniu?! Cu documentul împărătesc nu poate şi nu are voie el să ne-o reţină fără drept! Du-te tu, vorbitorule, acolo şi fă aceasta!"

05] Remarcatorul face aceasta; dar Cireniu îşi luase mai înainte deja un sfat de la Mine şi Eu i-am spus bineînţeles toate cele ce fariseii vorbiseră şi hotărâseră la ţărm şi Cireniu ştia acum, cum stătea treaba şi ce ar avea el deocamdată de făcut şi de rânduit.

06] Atunci când remarcatorul i-a spus lui Cireniu cererea lui atât de şiret şi de poruncitor pe cât era posibil, a spus Cireniu: "Prietenul meu, m-a speriat într-adevăr mai înainte acel anumit document; pentru că eu doară n-am ştiut încă, că el este unul falsificat! Deoarece am primit însă acum o cu totul altă lumină în această treabă, de aceea nu mă mai sperii acum şi nu voi îndeplini absolut deloc cererea superiorului tău!

07] De altfel, du-te tu acolo şi spune-i superiorului, ca el să-mi înmâneze imediat anumitul document, căci, altfel, îi va fi acesta luat cu forţa; dar, dacă s-ar osteni el cumva să distrugă documentul, atunci poate el încă astăzi să considere crucificarea, ca fiind pusă în aplicare! – Du-te acolo şi spune-i aceasta!"

08] Remarcatorul îşi face acum aplecăciunea lui adâncă şi se îndepărtează, cu mare tremurare a tot trupul. De îndată ce se apropie de superior, spune el bălbăindu-se de frică mare: "Noi suntem – pierduţi! Documentul blestemat, fals – a pus – nemerniciei - noastre – coroana pe – creştet! – Dacă astăzi – cumva încă nu, - atunci mâine sigur – crucea! – Înmânează-i de îndată, fără ezitări

şi şovăieli, guvernatorului superior documentul blestemat, căci, altfel, atărni tu astăzi încă pe cruce! – Un satan trebuie să te fi trădat! – Cireniu ştie totul!”
09] Atunci când compania neagră împreună cu superior aude un un asemenea lucru, i se face ei şi lui puţin ciudat în cuget şi superiorul ia documentul, i-l dă vorbitorului şi spune: “Aici ia-l şi du-l acolo; noi suntem pierduţi, pentru că, cu acesta s-a rupt ultimul nostru sprijin!”
10] Vorbitorul face aceasta, îi duce documentul lui Cireniu şi spune: “Înaltule stăpân, aici este documentul! Noi toţi suntem nelegiuiţi mari şi grosolani şi apelăm acum doar la inima ta de om!”
11] Cireniu ia documentul, îl citeşte pe deplin şi spune după un timp: “Ia uite, cât de fin şi şiret! Nu-mi spune tu acum nimic altceva, decât la care ocazie a ajuns superiorul la această Charta alba (document nescris, numai aplicat cu o semnătură)!”
12] Spune remarcatorul: “Înaltule domn, eu ştiu multe; dar acest lucru nu ştiu în serios! El a adus aceasta ca superior deja din Ierusalim cu el încoace; cine i l-a procurat, însă, într-adevăr, acolo, nu ştiu!”
13] Spune Cireniu: “Ştii tu însă într-adevăr sigur, că el a adus acest document cu el încoace deja din Ierusalim?”
14] Spune vorbitorul: “El ni l-a arătat şi ne-a spus şi ne-a făcut apoi părtaşi la o asemenea putere a lui. Aceasta este tot ce ştiu eu; mai mult nu va ştii nici unul dintre noi!”
15] Întreabă Cireniu mai departe: “Cum s-a purtat el deci altfel, ca om?”
16] Răspunde vorbitorul: “Eu nu ştiu nimic rău despre el; el şi-a reprezentat slujba lui mereu sever şi potrivit cu duhul evreiesc. Că el şi-a adunat, de altfel, venitul lui adesea într-un fel tocmai nu foarte milostiv, este cunoscut; totuşi aş spune cu greu, că s-ar fi purtat vreodată prea dur cu cineva. El poate să aibă probabil de dinainte aşa unele lucruri pe conştiinţa lui, ceea ce fireşte că nu ne-a destăinuit niciodată; dar de la punerea lui în slujbă aici, nu ştim nimic, afară că, ieri, la acea ocazie minunată a stăruit în serios puţin prea tare asupra jertfelor. Fireşte că poporul însuşi a dat prilejul cel mai mult pentru aceasta!”
17] Întreabă Cireniu mai departe: “A făcut superiorul cumva de mai multe ori un abuz, cu acest document?”
18] Răspunde vorbitorul: “Până astăzi n-am observat niciodată nimic despre acest lucru.”
19] Întreabă Cireniu: “Sunt toate acestea ce mi-ai spus acum un adevăr cel mai curat?”
20] Spune vorbitorul: “Înaltule domn, pentru acestea vreau să mor, dacă atârnă de acestea o iotă neadevărată mie cunoscută!”
21] Spune Cireniu: “Bine atunci! Du-te şi spune-i superiorului, că vreau să vorbesc acum cu el şi să vină de aceea la mine; pentru că eu vreau să văd, ce se mai poate lăsa în această treabă încă de făcut, spre binele vostru!”
22] De această dată merge vorbitorul deja cu mai mult curaj şi mai puţină febră la superior şi îi transmite un asemenea lucru. Superiorul cugetă un timp şi spune atunci: “Vai atunci, ce altceva vrem să mai facem aici – decât pentru jocul rău o faţă prietenoasă?! Este încă mai bine să pierdem numai ceva, decât totul!”

Ev. 148 capitol

01] Cu aceasta se duce superiorul la Cireniu şi spune: “Aici stă acum un om fără putere în faţa ta. Acesta şi-a închipuit o perioadă de timp, că el, ca om al acestui pământ, poate să-şi facă pentru sine un folos de toate acele drepturi, de care se şi folosesc numai oameni ai acestui pământ; dar el a greşit calculul, ca însuşi un artist în calcul şi a ajuns la convingerea, că cei înalţi nu vor să aibă alţi înalţi pe lângă ei! De aceea vreau eu de acum înainte să fiu un om cel mai subordonat; poate că le voi fi prin aceasta mai plăcut celor înalţi!”
02] Spune Cireniu: “Cu aceasta vei face tu foarte bine! Dar numai acest singur lucru spune-mi acum, din ce motiv mi te-ai arătat mie altfel, decât erai! Ţi-am întins totuşi mâna ca unui prieten şi tu ai lepădat-o! Deci, ce vroiai să realizezi prin aceasta, aşa cu totul de fapt?”
03] Spune superiorul: “Gândeşte-te la rangul înalt al unui om! Pe lângă acesta se odihneşte mereu o scrisoare secretă de îngâmfare; aceasta se numeşte:<Cinstea şi puterea slujbei numai până aici şi acum, nici o jumătate de pas mai departe!> Eu am ajuns acum la acest punct şi voi fi foarte bucuros, să mă aflu atât de acuşi pe cât este posibil cu totul adânc jos! Şaptezeci şi opt de ani număr eu deja şi am de aşteptat puţin mai mult peste aceştia! De acum înainte, dacă vrei tu să-mi mai dăruieşti încă în plus restul scurt de viaţă al timpului vieţii mele, vreau eu să mă ocup numai cu partea curat Dumnezeiască!”
04] Spune Cireniu: “Du-te acolo, - acolo, aproape de casa lui Marcu, vei găsi tu pâine şi vin pe o masă! Întăreşte-te cu acestea şi noi vrem atunci să atenuăm treaba, înainte ca cumva cei anunţaţi să sosească!”
05] Superiorul face acum o faţă veselă, mulţumeşte şi se duce repede la masa umplută. Bătrânul fusese deja foarte flămând şi însetat şi treaba îi veni foarte oportună.
06] Dar, în timp ce bătrânul se întărea, Mă duc Eu la Cireniu şi îi spun: “Aşa este bine; tu ai condus treaba foarte bine. Şi mărturia, pe care i-ai dat-o Nazarineanului, a fost cu totul în cea mai bună ordine; dar să Mă introduci pe Mine pe deplin acestui om, ar fi încă prea devreme. Dacă treaba este condusă mai departe în ordine, cum fusese acesta cazul până acum, atunci ar putea să fie şi să se facă chiar posibil de a-i câştiga pe aceşti oameni pe deplin pentru noi; dar o pripă ar putea să strice întreaga treabă.

07] Eu ţi-l voi pune acum pe Rafael la dispoziţie (dispunere). El va face ce îi vei spune tu; dar fii precaut cu o faptă miraculoasă! Pentru refacerea oraşului încă aprins pe ici pe colo nu rândui să se facă nimic, deşi îngerul ar fi chiar foarte bine în stare, să refacă iarăşi întregul oraş într-o clipă. Pentru că Eu vreau, ca această localitate să rămână un timp în poziţia umilită şi în sfârşit, Marcu şi copiii săi să fie aceia, prin care localitatea să fie iarăşi ajutată să se ridice. Toate celelalte, însă, poate el să ţi le facă – dar totuşi mereu cu o atenţie anumită şi sigură!"
08] Spune Cireniu: "Doamne, ce vei face, aşadar, Tu, între timp?"
09] Spun Eu: "Eu voi rămâne prin preajmă şi Mă voi purta ca un străin, ca până acum. Dacă, însă, vei vedea atunci ajungând o corabie dinspre miazăzi, atunci du-te la ţărm şi întâmpină-i pe cei sosiţi în numele Meu; dar spune-le, ca nici ei să nu răspândească numele Meu în public înainte de vreme din pricina acestor oameni, ca treaba cu fariseii să nu se strice. Pe mesagerul şi cântăreţul Herme, însă, lasă-l să vină la ucenicii Mei; aceştia îi vor da învăţătura necesară pentru treaba noastră. Eu, însă, voi discuta cu Ouran despre rânduiala din viitor a statului său şi tot astfel cu Matael şi cu soţia acestuia. – Acum ştii tu cum stă treaba şi ce ai tu de făcut!"
10] Spune Cireniu: "Desigur, Tu Domnul şi Dumnezeu meu; dar din ce voi recunoaşte, că aceşti cincizeci de evrei din temelie vor fi maturi să Te întâmpine pe Tine?"
11] Spun Eu:"Acest lucru îl vei afla deja la timpul potrivit după mâncarea de prănz, pe care o vom servi astăzi cu o oră mai târziu. Fii de aceea cu totul fără grijă şi fă bine toate celelalte şi potrivit cu ordinea Mea veşnică, Dumnezeiască!"
12] Cireniu fusese cu această sarcină foarte mulţumit şi plin de bucurie, că Eu am fost mulţumit pe deplin, cu a lui tratare a fariseilor; Eu, însă, l-am chemat acum totodată şi pe Rafael şi l-am pus la dispoziţie sub voinţa lui Cireniu.
13] Rafael a venit repede la noi şi a spus: "Eu stau aici să-I slujesc lui Dumnezeu, ţie şi tuturor oamenilor, care sunt de o voinţă bună, în puterea şi stăpânirea şi în numele Domnului. Fii, însă, atent ce porunceşti; pentru că eu voi îndeplini totul!"
14] Spune Cireniu: "Prietene din ceruri! Dacă aş acţiona potrivit cu mintea mea, atunci n-ar reieşi aici într-adevăr nimic altceva, decât o nebunie după altă. Că mi-a reuşit până acum, cu fariseii peste măsură de vicleni, aceasta astfel, am eu să-I mulţumesc numai Domnului singur; pentru că El mi-a dat cuvintele şi cugetul drept în inimă. Meritul meu la aceasta este egal cu zero. Astfel sper şi cred eu, că asta va merge şi până la scop! Sub asemenea auspicii (semne prevestitoare), prieteni, putem noi să îndrăznim laolaltă într-adevăr realizarea mai departe după voia Domnului a lucrării începute cu fariseii! Ce părere ai tu aici, prietenul meu din ceruri?"
15] Spune Rafael: "Ah, asta e cu totul altceva; la această concepţie un păcat nici nu este absolut imaginabil în chestiunea de desăvârşit! Şi aşa vrem noi, deci, să începem iarăşi lucrarea, cu puterea reunită a lui Dumnezeu în noi!"
16] Între timp, s-a întărit superiorul Stahar, a venit iarăşi la Cireniu înapoi şi i-a mulţumit bine din inimă pentru o asemenea faptă bună arătată lui.

Ev. 149 capitol

01] Cireniu a respins mulţumirea de la sine, spunând: "Prietene! Domnului cerului şi al pământului I se cuvine singur toată mulţumirea şi toată cinstea; tu, însă, îmi vei da acum, ca un iniţiat foarte temeinic în tot iudaismul şi ca un cărturar deplin, explicaţia spre învăţarea mea despre faptul, ce sens legi tu cu noţiunea <înger>! Ce sunt, deci, aşa cu totul de fapt, îngerii lui Dumnezeu şi cum îi slujesc ei lui Dumnezeu şi cum oamenilor??"
02] Spune Stahar: "Înaltule stăpân, aceasta este o întrebare foarte delicată, în deosebi că nu este încă deci totuşi dovedit pe deplin, că există în serios îngeri în realitate! Scriptura menţionează despre ei, într-adevăr, la ocazii diferite; dar aceasta ea nu menţionează niciunde nici măcar cu numai o silabă, ce şi cine sunt de fapt îngerii în ei înşişi şi cum şi în ce fel slujesc ei lui Dumnezeu şi oamenilor!
03] După Dahahlmud (Talmud: carte evreiască de învăţătură şi de lege) sunt de înţeles prin aceştia numai puterile ieşind ca un fluviu din fiinţa lui Dumnezeu în forma legăturilor, care se mişcă înfăptuind în repeziciunea cea mai neimaginabilă a gândurilor înspre toate direcţiile de la centrul veşnic, de necercetat al lui Dumnezeu, aproximativ ca razele de lumină care reies din soare. Aceasta îmi şi pare ca fiind încă cel mai tare de presupus; dacă este însă acum aceasta o definiţie (explicaţie) corectă şi potrivită cu adevărul, asta este o altă întrebare, la care, probabil, va fi cu greu vreodată în stare un om muritor să dea un răspuns adevărat.
04] Oamenii ar fi văzut după Scriptură şi de mai multe ori îngeri slujind oamenilor pe pământ, ca tineri de o frumuseţe nespusă! Aşadar, aceasta este pentru gânditori temeinici, într-adevăr, de asemenea, o bucată tare de credinţă; eu şi toţi colegii mei, cel puţin, n-am primit niciodată ceva asemănător la vedere! Poate fi! Dar aceasta poate fi de asemenea tot aşa de bine un fel vechi, liric de vorbire, prin care s-au personificat puterile duhovnicesc înfăptuitoare din pricina concretizării, dându-le forma deplină, tineresc vioaie, puternică al unui foarte frumos tinerel; pentru că de o îngeriţă n-a pomenit încă niciodată vreun vers, - probabil pentru că poeţii entuziasmaţi nu i-au atribuit unei fecioare, încă cât se poate de desăvârşite şi încântătoare, niciodată puterea mare ca unui tinerel deplin, sănătos.
05] Vezi, înaltule stăpân, astfel sunt aici părerile foarte diferite, potrivit cu raţiunea mai curată! Ceva real pare să se afle peste tot în privinţa problemei; dar ce este la această partea propriu zis adevărată, nu se lasă, într-adevăr, măsurat de către noi, oamenii. Aici este important să laşi şi să menţii poporul deja la credinţa firii, pentru că nu putem de fapt să-i oferim în schimb, deci, totuşi,

nimic mai bun! Aceasta şi este însă acum deja totul ce pot să-ţi dau, ca un cel mai bun răspuns la întrebarea ta foarte însemnată; pentru că ţie nu-ţi pot veni totuşi, cu ceea ce se învaţă poporul despre aceasta!"
06] Spune Cireniu: "În posibilitatea unei apariţii însuşi personale a unui înger nu crezi tu deci cu desăvârşire?"
07] Spune Stahar: "Nu numai nu cu desăvârşire, ci absolut deloc; pentru că eu n-am avut niciodată onoarea şi norocul de a vedea ceva asemănător, chiar şi numai într-un vis, nici pomeneală cumva în realitate. Tot aşa nu puteau să-mi spună toţi colegii mei, cu care am purtat vreodată o discuţie deschisă în această treabă, nimic altceva, decât ce aflasem eu însumi deja de mult.
08] Eu nu vreau să contest într-adevăr pe deplin cu aceasta tocmai posibilitatea cea mai din exterior, afară pentru mine singur; dar acest lucru este sigur, că un asemenea duh îngeresc se poate înfăţişa simţurilor noastre încă cu mult mai puţin ca ceva formal existent, fără un mediu potrivit cu natura lui, decât cum raza de lumină se poate cumva manifesta ca fiind astfel, acolo unde nu găseşte ea absolut nici un mediu retroactiv.
09] Raza de lumină a soarelui pătrunde sigur mai degrabă aerul, decât dacă atinge efectiv solul pământesc. În aer însă, ca într-un mediu încă prea neînsemnat, nu poate ea deveni iarbă; dar pe solul pământesc poate ea asemeni unui proteus să se transforme deja în totul, pentru care găseşte ea numai o oarecare predispoziţie în materie.
10] Şi astfel sunt eu de părere, deoarece se descoperă în natura mare a tuturor lucrurilor peste tot o anumită ordine din necesitate, dar nu se vede niciodată ceva să se formeze, unde nu ar preceda şi un motiv utilizabil şi unde n-ar exista pentru un oarecare efect un mediu utilizabil deja în planul principal, deoarece nu se descoperă mai departe niciunde o oarecare urmă şi la examinarea cea mai temeinică a lucrurilor naturale, de aceea şi sunt eu deci împotriva a toate aşa numitele minuni şi împotriva apariţiei formal personală a unui duh sub oricare nume de noţiune, - să fie acesta acum un înger sau un diavol, un Dumnezeu sau polul Său opus.
11] Da, un duh mai înalt se poate manifesta, dar niciodată altfel decât în carne şi oase; ceea ce este peste aceasta, este ori o fantezie a unui om ingenios, sau este o veritabilă minciună!
12] Din păcate tocmai noi, care noi am recunoscut adevărul deja de mult, trebuie să fim răspânditori şi menţinători ai minciunii arătând şi înfăptuind mistic şi răspânditori şi menţinători ai celei mai groase superstiţii! Noi trebuie să facem aici feţe evlavioase, unde am putea tocmai plesni de furie asupra unei prostii prea mari! Dar aici este Moise, aici sunt proorocii, - o grămadă de oameni lacomi după putere, care trebuiau mai întâi să înduplece poporul, cu tot felul de lucruri naturale de vedenii, ca acesta să-i încoroneze atunci pentru toate timpurile spre a-i fi stăpânitorii lui şi să le acorde dreptul de a-l tiraniza, cu tot ce se numeşte numai totdeauna <rău>!
13] Dacă este însă o dată convins un popor şi straşnic întunecat până în cea mai adâncă temelie a vieţii prin tot felul de minuni, atunci dă-i numai lumină unui asemenea popor, dar o lumină adevărată şi acesta se va năpusti ca un tigru asupra ta şi te va sfăşia în bucăţi!
14] De aceea este oricum mai bine, dacă laşi un popor o dată foarte prostit la credinţa foarte veche, prostească şi îl înviorezi şi îl înprospătezi din nou pe acelaşi cu minuni false, decât dacă te osteneşti să înseninezi un asemenea popor, pentru că un popor o dată foarte prostit nu mai este în general absolut deloc de înseninat!
15] A fost pentru mine o vreme în care aş fi atacat un om, care, cu o minune nouă, se ostenea să facă evident mai dobitoacă omenirea deja oricum foarte prostită, ca un tigru plin de furie şi mânie pentru intreprinderea lui mârşavă şi l-aş fi ucis probabil chiar; dar, cu timpul, am ajuns de-abia, după multe încercări sublime, la convingerea, că omenirea o dată prea prostită nu este absolut deloc de înseninat şi am găsit la aceasta însă de asemenea, că eu nu aveam dreptate foarte de a merge la luptă împotriva acelor oameni, care căutau să întărească foarte eficient poporul în vechea superstiţie curată prin minuni artificiale.
16] Eu sunt de părere că m-am arătat ţie acum deschis. Că trebuia bineînţeles să mă arăt cu totul altfel faţă de popor, vei admite tu sper de asemenea fără supărare! Că am cugetat însă pentru mine mereu altfel, pentru aceasta îţi garantează convingerea mea interioară mai bună, pe care nu ţi-aş fi putut-o niciodată arăta, dacă nu s-ar găsi ea în mine! Acum nu mai dau însă deloc importanţă înfăptuitorilor de minuni; numai să nu intre pe câmpul de luptă împotriva unor asemenea oameni înseninaţi de felul meu, ca de obicei, din pizmă de venit, ci ei să ne apuce frumos pe sub braţe şi noi vom dăinui toţi bine astfel.
17] Pentru că noi nu trebuie niciodată să lăsăm omenirea de neiluminat să observe, că nu se află de fapt absolut nimic în spatele nostru, ci trebuie, prin minuni artificiale, s-o menţinem în părerea şi în credinţa oarbă, că în spatele nostru se află secrete de nepătruns, pe care le poate înţelege până-n temelie numai un preot umplut de Duhul lui Dumnezeu şi un prooroc trezit aparte de către Dumnezeu.
18] Este îndeajuns că numai puţini admit aici, că toate învăţăturile despre o oarecare fiinţă de Dumnezeu nu sunt nimic altceva decât – spus între noi – fabule vechi, înfumurate, care au o temelie în fantezia omenească şi niciunde altundeva."

Ev. 150 capitol

01] Spune Cireniu: "Cu această părere nu sunt de acord absolut deloc; pentru că eu cred cu tărie în faptul, că există un Dumnezeu, Care a creat toată lumea duhurilor şi a simţurilor din desăvârşirea puterii Lui foarte proprii şi anume din Sine, numai fireşte într-o perioadă de timp

ceva mai lungă decât în aceea indicată de Moise, înţeleasă rău sau chiar deloc. Sunt, însă, aici oameni, care îl înţeleg pe Moise mai bine ca tine!
02] Aşa cred eu de asemenea într-o viaţă veşnică a tuturor oamenilor, care îndeplinesc întocmai porunca lui Dumnezeu din voinţă bună, cred de asemenea cu desăvârşire în personalitatea formală a tuturor duhurilor şi astfel şi a îngerilor lui Dumnezeu, cred cu tărie într-o adevărată revelaţie a lui Dumnezeu prin gura proorocilor şi cred chiar într-o personalitate dumnezeiesc-omenească!
03] Şi eu cred toate acestea nu doar numai din spuse şi auzite, ci din convingerea mea cea mai interioară şi vie şi mă surprinde de aceea foarte tare, că tu nu crezi absolut nimic din toate acestea!
04] Ce ai spune tu, deci, dacă ţi-aş vorbi cu totul în serios:<Vezi, acest tinerel drăgălaş de aici este tocmai un asemenea înger al lui Dumnezeu de tine tăgăduit şi poate să ţi se şi dovedească totdeauna prin fapte, ca fiind astfel?> - Ce îmi vei putea replica împotrivă?”
05] Spune Stahar: “Înaltule domn, la aceasta nu pot să spun nimic altceva decât: <Ţie îţi este acum pe plac să te amuzezi puţin de persoana mea în faţa tuturor oamenilor! Acest tinerel drăgăstos este desigur numai un fiu al tău plin de speranţă şi nu-i va lipsi, că ai rânduit să fie educat deja din copilăria cea mai timpurie în toate artele şi ştiinţele posibile şi s-ar reduce aici deja totul la zero, dacă băiatul n-ar poseda anumite capacităţi, de care unul ca noi n-a visat încă niciodată ceva.
06] Dacă aş fi aşa un bou să cred totul imediat, atunci ai putea în schimb să-mi vinzi deja aşa nişte baliverne evlavioase; dar aşa s-ar face aceasta într-adevăr cu greu. Pentru că eu ştiu ce ştiu şi la tine va fi, în secret, de asemenea acelaşi caz, - numai că pari tu aici să vrei să mă pui iarăşi la o nouă încercare.”
07] Spune Cireniu: “Păi, dacă consideri tu aceasta de parcă m-aş amuza pe seama ta, atunci fă o încercare cu el în numele lui Dumnezeu Domnului şi atunci se va arăta doară, dacă ţi-am mărturisit adevărul, sau nu!”
08] Spune Stahar: “Bine, dacă tu îmi permiţi acest lucru, atunci îţi voi ridica cu îngerul tău de îndată de pe faţă vălul întreit al lui Moise, ca să poţi vedea apoi imediat limpede, cum stă treaba cu îngerul tău! – Vino prin urmare încoace, tu îngerul meu tânăr, frumos!”
09] Rafael vine la Stahar şi spune: “Ce vrei tu, om fără credinţă, ca să-ţi fac?”
10] Spune Stahar: “Vezi, în această mare sălăşluiesc o grămadă de peşti; ai putea tu, într-adevăr, să-mi scoţi din adânc cel mai bun peşte şi să mi-l şi prezinţi, deja fript şi destul de bine pregătit pe o tavă?”
11] Stahar încă abia rostise aceasta până la sfârşit, atunci când Rafael i-a ţinut deja în faţa lui peştele cerut pe o tavă mare şi l-a invitat, în schimb, să şi mănânce acum peştele.
12] Atunci când Stahar a văzut un asemenea lucru, s-a făcut el cu totul îngrozitor de emoţionat şi nu ştia ce să fi spus, la această apariţie de neînţeles.
13] Rafael îl invită, însă şi pe Cireniu la faptul de a gusta peştele, care este foarte bine pregătit. Peştele a fost tăiat în bucăţi. Cireniu şi-a luat imediat o bucată bună la el, a mâncat-o şi a lăudat foarte tare gustul bun al acestuia. Apoi, a încercat şi Stahar o bucată, a mâncat-o şi a găsit lauda lui Cireniu confirmată, şi în sfârşit, şi-au luat mai mulţi oaspeţi porţii din peşte şi li s-au părut foarte bune la gust.
14] Atunci când astfel înfăţişat fusese mâncat întregul peşte, s-a adresat Stahar de-abia foarte umil lui Rafael şi a spus: “Eşti tu, într-adevăr, un înger al Domnului, sau eşti tu numai aşa un tânăr vrăjitor excepţional din Europa sau Africa sau din marea Asie îndepărtată? Fapta este, ce-i drept, de neînţeles şi nemaiîntâmplat de minunată; dar există şi vrăjitorii şi mari vrăjitori printre oameni, prin care un neiniţiat în asemenea lucruri poate să fie foarte uşor dus în eroare. De aceea, spune-mi tu, cu devărat, dacă eşti tu, într-adevăr, eventual un înger de-al Domnului – sau probabil, totuşi, un vrăjitor?!”
15] Spune Rafael: “La ce ţi-ar folosi aici Da-ul sau Nu-ul meu?! Cel care se îndoieşte are nevoie de dovezi evidente! Încearcă-mă şi recunoaşte din aceasta, dacă ceea ce fac eu, poate face şi un oarecare vrăjitor!”
16] Spune Stahar:”Da, da, ar fi bine de a încerca, dacă aş şti numai, cu ce aş putea mai mult cu aşa ceva – hm, - da, mie nu-mi vine nimic în minte, cu ce eu te-aş putea pe tine, tu foarte frumos băiat, încerca mai departe, şi în plus, este efectuarea a primei probe, de mine de fapt în mod ridicol cerută, rar aşa extrordinară, că nu se mai lasă cugetat absolut deloc ceva încă mai imposibil de realizat! Potrivit cu înfăţişarea ta nemărginit de dragă, însă, aş dori eu să cred acum deja cu adevărat mai degrabă, că tu ai fi în serios un înger al lui Dumnezeu decât un vrăjitor! Numai că pari să ai într-adevăr un trup şi în acest caz, nu reiasă totuşi ca o consecinţă, nici un duh aşa adevărat. Lasă-te totuşi pipăit de mine, dacă ai şi oase!”
17] Îngerul se lasă acum atins de Stahar şi Stahar găseşte totul solid şi compact la Rafael; atunci, dă el foarte tare din umeri şi spune: “Hm, hm, aici abundează chiar totul în belşugul de carne, cu totul deznădăjduitor de foarte voluptos; aici nu arată treaba tocmai foarte duhovnicească! Fapta, da, împotriva acesteia nu se lasă nimic de contrat; dar trupul înbelşugat cu totul deznădăjduitor de frumos, plin, cu mult dincolo de toate fecioarele, acest braţ uimitor de minunat şi aşa solid şi compact, da, aici nu rezultă totuşi absolut nimic asemănător cu un duh! Aş putea, să mărturisesc cu totul deschis – lăsând de o parte, că sunt deja un măgar bătrân şi lăsând de o parte, că tu aparţii de starea bărbătească - , să ne îndrăgostim foarte ucigător de tine, chiar cu cea mai mare uşurinţă şi atât de senzual pe cât este numai totdeauna posibil! Şi vezi, aici nu rezultă deci deja iarăşi nimic din aşa ceva, ce am putea numi, cu cea mai plină dreptate, ca fiind ceva duhovnicesc

curat şi ceresc! Ar trebui să fie deci numai aşa, că tu, asemeni unui tânăr Tobie, eşti ajutat în secret, nouă oamenilor muritori nevăzut, de un înger, asta înseamnă, dacă ai fost deja începând de la naştere un băieţel foarte evlavios asemeni unui Samuel! Dacă, însă, n-ar fi acesta cazul, atunci ai şi putea tu tot atât de bine să te afli în unire secretă cu <Iehova-apără-ne>, ceea ce presupun fireşte cu atât mai puţin, deoarece ai tu altfel o înfăţişare prea ceresc evlavioasă şi frumoasă şi pentru că eu, mărturisind deschis, n-am crezut de fapt încă niciodată aşa destul de tare în <Iehova-apără-ne>. Mi-a mers rău chiar şi cu credinţa deplină într-un Dumnezeu, cu atât mai mult atunci de-abia în adversarul acestuia!
18] De aceea, nu sunt totuşi în mine însumi un zelot, în ciuda severităţii exterioare ale mele, ci un naturalist rezonabil şi nu consider de aceea atâta timp o oarecare apariţie ca fiind duhovnicească, până ce ea se lasă explicată încă natural în cel mai neînsemnat mod!
19] Înfăptuirea ta acum săvărşită nu permite minţii mele fireşte într-adevăr nici o explicaţie naturală; dar eu nu mi-am închipuit de asemenea încă niciodată, că înţeleg totul, ce apare undeva în domeniul mare al naturii. Poate să aibe arta ta miraculoasă de aceea şi o oarecare temelie naturală, care îţi este bine cunoscută şi probabil, încă alte câteva. Mie mi-o vei face cu greu cunoscută; doar că asta tocmai nu face nimic, pentru că, în natură, se întâmplă aşa câte ceva, ce este de fapt de asemenea o minune, al cărui motiv noi nu-l înţelegem. Să privim aceasta de aceea de îndată cumva ca o minune deplină?!”

Ev. 151 capitol

01] (Stahar:) “Vezi, băiatule foarte minunat, dibaci în arta vrăjitoriei! Cu aproximativ trei ani în urmă, au venit în oraş câţiva oameni de la răsărit, cum au spus ei chiar din partea de miazănoapte a Indiei, unde se spune că ar fi cumva munţi aşa de înalţi, că vârful acestora ating aproape luna, când ea trece pe acolo. Aşadar, aceasta poate fi; dar străinii, pentru a face destul de multă senzaţie, au exagerat totul şi astfel şi înălţimile munţilor lor!
02] Să lăsăm însă asta; pentru că nu e important, dacă munţii lor ar putea fi cumva şi cu câteva coate mai mici! Aceşti indieni din India de miazănoapte care arătau extrem de ciudat m-au cerut permisiunea, să aibă voie să înfăpuiască minunile lor adevărate în faţa poporului, în schimbul unei plăţi modeste.
03] Eu le-am spus însă prin intermediul unui tălmaci: Înainte ca eu să nu mă conving între patru ochi, cum se obişnuieşte a se spune, în ce ar consta minunile lor şi dacă ar fi sfătuibil de a prezenta acestea poporului orb, nu le-aş putea, deşi sunt eu însumi un mare prieten a tot ce este extraordinar, să le acord permisiunea de a produce orice minuni încă cât se poate de nevinovate în faţa a tot poporul!
04] Oamenii de minuni au fost cu acest răspuns al meu cu atât mai mult mulţumiţi, atunci când le-am promis un onorar bun pentru producţia lor, doar în faţa mea şi în faţa a trei colegi cu judecată.
05] Ei s-au dus la gazda lor din oraş şi au venit după o oră înapoi, cu tot felul de rechizite de scamatorie de mine nemaivăzute înainte; acolo erau beţe, pietre, metale arătând ciudat, vase mici şi mari modelate diferit, dintre care de asemenea nici unul nu era de o formă deja cunoscută mie.
06] Eu l-am întrebat pe superiorul lor, la ce ar avea el nevoie de toate acestea şi el a spus: De fapt, la absolut nimic; dar ar trebui să fie ceva autohton în apropierea lui, căci, altfel, el n-ar fi în stare să înfăptuiască aşa de bine şi de sigur o minune cerută. El m-a întrebat apoi, ce aş dori să ştiu sau să văd de la el.
07] Eu am spus:<Bine, dacă trebuie să cer numai, atunci nu vei face cu vrăjitoriile tale salturi uriaşe!> Eu l-am întrebat, dacă ar putea să-mi spună, la ce mă gândesc acum. Eu m-am gândit la Roma şi la numele împăratului. El şi-a pus apoi ambele mâini ale sale peste piept şi mi-a spus gândul meu. Că nu m-a uimit asta cu mult mai puţin decât fapta ta de acum, poţi tu să-ţi închipui uşor!
08] Apoi, i-am pus în faţă un burduf cu apă şi am spus:<Fă să se facă apa aceasta vin!> Atunci, s-a dus el acolo, a făcut cu mâinile lui câteva linii şi trăsături peste burduf şi peste apă şi a spus după aceea: <Încearcă, domnule, cum îţi place vinul acesta!> Eu am gustat apa imediat şi să vezi, ea era vin cu totul pe deplin! Prin acest fapt trebuia să ajung, de fapt, într-o mai mare mirare.
09] Apoi, a luat el un vas de lut, care era pe deplin gol, a turnat restul vinului înăuntru, pretins spre întărirea călătoriei lungi de acuşi către casă. Atunci când, însă, am privit după aceea de îndată la vas, cu luare aminte, care arăta altfel curat, nici măcar nu l-am găsit umed, cu atât mai puţin ceva înăuntru; într-adevăr, însă, mirosea el tare a vin şi vrăjitorul a observat, că ar trebui să ia vinul mai degrabă cu el în starea uscat-duhovnicească, din pricina vărsării uşoare.
10] Eu l-am întrebat dacă ar putea, deci, realiza acum din acest miros de vin într-adevăr de îndată sau vreodată iarăşi un vin lichid, savurabil. El ne-a întrebat apoi pe mine şi pe cei trei colegi ai mei, dacă am mai dori să bem. Noi am răspuns afrirmativ la o asemenea întrebare şi el a luat vasul vizibil gol, care era vizibil mai mic decât burduful meu şi a turnat apoi atât de mult vin în burduful meu, că vinul a început să curgă peste margini!
11] Da, prietene tânăr, frumos, atunci a început, deci, totuşi, să ni se ridice părul în cap extrem de tare; pentru că acest lucru mergea totuşi deja prea departe peste orizontul înţelepciunii noastre! Eu nu ştiam, ce să fi spus în plus! Noi am băut apoi destul de energic vinul foarte bun şi – iarăşi o minune nouă! – burduful nu se golea de recunoscut (lucru care poate fi recunoscut)!

12] Atunci când noi, înveseliţi deja straşnic de vin, ne miram tare şi mult asupra acestui fapt, a spus magicianul: <Dar, domnii mei, vin fără pâine nu merge, deci, totuşi, foarte bine! Vedeţi domniile voastre aici câteva pietre; cum ar fi deci, dacă le-aş face pâini?> Am spus eu:<Fă aceasta!> Apoi, a mângâiat el pietrele cu mâinile lui şi a spus după aceea:<Ia un cuţit şi taie pâinea!> Eu am făcut asta şi să vezi, era pâine, pâine bună, gustoasă!
13] Eu am zis după aceea:<Dar prietene, dacă eşti tu în stare să înfăptuieşti asemenea lucruri, atunci aş dori acum deci totuşi să ştiu, pentru ce mai ai tu încă nevoie de o plată pentru arta ta extraordinară?> Spune magicianul:<Doar din pricina rarităţii şi pentru a avea în locuri, unde nu pot şi nu am voie să înfăptuiesc minuni, mijloacele de a mă întreţine material.>
14] Eu am fost mulţumit cu acest răspuns, am aprovizionat magicianul cu două livre de argint, pe care le-a primit mulţumit, nu puteam însă, din pricina rarităţii prea mari, să-i dau permisiunea de a expune arta lui şi public în faţa poporului orb; pentru că acestuia i-ar fi arătat poporul de îndată o veneraţie dumnezeiască, mai ales grecii şi cei câţiva romani.
15] El mi-a spus, că ar fi în stare să înfăptuiască încă o sumedenie mare de tot felul de minuni, care ar fi încă cu mult mai memorabile decât ceea ce a înfăptuit deja! Eu, însă, n-am mai avut, cu adevărat, nici o dorinţă deosebită, de a cere şi a vedea încă mai multe lucruri. Mie mi-a făcut capul deja prea fierbinte ceea ce văzusem deja şi am fost destul de bucuros, că indienii din capătul Indiei s-au îndepărtat de oraş iarăşi pe deplin; pentru că aceştia ar fi făcut întregul popor temeinic rebel.
16] Eu l-am întrebat pe magician la sfârşit, dacă ar vrea, în schimbul a bani şi cuvinte bune, să-mi destăinuie numai una dintre vrăjitoriile lui. El nu mi-a refuzat tocmai, ce-i drept, în mod uscat acest lucru, a cerut însă atât de mulţi bani în schimb, că am început tocmai să mă cutremur de acest lucru şi i-am dat apoi artistului încă cu mult mai uşor drumu.
17] Vezi, tu băiatul meu foarte frumos! Magicianul din capătul Indiei era desigur tot aşa de puţin un înger al lui Iehova ca mine şi a realizat totuşi fapte extraordinare; de ce ai fi tu, cu trupul tău fireşte, cum se spune, foarte ceresc de frumos de aceea un înger, pentru că şi tu eşti în stare să înfăptuieşti lucruri extraordinare în faţa minţii mele necioplite de om?!
18] Tu trebuie, prin urmare, să-mi oferi totuşi mai multe dovezi curat duhovniceşti a stării tale dumnezeieşti de înger, căci, altfel, nu te pot considera un înger al lui Dumnezeu şi dacă mi-ai arăta cum se fac minuni de o sută de ori mai mari, decât fusese ceea ce s-a mâncat deja (este vorba despre peşte)!Şi eu sunt de părere că împotriva acestei cereri foarte rezonabile ale mele nu va fi în stare nici un om rezonabil cu adevărat lucid să-mi facă vreo obiecţie!”

Ev. 152 capitol

01] Spune Rafael: “Acum este vorba doar de faptul, dacă ai spus într-adevăr adevărul sau nu! Eu pot să-ţi spun sigur, că tu, doar pentru a cerca duhovnicia mea mai îndeaproape, ai minţit acum cu totul detestabil şi urât mirositor după fantezia ta cea mai desfrânată şi că din toate acestea, ce ai povestit acum cu totul straşnic, nu este nici o silabă adevărată!
02] Magicianul născocit să-ţi fi ghicit gândul tău; şi eu am observat acum, că ne-ai minţit acum pe toţi după măsura cotului! Şi aici s-a făcut deci acum minciuna despre magician spusă mie un adevăr pentru tine!
03] Magicianul născocit a făcut după minciuna ta vin din apă; vezi şi acest lucru pot să-ţi arăt într-adevăr! Vezi, aici se află de asemenea un burduf gol; să rânduim să fie el umplut cu apă! (Burduful a fost umplut cu apă.) Vezi, aici se află el plin cu apă! Eu n-am atins burduful, şi totuşi, s-a făcut din apă cel mai bun vin! – Gustă-l dacă îţi place acesta!”
04] Stahar gustă apa şi găseşte acum în serios, că s-a făcut din ea cel mai bun vin.
05] Spune îngerul mai departe: “Magicianul a făcut însă apoi ca vinul să dispară într-un alt vas; şi iată, eu nu ating vasul şi totuşi nu mai este acum de asemenea nici o picătură de vin în acesta! (Burduful a fost gol uscat.) Dar magicianul tău născocit a făcut după aceea iarăşi vin doar din miros; şi iată, acest burduf nu mai miroase absolut deloc a vin şi eu vreau totuşi, ca el să fie iarăşi plin cu cel mai bun vin! – Vezi, burduful este plin!
06] Dar tu doară nu ai pâine la vin şi nu-ţi place să bei uşor vinul pur! Magicianul tău a avut nevoie de câteva pietre, pentru a le face pâine; eu nu am nevoie de nimic decât de voinţa mea, - şi iată, deja se află în faţa ta o grămadă de pâine! – Gust-o dacă nu este ea mai bună la gust ca cea minţită a ta!
07] Tu i-ai dăruit apoi magicianului tău două livre născocite de argint; şi eu îţi creez aici din aer două sute de livre de argint adevărat, curat, ca plată bună pentru minciuna ta! – Spune dacă eşti tu, acum. mulţumit cu aceasta!”
08] Stahar cască aici ochii peste măsură de tare şi spune după un timp: “Nu, aici este imposibil să se poată întâmpla lucrurile cu fapte şi puteri naturale. Aici acţionează evident mai mult decât o putere de natură cât se poate de necercetat! Aici se află în spatele acestora o voie atotputernică a lui Dumnezeu şi tu, băiatule, eşti ori un înger adevărat, întruchipat, sau eşti unul dintre cei mai mari profeţi ai lui Dumnezeu, ca Samuel sau ca Ilie!
09] Da, acum cred că eşti un mesager al lui Dumnezeu din ceruri către noi oamenii săraci, păcătoşi, pentru a ne pune pe noi oamenii abătuţi departe de la calea cea dreaptă iarăşi pe aceeaşi!
10] Este adevărat, mesagerule mare, minunat al Domnului, că istorisirea (povestea) mea mai devreme povestită ţie despre magicienii din capătul Indiei a fost aşa de bine ca inventată de mine, - dar totuşi numai după modelul, cum mie însumi mi-a fost povestită aceasta o dată de cineva. Eu

am povestit-o numai, pentru a te cerca mai îndeaproape, am găsit însă, că tu pătrunzi cu privirea în serios inima şi rărunchii şi că voinţei tale i se face într-adevăr foate uşor posibil, ca o joacă, ceea ce este foarte tare imposibil.
11] Şi astfel cred eu acum şi de asemenea într-un mod tare ca fierul, că eşti, în ciuda trupului tău foarte frumos, un mesager al Domnului, cu desăvârşire şi am acum o bucurie mare în inima mea, că şi eu am trăit o dată, ce este acolo scris în carte, că părinţii evlavioşi au şi trăit asemenea lucruri de asemenea din când în când în timpurile vechi!"
12] Spune îngerul: "Tu n-ai trăit însă acum pentru prima oară ceva, ce au trăit bătrânii părinţi! Tu ai trăit doară, cu treizeci de ani în urmă, ceva asemănător în templu, după care atunci tocmai căpetenia preoţilor de atunci a căzut mai ales prin mâna ta între altar şi templu! Deci, de ce n-ai crezut atunci în minunea evidentă şi de ce te-ai făcut groaznic împotriva unei căpetenii a preoţilor chiar?!"
13] Spune Stahar: "Foarte drag, atotputernic mesager al Domnului, nu-mi aminti o vreme, în care am văzut lumina lumii desigur numai printr-un blestem şi o faptă, pe care am regretat-o după aceea foarte adânc de mai multe mii de ori! Dar aproape că n-a fost atunci altfel posibil pentru cugetul meu şi cunoaşterea mea!
14] Eu eram în secret deja cunoscător din temelie a filozofiei grecilor şi ştiam de ce eram un om. Plato şi Socrate, precum şi Aristotel, îmi erau de o mie de ori mai dragi ca toţi proorocii mei întunecaţi şi foarte mistici, pe care, până la această oră, încă nu-i înţeleg şi nici n-o să-i înţeleg vreodată, pentru că ei nu sunt de fapt de înţeles, mai ales, însă, Cântările Cântărilor ale lui Solomon, care se aseamănă mai degrabă cu un nebun decât cu un înţelept. Eu am căpătat de aceea o furie straşnică împotriva a toate, ce se aflau numai cumva în cearta cea mai neînsemnată cu raţiunea curată euclidiană, după a cărui opere eu m-am făcut aşa cu totul de fapt un maestru în calcule.
15] Prietenul meu atotputernic, ceresc! Dacă îmi spune cineva: 2 şi cu 2 fac 4 şi că ziua este lumină şi noaptea întuneric, atunci a spus el adevărul deplin şi eu îl voi strânge ca prieten la pieptul meu. Dar dacă vine cineva şi-mi susţine, cu convingere rigidă în faţă, că 2 şi cu =5 şi că ziua ar fi întuneric şi noaptea lumină, atunci ucid un asemenea bou imediat cu o lovitură; pentru că un asemenea ucigător al duhului este pentru mine chiar cu mult mai rău ca un tâlhar de stradă sau ca un ucigaş!
16] Şi vezi, aşa a fost atunci în templu! Se începea deja de a se susţine lucrurile cele mai pline de nonsens şi s-a rânduit chiar pedepse, dacă cineva ar îndrăzni să afirme numai o cea mai neînsemnată ripostă împotrvia unui verset de înţelepciune încă cât se poate de întunecat şi prostesc solomonic!
17] Căpetenia preoţilor în cauză era aşa un adevărat solomonian şi dădea, cu severitate, multă importanţă înţelepciunii celei mai mistice; el începuse să preamărească chiar o cea mai luminoasă lumină, care ar veni acum în lume. Aceasta ar ilumina acum atât de puternic tot întunericul din noapte, că, chiar găurile cele mai întunecate de sub pământ vor străluci mai luminos decât soarele a celei mai luminoase amiezi; dar din ziua lumii se va face o cea mai întunecată noapte şi întunericul zilei va fi aşa de mare, că vor muri de acesta oamenii şi animalele. Lumina nopţii ar fi deja în lume şi ar ilumina deja întunericul nopţii, că atunci chiar cei născuţi orbi ar vedea ca cei văzători în ziua cea mai luminoasă!
18] Aceste rostite acum sunt numai aşa un început foarte tăcut, care este fireşte o minciună zdravănă de la Alfa până la Omega (prima şi ultima literă a alfabetului grecesc), deoarece n-am observat încă până la această oră nici o lumină a nopţii, în afară de luna plină, în decursul a treizeci de ani deplini, - iluminarea serii prelungită de ieri de asemenea fiind exceptată, care ar fi putut încă foarte bine să lipsească, prin care fapt s-ar fi evitat multă nenorocire. Nimeni n-avea voie să-l întrebe, ce ar fi de înţeles prin aceasta şi totuşi cerea el credinţa cea mai deplină.
19] Aceasta aş mai fi putut încă îndura în numele lui Iehova – pentru că prea multei prostii încă puţin mai multă prostie, asta nu face nimic, pentru că pot în schimb încă să mai gândesc curat şi adevărat în sinemi - ; dar atunci a început el o dată:<7-le se va face acum 1 şi 666 se vor face acum 111 şi 777 şi ½ şi 1/3 şi ¼. Cine poate socoti aici, acela să socotească acum altfel; pentru că ce este vechi va fi acum judecat şi blestemat!>
20] Asemenea nonsens încă mai mult, m-a pus pe mine şi pe mai mulţi elevi ai lui Euclid în cea mai mare îngrijorare, teamă şi frică; noi am făcut un complot şi am pus capăt prostiei prea jignitoare prin câteva aruncături de pietre bine ţintite!
21] Dar noi n-am câştigat cu aceasta tocmai mult în plus; pentru că următorii celui ucis au fost după aceea de o sută de ori mai răi. Atunci, deci, n-a mai fost însă de rămas în templu pentru unul ca noi de asemena absolut deloc; eu am chibzuit bine, am jucat rolul unui făţarnic din temelie şi am fost în consecinţa acestui lucru instituit acuşi încoace, ca superior, cu toate drepturile unui preot de căpetenie. Aici nu mi-am lăsat expediat nimic şi am jucat în exterior pe severul; dar în interior eram eu foarte bun şi plin de lucruri bune. Aici ai tu acum şi motivul pentru care a fost ucis Zaharia! – Ce spui tu, acum, într-adevăr, la acestea?"

Ev. 153 capitol

01] Spune Rafael: "Dar acest fapt avea doară totuşi uşor de înţeles un sens duhovnicesc şi nu material! Aceasta se referea la Mesia venind în acel timp în lume, despre Care au proorocit deja toţi profeţii, ba chiar deja Adam şi Enoh, precum şi Chenan în entuziamsul său!

02] Timpul a sosit acum în care toate proorociile au ajuns să se împlinească! Zaharia a proorocit, ca un ultim profet în felul duhovnicesc, despre sosirea îndeplinită a Celui făgăduit şi voi aţi omorît de aceea carnea sa şi aţi pecetluit prin aceasta din nou un legământ devotat cu iadul, pe care mai întâi Cain în lupta în privinţa evlaviosului Abel îl deschisese pentru omenirea oarbă, proastă şi rea.
03] Dar omenirii prea oarbe şi prea proaste nu i se poate atribui tocmai în măsură prea înaltă, dacă face ea în orbirea ei păcate de tot felul de grozăvii şi nici tu să nu fii judecat pentru pricina cu Zaharia şi de aceea cu atât mai puţin, pentru că ai regretat o asemenea fărădelege deja adeseori şi adeseori destul de serios, ceea ce vorbeşte foarte mult în folosul tău; dar se pune acum întrebarea, ce ai face tu, dacă ai sta în faţa lui Mesia, Care trăieşte şi învaţă printre evrei de treizeci de ani în această lume şi ce ar face cei cincizeci de colegi ai tăi! I-ai acorda Lui cinstea cuvenită şi L-ai recunoaşte în inima ta ca fiind ceea ce este El?”
04] Spune Stahar: “Tu prietenul meu atotputernic, aceasta este deja iarăşi o întrebare, la a cărei acordare de răspuns aş putea să-mi zdrobesc gâtul şi ambele picioare! Cine este acel Mesia făgăduit foarte mistic? Unde este El? Ce vrea El şi ce învaţă El? Înainte ca să nu ştiu aceste lucruri, nu pot să dau doară pentru voia lui Iehova nici un răspuns lămurit!”
05] Spune Stahar: “El este Ceea ce David a cântat despre El, atunci când a spus: <Ridicaţi, căpetenii, porţile voastre şi vă ridicaţi porţile cele veşnice şi va intra Împăratul slavei. Cine este acesta Împăratul slavei? Domnul puterilor, Acesta este Împăratul slavei!> (ps. 23, 9-10). Vezi, o asemenea mărturie îi dă el lui Mesia, Care Se află acum, în această lume, ca noi în trup, ca fiind Sfânt, Sfânt, Sfânt!
06] Dacă, însă, acum David mărturiseşte limpede asemenea lucruri despre El, atunci sunt întru acestea răspunse întrebările tale şi tu ştii acum deja, cum stai tu în privinţa lui Mesia; dar acum pretind şi eu un răspuns anumit la întrebarea mea pusă ţie!”
07] Spune Stahar: “Dacă aşa, ceea ce nu vreau să pun bine la îndoială în sfera mea subiectivă, atunci întreb eu însă: Unde îl punem prin urmare pe Moise, la care sună totuşi de asemenea foarte categoric de limpede:<Pe Dumnezeu nu-l poate vedea vreun om şi să rămână în viaţă!
08] Spune Rafael: “Nici Moise, nici David! Pentru că amândoi le propovăduiesc oamenilor ceea ce este potrivit, bine şi adevărat! Moise nu spune la porunca lui Iehova, că Acesta nu ar putea odată în viitor să apară ca om printre oameni; el a interzis doar, ca să-ţi faci un chip cioplit după asemănarea lui Dumnezeu, aproximativ în acea formă a viţelului de aur. Aşa i-a spus Iehova de asemenea lui Moise, că pe El, ca Dumnezeu sau Duh, n-ar putea nimeni să-L vadă şi să trăiască; imediat după aceea, însă, a vorbit totuşi Iehova către Moise:<Uită-te, - dar rămâi în spatele stăncii!> şi Moise a văzut spatele lui Iehova.
09] Ce vrea să spună însă aceasta? Vezi, spatele lui Iehova, pe care l-a văzut Moise, închipuie tocmai partea omenesc-trupească a Aceluiaşi, în care, odată, El se va face vizibil oamenilor, ca fiind Însuşi Cel mai desăvârşit Om! Dar dacă aşa, cum să-l respingi pe Moise atunci, dacă accepţi mărturia lui David?
10] Aţi pus însă totuşi de asemenea vechiul chivot al legii deja la o parte de treizeci de ani încoace, penntru că de la cel vechi a dispărut stâlpul de foc şi norul de fum şi aţi pus unul nou, cu totul material, în locul celui vechi! Un asemenea lucru este însă de asemenea, fără ca voi să înţelegeţi, o mărturie pentru acest timp şi înseamnă că Iehova nu mai pluteşte acum măreţ numai ca doar un Duh peste toată materia, ca odinioară peste apele nopţii, ci El Însuşi a părăsit o asemenea poziţie, în care El Se dădea, ca Făcător şi Tată, numai greu şi nesigur de recunoscut celorlalţi copiii prin văzătorul trezit. El S-a întruchipat de aceea Însuşi în carnea unui om şi învaţă acum El Însuşi oamenii şi vorbeşte cu copiii Săi!
11] Nu vezi tu aici de asemenea un nou chivot al legii noi, pentru care cel mort şi nou din templu este într-adevăr numai un simbol de dojană? Dar viaţa de Duh a lui Iehova, care mai devreme plutea în aer peste vechiul chivot, a pus-o Iehova Însuşi în Omul-Dumnezeu, deja cu treizeci de ani în urmă şi Acesta este acum, aici, în lume şi El Însuşi învaţă oamenii, ca ei să-L recunoască!
12] Dar dacă treburile stau însă astfel, mai poţi tu spune aici: ar trebui, pentru a primi aceasta, să-l resping pe Moise sau pe David?
13] Stă scris de asemenea:<În acel timp însă vor sta cerurile larg deschise şi îngerii se vor urca şi vor coborî la oamenii, care sunt de o voinţă bună şi vor mărturisi în faţa lor despre cuvântul veşnic, întruchipat, care este Dumnezeu Însuşi!> Aceasta se întâmplă acum tocmai în faţa urechilor tale şi a ochilor tăi! Cum doreşti şi cum poţi să mai întrebi aici într-adevăr încă de ceva mai departe?! Sau încă mă mai consideri numai un om?”
14] Spune Stahar, acum cugetând foarte asupra cuvintelor îngerului: “Hm, mă simt acum cu totul ciudat! Aceste fapte sunt cu totul adevărate astfel şi adevărul străluceşte din fiecare cuvânt al gurii tale cereşti. Eu sunt acum convertit; este acum însă vorba despre colegii mei, ca şi ei să fie convertiţi şi atunci este vorbă de faptul, unde putem noi să ne întâlnim cu marele Mesia, pentru a-L asculta pe El Însuşi!”
15] Spune Rafael: “Du-te acolo şi spune-le fraţilor tăi, ca şi ei să dorească să creadă şi să se mântuiască; atunci, veniţi şi aflaţi, unde Îl veţi vedea şi Îi veţi vorbi Celui mai Sfânt!”
16] Stahar se duce acum de îndată la colegii săi încă întunecaţi.

Ev. 154 capitol

01] Colegii lui Stahar, însă, se aflau în cea ai mare parte împrăştiaţi la ţărmul mării, câţiva, însă, mergeau prinprejur, în spaţiul curţii. Stahar, însă, i-a chemat pe toţi la ţărm şi le-a spus, atunci când au fost ei toţi laolaltă: "Prieteni! L-aţi auzit vorbind şi l-aţi văzut înfăptuind pe acel tânăr?"
02] Spun colegii: "Ceva, dar nu totul; pentru că ni s-a părut treaba, ca fiind prea frumos aplicată de guvernatorul roman, pentru a ne trage pe noi toţi în plasa lui întinsă şi noi ne-am gândit: Departe de arc suntem în siguranţă de săgeată! De pierdut am pierdut, oricum, tocmai totul, ce am avut, - noi am ajuns la sapa de lemn! Încă mai arde oraşul! Ce vrem să facem noi? Romanii ştiu ce suntem noi pentru popor; fără favoarea noastră greu de obţinut, îi costă mult regimentul lor din Asia! Oh, aşa un roman ca Cireniu, căruia îi stau la dispoziţie mijloacele cele mai scumpe din toate cele trei continente, poate totul"
03] Dă-mi numai mult aur şi argint şi eu mă voi face de asemenea un înfăptuitor de minuni, poate nu în felul ca acel băiat magician – dar minuni voi înfăptui de felul cel mai uimitor!"
04] Spune Stahar: "Prietene, tu eşti nebun dacă vorbeşti aici astfel şi nici măcar nu ştii, să faci o diferenţă dintre o minune adevărată şi una falsă! Ceea ce se lasă aici obiectat şi opus cu temei, toate acestea le-am pus la contribuţie, am căzut însă, în schimb, într-un mod foarte ruşinos, cu toate opoziţiile mele, atunci când acel băiat a început să-mi spună pe faţă toate gândurile mele cele mai secrete! Din aceasta abia am recunoscut greşeala mea mare, veche şi vin acum de aceea la voi, pentru a vă spune, ce am văzut şi ce am auzit!
05] Băiatul este negreşit un înger al lui Dumnezeu şi el a mărturisit, că Mesia cel făgăduit este deja în lume şi îi face pe orbi să vadă şi pe surzi să audă şi să înţeleagă şi că este chiar posibil, că Îl vom mai primi aici încă la vedere şi să şi vorbim cu El.
06] Eu cred acum totul şi voi toţi veţi crede aceasta de asemenea! Pentru că eu nu sunt, cu siguranţă, unul, care primeşte şi crede ceva cu uşurinţă; şi eu trebuie, în schimb, să fiu mai înainte convins de ceva foarte amănunţit din temelie, până ce accept aceasta; dacă am, însă, o dată o convingere, atunci stă ea tare ca o stâncă de granit şi nimeni nu mi-o mai poate lua!
07] Dar, deoarece treaba se comportă astfel în privinţa mea, de aceea puteţi voi deja să mă şi credeţi în privinţa aceasta, fără toate îndoielile de mai departe! Pentru că voi toţi laolaltă nu sunteţi în stare, să daţi la iveală dubii mai mari împotriva acestei treburi, decât eu le-am dat la iveală; dar toate contrariile (obiecţile) mele au fost vădite ca minciuni! şi deoarece am început să înţeleg la sfârşit aşa de bine treaba cu Mesia, cum înţeleg, că 1 şi cu 1 = fac 2, de aceea puteţi voi să mă credeţi acum deja pe deplin în privinţa aceasta!"
08] Spun colegii: "Totul este bine; dar este vorba acum numai despre faptul, ce să te credem!"
09] Spune Stahar: "Sunteţi voi, deci, surzi?! Nu v-am spus, aşadar, că acel tinerel este în tot adevărul un înger al lui Dumnezeu, că Mesia este în lume şi că noi Îl vom vedea şi auzi cel mai degrabă pe El Însuşi?! Acestea şi nimic altceva n-aveţi voi a crede!"
10] Spun colegii: "Foarte bine! Dacă tu crezi aceasta şi eşti convins de această treabă, chiar în mod matematic, atunci nu putem să avem dubii în această privinţă; dar trebuie să şi iei întotdeauna în considerare la asemenea apariţii noi, nemaiapărute, că, adesea, cei mai buni înotători se îneacă cel mai repede, cei mai îndrăzneţi căţărători cad de pe munţi şi aşa numiţii puternic credincioşi trec, la sfârşit, mai devreme în tot felul de dubii decât aceia care n-au înţeles ceva de neînţeles aşa bine prea repede şi nu mărturisesc de îndată o credinţă puternică!
11] Tu nu ai fost, într-adevăr, niciodată credul, fapt nouă într-un mod bine cunoscut şi de aceea şi primim cuvântul tău ca adevăr; dar o precauţie puţin rezervată nu dăunează niciodată! Pentru că noi doară ştim din Scriptură, cum aşa deja câteun profet înfăptuitor de minuni s-a făcut, către sfârşitul vieţii lui, un om cu totul simplu, slab! Urmarea a arătat de-abia, copilul cărui duh fusese aşa un profet. Astfel este aici şi acest lucru de luat tare în consideraţie."
12] Spune Stahar: "Toate acestea le iau aici pe răspunderea mea. Ştiu bine că nu avem voie să-i venim templului cu acestea; dar noi vom înţelege să ne şi protejăm împotriva acestuia! În exterior, rămânem noi, însă, numai într-un mod ceva rezonabil - , ceea ce am fost şi îi plătim tributul convenit; dar, în interiorul nostru, trebuie să se facă acum totul extrem de altfel, şi cu timpul, vrem noi să iniţiem şi poporul în ceva mai bun.
13] Dacă sunteţi voi acum toţi de cugetul meu şi de credinţa mea, atunci să ne ducem acum noi toţi acolo, unde se află guvernatorul superior, cu băiatul; acolo să ni se dea încă mai multă lumină!"
14] Colegii sunt de acord cu acest lucru şi se duc la Cireniu şi atunci când ajung ei acolo, spune Stahar: "Aici suntem noi acum şi îţi stăm acum cu toţii la dispoziţia ta; ceea ce vrei tu, aceea vrem noi să şi facem şi să fim şi nimeni nu ne va mai pune vreodată împotriva ta! Mesagerul drag, atotputernic al lui Dumnezeu, însă, să dorească să întărească şi aceşti fraţi ai mei încă mai mult în credinţa în toate acelea, ce am crezut eu însumi, cu greu, la început!"
15] Spune Cireniu: "Vezi acum, că noi romanii nu suntem judecători atât de duri, cum voi aţi fost mult timp de părerea aceasta; dar dreptate severă şi adevăr deplin vrem noi! Cine ne satisface în acestea, acela este prietenul nostru, primeşte dreptul de cetăţean roman şi nici o judecătorie, în afară de judecătoria Romei, nu are voie să pronunţe vreodată o judecată împotriva lui.
16] Primul lucru, prin urmare, pe care vi-l arăt ca binefacere, este că, vă acord fiecăruia dintre voi un act de cetăţenie romană! Voi sunteţi laolaltă, cu tot cu superiorul, cincizeci la număr; să fiţi de îndată serviţi cu acesta! Dacă aveţi o dată aceasta, atunci se vor arăta deja toate, ce se vor lăsa încă făcute pentru voi!"
17] Aici a poruncit Cireniu slujitorilor săi să aducă cincizeci de suluri bune de pergament. Slujitorii s-au dus la sacii de bagaje ai lui Cireniu şi au adus repede sulurile cerute. Atunci când acestea s-

au aflat pe masă, l-a întrebat Stahar pe Cireniu: "Înaltule domn, aici va trebui, doară, totuşi, mai înainte să-ţi facem cunoscute numele noastre ?"
18] Spune Cireniu, arătând înspre înger: "Vedeţi, acesta este scribul meu rapid, acesta ştie însă deja de mult, ce are el de făcut şi ştie şi numele vostru; el va emite actele în faţa voastră!" Apoi, l-a rugat Cireniu pe Rafael, ca el să dorească să facă un asemenea lucru.
19] Atunci a mers Rafael repede la masa, pe care se aflau cele cncizeci de suluri, le-a întins, deschizându-le, aşa de bine pe cât mergea, pe masă, a luat atunci un condei, care era umplut cu cerneală, a schiţat atunci cu acelaşi în repeziciune de fulger peste toate sulurile şi i-a spus după aceea lui Cireniu: "Aici, prietene, ai tu actele cerute în limba romană, greacă şi evreiască; împarte-le acum la cei în cauză!"
20] Atunci când Cireniu a început să împartă actele, a început să-i cuprindă o îngrozire pe toţi cei cincizeci. Pentru că această minune a fost pentru cei cincizeci tocmai totuşi prea mare şi puternică şi toţi au început să admită tremurând, că se aflau acum în apropierea lui Dumnezeu. Ei i-au mulţumit lui Cireniu pentru o asemenea milostivire dublă; dar să vorbească şi să întrebe de ceva, nu îndrăznea nimeni.

Ev. 155 capitol

01] Acest lucru l-au observat, însă şi cei treizeci de farisei tineri, prezenţi, sub Hebram şi Risa ai lor şi au avut o bucurie mare, că i-a reuşit lui Cireniu să-i câştige şi pe cei cincizeci de îndărătnici pentru treaba bună.
02] Hebram a păşit acum la superiorul Stahar şi a spus: "Vezi, noi suntem aici treizeci, aşa ca voi trimişi din templu în ţări, pentru a căuta să atragem păgâni pentru templu; o treabă amară! Păgânii le sunt evreilor din templu, cum sunt ei acum, doară pretutindeni înainte cu două sute de ani în educaţie; acum, să-i facem orbi pe cei văzători şi să-i punem sub apa blestemată a templului!? Aceasta nu merge şi nici alte lucruri nu merg! Asta ne-a spus inima noastră pricepută şi noi ne-am făcut de aceea cu toţii romani şi mărturia noastră împotriva templului le va da multor oameni o lumină mare. Noi, însă, am mai primit aici încă o mare mărturie Sfântă, care dă o lumină mai strălucitoare decât o mie de sori deodată şi aceasta este o lumină din veşnicie, care a luminat îngerilor deja înaintea facerii lumii, care erau acolo flăcări vii din veşnica flacără a lui Dumnezeu, care se numeşte iubire.
03] Această lumină din veşnicie a toată lumina, această dragoste veşnică am găsit-o aici; şi voi aţi găsit-o, de asemenea, în cea mai mare parte şi o veţi găsi, însă, încă cu mult mai mult.
04] Nouă, însă, ne face acum o bucurie peste măsură de mare, că şi voi aţi găsit aici, ceea ce am găsit noi. Fireşte că aceasta v-a costat într-adevăr existenţa voastră bună, deţinută în exterior; toată avuţia voastră a mâncat-o focul şi încă mai linge de aceasta; voi aţi venit cu nimic, ca noi! Dar aşa este deja o dată pentru totdeauna voia lui Dumnezeu: Noi oamenii, dacă vrem să ne apropiem cu adevărat de Dumnezeu şi purtăm în serios dorinţa şi voinţa în inimile noastre de a fi îndestulaţi pe deplin în toate şi în orice, de către Dumnezeu, atunci trebuie mai înainte să întoarcem spatele pe deplin lumii întregi din dragoste mare şi din încrederea cea mai puternică în Tatăl atotputernic şi totul, ce ne-a fost drag şi scump, pe lume, ca lucru lumesc, să pierdem până la ultima fărâmitură; atunci de-abia este dispus Dumnezeu Domnul şi Tatăl să ne accepte ca copiii ai Săi pe noi părăsiţi şi surghiuniţi de lume şi să se îngrijească de noi, unde suntem noi atunci de-abia cu adevărat prevăzuţi pentru întreaga veşnicie.
05] Dacă suntem însă o dată prevăzuţi din partea lui Dumnezeu, atunci ne şi dăm însă de-abia seama aşa potrivit, cât de foarte rău eram prevăzuţi de către lume!
06] Ce-i folosesc omului toate comorile lumii, pe care nu le poate lua cu el, atunci când trebuie să se despartă pe veci de acest pământ?! Va putea el să le ia cu sine? Comorile lui Dumnezeu însă, pe care le-a creat El duhovnicesc pentru suflet şi duh, pe acestea le şi luăm cu noi dincolo, în cealaltă lume mare şi ele ne vor fi totul întru toate: Hrană, băutură, lăcaş şi haină şi viaţa veşnică desăvârşită plină de claritate, plină de lumină şi plină de cea mai înaltă fericire!
07] De aceea, să nu cumva să vă pară rău de toate cele ce le-aţi pierdut de ieri până la această oră; pentru că Domnul v-a prevăzut deja, încă înainte ca voi să-L recunoaşteţi, aşa ca acum. Dragostea voastră către El să-I jertfească acestea cu drag; pentru că El vă va înlocui acestea înmiit în Duh, ce aţi pierdut voi în materie!"
08] Spune Stahar: "Eu îţi mulţumesc în numele tuturor acestor colegi şi fraţi sinceri ai mei pentru această mângâiere aşa bine excelentă şi vezi acolo, pe masă, grămada mare şi masivă de argint, pe care îngerul ni-a făcut-o să apară ca prin farmec din aer! Cu aceasta ar fi chiar deja despăgubită întrucâtva paguba noastră; dar eu şi noi toţi dăm acum deja foarte puţină însemnătate acestei despăgubiri. Pentru că, ceea ce am fost, nu vom mai fi niciodată, deoarece înţeleptul guvernator superior va face o cu totul altă dispunere cu noi toţi, cum presupun aşa în sinemi. Aşa de mult se va îngriji totuşi într-adevăr pentru noi, că nu vom muri de foame şi să putem îmbrăca trupul la nevoie; tuturor celorlalte nu mai dăm acum nici o importanţă! Şi această grămadă de argint grea de două sute de livre o vom lăsa aici hangiuliu Marcu, în parte ca plată de datorie pentru mâncarea şi pentru băutura, pe care a rânduit-o să ni se dea şi va mai rândui încă mai departe să ne revină.
09] Numai un lucru am dori să aflăm aici şi acesta este: dacă Mesia cel făgăduit de mult, Care se află deja în lume, se află într-adevăr pe undeva aici, în apropierea acestei localităţi! Pe Acesta să-L vedem şi poate să auzim bine un cuvânt de la El, ar fi acum pentru noi un câştig a tot câştigul!

10] Spus între noi: Noi avem o presupunere mică în privinţa cuiva, de la care am auzit deja bine unele lucruri incredibile, care nu ne mai par însă incredibile acum, după ce am văzut înfăptuirile îngerului!
11] Aşadar, acest om, de fapt Dumnezeu Însuşi în haină de om, ne pare a fi acel Nazarinean pe nume Iisus, despre care s-au răspândit deodată unele zvonuri aşa foarte minunate în popor, de la localitate la localitate, aşa încât am ajuns de aceea deja de mult în mare încurcătură în faţa poporului, atunci când eram întrebaţi de acesta pentru o iluminare a ceea ce ar fi văzut el cu proprii ochi şi ar fi auzit cu propriile urechi.
12] Guvernatorul superior mi-a pus chiar mie o întrebare foarte delicată în această privinţă, la a cărui răspuns mi s-a făcut foarte fierbinte în cuget! Şi aşa nu presupun acum nimic altceva, decât că acel minunat Iisus din Nazaret este negreşit acel Mesia nouă confirmat de către înger că este acum în lume; şi acel Mesia este probabil chiar unul dintre cei mulţi prezenţi aici, care, însă, din motive desigur foarte înţelepte, nu vrea să ni se facă cunoscut mai degrabă, decât până ce am fi totuşi întrucâtva mai demni de El, decât cum a fost acesta cazul neplăcut de până acum!
13] Eu sunt de aceea de părere şi o spun acum foarte deschis în faţa voastră a tuturor: Dacă treaba aceasta stă astfel, atunci îi întoarcem templului şi sfinţeniei sale foarte deşarte spatele pentru totdeauna şi ne alăturăm lui Mesia al evreilor, cu fiecare fibră a vieţii noastre! – De care părere sunteţi voi aici?"
14] Spun ceilalţi: "Desigur, noi n-avem acum, aici, nimic de obiectat! Ceea ce faci tu, ca superior al nostru, aceasta o facem şi noi; pentru că fiinţa templului o cunoaştem şi ştim că în zidurile lui nu mai sălăşluieşte nici o mântuire, pentru că în el nu sunt de găsit nici un adevăr, nici o dragoste şi nici un devotament, ci numai lăcomie de domnie, îngâmfare, mânie, răzbunare, minciună de tot felul, bulimie şi desfrâu şi tot felul de destrăbălare şi desfrânare şi adulter! Acestea sunt acum elementele existenţei templului! Ce mântuire se poate aştepta de la o asemenea instituţie? Blestem şi stricăciune, da, atât de mult cât dorim noi numai să avem dintre acestea; dar de mântuire nu mai poate fi aici veşnic nici vorbă!
15] Noi am cugetat acum, în timpul cuvântării tale, foarte matur asupra acestui fapt şi îi întoarcem toţi templului spatele nostru, pe veci şi aceasta pe bună dreptate; pentru că noi n-am adoptat creduli ceva nou. Noi am supus totul mai înainte unei examinări intensive; nici chiar cele mai mari minuni nu puteau să ne întoarcă, precum vântul o frunză în aer.
16] Acum, însă, că ne-am convins pe deplin de cel mai desăvârşit adevăr, de aceea nici nu mai avem încotro, decât să considerăm adevărul, care a venit din ceruri, ca ceea ce este el, - şi aceasta acum cu atât mai mult, deoarece timpul, împrejurările şi stăpânirea Romei ne sunt, în plus, mai favorabile, decât am fi putut aştepta vreodată aşa ceva!
17] Noi Îl aşteptăm acum cu nerăbdare în mare măsură numai pe Mesia, foarte sigur din Nazaret! Nu este el, oare, acela din marea societate, care poartă o cămaşă de culoare roz şi peste aceasta o haină grecească de lână de culoare albastru-deschis şi are într-adevăr cel mai frumos păr, pe care l-am văzut vreodată la un bărbat?!"
18] Spune Stahar: "Da, aici n-aţi putea spune voi tocmai cu totul un neadevăr; pentru că pe acesta l-am bănuit deja de mult astfel! Am văzut de asemenea, cum atât îngerul cât şi Cireniu îl căutau mereu cu privirea la cuvântările şi înfăptuirile lor şi îl şi întrebau totodată, dacă toate acestea, ce vorbesc şi înfăptuiesc ei, ar fi într-adevăr potrivite!
19] Şi toţi ceilalţi îi arată o anumită veneraţie ascunsă, dar care nu a scăpat ochilor mei! Dacă nu este acesta cumva aşa un prinţ împărătesc din Roma, atunci aş dori eu, într-adevăr, să jur acum deja în privinţa faptului, că acest om este Mesia şi nici un altul!"
20] Spun ceilalţi: "Ah, din acesta, cu un păr blond aşa de frumos, nu rezultă veşnic nici un roman! Dar ce ni s-ar putea întâmpla, dacă ne-am duce la el şi l-am întreba de unele şi altele?!"
21] Spune Stahar: "Noi vrem aici totuşi mai înainte (mai degrabă) să ne adresăm îngerului, sau guvernatorul superior; noi suntem acum cetăţeni romani şi avem un drept deplin pentru acest fapt."

Ev. 156 capitol

01] Apoi, se mişcă toţi cu totul bine dispuşi la Cireniu şi îl întreabă, ce ar fi de făcut în această privinţă.
02] Şi Cireniu spune: "Este mai cuvincios, dacă mai staţi încă puţin în expectativă, dar, în schimb, să vă apropiaţi aşa bine, profund de El în inimile voastre, căci atunci va veni El Însuşi deja la voi şi vă va spune cine este El şi ce aveţi de făcut! Deocamdată, pot să vă spun într-adevăr, că sunteţi pe o urmă foarte bună! Pentru că, că marele Om Dumnezeu ar trebui să Se afle sigur aici, aţi putut voi doară deja îneţelege din prezenţa noastră! Pentru că din pricina a ceva neînsemnat nu am zăbovi aici, deja aproape de trei zile!
03] El este deci aici, de aceasta puteţi fi voi acum pe deplin convinşi; dar, dacă vă apropiaţi de El mai întâi în inimă şi cuprindeţi şi voinţa serioasă, să renunţaţi din temelie la toate obiceiurile şi păcatele voastre vechi, atunci va veni acuşi El Însuşi la voi şi vă va da indicaţia Dumnezeiască, ce veţi avea voi să faceţi pentru viitor!
04] Acela este El, într-adevăr, despre Care aţi fost voi înşivă de părere, că El ar fi! Priviţi la El cu luare aminte şi gândiţi-vă: Acesta este Iehova Însuşi, ca om printre oameni! Acesta este Acela, Care a făcut cerul şi pământul şi totul, ce este sub şi pe acesta!

05] Eu v-o spun: Acela este veşnicul motiv din începuturi a toată existenţa şi a toată viaţa! În puterea niciodată de cercetat a voinţei Sale se află întreaga nemărginire; toate puterea îngerilor este numai o suflare abia simţită a gurii Sale şi toată lumina reiasă ca un fluviu din El!
06] Pe scurt, cugetaţi la faptul că Acesta este cu adevărat tocmai Acela, Care i-a dat lui Moise legile pe Sinai pentru poporul lui Israel; dar acest popor a uitat de El şi a decăzut iarăşi în toate patimile! Şi El a venit acum, pentru a înălţa El Însuşi poporul Lui iarăşi şi să-l elibereze de toate relele sufletului.
07] El şi poartă de aceea o cămaşă frumoasă de un roşu de trandafiri, pentru a arăta, cum mai iubeşte El încă poporul Său pe deplin. Dar prin haina largă, albastră indică El, că a venit şi la noi păgânii, pentru a ne face şi pe noi, ca să fim copiii Lui! Haina cuprinde lumea întreagă şi de aceasta aparţin şi toţi păgânii.
08] Cugetaţi acum, deci, numai la toate acestea, ce v-am vorbit acum şi va începe numai prea acuşi să se manifeste, în interiorul vostru, că nu v-am spus nici un neadevăr!”
09] Stahar şi toţi colegii săi mulţumesc foarte tare pentru o asemenea explicaţie neaşteptată din partea lui Cireniu şi se retrag foarte respectuos înapoi.
10] Atunci când ajung ei aşa cu totul domol iarăşi la ţărmul mării, le spune Stahar tovarăşilor săi: “Este totuşi ciudat; mă simt foarte bine într-un mod nespus de straniu, după explicaţia aproape deschisă a lui Cireniu despre Mesia! Începe se mă stăpânească un anumit sentiment de prevedere, de parcă n-am mai pierde noi toţi acum nimic, nici în cel mai neînsemnat mod, din lumea dragă! Totodată mă cuprinde însă totuşi aşa o frică şi teamă foarte stranie faţă de Domnul din veşnicie; pentru că noi, după ceea ce am auzit şi am văzut, nu mai putem să ne mai ascundem acum de faptul că El este pe deplin adevărat, ceea ce L-a numit Cireniu! O discuţie cu El v-a pricinui acum în noi un sentiment foarte aparte! Limba noastră, altfel foarte abilă, ne va refuza desigur slujirea ei!”
11] Spune aşa un om destul de inimos din mijlocul celor cincizeci: “Da, da, tu ai vorbit aici într-adevăr foarte corect şi adevărat; dar totuşi gândesc eu aici aşa: Noi doară nu suntem totuşi devină că suntem oameni, pentru că nu ne-am pus desigur pe noi înşine în lume! De asemenea, nu putem să fim devină pentru toate împrejurările noastre de viaţă, prin care ne-am făcut, ceea ce am fost; bătrânii noştri, educaţia noastră şi necesităţile de tot felul şi forma care s-au trezit prin acestea ne-au făcut astfel.
12] Dacă am fi fost copii de oameni săraci de ţară, atunci am fi fost desigur şi ceea ce erau bătrânii noştri; dar i-a plăcut lui Dumnezeu să ne lase să devenim copii de bătrâni foarte stimaţi şi bogaţi. Aceştia au rânduit să fim crescuţi în templu şi să fim atunci pe deplin consacraţi templului. Pentru acest lucru este totuşi imposibil să fim de vină!Că ne-am făcut ceea ce am fost, la aceasta a avut un amestec deci totuşi desigur şi voia Atotputernicului!
13] Că ne-am permis atunci unele lucruri, ce n-au fost după legi pe deplin în ordine, aceasta a fost atunci fireşte treaba noastră; dar eu mă gândesc în schimb atunci totuşi întotdeauna în sinemi şi spun: Dacă bătrânii tăi te-ar fi educat să fii pescar, care ar fi trebuit să-şi câştige numai cu greu existenţa, atunci ar fi lipsit desigur chiar multe lucruri, pe care ni le-am permis în bunăstare, pentru că ne-a îndemnat spre aceasta carnea şi sângele bine întreţinute! Aşa sunt şi faptele noastre împotriva legii în parte o urmare a împrejurărilor, în care am fost puşi, prin naştere şi educare.
14] Dacă ar veni acum marele Mesia la noi, atunci aş putea să vorbesc cu El oarecum cu totul fără frică şi teamă deosebită; pentru că eu nu pot să fiu mai puţin decât sunt şi nici El cu siguranţă de asemenea, decât este El din veşnicie în veşnicie!
15] Spune-mi, vorbind foarte deschis: Poate un pom să fie devină, dacă este el mişcat extrem de tare de către furtună încoace şi încolo?! Sau poate marea să fie de aceea devină, când vânturi neastâmpărate răscolesc suprafaţa ei netedă şi pricinuiesc că un val înghite altul, ca un animal de pradă prada lui?! Sau poate să fie stuful slab de vină, când este aplecat de către valuri în toate părţile?!
16] Noi nu suntem o putere din începuturi şi depindem de tot felul de puteri secrete, care influenţează asupra noastră. La ce îţi foloseşte voinţa bună şi serioasă să nu cazi niciodată, dacă un pod, peste care ai de mers, s-a putrezit cumva ţie inconştient şi se prăbuşeşte în acea clipă, când treci tocmai foarte inofensiv peste acelaşi?! Ce este viaţa, ce sprijini are ea într-adevăr, pe care am putea zidi în siguranţă?! Cine cunoaşte fundamentele gândirii şi ale voinţei?! Prin împerecherea animalic tăcută, adesea lipsită aproape de toată gândirea serioasă, este ea formată de oameni şi animale într-unul şi acelaşi fel! Nici animalul, nici omul n-are o scânteie mică a conştientizării în privinţa faptului, cum este format, prin culcatul senzorial tăcut, un organism de viaţă, ale cărui părţi doar material tehnice sunt alcătuite foarte măiestru, că un mare înţelept ar avea de studiat o mie de ani la aceasta, pentru a pătrunde şi a recunoaşte numai foarte superficial toate componentele distincte şi conjuncturile (legăturile) cauzale! Doar atunci ar avea el maşinăria în faţa sa; unde este însă atunci principiul maşinăriei şi cum se serveşte el de nenumăratele ei părţi distincte?
17] Noi ştim bine că existăm acum şi că trăim şi gândim şi că dorim, suntem de asemenea conştienţi şi de cele mai diferite porniri şi îndemnuri din noi; dar cum se formează acestea în noi, cine le chemă la starea trează şi încotro merg ele, atunci când le-am satisfăcut, cu aceea la ce ne-au obligat ?
18] Vezi, acestea sunt reflexii foarte întemeiate, prin care sunt de scuzat în faţa oricărui dumnezeu cel puţin patru cincimi a existenţei noastre, potrivit cu orice raţiunea foarte curată şi eu nici nu mă tem de aceea de nici un Duh şi de nici un Dumnezeu! Rău n-am comis niciodată, în

afară că, din când în când, tocmai ca om am găsit o plăcere la vreo fată voluptoasă; şi la aceasta a fost totuşi devină din nou iarăşi natura mea! De ce trebuia să-mi placă deci chiar aşa de mult voluptuozitatea unei fete frumoase, feciorelnice? Am pus eu însumi o asemenea dorinţă aprigă predominantă în fiinţa mea? Eu nu ştiu nimic de acest lucru! Cine mi-a dat deci sentimentul dragostei greu de satisfăcut? Cine este făcătorul foamei şi a setei în mine? De ce trebuie să mănânc şi de ce să beau? Vezi, toate acestea le înfăptuiesc puteri mai înalte în noi, cărora nu le putem pune împotrivă nici o lege pozitivă! Noi putem să ne abnegăm desigur până la un anumit nivel, dar peste acesta, cu nici un fir de păr mai mult! Dacă însă aşa, ce raţiune şi înţelepciune mai curată poate aici să fie într-adevăr în stare de a mă pune în faţa unei judecăţi severe din pricina stării mele şi a înfăptuirii mele? Una omenească, care gândeşte numai la fel de luminos ca mine, nu, - cu atât de mult mai puţin una cea mai înaltă şi luminoasă Dumnezeiască! De ce să am atunci o teamă foarte neroadă de un Dumnezeu?”
19] Spune Stahar: “Dar este totuşi scris, că omul trebuie să se teamă de Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este atotputernic şi omul foarte neputincios, care nu se poate niciodată pune lui Dumnezeu împotrivă, cu puterea lui!”
20] Spune cuvântătorul: “Foarte adevărat! El trebuie doară să se teme de Dumnezeu; acest lucru este însă spus numai omului moral, - dar nu omului deplin în toate funcţiunile sale de viaţă! Dar chiar însăşi această teamă este de fapt numai o teamă a dragostei, care este presupusă să-i fie voinţei libere, într-o anumită privinţi a omului moral, un fir călăuzitor al vieţii, ca aici pentru copii teama iubirii de copil faţă de cei bătrâni. Dar lasă-ţi dată o lege de un Dumnezeu, care îţi interzice respiraţia sau digerarea sau bătaia pulsului sau îmbătrânirea, creşterea părului, a unghiilor sau mirosul sau gustarea şi simţirea plăcerii şi a durerii! Care dumnezeu numai întrucâtva înţelept ar putea face aceasta?! Unde avem noi deci rigla de măsurat, potrivit cu care am putea afla, unde îşi are şi îşi ia omul punctul său de sprijin pozitiv precis, liber de toate funcţiunile necesare de viaţă, în toate direcţiile gândirii, dorinţei şi a înfăptuirii în starea lui morală absolută?!
21] Cine cunoaşte firele, cu care viaţa naturală este în legătură cu cea curat duhovnicească, în sine pe deplin liberă şi în ce măsură poate ea, cu totul absolut (neîngrădită) de fire, să se mişte ca fiind pe cont propriu?! Da, se vede într-adevăr că fiecare om este liber într-o anumită privinţă – el poate merge încotro vrea, el poate să stea în picioare sau să şadă jos, el poate să se uite cu ochii lui înspre toate direcţiile, după plac - ; dar tuturor acestora le merge înainte totuşi o necesitate, care reiasă de la viaţa naturală limitată!
22] Se întreabă de aceea foarte tare, unde este pus punctul de vedere moral, de fapt liber, al omului între viaţa naturală necesară şi a fiinţei libere duhovniceşti în om! Atâta timp cât acesta nu este limpede descoperit, nu poate fi vorba nici de un păcat, nici de o oarecare virtute!”

Ev. 157 capitol

01] Spune Stahar: “Prietene, eu ştiu că tu eşti un mare înţelept lumesc şi că ţie ţi se poate cu greu pune ceva împotrivă; dar faptele stranii ale îngerului nu-ţi pot totuşi într-un mod posibil să-ţi fi scăpat din vedere! A înfăptuit el acestea pentru viaţa noastră naturală sau doar numai pentru duhul nostru?”
02] Spune cuvântătorul: “Noi am văzut acestea cu ochii noştri; au văzut acestea şi cei din Ierusalim? Nu! Pentru că ei nu au privit cu ochii senzorial existenţi şi nici nu pot astfel absolut deloc să creadă, dacă i-am şi încunoştiinţa de aceasta, putem noi de aceea ca oameni rezonabili să ne supărăm pe ei sau să-i osândim chiar la tot feul de pedepse?!
03] Şi nouă ne-a fost pusă în spinare necesitatea credinţei de-abia prin simţurile noastre; fără ochi am fi noi aşa foarte învăţaţi greşit, ca acei din Ierusalim. Spune-mi, unde îşi ia aici începutul starea de fapt morală! Elimină din calcul ochii şi puterea lor necesară de vedere şi determină-mi atunci punctul de vedere absolut moral!”
04] Spune Stahar: “Prietene, eu văd deja că nu vom fi uşor vreodată egali! Un asemenea fapt trebuie să ne facă pe deplin limpede un duh mai înalt! Eu văd acum îngerul venind către noi; cu acesta trebuie să vorbeşti tu şi eu aş fi acum foarte curios să aflu, cum veţi rezolva această treabă între voi!”
05] Spune cuvântătorul mereu la fel de lucid: “Dragă prietene! Îngerul nu mă interesează cu nici un păr mai mult decât tine şi eu voi vorbi cu el ca şi cu tine şi îi voi dărui ceva cu atât mai puţin decât ţie, pentru că el este un duh foarte fericit şi se bucură de toată desăvârşirea, în timp ce noi încă ca viermi în praful nimicnicie trebuie să ne urcăm târându-ne pe solul tare şi murdar al acestui pământ! Adevărul este numai unul singur şi acesta îl atinge pe un înger aşa foarte straşnic ca şi pe cel mai murdar ticălos al lumii!”
06] Cu aceste cuvinte a şi fost îngerul deja prezent şi a spus: “Floran, tu nu te temi prin urmare deloc de mine?”
07] Spune cuvântătorul: “Dacă cunoşti numele meu, atunci vei cunoaşte şi motivele din mine, potrivit cu care nu pot să am nici o teamă faţă de Dumnezeu, precum nici faţă de tine şi dacă ai înfăptui încă mii dintre cele mai mari minuni! Şi eu pot să mă gândesc la mii de minuni, dar nu le pot efectua; ce importanţă se află deci aici în acestea?! Dacă le-aş putea şi eu pune în aplicare, atunci nu mi-ar mai apărea cele ale tale într-adevăr miraculoase! Eu sunt deja mulţumit de a privi la ele, - efectuarea nu mă interesează! Sau să fiu de aceea trist, dacă nu strălucesc aşa ca soarele amiezii, sau că nu pot zbura primprejur asemenea unei păsări în aer?! Eu sunt mulţumit cu ceea ce ştiu, ce sunt şi ce pot şi de mai multe n-am nevoie, cel puţin pentru această lume nu!

08] Dar ceea ce ştiu, sunt şi pot, este un dar al lui Dumnezeu pentru individul meu, pentru care îi sunt recunoscător Făcătorului; de mai mult, însă, n-am nevoie şi nici nu invidiez pe nimeni care are mai mult!
09] Să am cumva de aceea o teamă faţă de tine, pentru că eşti nemărginit mai puternic decât mine? Oh, nicidecum! Dacă ai fi tu mai prost decât mine, atunci ori n-ai avea nici o putere sau ea ar fi necioplită, pe care aş putea-o atunci întâmpina, cu raţiunea mai curată, aşa foarte straşnic ca puterea furtunii; tu eşti însă de asemenea cu tot atât de mult mai înţelept, cât eşti şi mai puternic decât mine şi aceasta îmi dă încrederea că nu vei înfăptui o zburdălnicie cu mine, mai cu seamă că n-am putut să-ţi pricinuiesc niciunde vreo pagubă şi am vrut încă mai puţin acest lucru. Şi dacă ai şi vrea să-ţi permiţi o glumă cu mine, atunci nu m-aş supăra pe tine tocmai pentru aceea, dar nici nu te-aş slăvi ca un leu în înţelepciune, despre a cărui seriozitate se spune că el nu este un prinzător de muşte. Dumnezeu este însă nesfârşit mai înţelept şi mai puternic decât tine, de aceea mă tem de El încă mai puţin decât de tine.”
10] Spune îngerul: “Dar nu ştii tu că Dumnezeu te poate nimici, pe veci, sau că El poate să aducă asupra ta o plagă foarte mare, veşnică, dacă nu respecţi legea Lui?! Şi în această privinţă să nu fie Dumnezeu de asemenea de netemut?!
11] Spune Floran: “Fără a păşi prea aproape de înţelepciunea ta numai într-un mod foarte neînsemnat, trebuie să-ţi mărturisesc cu inima deschisă, că această întrebare pusă mie nu i-a făcut înţelepciunii tale – vorbind direct – nici o cinste cerească deosebită! Că Dumnezeu, ca fiind fiinţa cea mai atotputernică, poate să mă nimicească, de a avea îndoieli în această privinţă ar fi o nebunie mai mare decât amintirea ta atingând tare de nerozie în privinţa nulităţii mele subiective şi obiective. Ce va fi deci aceasta, dacă aş deveni iarăşi nimic, precum am fost şi înaintea acestei existenţe un nimic veşnic?! Nimicul este nimic, nu are nevoie de nimic şi nu are veşnic de a se îngriji de nimic! Deci numai încoace cu veşnica nimicire a şi aşa nimicului meu şi eu îţi dau acum deja de dinainte asigurarea că eu, ca un nimic curat, nu te voi chema de aceea niciodată în faţa unei judecăţi! Dacă i-ar face lui Dumnezeu, fiinţei desigur celei mai înţelepte, o plăcere de a mă îngrozi şi a mă chinui veşnic, atunci înţelepciunea Lui nici nu ajunge chiar prea departe; pentru că un asemenea dor am găsi de-abia la un tigru de tiran.
12] Istoria nu ne arată însă nici un exemplu, că vreun oarecare tiran ar fi fost vreodată un înţelept; şi mi-aţi putea replica tu şi Dumnezeul tău, dacă v-aş dovedi că voi aţi fi foarte neînţelepţi, în loc de foarte înţelepţi?! Acest lucru nu poate însă să-l susţină nimeni despre Dumnezeu, care a aruncat vreodată numai o privire în iconomia foarte înţeleaptă a fiecărei făpturi! Dumnezeu este prin urmare foarte înţelept şi de aceea desigur şi foarte bun.
13] Înzestrat cu asemenea calităţi foarte desăvârşite, este însă şi imposibil să fi putut El vreodată crea cumva în întreaga nemărginire o făptură pentru un chin veşnic! Ah, a curăţi o fiinţă prin tot felul de experienţe amare şi dureroase, aici sau în lumea cealaltă, aceasta este cu totul altceva; pentru că omul este o lucrare a lui Dumnezeu, care are de a se desăvârşi pe sine însăşi în sfera morală, după ordinea cea mai înţeleaptă a lui Dumnezeu, pentru a deveni spre ceea ce este ea stabilită de Făcător!
14] Dar asemenea momente de îndreptare, care durează numai un timp scurt, le permite Făcătorul numai şi nu le creează El îndeosebi, pentru a-l chinui atunci pe om un timp limitat pentru o greşeală pentru plăcerea Lui, ci pentru a-l conduce numai înapoi la recunoaşterea lucidă a ordinii şi pentru a-i uşura prin aceasta evoluarea proprie. Dar ca o pedeapsă dictatorială nu pot considera niciodată o asemenea măsură de precauţie curat Dumnezeiască din care străluceşte doar dragoste şi o cea mai înaltă binevoire!
15] Tu nu poţi să-L afuriseşti de aceea mai rău pe Dumnezeu, decât dacă mi-L prezinţi ca un tiran veşnic! – Eu sunt de părere, că tu mă vei fi înţeles!
16] Eu pot numai să-L iubesc pe Dumnezeu mai presus de toate şi să-L divinizez, ca fiind fiinţa cea mai Sfânt bună şi înţeleaptă; dar să mă tem, veşnic niciodată!”
17] Aici l-a bătut îngerul pe Floran pe umăr şi a spus zâmbind: “Bine ai făcut tu aceasta şi să nu cumva să crezi, că aş vrea să mă amestec cu tine într-o oarecare luptă de păreri; pentru că tu ai dreptate, precum am şi eu dreptate! Eu am vrut prin întrebările mele puţin adânci să-ţi ofer numai ocazia, să-ţi rosteşti părerile tale puţin mai deschis şi în faţa fraţilor tăi, decât fusese aceste cazul mai înainte în privinţa ta şi îţi spun, că tu eşti acum deja matur, de a-L întâmpina pe Domnul! Urmează-mă de aceea, - eu însumi te voi înfăţişa Lui!”
18] Spune Floran: “Este prin urmare cea mai deplină seriozitate, că aici s-a împlinit vechea proorocie?”
19] Spune îngerul: “Da! Cel mai deplin adevăr, la care sunt eu totuşi într-adevăr un martor foarte credibil din ceruri; de aceea, urmează-mă tu acum încă numai pe mine!”

Ev. 158 capitol

01] Spune Floran: “De ce nu Stahar, superiorul nostru şi de ce nu ceilalţi fraţi ai mei? Sunt ei cumva mai puţin oameni decât mine? Du-te singur acolo! Dacă nu sunt demni fraţii mei de a fi înfăţişaţi Domnului din veşnicie, atunci sunt eu cu atât mai puţin, pentru că ei sunt mai buni ca mine, după cunoştinţa mea bună!
02] Ţine minte, tu îngere – dacă şi poţi ţine minte ceva -, că eu sunt un duşman a oricărei privilegieri în privinţa persoanei mele! Da, eu vreau să mă bucur la privilegierea fraţilor mei; dar vreau să fiu mereu numai cel mai neînsemnat dintre ei! Eu îi iubesc pe oameni cu adevărat; dar pe cine iubeşti cu adevărat, aceluia îi acorzi cu drag orice privilegiu şi avantaj şi eşti totuşi foarte

fericit în plus! Întreabă-i pe toţi fraţii mei, dacă am gândit şi am înfăptuit vreodată altfel! Şi eu să mă las acum privilegiat pentru prima oară în viaţa mea în faţa fraţilor mei?! Nu şi veşnic nu! Mii de legiuni de asemenea duhuri de stăpânire, cum eşti tu unul şi zece Iehovi atotputernici nu vor transforma veşnic cugetul meu, atâta timp cât îmi va fi lăsat gândul liber şi voinţa liberă!
03] Vezi, tu prietenul meu atotputernic şi aceasta este o ordine, din care nu mă va scoate nici o ademenire, chiar şi de la o mie de ceruri deschise şi nici o frică de tot atât de multe iaduri deschise !"
04] Du-te numai tu singur la Domnul! Eu nu-ţi urmez niciodată cu voinţa liberă! Şi mă miră, de altfel, că tu, ca un duh atoateştiutor, n-ai descoperit mai înainte o asemenea concepţie a mea tare ca diamantul, atunci când mi-ai dat întâietate! Eu ţin aici tare de vorba mea! Tu poţi să-mi duci, ce-i drept, trupul acolo, pentru care fapt ai în posesie putere şi stăpânire din belşug; dar cugetul inimii mele nu-l vei schimba veşnic niciodată, afară – că ţie îţi este posibil de a-mi lua un asemenea cuget şi de a pune un altul în loc! Dar atunci n-ai preschimat eu-ul meu prezent abia nici în cel mai neînsemnat mod, ci l-ai distrus numai şi ai băgat în schimb un altul, în această maşinărie putrezită!"
05] Spune îngerul, cu o mină foarte prietenoasă: "Dar dragă prietene şi frate, cine îţi spune deci, că eu te privilegiez cumva prin faptul că vreau să te duc după voia Domnului mai întâi la El, ca fiind omul deja cel mai mult maturizat? Ai văzut tu, aşadar, deja vreodată că pe un pom încă cât se poate de ales se coc toate fructele în acelaşi timp şi cui i-ar veni vreodată în minte într-un mod rezonabil de a-i acorda unei pere mai întâi coapte de aceea un privilegiu, pentru că ea s-a copt mai întâi?! Ea este într-adevăr mai devreme savurată decât cele care se coc de-abia ceva mai târziu, - dar că ea ar fi considerată de aceea mai privilegiată decât cele care se coc mai târziu, de aceasta nu este veşnic nici vorbă la noi în ceruri! Atunci ar trebui şi Moise să fie mai privilegiat, ca acum Domnul Însuşi, pentru că el fusese chemat aproape peste o mie de ani înaintea Lui! Oh, aceasta nu-ţi dă un privilegiu, - din contră! Cine este pe cale cel mai tare privilegiat: acela care a făcut calea, sau acel conducător de oşti şi suita lui, care a călcat apoi pe cale şi şi-a condus oastea mai departe?
06] Vezi, prietene, din acest lucru n-ai tras tu concluzia chiar prea bine cu raţiunea ta curată! Eu cunosc bine cugetul destul de rigid al inimii tale, am pus-o de aceea numai la o încercare exterioară şi am găsit însă în planul de fond al inimii tale, altfel foarte bine în cuget şi aşa o înfumurare mică, ascunsă, care a pus smerenia potrivită în sine însăşi într-un privilegiu al eu-lui său înaintea eu-ul celorlalţi, pentru a se afla totuşi într-o anumită privinţă ca singurul om şi cel de neîntrecut, cu care nu se aseamănă nimeni în această sferă! Şi este la sfârşit o anumită treabă cu faptul, care este cel mai înfumurat dintre cei doi: acela care vrea să fie ultimul şi cel mai mic dintre toţi oamenii, sau acela care vrea să fie primul şi cel mai mare!
07] Nu cunoşti tu istorisirea grecească despre regele Alexandru din Macedonia şi acel anumit om foarte nearătos Diogenes? Vezi, acela a trăit ani de-a rândul într-un butoi, pe care îl pusese la ţărmul de nisip, ca să-i servească ca loc de locuit!
08] Într-o bună zi, l-a vizitat marele erou şi rege pe acest om straniu, care exista acolo desigur ca singurul şi unicul om de felul său. Alexandru s-a pus în faţa butoiului; acest om stoic i-a plăcut lui şi el l-a întrebat:<Ce vrei ca să-ţi fac?> Şi Diogenes a răspuns într-un mod implorător:<Ca tu să te îndepărtezi de pe partea din care razele soarelui binefăcător mă încălzesc!>
09] Această linişte stoică i-a plăcut, ce-i drept, marelui erou; dar totuşi a spus el: <Dacă n-aş fi deja un Alexandru, aş prefera să fiu un Diogenes!>
10] Ce a spus însă Alexandru cu aceasta? Vezi, acesta este sensul:<Toată lumea îmi prezintă omagii; dar ce lupte m-au costat acestea! Acesta se bucură de o faimă a lumii care mă întrece pe mine aproape şi se face şi nemuritor, - şi toată această faimă nemuritoare îl costă numai un butoi vechi!>
11] Nu găseşti tu aici, că între înfumurarea lui Alexandru şi cea a lui Diogenes nu a fost nici o diferenţă prea mare?! Din contră, Diogenes a fost în felul său mai înfumurat decât Alexandru!
12] Este foarte bine să vrei să fii ultimul din dragoste şi umilinţă adevărată; dar dragostea şi umilinţa adevărată nu exclude ascultarea mai ales faţă de cel mai înalt Domn al cerului şi al pământului. De aceea, dacă eşti aici de un cuget bun, atunci fă acum ceea ce vrea Domnul şi atunci va fi totul bine; pentru că Domnul ştie cel mai bine de ce vrea El ceva!"
13] Spune în sfârşit Floran: "Da, acum te urmez, pentru că m-ai convins foarte prietenos, că am fost în nedreptate deschisă cu cugetul meu." – Şi Floran i-a urmat singur îngerului, care l-a adus la Mine.

Ev. 159 capitol

01] Atunci când amândoi au ajuns la Mine, a spus îngerul, aplecându-se în faţa Mea până la pământ: "Doamne, aici este un măr copt! Carnea lui este ca cea a toţi oamenii; dar el ca duh este tare şi plin de putere nestricăcioasă; Ţie singur toată lauda şi toată cinstea de aceea, din veşnicie în veşnicie!"
02] Spun Eu: "Bine, Rafael al Meu, asemenea roade Îmi sunt bineplăcute şi foarte scumpe! El este, ce-i drept, unul de pe scaunul lui Moise şi al lui Aaron; dar el şi-a însuşit şi şcoala unui Platon, Socrate, Pitagora şi Aristotel şi nu este de aceea o trestie, care este clătinată de vânt încoace şi încolo, ci un cedru puternic de Liban, care ştie să se împotrivească furtunilor! El stă liniştit şi tăcut; dar când furtunile se lovesc de el, el nu se clatină! Acest pom îl voi lăsa însă până la zidirea noului Ierusalim al Meu; el să fie acolo acoperiş şi coamă în casa Mea!

03] Spune-Mi acum, Floran: Ai tu o bucurie cu Mine?”
04] Spune Floran: “Domnule a toată viaţă! Cine să nici nu aibă o bucurie cu Tine?! Dar eu sunt un om păcătos şi Sfinţenia Ta îmi spune: <Du-te de la mine!> Şi vezi, aceasta este, ce nu-mi face o bucurie! Eu vreau să stau acum în faţa Ta demn de Tine fără păcat; dar acest lucru nu este posibil, pentru că eu am păcătuit, sunt de aceea un păcătos şi mă ruşinez acum foarte tare de Sfinţenia Ta. Aceasta, însă, nu pricinuieşte în mine o inimă bucuroasă, ci o căinţă amară; această căinţă însă nu este potrivită de a face o inimă să fie fericită. Şi totuşi sunt eu bărbat îndeajuns de tare şi am minte, care îmi arată o scuză a păcatelor mele în faţa Ta şi arată de asemenea, că eu sunt un om, constând din foarte multe elemente, care îşi atinge de-abia atunci desăvârşirea lui, când elementele cele multe se vor vădi prin fermentaţia păcătoasă, ca cea a unui vin nou în burduf şi se vor face un vin curat, minunat pentru oricine.
05] Tu eşti Domnul şi omul este roada luptei Tale veşnice, însuşi nimic altceva decât luptă cu victorie şi înfrângere, pentru a se trezi în viitor din amândouă, asemenea unui fenix din cenuşa focului său care îl distruge, spre o viaţă nouă, care se face în sine într-adevăr una, dar către exterior va rămâne şi va trebui să rămână totuşi o luptă veşnică!
06] Nu-mi ierta de aceea, o, Doamne, păcatul meu, pentru că el fusese necesar, pentru a provoca în mine lupta spre noua devenire ca om; dar iartă-mi ruşinea a înfrângerii mele de adeseori şi eu vreau să mă bucur de Tine, o, Doamne!”
07] Le spun Eu ucenicilor: “Vedeţi aici un om, în al cărui suflet nu sălăşluieşte de asemenea nici un vicleşug! Pe aceşti oameni i-am iubit deja de mult!”
08] Spune Simon Iuda: “Doamne, acesta pare a fi un al doilea Matael!”
09] Spun Eu: “Eşti tu de părere, că poţi fi un înţelept numai în felul lui Matael? Vezi, acest Floran este tocmai opusul lui Matael şi totuşi este el tot aşa un înţelept ca Matael! Matael este un cunoscător în domeniul naturii şi a limbilor celor bătrâni; Floran însă este un cunoscător a toată religia şi a toată înţelepciunea lumii şi deşteptăciunea bătrânilor. Şi de aceea este mai greu să vorbeşti cu el decât cu Matael; dar deoarece este el acum o dată câştigat pentru noi, de aceea va fi el foarte acuşi o unealtă puternică împotriva a toată credinţa greşită, care este printre oamenii acestui pământ şi o va combate cu multă îndemânare şi succes bun, fără adăugarea de minuni. Şi acest lucru este mai bun pentru copiii lumii, ca judecata care îi ţine prizonieri să nu-i prindă mai rău în suflet! Pentru copiii de sus sunt faptele miraculoase într-adevăr o milostivire – dar nu tot aşa pentru copiii lumii.
10] Deoarece ştiţi voi în inimile voastre cine sunt Eu, de aceea puteţi să rămâneţi într-adevăr liberi în sufletul vostru, atunci când Mă şi vedeţi înfăptuind lucrările lui Dumnezeu pe acest pământ; dar nu tot aşa copiii lumii; pentru că aceştia sunt obligaţi şi legaţi prin acestea şi nu mai au nici un gând liber şi încă mai puţin un oarecare cuget liber.
11] Dacă, însă, Floran îi prelucrează cu înţelepciunea lui lumească, atunci sunt ei prin aceasta transpuşi într-o anumită lumină a cuvântului, care le va ilumina îndeajuns treptele în templele inimii; dacă sunt însă ei o dată acolo înăuntru, atunci şi sunt ei deja pe deplin câştigaţi pentru întreaga veşnicie! Dar voi toţi laolaltă nu sunteţi încă nici pe departe atât de deştepţi, ca şi cum este acum Floran singur!”
12] Un asemenea lucru n-a auzit însă Floran, deoarece am vorbit despre acesta numai în inimă către ucenici; el M-a întrebat de aceea, ce să facă.
13] Şi Eu am spus: “Mergi numai la fraţii tăi şi spune-le că voi veni acuşi şi la ei!”
14] Floran nu mai spune apoi nici un cuvânt, ci face doar o metanie şi merge în grabă la fraţii săi.

Ev. 160 capitol

01] Atunci când se aflǎ el după câţiva paşi iarăşi la ai săi, îl întreabă numaidecât Stahar, spunând: “Aşadar, cum este? Suntem noi pe calea cea dreaptă?”
02] Spune Floran: “Cu desăvârşire! În privinţa acestui lucru nu mai este nici un dubiu! El este, ce-i drept, un om ca noi; dar este un ceva în fiinţa Lui, ce se poate simţi numai, dar nu se lasă niciodată explicat prin cuvinte. Dacă vorbeşte El, atunci sună aceasta de parcă tocmai fiecare cuvânt ar fi valabil pentru întreaga veşnicie! Se observă foarte limpede la cuvântul Lui, că ar putea să trezească într-o clipă prin încă un <Să fie!> o lume plină de minuni din Sine sau şi din nimic!
03] Acesta nu poate să-şi ascundă deplina Dumnezeire a Lui şi dacă aş fi venit la El în loc de toate pregătirile de mai devreme, atunci i-aş fi spus pe loc:<Tu nu eşti un om obişnuit, în pieptul Tău trebuie să sălăşluiască un belşug al Duhului Dumnezeiasc de mai înainte de veci!>
04] Dar a fost deci totuşi bună la aceasta şi pregătirea ţinută foarte înţelept, că putem admite acum cu totul simplu şi limpede, cu cine avem de-a face. El va veni acuşi după mine, aşa mi-a promis El mie. Atunci când va fi El însă aici, vă veţi convinge voi înşivă că am dreptate!
05] Dar acum mi se şi face limpede, cine i-a destăinuit mai întâi lui Cireniu comportarea noastră din oraş, care fireşte că n-a fost într-adevăr foarte lăudabilă, - asta înseamnă: Comportamentul nostru; acum însă s-a făcut totul cu totul altfel! Coincidenţa despre care va fi avut Iehova-Mesia al nostru desigur o cunoaştere însemnată prevăzătoare – dacă soarele ulterior de ieri n-a fost cumva pe deplin lucrarea Lui -, ne-a eliberat de povara bătrână a prostiei printr-o singură lovitură, de care lucru putem fi acum într-adevăr peste toate măsurile de fericiţi; pentru că câte nebunii supărătoare şi jignitoare pentru omenire va mai cloci încă templul gol în viitor, pentru a căror efectuare ticăloasă trebuie iarăşi noi să punem mâinile noastre la dispoziţie în măsură deplină! Acum, însă, să ne vină ei numai! Noi le vom ţine dreptul nostru de cetăţeni romani desigur într-un asemenea fel în faţă, ca din această cauză să le sune apa în cap în cea mai bună înfăţişare!

06] Noi îi avem acum de partea noastră, cu extrem de mare număr unu, pe Mesia şi pe un înger din ceruri, care pare a fi cu mult mai puternic decât acela, care l-a condus odinioară pe tânărul Tobie; şi lumesc avem noi în favoarea noastră, ca tocmai de mare însemnătate număr doi, guvernatorul superior a întregii Asii şi o parte a Africii, care este un unchi trupesc al împăratului în prezent stăpânitor în Roma. Ar putea să se ridice aici deja întregul iad din Ierusalim şi noi ar trebui să ne facem totuşi stăpâni asupra lui în acelaşi fel, cum leul întărâtat poate să se facă stăpânul oricărei vulpi, oricât de vicleană! – Ce spuneţi voi acum la toate acestea?”
07] Spune Stahar: “Nimic decât faptul că ne merge acum bine deja pentru întreaga veşnicie! Acum nici nu mă mai tem de nimeni! A lupta pentru Dumnezeu este bine şi uşor; pentru că puterea lui Dumnezeu este un zid protector, pe care nu-l poate nimici nici un duşman, în veci! Dar acum aş mai dori numai să aflu de la oricare dintre voi – chiar şi dacă numai aşa tangenţial - , ce vocaţie, desigur nouă, vom avea noi de început pentru viitor! N-are aici nimeni dintre voi un gând lămurit? – Ce părere ai tu, Floran?”
08] Spune Floran: “La aceasta nu mă gândesc şi prin urmarea circumstanţelor găsite aici nu consider eu că este vrednică osteneala să mă îndrept într-acolo numai cu un gând foarte superficial! Noi suntem acum la Dumneze şi aici suntem noi prevăzuţi nu numai pentru acest timp, ci pentru întreaga veşnicie! Deci, această întrebare ţi-ai fi putut tu, frate, într-adevăr economisi!
09] Pe mine nu mă mai interesează acum nimic din această lume; pentru că Acela pe care l-am găsit îmi este mai presus de toate! Care va fi voia Lui, aceea va fi viitorul meu pentru toate timpurile timpurilor! Pentru că numai El singur ştie pe deplin, ce suntem noi, ce trebuie să devenim noi şi ce avem de făcut pentru viitor, pentru a deveni ceea ce El vrea să fim. De aceea este acum o prostie orice grijă înfumurată din partea noastră; de-abia când ne va spune El:<Faceţi aceasta sau aceea!>, de-abia atunci vine pentru noi vremea de a ne îngriji, dacă vom putea într-adevăr îndeplini mereu întocmai cu voia Sa, ceea ce de a face ne va face voia Lui Sfântă ca datorie. – Vezi, frate Stahar, aceasta este aşa opinia mea de fond!
10] Dar să fim acum tăcuţi; pentru că eu observ, că Domnul intenţionează să vină la noi cu Cireniu! Aici este bine să fii tare laolaltă în inimă, căci, altfel, voi nu suportaţi apropierea Lui! Cu adevărat, ei vin! Şi îngerul şi o fată vin cu ei; fata este probabil de asemenea un înger!”
11] Spune Stahar: “Ah, fata nu poate fi un înger; pentru că îngeri feminini n-au existat niciodată, nu vor fi niciodată şi nici nu pot exista vreodată. Pentru că atunci ar trebui doară să fie totuşi scris ceva despre acest fapt într-un oarecare loc al Scripturii! Astfel poate acea fetiţă să fie numai fiica unui oarecare evreu bogat. O fată romană nu este ea, ceea ce se poate vedea din felul portului ei; într-adevăr băiatul, pe care îl duce Cireniu de mână, este desigur un roman sau chiar un cel mai tânăr fiu al bătrânului domn. Dar fetiţa, privit aşa destul de temeinic, trebuie să fie şi ea deja foarte îngrozitor de înţeleaptă; pentru că privirea ei tare şi vorbind blând este o dovadă neîndoielnică pentru acest fapt.”
12] Spune Floran: “Da, da, tu ai dreptate; dar cu susţinerea ta, că n-ar exista îngeri feminini, nu sunt pe deplin de acord! Nu apar între ei într-adevăr diferenţe de gen; dar diferenţe de cuget vor fi desigur într-un asemenea fel şi chip, care se vor raporta aşa unul faţă de celălalt, ca pe acest pământ un bărbat drag faţă de cea mai dragă soţie a lui. Şi uită-te tu la înger şi spuneţi ţie însuţi, dacă nu arată el cu mult mai degrabă asemănător cu o fetiţă foarte gingaşă decât cu un oarecare tânăr! Pune-i haine femeieşti şi tu ai o fată non plus ultra (inegalabilă), cum spun romanii, în faţa ta! – Dar, acum, destulă vorbă pentru nimic şi iar nimic! Ei vor fi imediat aici!”

EV.161. capitol.

01] Noi ajungem cu paşi domoli la cei cincizeci, care se închină de indată cât se poate de adânc! Eu le spun să se îndrepte ca bărbaţi şi ei se îndreptă imediat întru totul.
02] Şi Eu îi întreb spunând: „Credţi voi, că Eu sunt Acela, pe care toţi profeţii l-au vestit?‟
03] Spun toţi: Domnul nostru, nici unul dintre noi nu are vreun dubiu; dar pentru că Tu eşti Acela, cum poţi să întrebi aşa ceva, Tu, care ne cunoşti cele mai secrete gânduri, înaine chiar ca noi să le gândim?‟
04] Spun Eu: „Din această pricină să nu se supere cineva pe Mine; căci aici nu este vorba de ceea ce cunosc, bineînţeles, cu o veşnicie înainte, ci aici este vorba de spusele şi vorbele voastre! Voi nu Mă puteţi înţelege doar atunci când interiorul vostru a devenit una cu exteriorul!
05] Voi Mă puteţi vedea cu ochii voştri şi Mă puteţi auzi cu urechile voastre; dar inima voastră nu Mă poate înţelege şi pricepe în duh şi în adevărul deplin! Şi de aceea vă pun Eu întrebări; şi o întrebare, pe care voi Mi-o răspundeţi, are un cu totul alt efect decât una, pe care i-o daţi unui om ca şi voi.
06] De aceea vă întreb eu încă o dată, dacă credeţi cu tărie, că Eu sunt Acela, despre care a vorbit Moise şi toţi ceilalţi profeţi! Spuneţi fără teamă răspunsul vostru, aşa cum vă gândiţi voi în inimile voastre!‟
07] Spune Floran: „Doamne, Tu înţelegi mai bine decât noi natura noastră! Toate acestea s-au întâmplat aşa dintr-o dată: ieri, soarele şi dispariţia lui instantanee; urmările încă aburesc şi înconjoară întreaga zonă în fum; pierderile noastre, - nu ştim nici acum vreun cuvânt despre femeile şi copiii noştri! Noi ne-am refugiat aici, am fost prinşi şi judecaţi; după aceea faptele miraculoase ale îngerului şi acum Tu Însuţi - şi toate acestea în 18 ore! Nu este într-adevăr nici o glumă şi totuşi nu poţi să nu te gândeşti la fiecare pas!
08] Mie însumi şi cu siguranţă celorlalţi colegi ai mei, ni se pare de parcă am trăi un vis; dar în acest timp scurt s-au întâmplat atât de multe lucruri extraordinare, că nu se pot pricepe toate în

întregime. Noi credem cu tărie ceea ce se întâmplă aici; şi că Tu eşti evident Mesia, pe care toţi profeţii l-au vestit, este aşa de sigur, cât este de cert că acel bătrân roman este cu siguranţă guvernatorul peste întreaga Asie, adică, peste cât au luat romanii stăpânirea. Dar până când vom introduce aceste fapte în vieţile noastre, va fi nevoie de mai mult timp!
09] Dintr-o singură lovitură nu pică un pom la pământ şi nici noi nu putem înţelege chiar aşa toate lucrurile acestea; dar cu siguranţă ne vom da toată silinţa şi totul ce s-a întâmplat din pricina noastră aici şi ceea ce noi am trăit, ne vom strădui să preţuim în adevărata profunzime a recunoaşterii! Lucruri mai profunde şi înalte nu poate trăi vreun om în altă parte pe acest pământ!
10] Deci, noi credem cu toţii, că Tu eşti Mesia, care a fost vestit, împotriva provenienţei Tale nu prea sus puse şi privitor la proprietatea-pământească a Ta. Părinţii Tăi lumeşti sunt săraci şi tatăl Tău a fost, după cunoştinţele noastre, un dulgher în Nazaret. Neamul mamei Tale nu ne este cunoscut şi de aceea este atât de extraordinar, că un prim om al acestui pământ anunţat ca fiind Salvatorul tuturor oamenilor a putut să vină atât de sărac şi modest în această lume, cu toate că în Duh a putut avea deja cu o veşnicie înainte avantajul unei naşteri înalte.
11] Dacă ai fi venit în această lume din pântecele unei regine şi ai înfăptui astfel de miracole, unde ar exista un popor pe acest pământ, care nu s-ar subjuga ţie, Ierusalim, în toate privinţele!? Dar ca primul şi cel mai înalt om, da, ca unicul Dumnezeu în înfăţişarea omului să te cobori atât de adânc în această lume, după naştere, este ceva, ce îi va atinge pe cei mai mulţi într-un mod supărător! Pe noi, bineînţeles, nu ne interesează şi aşa suntem cu mult mai mulţumiţi; dar nu toţi oamenii vor gândi aşa cum gândim noi acum, - cei din Ierusalim, care sunt atât de mândri, cu siguranţă că nu gândesc aşa şi cu atât mai puţin cei din templu! Căci pe aceştia noi îi cunoaştem; ei cunosc în lume doar un singur om, pe care îl iubesc şi îl respectă - toţi ceilalţi sunt gunoaie - şi acest om este pentru fiecare din templu fără vreo excepţie - el însuşi! Doar acesta este iubit şi respectat, dar oricare altul şi chiar dacă ar fi un Dumnezeu, este dispreţuit; doar o strălucire exterioară îi mai poate impresiona pentru o vreme.
12] Dacă Tu, o, Doamne, mergi astăzi la Ierusalim şi laşi să se întâmple, vor omorî ei carnea Ta în trei zile; căci pe cei din templu să nu-i cunoască nimeni - doar ei să se cunoască reciproc. Ar vrea într-adevăr să se omoare unul pe altul; dar pentru că unul este celuilalt folositor în dorinţele sale egoiste, se suportă reciproc sub masca prieteniei false.
13] Nici unul nu are încredere în altul, nici măcar un pas mai departe, decât poate observa ceea ce ştie; dar totuşi se preface fiecare că are încredere deplină în celălalt. Dacă are însă nevoie de unul la vreo lucrare, atunci vecinul nu poate da destulă garanţie, ca să fie obligat, să lucreze sincer. Dar chiar şi garanţia nu reprezintă nimic! Dacă acela, căruia i-a fost încredinţată lucrarea, vede că este în avantaj faţă de garanţie, atunci o lasă deoparte şi bagă în buzunar avantajul cu mult mai mare.
14] Ar fi multe de vorbit faţă de oameni; dar pentru că ţie, o, Doamne, îţi sunt, cu siguranţă, cunoscute aceste poveşti, ar fi fiecare cuvânt în plus rostit de gura mea o aroganţă prostească şi eu îţi spun, că de aceea noi credem cu tărie în Tine; căci Tu a trebuit să vii, pentru a pune capăt grozăviilor pentru toate timpurile."

EV. 162. capitol.

01] Spun Eu: „Ascultă tu, dragul Meu Floran, tu ai dezvăluit mai multe în faţa Mea, decât am cerut Eu de la tine; dar nu face nimic şi a fost bine aşa!
02] Da, Eu voi pune capăt grozăviilor din Ierusalim şi din toate celelalte părţi, dar mulţi vor trebui să aibă convingerea ta! Mai există încă mulţi, care în nevăzul lor ţin mult la templu şi aşteaptă vindecarea din halele sale; dacă acestor orbi li s-ar lua de astăzi pe mâine templul, atunci nu ar privi aceasta ca o binecuvântare de sus şi ei ar crede că este o judecată groaznică de sus şi ar intra în disperare, care ar avea urmări mult mai grave decât orbirea lor actuală. Dar voi sunteţi pentru popor reprezentanţii templului şi ei cred că voi sunteţi cei care dăruiţi vindecarea, de care este umplut templul.
03] Dar ce vreau Eu să vă spun cu aceasta? Nimic altceva decât: Voi trebuie să arătaţi poporului cu timpul, acolo unde se va prinde, aşa dintr-o dată ceea ce este templul, ceea ce înfăptuiesc slujitorii săi şi cum se comportă ei!
04] Dar în acelaşi timp să atenţionaţi poporul cu ceea ce aţi văzut şi aţi auzit aici şi prin aceasta se va îngropa templul şi cei din el în cel mai eficient şi natural fel şi la sfârşit se va scufunda în nimic şi va înceta să mai fie, ceea ce este acum; şi în locul acestui templu vor apărea noile temple ale Duhului lui Dumnezeu, din care se va construi o nouă cetate Ierusalim în ceruri.
05] Bineînţeles că trebuie să începeţi această lucrare cât se poate de neobservat; voi puteţi face acest lucru cu atât mai uşor, deoarece voi sunteţi acum cetăţeni romani şi nici templul nu vă va putea ataca, pentru că între voi şi templu se află şi păzeşte sabia Romei.
06] Aceasta este funcţia, pe care Eu vă o încredinţez. Administraţi-o şi răsplata nu va întârzia pe drum; de aceasta voi puteţi fi convinşi! - Sunteţi de acord cu aceasta?"
07] Spune Stahar: „Doamne, ne vom întoarce înapoi în Cezarea lui Filip, sau să mergem noi altundeva?"
08] Spun Eu: „Voi veţi rămâne aici, în Cezarea lui Filip şi sub îndrumarea bătrânului Marcu, căruia îi vom da Eu şi Cireniu întreaga putere peste această regiune şi pe care el o are, de fapt, deja în mare parte. Regiunea de lângă Cezarea lui Filip este mare şi enumără mai multe sute de mii de

oameni; dacă aceştia au o dată lumină, atunci lumina se va răspândi mai departe de la sine. Dar acest lucu va depinde de inteligenţa voastră, cum o veţi aplica!"
09] Spune Stahar: „Doamne, toate acestea sunt bune şi frumoase; dar, acum, este întregul oraş un morman de moloz şi scrum! Noi nu mai avem locuinţe şi sinagoga noastră a fost una dintre primele clădiri, care a luat foc. Unde ne vom instala?"
10] Spun Eu: „Acest lucru să fie grija voastră cea mai mică! Dacă Eu vreau, apare în faţa voastră o lume întreagă şi de aceea să nu mai vorbim de un orăşel ca şi acesta! Dar să ştiţi că Cireniu va avea toate mijloacele necesare, prin susţinerea Mea şi prin urmare se va rezolva şi locul unde veţi şedea. Pe lângă aceasta, vor veni, mâine, oaspeţii cei înalţi, care sunt aşteptaţi şi multe se vor mai face şi decide."
11] Stahar se închină adânc în faţa Mea şi spune cu vocea mai înceată spre Floran: „Atotputernicul vorbeşte totuşi ca şi un om, ceea ce mie îmi place; dar El ar putea doar printr-un simplu gând să distrugă pentru totdeauna templul şi Ierusalimul cel peste măsură de curajos! La ce folos aşteptarea aceasta îndelungată?`"
12] Spune Floran: „Iată, frate, acest lucru se întâmplă din pricina faptului, că noi doi încă facem parte din rasa măgarilor, care nu au nici măcar puţin habar de ordinea dumnezeiască!
13] Când, primăvara, vezi pe un pom fructe, care încă sunt verzi, tari şi necoapte, atunci îţi doreşti de îndată puţină putere! Tu ai vrea să spui eficient: 'Fiat!' (aşa să se întâmple) şi toate smochinele, merele, perele, prunele şi strugurii să devină într-o singură clipă coapte! Dar Creatorul atotputernic a organizat altfel acest lucru, ceea ce dovedeşte experienţa zilnică şi din an în an. Să întrebăm aici şi să spunem: 'Atotputernicul cunoaşte doar necesităţile oamenilor; de ce amână El atât de mult coacerea fructelor?'
14] Tot aşa trebuie să rămână omul ani întregi un mic prunc, adică un copil prost, pentru a creşte cu timpul spre a deveni om, în vreme ce o vrabie este matură în paisprăzece zile de la naşterea sa şi îşi cunoaşte foarte bine economia din aer. Da, majoritatea animalelor au simţul economiei lor deja de la naştere, - şi omul are nevoie de aproape douăzeci de ani, pentru a începe să cunoască cât de cât această lume dragă! El, Domnul naturii, trebuie să aştepte cel mai mult, pentru a fi ceea, ce este! Nu s-ar putea spune şi aici: 'Doamne, Atotputernicule, de ce nu te-ai ocupat mai bine pentru oameni, cei care sunt dragi ţie, - de ce trebuie să aştepte atât de mult omul în devenire, până când devine el într-adevăr un om?!'
15] Iată, aceasta este ordinea aproape de neînţeles a lui Dumnezeu şi tot în aceeaşi măsură este în ordinea Sa, ca noi să îngropăm cu timpul templul; căci distrugerea instantanee a templului ar alunga şi orbii în disperare, cărora le este templul totul, - ceea ce ar fi acum mai rău decât de a suporta încă ceva vreme înşelătoriile slujitorilor săi jalnici!
16] Iată, eu am recunoscut cât de cât dorinţa Domnului şi nu pot înţelege, cum tu nu ai priceput chiar nimic! Eu nu am mai înţeles, cum ai putut să-L întrebi pe Domnul unde vom sta noi! Nu este suficient faptul că ne-a spus, că trebuie să facem cutare şi cutare lucru?! Doar este cunoscut din străvechi timpuri, că acela, care m-a însărcinat cu o lucrare, îmi va da şi locul unde să stau! Dar dacă fac acest lucru oamenii zgârciţi, cu cât mai mult va face Domnul cerurilor şi al pământurilor acest lucru, fără ca noi să fim obligaţi să-L întrebăm!
17] Iată, acest lucru a fost foarte omenesc din partea ta, dragul meu frate! Căci printr-o astfel de întrebare ai adus la suprafaţa luminoasă necredinţa ta parţială şi altceva nu se poate gândi despre tine pe bună dreptate, decât că porţi încă o porţie zdravănă de necredinţă în tine, de la care trebuie să-ţi iei rămas bun, o dată pentru totdeauna!"

EV. 163. capitol.

01] Spun Eu către Folran: „Prietene! Nu carnea îţi dă aceasta, ci spiritul, care se află în tine de sus! Şi în Stahar se află un duh; dar acela încă doarme şi de aceea vorbeşte mai mult carnea decât spiritul său. Dar fiecare se îngrijeşte de ceea, ce îi este mai aproape. Din cine vorbeşte un spirit trezit, îi este mai aproape spiritul, de aceea grijile sale vor fi îndreptate mai mult spre ceea ce are de-a face cu duhul; dar cine este mai mult carne şi care gândeşte şi vrea din carne, aceluia îi este mai aproape carnea şi din această pricină se ocupă mai mult de carnea sa şi lasă la urmă grija sa pentru spirit.
02] Aşa stau lucrurile şi oamenii din această lume; dar când Stahar va avea un spirit mai treaz, atunci el se va îngriji mai ales de ceea ce are de-a face cu spiritul.
03] Iată, aici se află grija curată pentru duh, ca inimiile voasrtre să se umple de dragoste spre Dumnezeu şi pentru aproapele!
04] Este uşor să iubeşti oameni buni şi sinceri şi să stai cu ei; dar să mergi la păcătoşi şi să-i aduci pe drumul cel drept, este o lucrare, care necesită multă abnegaţie.
05] Căci dacă treci tu pe stradă alături de o femeia care a comis adulter şi este o prostituată, atunci te vor arăta oamenii cu degetul şi îţi vor face, ceea ce nu va fi o onoare în faţa lumii; dar dacă tu ai adus pe drumul cel drept acea prostituată, atunci vei primi de la Dumnezeu o mare răsplată, care în cea mai mică scânteie valorează mai mult decât toată onoarea strălucitoare a întregii lumi.
06] Cine îmi aduce înapoi unul pierdut, va avea mai multă răsplată, decât acela, care Mi-a păzit într-un loc îngrădit o sută de miei. Căci este un lucru uşor să-l menţi pe un om sincer la onoare şi virtute; dar dintr-un om pe care toţi îl dispreţuiesc să-l ridici din nou la onoare şi dintr-un păcătos înrăit să formezi un erou al virtutei, este considerabil cu mult mai mult! Dar acest lucru va fi privit de Mine cât se poate de înalt, primul lucru însă este doar pentru slujitorii cei leneşi!

07] Eu sunt cel mai înalt, dacă vreţi să acceptaţi aceasta şi Eu caut doar ceea ce este dispreţuit şi pierdut în ochii lumii. Căci cei sănătoşi cu siguranţă nu necesită un doctor!
08] Dacă vreţi să deveniţi într-adevăr ucenicii şi slujitorii Mei, atunci trebuie să fiţi în toate aşa, cum sunt Eu Însumi.
09] Dacă vedeţi voi un om orb mergând pe stradă şi mai vedeţi, că drumul pe care el a începu să meargă este unul cât se poate de periculos pentru un orb, nu-l veţi opri pe călătorul cel orb şi îi veţi spune: 'Ascultă prietene, drumul pe care mergi este foarte periculos; lasă-te condus, ca să nu pici în adâncuri!' Şi dacă el va accepta cuvintele voastre, vă va fi ruşine să-l conduceţi pe cel orb? Cu siguranţă că nici unuia dintre voi nu i-ar fi ruşine!
10] Dar un păcătos este de multe ori mai orb în spirit decât un orb a cărnii; cine se poate ruşina, să ajute pe un orb în spirit?!
11] De aceea pe viitor să nu fie în faţa voastră nici un om prea păcătos, ca voi să vă ruşinaţi, să-i fiţi ghid!
12] Această învăţătură reţineţi-o bine şi gândiţi-vă în inimiile vostre foarte bine şi din voi veţi începe să vedeţi drumurile luminoase a vieţii şi din aceasta veţi înţelege şi veţi pricepe totul!
13] Dar acum se apropie de acest mal mai multe vase de pe mare; acestea aduc oaspeţii, de care am vorbit. Aceştia vă vor aduce multă lumină."

EV. 164. capitol.

01] Marcu şi cei doi fii ai săi observă de lângă casă, că se văd vasele, vin repede la mal ca fiind nişte buni piloţi buni şi se uită, dacă acele nave nu au nevoie de ceva.
02] Şi Cireniu şi tot, ce este roman şi grec, se grăbesc spre mal, ca să vadă ce aduc cele trei corăbii. Dar acestea se află încă la o oră distanţă pe mare şi toţi cei care privesc nu pot să se pronunţe în privinţa a ceea ce se află pe aceste vase.
03] Cireniu Mă întreabă referitor la aceasta şi Eu spun aşa: „Sunt aceia, pe care noi i-am aşteptat mai devreme! Ei au avut de luptat cu vântul din partea opusă destinaţiei lor şi marea a fost agitată; ei a trebuit să caute un port de pe cealaltă parte, pentru a lăsă vântul să se liniştească, a acesta este prin urmare motivul întârzierii lor. A trecut o oră de miezul zilei şi ei ar mai necesita încă o oră pentru a ajunge aici, deoarece ei încă se luptă cu vâslele cu un vânt mai slab. Dar acum depinde de noi, ca să-i ajutăm şi acest lucru le va prescurta cu mult drumul şi timpul."
04] Spune Cireniu: „Doamne, nu vrei tu să-l trimiţi în calea lir pe Rafael, aşa cum ai făcut ieri cu Ouran?"
05] Spun Eu: „Nu este necesar aici; căci pe aceştia nu-i ameninţa pericolul aşa cum l-a ameninţat ieri pe Ouran! Cu aceste vase nici prea mici şi nici prea mari se va descurca cu uşurinţă Marcu şi cei doi fii ai săi şi noi îi vom avea printre noi într-o jumătate de oră mică!"
06] Spune Cireniu: „Dar Doamne, nu vrei să înfăptuieşti astăzi nici un miracol?"
07] Spun Eu: „Nu ai citit tu în cartea lui Moise: 'şi în a şaptea zi s-a odihnit Duhul creator a lui Dumnezeu şi de aceea a şaptea zi a devenit ziua de odihnă!'"
08] Spune Cireniu: „Doamne, acest lucru înseamnă iarăşi ceva neobişnuit; sensul acestei versiuni nu-l pot pricipe deloc!"
09] Spun Eu: „Deci, atunci întreabă pe orcine şi totul va deveni limpede pentru tine! Eu însă folosesc această mică pauză de odihnă, nu din cauza ea ci din a voastră, pentru a vă da ocazia să acţionaţi voi şi aşa sunt şi Eu ocupat în voi toţi. - Nu înţelegi tu cele spuse de Mine?"
10] Spune Cireniu: „Da, da, acum înţeleg eu! Eu pot să-mi imaginez acum şi de ce!"
11] Spun Eu: „Nu ai o lucrare prea grea, deoarce Eu v-am spus astăzi de dimineaţă tuturor acest lucru cât se poate de limpede! Înainte de masa de prânz nu lucru nimic cu mâinile Mele, dar după mâncare se vor ivi destul ocazii, pentru a face ceva; dar dacă Eu vorbesc, atunci fac Eu totuşi ceva înainte de prânz.
12] Dar acum să-i spunem bătrânul Marcu, ca el să-i trimită pe cei doi fii ai săi înaintea corăbiilor, el însă să se ocupe, ca mesele să fie în ordine şi încărcate; căci oaspeţii aşteptaţi vor fi foarte obosiţi şi flămânzi şi însetaţi, iar tot aşa vor fi slujitorii şi săracii şi obosiţii marinari."
13] Aici i-am făcut Eu semn la Marcu şi el a înţeles semnul Meu, i-a trimis de îndată pe fii săi pe mare şi el a plecat în casă pentru a pregăti totul cât se poate de bine.
14] Şi în corturile lui Ouran a început să se mişte toată lumea; căci Matael împreună cu cei patru colegi ai săi, nevasta lui tânără Helena şi regele Ouran au observat corăbiile din porturi, pe care le-au ocupat cu o oră în urmă împreună cu Herme, mesagerul cunoscut din Cezarea lui Filip, pentru a-şi schimba hainele şi pentru ai da lui Matael îmbrăcăminte regală, pentru a se prezenta în faţa celor care vor veni, ceea ce este.
15] Ouran vine repede la Mine şi Mă întreabă umil: „Doamne, ce vor aduce aceste vase? Poate că pe acei oaspeţi înalţi, mult aşteptaţi?"
16] Spun Eu: „Prietenul Meu, aici ai vorbit mult prea în obiceiurile curţii înalte! În prezenţa noastră nu există ospeţi mult prea înalţi şi mult prea fără importanţă, ci doar fraţi de la A la Z. Dacă Eu Mă pot lăsa numit de voi frate şi prieten, de ce să existe între voi, oamenii, înalţi şi fără importanţă? Eu îţi spun ţie; Atotputernicul dintre voi este singurul care este un adevărat Domn, voi însă sunteţi între voi fraţi şi slujitorii a unui singur Domn!
17] Sau părerea ta este, că în faţa Mea sunt văzuţi mai bine regii decât slugile lor fără importanţă, doar pentru că ei sunt nişte regi măreţi? Da de unde! La aceasta decide doar inima; regele trebuie să ştie în inimă, de ce este el un rege şi slujitorul, de ce este un slujitor, căci altfel satu regii şi slujitorii pe cei mai joasă treaptă posibilă.

18] Deci reţine, dragul Meu prieten Ouran, că în faţa Mea nu există oaspeţi înalţi sau de o importanţă minoră, ci doar copii, fraţi şi surori!"
19] Cu aceste cuvinte de dojnă a fost mulţumit Ouran, s-a închinat adânc şi nu a întrebat nimic mai departe.

EV. 165. capitol.

01] Dar când a ajuns în apropierea lui Matael a spus el (Ouran): „Astăzi nu se poate vorbi prea bine cu Domnul! Eu L-am întrebat cât se poate de umil, dacă în aceste vase se află oaspeţii cei înalţi aşteptaţi, dar am primit din pricina cuvântului 'înalt' o lecţie atât de dură, pe care eu o voi reţine cu atât mai bine, deoarce a fost aşa de dură şi seacă! Astăzi este Domnul foarte schimbat! Ieri a fost dragostea şi bunătatea întruchipată; astăzi primeşte fiecare, care se apropie de El, o lecţie întreagă! Eu nu înţeleg deloc aceasta!"
02] Spune Matael: „Eu însă înţeleg! Cum ar putea şi prin vis să-mi treacă, să-L întreb pe cel mai înalt şi măreţ Domn, ce oaspeţi 'înalţi' vin de nu-ştiu-unde?! Ce suntem noi, oamenii şi ce este El?! Şi El nu face din Sine nimic în faţa noastră, este plin de dragostea şi umilinţă şi noi vrem să vorbim în faţa Lui de nu-ştiu-ce oaspeţi înalţi?! Acest lucru, drag socru, a fost prea de tot şi înaltului Domn ia fost imposibil să-ţi dea un alt răspuns, decât cel pe care l-ai primit; căci dacă m-ai fi întrebat pe mine, nu ştiu să-ţi spun, dacă răspunsul meu n-ar fi fost unul şi mai dur! Dar Domnul care este tot timpul cel mai Tandru ceartă tot timpul o greşeală fără pasiune doar din pricina faptului ca noi să recunoaştem, că am greşit. Du-te şi recunoaşte şi tu vei primi imediat alte cuvinte din partean Lui!"
03] Spune Ouran: „Tu ai iarăşi dreptate; oh, dacă am greşit, atunci trebuie să îndrept de îndată greşeala!"
04] Cu aceste cuvinte a părăsit imediat Ouran cortul, a venit la Mine şi a spus aceste cuvinte: „Doamne, eu am greşit mai înainte faţă de Tine cu întrebarea mea arogantă! Iartă-mi acest pas greşit; căci eu nu am făcut aceasta din propria voinţă, ci - vorbind direct - din obiceiul meu prostesc şi vechi, cum Tu, o Doamne, ai putut observa mult prea bine!"
05] Spun Eu: „Prietenul eu; cine recunoaşte în sine o greşeală şi încearcă s-o remedieze, acelui îi este iertată pentru totdeauna şi cine se întoarce după aceea la Mine, acelui îi este iertat de două ori!
06] Dar cine recunoaşte greşeala şi o reţine în natura sa, acel nu este iertat şi chiar de-ar veni de o sută de ori la Mine!
07] Căci Eu îţi spun: Acela care vine la Mine şi spune: 'Doamne, Doamne!', acela nu este încă prietenul Meu, ci doar acela, care înfăptuieşte după voinţa Mea; dar acesta vrea, ca din pricina slujbei voastre să nu vă ridicaţi şi persoana deasupra celorlalţi oameni!
08] Este adevărat ca voi să vă conduceţi poziţia cu credinţa, bine şi drept, - dar să nu uitaţi nici măcar o singură clipă, că aceia, peste care voi desăvârşit slujba voastră, sunt pe aceiaşi poziţie ca şi voi şi prin urmare fraţii voştri!
09] Dar adevărata dragoste pentru aproapele vă învaţă aceasta de la sine din adevărata dragoste, pe care voi o simţiţi pentru Mine ca fiind copiii Mei.
10] Dacă este necesar, atunci lăsaţi onoarea şi prestigiul să vă conducă poziţia; dar voi fiţi umili şi plini de dragoste, căci aşa va fi judecata voastră peste fraţii şi surorile rătăcite, una dreaptă!
11] Eu îţi spun ceea ce ţi-am spus, doar, pentru a-ţi arăta ordinea şi voinţa Mea; căci Eu îţi spun: Cine nu se va debarasa de cea mai mică cantitate de aroganţă, pe viitor aceluia nu i se va deschide uşiile spre împărăţia Mea în spirit şi el nu va intra, până când nu se va debarasa întru totul de aroganţa sa!
12] Du-te şi spune acest lucru fiecăruia, la care vei vedea că este arogant!"
13] După aceste cuvinte ale Mele se închină adânc Ouran în faţa Mea, după obiceiurile sale şi s-a reîntors cu paşi grăbiţi înapoi la ai săi. Şi Matael îl întreabă, cum am primit iertările sale.
14] Spune Ouran: „Domnul a fost foarte milostiv cu mine şi mi-a arătat adevărul şi ordinea şi dreptatea în adevărata umilinţă şi eu sunt acum atât de fericit ca şi mai înainte."
15] Spune Matael: „Da, tată şi frate, în adevărata umilinţă! Slujba noastră este nobilă faţă de milioanele de fraţi şi surori ale noastre, - dar şi o slujbă grea în faţa atotputernicului Dumnezeu! Trebuie să ne ferim cât se poate de tare, ca să nu ne lăsăm traşi cu propria persoană de slujba nobilă, deoarce am deveni prea mândri şi aroganţi şi am fi de părere că suntem mai mult decât oameni, care suntem unşi de Dumnezeu, să slujim cum putem mai bine fraţiilor şi într-un anume fel să fim un sclav al sclavilor.
16] Şi cine se ridică la rangul şi poziţia noastră, acela este cu siguranţă umilit, cum putem vedea acest lucru foarte uşor la şirul lung de regi din Iudea. Dar cum a fost aşa va rămâne până la capătul lumii! Este greu să fi în preajma aurului şi a pietrelor preţioase şi totuşi să rămâi în inimă mai umil decât oricare supus al tău! Doar mila şi dragostea lui Dumnezeu poate menţine un om în mijlocul podoabelor lumeşti pe poziţia ordinei cereşti!"
17] Spune Ouran: „Da, tu ai dreptate! - Dar acum au venit foarte aproape de mal cele trei vase; să mergem şi noi, ca să-i putem saluta pe Cireniu nou veniţi!"
18] După aceasta, toţi s-au grăbit la locul de debarcare.

EV. 166. capitol.

01] Când se coboară oaspeţii pe ţărm şi Mă văd de îndată pe Mine, îşi întind braţele larg şi încep să plângă de bucurie, văzându-Mă iar.
02] Corneliu îl salută imediatpe fratele său Cireniu şi a spus: „Da, dacă voi sunteţi aici, atunci nu va exista altă treabă pentru mine, decât să mă bucur din răsputeri, să mă aflu iarăşi printre voi!"
03] Faustus, Kisjonah şi Philopold nu pot rosti nici un cuvânt peste buze din pricina lacrimilor de fericire; dar chiar şi slujitorii se miră, că Mă văd iarăşi aici.
04] Cireniu la întrebat pe Corneliu când a aflat acesta despre destinul oraşului Cezarea lui Filip.
05] Spune Corneliu: „De fapt nu am aflat pürintr-un mesager, ci am avut mari presimţiri! Iari a fost o zi spectaculoasă din toate punctele de vedere: mai întâi o eclipsă totală de soare, care ne-a oferit pentru treizeci de clipe o noapte totală; dar seara, când ar fi trebuit să se întunece, i-a plăcut soarelui, să mai rămână încă câteva ore peste orizont, ceea ce bineînţeles, a făcut mare zarvă la greci, romani şi iudei.
06] Dacă actualul superior a fariseiilor, care este un mare prieten a bătrânului Iair, nu ar fi un om citav şi cât se poate de înţelept şi asemenea lui şi veciunl din Nazaret, atunci ar fi putut pica pradă şi aceste două oraşe focului nimicitor; dar aceşti superiori au ţinut discursuri inteligente poporului speriat şi agitat şi au acceptat învăţătura şi în mare parte s-au liniştit. Dar cei care au fost mult prea neliniştiţi i-am închis, i-am învăţat şi astăzi dimineaţă le-am redat libertatea.
07] Dar în timp ce eu am reinstalat ordinea şi liniştea în Kapernaum şi Faustus în Nazaret, a venit Faustus fără suflare la mine, în Kapernaum; căci din Nazaret a observat în această parte o roşeaţă pe cer de la foc şi a gândit, că s-a întâmplat ceva în Kapernaum. Dar când a ajuns el în Kapernaum a găsit totul în ordine, dar a venit totuşi la mine aducându-mi vestea despre roşeaţa care profenea de la incendiu. Eu am mers împreună cu el şi mai mulţi slujitori pe cel mai impresionant deal de lângă Kaprenaum. De acolo am văzut şi am observat cu mult mai bine roşeaţa; dar nici unul dintre noi nu ia fost posibil să decidă care oraş a picat pradă flăcărilor. De abia astăzi dimineaţă, când soarele ne-a arătat mai bine regiuniile şi eu, cu toate că a fost departe, am recunoscut prin fumul dens, că acesta provine din partea oraşului Cezarea lui Filip, am decis eu împreună cu Faustus să venim pe mare până aici pentru a cerceta, ce prăpăd a produs flăcările aici.
08] Când am ajuns la mare şi am vrut să iau un vas, au venit deodată Kisjonah cu Philopold şi mi-au adus vestea, că el a văzut de la înălţimiile impresionante a munţiilor săi, oraşul Cezarea lui Filip, care se afla fără vreun dubiu pradă flăcărilor.
09] La spusele acestea, care au fost confirmate de profetul acestor timpuri Philopold, am urcat cu grabă pe corabia prietenului nostru Kisjonah şi am mers, cât de bine am putut împotriva vântului, până aici. Pe drumul până aici m-am lămurit eu de mai multe ori de pe marea înspumată, că Cezarea lui Filip, care aredea şi am venit cu mare frică până aici, pe motiv că nu ştiam ce are de făcut aici.
10] Dar acum aici, această reîntâlnire sfântă şi neaşteptată cu Domnul tututror minunăţiilor, cu ucenicii Săi şi cu tine, dragul meu frate! Ah, acum s-a risipit toată frica mea! Căci aici de multă vreme se află totul în ordinea cea mai bună!
11] Dar acum la Tine, Tu, care eşti totul pentru mine, Tu, prietenul meu cel bun, Tu, Învăţător sfânt din veci! O Tu, cel mai bun prieten al meu Iisus! Iată, acum nu-ţi foloseşte la nimic puterea ta cea mare împotriva dragostei mele măreţe pentru tine! Tu trebuie să te laşi îmbrăţişat de mine! În spirit am făcut acest lucru de mai multe ori pe zi; dar acum fac acest lucru şi în adevărul trupesc!"
12] Cu aceste cuvinte m-a luat Corneliu în braţe, m-a strâns aproape disperat la piept şi mi-a acoperit capul cu săruturi şi lacrimi de cea mai înaltă bucurie. După ce în acest fel el şi-a potolit dorul inimii sale nobile, mi-a dat drumul tandru şi a spus profund mişcat: „Doamne, Învăţătorule şi Creator al nemărginitului, spiritual şi material! Porunceşte-mi ce bine să fac eu! Tu îmi cunoşti doar inima!"
13] Spun Eu: „şi tu îmi cunoşti inima! Fă, ceea ce îţi spune inima în numele Meu şi tu ai făcut destule pentru tine şi pentru Mine! Deoarce tu ai făcut apel la forţă aici din pricina inimii tale, aşa cum nimeni nu Mi-a mai făcut aceasta, aşa te voi forţa şi Eu pe tine în scurt timp, după înălţarea Mea, prin care tu şi orice membru ai casei tale nu veţi simţi, gusta şi vedea vreodată moartea!
14] O astfel de mărturisire de dragoste M-a bucurat până în adâncul inimii Mele şi tu Mi-ai arăta acum ceva, din care veşnicia nu-Mi arată alt exemplu asemănător - în afară de copiii cei mici, care îl recunosc mai degrabă pe Tatăl decât cei adulţi. Dar acum lasă-te şi tu îmbrăţişat de Mine!"
15] Spune Corneliu plângând de fericire: „Doamne, Învăţătorul şi Dumnezeul meu, eu nu sunt demn în veci de o astfel de milostivire mult prea sfântă!"
16] Spun Eu: „Atunci te fac Eu demn şi de aceea vino la Mine!"
17] Corneliu a venit la Mine şi Eu l-am îmbrăţişat. La aceasta a început să plângă şi să suspine zgomotos şi mulţi au fost de părere, că îi lipseşte ceva şi de aceea plângea aşa. Dar el s-a îmbărbătat şi a spus: „Fiţi liniştiţi! Mie numai că nu-mi lipseşte nimic, ci eu am acum prea multe şi fericirea îmi cere aceste lacrimi."
18] Acum s-a apropiat Kisjonah de Mine şi m-a întrebat cât se poate de trist: „Doamne, te gândeşti şi la Mine şi nu eşti supărat?"
19] Spun Eu: „Cum poţi tu, frate, să vi cu o astfel de întrebare?! Tu Mă iubeşti peste măsură şi Eu la fel, - ce vrei tu mai mult? Nu ştii tu cum ţi-am spus confidenţial, că noi vom rămâne fraţi şi prieteni pe veci?! Şi iată, ceea ce Eu spun, este valabil din partea Mea pentru eternitate; dacă rămâi aşa cum eşti, atunci va fi valabil pe veci aceasta din partea ta şi la aceasta să rămână! - Nu eşti mulţumit cu aceasta?"

20] Spune Kisjonah: „O Doamne, cu aceasta sunt de nedescris de mulţumit şi sunt mult prea fericit, să aud din nou din gura Ta sfântă un cuvânt sfânt!‟
21] Spun Eu către Kisjonah: „ Din acest soi vei auzi încă multe! Dar uită-te la cei cincizeci de farisei şi tu vei recunoaşte câţiva din ei, care au fost prezenţi la povestea cea mare care ţi s-a întâmplat!‟
22] Kisjonah, Corneliu şi Faustus se uită atent la cei cincizeci şi Kisjonah, care avea o memorie vizuală, a lucrurilor, foarte bună, a găsit imediat opt bărbaţi, care s-au aflat şi ei la transportul cel mare peste munţi şi a spus aşa: „Deci, ce fac aceştia aici?! Se află ei aici ca şi prinzonieri, sau au fost surprinşi desăvârşind alte infracţinui?‟
23] Spun Eu: „Nimic din toate acestea! Soarele târziu şi incendiul care a urmat după aceea în oraş, la care bineînţeles au avut ei cea mai mare vină, ni i-a adus în mâinile noastre; şi ei sunt acum întru totul ca şi noi şi adevărat cetăţeni ai Romei.
24] Deoarece iată, Eu mă aflu aici deja de şapte zile şi acest lucru s-a întâmplat numai din pricina locului bun de pescuit; aici se găsesc cei mai nobil peşti din marea naturală şi tot aşa cei mai bun şi nobil peşti spirituali din marea duhovnicească! Şi în această vreme noi am făcut o recoltă demnă şi mare!
25] Uită-te o dată la aceşti cincizeci de bărbaţi; aceasta este o captură pe ziua de azi şi nici unul nu este leneş! Acolo mai departe, poţi vedea încă un grop de treizeci de persoane, toţi sunt sănătoşi tun - capturarea de ieri! Iarăşi poţi vedea acolo la masă încă doisprăzece şi ei sunt sănătoşi; tot o captură de ieri! Acolo la corturi poţi vedea încă cinci din cel mai bun soi; tot de ieri! - Spuneţi-Mi dacă aceasta nu înseamnă o muncă cinstită!‟
26] Spune Kisjonah: „Da într-adevăr, dacă toţi aceştia sunt câştigaţi, atunci s-a întâmplat un mare pas înainte împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ vestită de Tine şi acest fapt cu atât mai mult, că majoritate par a fi din templu, din care cei bătrâni cu greu pot fi schimbaţi! Bineînţeles, dacă o dată sunt schimbaţi, atunci vor apărea ei fermi ca stâncile!
27] Dar acum îl observ şi pe omul de treabă Ebahl din Genezaret împreună cu fica sa; nu facel el parte din aceia care au fost capturaţi?‟
28] Spun Eu: „Bineînţeles; dar el a intrat împreună cu casa sa în plasă la mare captură de peşte din Genezart şi fata a fost unul dintre cei mai nobil peştişori! O vei cunoaşte mai bine şi vei avea mari bucuri cu ea; ceea ce are de-a face cu înţelepciunea minţii şi pe lângă aceasta puritatea inimii, nu sunt mulţi care o pot egala! Această mărturie dau Eu despre fată, vrei tu una mai bună şi mai credibilă?‟
29] Spune Kisjonah: „O Doamne! Mărturia Ta le întrece pe toate! Dar eu mă bucur să intru în vorbă cu această fetiţă.‟
30] Spun Faustus, întrebându-Mă: „Dar acolo se află corturi regeşti!? Bătrânul bărbat are haine de rege, - chiar şi bărbatul cel tânăr, care vorbeşte acum ceva cu femeia cea tânără! Fac şi aceştia parte din prinzonierii cerului şi a întregii dragoste şi a luminii?‟
31] Spun Eu: „Da, da; el este un rege din Pontus! Impărăţia sa este mare şi el şi-a condus poporul prin legi tandre, dar totuşi cu stricteţe respectate. Dar el a fost conştient, că pentru ferici un popor mare, trebuie să cunoască adevărul şi trebuie să-l recunoscă de la sine pe singurul şi adevăratul Dumnezeu. El s-a luat şi a mers spre sud, deoarece a auzit, că acest lucru se poate afla doar în Ierusalim.
32] Dar el a fost din cauza eclipsei solare în mare primejdie şi Eu l-am salvat prin îngerul Meu aducându-l aici; şi aşa a ajuns el aici. El şi fiica sa Helena au fost singurii, care au venit aici cu slujitorii lor puţini şi necesari.
33] Dar tânărul rege a fost şi el un preot din templu în devenire şi a trebuit să maergă în lume, ca fiind un om foarte talentat. Însă la graniţa dintre Iudea şi Samaria a picat el şi încă patru colegi de-ai săi în mâinile hoţilor şi a fost obligat să devină la fel ca şi aceştia împreună cu cei patru colegi ai săi. Afundaţi în supărare şi disperare, s-au îngropat sufletele lor sub aripa protectoare a spiritului şi trupurile lor au fost ocupate de nişte spirite rele şi cât se poate de încăpăţânate care au provenit din iad. Doar o armată romană ar fi putut să-i prindă pe cei cinci diavoli, cum erau numiţi de popor. Doar prin gărzi multe şi legaţi de sus şi până jos cu lanţuri strâmt înodate, au putut fi aduşi aici alaltăieri seara. După legiile stricte ale romanilor nu-i aştepta în Sidon nimic altceva, decât o condamnare groaznică.
34] Eu însă le-am văzut sufletele şi spiritele lor, am curăţat carnea lor de spiritele iadului groaznice şi voi puteţi vorbi acum cu ei, pentru a vă convinge, cu care copii ai spiritului aveţi de-a face! Dar în această clipă actuală este Matael - soţul ficei regelui şi el un rege însuşi - un om, în faţa căruia ar trebui fiecare om pământesc să-şi de-a jos pălăria din cap.
35] El este, atât cât a fost posibil, unul renăscut în spirit şi îmi va fi o unealtă vrednică împotriva păgânilor din nordul cel mare. Dacă veţi vorbi cu el, veţi afla singuri, ce spirit este el.‟
36] Întreabă Corneliu: „Dar Doamne, cine este acel băiat, - nu Josoe, pe care îl cunoaştem din Nazaret, ci celălalt, care vorbeşte chiar acum cu acea fată?‟
37] Spun Eu: „Acesta este acel înger, despre care Eu v-am spus, că la salvat ieri pe rege împreună cu fiica sa. El se află acum deja de trei săptămâni printre oamenii muritori şi Eu i l-am dat mai ales acelei fetiţe pentru ai fi învăţător; dar el este acum pregătit să servească pe oricare dintre ai Mei.‟
38] Întreabă Philopold: „Cine este aici gazda şi cum îl cheamă?‟
39] Spun Eu: „Este un veteran roman, un suflet mult prea iubitor şi dornic de adevăr; el are în total şase copii, doi fii şi patru fiice dragi şi cuminţi şi tot aşa o femeie bună şi exemplară, care nu cunoaşte altă voinţă decât cea a soţului ei cumsecade.‟

EV. 167. capitol.

01] Când am terminat de spus aceste cuvinte, a venit deja Marcu al nostru şi a anunţat, că masa de prânz este gata şi dacă el s-o servească.; căci era deja în jurul orei nouă a zilei (ora trei după amiază).
02] Şi Eu am spus: „Adu-o la masă; căci cei care au fost aşteptaţi sunt prezenţi şi totul se aflǎ în cea mai mare ordine!‟
03] Corneliu îl cheamă pe bătrânul Marcu şi spune: „Deci, bătrânul meu frate de arme, nu mă mai cunoşti prea bine? Nu mai ţi minte, cum ai fost împreună cu mine în Illyrien şi Pannonien (Provincia romană la sud de Dunăre, astăzi Ungaria de vest, o parte din Austria şi Iugoslavia)? Atunci am fost eu bineînţeles mai mult un copil decât un războinic; dar de atunci au trecut 45 de ani şi eu am ajuns aproape la vârsta de şaizeci de ani!‟
04] Spune Marcu: „O înalt suveran, aceste fapte sunt încă proaspete în mintea mea! A fost nevoie de multă seriozitate pentru ai aduce pe acei oameni dornici de ceartă şi supărare într-o oarecare ordine suportabilă. La Ister-ul de sus(Dunărea) în regiunea Vindobona (Viena) nu ne-a mers chiar atât de bine la început; dar în câţiva ani s-au aranjat treburile şi nopţi am trăit acolo clipe cât se poate de plăcute.
05] Obieciurile şi datinile a acelor germanici erau pentru noi, romanii, puţin cam crunte; dar când am urmărit cu timpul din ce în ce mai mult formarea liber spirituală, a fost mai suportabil. Vinul făcut de ei era slab şi acru; dar se putea bea, o dată ce te obişnuiai cu el.
06] Dar nu departe de locul Vindobona, în sus pe Ister, unde noi am început o vânătoare de mistreţi, şi după cum ţin minte am vânat aproape patruzeci de bucăţi, am găsit noi un german cu barbă, care era preot şi profet, care în timpul vânătorii noastre a stat pe un stejar şi ne-a privit, cum am luptat cu mistreţii. Acel om însă a vorbit puţin limba noastră şi ne-a spus atunci când am prins un mistreţ sub stejarul lui:
07] 'Ţineţi bine minte, viteji flăcăi! În Asia, în ţara peste ape, vă aşteaptă ceva mare! Acolo veţi vedea ceva, ce nu a văzut vreodată un muritor! Aici înfloreşte doar moartea; aşa cum mistreţul puternic a pierit sub sabia şi lănciile voastre, aşa piere totul sub semnul morţii! Dar în Asia creşte viaţa; cina va fi acolo, acela nu va mai vedea niciodată moartea!'
08] După aceasta nu a mai spus nimic: şi când am încercat să aflăm mai multe de la el, nu ne-a mai dat nici un răspuns şi noi am mers mai departe pentru a căuta mai mulţi mistreţi. - Dar iată, acel bătrân a spus într-adevăr o profeţie şi noi trăim acum ceea, ce a vorbit bătrânul german!‟
09] Spune Corneliu: „Uite, de acel bătrân german aproape că am uitat! Într-adevăr, într-adevăr, tu ai dreptate! Despre acest lucru trebuie să vorbim noi mai profund!‟
10] Bătrânul Marcu a mers, cu ajutorul slujitorilor lui Cireniu şi a lui Iuliu, să aşeze pe masă hrana şi băutura şi Corneliu a spus către Mine: „Doamne, ce spui Tu despre profeţia făcută de acel bătrân german,cu mulţi ani înainte în Europa, mie şi bătrânului Marcu, care este cu cel puţin zece ani mai bătrân decât mine?‟
11] Spun Eu: „Toate popoarele, care trăiesc răsfirate pe întreg pământul au primit deja începând de la primul om o profeţie de la Mine şi despre venirea Mea actuală la aceşti oameni de pe pământ şi preoţii au ştiut tot timpul să-şi croiască un drum prin spuse şi prin dorinţa interioară a inimii lor până la privirea spirituală şi au rostit profeţii în imagini neclare, pe care la sfârşit nici ei nu le înţelegeau.
12] Dar în unele stări de extaz au venit unii mai aproape de privira luminată şi au explicat mai îndeaproape, povestea lor anterioară.
13] Aşa s-a întâmplat şi la acei germani. Şi acel german s-a aflat în extazul profeţiilor pe stejarul său şi a fost adus în această stare prin frica lancilor şi săbiilor voastre, - şi el v-a spus profeţii. Când s-a trezit din transă, după profeţiile făcute vouă, nu a ştiut nimic de toate celea, ce a vorbit el spre voi şi nu a mai putut să de-a nici un răspuns la întrebările voastre insistente.
14] Iată, în această constă fiinţa profeţiilor! Dacă voi vreţi să credeţi, a fost vrăjitoarea din Endor, în acea vreme în extaz, atunci când Saul a obligat-o, să-l cheme pe duhul lui Samuel, cu toate că de obicei se ocupa de legătura dintre ea şi spiritele rele şi din acestea ea vorbea despre minciuni şi supărare şi înşelăciune.
15] Nici un om nu este aşa de rău şi de mort, ca să nu poată spună o profeţie dreaptă la un moment dat din viaţa lui; dar acea singură nu poate să stea ca dovadă, pentru toate celelalte profeţii, ci este doar în sine dreaptă.
16] Aşa au ghicit oracolul din Dodona şi cel din Delphi de mai multe ori o profeţiie adevărată; dar după una adevărată au urmat o sută mincinoase.
17] Deci tot aşa nu se poate contesta faptul, că unii profeţi şi clar-văzători, au desăvârşit fapte miraculoase; dar pentru aceasta au găsit alţii nişte miracole superficiale, prin ajutorul spiritelor rele şi prin acestea au ţinut în frâu pentru mi de ani popoare şi au trăit atât de liberi şi fără griji, până când un profet le dădea în vileag faptele lor răutăciase.
18] Dar nu a mers tot timpul atât de uşor ca şi acum; căci un popor închis nu se poate îndrepta de aceea aşa de repede şi cu atât mai puţin preoţii lor mincinoşi, pentru că le sunt puse în joc avantajele permanente lumeşti.‟

EV. 168. capitol.

01] (Domnul:) „Eu aş putea bineînţeles într-o clipă să-i schimb pe oameni prin cuvântul Meu atotputernic; dar unde ar rămâne libertatea şi câştigul independenţei vieţii a spiritului?!
02] Din aceasta puteţi vedea cu uşurinţă că nu este chiar simplu să te întâlneşti eficient şi fără pagubă cu înşelăciuniile unor popoare şi cu libertatea voinţei lor şi necesarul destin propriu.
03] Dar este tot atât de greu de rezolvat, ca aceste înşelătorii să nu apară vreodată; căci părţii spirituale ale omului trebuie să i se ofere adevăruri şi minciuni, bune şi rele spre cercetarea liberă, cunoştinţă şi binele, căci altfel nu ajunge niciodată la o gândire proprie.
04] El trebuie să se aflã în permanenţă în luptă, căci altfel ar adormi; şi viaţa sa trebuie să primească tot timpul ocazii noi, să se antreneze spre a fi, ceea ce este şi să se menţină de la sine, să se întărească şi aşa să ajungă la desăvârşire.
05] Dacă nu aş lăsa să se strecoare neadevăruri printre oameni, ci doar adevărul cu efectul său necesar şi sigur, atunci ar semăna oamenii cu un mult prea bogat risipitor şi cu un desfrânat, care la sfârşit nu şi-ar mai face griji pentru nimic altceva, decât doar sec pentru îngrăşarea burţii sale!
06] Dacă ne ocupăm de oameni şi de trupul lor, atunci puteţi fi întru totul convinşi, că nu vor mai exista în scurt timp preoţii, regii, soldaţii, dar nici cetăţeni nu ar mai exista şi nici un ţăran şi nici un muncitor şi nici un fel de maeştri; căci pentru ce ar trebui să lucreze sau să facă ceva, deoarece este şi aşa până peste cap aprovizionat pe tot restul vieţii sale?!
07] De aceea trebuie ca între oameni să se afle neajunsurile şi nenorocirea şi durerea şi suferinţa, ca omul să nu moară de lene!
08] Voi puteţi vedea din acestea, cum trebuie să fie situaţia printre oameni, ca ei să fie în permanenţă absorbiţi de tot felul de treburi; şi din acest motiv de bază a vieţii nu se poate împiedica intrarea înşelăciunilor, decât ca la sfârşit acestea să se stârpească.
09] Şi urmările grave care urmează după aceste greşeli, sunt la sfârşit mijlocele cele mai eficiente spre înlăturarea greşelilor şi pentru răspândirea adevărului.
10] Omenirea trebuie să treacă prin pericole şi nenorociri, care se trag din minciună şi din tot felul de alte înşelăciuni, ca după aceea să simtă necesitatea acută a adevărului, profund şi viu şi să înceapă s-o caute, aşa cum bătrânul Ouran din Pontus a căutat, căci atunci omenirea va găsi de îndată adevărul, aşa cum l-a găsit Ouran şi de abia atunci va folosi adevărul omenirii, pe care toţi îl găsesc trecând peste cele mai grele obstacole; dar dacă el (omul) ar găsi adevărul atât de uşor, cum ochiul găseşte soarele pe cer, atunci nu ar mai avea curând nici o valoare pentru el şi el ar face orice pentru a scăpa de ea şi ar fugi chiar şi după minciună, la fel cum călătorul caută în miez de zi umbra ; şi cu cât mai multă umbră găseşte cu atât mai pe plac îi este lui.
11] Omul de pe acest pământ este exact aşa, cum trebuie el să fie de la bază, pentru a deveni de fapt un om; dar toate relaţiile exterioare trebuie să fie şi să se instaleze, ca omul să fie obligat prin acestea, să devină un om adevărat!
12] Dar adevărul deplin şi pur nu poate în general să le fie dat oamenilor acum prin Mine, ci doar învăluit în pilde şi imagini, ca el (omul) să le caute în aceste imagini. Doar cu voi, care sunteţi aici, vorbesc Eu fără reţineri; dar cărora le redaţi adevărul, aceia să nu-l primească pur de la voi, ci puţin învăluit, ca să nu li se răpească ocazia spre gândirea şi lucrările libere. Şi ca voi însuşi să nu amorţiţi, vă spun Eu acum aşa:
13] Eu aş mai avea multe să va spun, dar voi nu aţi putea suporta; dar când duhul adevărului va veni peste voi şi copiii voştri, atunci vă va ghida în adevărul deplin. Şi atunci voi veţi fi pentru acest pământ în deplin adevăr şi veţi primi atunci cheia în mâinile voastre pentru toate adevărurile cereşti, prin care vi se vor dezvălui pe veci lucruri şi mai profunde, ca voi să aveţi din ce în ce mai multă ocupaţie!"

EV. 169. capitol.

01] Corneliu Mă strânge după acest discurs iarăşi în braţe şi spune profund mişcat: „Da, astfel de cuvinte poate rosti doar un Dumnezeu şi niciodată un om, spre alţi oameni!"
02] Spun Eu: „Da, foarte bine şi în deplină ordine mărturiseşti tu dreptatea despre Mine şi aceasta îţi va purta cele mai bune roade! Nu carnea şi sângele tău îţi dau acestea, ci spiritul, care este ca şi al Meu din Dumnezeu şi de aceea îmi eşti tu Mie un adevărat prieten şi frate.
03] Dar acum să urmăm, fiind în carne, necesităţiile obligatorii pentru a le acoperi. Şi acestea provin din carne!"
04] Toţi ascultă şi noi mergem la masă, unde ne aşteaptă peşti minunat gătiţi din cel mai nobil soi.
05] La masa, unde Mă aşez Eu, stau în dreapta Mea Cireniu, lângă el Corneliu şi în faţa noastră s-au aşezat Faustus, Kisjonah, Iuliu şi Philopold; pe partea Mea stângă se află Jarah, după aceea Rafael, Josose, băiatul şi după el Ebahl. Aripa de jos lungă şi în partea stângă este ocupată de ucenicii Mei şi aripa de sus cea dreaptă este ocupată de familia regală Ouran cu Matael, Rob, Boz, Micha şi Zahr.
06] O altă masă cât se poate de lungă îi adăposteşte pe cei cincizeci de farisei; aceasta este pararelă cu a Mea şi se află în faţa ochiilor Mei şi Stahar împreună cu Floran stau în mijloc aşa, ca ei să-Mi poată vedea faţa.
07] O a treia masă, în spatele Meu, îi cazează pe cei trezeci de farisei şi leviţi tineri; vorbitorii principali Hebram şi cu Risa stau exact în spatele Meu, dar cu privirile îndreptate spre Mine.
08] În partea de jos a aripii din partea stângă a mesei mele, decă în spatele uceniciilor Mei, se află pe cealaltă parte o masă mai scurtă cu cei doisprăzece şi cu cei care au condus discuţia, Suetal, Ribar şi Bael; şi la aripa de sus, imediat în spatele lui Ouran se află o altă masă mică, la

care se află săracul Herme, cunoscutul mesager din Cezarea lui Filip, cu femeia sa frumos îmbrăcată, cu cele trei fiice şi cu mai încă una adoptivă. Aşa se află toţi, care sunt cu Mine, la adăpost bun.
09] Slujitorii îşi aveau mesele mai mult în exterior şi au fost bine îngrijiţi, cât şi mai multe sute de soldaţi, care trebuiau să se îngrijească în lagărul lor, aşa cum era obiceiul la romani.
10] Toţi sunt ocupaţi, împreună cu noi, să întărească trupul şi oasele şi toţi Mă laudă pentru efectul extraordinar de întăritor.
11] Peştii, pâinea, tot felul de fructe dulci şi bune - fiind smochine, pere, mere, prune şi chiar şi struguri - acoperă masa şi nici cel mai bun vin nu lipseşte; la nici o masă nu se află vreunul, care să nu aibă poftă de mâncare şi bătrânul Marcu, cei doi fii ai săi şi câteva dintre fiicele sale mai bătrâne se mişcă încoace şi încolo şi nu lasă ca la o masă să se termine consumaţia!
12] Vinul dezleagă din ce în ce mai mult limbiile şi ici şi colo începe să se audă mai tare vociile. Şi la masa Mea se rostesc tot felul de exlamaţii despre mâncare şi băutură, da, chiar şi Jarah Mea devine mai vie şi nu poate lăuda suficient de mult strugurii dulci, deoarece timpul în sine a strugurilor nu se apropiase după ordine.
13] Chiar şi ucenicii Mei au început să vorbească mai multe, ceea ce rareori era cazul. Doar Iuda Iscaroteanul nu spunea nici un cuvânt; căci el avea încă prea mult de lucru cu peştele cel mare şi paharul însemnat de vin din faţa sa îl preocupa prea tare, ca să-şi mai poată face vreme, să intre cu cineva în discuţie. Toma l-a atacat de mai multe ori; dar Iuda Iscaroteanul nu a observat nimic şi acest lucru a fost bine, căci altfel ar fi adus ceva mult prea incomod la lumina zilei.
14] Jarah, care se afla în partea Mea stângă, aştepta deja de multă vreme, o ocazie, să-i de-a o lovitură acestui ucenic, care nu era deloc pe placul ei; dar de data aceasta nu a putut fi întrerupt Iuda Iscaroteanul pentru nici un preţ din lume din activitatea sa de mâncare şi de băut.
15] Dar când a terminat cu peştele său cel mare, a mai făcut el un chip şi un al doilea tot la fel de mare; dar Rafael a fost puţin mai rapid şi ia luat-o înainte lui Iuda Iscaroteanul. Deci - această scenă a fost privită cu amuzament şi Jarah a Mea de-abia şi abia a putut să-şi reţină râsul puternic.
16] Eu am întrebat-o pe Jarah, ce are.
17] Şi fata a spus: „O Doamne, Tu dragostea mea, cum poţi întreba un om, a cărui interior îţi este mai descis decât nouă, forma exterioară a acestui pahar?! Nu ai observat Tu mai înainte, cum ucenicul Iuda Iscaroteanul a ales cel mai mare peşte, care cu siguranţă a cântărit mai bine de zece livre şi a ales chiar şi paharul cel mai mare?! Chiar şi unele bucăţi mari de pâine au alunecat în stomacul său!
18] Acum a vrut să pună mâna şi pe al doilea peşte mare; dar Rafael al meu, care a observat supărarea dreaptă a celorlalţi ucenici, a fost mai iute decât nesătulul Iuda Iscaroteanul şi a salvat prin aceasta peştele de supărarea lui Iuda Iscaroteanul. Deci, aici se află motivul, din pricina căruia aproape că nu am putut să mă abţin să nu râd!
19] Eu ştiu din Genezaret, că niciodată nu trebuie să râzi doar din dragoste pură şi prietenie; dar aici lucrurile au fost atât de comice, că nu am putut să nu râd. Eu cred, că nu este chiar atât de rău, să râzi de un zgârcit mâncăcios, atunci când nu-i reuşeşte o lucrare proprie; căci un om se mai poate gândi că o astfel de farsă îl va îmbunătăţi - şi atunci ar trebui să fie totuşi permis, să zâmbeşti puţin!‟
20] Spun Eu: „Un păcat, draga mea Jarah, nu este chiar; dar dacă se poate renunţa, atunci face omul şi mai bine. Iată, dacă un astfel de zgârcit este privit cu o anume seriozitate, atunci încearcă să se stăpânească şi renunţă la acţionara sa egoistă; dar dacă vede că este luat în derâdere, atunci se enervează şi încearcă din răsputeri, să acţioneze cu mult mai mult egoism!
21] Iuda Iscaroteanul este un zgârcit şi probabil că şi un hoţ; căci cine caută să înşele în permanenţă semenii săi şi îi şi înşală, acela este un hoţ.
22] Dacă găseşte el la o acţionare egoistă feţe zâmbitoare, atunci crede el, că tuturor le este pe plac furtişagul lui plin de glumă şi încearcă să-şi ducă la capăt mult mai intensiv înşelătoriile sale; dar dacă este observat, aşa cum am remarcat şi mai înainte, la înşelătoriile sale şi la încercarea acestora cu o anume seriozitate din toate părţiile, atunci renunţă la gândul său rău şi încearcă să-l pună în practică altă dată. Căci de la un egoist este greu de aşteptat o schimbare spre bine! Dar este totuşi bine, să-l împiedici ori de câte ori este nevoie în aplicarea gândurilor sale rele; el pierde prin aceasta din ce în ce mai mult curajul rău din pricina rateurilor şi lasă deoparte ce este rău, chiar dacă nu dinadins şi din scârbă, atunci cu siguranţă de supărare.
23] Iată, Tu prea iubita Mea fiică, din aceste motive arătate ţie, este mai bine să nu râzi de cineva, care a ratat o mică înşelăciune!‟

EV. 170. capitol.

01] Spune Jarah: „Da, Doamne, Tu, unica mea dragoste, ar fi bine dacă de fiecare dată am primi o astfel de învăţătură pur dumnezeiască! Dar noi, oamenii, suntem deseori orbi - şi acest lucru se întâmplă tocmai în acele clipe, în care ar trebui să vedem cel mai bine -, că nu putem vedea pădurea întreagă de prea mulţi pomi! Şi nici măcar puţin mai bine nu ni se întâmplă nouă, în acele clipe importante cu înţelepciunea cea dreaptă a vieţii. Acolo unde avem cea mai mare nevoie de ea, ne lasă baltă; şi acolo unde nu avem nevoie în mare măsură de aceasta, suntem plini de gânduri şi de idei înalte! De aceea este tot timpul lucru foarte ciudat cu noi, oamenii!
02] Nimic nu-mi pare mie a fi bun la persoana mea, în afară de voinţă; dar chiar la sfârşit nu este prea de lăudat, deoarece îmi lipseşte puterea deplină a desăvârşirii acesteia până la sfârşit.

Deoarce deseori vrem să facem numai bine, dar totuşi nu facem, sau desăvârşim opusul binelui, ceea ce de fapt nu vrem. Ce cauză ar putea avea, nu pot să spun; dar că aşa stau lucrurile pot să mărturisesc din propria experienţă.
03] Doamne, Tu dragostea mea! Prin mila Ta atotputernică am putut eu să arunc o privire minunată în creaţa Ta cea mare a lumii şi ştiu în acest domeniu mai multe, decât toţi înţelepţii la un loc. Ceea ce ascund adâncimile cerurilor Tale, cunosc eu; dar de ce nu mă cunosc pe mine însumi?!"
04] Spun Eu: „Pentru că tu însuţi eşti o fiinţă cu mult mai minunată decât toate pământurile şi sorile la un loc! În inima omului se odihneşte un cer cu mult mai măreţ, decât este cel mare, pe care tu îl poţi vedea cu ochii tăi.
05] Iată, întreaga materie este o judecată şi o necesitate de respectat! Tu poţi s-o vezi din exterior şi din interior după construcţie şi câţiva farmacişti posedă ştiinţa, să împartă materia în elemente de bază. Şi această cunoştinţă rară se numeşte chimie, care cu timpul se va prefecţiona din ce în ce mai tare.
06] Dar cum pe acest drum tu poţi vedea o piatră din exterior şi din interior, aşa poţi tu recunoaşte o lume întreagă! Matael al nostru, cunoaşte aceasta artă foarte bine; şi ucenicul Meu Andrei, care a fost la eseeni, este un farmacist de ispravă, iar această artă a dobândit-o la egipteni. Aceştia doi îţi vor reda cu multă îndemânare şi în adevăr materia întregii lumi. Bineînţeles că în interiorul materiei se mai află unele lucruri, care nu vor fi descoperite niciodată de un chimist; dar elementele în sine le poate recunoaşte, din ce este alcătuită o materie, cu toate că elementele în sine, pentru că acestea conţin spiritualul şi nu pot fi recunoscute în întregime decât de un duh întru totul pur. Căci în elemente sunt ascunse nemărginite lucruri!
07] Dar un spaţiu nemărginit se află în sufletul omenesc şi în spiritul din acesta! Iar acestea nu se vor afla cu toată chimia şi Eu Însumi a trebuit să vin la voi, oamenii, pentru a vă învăţa să recunoaşteţi ceea ce un om de la sine nu ar fi putut recunoaşte vreodată.
08] Deci aşa poţi vedea, că din pricina binecuviinţei tale am venit Eu din cerurile cerurilor şi vă învăţa acum ceea, ce nu ar fi putut să vă spună nimeni!
09] Acum nu înţelegi tu bineînţeles, cum poţi avea o voinţă şi totuşi nu acţionezi după aceasta, ci după un anume motiv exterior, pe care nu-l cunoşti şi dorinţele mute ale cărnii deseori decid împotriva acţionării voinţei spiritului. Căci voinţa nu face parte din carne şi sânge şi din sufletului, care mai întâi a format carnea şi sângele într-o formă vizibilă, ci face parte din dragoste şi Duhul Meu este în voi şi de aceea nu sunteţi cu toţii creaţiile Mele, ci adevăraţii Mei copii şi o dată veţi conduce alături de Mine întreg spaţiul nemărginit.
10] Dar pentru aceasta trebuie să vă renaşteţi întru totul în spirit, căci altfel nu va fi posibil!
11] Înţelegi tu aceasta, draga Mea fiică?"

EV. 171. capitol.

01] Spune Jarah: „Eu înţeleg aceasta la limită; dar aşa cum ar trebui, nu înţeleg acest lucru! Cu renaştera din spirit, cu toate că am auzit acest lucru deseori, nu-l pot înţelege pe deplin! Cum se poate înţelege această afirmaţie?"
02] Spun Eu: „Aceasta nu poţi înţelege nici tu şi nici altul acum; căci dacă vorbesc Eu lucruri lumeşti cu voi, nu Mă înţelegeţi pe deplin, - dar cum Mă puteţi înţelege atunci, dacă Eu aş relata lucruri pur cereşti?!
03] Da, Eu vă spun: dacă acum aş vorbi lucruri pur cereşti, atunci aţi începe cu toţii să vă enervaţi şi să spuneţi: 'Uite, ce fără nici un pic de sens a deveni omul acesta! El vorbeşte lucruri, care sunt împotriva raţionamentului şi a naturii! Cum să acceptăm o astfel de mărturie?!'
04] De aceea voi veţi înţelege cu toţii renaşterea sau noua naştere din spirit şi în spirit doar atunci, când Eu, ca fiind Fiul omenirii şi a omului, voi pleca sub ochii voştri de pe acest pământ, la fel ca şi Ilie!
05] De-abia atunci voi vărsa Eu Duhul Meu plin de adevăr şi putere peste ai Mei, prin care va fi posibilă renaşterea completă a spiritului şi în spirit şi de-abia atunci veţi înţelege veţi recunoaşte voi prin aceasta renaştera spiritului.
06] Dar până atunci nu se va putea renaşte nimeni în spirit, începând de la Adam şi nici chiar Moise şi toţi ceilalţi profeţi.
07] Dar prin actul Meu vestit ţie acum vor avea toţi parte de renaşterea totală a spiritului, de la Adam încoace, cei care au fost născuţi pe pământ şi au avut în viaţa lor trupească cel puţin o voinţă bună, cu toate că nu au acţionat întotdeauna după aceasta.
08] Deoarece există încă mulţi care au voinţa bună, să desăvârşească binele, dar le lipsesc complet mijloacele şi puterile exterioare şi îndemânarea, care sunt atât de necesare pentru aceasta, ca şi ochii pentru a vedea. Deci, la astfel de ocazii contează pentru Mine voinţa bună cât fapta în sine.
09] Uite, dacă de exemplu ar pica cineva în apă şi tu ai vedea aceasta! Dar tu ai vrea să-l ajuţi pe cel nefericit, - dar tu ştii, că în domeniul înotului nu prea eşti stăpân. Dacă sari după cel care a picat, atunci veţi fi amândoi îngropaţi de ape; dar dacă ai putea să înoţi, atunci cu siguranţă ai sări după acel om nefericit şi l-ai salva. Dar pentru că nu ştii să înoţi, nu sari după acel nefericit, cu toate că ai cea mai bună voinţă a salvării, ci cauţi repede pe cineva, care ar putea şi ar vrea să-l salveze pe acel nefericit!

10] Iată, iată, draga Mea fiică, aici valorează voinţa cea bună ca şi fapta în sine; şi acest lucru este valabil pentru o mie ori o mie de cazuri, în care voinţa cea bună este acceptată ca şi lucrarea în sine.
11] Mai vreau să-ţi dau un exemplu! Uite, tu ai avea voinţa, să-l ajuţi pe un om foarte sărac, care a venit la tine, dar tu nu ai avere şi totuşi vrei să-l ajuţi pe acel sărac după toate puterile tale posibile! Dar pentru că tu însuşi nu ai avere, mergi la un alt om bogat şi îl rogi din toată inima pentru un ajutor drept pentru acel sărac, dar nu-l primeşti din pricina inimii de piatră a bogatului şi trebuie să-l laşi pe acel sărac să meargă mai departe fără vreun ajutor, plângi după el şi îl trimiţi spre Dumnezeu Domnul.
12] Iată, atunci voinţa ta este tot atât cât şi lucrarea desăvârşită!
13] Şi astfel de oameni au existat mulţi înaintea noastră, există acum şi vor mai exista; toţi aceştia voar avea parte la renaşterea spiritului lor în suflet!
14] Dacă tu prin urmare nu poţi pricepe ca şi toţi ceilalţi, ce înseamnă renaşterea în sine a spiritului, atunci Eu ţi-am arătat acum motivul cât se poate de limpede; dar când va veni vremea, în care tu te vei renaşte în duh, atunci vei înţelege foarte bine, ce şi de ce nu poţi pricepe încă acum! - Înţelegi acum motivul, de ce nu poţi să înţelegi întru totul spusele Mele?‟
15] Spune Jarah: „Da, Doamne, Tu, unica mea dragoste! Acum pricep! Dar pe Tine trebuie să te înţeleagă omul; căci Tu luminezi lucrurile atât de curat ca şi soarele de pe cerul senin al pământului în mijlocul zilei!‟
16] După aceste cuvinte îmi mulţumeşte pentru această explicaţie şi Mi-a promis, că de curând nu va mai râde cu atâta uşurinţă la o faptă prostească a unui om.

EV. 172. capitol.

01] Corneliu nu a putut să se mire suficient de mult de inteligenţa acelei fete; şi Faustus şi Philopold s-au mirat în aceiaşi măsură şi Corneliu M-a rugat, dacă nu putea să discute la masă cu această fetiţă. Şi Eu i-am îngăduit aceasta. Iar la aceasta s-a bucurat Corneliu cât şi fata şi toţi cei care se aflau la masă şi Eu îl sfătuiesc să pună întrebări înţelepte.
02] Corneliu însă, când a vroia să-i pună o întrebare fetei, începea să se gândească foarte mult, ce anume să întrebe. Căci sub termenul Meu: să-i pună doar întrebări înţelepte fetei, înţelegea Corneliu, că această discuţie nu trebuia să fie o discuţia banală la masă, ci să fie ceva folositor şi de aceea s-a gândit foarte bine, în ce putea consta subiectul într-o compania, care a avut tot timpul ocazia, să audă ceea ce este mai înalt.
03] Cu cât mai mult şi mai bine se gândea el, cu atât mai puţin a găsit un subiect acceptabil, pentru a întreba-o pe acea fetiţă şi pentru a începe o discuţie cu aceasta. El s-a gândit încoace şi încolo şi nu a găsit nimic, ce putea să aibă vreo valoare considerabilă.
04] După un răgaz lung de gândire a spus el (Corneliu) către Mine: „Uite, uite, eu am gândit că această poveste este mai uşoară; dar cu cât mai adânc şi mai mult mă gândesc eu, cu atât mai puţine găsesc eu, care ar fi potrivite pentru un astfel de copil înţelept!‟
05] Spun Eu: „Deci, dacă nu găseşti nimic nemaipomenit, atunci întreab-o pe această fetiţă de ceea ce-ţi este mai aproape şi sună mai bine!‟
06] Spune Corneliu: „Totul ar fi frumos şi bine, dar şi aici lipseşte totul complet! Deoarece eu nu pot întreba ceva mult prea obişnuit şi altceva mai bun nu prea ştiu, ce să nu se fi dezbătut aici de mai multe ori!‟
07] Fata însă, care a observat jena lui Corneliu a spus aşa: „O înalt şi drag prieten, dacă nu găseşti tu o întrebare pentru mine, atunci îngăduie, ca eu să pun întrebarea; căci mie nu-mi prea lipsesc întrebăriile, - în loc să am una, am zece deoadată!‟
08] Spune Corneliu: „Ar fi bineînţeles foarte bine, dragul meu copilaş! Dar dacă tu îmi pui o întrebare, atunci se înţelege de la sine, că eu trebuie să răspund; dacă nu voi fi capabil - ceea ce ar fi cu uşurinţă posibil, deoarece pari un copil mult prea înţelept, - ce se întâmplă atunci?‟
09] Spune fata: „Deci, ce se întâmplă atunci?! Atunci îmi răspund singură la întrebare şi tu judeci întrebarea şi răspunsul şi îmi poţi spune după aceea, dacă m-am înşelat undeva! O uite, nici pentru mine nu este un lucru minor, să întreb şi să răspund: Domnul, dragostea mea unică şi veşnică, nu-mi dă deloc de gândit, pentru că între înţelepciunea Sa nemărginită şi între înţelepciunea noastră îngrădită pică şi aşa oricare comparaţie de la sine.
10] Dacă vorbim mai mult sau mai puţin prosteşte, nu se schimbă deloc relaţia între noi şi Domnul; căci noi de la sine nu suntem nimic faţă de Domnul şi că în noi este ceva pentru El, aceasta este prin propria Sa milă în inimiile noastre.
11] Dar există câţiva înţelepţi printre noi, adică la această masă, faţă de care eu nutresc tot respectul; cu aceştia nu este prea bine să bagi mâna în aceiaşi farfurie!
12] Eu ştiu acum câteva lucruri, care până în această oră în afară de mine, Rafael şi bineînţeles de Domnul nu ştie vreun alt om, deoarece îi lipseşte în totalitate experienţa în astfel de domenii; dar la ce-mi foloseşte să mă simt ca şi acasă pe stelele îndepărtate şi pe acest pământ al nostru să mă simt ca şi o străină?!
13] Spune Corneliu: „Cine este acela la masa noastră, faţă de care ai omeneşte, un respect atât de înalt?‟
14] Spune Jarah: „Acolo, acel vice rege, care va domni cu bătrânul Ouran peste întreg Pontus-ul! Matael este numele său. Acela ar putea să-mi dea nişte nuci cât se poate de speciale de desfăcut! Eu cred, că la o sută de întrebări nu aş fi în stare să dau un singur răspuns corect!‟

15] Spune Matael: „O tu drag copilaş, acum eşti mult prea modestă! Cu mine tu nu poţi să devi jenată; căci eu cunosc mult prea bine pătrunzătoare înţelegere ascuţită! Dacă Rafael trebuie să se stăpânească cât se poate de bine, cu cât mai mult unul ca şi noi! Şi comandantul Corneliu face bine, să se gândească, despre ce şi cum să intre în discuţie cu tine! Deoarece tu eşti una, cum sunt foarte puţine de felul tău! Este foarte adevărat că înţeleg şi pricep unele lucruri; dar lăsând aceasta deoparte nu aş vrea să mă întrec cu tine într-o anumită luptă pentru adevăr, pentru că ar fi o prostie îngâmfată! Dar să mă înveţi câte ceva, îmi va fi întotdeauna pe plac, va fi valoros şi scump.‟
16] Spune Jarah: „Acest lucru capătă, o săracă fată, dacă ştie ceva, că nimeni nu are curajul să vorbească ceva cu ea! De aceea ar fi poate mai bine, să nu ştie aşa de multe, pentru a nu deveni incomodă prietenilor ei mai înţelepţi! Dar ce pot face eu?! Să încep să cunosc mai puţine, decât ştiu, este imposibil; căci eu nu pot să slăbesc lumina inimii mele faţă de cum este. Dar aceasta lumină îmi dă în măsuri din ce în ce mai mari dragostea pentru Domnul, spre Tatăl sfânt a tuturor Taţilor de pe acest pământ! Da, dacă ar fi posibil, să slăbesc puţin această unică şi singură dragoste, atunci cu siguranţă aş deveni de îndată mai prostuţă; dar aceasta este imposibil! Şi ceea ce ştiu din această lumină, nu este cunoştiinţa mea, ci cea a Domnului în inima mea şi de aceea nu trebuie să se retragă nimeni, aşa cum nici eu nu mă retrag faţă de cineva! De aceea tu, nobil prieten Corneliu şi tu, nobil Matael, puteţi vorbi cu mine!‟
17] Spune Corneliu: „ Da, Da! Dar ştii tu, draga mea Jarah, chiar de aceea există o mică piedică; căci cu tine, cum încep eu să simt cât se poate de clar, este de aceea atât de greu de vorbit, pentru că tu ai mult prea mult adevăr pur în inima ta. Oh, tu eşti nemărginită de frumoasă şi dragă şi zile întregi te-ar putea asculta omul; dar să te întrebe pe tine cineva sau să se lase întrebat de tine, este deja o cu totul altă poveste. Întrebarea nu este lungă; dar după aceea urmează răspunsul şi la mine nu arată prea bine!
18] Nici chiar înfumurarea mea nu m-a părăsit complet şi eu nu mă tem de nimic mai mult pe acest pământ decât de ruşine, ceea ce cu siguranţă nu este drept; dar eu nu pot face nimic împotrivă, deoarece de mic copil am fost crescut aşa şi un astfel de obicei vechi nu-l părăseşte pe om aşa de repede, cum ne-ar place să credem.
19] Dar mai aşteaptă tu puţin, ceva cât de cât înţelept îmi va trece prin minte; şi eu voi avea o bucurie mare, să aud din gura ta vorbe înţelept rostite!‟

EV. 173. capitol.

01] Jarah se mulţumeşte cu aceasta şi Corneliu începe, să-şi răsfoiască creierul; dar încă nu poate găsi nimic potrivit.
02] După o vreme îi trece în sfârşit ceva prin minte şi el o întrebă pe Jarah, vorbind aşa: „Deci, deci, eu am găsit acum totuşi ceva şi aşa spune-mi tu mie, ce este de fapt soarele şi din ce fel elemente este alcătuit, că varsă o astfel de lumină şi o căldură de necrezut pe pământul acestei lumi! Dacă tu, dragă Jarah, vei fi în stare să-mi spui câteva despre aceasta, atunci eu vreau, dacă vei accepta, să te răsplătesc regeşte!‟
03] Spune Jarah cu puţină ironie: „ştii tu, înalt comandant, în acest fel se culeg dintr-un lac peştii cei putreziţi şi prin aceasta îl voi curăţa, pentru că peştii putreziţi fac ca apa să miroasă şi să nu fie curată şi prin urmare devine şi nesănătoasă! - Ai înţeles, domn comandant Corneliu?!
04] Dacă ai comori prea multe, atunci vei găsi aici mulţi săraci, mai ales cum incendiul le-a devastat oraşul, pe care tu îi vei putea susţine regeşte! Eu însă nu am nevoie de la nimeni de pe acest pământ vreo răsplată; deoarece eu am toată dragostea Domnului şi aceasta este singura şi cea mai înaltă răsplată a mea!
05] O da, eu îţi voi răspunde la întrebare, nu-ţi voi rămâne datoare cu nimic; dar pentru acest lucru eu nu mă las răsplătită de tine, - pământeşte în nici într-un caz! Deoarece aceasta ar fi pentru mine una dintre cele mai crunte păcate; căci în primul rând aş răpi aceasta celora care sunt cu adevărat săraci şi în al doilea rând, ţi-aş răpi ţie Ierusalim ocazia, să faci un bine, deoarece eu nu sunt un copil atât de sărac pe acest pământ, în fond şi la urma urmei posed comori materiale, pe care tu nu le-ai putea cumpăra nici cu o împărăţie regească, dar de care am de fapt tot atât de puţină nevoie ca şi de răsplata ta regească oferită mie.
06] Dar să nu cumva să crezi, că ai vorbeşte aroganţa din mine, ci doar adevărul deplin şi nevinovat; căci dacă aş avea doar o mică scânteiere de aroganţă în mine, atunci nu m-aş afla lângă Domnul Domnilor şi lângă Învăţătorul Învăţătorilor! Aceasta, în rest dragul meu prieten Corneliu, ai ratat puţin!
07] Iată, oameni, care ca şi mine au de la Domnul, cu toate că este o milostivire într-una nemeritată, trebuie trataţi şi judecaţi cu totul altfel decât oamenii natruii şi a-i lumii!
08] Tu ai crezut, că eu, fiind o fată de aproape paisprăzece ani am o natură asemănător de încrezută cu celelalte fete de această vârstă şi aş avea cea mai mare bucurie, să mă îmbrac cu haine împărăteşti; doar, că o astfel de aroganţă este mai departe de mine decât cea mai mică stea,care este departe de pământ, pe care tu o poţi observa cu ochii tăi pe bolta cerului şi acest lucru înseamnă totuşi câte ceva! Retrage-ţi de aceea spusele tale de răsplată, căci altfel nu-ţi răspund în nici un fel la întrebarea pusă de tine!‟

09] Spune Corneliu: „Deci, dacă eu am ajuns la tine strâmb cu oferta mea, atunci o retrag după dorinţa ta şi voi face ceea ce tu m-ai sfătuit; dar acum răspunde-mi din prietenie la întrebarea pe care ţi-am pus-o!‟

10] După aceasta a început Jarah să se stăpânească şi a început să vorbească aşa: „Tu vrei să afli de la mine, ce este soarele şi din ce elemente este alcătuit, deoarece redă o astfel de lumină şi căldură puternică peste pământul acestei lumi?

11] Deci, eu pot să-ţi dau la aceasta un răspuns adevărat; dar la ce îţi va folosi?! Tu poţi să crezi, aşa cum un nevăzător crede, pe cineva care îi spune despre o floare, că este minunat de roşie. Se va putea acel nevăzător convinge, că acea floare este într-adevăr atât de miracolus de roşie? Acest lucru va merge cu greu în această viaţă şi în cealaltă viaţă se va ocupa sufletul liber prea puţin de aceasta; căci atunci va fi şi aşa în stare să pricepă mai multe într-o clipă, decât ce învaţă aici în cincizeci de ani cu cel mai mare efort.‟

12] Spune Corneliu: „Aici, minunată fată, ai pe deplin dreptarte! Personal nu mă voi putea convinge de afirmaţiile făcute de tine despre soare, ca să fiu convins că spusele tale sunt întru totul adevărate; dar eu mai ştiu acum că tu nu mă poţi minţi, pentru că ceea ce ştii, ştii şi poţi să ştii doar de la Domnul. Şi de aceea eu pot accepta totul, ce îmi vei putea şi vei dori să-mi spui despre soare, ca fiind un adevăr deplin!‟

13] Spune Jarah: „Foarte bine aşa! Eu voi mai vedea, dacă tu nu vei începe să tresari din umeri! Şi aşa ascultă ce am să-ţi spun!‟

EV. 174. capitol.

01] (Jarah:) „Iată, soarele este, aşa cum este pământul nostru, o regiune care poate fi populată şi care este de fapt o lume locuibilă; doar că este de o mie de ori mai mare decât pământul nostru, care, după cum poţi vedea, nu este chiar aşa de mic. Dar lumina, care provine de la acea lume, nu vine din pământul locuit al soarelui, ci doar un aer care o înconjoară, a cărui suprafaţă fină este în permanenţă frecată de eterul care îl înconjoară din toate direcţiile şi în contrinuu produce fulgere de lumină şi în al doilea rând o astfel de oglindă rotundă şi imensă preia lumina a nenumăratelor sori şi o trimite înapoi în spaţiu.

02] Prin această strălucire a soarelui nostru este încălzit şi luminat pământul şi împreună cu el alte pământuri, pe care noi le numim planete. Căldura însă nu vine pe acest pământ împreună cu lumina soarelui, ci lumina produce la faţa locului aceasta.

03] Lumina vine de departe, dar căldura se formează de abia aici, prin faptul, că prin această lumină încep să lucreze anumite spirite ale naturii din aer, apă şi din pământ. Şi chiar această muncă produce, ceea ce noi numim căldură şi la lucrări mai mari ale spiritelor amintite mai sus, simţim noi canicula şi pe care noi o numim chiar aşa. Dar cum lumina se poate intensifica la un număr infinit, tot aşa se poate ridica căldura, cât şi canicula.

04] 'Dar', vei întreba tu, 'cine poate să existe în soare? Căci acolo trebuie să fie lumina puternică şi dacă aceasta este, atunci nu lipseşte nici căldura corespunzătoare!' Doar că nu aşa stau lucrurile. În interiorul corpului solar în sine nu pătrunde nici măcar o mie din o mie parte a luminii puternice a soarelui şi din această pricină, pe pământul soarelui, nu este cu mult mai cald decât pe acest pământ al nostru şi creaţiile Domnului pot să existe şi să trăiască la fel ca şi pe această lume, doar că acolo nu poate exista noaptea, pentru că pe soare se află totul în lumina proprie de nestins.

05] Despre noapte, nu ştiu nimic locuitorii soarelui, - dar în ziua lor veşnică ei pot zări stelele împreună cu pământul, care se învârte cu celelalte planete în jurul soarelui. Aceasta face aerul cât se poate de curat care înconjoară soarele în sine la o distanţă de 1200 de oare, dar care din vreme în vreme este umplut în această distanţă de nori, dar în schimb există şi timpuri şi regiuni, în care pot fi privite lumiile exterioare, chiar cu mult mai bine decât de pe oricare planetă.

06] Şi soarele se învârte după propria axă, dar nu în decursul a aproape douăzeci şi cinci de ore ca şi pământul nostru, ci în decurs de douăzeci şi nouă de zile. Locuitorii soarelui pot vedea în acest timp toate corpurile cereşti, dar mai ales locuitorii din centura de mijloc, care, după, simţurile mele, sunt cei mai frumoşi şi înţelepţi oameni. Locuitorii celorlalte centuri corespund mai mult cu planetele diferite.

07] Dar ce are de-a face cu construcţia interioară a corpului solar, îmi spun simţurile mele, că mai multe corpuri sunt băgate una în cealaltă la distanţe de două, trei şi patru mi de ore, ceea ce nu poate fi concret, pentru că aceste corpuri interioare solare se lărgesc deseori şi altă dată se strâng în forma lor iniţială. Aceste spaţii libere între acestea sunt umplute cu apă sau cu tot felul de aer.

08] Dar pentru ce trebuie să fie aşa, nu pot să-ţi spun; căci în privinţa aceasta îţi poate răspunde doar Domnul şi Învăţătorul nemărginitului spaţiu, care se află lângă mine. Dacă vrei să afli mai multe, atunci trebuie ca tu să te adresezi Unicului şi Singurului!‟

09] Spune Corneliu: „Eu îţi mulţumesc, tu prietenos şi drag copilaş, pentru aceste vorbe, pe care eu le cred chiar şi cu mintea mea de la Alfa până la Omega; căci eu nu găsesc nimic în aceasta ce poate fi o aberaţie. Dar prin urmare cât de departe se află soarele de pământul nostru, deoarece el, cu toate că este o lume atât de mare, pare de aici atât de mică?‟

10] Spune Jarah: „Acum nu există măsură pentru această distanţă; egiptenii au avut însă una şi urmaşii - în Europa şi nu în Asia - vor inventa iarăşi o măsură. Dar eu totuşi îţi pot spune, că o săgeată, care ar fi trimisă cu toată puterea de pe pământ spre soare, ar necesita un timp de douăzeci de ani, la cea mai mare viteză, pentru a ajunge pe suprafaţa acestuia!

11] Acum poţi număra tu însuţi. Cu timpul care necesită, o săgeată trasă, pentru a ajunge la o distanţă de o mie de paşi bărbăteşti; tu vei găsi, că săgeata, cu toată rapiditatea ei, va avea nevoie de două clipe, pentru a zbura distanţa de o mie de paşi bărbăteşti. Într-o oră însă are nevoie de 1800 de astfel de clipe duble; o zi însă are 24 de ore şi un an are 365 de zile, cum probabil îţi este cunoscut. Dacă ştii acestea şi ştii să mai şi socoteşti, atunci vei putea recunoaşte de îndată, cât de departe se află soarele de pământ! Mai multe nu ştiu şi nu-ţi pot spune; căci şi dacă aş ştii, îmi lipseşte măsura potrivită şi numărul suficient! Imaginează-ţi de 40 de ori 1000 ori o 1000 de ore de drum şi tu ştii cât se poate de aproape de adevăr distanţa între soare şi pământ!"
12] Corneliu cască ochii mari şi spune: „Nu, aceasta nu aş fi căutat vreodată în această, fetiţă; numără în cap cu cele mai mari cifre de pe această lume, ca şi unul dintre noi cu cifrele mici pe degete! Este mai presus de Euklid, cel mai mare maestru a matematicii! Nu, aşa ceva nu am mai întâlnit până în prezent! Doamne, acum spune-mi Tu, dacă cele auzite le pot crede aşa! Mie cel puţin mi se pare, că această fetiţă a nimerit cu ciocanul capul cuiului!"

EV. 175. capitol.

01] Spun Eu: „Nu este chiar o Evanghelie; dar tot ce este, este adevăr, care cu timpul îşi va avea părţile bune, pentru a vindeca oamenii de anumite superstiţii. Căci în nici o altă sferă nu sunt oamenii atât de superstiţioşi cum sunt în sfera luminii a cerului înstelat. Dar încă nu a venit vremea, ca oamenii să afle aceste lucruri; deoarece acum este important, ca să schimbe larvele omeneşti în nişte oameni adevăraţi şi reali.
02] Acest lucru se poate întâmpla doar atunci, ca omul să înceapă să se recunoască mai întâi pe sine şi după aceea pe Dumnezeu ca să-L poată iubi după toate puteriile sale. Este după aceea apt în această situaţie omul să primească Duhul sfânt din Dumnezeu, atunci va deveni pentru toate celelalte, până acum nerecunoscute adevăruri mult mai receptiv şi le va înţelege!
03] Dar dacă acum i s-ar umple capul cu aceste adevăruri, atunci el nu ar înţelege nimic şi şi-ar bate în aşa măsură mintea, că în scurtă vreme ar deveni nebun!
04] De aceea aceasta este o lege de bază: oamenii trebuie înaintea ştiinţei să devină mai întâi oameni adevăraţi, căci altfel ştiinţa în loc să-l ajute îi poate dăuna cu atât mai mult. Căci toată ştiinţa preocupă doar mintea, care se află în creier; dar inima care este fundamentul vieţii rămâne crudă şi sălbatică, ca şi cea a unui animal sălbatic şi cu ajutorul ştiinţei desăvârşeşte cu mult mai mult rău decât fără aceasta; deoarece ştiinţa dintr-o inimă fără Dumnezeu este o adevărată strălucire pentru rău de tot felul şi soiul!
05] De aceea, dragii Mei fraţi şi prieteni, aduceţi mai întâi lumina vieţii cea dreaptă în inimiile nevăzătorilor şi prin această lumină lăsaţi să se lumineze înţelegearea sufletului şi după aceea toată ştiinţa va deveni pentru oameni o adevărată binecuvântare!
06] Este foarte lăudabil, să ştie omul multe lucruri, pentru că astfel unul poate sfătui mai mulţi oameni bine; dar mai bine este, să iubeşti mult şi cu adevărat! Căci dragostea trezeşte şi dă viaţă; ştiinţa însă satisface doar şi după aceea se aşează pe patul de odihnă!
07] Şi aşa ajută ştiinţa pe cineva în acest timp puţin câte puţin, dar îi dăunează în schimb la trezirea spiritului său; dar dacă cu timpul reiese aceasta din lumina spiritului, atunci este plină de căldura vieţii şi însufleţeşte ca şi lumina soarelui, care nu luminează doar ca şi o lumină normală, ci înviorează, deoarece lumina lui conţine în sine căldura vieţii şi acolo unde străluceşte, redă cu atât mai mult şi trage la suprafaţă cea existentă.
08] Credeţi-Mă, nenumăratele minunăţii, care se mişcă în cercuri de nemăsurat în jurul vostru, are fiecare om ascuns în linişteа spiritului din sine; aspiraţi de aceea cel mai mult spre trezirea spiritului vostru şi voi veţi vedea şi veţi simţi ceea, ce nu a văzut ochiul şi nu a simţit vreodată simţurile, în voi însuşi şi acest lucru cât se poate de limpede şi prin toate simţurile voi puteţi să trăiţi aceasta.
09] Cei care îl vor recunoaşte şi îl vor iubi pe Dumnezeu în Mine, Fiul omenirii, vor trăi fericiri mari deja în această viaţă, iar astfel de minunăţii nu a fost vreodată simţite de simţurile omeneşti până în această clipă! Dar pe drumul pur a ştiinţei nu va ajunge vreun om până acolo! - Înţelegi tu, Corneliu astfel de lucruri?"

EV. 176. capitol.

01] Vorbeşte Corneliu: „Da Doamne, ceea ce ai vorbit, este din belşug adevărat, care însă după măsura pură a vieţii omeneşti nu a mai existat vreodată; căci dacă ar fi fost vreodată rostită şi prezentă, atunci cu siguranţă ar fi prins unii oameni aceasta, ca ceea ce este şi ar fi trăit cu stricteţe după aceasta, iar efectul cu siguranţă nu ar fi rămas undeva pe drum.
02] Dar după cunoştinţele mele largi nu a existat vreodată, ci la noi, păgânii, doar contrariul; şi din această pricină un Socrate, un Plato, un Plotin şi Phryus sunt de admirat ca fiind nişte spirite profunde, cât şi mai mulţi oameni mari a-i Romei, care prin mult efort şi chin eroic, au dus prin legi idolarizarea direct până la Tine, singurului şi adevăratului Dumnezeu, pentru a te găsi.
03] Plato a găsit, că singurul şi adevăratul, chiar dacă era necunoscut, Dumnezeu, trebuia să fie cea mai pură dragoste. Cu cât mai mult se gândea la acel Dumnezeu necunoscut, cu atât mai caldă a devenit inima sa; şi când el a observat că această căldură era în creştere şi un doctor ia spus că este o boală, atunci a început Plato să râdă şi a spus aşa: 'Dacă aceasta este o boală,

atunci îmi doresc mai mult dintr-o astfel de boală în inima mea; căci îmi este mai bine cu ea, decât cu oricare fel de sănătate mult lăudată!'
04] Şi Plato l-a iubit pe Cel necunoscut din ce în ce mai mult şi a povestit, cum în cele mai înalte clipe ale dragostei sale spre acel Dumnezeu, adică spre acest Dumnezeu, care părea unit cu El, l-a văzut şi a spus ce fericire de nedescris a trăit el în această experienţă.
05] Lucruri asemănătoare povestesc şi ceilalţi înţelepţi; învăţătura lor ar fi fost o mare alinare pentru oameni, dacă nu s-ar fi opus răspândirii ei, slujitorii cei răi a-i templului pentru a preschimba-o pe placul lor.
06] Dar tot timpul a fost aşa şi probabil ca aşa va rămâne, că adevărul nu a putut până acum să-şi găsească un loc pur, pentru că în timp slujitorii apropiaţi, conduşi de interese proprii şi răutăcioase, pe propriul lor drum, îl aşezau într-un labirint şi drumul care a fost la început drept şi liber, i-au dat nenumărate întorsături, care, fiind înconjurat de ziduri înalte, nu l-a mai lăsat pe cel ce căuta să găsească templul vechi al adevărului.
07] Doamne, nici învăţăturii Tale nu-i va merge o dată cu mult mai bine, când va începe să apară preoţii! Învăţători trebuie să existe, dar între zece cu siguranţă unul este rău şi acela îi contaminează rapid pe ceilalţi, iar adevărul pur va avea atunci deja prima sa piedică!
08] Moise, înţeleptul înţelepţiilor din Cairo, fiul adoptiv bine introdus în toate lucrurile a fiicei faraonului, a scris adevărul pe table de marmoră şi a poruncit cu cea mai mare stricteţe şi plin de putere dumnezeiască, să vestească poporului şi să-l ţină, pentru ca acesta să trăiască pe baza acestei învăţături şi să acţioneze după aceasta; de atunci de abia s-au scurs o mie de ani şi cum arată acum învăţătura dumnezeiască de pe tablele de marmoră?! În afară de nume, nici urmă de orice altceva! Unde este vechiul chivot al legii, minunăţia, cel care aduce şi prosperă viaţa? Unde sunt tablele de veci, pe care le-a scris Moise cu propria mână pentru veşnicie? Iată, toate acestea, au fost acoperite de succesorii lui Moise doar din pricina intereselor lor lumeşti josnice!
09] De aceea spun fără a fi vreun anume profet: aşa cum a fost tot timpul, va rămâne întotdeauna, dacă Tu, o Doamne, vei aşeza învăţătura Ta în mâinile oamenilor spre a răspândi-o. În o mie de ani va arăta disperat de indoită şi oamenii vor putea căuta după felul Diogenes adevărul la lumina zilei şi totuşi nu-l vor găsi întru totul.
10] Ah, adevărul deplin va rămâne intact şi ascuns la unele persoane, dar pentru toată lumea nu va mai rămâne nimic, decât ceea ce copiii lui Abraham din aceste timpuri mai ştiu din timpurile lui Moise, adică doar coaja şi nume goale! Cine mai înţelege spiritul legilor lui Moise?
11] De aceea spun eu şi nu-mi schimb afirmaţia: oamenii au fost tot timpul aşa şi vor rămâne tot aşa cu unele mici exepţii.
12] Ceva nou va fi tot timpul mai intersant şi mai curios; dar cum oamenii se vor obişnui doar puţin cu aceasta, atunci va deveni şi ceea ce este sfânt un lucru obişnuit, fără valoare şi indiferent! Dacă mai vrem să fie ceva curios pentru ei trebuie ca să li se arate aceasta cu tot felul de noutăţi şi bineînţeles nu are voie să se întâmple vreo repetare, căci altfel va începe omenirea din nou, printre fulgere şi trăznete, să formeze viţei din aur din pură plictiseală şi să danseze dansuri nostime.
13] Da, prin urmare unii preoţii se pot scuza cu uşurinţă, că în loc să vândă ei poporului marfa cea dreaptă, vând marfa cea ieftină ca fiind ceva pur dumnezeiesc; căci dacă fluviul întunericului a devenit o dată în sine prea măreţ, atunci devine şi înnotul ceva imposibil în el şi chiar şi cel mai bun intenţionat preot, dacă în sine şi în linişte posedă adevărata lumină, trebuie nolens seu volens (dacă vrea sau nu) să înoate în acel curent, căci altfel el s-ar îneca!
14] Doamne! Cât de bătrână este omenirea pe acest pământ, această nenorocirea i-a fost dintotdeauna ghidul, ceea ce nu se poate nega vreodată; nu s-ar putea ca omenirea să se vindece de această boală, o dată pentru totdeauna? Căci eu nu văd vreun motiv, de ce omenirea va trebui să sufere şi să decadă din nou!"

EV. 177. capitol.

01] Spun Eu: „Da, ascultă dragul Meu! Acest lucru este mult prea necesar pe fiecare corp pământesc, pe care sunt meniţi oamenii, să devină de la sine nişte copii adevăraţi a lui Dumnezeu!
02] Barierele Mele mici spirituale la voinţa liberă, ar distruge o astfel de intenţie de-a Mea!
03] De aceea spaţiul de formare trebuie să fie liber aici pe pământ începând cu greutăţiile a celui mai rău iad, cât şi urcarea până spre cele mai înalte ceruri, căci altfel nu se va întâmpla nimic cu devenirea copiilor lui Dumnezeu pe acest pământ ales!
04] Şi în aceasta se află motivul secret, din pricina căruia chiar şi cea mai minunată învăţătură dumnezeiască este cu timpul călcată în noroi!
05] Nimeni nu va putea spună despre învăţătura Mea, că nu este ceva natural, dreptă şi imposibil de pus în practică; şi totuşi cu timpul se vor instala durităţi lucruri de nerezolvat, care nu se poate să fie respectată în întregime de vreun om.
06] În hărnicia exagerată se vor omorî sute de mi de oameni, mai rău decât cele mai rele bestii din pădure şi toţi vor fi de părere, că i-au făcut lui Dumnezeu o mare favoare.
07] Da, Eu Însumi mă voi lăsa prins de oameni, dacă ei vor aceasta şi la sfârşit să Mă omoare după trup, pentru a le lăsa oamenilor spaţiul înalt şi larg de joacă a voinţei lor; căci de abia începând de la libertatea fără obstacole şi înaltă vor fi puşi oamenii acestui pământ în situaţia de a se ridica până la Dumnezeu şi a deveni asemănători cu El.

08] Căci aşa cum sunt Eu prin voinţa Mea de neclintit Dumnezeu din veşnicie în veşnicie, trebuie să devină şi copiii dragostei Mele la fel pe veci!
09] Dar pentru a dobândi aceasta, este nevoie de acea formare spirituală, pe care tu acum nu vrei s-o accepţi în vreun fel. Dar gândeşte-te doar puţin şi tu vei găsi, că este imposibil să fie altfel!
10] Acolo unde se poate dobândi ceea ce este cel mai înalt, trebuie să fie prezent şi ceea ce se află cel mai jos!"
11] Aici se gândeşte puţin Corneliu şi spune după un anume timp: „Da, da, Doamne, acum începe să se luminze puţin în pieptul meu! Eu ar trebui să înţeleg acest lucru; dar mai există câţiva nori şi ceaţă, prin care sufletul meu nu primeşte încă strălucirea cea dreaptă. Dar în unele clipe simt, că începe să fie mai multă lumină în mine şi atunci eu încep să înţeleg câte ceva şi acum pricep eu acest lucru atât de departe, că nu-mi este posibil, să ridic vreo negaţie împotriva acesteia; dar să mă aflu eu limpede în această sferă înţeleaptă ca şi acasă, în care nu s-a mai aflat vreodată cineva, nu poate fi nici pe de parte vorba de aşa ceva!
12] Tu, o Doamne, ai putea să-mi aşezi o luminiţă mai puternică în inimă pentru această sferă nouă!"
13] Spun Eu: „Acest lucru aş putea, - dar atunci lumina cea puternică nu ar fi fapta ta, ci doar a Mea şi prin urmare ceva străin în interiorul tău; tu nu trebuie atunci să cauţi, nu trebuie să te rogi şi nu trebuie să baţi niciunde.
14] Eu însă vreau şi trebuie să doresc, ca fiecare om să meargă pe drumul său înainte şi prin propriul efort şi abnegaţie să câştige ceea, de ce are aici şi în lumea de apoi nevoie, căci altfel nu va fi niciodată spontan şi din această pricină nu va deveni nici independent.
15] Dar independenţa totală este una din piesele cele mai importante spre cea mai înaltă fericire.
16] Uită-te la un slujitor, care este cât se poate de bine tratat! El are aproape totul la stăpânul său, ce poate avea un stăpân bogat; el poate să savureze cele mai bune mâncăruri şi să bea vinul de la masa de oaspeţi a stăpânului său. Dacă stăpânul său călătoreşte pe apă sau pe ţărâm, atunci îl ia cu sine pe slujitorul său şi ceea ce savurează stăpânul, savurează şi slujga sa. Dar totuşi este diferită fericirea acestor doi oameni.
17] Slujitorul se gândeşte deseori: 'Eu am un stăpân bun şi nu cere nimic de la mine, ce aş putea să numesc nedrept şi eu sunt foarte respectat şi bine ţinut; dar dacă aş greşi vreodată, atunci ar putea să spună el aşa către mine: <Sluga mea, eu te-am ţinut ca pe propriul meu fiu şi în schimb am cerut doar nişte lucruri uşoare. Dar tu te-ai întrecut şi ai început, să te joci de-a stăpânul; de aceea eu nu mai am nevoie de tine ca să-mi fi slujitor. Părăseşte de aceea casa mea!> Atunci ar trebui să plec şi aş deveni un cerşetor; dar stăpânul meu ar rămâne domnul asupra bogăţiilor sale.'
18] Iată, dragul Meu prieten, acest gând îi distrage slujitorului de multe ori fericirea! Dar stăpânul este într-adevăr fericit - cu toate că-i este drag slujitorul cel credincios, nu trebuie să-i fie vreodată frică, dacă acesta îl va părăsi vreodată; deoarece în schimbul lui primeşte cu uşurinţă o sută în loc. El rămâne domnul îngâmfat şi proprietarul unic a bogăţiilor şi a nenumărate alte comori. Fericirea sa nu poate fi tulburată, în vreme ce fericirea slugii poate să se termine din clipă în clipă. Şi iată, asemănătoare situaţie este şi aici!
19] Atâta vreme cât Eu, Domnul vieţii şi a luminii trebuie să vă dăruiesc în permanenţă viaţă şi lumină, sunteţi voi doar nişte slujitori şi robi ai Mei; căci Eu pot să menţin lumina şi viaţa atâta vreme, cât doresc doar Eu. De unde vreţi voi atunci să vă procuraţi viaţa şi lumina?! Nu trezeşte doar gândul la cele rostite mai înainte posibilitatea fricii în interiorul tău?!
20] Dar în fiinţa care se mai poate trezi frica, spaima şi teama, acolo nu poate fi nici pe departe vorba de vreo fericire eternă!"

EV. 178. capitol.

01] (Domnul:) „Chiar din acest motiv am venit Eu Însumi, pe acest pământ care poartă adevăraţii Mei copii, pentru a vă descătuşa de necesităţile creatorare de început şi pentru a vă arăta drumul cel drept şi independent spre libertatea vieţii eterne, prin cuvinte şi fapte şi pentru a-l netezi prin exemplul dat de Mine.
02] Doar pe acest drum va fi posibil, să intraţi în minunăţiile de nemăsurat ale lui Dumnezeu, a Tatălui Meu şi al vostru.
03] Căci Eu ca om sunt, aşa cum sunteţi voi oameni; dar în Mine locuieşte belşugul de început a minunăţiilor dumnezeieşti a Tatălui, care în Sine este dragostea pură: şi nu Eu, ca fiind un om printre voi vorbesc aceasta, ci cuvântul pe care îl rostesc, este cuvântul Tatălui, care se află în Mine şi pe care Il cunosc, dar pe care voi nu-L cunoaşteţi; căci dacă L-aţi cunoaşte, atunci misiunea Mea aici ar fi înfumurată. Dar pentru că nu-L cunoaşteţi şi nu L-aţi cunoscut vreodată, am venit Eu, pentru a vi-L arăta şi pentru a învăţă să-L recunoaşteţi
04] Dar aceasta este voinţa Tatălui, că toţi, care vor crede în Mine, Fiul omenirii, că am fost trimis de Tatăl, să aibă în sine viaţa veşnică şi minunăţiile Tatălui, pentru a deveni într-adevăr copii adevăraţi a Celui mai înalt şi pentru a rămâne pe veci aşa!
05] Dar pentru a deveni aceasta, trebuie să trăiască în această lume sub un acoperiş cerul şi iadul! Fără luptă nu există nici o învingere! Acolo unde este posibil să dobândeşti ceea ce este cel mai înalt, trebuie ca forţa să fie pe deplin solicitată; pentru a dobândi o extermă, trebuie ca mai întâi să te smulgi de cealaltă extermă opusă.
06] Dar cum poate fi posibilă o extremă înaltă fără una joasă?! Sau poate unul din noi să se gândească la nişte munţi fără ca între aceştia să se afle câmpii?! Nu se măsoară înalţimea unui

munte după altitudinea câmpiei?! Prin urmare trebuie să existe câmpii foarte joase şi cine trăieşte la acea înălţime joasă pe câmpie, trebuie să se chinuie destul de mult pentru a urca pe un munte, pentru a câştiga o vedere liberă şi îndepărtată. Dar dacă nu ar exista câmpii, atunci nu ar exista nici munţi şi nimeni nu ar putea să se urce la o anumită înălţime pentru a privi în depărtări.
07] Această pildă a fost una materială; dar conţine asemănări corespunzătoare nemăginitului adevăr spiritual, - şi pentru acela, care vrea şi ştie să gândească, va începe să devină din ce în ce mai important.
08] În sfera vieţii interioare sunteţi meniţi şi aleşi, să dobândiţi ceea ce este mai înalt, - deci prin urmare trebuie să existe şi ceva cât se poate de adânc; şi pentru aceasta aveţi voinţa întru totul liberă şi puterea, să luptaţi împotriva a ceea ce se află pe cea mai joasă treaptă în voi şi să vă împreunaţi cu Dumnezeu pe veci din propria voastră forţă.
09] Vezi tu, dragul Meu prieten Corneliu, aşa stau lucrurile, faptele şi relaţiile vieţii din această lume, pentru că aşa trebuie să fie! Şi Eu cred şi sper că nu vei mai avea o altă întrebare!
10] În spirit Eu aş putea să te conduc pe un alt corp lumesc, unde ai găsi tu toate desăvârşite, aşa cum tu poţi vedea lucrările măreţe ale animalelor într-o desăvârşire completă; dar le ce le foloseşte această desăvârşire care se repetă? Acoperă doar o necesitate a vieţii cât se poate de monotonă şi de sărăcăcioasă; şi doar cu un fir de păr mai departe tu nu vei găsi absolut nimic!
11] Se poate să crească sub astfel de împrejurări copiii lui Dumnezeu?!
12] Dar în voi oameni, se află nemărginitul, dar format încă nu este; de aceea copilul, atunci când vine pe lume, nu ştie nimic şi se află cu mult mai jos decât orice fel de animal nou-născut.
13] Dar chiar din pricina faptului că este aşa de gol, aşa de slab şi cât se poate de neputincios şi se află aproape la fel ca şi un polip de mare gol ca şi un vas, poate să urce spre cea mai înaltă cunoaştere dumnezeiască şi poate să devină desăvârşit!
14] Aveţi de aceea grijă la tot ce am spus Eu acum şi acţionaţi ca atare, căci aşa veţi dobândi ceea spre ce sunteţi meniţi să fiţi şi aţi fost aleşi din timp în veşnicie! - Spune-Mi acum, prietenul Meu Corneliu, cum gândeşti tu acum de acest pământ şi oamenii săi în lumină şi în întuneric în interiorul tău!‟

EV. 179. capitol.

01] Corneliu s-a gândit o vreme la aceasta şi a spus după un timp plin de mirare: „ Doamne, Doamne, - da, foarte bine, da! Dar va rămâne în veci faptul, că, dacă Tu ai intra sub acoperişul casei mele, nu aş putea vreodată să fiu demn de aceasta! Căci Tu eşti Singurul, despre care regele evreu David, ai cărui Psalmi i-am citit deja în adolescenţa mea, a prezis aşa, spunând: ‘Deschideţi porţile larg şi ridicaţi uşile, ca să păşească Regele onoarei! Cine este Regele onoarei? Este Domnul Zebaot, măreţ în luptă!’
02] Acest lucru, după cum am mai spus, l-am ştiut din adolescenţa mea şi totuşi ciudat: a trebuit să se potrivească, ca eu să fiu martorul naşterii Tale în Betlehem şi pe lângă aceasta să fiu acela, care le-a arătat calea de scăpare părinţiilor Tăi pământeşti, faţă de furia bătrânului Irod.
03] Atunci am numărat eu douăzeci şi cinci de ani şi eu sunt acum cu trezeci de ani buni mai bătrân, iar între timp am făcut şi am trăit multe, am văzut, am auzit şi am aflat; dar totuşi în faţa ochiilor mei plutesc cuvintele ciudate ale lui David şi naşterea Ta ciudată, aşa de parcă eu aş fi trăit-o pe aceasta ieri sau alaltăieri, cu mâini şi cu picioare, cum se obişnuieşte a spune. Şi între timp aud eu iarăşi: ‘Deschideşti porţile şi ridicaţii uşile lumii, ca să intre Regele onoarei! Dar cine este acest Rege al onoarei? Este Domnul Zebaot, măreţ în luptă!’
04] Şi eu am spus în secret acest text, atunci la naştera Ta, a atunci când Tu, o Doamne, ai vindecat slujitorul meu şi am avut chiar şi milostivirea cea mare, să mă întâlnesc cu Tine, am început să spun aceste versuri despre Tine, în inima mea plină de stimă şi dragoste pentru Tine! Şi aşa spun eu şi acum şi mărturisesc, că doar Tu singur, eşti eternul rege a onoarei, despre care a cântat înţeleptul rege al evreilor în spiritul său profetic! Şi dacă Tu nu ai fi acel rege Zebaot, cum ai putut Tu să vorbeşti astfel de lucruri faţă de oamenii acestui pământ, aşa cum ai vorbit mai înainte?!
05] Da, dacă nouă ne-ar rămâne aceste cuvinte mult prea sfinte în minte! Dar din păcate la mine nu a fost vreodată pe primul loc ţinerea de minte; dar lucrurile principale rămân, ceea ce este esenţial! Dar ceea ce ai rostit Tu mai înainte trece peste priceperea omenească şi cu toate că înţeleg acest lucru cât de cât, ceea ce este important, îmi este totuşi această conversaţie ca şi un vis luminat şi eu voi avea mult de lucru, să povestesc aceasta fără prea multe lipsuri casei mele, deoarece mintea mea nu poate reţine toate punctele, aşa cum au venit ele din gura Ta cea sfântă.‟
06] Spun Eu:„Oh, acest lucru este uşor şi rapid de rezolvat! Uite, noi îl avem pe îngerul Rafael; lasă să i se aducă câteva hârtii de piele şi el va scrie de îndată pentru tine întregul Meu discurs, care are o importanţă majoră!‟
07] Cu cea mai mare bucurie din lume cheamă Corneliu pe slujitorii săi şi le ordonă ca aceştia să aducă ce puţin douăzeci de foi de piele, puţină cerneală şi o pensulă de aur.
08] Îngerul atinge cu pensula băgată în cerneală puţin hârtia şi într-o singură clipă sunt toate cele douăzeci de hârtii scrise proporţionat.
09] După aceea îngerul îi întinde aceste foi lui Corneliu, ca acesta să se poată uita prin ele şi Corneliu nu poate să se mire suficient de mult, cum a fost posibil ca îngerul să scrie atât de repede toate acestea pe hârtie. Căci Corneliu nu a fost niciodată martor atunci, când Rafael a adus la lumina zilei scrisul său rapid şi de aceea l-a mirat aşa de mult, că acest înger a terminat

atât de repede cu scrisul cuvintelor Mele rostite şi pe lângă aceasta a scris în limba greacă şi cea romană şi acest lucru s-a întâmplat atât de corect, că nu a lipsit nici măcar o virgulă.
10] Dar la aceasta au început să se mire Kisjonah, Faustus şi cunoscutul Philopold şi Philopold care era dornic de cunoaştere a început să-l întrebe pe Rafael despre posibilitatea, prin care lui i-a fost posibil să scrie aceasta într-un timp atât de scurt.
11] Îngerul însă a spus: „Prietene, acest lucru ne este nouă, tot timpul uşor posibil cu ajutorul Domnului, - dar cum să-ţi explic eu ţie aceasta este imposibil. Căci aceasta este trăsătura care posedă orice spirit desăvârşit, nu doar scrisul acesta rapid, ci orice lucrare de forţă o poate termina într-o clipă. Dacă vrei tu ca un munte sau un lanţ de munţi să se nenorocească, sau dacă vrei ca un lac să se usuce, sau să devină pământ uscat o mare, sau să distrug întreg pământul sau soarele de o mie de ori mai mare decât acesta, sau dacă tu ai vrea să mă trimiţi pe o stea îndepărtată şi ai dori ca mărturie un semn, că am fost într-adevăr acolo, atunci s-ar întâmpla toate acestea într-o singură clipă, că tu nu ai putea pricepe aceasta cu simţurile tale, ca să-ţi dai seama că eu nu am fost aici. Deci, cum se întâmplă aceasta şi cum este posibil aşa ceva, poate înţelege doar un spirit pur!
12] Dacă tu te vei renaşte complet în spirit, atunci vei înţelege, vei pricepe şi vei putea înfăptui şi tu; dar atâta vreme cât nu eşti renăscut în spirit, nu poţi recunoaşte astfel de trăsături ale spiritelor pure şi chiar dacă eu ţi le-aş dezvălui cu claritate! Dar întreabă-te, cum pot gândurile tale să ajungă într-o clipă până la Roma sau spre Ierusalim şi după aceea înapoi aici! Dacă tu poţi să-ţi explici aceasta, prietenul meu Philopold, atunci vei înţelege tu rapiditatea mea."
13] Spune Philopold: „Da, da, tu fiinţă de înger minunată şi măreaţă, gândul se zbate de ici şi colo şi nimeni nu poate măsura viteza acestuia; dar nimic nu se înfăptuieşte prin gând, este doar o imagine trecătoare. Dacă cineva vrea să-şi realizeze gândurile, atunci trebuie să pună mâinile la treabă şi după aceea este nevoie de multă vreme, până când imaginea din gând devine una reală; dar la tine minunăţia cea mare este, deoarece gândul tău devine de îndată adevăr deplin. Iată, aceasta este o diferenţă mare între gândurile tale şi ale mele!"

EV. 180. capitol.

01] Spune îngerul: „Nu este nici o diferenţă! Lasă-ţi spiritul să se renască şi gândurile tale vor deveni, dacă se află în ordinea lui Dumnezeu, tot aşa fapte minunate şi întru totul desăvârşite!
02] Să nu crezi că eu sunt acela, care înfăptuieşte aceste minunăţii, ci doar Duhul Domnului pricinuieşte toate acestea, cel ce este şi umple întreaga mea fiinţă interioară; căci noi, îngerii, nu suntem în fond şi la urma urmei nimic altceva decât puncte de strălucire ale Duhului dumnezeiesc! Noi suntem într-un anume fel voinţa înfăptuitoare şi personificată a lui Dumnezeu; cuvintele noastre sunt discursurile gurii Sale şi frumuseţea noastră o mică reflectare a minunăţiilor şi majestăţii Sale de nemăsurat.
03] Dar dacă Dumnezeu Domnul este nemărginit în înţelepciunea şi puterea sa majestatică, se află El totuşi în dragostea Tatălui ca un om obişnuit printre voi. Şi chiar această dragoste, pe care El Însuşi îl face om în faţa voastră, ne face şi pe noi, îngerii, oameni în faţa voastră, căci altfel noi am fi doar lumină şi foc, aflându-ne prin spaţiile nemărginite a gândurilor măreţe de creaţie, umpluţi cu cuvântul, puterea şi voinţa din veci în veci!
04] Căci spiritul şi mai mult flama de dragoste din inima dumnezeiască, prin care deveniţi voi de fapt adevăraţi copii a lui Dumnezeu, primiţi voi, oamenii acestui pământ de abia acum şi prin urmare voi sunteţi cu mult mai avantajaţi decât noi şi noi va trebui să parcurgem drumul vostru, pentru a deveni egali cu voi.
05] Atâta vreme cât noi îngerii rămânem aşa cum suntem, nu suntem nimic altceva decât braţele şi degetele Domnului şi ne mişcăm şi acţionăm, doar când ne cere Domnul, aşa cum voi ordonaţi braţelor şi mâinilor să acţioneze. Tot ceea ce vezi acum la noi, aparţine Domnului; nimic nu se poate numi al nostru, - de fapt tot ce se vedea la noi este a lui Dumnezeu.
06] Voi însă sunteţi destinaţi şi numiţi, să deveniţi independenţi, aşa cum este Însuşi Domnul; căci spre voi vi se va mai spune de la Domnul: 'Voi trebuie să deveniţi desăvârşiţi în toate, aşa cum este Tatăl vostru din ceruri desăvârşit!'
07] Dar dacă acest lucru vi se va spune vouă, oamenilor, din partea Domnului, de abiat atunci veţi putea înţelege voi întru totul, scopul şi menirea voastră şi ce difereneţă există între noi şi voi!
08] Acum bineînţeles că sunteţi doar nişte embrioni în pântecul mamei, care cu puterea lor slabă de viaţă, nu pot construi case; dar când vă veţi renaşte din adevăratul pântec al spritului, atunci veţi fi şi voi în stare să acţionaţi, aşa cum lucră Domnul!
09] Eu mai spun încă ceva, ce spune Însuşi Domnul către voi, dacă voi veţi crede cu tărie şi veţi rămâne cu dragoste de partea Lui. Uite, aceste cuvinte va rosti El către voi: 'Eu înfăptuiesc lucruri mari în faţa voastră, dar voi veţi înfăptui lucruri şi mai mari în faţa întregii lumi!'
10] Spune Domnul aşa ceva şi către noi? O, cu siguranţă că nu, căci noi suntem fapta şi voinţa Domnului, care faţa de Domnul, cât şi faţă de Sine, va spune către voi aceste cuvinte prezicătoare.
11] Dar Domnul va găsi prin dragostea Sa nemărginită, prin milostivire şi îndurare măreaţă un drum chiar şi pentru noi spirite angelice, pentru a ajunge la acelaşi nivel cu voi.
12] Drumul, pe care îl parcurge acum Domnul, va fi şi drumul tuturor spiritelor din ceruri create din veci, - dar bineînţeles nu de astăzi pe mâine, ci cu trecerea continuă a timpului, a veşniciei care nu se va terimna vreodată, în care ne mişcăm noi din Dumnezeu într-un cerc de sus în jos şi dintr-o parte în cealaltă, fără ca noi să atingem măcar o singură dată marginile cercului. Dar când

ceva se aşteaptă atât de mult, se întâmplă o dată şi o dată, pentru că acest lucru se află în adevărul credibil şi demn a ordinii lui Dumnezeu; dar ceea ce se află o dată în aceasta, se va împlini, - dar întrebarea 'când va fi' nu mai contează deloc! Dacă s-a întâmplat o dată, atunci se află aici, aşa de parcă ar fi existat din veci.
13] Tu, dragul meu prieten Philopold, nu ai fost născut acum o sută de ani şi prin urmare tu nu ai fost prezent în acele timpuri, aşa cum te afli acum; dar în simţurile tale ţi se pare acum de parcă ai fi fost tot timpul prezent? Doar socoteala rece a conştiinţei tale îţi arată, că nu ai existat atunci sub această formă; dar simţul şi priceperea ta cea vie îţi arată ţie contrariul strălucitor.
14] Tot aşa îţi arată conştiinţa ta rece, că tu vei muri o dată şi prin aceasta, nu vei mai exista vreodată, aşa cum eşti tu, pentru acest pământ; dar întreabă-ţi simţul şi priceperea interioară, căci acestea nu vor şti şi nici nu vor dori să ştie de vreun act al morţii sau a prăpădirii.
15] Deci cine grăieşte adevărul şi dreptatea deplină, - conştiinţa cea rece sau simţul vieţii calde? Eu îţi spun: amândouă, conştiinţa şi simţul conştient şi viu a vieţii! Conştiinţa care este o bibliotecă ordonată a sufletului, se va prăpădi evident, împreună cu trupul şi vor da drumul sufletului. Impreună cu celelalte părţi ale trupului şi a membrelor trebuie ca socoteala materială şi cea a recunoaşterii să aibă simţul prăpădirii în sine; dar cu totul altfel stau lucrurile cu simţul vieţii şi cu cunoaşterea-proprie, care, pentru că este spiritual din Dumnezeu, nu a avut vreodată un început şi de aceea nu poate avea niciodată un sfârşit!
16] Din această pricină nu-i este sufletului posibil în starea materială, să se imagineze ca fiind efemer şi să-i înceteze existenţa. Şi aşa sufletul devine din ce în ce mai luminat şi când devine una cu spiritul din Dumnezeu în sine, atunci devine cunoştiinţa vieţii atât de puternică şi de limpede, că îşi pierde calculul rece al minţii toată puterea şi valoarea sa.
17] Motivul acestui lucru este, că Duhul lui Dumnezeu care pătrunde sufletul, intră şi în toate puteriile vieţii, cât şi în toate părţiile nervilor ale trupului şi îi răpeşte starea de pieire. Iar acest lucru se întâmplă, că prin spirit la sfârşit toate stofele vieţii trupeşti în sine şi eterice devin la fel ca şi substanţele vieţii sufletului nemuritoare.
18] Tu, dragul meu Philopold, care eşti de sus, vei putea vedea acum cu uşurinţă, că un spirit poate aştepta totul şi un timp îndelungat este pentru el o nimica toată; căci o dată, după ordinea lui Dumnezeu, va veni şi rândul celor binecuvântaţi şi atunci se va pune întrebarea, care parte a veşniciei va fi mai lungă, - dacă cel trăit şi în acel acţionat sau cel care mai rămâne de trăit şi în care va trebui acţionat?!
19] Eu sunt în această clipă, ceea ce sunt şi acest trup aparent încă nu este nici pe departe unul creat şi născut, cu sânge şi carnea umplută de un suflet substanţial; dar este totuşi o apropiere plină de însemnări şi timpul spre adeverirea unei astfel de milostiviri nu se va lăsa mult aşteptat, iar eu voi deveni atunci ceea, ce eşti tu acum!
20] Nu mă lăuda, deoarece m-ai văzut înfăptuind miracole; căci chiar dacă nu sunt într-adevăr o persoană,ci Eu-l meu este pur şi simplu doar o eu-voinţă a Domnului, este totuşi de lăudat şi slăvit această faptă miraculoasă doar prin Însuşi Domnul, care şi fără apariţia mea ar fi înfăptuit lucruri cu mult mai măreţe decât acesta.
21] Dar El este Acela, care a ţinut discursul sfânt şi lung către Corneliu, pe care eu l-am scris pentru acesta; tu îl cunoşti deja din Kane de lângă Kis şi Il vei cunoaşte şi mai profund. - Dar imediat se va întâmpla ceva, unde El va rosti iarăşi doar cuvinte pure ale întregii vieţi."

EV. 181. capitol.

01] Philopold se întoarce către Kisjonah, care se afla lângă el şi spune aceste cuvinte către acesta: „Ai tu acum împreună cu mine noţiunea cea dreaptă a ceea ce înseamnă un înger a lui Dumnezeu? Iată, această părere am avut-o şi eu tot timpul, că îngerii nu sunt în sine nişte personalităţi, ci doar nişte idei umplute cu voinţa din Dumnezeu şi sunt văzute doar atunci sub o anumită formă şi înfăţişare, dacă Dumnezeu decide că este necesar aceasta. Dar pentru că Dumnezeu cu siguranţă are un număr nemărginit şi etern a tot felul de idei mari şi pe lângă acestea şi mici, este sigur, că aceste idei, dacă se realizează în sub orice formă, trebuie să fie umplute cu puterea şi forţa a voinţei de neschimbat dumnezeieşti, căci altfel nu pot acestea să intre într-o existenţă a acţiunii.
02] Toate fiinţele, care se află în permanenţă sau pentru un anumit timp sub o oarecare formă - aşa cum este lumea şi tot ce cuprinde aceasta şi poartă şi din ceea ce este alcătuită -, sunt nişte idei provenite din Dumnezeu, care se află într-un stagiu al existenţei. Dar pentru a reuşi o astfel de existenţă, trebuie să se desprindă din Domnul idei fără formă şi de obicei libere, care sunt umplute cu voinţa Sa, dar doar pentru a acţiona şi a realiza forme, dar nu pentru a fi ele înseşi o formă, în care să se poată uni puterea şi inteligenţa, pentru a acţiona dumnezeieşte din propriul centru la ideile emanate obiectiv, ca acesta să devină într-o anumită ordine planificată o formă folositoare, ci aceasta rămâne fără vreo înfăţişare pentru a fi folositoare la toate celelalte forme, aşa cum a susţinut înţeleptul Plato despre provenienţa de bază a sufletului omenesc.
03] Acest înger are acum bineînţeles o formă, dar această înfăţişare nu este în sine nimic, pentru că nu este durabilă; dar se află aici, aşa cum este, aproape de punctul, de a fi un mare gând liber şi independent al ideii de bază din Domnul şi acţionază de la sine, în parte prin materia proprie despărţită şi în parte cu cea care izvoreşte în permanenţă din Dumnezeu.
04] Dar aici mi se pare că se află ideea cea mare şi în sine, despre adevărata filaţie a lui Dumnezeu.Căci atâta vreme cât o idee este neizolată şi identică cu Dumnezeitatea, nu poate fi avea o gândire proprie şi prin urmare nici îndependenţa; de abia atunci, când va fi pe aceiaşi

treaptă cu noi, oamenii de pe acest pământ, poate să devină şi să fie, ceea ce suntem meniţi să fim noi, oamenii.
05] Spune-mi, este părerea mea dreaptă sau greşită?"
06] Spune Kisjonah: „Da, da, eu nu găsesc nimic de contestat la cuvintele rostite de tine! Bineînţeles, că nu sunt nici pe departe un înţelept al lumii; dar totuşi mi se pare mie cu înţelegerea mea naturală şi lumească, că ai grăit acum înţelepciuni şi mă bucură faptul, că am alături un priete şi frate atât de înţelept prin Domnul. Acasă vom mai avea noi multe de vorbit; dar acum aştept eu totuşi cu nerăbdare un oarecare cuvânt al vieţii din gura Domnului!
07] Îngerul a vestit acest lucru; dar totuşi nu se mişcă nimic şi Domnul, cum pot eu observa, a adormit puţin în timpul discursurilor noastre înţelepte şi prin urmare se vede după aparenţe, de parcă ar vrea să-şi deschidă gura Sa cea sfântă.
08] Acea fată înţeleaptă, care i-a dat atâta bătaie de cap lui Corneliu, a adormit şi ea şi guvernatorul, iar cum pot observa eu acum, se odihnesc mai mulţi la masa noastră; dar la cealaltă masă sunt mai mulţi cât se poate de vorbăreţi! Mie mi se pare acum, că la această masă au adormit cu toţii din pricina discursului făcut de înger şi mai ales de tine!?
09] Ştii tu, dragul meu Philopold, eu te ascult cu mare plăcere, atunci când începi să vorbeşti despre lucruri creşti; dar aici, în prezenţa Celui mai înalt, aproape că ai început să întreci musura! Deci, îngerul a vorbit un timp îndelungat; dar el a vorbit pur şi simpul din Domnul şi prin urmar a fost tot una, dacă a vorbit el sau ar fi vorbit Însuşi Domnul. Dar când ai început tu să rosteşti cuvinte, a fost doar părerea ta, după toate câte ai auzit tu de la acest înger şi acest lucru, mi se pare mie a atras somnul la masa noastră! - Nu eşti tu însuşi, cât se poate de puţin de aceiaşi părere?"
10] Spune Philopold: „Da, da, aici ai putea avea dreptate! Imi pare într-adevăr rău, că m-am lăsat condus de raţiunea mea; dar ceea ce s-a întâmplat nu pot schimba, cu toate că am convingerea fermă şi vie, că nu am comis cu aceasta o nedreptate!"

EV. 182. capitol.

01] Aici s-a ridicat Domnul cât se poate de vioi şi a vorbit cu trăsături prietenoase aceste cuvinte către Philopold: „Oh, da de unde!
02] Părerea ta despre diferenţa dintr-un înger şi a unui om de pe acest pământ este cât se poate de corectă; aşa este cu siguranţă, cum ai înţeles tu aceasta şi cum ai dezvoltat aceasta mult prea bine. Odihnirea Mea nu a fost decât o urmare a oboselii trupeşti; căci noi am lucrat două nopţi de-a rândul!
03] Dar pentru că tu eşti un astfel de înţelept după Plato, încearcă să dezvolţi motivul în sine a venirii Mele în carne în această lume!
04] Ceea ce sunt Eu în Duh şi am fost din vecii veciilor, ştii foarte bine; dar faptul că am un trup cu carne şi sânge la fel ca şi ceilalţi oameni, acest lucru îl poţi vedea şi simţi la fel ca şi toţi ceilalţi prezenţi la masă.
05] De ce am îmbrăcat Eu un înveliş muritor? De ce s-a îmbrăcat Motivul de veci a întregii existenţe şi a vieţii cu învelişul evident muritor?! Trebuie să se întâmple aceasta, sau este doar un moft a veşnicului Duh, care se află şi acţionează în Mine? - Dacă îmi poţi explica aceasta pe îndelete, atunci va veni peste tine un premiu al înţelepciunii din ceruri, încă în această viaţă!"
06] Spune Philopold: „Doamne, mărturisind sincer, eu am o bănuială şi mie îmi străluceşte aceasta ca şi o dimineaţă în noaptea vieţii întunecate, evident că acest lucru se întâmplă numai prin marea Ta milostivire, o Doamne! Da, eu simt măreţia nemărginită a desfăşurării; dar mie pur şi simpul îmi lipsesc cuvintele!
07] Cu o mică frântură a unei înţelepciuni lumeşti nu se va putea dezvolta aceasta; ar trebui ca să înţelegi şi să pricepi limba unică a spiritelor şi aceasta va trebui înţeleasă de cineva, căci altfel aş vorbi către nişte urechi surde.
08] Dar în primul rând, de unde să cunoşti o astfel de limbă şi cum se poate să-i dăruieşti omului înţelegerea cea dreaptă pentru aceasta?! Iată, o Doamne, după cunoştinţa mea sunt aceste lucruri foarte importante, fără care nu sunt posibile în nici într-un fel desfăşurarea înţelepciunii!
09] Dar lăsând aceasta deoparte simt eu viu adevărul măreţ, minunat şi mare în interiorul meu; dar pe lângă aceasta mai simt eu imposibiltatea, să îmbrac acest adevăr mare şi mult prea sfânt în adevarata valoare prin cuvintele noastre sărăcăcioase. Acest motiv, o Doamne, îl vei înţelege Tu cu milostivire şi mă vei scuti de vorbele mult prea înţelepte şi înalte!"
10] Spun Eu: „Ah, acest lucru este îngâmfat, iar prin urmare nu necesită aşa de multe după cum crezi tu! În creier, acolo unde de obicei îşi adăposteşte sufletul recolta înţelepciunii, vei găsi tu cu greutate cuvintele potrivite; dar cu atât mai mult în inimă, care este purtătoarea Duhului din inima lui Dumnezeu.
11] Caută acolo şi tu vei găsi, că, chiar şi cea mai profundă înţelepciune se poate explica cu cele mai simple şi modeste cuvinte de pe această lume, pe înţelesul fiecăruia, iar pentru aceasta nu este nevoie de înţelepciunea salomeică! La ce foloseşte cântarea sa de laudă, dacă tu nu înţelegi mai mult decât prima oară, chiar dacă o citeşti de o mie de ori?!
12] Salomo însă a trebuit să scrie aşa, pentru că atunci nu a sosit timpul, să dezvăluiească oamenilor nedezvoltaţi, cărora le lipsea cu desăvârşire spiritul în inimă, profundele secrete ale cerurilor, ci a trebuit să scrie nişte aluzii cât se poate de acoperite, pentru a pune pe gânduri sufletul la ceea ce avea să vină. Dar nu a putut fi vorba de vreo urmă de pricepere.

13] Deoarece Salomo a înţeles atât de bine cântecul său de laudă, aşa cum îl înţelegi tu acum; căci dacă ar fi priceput, atunci nu ar fi păcătuit şi nu ar fi devenit un slujitor al idolilor şi nici nu ar fi comis adulterul de mi şi mi de ori.
14] Dar ce a scris el din Duhul lui Dumnezeu, care străbătea în unele clipe sufletul său, este totuşi cuvântul pur a lui Dumnezeu, - dar nu sunt dăruite pentru înţelegerea creierului, ci pentru priceperea spiritului apt în inimă de la Dumnezeu, care însă de abia în aceste timpuri a venirii Mele a fost aşezat în unele inimi omeneşti, ca aceştia să Mă recunoască, să Mă înţeleagă şi să priceapă cuvintele Mele, din pricina lor şi din cea a multor oameni nespirituali.
15] În inima ta este duhul, despre care am vorbit, aşezat ca şi un embrion în pântecul mamei; prin urmare tu trebuie să te uiţi doar în propria ta inimă şi tu vei găsi spiritul din Dumnezeu în tine şi acesta îţi va împrumuta cuvintele, prin care vei putea dezvălui cu uşurinţă celor prezenţi la această masă, ceea ce Eu te-am întrebat."
16] Spune Philopold: „Doamne! Totul ar fi bun şi este drept aşa, că eu pot să găsesc în inima mea cheia pentru aceasta; dar ţie, o Doamne, ţi-ar fi uşor să ne dezvălui acest secret adânc şi noi cu siguranţă vom fi cei mai atenţi ascultători ai Tăi. Pentru mine însă ar fi acest lucru mult prea groaznic de greu şi la sfârşit vor râde toţi pe bună dreptate de mine!"
17] Spun Eu: „Oh, da de unde, în primul rând se află în ordinea Mea, ca voi să aveţi un scop de viaţă şi ca voi oamenii să-l dezvoltaţi faţă de Mine liber şi în al doilea rând nu este chiar aşa de greu acest lucru, cum îţi imaginezi tu în această clipă în creierul tău.
18] Eu aş putea să-ţi spun ţie şi tuturor celorlaţi şi voi M-aţi înţelege la nevoie; dar acest lucru ar păstra sufletul vostru ca şi multe altele în palatul minţii, acolo unde nu va avea nici un benificiu spiritul vostru. Căci ceea ce sufletul păstrează în palatul creierului, acest lucru se pierde şi moare cu timpul o dată cu creierul; iar ce folos poate trage spiritul din ceea ce s-a prăpădit şi a încetat să mai existe?!
19] Dar dacă dezvolţi tu aşa ceva din inima ta, atunci rămâne pe veci în aceasta, ceea ce este în sine etern, adică în duh şi prin acesta rămâne tot aşa pe veci şi pentru sufletul tău; dar ceea ce înţelege creierul, piere şi nu rămâne nici măcar un strop a multelor cunoştiinţe generale în suflet, atunci când acesta va părăsi o dată trupul.
20] De aceea trebuie să recepţionaţi mai întâi cu inima şi trebuie să dezvoltaţi şi să lărgiţi toate lucrurile în aceasta; căci ceea ce face mintea, este valabil doar pentru această viaţă efemeră din această lume şi pentru trupul muritor.
21] Sufletul şi spiritul nu necesită toate acestea; nu au nevoie de îmbrăcăminte pământească, nu au nevoie de locuinţe, de pământ şi nici de dealuri de vie. Toate grijile recunoaşterii creierului sunt îndreptate spre acoperirea necesităţilor corporale, care, din păcate, au ajuns la un nivel înalt la oameni, că cea mai mare parte a omenirii nu o mai poate număra şi cu atât mai puţin satisface.
22] Înţelegerea minţii lumeşti nu poate de aceea să priceapă vreodată ceva pur spiritual, pentru că-i este dată omului doar pentru grija necesară a trupului său. Aceasta poate face doar spiritul dumnezeiesc din inimă; de aceea el trebuie antrenat din timp. Dacă a prins doar puţine rădăcini, este aproape ca şi instalată ordinea cea dreaptă a vieţii; şi prin aceasta, încearcă tu să dezvolţi, ceea ce cer Eu de la tine şi spiritul tău va câştiga un avantaj enorm!"

EV. 183. capitol.

01] Spune Philopold: „ În numele Tău sfânt pentru mine, vreau eu să încerc aceasta şi vom vedea ce se va dezvolta în mine.
02] Eu cred, dacă un om cât de cât simplu are totuşi un anumit motiv pentru o astfel de ţinută naivă, căci altfel cu siguranţă nu şi-ar mişca membrele pentru o anumită lucrare, cu cât mai mult se poate presupune, că Dumnezeu a trebuit să aibă un motiv întemeiat, ca fiind veşnicul şi singurul adevărat şi pur Duh atotputernic, s-a înghesuit în forma mărginită a cărnii şi să devină Creatorul tuturor creaţiilor Sale şi a lucrurilor, un om aşa cum sunt toţi ceilalţi oameni.
03] Dar cum este şi la noi, oamenii, că dragostea este maneta măreaţă a tuturor acţiunilor, a fost prin urmare şi dragostea din Dumnezeu singurul motiv întemeiat, prin care, El a dorit de la Sine, iar Tu, o Doamne, eşti urmarea că te mişti printre noi şi înveţi, să recunoaştem voinţa Ta cu libertate în noi, să devină proprietatea noastră şi după aceea să acţionăm liberi după placul Tău, o Doamne.
04] Aşa mi se pare în inima mea că este omenesc şi natural: Tu ai schimbat o dată ideile Tale în forme într-adevăr materiale. Mai întâi au fost aceste forme tari şi rigide, aşa cum pare faţă de simţurile noastre tot ceea ce este aparent fără viaţă. Din aceste forme mari şi aparent moarte ai dezvoltat Tu de la perioadă la perioadă forme de viaţă din ce în ce mai blânde şi conştiente cu lucrări şi mişcari reduse sau libere. Toate acestea sunt şi au fost o probă- şi şcoală dinainte spre viaţa pe deplin liberă a omului liber care a urmat, pe care Tu, o Doamne, l-ai creat după înfăţişarea şi formele Tale.
05] Omul a fost prezent, s-a recunoscut pe sine şi libertatea sa dumnezeiască, a avut o mare bucurie cu existenţa şi formele sale frumoase şi a putut diferenţia şi număra toate lucrurile care îl înconjurau.
06] El însă a început imediat, să cerceteze provenienţa sa proprie şi a tuturor lucrurilor care îl înconjurau şi-l slujeau; şi când Tu, o Doamne, ai văzut aceasta, ai avut bucurie în inima Ta dumnezeiască şi Tu i-ai dat ocazia, să Te simtă din ce în ce mai mult şi să se gândească la Tine.

07] Prin revelaţia interioară liniştită şi secretă în inima omului, care era liber şi care se asemăna cu Tine, l-a condus mai întâi Duhul Tău veşnic spre faptul, ca acesta să recunoască, că tot ce-l înconjura, chiar şi el însuşi, erau o lucrare a unei Fiinţe atotputernice, bune şi cât se poate de înţelepte. Prin această revelaţie crescătoare şi strălucitoare nu a trebuit ca omul nou şi minunat să aibă frică şi respect înalt faţă de sentimenul acut a Creatorului tuturor lucrurilor, ci a trebuit ca în inima sa să existe şi o dorinţă de dragoste pentru El, pentru a-L vedea şi a vorbi cu El, pentru a recunoaşte cu credinţă, că teama cea mare şi dragostea, care a trezit bănuielile despre existenţa unei astfel de Fiinţe înalte, nu este pur şi simplu o imagine a fanteziei înfumurate!
08] Acest dor mare a crescut din ce în ce mai tare şi a devenit tot mai caldă cererea sfântă după Tine, o Doamne, în Duhul Tău în inimiile primei perechi omeneşti de pe acest pământ.
09] Aceşti doi oameni s-au iubit; dar ei nu s-au recunoscut şi de aceea dragostea pentru Tine, o Doamne, s-a unit, şi aceasta le-a arătat celor doi cu cea mai mare siguranţă şi certitudine, că trebuie să existe un Creator mare, atotputernic şi sfânt, care l-a aşezat pe om ca stăpân peste întreg pământul şi peste toate lucrurile de pe acesta, pentru că în faţa voinţei Sale s-au aplecat toate celelalte creaturi ale pământului.
10] Când un astfel de dor, să te cunoască într-un anume fel reciproc, a ajuns la cel mai culminant punct, ai devenit neliniştit în inima Ta dumnezeiască şi ai deschis văzul interior al omului, ai creat pentru acea clipă o formă eterică de om şi te-ai arătat aşa în faţa oamenilor plini de dor.
11] De abia atunci a văzut omul adevărul sfânt şi realitatea bănuielilor sale şi a avut o mare bucurie cu Tine, dar şi o mare spaimă, deoarece Tu i-ai dăruit, ca şi tuturor celorlalte lucruri, existenţa.
12] Pe vremea aceea a fost omul bun şi pur ca şi un soare; nimic nu i-a întunecat simţurile şi ceea ce se numeşte acum pasiune, a fost departe de pieptul său sfinţit.
13] Dar Tu, o Doamne, ai ştiut, că forma omului a fost înviată doar de răsuflarea voinţei Tale şi era capabilă, să înceapă să lucreze la formarea sa proprie în interior, pentru a ajunge la independenţa liberă.
14] Tu l-ai învăţat şi le-ai arătat ambele drumuri, - unul care conduce spre independenţa liberă şi asemănătoare cu cea a lui Dumnezeu şi celălalt, care conduce spre existenţa judecată şi în cea mai mare măsură dependentă.
15] O singură poruncă a fost semnul culminant şi în sine acele două drumuri duble.
16] Dar pentru ca porunca să devină pentru noul om ceea ce trebuia să fie, a trebuit să pui de partea lui un ispititor, ca acesta să-i atragă spre nerespectarea poruncii şi omul să nu încalce această poruncă din propria sa voinţă întărită.
17] Acest lucru a mers într-adevăr o perioadă; dar Tu Însuşi ai văzut, că omul nu putea să ajungă la acel grad al independenţei prin respectarea strictă a poruncii, care i-a fost dată de Tine.
18] Pentru a dobândi aceasta, ar trebui ca omul să fie cu mult mai jos şi mai îndepărtat de Tine; el a trebuit să greşească şi să pice şi de abia atunci să încerce prin izolarea totală de Tine şi sub tot felul de ispite şi greutăţi să se reculeagă de la sine din nou, pentru a cerceta Fiinţa Ta cu inima zdrobită şi plină de căinţă.
19] Când omul căzut a început să se îndrepte spre Tine prin chinuri mari, ai venit Tu iarăşi în calea lui, Te-ai arătat într-o cu totul altă formă şi tot aşa în revelaţia de învăţare pentru oameni şi ai rostit vestea cea mare, ceea ce Tu înfăptuieşti acum în faţa ochiilor noştri, că şi tu vei deveni o dată întru totul om, ca acesta să se afle într-adevăr independent în faţa Ta pentru eternitate şi Tu Insuţi să savurezi această fericire şi minunăţie, ca Tu să nu fi pentru copiii Tăi un Dumnezeu, Domn şi tată nemărginit şi de nevăzut, ci să devi un Tată iubitor care poate fi văzut şi care poate fi iubit de copii, pentru a putea să-i conduci personal pe toţii acei copii buni în cerurile Tale miraculoase.
20] Dar ce fericire ar putea avea un Dumnezeu nemărginit, dacă El îşi poate vedea dragii săi copii, dar aceştia să nu-L poată vedea altfel decât într-o mare nemărgintă de lumină?! Dar aşa ai pricinuit Tu cea mai mare bucurie oamenilor şi prin aceasta şi ţie, ca fiind un adevărat, unic şi iubitor Tată al copiilor Tăi!
21] Căci ce plăcere ai fi putut avea Tu Însuţi la cei mai buni şi puri copii ai Tăi, cu cunoaşterea deplină, că ei nu te vor putea vedea şi auzi în veci?!
22] Deci, din voinţa Ta şi a oamenilor ai făcut Tu, o Doamne, totul ca cei puri să devină fericiţi şi ca Tu să poţi fi fericit şi mulţumit prin aceştia!
23] Şi acum dacă toţi îngerii s-ar coborî din ceruri şi mi-ar da un alt motiv de bază pentru devenirea Ta într-un om material, atunci eu mă voi lipsi pe veci de forma mea omenească, sau eu voi deveni atunci pe veci un anume animal!
24] Dacă Tu, o Doamne, nu ai avea dragostea în Tine, atunci cu siguranţă Tu nu ai fi chemat doar una din ideiile Tale să existe într-o anumită formă; dar prin aceasta, pentru că Tu Insuşi ai avut o mare bucurie în inima Ta dumnezeiască pentru acele idei miunate şi măreţe şi pe care le-ai iubit, ca acestea să devină forme stabile şi materiale prin înţelepciunea şi puterea Ta înaltă şi aşa te-a obligat dragostea Ta, care a devenit din ce în ce mai fierbinte şi înfăptuitoare, să le dăruieşti acestor idei o existenţă în afară Ta şi de aceea să le dai o viaţă de după moarte.
25] Această viaţă nu este nimic altceva decât cea mai înaltă, măreaţă şi pură dragoste dumnzeiască din partea Ta!
26] Toate fiinţele răsuflă şi suflă viaţa lor în această dragoste a Ta, da, întreaga lor fiinţă este doar dragostea Ta şi toate formele sunt şi ele doar dragostea Ta cea pură! Tot ceea ce auzim, vedem, pricepem, simţim şi gustăm, este doar dragostea Ta! Fără aceasta nu ar fi strălucit un soare pe un anume pământ şi nu ar fi încălzit regiunile acestuia!

27] Dar dacă pe toate acestea le-a făcut doar dragostea Ta cu ideiile Tale de veci minunate, nu ar trebui să facă ceva şi pentru sine, pentru a dobândi în abundenţă totul din aceste fiinţe create, ceea ce l-a obligat de la început, să-I dăruiască acestor idei forme şi o viaţă independentă?!
28] Părerea mea este, că am grăit adevărul deplin, din care reiese limpede, că Tu, o Doamne, Dumnezeul nostru din vecii veciilor, a trebuit să devii prin Tine Insuţi un om la fel ca şi noi în acest timp!
29] Şi eu cred că prin aceasta, atât cât este posibilă înţelepciunea omenească, să fi epuizat până la refuz această întrebare a Ta pusă către mine! - Eu te rog de aceea Doamne, să rosteşti limpede părerea Ta la cele spuse."

EV. 184. capitol.

01] Toţi s-au mirat la cunoaşterea şi înţelepciunea profundă a lui Philopold. Kisjonah îl priveşte din cap şi până la picioarer şi nu poate înţelege, cum acest om, cunoscut ca fiind unul experimentat, i-a mirat pe toţi în cea mai mare măsură şi chiar Matael a spus aceste cuvinte: „şi eu înţeleg câte ceva - dar în aceste adâncuri nu a pătruns încă spiritul meu! Spiritul sau sufletul acestuia cu siguranţă ca a fost într-o altă lume mai bună la şcoală!"
02] Chiar şi Jarah se uită la acest bărbat înţelept şi nu poate să se orienteze prea bine de mirarea prea mare.
03] Eu însă spun către el: „Vezi tu, dragul Meu prieten şi frate, cât de bine ţi-a mers şi cum ai nimerit cuiul pe cap la întrebarea Mea pusă către inima ta!
04] Eu îţi spun, că tu ai grăit adevăr deplin în numele Meu a uceniciilor, a prietenilor şi a fraţiilor, uşor de înţeles pentru toată lumea şi cât se poate de adevărat şi Eu nu am de spus nimic altceva decât: aşa este şi aşa se află toate lucrurile, fiinţele şi faptele din veci!
05] Iată, aici se află mai multă înţelepciune decât în cântecul de laudă a lui Salomo, pe care el nu l-a înţeles aşa cum nici un altul nu a înţeles cuvintele acestuia; căci dacă ar fi priceput, nu ar fi căzut după aceea în păcatele păcatelor, pentru a se părăpădi!
06] De aceea căutaţi doar în inimă adevărata revelaţie şi înţelepciune din Mine, căci atunci veţi înţelege cu uşurinţă şi veţi reţine toate acestea întreaga viaţă şi toată eternitatea!"
07] Spune după aceasta Petru: „Dar Doamne, noi suntem deja de nouă luni împreună şi în preajma Ta; de ce nu ne pricepem să vorbim din interiorul nostru aşa cum vorbeşte acest prieten din Kane de lângă Kis?"
08] Spun Eu: „Romanii au o zicală care sună aşa: Ex trunco non statim fit Merurius (Dintr-un bulgăre nu iese imediat un mercur!) şi aşa stau lucrurile mai mult sau mai puţin cu voi şi Eu Însumi aş vrea să vă întreb din când în când, spunându-vă: Cât timp va trebui să vă mai suport, până când voi veţi înţelege şi veţi pricepe ceva din baza vieţii?
09] Eu am spus deseori către voi, ca să nu formaţi gândurile în cap, ci doar în inimă, pentru a ajune la belşugul înţelepciunii, care vă eliberează în adevăratul sens! De ce nu înfăpuiţi voi aceasta şi rămâneţi mai bine la materie, care nu are nimic şi nu poate să ofere nimic?! Faceţi, ceea ce Eu vă învăţ şi atunci veţi vorbi şi voi, aşa cum a vorbit acum Philopold, înţelept şi pe deplin adevărat!"
10] Spune Petru: „Doamne! Acest lucru încercăm noi deseori; dar gândirea în inimă nu vrea să se mişte mai departe. Doar din când în când simt eu - nu gânduri, în adevăratul sens, ci mai mult anumite cuvinte în inimă şi pe acestea eu nu le pot numi gânduri, deoarece mie mi se pare, că acestea se pronunţă după aceea în inimă, de abia după ce eu am format gândul în creier!
11] Spun Eu: „Acesta este un început; exersaţi în aceasta şi atunci veţi ajunge cu singuranţă până acolo, când veţi fi capabili să formaţi în inimă cele mai profunde şi libere gânduri!"
12] Spune Petru: „Iţi mulţumesc ţie, bun şi veşnic Învăţător; dacă aşa se află situaţia, atunci vom ajunge noi mai departe!"
13] Spun Eu: „Da, da, bineînţeles dar nu înaintea întoarcerii Mele; ci doar după aceea!"
14] Aceste cuvinte nu au fost înţelese de cei de la masă şi toţi M-au întrebat, ce am vrut să spun cu aceste cuvinte.
15] Eu însă am spus aşa: „Credeţi voi, că Fiul omenirii se va mişca printre voi, oamenii, până la capătul pământului în carne şi sânge şi va învăţa şi va înfăptui minuni?!
16] Da, Eu voi rămâne printre oamenii până la capătul lumii, printre cei care au voinţa bună şi le voi oferi alinarea, îi voi întări, învăţa şi le voi insufla viaţa şi la toţi cei care Mă vor iubi cu adevărat şi vor ţine poruncile Mele, Eu voi merge şi Mă voi arăta, - dar nu în acest trup muritor, ci în cel bun şi în veci nemuritor! Cine are simţul, acela să priceapă bine cele auzite!"
17] Spun ucenicii: „Doamne, simţuri am avea noi, - dar acest lucru nu suntem capabili să-l înţelegem!"
18] Spun Eu: „Eu nu v-am făcut răspunzători pentru aceasta! Fiecare ucenic necesită un anumit timp, până când el termină şi ştie cu adevărat ceea ce învaţă; dacă ştie acestea, atunci este declarat ca fiind liber şi din acea clipă va fi răspunzător pentru propriile sale greşeli! De aceea dacă nu pricepeţi încă, nu aveţi nici o vină; dar după acest stagiu va fi cu totul altfel! - Dar acum să ne reculegem! Căci de îndată se va întâmpla ceva, ce ne va da multă bătaie de cap!"

EV. 185. capitol.

01] Aceste cuvinte le-am rostit cu voce tare, aşa, că oaspeţii de la cealaltă masă au auzit aceasta şi Stahar, comandantul din Cezarea lui Filip, s-a ridicat plin de seriozitate de la masa sa, a venit spre Mine şi ajuns aici a spus aceste cuvinte: „Doamne! Eu am auzit totul, ce s-a discutat şi s-a analizat la această masă măreaţă, multe lucruri înalte, minunate, profunde, adevărate şi în orice prinvinţă de necontestat; de peste tot străluceşte Dumnezeitatea Ta ca şi un soare în mijlocul amiezii şi toţi îngerii nu ar putea da vreo replică.
02] Dar ceva îmi lipseşte totuşi; şi aceasta este - anumitul nimb înalt-dumnezeiesc, care se întâlneşte astăzi încă în templu şi mai ales în Sanctuar este prezent, în clipa în care păşeşti în acesta!
03] Acea anumită linişte misterioasă, mirosul sfânt al jertfelor - care îi lipseşte cu desăvârşire – toate au un efect cutremurător asupra omului şi cu siguranţă aceasta este credibilă! Ce prăpastie enormă se află acolo între Dumnezeu şi om!
04] Cât de mărunt se simte omul faţă de groaznica, dumnezeiasca şi veşnica Majestate, da, cât de adânc se scufundă el în nimic şi simte de abia acolo distrugerea totală, Completul dumnezeiesc şi nimicul său pur, ceea ce este cât se poate de bine şi de sănătos pentru inima omenească, care mai are din când în când tendinţa de a se îngâmfa!
05] Pe scurt, după părerea mea ar trebui ca omul, mai ales în prezenţa Dumnezeului şi Creatorului său, să nu se simtă chiar aşa de confortabil, cum se simte acasă cu mâncarea sa de linte, mâncând-o pe aceasta cu mare comoditate! -
06] Aici lipseşte acel nimb! Noi şedem aici la grămada, ca nişte prieteni şi fraţi pur împreună şi cine vorbeşte, vorbeşte cât se poate de înţelept şi adevărat, dar fără acel nimb anume străvechi şi adevărat profetic; după ce a terminat de vorbit, atunci a terminat acesta - dar din păcate că aproape am terminat şi noi cu el respectul înalt şi deosebit, pe care omul ar trebui să-l aibă în permanenţă faţă de Dumnezeu!
07] Noi ne simţim foarte confortabili în prezenţa Ta şi chiar şi sabatul, care face de obicei impresie în inima omenească şi o face pe aceasta să fie plină de linişte temătoare, nu are pentru noi o altă importanţă decât ca şi oricare zi de lucru şi acum să se întâmple şi ceva deosebit, care să ne schimbe fiinţa ca şi într-o oarecare zi de lucru, cu toate că astăzi este o zi de sabat a celor nouă luni, iar toate acestea să devină ceva obişnuit şi în cea mai înaltă măsură un lucru ca şi în fiecare zi!
08] Nu s-ar putea ca puterea Ta dumnezeiască să prevină aceasta, ca cel puţin cele două ore de ziuă să nu fie încărcate de lucruri, pentru a sărbători liniştea sabatului şi ca acesta să mânânce tot nimbul dumnezeiesc?"
09] Spun Eu: „Un pom bătrân se lasă greu îndoit; şi n-ai auzit tu niciodată spunându-se: 'Un câine se întoarce tot timpul la ceea ce a vomat şi porcii se întorc tot timpul la gunoiul lor mizerabil!
10] Ce vrea să însemne nimbul tău mirositor din templu, fără Dumnezeu şi cât se poate de gol?! Cui i-a deschis acesta vreodată ochii sufletului şi pe cine a învăţat acesta drumul vieţii?!
11] L-am creat Eu pe om doar pentru nimb sau pentru dragostea care dăruieşte fericirea?!
12] Tiranii şi stăpânii sângeroşi ai oamenilor se învăluiesc deseori în nimbul tău, aruncă celor care încă pot vedea nisip în ochi şi sugrumă pe cei slabi şi neputicioşi, doar pentru a extinde şi mai mult nimbusul tău înfiorător, - şi acest lucru tu îl numeşti bun şi chiar şi folositor pentru sufletul omenesc?! O Tu, nebun şi orb bătrân!
13] La ce v-aş folosi Eu, dacă M-aş afla printre voi ca o flacară nimicitoare?! Ar ridica acest fapt dragostea şi încrederea pentru Mine?! Sau îţi este posibil să-l iubeşti pe acela care încearcă să te sugrume în permanenţă cu ochii plini de jar, dacă tu faci doar cea mai mică greşeală?!
14] Ştii tu şi templul tău întunecat mai bine decât Mine, de ce a creat Dumnezeu oamenii şi cum trebuie să se comporte Dumnezeu şi oamenii?!
15] Ce este ceea ce numeşti tu 'nimb'? Iată, este în sine cea mai rea şi mai otrăvitoare adiere din adâncurile iadului, cu care satana îşi învăluie slujitorii săi credincioşi, ca aceştia să se afle în faţa lumii într-o postură extraordinar de importantă, pentru a aduna cu uşurinţă cât mai multe suflete omeneşti pentru împărăţia lui satana!
16] Dar scris este, că tot ce apare în faţa lumii înconjurat de un anumit nimb, nu-i este pe plac lui Dumnezeu!
17] Ai văzut tu vreodată, că doi oameni care se iubesc într-adevăr, se înconjoară reciproc cu acest nimb îngâmfat şi nu îngăduie unul altuia o privire prietenoasă şi cu atât mai puţinun cuvânt blând?!
18] Sau ai văzut tu vreodată, că o mireasă blândă şi îndrăgostită îşi întâmpină viitorul bărbat cu astfel de aere superioare, iar mirele exagerează şi mai mult?! Crezi tu, că aceşti doi oameni vor deveni o pereche? Da, vor deveni una prin puterea legii a acestei lumi, dar niciodată pentru ceruri! Căci acolo unde nu este dragoste, acolo nu este nici cer!
19] Eu îţi spun: acolo este blestemul iadului şi nici un fel de lumină, nici un drum, adevăr, nici dragoste şi prin urmare nici o viaţă liberă, ci doar o judecată veşnică, care se blestemă pe sine şi se ţine în cel mai întins frâu!
20] Ţie ţi se pare aici din această pricină atât de nedemn de Dumnezeu şi puţin dumnezeiesc, pentru că tu nu ai primit nici cea mai mică gustare aici din iad şi nu ai simţit nici grozăviile lui!
21] Vedeţi, cât de departe poate ajunge omenirea cea oarbă! Se află pe punctul de a crede într-adevăr, că-i pricinuieşte lui Dumnezeu o faptă bună şi dreaptă cu iadul! Mai departe nu ar fi putut ajunge în prostia, orbirea şi răutatea ei!

22] Dar dacă tu te simţi bine şi crezi că iadul este demn de Dumnezeu, atunci întoarce-te tu înapoi în iad şi slujeşte-l pe dumnezeul imaginaţiei tale măreţe şi bogate şi simte-te bine cu nimbusul tău!"
23] După aceste cuvinte se aruncă Stahar în genunchi şi Mă roagă să-l iert, spunând aşa: „Doamne, iartă-mă, cel care sunt un bătrân prost şi orb şi Eu îţi mulţumesc pentru aceste cuvinte de dojană; de abia acum sunt întru totul vindecat!
24] Iată, eu aşa am fost crescut şi învăţat, iar experienţele din leagăn sunt greu de îndepărtat din memoria omului! Dar acum totul a răsărit ca şi un alt soare şi eu pot vedea acum încurcăturile şi lucrurile contrarii a slujbei din templu; acum poate să vine ce o vrea şi eu voi rămâne ca şi o stâncă de granit în mare în această învăţătură demnă de Dumnezeu din gura Ta cea sfântă."
25] Spun Eu: „Ridică-te frate! Dar du-te şi spune-le fraţiilor tăi ce ai auzit; căci şi ei se află până la urechi în nimbul lor prostesc! Explică-le ce este nimbusul şi mai spune-le, cine sunt Eu, chiar şi fără acest nimb anumit şi ce vreau Eu de fapt!"
26] După aceste cuvinte se ridică Stahar, se închină adânc în faţa Mea, merge repede la fraţii săi şi începe să spună tot ce a auzit şi de îndată se ridică vocile la masa sa, la cea care mai înainte a fost aşa de multă linişte, iar Stahar a avut dificultăţile sale de întâmpinat cu fraţii săi încălziţi de vin.
27] Dar Floran, purtătorul principal al disciuţiilor, îl susţine şi aşa se stabilizează de îndată aceste lucruri.
28] Philopold însă vorbeşte aşa către Cireniu: „Înalt stăpân! Este într-adevăr cât se poate de ciudat, că unii oameni chiar nu pot vedea pădurea de prea mulţi pomi!"
29] Spun Cireniu: „Obişnuinţa este o proptă enorm de mare pentru prostie. În Europa există un popor, la care totul se judecă cu bătaia şi cu biciul; pentru oricare abatere, care este cât se poate de minoră, apare ori toiagul, biciul sau parul spre folosirea dureroasă. Fratele meu, Augustus Cezar, a vrut să îndrepte această situaţie; el a aşezat învăţători printre ei, care erau împotriva acestor tratamente, a adusc chiar femeie şi bărbaţi până în Roma, ca aceştia să cunoască acolo binecuvântarea umanităţii; şi iată, pe aceşti oameni ia apucat într-adevăr dorul de casă, unde erau bătuţi pâne ce se învineţeau şi sângerau cel puţin o dată pe lună!
30] Dar dacă pentru un om devine obişnuinţă un astfel de iad material, că el şi-l doreşte înapoi, dacă nu-l mai întâlneşte la un popor prea uman, cu cât mai mult cel spiritual, care îi oferă omului multe avantaje lumeşti!
31] Pe mine nu m-au mirat de aceea deloc vorbele lui Stahar. Acest om s-a aflat psihic mai mulţi ani în nimbusul său şi a vrut să mai vorbească câteva cuvinte despre acesta, pentru aş lua pe veci rămas bun de la acesta. Dar acum totul este bine aşa şi prin urmare odihnească-se nimbusul lui!"

Ev. 186 capitol

01] Între timp s-a dus însă Herme, mesagerul şi cântăreţul din Cezarea lui Filip, să cerceteze de pe munte, cum ar fi starea cu oraşul mistuit şi l-a găsit pe ici pe colo încă foarte tare în flăcări; dar totodată a descoperit el de asemenea, cum începea să se ridice o furtună foarte puternică cu o desfăşurare rapidă tocmai în direcţia către oraş şi după opinia lui, nici nu se va lăsa aşteptată absolut deloc mult timp.
02] El a venit acum jos de pe munte ca profet al timpului probabil şi i-a spus bătrânului Marcu: "Tu, dragă vecine, sunt aşa de mulţi oaspeţi aici şi nu va dura nici o jumătate de oră, căci atunci vom sta noi toţi în furtuna cea mai dezlănţuită! Ai tu într-adevăr destul acoperiş, care să ne protejeze pe noi toţi de tot felul de capricii ale vremii? Pentru că la o asemenea cădere nu eşti sigur în aer liber! La vânt şi ploaie nu vreau să spun încă tocmai prea multe; Dar căderea de grindină şi fulgerele sunt totuşi puţin prea neconfortabile, pentru a le îndura în aer liber! Dacă ai avea prea puţin adăpost, atunci să facem pregătiri!"
03] Spune Marcu: "Atâta timp cât acel Unu, care este aici, nu spune şi nu rânduieşte nimic, nu este cu siguranţă nici un pericol! Acest Unu este acoperişul şi adăpostul nostru cel mai bun şi cel mai de încredere; dacă doreşte El însă, ca să fie aici luate măsuri, atunci vor şi fi ele foarte repede întreprinse! Fii tu, dragul meu prieten şi vecin, cu totul fără grijă în această privinţă; se va face într-adevăr totul destul de bine!"
04] Îi chem Eu pe cei doi şi îi spun lui Marcu: "Furtuna care se va afla acuşi peste noi ne va pricinui într-adevăr destul de multă neplăcere! De aceea ar fi bune, după părerea lui Herme, câteva acoperişuri; dar ţie îţi lipseşte doară cu desăvârşire materialul pentru acestea! De unde se va lua un asemenea lucru în mare grabă?"
05] Spune Marcu: "Doamne, atâta timp cât eştu Tu la noi şi printre noi, spun eu, aşa cum i-am spus mai devreme prietenului Herme: Tu eşti cel mai bun acoperiş şi acoperământ al nostru şi noi n-avem nevoie veşnic de nici unul mai bun şi mai durabil!"
06] Aceste cuvinte ale bătrânului Marcu sunt acum rostite tare şi pe deplin cu tristeţe de mulţi care se află în jur şi Eu spun: "Aşa să fie deci! Dar dacă ar veni aici o cădere serioasă de grindină, însoţită de fulgere şi rupere de nori?"
07] Spun toţi: "Doamne, lasă în plus să se mişte toţi munţii laolaltă printr-un cutremur nemaiauzit şi să cadă stelele de pe cer, căci atunci încă vom mai râde de acestea cu gura până la urechi în prezenţa Ta; pentru că ce poate să ne lovească, dacă mâna Ta atotputernică ne protejează?!"
08] Spun Eu: "Aşa ca acum, trebuie să vorbiţi voi în inimă şi în furtună şi în pericol şi nu doar din gură, căci atunci se va face şi vă va fi folositoare protecţia Mea prin credinţa voastră şi prin

încredere voastră vie; dar dacă aţi începe să vă îndoiţi în pericol, atunci nu v-ar prii protecţia Mea tocmai într-un mod chiar prea deosebit!”
09] Spun toţi: “O, Doamne, cine va fi aici şovăitor în credinţa şi încrederea în Tine?! Dar noi luăm, totuşi, ca acoperire, mai ales dragostea Ta şi voia Ta atotputernică; pentru că, dacă Tu, o, Doamne, Te-ai opri în privinţa voinţei Tale, atunci am sta noi chiar foarte rău, cu toată credinţa şi încrederea noastră! Dar Tu eşti doară peste măsură de bun şi drept şi nu vei lăsă ca încrederea noastră să se nimicească!”
10] Spun Eu:"Oh, în nici un caz, - voi să învăţaţi să cunoaşteţi şi să simţiţi puterea şi slava lui Dumnezeu tocmai în această seară! În plus, însă, trebuie să vină această furtună din pricina oraşului încă în flăcări, altfel ar mai arde el încă câteva zile în continuare. Va fi aceasta într-adevăr o furtună care va dura trei ore, cum voi n-aţi trăit încă nici una asemănătoare şi va pricinui totuşi mai mult folos decât o oarecare pagubă.
11] Să mergem însă acum totuşi afară, la mare; pentru că acolo va fi prezenţa noastră foarte necesară! Veţi şi putea lua acolo în evidenţă cel mai uşor elementele dezlănţuite şi măreţia lui Dumnezeu vă va fi acolo mai evidentă decât sub un acoperiş!”
12] După aceste cuvinte, au ieşit atunci toţi afară ca dintr-un fluviu la marea cu totul liniştită. Dar se şi vedeau deja acolo norii negrii venind către noi şi se şi vedeau peste munţii estici şi sudici îngrămădindu-se masiv norii şi tuturor li se face acum limpede, că aceasta va fi o furtună foarte straşnică; peste mare însă se arată de îndată o sumedenie de păsări de furtună .
13] Ouran începe de aceea să-şi facă probleme pentru corturile sale frumoase şi scumpe, vine la Mine şi Mă roagă, ca să doresc să iau în protecţie şi această comoară de călătoria a lui; pentru că la perspectiva unei asemenea furtuni uriaşe ar fi păgubite corturile într-adevăr foarte mult!
14] Spun Eu:"Nu v-am spus Eu deci, cum se va revela cel mai limpede măreţia lui Dumnezeu tocmai aici? Cum poţi tu dincolo de aceasta să mai fii încă îngrijorat de corturile tale sărăcăcioase în aşa fel de parcă ar depinde de acestea o oarecare mântuire a lumii?! Vezi, corturile sunt mari şi foarte spaţioase; atunci când furtuna se va afla peste noi, cu toată vehemenţa sa, atunci rânduieşte ca toţi oaspeţii feminini să intre înăuntru şi pe acei masculini, pe care i-ar putea cuprinde cumva totuşi o frică prea mare! Pentru că furtuna nu va fi absolut deloc un fleac; dar corturilor tale frumoase nu li se vor întâmpla nimic, afară că ele se vor uda puţin.”
15] Spune Ouran: “Eu îţi mulţumesc pentru această făgăduială, care s-a împlinit acum deja aşa de bine ca pe deplin. Corturile mele, care nu lasă să se strecoare, cu siguranţă, nici o picătură de apă, chiar la cea mai puternică rupere de nori, le stau acum tuturor la dispoziţie, care vor să se folosească de ele. Eu însumi, însă, voi şi rămâne la Tine, o, Doamne, în aer liber.”
16] Spun Eu:"Nu te temi, aşadar, de grindină?”
17] Spune Ouran: “Eu m-am dat deja cu toţi ceilalţi mai devreme cu părerea şi spun acum încă o dată, cu zicala înţeleaptă a romanilor: Si fractus illabatur orbis, impavidum Aerient ruinae! (Dacă s-ar şi dărâma crăpând întreaga lume, îi vor purta totuşi dărâmăturile pe cei neînfricoşaţi)”
18] Spun Eu:"Foarte bine acum; dar acum încep deja norii de furtună opuşi să-şi dea mâinile umede şi va începe de aceea acuşi treaba! Şi pe mare încep să se arate ici şi colo valuri a mareei înalte şi este de aceea timpul pentru cei înfricoşaţi de a merge la loc uscat!”
19] Peşti sar din apă, pentru a prinde muştele care zboară jos; tot aşa fac haz o grămadă mereu crescătoare de cormorani şi rândunici-de-apă peste suprafaţa apei şi ajută peştii de a împuţina numărul muştelor. Apa se face foarte neliniştită în anumite locuri şi sus în aer zburdă norii mereu mai dens şi mai colorat de-a valma. În vest bubuie tunetul fără încetare şi orcanele în largul mării încep lupta lor îngrozitor de furtunoasă şi vijelioasă.

Ev. 187 capitol

01] Atunci când gălăgia de dinainte a furtunii, care se apropie repede, se face tot mai tare şi răsunătoare şi când începe să se răspândească o întunecare aproape deplină peste mare şi peste întreaga regiune, atunci şi încep cei mai mult înfricoşaţi să se ducă în corturi (le lui Ouran) şi nu mai au nici o plăcere de a rămâne la Mine, în aer liber. Şi ucenicii încep să lase tot felul de îngrijorări să se audă tare printre ei; dintre cei cincizeci de farisei nu rămâne nici unul în aer liber, atunci când văd căzând pe jos în faţa lor câteva bucăţi de grindină grele de o jumătate de kilogram.
02] Ebahl o îndeamnă pe Jarah, ca să se ducă şi ea cu el într-un cort de-al lui Ouran; dar aceasta nu este de clintit din loc şi spune: “Cine se poate deci înfricoşa într-adevăr aşa de tare în apropierea şi prezenţa deplină a Domnului?! Să poată înfăptui o asemenea furtună într-adevăr mai mult decât dragostea Domnului, atotputernicia şi veşnic cea mai mare putere a Lui?”
03] Spune Ebahl: “Aceasta să fie departe de mine; dar la căderea de bucăţi de grindină grele de o jumătate de kilogram, mă cuprinde deci totuşi o teamă mică, cu totul fără voia mea, mai ales atunci când norii se vor turna pe jos în mase cu totul dense. Aşa o boabă de gheaţă, cum a căzut tocmai acum una în faţa mea, ar putea să ne zdrobească foarte uşor capul!
04] Eu cred că pe mine şi pe fiica mea nu ne va atinge sau nu ne va pricinui o leziune nici măcar una, chiar şi la căderea cea mai densă; dar, neţinând cont de aceasta, îl cuprinde pe un om, cum sunt eu unul, fără voie teama veche din obişnuinţă. Dar, acum, totuşi, nu mă voi teme; pentru că în faţa Jarahei a mea n-am eu voie doară totuşi să mă fac de batjocoră!”
05] Acum începe să cadă grindina deja ceva mai dens. Boabe de grindină de două ori mai mari decât pumnul cad cu mare intensitate pe solul pământesc, marea începe să pună în mişcare valuri

înalte ca o casă, un fulger îi urmează celuilalt şi începe, cu grindina deasă, să cadă şi ploaia în şuvoaie.
06] Aici se fac fugari şi Risa şi Hebram cu cei treizeci de tineri şi se salvează sub mese; dar Suetal, Ribar şi Bael, primii dintre cei doisprezece foşti nelegiuiţi, rămân şi ucenicii Mei, cu excepţia lui Iuda Iscarioteanul, rămân de asemenea. Soldaţii romani caută protecţie în casă şi în colibele pescăreşti ale lui Marcu şi sub stâncile de piatră.
07] Cei pe Mine înconjurându-Mă cel mai din aproape sunt însă Cireniu, Corneliu, Faustus, Iuliu, Philopod, Kisjonah, Ebahl cu Jarah, Rafael, Josoe, atunci cei unsprezece ucenici, bătrânul Marcu cu cei doi fii ai săi şi şi Matael şi Ouran, Rob, Boz, Micha şi Zahr.
08] Dar Helena, acum soţia lui Matael, a fugit de asemenea în corturi cu soţia şi fiicele lui Herme; Herme însă a rămas şi el la Mine.
09] Aşa cum ne şi aflam noi însă cu totul liber la ţărmul mării, astfel nu a fost nimeni atins de vreun bob de grindină sau torent de ploaie căzând cât se poate de dens; de asemenea, a rămas locul, unde stăteam noi, pe deplin uscat. Fulgere loveau în pământ în faţa şi în spatele nostru şi nu supărau nimic decât cel mai adesea numai urechile noastre prin trosnetul lor puternic. Acum însă a început şi un orcan să prelucreze marea cu toată vehemenţa şi de îndată treceau valuri ca munţi mici şi ofereau o privelişte foarte îngrozitoare pentru ochi omeneşti.
10] Atunci a spus Marcu: "Doamne! Acum am devenit eu totuşi deja un om bătrân şi am văzut şi am avut parte de furtuni în Calabria şi în Sicilia; dar o asemenea furtună adevărat noaică încă n-am mai trăit! Doamne, această grindină pustieşte regiunea pentru mai mulţi ani! Şi şuvoaiele îngrozitoare de apă cară tot solul pământesc bun în mare! Aceasta va da o frumoasă iconomie pentru oamenii săraci! Şi această poveste nu numai că nu încetează, ci suflă tot mai furtunos şi mai dens! Aceia de acolo de sub mese se vor îneca, dacă nu se scoală în picioare! Mesele le folosesc oricum puţin mai mult, deoarece sunt ele deja multiplu distruse! – Doamne, cât de mult va mai dura încă furtuna?"
11] Spun Eu:"Ea nici măcar n-a început cu totul straşnic şi tu vrei s-o ai deja terminată?! Atunci când ea va lua brusc o altă întorsătură, atunci de-abia vei vedea aici vehemenţa ei! De altfel, să nici nu te intereseze această furtună absolut deloc! Dacă n-ar fi ea necesară, atunci ar trebui ea să se dea înapoi la un semn de-al Meu, dar ea este acum aşa de necesară pentru menţinerea pământului, precum ţie îţi sunt necesari ochii pentru a putea vedea. De aceea, s-o lăsăm acum să se dezlănţuie pe deplin!
12] Pe de-altă parte, însă, trebuie doară anumiţii prieteni ai nimbului să simtă totuşi şi ceva de un nimb aşa adevărat, care li s-a scăzut în privinţa Mea! Vezi acolo, cum ei pândesc într-ascuns înspre afară din deschizăturile cortului şi nu înţeleg, cum suntem noi în stare să suportăm furtuna în aer liber, aşa cu totul bine dispuşi! Dar să vină afară n-au ei totuşi curajul; o, cât de mică, minusculă mai este încă credinţa lor!"
13] Spune Marcu: "Totul este deja bine; dar din ce vor trăi săracii oameni? Pentru că Tu vezi totuşi, grindina care nu mai vrea să se sfârşească distruge absolut totul şi apele duc tot solul pământesc în mare! Şi mii de oameni şi animale de casă sunt acum ucise şi cei care scapă cu viaţă, vor cădea după aceea pradă morţii celei mai evidente prin înfometare! Cu aceasta s-a lovit, prea tare şi greu ca pedeapsă, cu cea mai groasă nuia de pedepsire din lume!"

Ev. 188 capitol

01] Spun Eu:"Ştii tu, dragul Meu Marcu, fiecare vorbeşte cum înţelege el treaba şi tu vorbeşti acum tot aşa cum înţelegi tu treaba! Eu ţi-o spun: Domnul mătură rar; dar când mătură El, atunci mătură El curat!
02] Cunoşti tu această împrejurime largă? Da, tu o cunoşti şi ştii, că ea, ca una dintre cele mai fertile, este doar în posesia trufaşilor greci bogaţi; evreii săraci însă trebuie să muncească în schimbul unei plăţi cu adevărat de bătaie de joc în sudoarea feţei lor pentru mâinile greceşti bogate şi trebuie să aducă toate roadele în jitniţele grecilor. Aceştia fac atunci în toate părţile lumii un comerţ cu acestea, care aduce foarte mult aur şi argint şi evreii noştri trebuie atunci să meargă să cerşească iarna şi să prindă peşti, dacă vor să trăiască!
03] Vezi, acest lucru pot face evreii întotdeauna şi marea va rămâne mereu în continuare bogată în peşte!
04] A primit deci vreodată un evreu de la un asemenea grec chiar numai o bucată de pâine, atunci când îi era foame? O, nu, el trebuia de aceea să treacă marea şi să-şi cerşească pâinea dincolo la tovarăşii săi de credinţă! Aici se află Kisjonah al Meu şi aici Ebahl al Meu! Întreabă-i şi ei îţi vor spune, câte mii de evrei săraci din aceste împrejurimi şi-au luat pâinea de iarnă doar numai de la ei!
05] Eu am privit mult timp peste măsură de răbdător la această nemernicie foarte nelegiuită; dar acum s-a umplut măsura şi Eu vreau să-i pedepsesc acum pe aceşti câini exploatori nemiloşi şi lipsiţi de orice fidelitate, ca să le sune apa în cap pentru totdeauna!
06] Vezi la grădina ta şi la ogoarele tale mici: Acolo nu pricinuieşte nici apa, nici grindina o oarecare pagubă; dar priveşte după aceea la cealaltă împrejurime şi tu vei găsi acolo o asemenea pustiire, cum nu ţi-a ieşit uşor pe undeva una asemănătoare în cale!
07] Cu această grindină vor fi alungaţi câinii greci exploatori din această ţară. Pentru că de pe pietrele goale nu vor mai cultiva ei nici un grâu, nici un orz, nici o secară, nici un porumb, nici o linte şi nici o fasole; de aceea vor părăsi ei acest pământ pustiit şi vor merge în Europa.

08] Din tocmai acest motiv am permis Eu în principal, ca aproape întregul oraş să fie transformat într-o grămadă de cenuşă şi moloz; pentru că acolo unde omul nu mai are nici o locuinţă şi nici un pământ de cultivat, de acolo părăseşte el acuşi locul gol şi pustiu şi se mută mai departe.
09] Pentru evreii săraci însă va mai rămâne totuşi îndeajuns pământ de cultivat în jurul mării şi oraşul va fi deja iarăşi construit pentru adevăraţii evrei, - dar într-un fel mai bun şi mai curat, decât cum a fost acesta cazul până acum! Acesta este, ce-i drept, un oraş încă foarte tânăr şi el de-abia numără şaptezeci de ani tocmai ca oraş, deoarece se aflase mai înainte numai o un loc cu totul neînsemnat în locul lui; dar de acum încolo nu va mai fi el numit un oraş, ci el să fie şi să rămână numai un sat de pescari. Podoaba evreilor trebuie să dispară; dar măreţia cerului să fie în schimb aici evidentă, cum se întâmplă şi se desfăşoară tocmai acum un asemenea fapt. – Eşti tu, bătrânule Marcu, acum de acord cu iconomia Mea?”
10] Spune Marcu: “Da, dacă aşa, oh, atunci lasă Tu, o, Doamne, să fie lovit acest loc încă de zece ori mai rău! Acesta este însă şi adevărul cel mai curat! Nu se mai putea vorbi însă şi în serios nici un cuvânt cu aceşti greci bogaţi şi de o dragoste către aproapele nu mai era deja de foarte mult timp nici o pomeneală. Ce vroiai să ai de la ei, trebuia plătit foarte înbelşugat, cu aur şi cu argint; dar dacă cumpărau ei ceva de la unul ca noi, atunci trebuia să luăm în schimb de la ei mereu alte bunuri de schimb. Oh, de aceea este asta acum foarte bine şi eu am o mare bucurie la această furtună vehementă! Oh, acum poate ea deja să se facă încă de cel puţin zece ori mai vehementă!”
11] Spun Eu:"Lasă tu numai toate acestea, măsura pe deplin potrivită va fi într-adevăr atinsă!”
12] Spune Cireniu: “Tu spui, prin urmare, că această împrejurime va rămâne cu totul pustie?”
13] Spun Eu:"Aceasta tocmai nu; dar grecii bogaţi trebuie să plece din această regiune; Eu îţi spun că această furtună va alunga departe din această regiune cel puţin o mie dintre familiile cele mai bogate; pentru că Eu am pregătit-o deja de mult! Ei vor rămâne însă de aceea totuşi încă supuşii Romei.”
14] Spune Cireniu: “Nu este deci bine pentru o regiune sau pentru o ţară întreagă de a avea locuitori aşa de tare bogaţi?”
15] Spun Eu:"O, da, dacă sunt ei aşa ca prietenii Mei Kisjonah şi Ebahl; pentru că atunci sunt ei adevăraţi părinţi ai ţării pentru toţi locuitorii săraci ai ţării şi orice ţară poate să se considere fericită de a poseda destul de mulţi asemenea părinţi ai ţării.
16] Dar aceşti greci bogaţi sunt chiar adevăraţi sugători de sânge ai ţării şi sunt de părere că evreii săraci ar trebui să fie deja foarte bucuroşi, că au voie să ia masa cu porcii grecilor, ca răsplată pentru muncile lor grele! Aceştia nu mai sunt la Mine oameni, ci diavoli puri plin de duritate şi cu aceştia n-am nici o milă şi nici o îndurare în privinţa cărnii lor mizere, trufaşe! Ei să pună acum după furtună, care îşi va potoli furia într-o oră, numai aurul şi argintul lor mult pe pietrele goale şi să semene grâul peste şi noi vom vedea, dacă va ieşi din acestea numai un pai de grâu!
17] Şi vezi, aşa am făcut să se piardă acum, aici, cu o lovitură, o grămadă de muşte rele; preoţii mincinoşi au fost nevoiţi să fugă şi acum vor face şi grecii cămătari acelaşi lucru! Palatele lor se află în dărămătură şi ogoarele lor mari, grădinile şi pajiştile sunt pe deplin luate cu apa. Atunci când vor vedea ei pământurile lor după furtună şi se vor convinge, că oricare prelucrare din viitor ar fi o osteneală curat zadarnică, atunci vor începe să-şi strângă lucrurile şi se vor duce mai ales în Europa; atunci însă am Eu într-adevăr destule mijloace de a face această regiune în cel mai scurt timp iarăşi aşa de înfloritoare pe cât este posibil.”
18] Acum însă dă şi furtuna înapoi, şi deşi căderea grindinii a încetat, astfel cade însă acum ploaia într-o asemenea densitate din nori, că apa se va strânge imediat la jumătatea înălţimii omului pe solul neted şi se scurge atunci cu o gălăgie foarte îngrozitoare, aşa încât chiar şi marea începe să simtă afluenţa imensă, ceea ce totuşi nu este desigur un lucru puţin. Case, colibe, pomi şi o mie de feluri de alte lucruri se revarsă spre mare. Şi o grămadă de animale, ca găini, păsări de tot felul pe care le-a ucis grindina, porci într-un număr foarte mare, măgari, vaci, boi, oi, capre şi iepuri, căprioare şi cerbi primeşte marea spre hrană şi grămada de peşti peste măsură de mare, pe care o adăposteşte această mare închisă, se va desfăta foarte de acestea, se va face foarte fertilă şi se va înmulţi foarte; şi aceasta va fi o compensaţie bună pentru evreii săraci, care oricum nu puteau să piardă nimic aici, pentru că aveau puţin sau nimic în posesie. Cei puţini înstăriţi însă au devenit în cugetul lor deja destul de grecesc duri şi lipsiţi de sentimente şi nu le va fi pagubă pentru sufletul lor deloc de a se concentra acum şi cu ceilalţi pe pescuit şi cerşit.
19] Atunci când începuse să ploaie chiar aşa de tare, s-au ridicat toţi, care căutaseră mai devreme protecţie sub mese, au venit cu totul uzi la Mine şi nu puteau să se mire îndeajuns, când ne-au văzut pe Mine şi pe toţi, care au rămas la Mine în aer liber, cu totul uscaţi ca praful, precum au găsit aşa uscate şi locurile puţin mai proeminente, că nu atârna acolo un strop de apă nici măcar pe un fir de iarbă.
20] Hebram M-a întrebat, după ce se strecurase în faţă până la Mine: “Doamne, cum este posibil aceasta, că la vărsarea aceasta nemaiauzită a rămas acest loc – şi voi toţi uscaţi, în timp ce noi fuseserăm totuşi atât de tare udaţi de parcă am fi căzut în mare şi ne este acum frig ca în iarnă; dar aici, în acest loc, este tot aşa de agreabil de cald, ca şi cum a fost astăzi dimineaţă?! Doamne, cum se întâmplă aceasta?”
21] Spun Eu:"Acest lucru se întâmplă tocmai aşa, cum se întâmplă de fapt! Eu nu pot să-ţi dau, cu adevărat, nici un răspuns la întrebarea ta! Pentru că tu ar trebui acum totuşi deja la cele multe, ce ai văzut şi ai auzit, să ştii şi să simţi chiar viu, ce şi cine este aici! Şi dacă ai înţeles aceasta în sufletul tău, cum ai putea să-Mi pui atunci o asemenea întrebare?!

22] Dimineaţa s-a desfăşurat la voi destul de bine; dar seara pare să se şi facă la voi o seară a sufletului! O, tu omenire îngrozitor de oarbă! Tu eşti, ce-i drept, iluminată uşor pentru clipe; dar lumina, pentru că nu este ea produsă pe propriul pământ şi teren, nu rămâne şi în puţine clipe păşeşte iarăşi noaptea în locul dimineţii sufleteşti!"
23] Spune Hebram: "Doamne, ce este deci aceasta, ce vroiai să ne spui prin aceasta mie şi celor douăzeci şi nouă de fraţi ai mei?"
24] Spun Eu:"Nimic decât că tu şi şi fraţii tăi sunteţi o grămadă de peşti orbi într-o apă tulbure! Spuneţi-Mi ce v-a îndemnat să mergeţi sub mese şi bănci la prezenţa Mea cea mai deplină!"
25] Răspund cei udaţi: "Doamne, o frică şi teamă cu totul naturală, rămasă nouă încă din copilăria noastră de asemenea furtuni imense!
26] În frica noastră oarbă nu ne-am gândit la faptul, unde şi la cine eram noi; acum admitem într-adevăr nebunia noastră şi admitem de asemenea, cât de orbi am fost noi toţi şi cât de foarte tare am greşit în faţa prezenţei Tale celei mai sfinte. Noi nu putem acum face nimic alteva, decât să Te rugăm pe Tine, o, Doamne, ca să ne ierţi cu căinţa cea mai adevărată şi vie a inimii noastre! Doamne, iartă-ne marea noastră nebunie!"
27] Spun Eu:"Eu v-am iertat totul deja de mult şi din pricina nebuniei nu am deschis încă pentru nimeni vreun proces de învinuire; pentru că fiecare nebun are să-şi treaca pe seama lui, dacă ajunge la o oarecare lezare. Dar altă dată, atunci când nu Mă veţi avea ca acum la voi, pomeniţi numele Meu în credinţa adevărată, vie şi acesta vă va proteja mai bine, decât o oarecare scândură slabă şi care se rupe repede!"
28] Cu această dojană, se mulţumesc cei treizeci şi roagă, ca să aibă voie să rămână pe locul uscat.
29] Spun Eu:"Aşadar, acest lucru se înţelege doară totuşi într-adevăr de la sine! Rămâneţi! Şi uscaţi-vă; pentru că ploaia va mai dura încă o jumătate de oră bună!"
30] La aceasta se fac cei treizeci foarte bucuroşi şi rămân şi se usucă şi au o bucurie mare, că se usucă în scurt timp cu totul foarte temeinic, sub ploaia cea mai intensă de rupere de nori.

Ev. 189 capitol

01] Dar Eu chem îngerul şi îi spun, cu voce tare, din pricina oaspeţilor şi a ucenicilor: "Pe mare, îndură o corabie acoperită, destul de mare, cu douăzeci de oameni de ambele gene, fărăr cei opt corăbieri, mare strâmtorare. Corabia era acostată la începutul furtunii pe ţărmul de dincolo, nu departe de Ghenizaret; Atunci când însă furtuna s-a încovoiat mai vehement ca înainte, a smuls ea de pe ţărm corabia pregătită de plecare şi a mânat-o în largul mării cu cea mai mare vehemenţă. Corăbierii şi călătorii au muncit cu cea mai mare osteneală şi au epuizat aproape toate puterile lor, pentru a se salva de scufundare. Acum sunt ei în pericolul de a fi înghiţiţi de mare; de aceea, scoală-te şi salvează-i; - dar nu într-un mod pentru ei de neînţeles, ci detaşează-ţi o barcă şi navighează ca un cârmaci priceput spre ajutorul corabiei tare strâmtorate şi adu-o aici, pentru că corabia vroia oricum să navigheze încoace, către Cezarea lui Filip!"
02] După aceste cuvinte ale Mele, părăseşte îngerul de îndată societatea noastră, detaşează o barcă - care era într-adevăr plină cu apă; dar Rafael a aruncat fiecare picătură de apă peste bord – şi a navigat apoi ca o săgeată înspre uraganul foarte vehement şi a şi ajuns în câteva clipe la corabia strâmtorată.
03] Atunci când cei tare strâmtoraţi zăresc cârmaciul, cad ei în genunchi, îi mulţumesc lui Dumnezeu şi spun: "Oh, acesta nu-i un cârmaci obişnuit! Acesta este un adevărat înger, pe care l-a trimis Dumnezeu spre salvarea noastră în urma implorărilor noastre! Acesta ne va salva, într-adevăr, pe toţi!"
04] Rafel îi întreabă însă numai pro forma (ca aparenţă): "Încotro vreţi voi să mergeţi la această furtună?"
05] Spun cei strâmtoraţi: "Către Cezarea lui Filip vrem noi să mergem, dar abia după furtună; dar furtuna prea vehementă a smuls corabia de pe ţărm şi ne-a mânat cu toată puterea încoace. Noi nu ştim unde ne aflăm, pentru că ploaia prea deasă nu ne permite să vedem în nici o parte un ţărm nouă cunoscut. Mai avem noi încă mult până acolo, unde vrem noi să ajungem?"
06] Spune Rafael: "Cu acest vânt nu; dar, deoarece ploaia şi furtuna vor mai dura aspru încă desigur o mică jumătate de oră şi voi aţi intra abia atunci în bătaia înaltă a valurilor, unde aţi fi pierduţi fără scăpare, de aceea am venit ca un cel mai experimentat şi curajos cârmaci, pentru a vă aduce pe voi şi corabia voastră în cea mai deplină siguranţă. – Aveţi voi multă apă în corabie?"
07] Spun corăbierii: "Aşa destul de multă!"
08] Dar după câteva clipe a dispărut apa infiltrată din corabia lor până la ultima picătură şi corăbierii îi spun cârmaciului prietenos: "Dar aceasta este totuşi straniu în cea mai înaltă măsură! Vezi, cârmaciule tânăr ales, noi ne-am înşelat mai devreme; nu a pătruns nici o picătură de apă în corabia noastră bine acoperită! Noi am crezut, într-un mod straniu, că am descoperit, într-adevăr, mai devreme, ceva apă în corabia noastră; dar aceasta poate să fi fost doar o iluzie, în consecinţa fricii noastre întemeiate, pentru că, acum, nu descoperim noi niciunde, nici chiar numai o picătură de apă, ceea ce este într-adevăr totuşi puţin straniu. Da, da, totul este mereu o minune, ce Domnul rânduieşte; dar acest fapt este, deci, totuşi, puţin cam ciudat, că, acum, la această ploaie

de eternitate nu se găseşte nici o picătură de apă în corabia noastră acoperită şi barca ta deschisă este de-abia puţin umedă!”
09] Le spun apoi călătorii celor câţiva corăbieri: “Nu vorbiţi multe pe degeaba! Toate acestea sunt doară o milostivire evidentă a lui Dumnezeu, pentru care avem să-I aducem o cea mai dintâi şi foarte gustoasă jertfă de mulţumire şi tânărul cârmaci curajos este un cârmaci din ceruri! Pentru că priviţi numai, cum ploaia cade jos în cele mai groase torente şi împrejurul nostru se ridică valurile înalte ca munţii; corabia noastră însă, precum barca lui, plutesc aşa de liniştite încolo, de parcă marea ar fi liniştită ca o oglindă şi nici în corabia noastră, nici în barca lui nu cade o picătură de ploaie! Şi fulgerele vâjâie şi se prăbuşesc în jurul nostru, ca nişte muşte vioaie de zi şi pe noi nu ne atinge nici unul dintre aducătorii de moarte luminoşi şi gălăgioşi! Vedeţi, aceasta este o milostivire, da, o milostivire de sus, foarte nemeritată de noi toţi!”
10] Le spun corăbierii călătorilor: “Da, da – aici aveţi voi toţi, într-adevăr, dreptate; aceasta este o minune, aceasta este o adevărată milostivire de sus! Noi suntem salvaţi! Vedeţi acolo, deja zărim noi un ţărm destul de apropiat! O grămadă de oameni stau la ţărm, în ciuda ploii imense şi priviţi, mulţi, da, toţi ne fac deja semn cu mâna, ca un salut foarte prietenesc de bun-sosit! O, Dumnezeule, o, Doamne! Cât de mare şi măreţ eşti Tu şi în furtună faţă de aceia, care Te-au cinstit şi Te-au slăvit încă totdeauna fideli şi Ţi-au adus mereu, cu bucurie, jertfa rânduită! Veşnică slavă doar numelui Tău cel mai Sfânt!”
11] După aceste cuvinte, mână ei încet înspre ţărm şi Eu îi poruncesc acum furtunii, în secret, ca să se oprească şi să înceteze pe deplin.
12] Şi totul îşi are rapid un sfârşit şi totul se face aşa de liniştit, de parcă n-ar fi fost aici nici o furtună. Corabia vine uşor la ţărm şi călătorii sunt puşi pe ţărm.
13] Atunci când călătorii ajung la ţărm, nu pot să se mire ei îndeajuns de toate, ce îi întâmpină aici.
14] Furtuna şi ploaia de rupere de nori au încetat pe deplin, suprafaţa mării este în cea mai frumoasă linişte şi cerul este liber de nori; numai norişori ciruşi foarte uşori împodobesc, pe ici pe colo, în lumina roză, planul de fond albastru al cerului. Pentru că soarele trecuse repede deja în spatele munţilor şi lăsase pământului în urmă, unde eram noi, numai o înserare destul de minunată, ca luare de rămas bun.
15] Ţărmurile, unde s-au coborât călătorii, sunt cu totul uscate ca praful, toţi oaspeţii, aflându-se aici, la Mine, arată foarte vioi şi bucuroşi şi bătrânul nostru Marcu îi primeşte foarte prietenos, îi şi întreabă de îndată, dacă nu vor să mănânce şi să bea nici o băutură răcoritoare şi o mâncare de întărire, deoarece această călătorie, pe furtună, i-a obosit desigur foarte mult.
16] Pe scurt, toate acestea acţionează atât de favorabil asupra călătorilor, că ei, din pricina a atâta mirare, nu văd şi nu aud realmente absolut nimic, din ceea ce este şi se întâmplă în jurul lor.

Ev. 190 capitol

01] După un timp de mirare măreaţă, spune unul dintre călători: “Unde este cârmaciul nostru, că să-l putem întreba, totuşi, în privinţa marii noastre îndatorări faţă de el? Nu este, totuşi, veşnic nici o glumă de a se expune la un asemenea pericol mare, pentru a salva o corabie plină de călători!”
02] Corăbierii vin însă la călători şi îi întreabă, dacă să aştepte ei aici o noapte şi o zi, din pricina călătoriei înapoi, sau dacă să mâne ei acum acasă, pe marea liniştită, la ţărmul de dincolo, care era depărtat de acesta în jur de 4-5 ore în linie dreaptă.
03] Călătorii, însă, le răspund corăbierilor, ca să-i aştepte, până ce vor fi terminat treburile în Cezarea lui Filip.
04] Aceasta aude Marcu şi le spune călătorilor: “Dragi prieteni! De calea în oraş vă puteţi scuti, cu drept cuvânt; pentru că întregul oraş nu mai constă din nimic mai mult şi în plus, decât din câteva colibe de evrei săraci şi din o grămadă de ruine arse, pustiite! În decursul nopţii trecute şi a acestei zile, s-a făcut el într-un mod foarte meritat o pradă tristă a flăcărilor şi nimănui nu i-a fost posibil, să se facă stăpân pe flăcări!
05] Dacă aveţi voi de rezolvat ceva, atunci trebuie să faceţi acum un asemenea lucru, deoarece autorităţile cele mai înalte, lumeşti, precum şi cele mai înalte duhovniceşti, se află acum, aici, la mine!”
06] La această înştiinţare, fac călătorii o faţă cu totul uimitor de amărâtă şi spun: “Prietene, dacă aşa, atunci va fi pentru noi şi aici cu totul îngrozitor de puţin de aplanat, în ciuda tuturor domniilor cele mai înalte peste lume şi Duh, prezente aici! Pentru că noi ne aflăm în relaţii însemnate de negoţ, cu neguţătorii greci ai acestui oraş şi ei au luat multe de la noi, ne sunt, datori încă întreaga ultima livrare! Cum vom ajunge, atunci, la banii noştri ?
07] Noi suntem artişti buni în prelucrarea mătăsii şi a părului de cămilă, am livrat şi produse foarte fine de lână de oaie în toate culorile şi stofe împodobite cu flori pentru tot felul de haine de templu şi ultima livrare s-a ridicat la preţul de zece mii de livre de argint; pentru că noi suntem, ce-i drept, evrei, îndatoraţi Ierusalimului, trăim însă în Persia, avem acolo manufacturile noastre mari şi am fost mereu buni şi cinstiţi.
08] Noi am ţinut legea lui Moise în ţara noastră mai sever şi mai exact decât toţi evreii din Ierusalim şi am adus mereu jertfe bogate în templu; noi întreţinem o sinagogă la noi, care în toate, ce au de-a face cu mărimea şi podoaba, nu sunt cu mult mai prejos, decât templul din Ierusalim!

09] Noi suntem oameni buni şi foarte binefăcători, faţă de toţi săracii, care sunt de credinţa mozaică şi am ţinut, precum este cunoscut, cea mai bună disciplină şi ordine! De ce ne-a lovit, deci, Iehova chiar aşa de tare ?!
10] Vezi, noi am vrut doară, cu drag, să punem în templu jumătate din cele zece mii de livre, dacă am putea ajunge la banii noştri legitimi; da, noi vroiam să le dăm şi celelalte cinci mii de livre, încă pe deasupra, tovarăşilor de credinţă, cumva, foarte săraci ai acestei regiuni, dacă am putea obţine toţi banii de la păgâni, doar din pricina negoţului şi al calcului!"
11] Spune Marcu: "Da, dragii mei oaspeţi şi prieteni, aici se va face acest lucru cu greu, în ciuda făgăduinţei voastre foarte respectabile! Vorbiţi, însă, cu guvernatorul superior Cireniu, care se află acum, aici, cu încă trei mari deţinători romani ai puterii! Acela poate să facă, probabil ceva."
12] Spun călătorii: "Unde este el, ca să mergem acolo şi să-i prezentăm foarte supuşi nevoia noastră? Poate se întâmplă şi în acest caz ceva miraculos?! Pentru că salvarea noastră, prin cârmaciul tânăr, a fost evident o minune şi aceasta nu una mică! Dar cârmaciul nostru s-a pierdut acum pe undeva şi nu apare la vedere, ca noi să fi putut fi în stare, să-i oferim răsplata cuvenită, pentru salvare!"
13] Spune Marcu: "Acolo, pe o colină mică, la mare, unde se află guvernatorul superior şi ceilalţi oameni însemnaţi, se afă şi cârmaciul în mijlocul lor. Într-acolo puteţi voi să mergeţi, cu totul nejenaţi şi să vă sfătuiţi unii cu ceilalţi în toate privinţele.
14] Dar mai este acolo şi un anumit Cineva, Care este îmbrăcat într-o haină albastră, ca cerul şi poartă sub aceeaşi o cămaşă roşu roză dintr-o singură cusătură şi peste a cărui umeri ondulează plete blonde, foarte bogate; dacă puteţi să-L atrageţi pe Acesta de partea voastră, atunci puteţi vorbi, într-adevăr, de cea mai mare fericire! Pentru că Acela poate chiar totul şi Lui nu-I este, oarecum, nici un lucru imposibil! Dar în chestiunea voastră, va fi puţin cam greu de vorbit cu El!"
15] Întreabă călătorii: "Ce şi cine este el, deci? Este el, cumva, chiar ceva împărătesc din Roma, sau, cumva, de pe undeva un rege al unei împărăţii mari?"
16] Spune Marcu: "Nici una, nici cealaltă; dar, duceţi-vă numai acolo şi voi veţi afla, probabil, cine se află sub haina albastră!"

Ev. 191 capitol

01] Cu aceasta, părăseşte Marcu al nostru călătorii şi se duce în casă, pentru a lua măsuri şi îngrijiri, pentru cină. Călătorii, însă, se sfătuiesc, acum, între ei, dacă să meargă ei toţi pe acea colină, sau să delegheze ei numai doi din mijlocul lor. Ei cad, însă, acuşi de acord asupra faptului, ca să delegheze acolo numai doi dintre cei mai înţelepţi din mijlocul lor. Încheierea se întâmplă şi cei doi se duc de îndată pe colină.
02] Atunci când ajung ei la noi, fac o aplecăciune foarte adâncă în faţa noastră şi primul interes al lor este cârmaciul aici regăsit, pe care îl întreabă de îndată foarte prietenesc, în privinţa îndatoririi lor.
03] Cârmaciul, însă, afirmă solemn şi spune: "Eu sunt numai un slujitor al Domnului meu, de la Care am tot ce am nevoie; de aceea, nici nu iau, deci, de la absolut nimeni vreo răsplată, pentru că ea I se cuvine doar Domnului meu!"
04] Îl întreabă cei delegaţi pe cârmaci: "Unde şi cine este, deci, prin urmare, domnul tău fericit?"
05] Rafael arată cu mâna lui dreaptă către Mine şi spune: "Acela de acolo este El, la Acela mergeţi şi întrebaţi şi El vă va spune, cu ce Îi sunteţi datori!"
06] Cei doi se apleacă în faţa îngerului şi vin după aceea de îndată la Mine. Ajunşi la Mine, cad ei cu faţa la pământ, după obiceiul persan şi spun, fiind cu faţa la pământ: "Domnule, al cărui chip strălucitor noi nu îndrăznim să-l privim! Tu ne-ai trimis în cea mai mare strâmtorare cârmaciul tău foarte priceput şi curajos, fără care am fi fost evident pierduţi! Noi, însă, nu suntem oameni săraci, care n-ar avea aici mijloace de a răsplăti o asemenea slujire, după cum se cuvine. Noi suntem oameni foarte bogaţi şi nu cerem de la nimeni o slujire pe degeaba, cu atât mai puţin aceasta niciodată plătibilă. Cu cât îţi suntem datori pentru această salvare a noastră din cea mai mare primejdie pentru viaţa noastră?"
07] Spun Eu:"Ma întâi, ca voi să vă ridicaţi, ca fiind oameni şi cum se cuvine după obiceiul nostru, să staţi drept în picioare, în faţa noastră; pentru că noi nu suntem oameni însemnaţi, trufaşi şi peste măsură de mândri ai imperiului Persan de robi. De-abia atunci vrem noi să vorbim împreună câteva vorbişoare despre plata de salvare!"
08] După aceste cuvinte ale Mele, se ridică cei doi şi Mă roagă foarte prietenesc mulţumitori, să le stabilesc răsplata pentru salvare.
09] Eu spun, însă: "Eu ştiu de unde veniţi voi şi de ce aţi venit încoace. Eu ştiu că voi sunteţi bogaţi în aur, argint şi pietre preţioase, ca puţini evrei în marele Ierusalim; Eu ştiu că voi aţi plăti atât de mult pentru această salvare a voastră, cât aveţi de recuperat de la neguţătorii greci din acest oraş, acum pustiit şi cât aveţi, prin urmare, de revendicat şi veţi mai primi cu greu vreodată ceva!
10] Deci, răsplata pe care aş putea-o cere de la voi, mai cu seamă că sunteţi persieni şi apartenenţii noştri, ar fi, pe bună dreptate tot, aşa de imens de mare, ca pierderea voastră sigură de aici, de la aceşti neguţători greci, care caută acum adăpostul lor în colibele din pădure; ce aţi câştiga voi atunci, în schimb? Voi aţi ridica-o de acolo şi aţi pune-o aici iarăşi frumos jos! Atunci, aţi merge iarăşi acasă, tot aşa cum aţi venit încoace!
11] Eu nu cer, însă, nimic pentru salvare şi vă dau chiar asigurarea, că şederea voastră de aici, chiar călătoria încoace şi de aici înapoi pe la Ghenizaret, de unde veniserăţi voi încoace, cu

corabia, nu vă va costa nici un bănuţ! (Pentru că aceasta era o corabia a lui Ebahl şi aceia erau şi corăbierii lui.) Sunteţi voi mulţumiţi cu acestea?”
12] Spun cei doi delegaţi: “Doamne, care pari a fi încă plin de puterea tinereţii celei mai înfloritoare, dar, pe lângă aceasta şi plin de înţelepciune adevărat solomonică şi eşti astfel, potrivit cu tot adevărul, - ceea ce ai rostit tu acum, ca preţ pentru salvarea noastră, vroiam noi deja, oricum, să aducem, o jumătate ca jertfă pentru templul din Ierusalim şi cealaltă jumătate, evreilor săraci ai acestei regiuni, dacă neguţătorii acestei localităţi ar fi fost în stare să ne plătească această sumă nu neînsemnată.
13] Dar, deoarece i-a lovit un asemenea destin dur, de aceea este fără însemnătate această pierdere şi noi suntem dispuşi să le sărim în ajutor, cu o sumă de două ori mai mare, într-un mod gratuit şi fără dobânzi, ţie însă, pe lângă aceasta, să-ţi jertfim, ca răsplată, cu inima cea mai fericită din lume, pentru salvarea noastră, cele zece mii de livre rostite! Pentru că vezi, Domnule al acestei regiuni, noi suntem foarte bogaţi; pe o sută de mii de cămile n-am putea căra încoace comorile noastre pământeşti şi dacă ar şi purta fiecare povara a patru mii de livre. (O livră persană ar fi acum egală cu 5 până la 6 jumătăţi de unci; o unce=16, 66g; J. Lorber). În plus, avem noi în posesie multe pământuri şi multe cirezi mari. De aceea ne costă aceasta acum atât de mult ca absolut nimic; cere tu de la noi ce vrei şi noi ne vom bucura numai de a acţiona potrivit cu vorba şi voia ta! Pentru că de zece ori mai mult am mai avea noi încă, într-adevăr, de încasat din oraşele Iudeii! Noi îţi dăm atunci de îndată banii în mână sau indicaţiile cele mai sigure.
14] Ceea ce ţie, o, Domnule al acestei regiuni, îţi este mai pe plac, aceea vrem s-o facem; pentru că zgârciţi şi calici n-am fost noi niciodată! Noi ştim doară, că bogăţia se află mereu în continuare în mâna Atotputernicului, care poate să i-o dea peste noapte unui om şi poate să i-o ia iarăşi într-una următoare!Noi suntem doar gestionarii acesteia; Domn cu totul singur peste acestea este numai Domnul, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi al lui Iacov!
15] Tu poţi să deduci deja din acestea, cu ce fel de oameni ai tu aici de-a face, în privinţa noastră; de aceea, porunceşte numai şi noi vom face, potrivit cu vorba Ta, desigur, înţeleaptă!”
16] Spun Eu:"Ceea ce am rostit o dată, aceea rămâne! Pentru că Eu vă cunosc şi cunosc şi toate stările voastre şi voi faceţi îndeajuns, dacă îndepliniţi cerinţa Mea; dacă vreţi, însă, să le faceţi, cumva, mai mult săracilor cu adevărat, atunci nu vă va pune nimeni nimic stânjenitor în cale. Dar, aici, este ceva de primit, care este nesfârşit mai valoros, decât toate comorile voastre pământeşti, aproape neestemabile! – Dar despre aceasta, mai multe, mai târziu!”
17] Spun cei doi delegaţi: “Tu pari a fi un înţelept ciudat! Comorile acestui pământ nu par să te intereseze; şi a unei binefaceri, probabil, exagerate nu pari tu a fi tocmai un prieten deosebit! Comori duhovniceşti preţuiesc pentru tine, cu siguranţă, mai mult decât tot aurul pământului! Ai şi cu totul pe deplin drepate în toate asemenea privinţe; pentru că, comorile duhului dăinuiesc veşnic, în timp ce cele pământeşti dăinuiesc pentru fiecare om numai până la mormânt şi atunci s-a terminat cu ele pentru acela, care fusese luat de pe acest pământ!
18] Da, tu Domnule înţelept, dă-ne comorile înţelepciunii, - acelea ne vor fi mai dragi, decât tot aurul nostru, mărgăritale şi grămezile noastre grele de argint! – Dar, acum, vrem să mergem şi să-i înştiinţăm pe fraţii noştri exact şi întocmai despre toate acestea!”
19] Spun Eu:"Da, da, mergeţi, spuneţi-le toate acestea fraţilor voştri şi veniţi iarăşi cu fraţii; pentru că voi sunteţi, per total, doară numai douăzeci la număr, fără corăbieri şi aveţi toţi uşor loc aici!”
20] “Fireşte”, spun delegaţii bucuroşi, “Loc avem, într-adevăr; dar se pune numai întrebarea, dacă vei avea tu şi bunăvoinţa, de ne da cu noi şi ceva înţelept. Pentru că la noi, în Persia, se face tot mai rară adevărata înţelepciune şi în locul ei se lărgeşte tot mai mult şi mai mult arta vrăjitoriei a preoţilor păgâni şi va pune capăt, într-adevăr, încă cel mai repede la toată înţelepciunea, chiar însăşi a evreilor, care trăiesc acolo, - mai ales dacă preoţii şi slujitorii idolilor lacomi de avuţie şi de domnie primesc de la rege o putere, ceea ce este foarte tare de temut că se va întâmpla, deoarece insistă ei la rege peste toate măsurile şi îi vorbesc zi şi noapte despre aceasta.
21] Noi i-am ţinut până acum încă în frâu, prin bogăţia noastră mare; dar aceşti oameni ştiu de asemenea să-şi captureze comori nemăsurabile şi îl ajută pe regele risipitor la fiecare ocazie. Şi aşa se va întâmpla, într-adevăr, vor face de petrecanie toleranţa regelui, altfel bun la inimă. – Dar despre aceasta mai multe după aceea; acum, trebuie să înştiinţăm fraţii noştri dornici de toate cele auzite aici!” – Cu aceste cuvinte, se apleacă ei şi merg în grabă la fraţii lor. Ajunşi acolo, dau ei foarte exact o înştiinţare despre toate cele auzite aici şi se sfătuiesc acum despre unele lucruri, cu însoţitorii şi însoţitoarele lor.

Ev. 192 capitol

01] Dar Cireniu Îmi spune: “Domnule şi Învăţătorule, cu adevărat, asemenea oameni generos dispuşi şi de treabă nu am întâlnit încă niciodată în cea mai deplină seriozitate; acestor oameni trebuie să le creez o protecţie împotriva intervenţiei abuzive a preoţilor de idoli, - să coste aceasta ce-o vrea! Regele Persiei este şi el numai un vasal al Romei şi se află sub stăpânirea mea; oh, ticăloşii răi să fie acuşi împiedicaţi să lucreze clandestin! Şi Tu, o, Doamne, ar trebui să-i prevezi pe aceşti oameni buni cu o milostivire deosebită; pentru că ei îmi par a fi pe deplin demni de un asemene fapt!”
02] Spun Eu:"Într-adevăr, căci altfel n-aş fi rânduit ca ei să fie salvaţi prin îngerul Meu de scufundarea sigură; pentru că unde rânduiesc ceva miraculos, acolo îşi are treaba desigur motivul ei cel mai întemeiat. Şi aici nu lipseşte motivul!

03] O bogăţie mare pământească în mâinile unor asemenea oameni este o adevărată binecuvântare din ceruri pentru o ţară întreagă; dacă mai au asemenea oameni în plus încă o oarecare înţelepciune mai înaltă în posesie, atunci pot ei să înfăptuiască minuni cu aceasta, spre adevărata fericire a omenirii.
04] Dar o bogăţie mare în mâinile unui zgârcit sau a unui cămătar este un blestem al iadului pentru un întreg regat; pentru că acela caută numai să atragă totul la sine pe seama tuturor oamenilor! Pe el nu-l înduioşează nici o nenorocire, nici o sărăcie şi nici o lacrimă a văduvelor şi a orfanilor săraci, părăsiţi. În faţa chipului rece al unui cămătar pot să se lupte mii cu moartea prin foame, căci el totuşi nu va da nimănui o bucată de pâine spre săturare aceluia!
05] Dar de aceea vă şi spun, că vor intra cândva în viitor desfrânaţi şi adulteri şi furi şi ucigaşi jefuitori căiţi în împărăţia lui Dumnezeu, dar sufletul unui zgârcit şi cămătar niciodată; pentru că acesta este de neîndreptat şi se face de aceea un material, din care diavolii vor clădi un cel mai de jos iad!
06] Un cămătar este o adevărată maşinărie a iadului, făcută spre pieirea tuturor oamenilor, şi ca fiind astfel, va şi rămâne pe veci o cea mai deplină proprietate a iadului!
07] Pune-i unui cămătar o coroană de rege, dă-i sceptru şi sabie şi o oştire puternică în plus şi tu ai pus un satan ca cel mai tiranic regent peste oamenii săraci, care nu va cruţa ultima picătură de sânge a supuşilor săi! El va rândui mai degrabă să fie fiecare sugrumat, decât până ce îi va ierta şi îl va scuti pe acela de un bănuţ! De aceea să fie blestemată de Mine orice zgârcenie şi orice cămătărie!
08] Dar asemenea oameni, care s-au făcut peste măsură de bogaţi prin hărnicia mâinilor lor sub influenţa milostivirii lui Dumnezeu din ceruri, sunt un rod bun şi ales al acestui pământ. Ei sunt mereu în continuare adunători pentru săraci şi slabi, zidesc mereu lăcaşe noi pentru cei fără acoperiş şi ţes haine pentru fraţii şi surorile goale. Dar de aceea va şi fi cândva mare răsplata lor; pentru că ei poartă doară în sine cerul cel mai frumos şi cel mai înalt deja pe acest pământ!
09] Atunci când va părăsi sufletul lor trupul, se va extinde cerul din inima lor şi îi va pune în mijlocul lui, tot aşa cum aici soarele care răsare răspândeşte propria lui lumină şi apare atunci în toată splendoarea în marele centru al luminii sale ieşind din el şi însufleţind şi creând totul!
10] Alte suflete bune de oameni vor fi însă numai fericite asemenea planetelor, care se bucură sub razele încălzitoare şi însufleţitoare ale soarelui, dar au în schimb totuşi mereu o parte de noapte!
11] Da, dragul Meu Cireniu! Să fii bogat pe acest pământ şi să foloseşti pentru tine numai aşa de mult, cât ai nevoie într-un mod foarte necesar spre menţinerea ta însăţi, să fii astfel sărăcăcios faţă de tine însuţi, pentru a putea fi cu atât mai darnic faţă de săraci, aceasta, aceasta este cea mai mare asemănare cu Dumnezeu deja în carnea acestui pământ! Dar cu cât mai mare este la un om această asemănare cu Dumnezeu veritabilă şi singură adevărată, cu atât mai multă binecuvântare şi milostivire îi va şi reveni mereu din plin din ceruri! ´(i.ev 3. 192, 11-16; i.ev 2. 157, 8; i.ev 4. 79, 4-8; i.ev 5. 125, 7-10; i.ev 6. 227, 16; i.ev 7. 1 13-17; i.ev 10. 139, 4; i.ev 10. 146, 11; i.ev i. 152, 22; i.ev 3. 129, 11-16; i.ev 4. 79, 5-7; i. ev 9. 9, 5; i.ev 9. 26, 22; i.ev 10. 139, 4; i.ev 10. 146, 11)
12] Unui asemenea om îi merge ca unui soare! Cu cât mai multă lumină a lui lasă el să se reverse peste suprafaţa pământului, cu atât mai strălucitor luminează el în sine însuşi; dar atunci când el se face, iarna, mai sărăcăcios cu răspândirea luminii, chiar dacă numai aparent, atunci şi este el în sine însuşi de o lumină mai sărăcăcioasă şi mai slabă, chiar facă aici fireşte numai aparent!
13] Cine dă mult cu dragoste şi cu bucurie, aceluia i se va şi da foarte mult iarăşi înapoi! (mt. 6, 24)
14] Pentru că, dacă pui tu în mijlocul unei încăperi o lumină puternică, atunci va şi străluci ea tare înapoi de pe toţi pereţii către centrul luminii şi va cuprinde lumina puternică cu o glorie mare şi prin acesta se face lumina de temelie încă mai minunată, puternică şi eficientă; dar, dacă pui numai o lampă mică care licăreşte slab în mijlocul încăperii mari, atunci vor da pereţii slab iluminaţi într-adevăr numai o lumină de asemenea foarte sărăcăcioasă înapoi şi cu gloria luminii de fond va fi situaţia foarte anevoioasă!
15] De aceea, fiţi voi, oameni prevăzuţi peste măsură de mult cu bunurile acestui pământ, darnici, tot aşa cum aici soarele de pe cer este darnic cu lumina lui, căci aşa veţi şi fi voi şi veţi recolta asemeni soarelui!
16] Pentru că tu nu poţi semăna o sământă bună într-un sol pământesc bun, ca el să nu-ţi aducă o recoltă însutită. Faptele bune ale unei inimi bune însă sunt într-adevăr cea mai bună sământă de rod şi omenirea săracă este cel mai bun sol pământesc; acesta nu-l lăsaţi niciodată să stea nefolosit, ci semănaţi risipitor în acest sol pământesc şi el vă va da iarăşi mereu o recoltă însutită aici şi una înmiită dincolo, pentru care stau Eu aici ca un chezaş sigur!”

Ev. 193 capitol

01] (Domnul:) “Fireşte, se va spune într-adevăr, pe ici pe colo şi se va judeca astfel: Da, da; este uşor să predici despre virtutea dărniciei şi să înfăţişezi zgârcenia ca un viciu foarte detestabil; dar cine poate fi aici, de fapt, de vină, că un om are în sine imboldul preponderent pentru dărnicia risipitoare ca un motiv adevărat al vieţii şi un altul, în schimb, zgârcenia cea mai veritabilă?! La amândoi ar fi aceasta o treaba şi o aparenţă exterioară a celei mai înterioare iubiri a lor, din care creşte de la sine simţul însufleţitor al fiecăruia pentru el, pe care, unul ca şi celălalt, l-ar reţine atunci pentru sine. Primul se face însă trist dacă nu posedează atât de mult din belşug, pentru a ferici semenii săi săraci şi al doilea se face trist dacă nu adună atât de mult pe cât doreşte el – sau

dacă pierde ceva chiar! Aceasta ar fi, toate acestea s-ar afla aşa deja din început în natura omului şi acestea n-ar putea fi atunci aici de fapt nici un viciu, nici o oarecare virtute adevărată. Pentru zgârcenie este dărnicia un viciu – şi pentru dărnicie în aceeaşi măsură zgârcenia. Poate cumva apa să fie de vină, că ea este de o natură cu totul moale şi foarte supusă formei şi cine ar putea condamna piatra din pricina tăriei sale?! Apa trebuie să fie aşa cum este ea şi piatra de asemenea cum e ea.

02] Aceasta este pe de-o parte într-adevăr corect; caracterul omului darnic este de a fi darnic şi caracterul zgârceniei opusul gol. Dar treaba se comportă astfel: Cu pornirea spre lăcomie de sine şi spre zgârcenie vine fiecare om ca un copil pe lume şi sufletul acestuia are, fără excepţie, încă elementul foarte dur-material-animalic în sine şi anume este acest lucru valabil pentru acele suflete, care nu vin de sus, ci numai de pe acest pământ. Dar cu totul libere de acest element nu sunt nici acele suflete, care vin din stele încoace, pe acest pământ.

03] Dacă a fost omul educat atunci în acest element animalic, atunci întoarce el un asemenea fapt tot mai mult şi mai mult în temelia lui de viaţă, asta înseamnă în dragostea lui; dar, pentru că aceasta este animalică, de aceea şi rămâne omul deci mereu în continuare un animal sfâşietor şi nu are nimic omenesc decât înfăţişarea jalnică, limba dezlegată şi prin urmarea construcţiei ordonate a creierului, o capacitate regulată de recunoaştere, care este însă mereu mai mult şi mai mult îndemnată spre activitatea ticăloasă de către elementul animalic. Ea poate, prin urmare, să recunoască, ca fiind bine şi însufleţitor, numai ceea ce vrea elementul curat animalic .

04] Dacă ar dori acum să afirme cineva, că n-ar exista potrivit cu sensul propriu zis al adevărului, nici o virtute şi astfel, nici vicii şi că am face o mare nedreptate de a osândi zgârcenia faţă de dărnicie, acela să fie indicat înspre această explicaţie a Mea; el s-o privească şi s-o pună bine în cumpănă!

05] Dacă, însă, un grădinar îşi pune doi pomi fructiferi în grădina sa şi îi îngrijeşte cum se cuvine, - îi va fi într-adevăr tot una, dacă îi aduce roade numai un singur pom, iar celălalt, fiind de acelaşi fel şi stând în acelaşi pământ, hrănit de aceeaşi ploaie şi rouă, de acelaşi aer şi de aceeaşi lumină, nu face absolut nici un rod, ba chiar, nici măcar nu poartă un frunziş îndeajuns, folosibil pentru a da o umbră? Atunci va spune grădinarul cu judecată:<Acesta este un pom bolnav, nereuşit, care distruge în sine toate sucurile care îi revin; noi vrem să vedem, aşadar, dacă nu i-ar fi de ajutat!> Atunci încearcă grădinarul toate mijloacele eficiente lui cunoscute şi dacă nu ajută la sfârşit toate aceste mijloace la nimic, atunci va stârpi el acest pom neroditor, stricat în sine însuşi şi va pune un altul în locul lui.

06] Un om zgârcit şi lacom de sine este prin urmare un om în sine stricat prin sine însuşi şi nu poate aduce nici un rod al vieţii, pentru că el distruge toată viaţa în sine însuşi.

07] În schimb, este însă un om darnic deja de aceea în sine în ordinea adevărată a vieţii, pentru că el poartă către exterior roade înbelşugate.

08] Un pom nu are însă nici o vină, dacă face el roade sau nu face roade; pentru că el nu se formează singur, ci duhurile ridicându-se în sus în organismul său din împărăţia judecată a naturii îl formează prin puterea lor şi prin inteligenţa foarte simplă şi astfel şi tot aşa de limitată, care sălăşluieşte în ele. Omul, însă, se află pe punctul de a se forma pe sine însuşi prin inteligenţa neîngrădită a sufletului său şi să devină un pom purtând foarte îmbelşugat roadele vieţii.

09] Dacă face el aceasta, pentru care fapt posedă el toate mijloacele, devine atunci un om adevărat în ordinea adevărată, veşnică a lui Dumnezeu; dar dacă nu face aceasta, atunci rămâne el un animal, care, ca fiind astfel, nu are nici o viaţă în sine şi nici nu poate prin urmare să lase să se dea vreuna la un semen, prin fapte bune şi bogate în dragoste.

10] Dar de aceea sunt evreii persani, acum salvaţi, deja oameni cu totul bine ordonaţi şi este acum un lucru foarte uşor de a-i conduce într-o înţelepciune mai înaltă ; pentru că, dacă este aici o lampă într-o asemenea măsură plină de untdelemn, acelaşi începe să dea peste margini cu totul din belşug şi dacă are ea în sine o lumânare a vieţii bine aşezată şi puternică, atunci trebuie lumânarea să fie doar aprinsă şi întreaga lampă se face de îndată plină de lumină şi va ilumina totul frumos şi luminos în jurul ei, într-un cerc larg!

11] Şi aceşti evrei persani împreună cu soţiile lor, pe care le-au luat câţiva dintre ei cu ei, sunt deja asemenea lămpi bine umplute; aici nu va mai fi prin urmare absolut deloc nevoie de prea multe şi ei vor fi toţi plini de lumină!”

12] Spune apoi Cireniu: “Doamne, aceasta este pentru toată omenirea iarăşi o învăţătură foarte importantă şi ar trebui să fie bine notată pe hârtie şi să aibă valoare şi să rămână până la sfârşitul lumii!”

13] Spun Eu:"Tu te îngrijeşti bine de aceasta şi Eu am avut de aceea deja grijă, ca cele mai importante puncte din aceasta să fie deja notate în sulurile tale. Dar orice astfel de notare foloseşte pentru viaţă numai atât de mult ca un indicator mort de cale călătorului pe cele multe căi şi drumuri eronate ale acestei lumi. Aceasta însă, ce poate să-l ajute pe fiecare şi să-i dea înţelepciune, putere şi viaţă, îi va fi scris fiecărui om în inima lui şi acest fapt într-un fel cu totul de nedistrus, în aşa fel încât această Scriptură a veşnicului drept al vieţii şi a relaţiilor lui în interior şi în exterior va fi de la sine citită tare în inima omului la oricare faptă care este în contradicţie cu ordinea lui Dumnezeu şi va avertiza sufletul, ca să se întoarcă în ordinea iniţială, Dumnezeiască!

14] Dacă omul va urma această voce interioară, atunci va fi el de îndată pe calea cea dreaptă; iar dacă nu se va întoarce către aceasta, ci va acţiona după patima ţipătoare a cărnii sale, atunci va avea el să-şi treacă numai pe socoteala lui, dacă va fi el înghiţit de judecata proprie în sine însuşi. – Acum, însă, văd Eu că persanii noştri se apucă să vină; de aceea vrem noi, deci, să-i şi aşteptăm foarte bucuroşi!”

Ev. 194 capitol

01] Persanii s-au sfătuit însă, în timp ce Eu am discutat cu Cireniu despre dărnicie şi zgârcenie, unii cu ceilalţi, cine aş fi Eu cumva totuşi. Unii erau de părere că aş fi un prooroc; alţii Mă considerau aşa un înţelept, Căruia toate şcolile Egiptului, Greciei şi ale Ierusalimului Îi sunt binecunoscute; doi erau chiar de părere, că aş fi cumva aşa un prinţ roman, că, cunosc toate împrejurările împărăţiei mari şi am de aceea în posesie o mare înţelepciune de stat. Ar trebui de aceea să se aibă foarte multă grijă în faţa Mea; pentru că, altfel, nu s-ar purta mândrul roman Cireniu, ca guvernator de căpetenie a întregii Asii, chiar atât de plin de smerenie cu Mine! Dar unul dintre cei doi deputaţi (delegaţi) a spus: "Să fie el acum cum o vrea; el este în orice caz un om mai însemnat şi noi putem învăţa ceva de la el şi aceasta este, ce avem nevoie noi toţi cel mai mult în acest timp!"
02] Cu aceasta au fost, în sfârşit, toţi într-un cuget, au luat-o din loc şi au venit la Mine pe colină, deşi începuse să se facă deja destul de întuneric.
03] Totodată, însă, a venit şi bătrânul Marcu şi M-a întrebat în privinţa cinei şi din pricina meselor distruse de grindină şi din pricina umezelii încă mari a pământului şi ce va fi aici, acum, de făcut.
04] Dar Eu i-am arătat persanii şi am spus: "Vezi acolo, o judecată mare şi pentru Mine foarte bună la gust; aceştia trebuie să fie mistuiţi cu desăvârşire de dragostea Mea încă înaintea cinei! Până atunci vei găsi tu totuşi o vreme pentru mâncarea trupească, pentru a o pregăti şi a aduce mesele într-o oarecare ordine; pentru că sparte sunt doară numai câteva şi acestea vor fi deja iarăşi reparate la timpul potrivit. Aprindeţi însă acuşi luminile, ca oamenii să nu meargă în întuneric!" După aceea s-a dus Marcu bucuros înapoi şi a pus totul în mişcare.
05] Persanii au venit însă la Mine, au făcut iarăşi o mătanie după obiceiul lor, au stat însă apoi totuşi drepţi şi n-au rămas cu faţa la pământ.
06] Unul dintre cei doi delegaţi de mai devreme a luat cuvântul şi a spus: "Doamne şi desigur mare prieten al oamenilor, care sunt de o voinţă bună, vezi, aici suntem noi acum! Treburile noastre le cunoşti şi motivul, care ne-a adus acum în această regiune. Doar că noi considerăm aceasta ca o înlănţuire necesară minunată de sus şi spunem cu mântuire: "Doamne, al Tău este totul, cerul şi pământul, aerul şi apa! Tu dai şi iei, când şi cum Îţi este Ţie pe plac; unui cerşetor poţi Tu să-i dăruieşti coroană şi sceptru şi să apleci capul regilor în praful celei mai depline nimicnicii!> De aceea nici nu ne îndurerează aceasta; pentru că omul, care poartă voia Dumnezeului atotputernic mereu în faţa inimii şi în inimă, acela nu se întristează niciodată, afară când a păcătuit în faţa lui Dumnezeu. De aceea nici noi nu ne jelim pentru pierderea noastră însemnată ; pentru că, dacă n-ar fi cu aceasta voia lui Dumnezeu în joc în privinţa acestei întâmplări arătând jalnică, atunci am fi ajuns noi acum, cum fusese cazul altfel în toţi anii, desigur la banii noştri, fără nici cea mai neînsemnată reţinere. A fost însă aici evident voia lui Dumnezeu de asemenea în joc şi Acestuia Îi jertfim cu drag acest nimic - şi am dori să aducem cu drag jertfe încă mai mari, dacă Atotputernicul ar cere aceasta de la noi; pentru că El singur este Domnul, noi suntem numai robii Lui, slujindu-I tot timpul Lui singur şi ascultându-L mereu pe El singur.
07] Noi Îl iubim şi ne temem numai de Dumnezeu singur şi n-avem de aceea nici o teamă faţă de oameni; dacă Domnul cerului şi al pământului ne-a făcut însă o pagubă cumva în faţa oamenilor, atunci a avut El desigur cel mai bun motiv al Său pentru acest fapt! Pentru că prea uşor şi nechibzuit face omul un păcat în faţa lui Dumnezeu, care îi aduce sufletului mereu o mare pagubă; atunci, vine însă Domnul, cu o nuia bună de pedeapsă şi ajută omul iarăşi pe calea cea dreaptă!
08] Tu, Doamne şi prietene drag, vezi din aceasta, că noi suntem oameni, care nu l-au uitat pe Dumnezeu nici pe departe. Tu poţi fi, probabil, într-adevăr un păgân înţelept şi foarte iniţiat în puterile naturii; dar noi cunoaştem numai o sungură Atotputernicie şi Aceasta este numai singură în Dumnezeu Domnul. Împotriva Acestuia nu acceptăm noi nici o învăţătură!
09] Dacă ai dori Tu, prin urmare, să ne înveţi o oarecare înţelepciune adevărată, atunci nu uita, că noi suntem ce mai tari mărturisitori de neschimbat a învăţăturii Dumnezeieşti a lui Moise! Împotriva acesteia nu primim nimic şi dacă ar suna aceasta şi ar fi cât se poate de înţelept! Pentru că noi toţi vrem să stăm aici mai degrabă ca nebuni în faţa lumii înţelepte – decât în faţa lui Dumnezeu ca păcătoşi!"
10] Spun Eu:"Cu totul bine aşa şi voi sunteţi pe calea cea mai bună! Dar sunt, atât în Moise, cât şi mai ales în proroci, lucruri, care v-ar putea fi încă cu totul întunecate. Şi acestea doresc Eu să vi le iluminez, ca şi voi să le înţelegeţi pentru voi şi fraţii voştri, soţiile şi copiii voştri, ce timp a venit acum!
11] Atunci când Ilie a stat ascuns în peştera muntelui, atunci i-a spus Duhul, ca el să rămână atâta timp în peşteră, până ce Iehova Însuşi ar trece pe lângă! Şi Ilie s-a pus aproape de ieşire şi a ascultat. Atunci a venit deodată o vijelie foarte furtunoasă, care a trecut bântuind atât de puternic, că din această pricină s-a cutremurat întregul munte. Atunci, a fost Ilie de părere, dacă ar fi trecut acum într-adevăr Iehova pe lângă? Duhul a răspuns însă: <În furtună n-a fost Iehova!>
12] Atunci, a ascultat Ilie mai departe şi iată, a trecut după aceea un foc puternic prin faţa peşterii! Vâjâia şi se făcea un zgomot extrem de puternic acolo şi pereţii exteriori au devenit sticloşi de la puterea căldurii. Atunci a fost Ilie de părere, acesta ar fi fost deci totuşi Iehova! Dar Duhul a vorbit iarăşi şi a spus: <Nici în acest foc n-a fost Iehova!>

13] Atunci, s-a gândit marele prooroc în sine:<Deci, nici în vijelie, nici în puterea focului nu este Iehova prezent în fiinţa de temelie a dragostei Sale!>
14] Dar atunci când a cugetat el aşa cu totul straşnic, a suflat o adiere de vânt foarte fină şi liniştită prin faţa peşterii sale şi Duhul a vorbit încă o dată şi a spus:<Vezi, Ilie, în această adiere de vânt fină şi blândă a trecut Iehova pe lângă şi aceasta să-ţi servească pentru spre semnul făgăduit, că poţi să mergi acum foarte liber şi să părăseşti această peşteră, în care trebuia să aştepţi într-ascuns mântuirea!>
15] Atunci, a păşit Ilie cu totul fericit din peşteră în marea libertate şi calea în patria mare i-a fost liberă şi deschisă, fără pericol. (1 regi 19, 9-15)
16] Dacă sunteţi voi deja chiar aşa de tari în Scriptură, atunci explicaţi-Mi această pildă stranie!”

EV. 195.capitol.

01] La această întrebare şi relatare a Mea de mai devreme cască toţi ochii mari şi nu ştiau, ce să fi răspuns la acest lucru. Pentru că, cu cât mai mult cugetau ei asupra acestui lucru, cu atât mai zăpăcită s-a făcut starea în mintea şi cugetul lor.
02] Unul dintre cei doi delegaţi a făcut, după un timp, remarca, spunând: “Înaltule prieten înţelept! Tu pari a-mi fi foarte iniţiat în Scriptură, deşi eşti tu probabil un roman sau un grec. Pilda foarte mistică arătată nou de Tine despre proorocul Ilie este înfăţişată esenţial corect; dar ea n-a fost înţeleasă până acum de nimeni vreodată. Ar fi cu adevărat straniu, ca un păgân să ne dea nouă, evreilor, o lumină despre aceasta. Noi te rugăm, însă, pentru acest lucru; pentru că eu mi-am lăsat explicat deja o dată aşa unele lucruri întunecate din proorocia lui Isaia de către un păgân înţelept din răsărit şi am avut motivul cel mai întemeiat de a mă mira foarte de înţelepciunea adâncă a acestuia. Aici mi se pare că vrea să fie iarăşi un acelaşi caz. De aceea te rugăm noi toţi, cum suntem noi aici, ca tu să doreşti să ne destăinuieşti această pildă, potrivit cu părerea ta!”
03] Spun Eu:"Atunci, deci, aşa să fie! Dar înainte de toate trebuie să corectez părerea voastră eronată, care Mă consideră un păgân, în acea direcţie că Eu nu sunt un păgân, ci, începând de la naştere, un evreu asemeni vouă; acum, sunt Eu, într-adevăr, totul întru toate, pentru a-i dobândi pe toţi pentru împărăţia luminii, pentru împărăţia veşnicului adevăr! Cine are urechi, să audă şi cine are ochi, să vadă acum!
04] Ilie înfăţişează sufletul curat al omului şi peştera, în care a fost el ascuns, este lumea şi de fapt, carnea şi sângele omului. Duhul Care îi vorbeşte lui Ilie, respectiv sufletului omenesc, este Duhul lui Dumnezeu, cu care sufletul trebuie să devină una, dar încă nu poate să devină, pentru că Iehova n-a trecut încă prin faţa peşterii cărnii sau a lumii.
05] Vijelia trecând pe lângă înfăţişează timpul de la bătrânul Adam până la Noe, iar focul timpul de la Noe până în aceste vremuri.
06] Dar timpul adierii de vânt blânde prin faţa peşterii proorocului este tocmai în faţa noastră, care îi va da fiecărui suflet, care este de o voinţă bună, mântuirea deplină în duh şi în tot adevărul, şi nota bene (să fim bine înţeleşi) şi voi vă aflaţi acum pe acest punct de a moşteni libertatea lui Ilie!
07] Corabia, care v-a adus încoace, a fost şi ea asemeni unei peşteri a proorocului. Ea s-a aflat, la început, în puterea mare a furtunii şi voi aţi îndurat teamă şi strâmtorare mare şi când aţi fost purtaţi de furtună în largul mării nestatornice, atunci a zvâcnit un foc înmiit în jurul lumii voastre mici, instabile din scânduri putrezite; dar Iehova n-a fost în foc, deşi v-a adus El cu braţul Său (cu un înger) salvarea şi susţinerea.
08] Acum, vă aflaţi voi, însă, aici, unde a trecut o adiere de vânt foarte lină pe lângă voi, după vijelie şi foc; cine poate fi într-adevăr în apropierea voastră în această adiere de vânt blândă din faţa voastră?!”
09] Aici se miră persanii peste măsură şi delegatul spune: “Ciudat, ciudat! Această pildă pe deplin una şi aceeaşi este surprinzător de asemănătoare cu aceea veche a proorocului Ilie! Minunat s-a şi întâmplat treaba cu salvarea noastră şi aceasta nu într-o măsură neînsemnată şi numai acum, aici, pe această colină, simt eu, cu adevărat, fizic şi moral, acea adiere de vânt ciudată, plină de mister, despre care Duhul i-a spus proorocului, că în aceeaşi ar fi trecut Iehova pe lângă el! – Da, ce părere aveţi, deci, voi, fraţii şi surorile Mele toate?! Cum vi se pare această idee?”
10] Spun toţi ceilalţi, ca dintr-o gură: “Nouă ni se pare această treabă tot aşa de minunată ca şi ţie; dar noi nu vom ajunge, însă, aici singuri la nici o lumină! Să lăsăm de aceea să vorbească numai acest bărbat înţelept pentru tine şi pentru noi toţi!”
11] Spune delegatul: “Da, aceasta ar fi fireşte într-adevăr cel mai bine; dar nu se poate cere aici, pe acest loc, unde se află stăpânii şi regii şi împăraţii cei mai mari ai Romei, de îndată aceasta sau aceea, ci aici trebuie să ceri mai întâi voia foarte milostivă, pentru a avea permisiunea să ceri ceva, ce ai dori să ai în principal!”
12] Spun Eu între: “Prietene, de aceasta nu este aici într-adevăr nevoie! Acesta este desigur un obicei în Persia, dar de noi să rămână departe pentru totdeauna! Pentru Dumnezeu, prietene al Meu, este o smerenie care înjoseşte prea prostesc sufletul omenesc deja aşa o nebunie foarte mare ca oricare alta, apărând numai în păgânism, - cu atât mai mult o umilire prea mare a unui om în faţa a numai un om. O asemenea manifestare de umilinţă prea lingătoare de bale a unui om în faţa altui om îi face răi pe amândoi; pe primul, pentru că el simulează numai cel mai adesea o asemenea umilinţă şi prin aceasta îl acuză pe semenul său de o mândrie încă mai mare şi pe al doilea, pentru că el se face prin aceasta în deplina seriozitate încă mai mândru!

13] Acea smerenie, care reiasă aici din dragostea curată, este o smerenie adevărată şi potrivită; pentru că ea respectă şi iubeşte în aproapele său un frate ca frate, nu se face însă nici pe sine, nici pe aproapele un dumnezeu, în faţa căruia trebuie să cazi în genunchi şi să-l divinizezi.
14] Ceea ce vrei sau doreşti cumva, aceea cere ca om de la om şi ca frate de la frate; dar să se târască în praf să nu facă niciodată un om în faţa celuilalt!
15] Ceea ce nu cere Dumnezeu de la nici un om, aceea să ceară cu atât mai puţin un om de la semenul său! Aceasta şi este o adevărată înţelepciune în cea mai deplină ordine a lui Dumnezeu; de aceea, ţineţi-o minte şi acţionaţi potrivit cu ea, căci aşa veţi fi bineplăcuţi în faţa lui Dumnezeu şi în faţa oamenilor!
16] Dar, acum, iarăşi despre altceva! Ca voi să puteţi recunoaşte puţin mai adânc adierea lină de vânt din faţa peşterii proorocului, ca fiind armonioasă cu acest timp, de aceea vă voi pune acum, deoarece sunteţi voi, să zicem aşa, încă evrei din temelie, o altă întrebare.”

Ev. 196 capitol

01] Aţi ştiut voi că Mântuitorul evreilor trebuie să vină în acest timp pentru eliberarea evreilor? Credeţi voi, aşa ca oameni deştepţi, în serios puţin în aceasta, sau nu credeţi voi nimic, ca mulţi de acum, din asemenea proorocii ţinute prea mistic pentru mintea omenească?”
02] Spune delegatul: “Prietene al meu măreţ! Aceasta este o chestiune extrem de delicată! Să nu crezi nimic din acestea, ar fi pentru un evreu adevărat deci totuşi prea greşit măsurat, - şi să crezi în acestea cu cea mai deplină seriozitate, este tocmai de asemenea o treabă foarte îndrăzneaţă; pentru că se poate deschide prin această superstiţie întunecată, poarta cea mai largă şi să-i pregăteşti astfel intrarea cea mai liberă!
03] Dacă, acum, absolut nici o credinţă nu are întâietate faţă de superstiţia cea mai întunecată – sau invers -, a decide această treabă las cu drag în seama înţelepţilor mai mari, decât sunt eu unul. Dar atâta îmi spune raţiunea mea mereu trează, că absolut nici o credinţă pare să aibe o întâietate însemnată faţă de o superstiţie foarte întunecată .
04] Pentru că absolut nici o credinţă nu se aseamănă, după părerea mea, cu un copil nou născut sau cu un ogor gol, care stă părăginit, în care nu este încă nimic semănat. Copilul poate deveni, printr-o educare bună, un bărbat pe deplin înţelept şi în ogorul care stă părăginit poate fi semănat orice fel de rod ales; dacă este însă ogorul o dată acoperit cu creştere bogată de tot felul de buruieni şi un copil matur, învăţat cu tot felul de prostii, atunci nu mai merge treaba cu educarea înţelepciunii ori absolut deloc, sau ea merge totuşi desigur foarte greu. Şi cât de greu este de a curăţi un ogor de toată buruiana, acest lucru îl ştie orice ţăran cinstit, care a avut vreodată de lucru de a curăţi ogoarele lui de toată buruiana şi să le menţină atunci curate! – Aşadar, prietene măreţ, aceasta este aşa întrucâtva părerea noastră lucidă.
05] Noi nu spunem în privinţa lui Mesia cel făgăduit nici nu, nici da; dar, dacă vreun oarecare înţelept adevărat, cunoscător al Scripturii vrea să ne ilumineze treaba, atunci se va obliga el foarte faţă de noi, ca evrei şi oameni. Dacă ştii tu ceva întemeiat despre această chestiune, atunci fă-ne aceasta cunoscută; în privinţa mulţumirii noastre să nu fie veşnic niciodată vreo oarecare lipsă!”
06] “Drept aţi judecat!”, îi spun Eu delegatului. “Nici o credinţă nu este cu mult mai bună decât o superstiţie întunecată; dar ea are, neţinând cont de acest lucru, totuşi şi câteva defecte rele, care, la sfârşit, când s-au întărit ele o dată aşa straşnic, sunt tot aşa de greu de vindecat, precum este greu de curăţat un ogor plin de spini.
07] Ogorul plin de spini şi pălămidă însă arată cel puţin, că pământul lui este unul bun, căci, altfel, nici n-ar creşte pe acesta spini şi pălămidă; acest lucru nu-l arată, însă, un ogor stând pe deplin părăginit.
08] Ştii tu, dacă aşa numita raţiune lumească matematic determinată (precisă) a cuprins o dată loc la un om aşa bine tare ca sâmburele, atunci este deja o treabă foarte grea cu o credinţă cât se poate de măreaţă, peste măsură de înţeleaptă în ceva curat duhovnicesc! Un asemenea om de raţiune vrea să aibă la sfârşit totul dovedit matematic. Despre lucruri, pe care nu le poate vedea şi măsura, nu vrea să ia el nici o notă.
09] Acum judecă tu însuţi, dacă nu este atunci de asemenea o treabă nu uşoară cu un asemenea om în privinţa primirii a părţii curat duhovniceşti!”
10] Spune delegatul: “Fireşte, prietene măreţ şi foarte înţelept! Dar aici se poate, într-adevăr, susţine deja cu o nădejde foarte însemnată, că există puţini asemenea oameni şi aceste rândunele foarte sporadice nu aduc vara încă nici pe departe. Asemenea înţelepţi de raţiune sunt însă la sfârşit totuşi cu mult mai receptibili pentru adevăr, decât eroii negrii ai superstiţiei celei mai întunecate, mai ales acolo unde aceasta s-a făcut o credinţă de întreţinere! Ca fiind astfel, nu lasă ea deja absolut deloc să se negocieze cu ea şi caută să persecute tot ce ar putea-o îngrădi cumva, cu foc şi sabie. Asemenea lucruri trăim noi din partea preoţimii noastre, căreia nu-i mai este acum nici un mijloc prea rău, pentru a proteja prin acelaşi de persecuţie înşelăciunile ei negre!
11] Eu nu vreau însă să afirm cu aceasta absolut deloc, de parcă ar avea preoţii o oarecare credinţă în ceea ce ei impun altora de a crede, prin tragerea de păr, cu ameninţarea uciderii şi a mistuirii; pentru că motivul lor este pâinea, cea mai bună pâine şi mult aur, argint şi mărgăritare. Dar omenirea multiplu orbită crede totuşi acestea şi acest lucru adesea cu fanatismul cel mai revoltător şi groaznic!
12] Aşadar, în faţa unei asemenea omeniri de o credinţă foarte nebună are, deci, omul cel mai stereotipic (cel mai straşnic) faţă de raţiune un avantaj imens de mare şi mult în privinţa mântuirii! El este cel puţin un prieten al unui adevăr chiar şi dacă foarte stereotipic, în timp ce

omenirea, cu adevărat, neagră de superstiţie respinge de la sine orice fel de adevăr şi consideră mai degrabă un lemn de pom ca fiind o maimuţă, decât ceea ce este el.
13] Un prieten al adevărului, însă, este totuşi întotdeauna receptiv într-un oarecare fel rezonabil, în timp ce la superstiţioşii negrii nu este de imaginat absolut deloc nici de departe o receptivitate numai aparent înţelegătoare cu un oarecare adevăr.
14] Că oameni prea determinaţi matematic sunt greu de aduşi la credinţa pură, este o treabă foarte cunoscută; dacă şi-a însuşit însă un asemenea om o dată ceva, chiar dacă numai şi ca o ipoteză (presupunere), atunci o va ţine el tare ca metalul şi va pune totul la contribuţie, pentru a o dovedi ca adevăr, tare ca sâmburele, posibil cumva chiar matematic.
15] Va face aceasta vreodată un superstiţios întunecat?! Aceluia îi sunt necurăţiile trupului echivalente cu aurul pur; şi eu rămân o dată tare la părerea, că absolut nici o credinţă nu este cu mult mai bună decât o credinţă, cum este ea, de exemplu, la noi ca la ea acasă!
16] Dar aşa cum am auzit noi, astfel se spune că şi preoţimea templului ierusalimiteană n-ar fi acum cu mult mai bună ca cea persană a noastră. Cu chivotul legii minunat ar avea treaba deja de mult timp căile sale dovedit întortocheate; pentru că noi ştim prea bine, când şi unde a fost făcut în locul celui vechi unul nou, - fireşte nu în Ierusalim, ci la noi frumos adânc în ţara Persiei, ca acest lucru să nu fie destăinuit. Dar acest lucru nu le foloseşte prea mult; pentru că ei au fost nevoiţi să le plătească artiştilor persani la sfârşit de zece ori atât de mult pentru menţinerea tăcerii, decât a valorat întregul chivot şi artiştii, însă, au povestit aceasta totuşi localnicilor după aceea şi aceştia nouă, evreilor. De aceea, prietene sublim, ţinem noi într-adevăr aşa bine tare ca sâmburele de învăţătura lui Moise, deşi există şi acolo lucruri, care sunt tocmai în sensul natural un nonsens veritabil; nimeni nu ştie, însă, să pună un sens sănătos în acestea şi aşa nu mai cugetă nimeni cumva mai departe asupra acestora. Dar, în ceea ce priveşte aici legea şi morala, aşa este aceasta bine şi înţeleaptă de neîntrecut şi nimeni nu poată să rânduiască să viseze aici şi într-un cel mai luminos vis de dimineaţă, ceva mai înţelept şi mai bun!
17] Această parte a Scripturii o şi numim însă singura cea Dumnezeiască; ce le priveşte pe toate celelalte, ne interesează puţin sau absolut deloc, anume partea profetică, pe care n-o poate înţelege nici un om.
18] Pilda lui Ilie explicată nouă de către tine este, ce-i drept, foarte potrivită şi frumoasă în privinţa lui Mesia cel care să fie aşteptat cu speranţă, care este foarte probabil de înţeles numai cu totul curat duhovniceşte, - dar ce proorocesc aici ceilalţi prooroci despre acest fapt, este foarte mistic, necesită o explicaţie puternică şi o credinţă încă mai puternică, care, într-un mod fericit, nu mai este la noi absolut deloc acasă !
19] Este pentru noi realmente demn de laudă, că avem o credinţă puţină sau absolut nici una în asemenea lucruri extravagante; dar, în schimb, credem noi cu atât mai intensiv în acel unu Dumnezeu adevărat, Care a vorbit prin Moise într-adevăr către copiii acestui pământ!
20] Dar foarte mult din credinţa noastră tare convinsă în Dumnezeu îi datorăm lui Platon, ale cărui scrieri le citim şi le urmăm. Moise este practic şi arată calea vieţii cu linii bine marcate; Platon este însă general valabil duh, suflet şi îi arată sufletului sufletul şi duhului duhul. Şi toţi aceştia luaţi laolaltă: Moise, Platon, Socrate şi mai mulţi profeţi, înţeleşi bine în lumina adevărată, îi numim noi Mesia cel propriu zis, Care va veni de sus, de unde vine toată lumina pe pământ şi la oamenii care sunt de o voinţă bună.
21] Aşadar, prietene măreţ şi înţelept, ne-am descoperit ţie aşa cu totul cum suntem noi, cum gândim şi simţim; depinde acum de tine, dacă îţi este cunoscut ceva mai bun, să ne faci, dacă vrei, cunoscut cu aceasta! Ce părere aici avea tu , de exemplu, despre prooroci şi despre Mesia cel făgăduit?”

Ev. 197 capitol

Iisus confirmă episodul cu cei 3 înţelepţi în faţa evreilor persani. Precauţia lor de a se exprima despre Mesia în faţa lui Cireniu.

01] Spun Eu:"N-aţi auzit voi, deci, nimic până în ţara voastră, cum atunci, cu treizeci de ani în urmă, le-a fost născut evreilor, la Betleem, vechea cetate a lui David, un rege de către o fecioară, într-un staul?
02] Trei înţelepţi din ţara voastră de răsărit au văzut o stea şi au întrebat duhul lor, ce însemna această stea lor străină. Şi duhul le-a zis să urmeze steaua; aceea îi va călăuzi la regele Nou-Născut al evreilor, Care va întemeia o împărăţie pe pământ, care veşnic nu va avea nici un sfârşit. (Mt. 2, 1; Mt. 2, 9-10).
03] Atunci, au luat înţelepţii aur, tămâie şi smirnă cu ei, s-au urcat pe animalele lor de povară, cu o suită mare şi strălucitoare şi au mers după stea, care nu se odihnea, până ce ei au ajuns la lăcaşul de naştere al Nou-Născutului. Acolo, au cercetat atunci cei trei după cel Nou- Născut şi au ajuns până la Irod, care nu le-a putut da, de asemenea, nici o lămurire, ci i-a trimis iarăşi la Betleem, unde stătea steaua minunată şi le-a recomandat o cercetare foarte harnică, cu rugămintea, pentru a-l înştiinţa despre un asemenea lucru de îndată înapoi, ca şi el să vină atunci şi să-I dea Nou- Născutului dovada lui de omagiere. (Mt. 2, 11; Ps. 72, 10.15; Isa. 60, 6; Mt. 2, 9; Mt. 2, 7-8)
04] Atunci când înţelepţii au găsit după aceea de-abia Nou-Născutul şi i-au adus darurile lor, i-a avertizat după aceea un Duh din ceruri, să nu-i spună lui Irod descoperirea lor, după care au mers ei atunci pe o altă cale în ţara lor. (Mt. 2, 11; Mt. 2, 12)

05] Spuneţi, dacă şi ce aţi auzit voi despre aceasta!”
06] Spune delegatul: “Da, da, tu ne aminteşti de o treabă, care a făcut mult să se vorbească despre ea în întreaga Persie până către India; pentru că cei trei înţelepţi, cum există dintre aceştia mai mulţi la graniţa cu India, au răspândit atunci această treabă foarte tare prin popor, aşa încât a venit acesta chiar în faţa regelui, care n-a dat tocmai multă importanţa acestui fapt, pentru că el îi cunoaşte pe magi, cum sunt aceştia mereu predispuşi să facă dintr-un ţânţar un întreg armăsar! Asemenea lucruri nu fac de aceea la noi niciodată o impresie deosebită, precum acum şi în locuri mai înalte au pierdut toate minunile magiei toată valoarea părţii lor stranii şi extraordinare, pentru că, în locuri mai bune, lumea cunoaşte deja mai mult decât îndeajuns toate felurile faptelor magice miraculoase. Se mai priveşte încă, într-adevăr, la măiestriile de magie foarte alese şi reuşite, dacă lumea este într-o dispoziţie bună şi se râde atunci la acestea, dacă iasă acolo la vedere unele lucruri hazli, - dar, cum am spus, la noi sunt asemenea magii pe deplin fără valoare.
07] Numai un adevăr curat, dovedibil cu cifre are la noi o valoare; toate celelalte anumite simpatii curioase au pierdut la noi mai buni deja de mult toată valoarea şi noi nu mai dăm acestora, spus deschis, nici o importanţă! Ar putea să fie printre acestea ascunse, pe ici pe colo şi lucruri cu totul adevărate; dar acestea se află atunci îngropate în toată mistica deja într-un asemenea fel, că nici o raţiune omenească nu le mai poate aduce, ca fiind pe deplin curate, la lumina zilei neîndoielnică şi tu, prietene măreţ, vei admite tu însuţi, că aici este mai rezonabil,să-ţi îndrepţi toate simţurile numai după adevărul curat,decât să omagiezi o oarecare simpatie poetică!”
08] Îmi spune aici Cireniu deoparte: “Doamne, cum mi se pare, aşa nu va fi aici nimic de făcut pentru treaba noastră cu aceşti oameni de fapt, ce-i drept, foarte preţioşi; aceştia se află prea adânc în adevărul lor de cifre şi sunt hotărât împotriva a toate, ce noi obişnuim să numim credinţă! Tot aşa par ei să fie duşmani evidenţi a oricărei minuni de orice fel, ceea ce este folosit de Tine mereu în cazul cel mai extrem, ca o dovadă incontestabilă pentru cea mai deplină Dumnezeire a Ta.
09] Cu o minune Te-ai apropia Tu, într-adevăr, cu greu de ei, pentru a nu-i idigna pe deplin şi cu alte dovezi, ca explicaţii a versetelor, care se referă la Tine din proorocul Isaia şi din David şi Solomon nu se va înfăptui de asemenea nimic în privinţa lor, pentru că profeţii se află la ei într-o lumină negativă; şi astfel, nu mai ştiu eu, aici, în serios, nici o a treia cale de ieşire! Pentru că, cu ajutorul cifrelor nu se lasă totuşi dovedit, că Tu eşti Mesia propriu zis, şi altfel, par ei să fie inaccesibili!”
10] Îi spun Eu, deoparte, lui Cireniu: “Lasă aceasta numai să fie bine, asta este grija Mea! Dacă s-a îndreptat un Matael şi un superior ca Floran, aşa vor fi, într-adevăr şi aceştia îndreptaţi. Cel mai îndărătnic a fost, însă, totuşi, superiorul Stahar şi el este acum în cea mai desăvârşită ordine, - cu atât mai degrabă şi mai uşor vor fi aduşi aceşti oameni cinstiţi într-o ordine potrivită!”
11] Spune Cireniu: “Eu nu mă îndoiesc, căci Ţie singur Îţi sunt doară toate lucrurile posibile; dar, pentru noţiunile mele, totuşi încă foarte omeneşti, nu este treaba chiar absolut deloc foarte uşor de îndeplinit.”
12] Spun Eu:"Desigur, dar, de aceea, totuşi, nu imposibil; numai trebuie să li se dea mai înainte ocazia, ca ei să se poată destăinui pe deplin. De-abia după aceea, când vor fi ei gata şi vor fi ajuns la sfârşit cu destăinuirea lor, se lasă pus un rod nou în grădina curăţită a inimii lor!”
13] În timp ce Eu am schimbat (am discutat) aceste câteva cuvinte cu Cireniu, vorbeau persanii, în secret, în şoaptă, unul altuia la urechi şi delegatul nostru, care se numea Şabbi, le-a spus camarazilor săi: “Mie mi se pare tot mai mult, de parcă am sta pe cărbuni aprinşi! Povestea cu Mesia trebuie să fie aici foarte cunoscută. Romanii cu nasul fin au auzit, cu siguranţă, vorbindu-se ceva despre acest fapt şi scotocesc acum, probabil, deja toate colţurile împărăţiei iudaice, pentru a pune mâna cumva pe acel bărbat, care, aici, pe pământ, se presupune că ar instaura o împărăţie pe veci de nedistrus, precum şi pe deplin de neînvins, spre cel mai evident dezavantaj a stăpânitorilor lumii! De aceea, trebuie să fim aici cu totul îngrozitor de înţelepţi, pentru a nu ne face suspecţi faţă de romani!
14] Bărbatul, care a vorbit acum, foarte în secret, cu guvernatorul superior, este, evident, un examinator al Romei foarte fin, uns cu toate alifiile! Dacă am crede numai puţin tare şi de neclintit în Mesia care vine, atunci am fi aici aşa de bine ca jertfiţi! De aceea, trebuie să rămânem aici pe loc la matematica noastră, într-un mod stereotipic, să auzim mai multe decât să vorbim şi dacă se va spune iarăşi ceva despre Mesia, atunci ştim noi, din pricina sănătăţii noastre de pe această lume, ce vom avea noi de vorbit, ca dintr-o gură, pentru aparenţa exterioară! Noi ştim pentru noi, într-adevăr, ce trebuie noi, ca evrei, să credem despre prooroci; dar acestor eroi vicleni nu trebuie să le spunem acest lucru în faţă! Judecătorul şi examinatorul este cunoscător de la A până la Z a Scripturii noastre, mai presus de toţi cărturarii noştri şi doreşte să ne prindă puţin; dar şi noi suntem deştepţi şi înţelepţi şi lui nu-i va reuşi, cu toate că am fost salvaţi aici de la pieirea sigură, prin acest bărbat minunat. De aceea, să rămânem numai tare de neclintit pe poziţia matematicii noastre şi noi vom izbuti să mergem mai departe de aici, cu pielea foarte nevătămată! Dar cea mai mică greşeală împotriva acestui lucru poate să ne arunce într-o cea mai mare disperare!”
15] Toţi ceilalţi îi dau dreptate lui Şabbi şi îi promit, că se ţin toţi de îndemn şi nu trădează nici o silabă din toate, ce cred ei în privinţa lui Mesia.
16] Acum păşesc Eu între ei şi îi spun delegatului: “Dar Şabii, de ce cugetaţi voi, deci, rău în inimile voastre împotriva Mea şi împotriva romanilor inofensivi?!
17] Crezi tu, deci, că Mi-a scăpat ceea ce ai hotărât acum, aici, în secret, cu cei ai tăi? Eu ţi-o spun: nici o silabă nu Mi-a rămas ascunsă! Pentru că Acela, Care a văzut şi a ştiut, atunci când aţi

fost în mare pericol, căci, altfel, n-ar fi putut să rânduiască să vă revină nici un ajutor, vede şi aici în temelia inimii voastre!
18] Dar, deoarece are El intenţii cu totul sincere şi bune cu voi, de ce nu vreţi, deci, să-I dăruiţi nici o încredere?”
18] Spune Şabbi: “Tu eşti, într-adevăr, foarte deştept şi înţelept; dar ne va folosi, într-adevăr, la ceva o asemenea înţelepciune a Ta? Tocmai în cap n-a căzut nici unul din noi şi credem că îţi ghicim intenţiile! Cei mai însemnaţi romani alături de Tine - -, nu departe de aici cantonează soldaţi romani, probabil pentru a aresta pe undeva pe cineva, dacă ar fi acelaşi cumva aflat (descoperit), prin tot felul de cuvântări şi întrebări şirete?! Dar, la noi, nu trebuie voi deja absolut deloc să căutaţi; pentru că aici nu veţi afla veşnic nimic!”
19] Îmi spune deoparte tocmai iarăşi Cireniu: “Ah, asta e totuşi straniu cu aceşti oameni! Acum iasă la iveală chiar un fel aparte de prefăcătorie! Cine ar fi căutat aşa ceva la aceşti oameni?! Acum, sunt ei tocmai de aceea închişi bine şi blocaţi şi acest lucru aşa, că, acum, nu li se poate veni de hac deja din nici o parte! Ce să fie acum cu aceşti oameni?! Ei îşi fac despre noi o închipuire fixată, greşită din temelie, care s-a dezvoltat la ei, din păcate, în aşa fel, că nu ne putem opune ei de fapt absolut deloc. Se întreabă acum foarte, ce va fi aici de făcut!”
20] Spun Eu:"Aici vor fi încă foarte multe de făcut; acum se află ei deja cu mult mai aproape de scop, ca înainte! Această precauţie o observaseră ei deja imediat la început, cu totul în tăcere, pentru că vă văzuseră pe voi, romanii, aici! Pentru că, la ei, s-a răspândit de câtva timp zvonul rău: În ţara evreilor S-ar fi sculat, într-adevăr, Mesia şi ar face semne mari, romanii ar fi aflat de aşa ceva şi L-ar persecuta acum pe acest Mesia într-un mod foarte îngrozitor; pentru că ei n-ar fi pus ochii, într-un mod ascuţit, numai pe acest Mesia, ci şi pe fiecare evreu, care lasă să se observe numai o urmă a unei credinţe într-un Mesia Care va veni sau Care a venit deja. Şi vezi, în aceasta constă întregul motiv al prefăcătoriei lor, căreia îi vom fi acuşi stăpâni!”

Ev. 198 capitol

01] Cireniu admite acum, într-adevăr, cum stau lucrurile cu persanii; dar el nu înţelege, cum o asemenea denigrare destul de satanică a romanilor putuse ajunge printre evreii persani şi cine ar fi răspândit acolo o asemenea sămânţă ticăloasă.
02] Spun Eu:"Nu sunt Eu, oare, cunoscut templului, ca înfăptuind, deja de nouă luni?! Mergi acolo şi află! De acolo vin toate mărturiile rele şi greşite despre Mine, despre înfăptuirile Mele şi despre voi romanii, de asemenea, deoarece ştiu ei, că voi nu sunteţi împotriva Mea! Ioan Botezătorul mai trăia încă, dacă templul n-ar fi ştiut să se bage în spatele mamei frumoasei Irodiada!
03] Totul pleacă de la templu şi departe peste suprafaţa pământului ajung braţele acestuia; dar acestea îi vor fi acuşi foarte tare scurtate! Vezi, astfel se înfăţişează acum treburile şi tu vei admite acum sper, cum este cu aceşti oameni acum, ce-i drept, puţin cam greu de a se tocmi, dar totuşi nu zadarnic! Şi ei trebuie aduşi la lumina adevărată, căci, altfel, ar fi în serios rău pentru Mine, pentru învăţătura Mea şi pentru voi!
04] Tu vei începe, acum, să şi admiţi motivul propriu zis, de ce i-am salvat, aşa cu totul de fapt, pe aceşti persani, de la pieirea de pe mare. Pentru pricina menţinerii doar a vieţii lor trupeşti, n-aş fi trimis nici un înger pentru salvarea lor; dar, deoarece lămurirea potrivită a acestor oameni despre Mine şi despre lucrarea Mea este de cea mai mare importanţă, pentru că ei exercită o influenţă mare asupra ţării lor mari şi asupra poporului lor numeros, de aceea am fost nevoit să le salvez viaţa lor, pentru că, fără ei, n-am avea nici un mijloc eficient de a elibera persanii din nebunia lor o dată apucată.”
05] Spune Cireniu: “Ţie, o, Doamne, singur toată lauda; acum, este totul deja iarăşi bine şi eu sunt, acum, despre toate pe deplin lămurit! Negociază Tu cu ei, acum, numai tot mai departe; pentru că eu admit, acum, deja, că, aici, este de aşteptat un succes sigur, de felul cel mai bun şi şi trebuie să fie astfel!”
06] În timp ce îl lămuream, însă, pe Cireniu, deoparte, cugetau persanii cu totul altfel şi Şabbi al nostru le-a zis camarazilor săi: “Vedeţi, cum cei doi înalţi se sfătuiesc acolo cu totul în secret, în ce formă nouă, şireată ar putea ei să ne prindă, cumva, totuşi! Pentru că, până acum, n-au aflat ei nimic de la noi; dar, acum, trebuie să ne adunăm gândurile, încă de zece ori mai straşnic! Până acum, ne-au încercat ei doar prin lovituri mărunte, acum vor începe ei cel mai probabil, cu berbecii distrugători de ziduri (berbeci = maşinării de război din antichitate); şi dacă nu ne ţinem extrem de tare pe poziţie, vom fi doborâţi, ca o trestie uşoară! De aceea, să fie chiar fiecare dintre noi cu ochii în patru, cât e posibil! Pentru ca aceştia să nu scoată la vedere credinţa noastră cea mai interioară absolut niciodată, ca o găleată de apă dintr-o oarecare fântână! A vrut examinatorul, mai devreme, să-mi facă o frică prin faptul, că a afirmat, că ne-ar cunoaşte exact toate gândurile noastre cele mai interioare şi aceasta tot aşa de bine, precum ar fi văzut şi ar fi recunoscut, mai devreme, strâmtorarea noastră de pe apă. Dar eu m-am gândit în taină:<Oho, tu vulpe vicleană! Pe această gaură doreşti tu, deci, să ajungi afară?! Oh, nimic din acestea, prietenul meu ticălos!> El a admis, însă, că nu ar putea să mă prindă absolut deloc, cu acest truc, de aceea s-a dus el imediat după aceea la guvernatorul superior şi s-a sfătuit, acum, desigur, cu acelaşi, ce capcană ar fi acum de pus nouă, pentru a ne prinde, cu siguranţă; dar noi nu vom fi, cumva, de prinşi, cu nici o capcană, pozitiv şi negativ! La pândă trebuie să stăm noi, însă, ca şi cocorii în mlaştinile lor, - căci, altfel, suntem pierduţi!”
07] Spune unul dintre ei: “Cum ştie el, deci, numele tău? De la noi nu l-a putut afla!”

08] Spune Şabbi: "Acest lucru apare, într-adevăr, puţin straniu, dar nu trebuie să ne inducă deloc în eroare; pentru că, mijloacele pe care le posedă asemenea oameni unşi cu toate alifiile, pentru a afla şi a şti, cumva, lucruri cu totul secrete despre alţi oameni, sunt nenumărate. De aceea nu trebuie să fim duşi chiar prea uşor în eroare, la asemenea apariţii.
09] Atoateştiutor este numai Dumnezeu singur – şi un om numai atunci, când este el chemat de Duhul lui Dumnezeu de a le revela celorlalţi oameni lucruri, pe care un simţ al unui om natural nu le-ar fi putut cerceta niciodată. Doar, că un asemenea om însufleţit de către Dumnezeu vine numai rar în această lume rea, lacomă de sine – şi printre păgânii întunecaţi, care sunt plini de lăcomie de domnie şi de sine, deja absolut niciodată.
10] Dar aceşti oameni, care se află în tot felul de relaţii, cu toată lumea şi cu înţelepţii acesteia, sunt cu totul din temelie nişte vulpi viclene, bântuite şi se ştiu chiar extraordinar asupra faptului de a smulge oamenilor, prin şiretenie, secretele lor! Bunătate, severitate, generozitate, răbdare, chiar iniţierea în secretele lor, pentru a trezi la examinat o încredere deplină şi pentru a-l face slobod la limbă şi asemenea trucuri încă o grămadă sunt puse în practică în caz de necesitate, pentru a ajunge în spatele secretelor oamenilor, adesea chiar cele mai ascunse. Dacă sunt, însă, o dată aceşti păgâni, lipsiţi de orice sentiment de milă, în posesia dovedită a secretelor, care sunt numai aparent în contradicţie cu planurile lor lacome de stăpânire, atunci vai de acela, care s-a trădat acestor neoameni! Ei sunt vicleni şi răi şi pot fi ţinuţi în frâu numai printr-o viclenie enormă în contră! Ei pot, ce-i drept, să intre clandestin în spatele secretelor mari, prin tot felul de căi ascunse, - dar, în secretele inimii, niciodată, dacă cel examinat ştie să le acopere stăruitor!
11] Prieteni, noi ne aflăm acum, aici, în faţa celor mai nemiloşi judecători! Tema în cauză şi foarte urâtă de către păgâni este Mesia, Care a apărut acum deja în serios, precum am primit noi din toate părţile asigurările cele mai neîndoielnice despre acest fapt. În Galilea, se spune că S-ar afla El ascuns pe undeva, până ce Îi va veni vremea Lui potrivită, bine calculată. Păgânii fac de aceea o vânătoare asupra Lui şi aducătoare de moarte este deja credinţa în posibilitatea apariţiei marelui eliberator al evreilor, din ghearele tari şi ascuţite de tigru ale păgânilor! Voi ştiţi, acum, ce fel de pământ ne poartă aici şi veţi şti de aceea, de asemenea, ce ar fi aici de făcut!"

Ev. 199 capitol

01] Spune celălalt: "Tu eşti, ce-i drept, mereu precauţia însăşi şi precauţia este mama înţelepciunii, dar aici nu pari tu s-o foloseşti la locul potrivit! Pentru că puţină cunoaştere de oameni avem şi noi şi cu cât mai mult privim cu luare aminte la examinator, cu atât mai mult dispare orice gând, de parcă ar putea să se afle ascuns în spatele lui, chiar şi numai o scânteie falsă! Eu, împreună deputat cu tine, am ascuţit, mai devreme, puţin urechile mele şi am auzit unele lucruri de la consfătuirea secretă a examinatorului cu Cireniu şi aceasta a constat doar dintr-o grijă mică în privinţa posibilităţii de a ne vindeca de nebunia noastră! Noi am fi fost înştiinţaţi (informaţi) cu totul greşit din temelie, pe căi indirecte, de către templu, într-un mod răuvoitor, despre Mesia şi despre romani, am avea de aceea, acum, o teamă oarbă de ei şi am tăinui de aceea credinţa noastră foarte potrivită şi bună!
02] Atunci când călătoriserăm încoace, avuseserăm noi, unele ocazii de a-i studia pe romanii, care se aflau peste tot şi noi n-am putut, în ciuda a toate cercetările noastre cât se poate de şirete, să aflăm niciunde ceva, din care ar fi fost aici de tras concluzia, că romanii ar fi în serios chiar aşa de groaznici; din contră, s-a mărturisit în favorul lor întotdeauna şi pretutindeni cu totul nesilit şi bucuros cea mai bună părere din lume. Tu ai spus, fireşte, tot timpul:<Dacă ar fi ei groaznici la această ocazie, atunci vor şti ei să ascundă, deocamdată, acest fapt foarte bine de ochii lumii, pentru a nu produce nelinişti prin popor înainte de vreme!> Dar de această părere nu sunt eu; pentru că fiecare om aparţine, întotdeauna de o oarecare familie şi aceasta ar trebui să observe, într-adevăr, dispariţia lui şi să înceapă, în sfârşit, să cerceteze, unde a ajuns membrul scump al familiei! Dar, de aşa ceva n-a fost până acum încă niciunde vreo urmă şi aşa cred eu aici, că precauţia ta, altfel foarte demnă de laudă, merge puţin prea departe, mai ales faţă de examinatorul foarte deschis şi care arată sincer!
03] Eu observ, însă, aici cu totul altceva, ceva cu totul extraordinar şi mă miră foarte tare faptul, că aşa ceva a putut să scape, cu desăvârşire, privirii tale ascuţite!"
04] Spune Şabbi: "Aşadar, ce deci?! Eu ar fi trebuit să observ, de asemenea, ceva; pentru că ochilor mei nu le scapă, altfel, cu uşurinţă ceva şi simţul meu este aşa de fin, ca o adiere de dimineaţă. Ar trebui să mă mire, că tu ai fi descoperit aici ceva, care i-ar fi scăpat ochilor mei!"
05] Spune al doilea delegat, care se numea Jurah: "Şi totuşi! Nu ai băgat tu de seamă, ce vroia examinatorul să indice aşa evident prin aceea, atunci când ne-a explicat apariţiile lui Ilie, în peşteră, aşa frumos limpede – ca având o referire la el însuşi?"
06] Spune Şabbi: "Şi ce a vrut el să indice cu aceasta?"
07] Spune Jurah: "Nimic altceva, decât că tocmai el însuşi ar fi Mesia cel făgăduit, în faţă a cărui putere trebuie să se aplece toţi stăpânitorii lumii! Vezi, aceasta am aflat eu, ce a scăpat aşa pe deplin curat de precauţia ta mare! De asemenea, a auzit urechea mea foarte ascuţită, cum, aici, cu puţin timp mai devreme, l-a numit guvernatorul suprem <Domnul> său pe examinator! Ceva nemaiauzit de la un conducător de oşti roman! Şi vezi, acestea sunt o sumedenie de lucruri, pe lângă care n-ar trebui, de asemenea, să treci în grabă pe alături, cu un pas chiar prea uşor, dintr-o grămadă de precauţii exagerate! Ce să fie, însă, atunci, dacă acest bărbat rar ar fi într-un mod posibil deci totuşi Mesia cel făgăduit?!"

08] Spune Şabbi: "Aşadar, atunci ar putea el să fie numai în mare măsură mulţumit cu grija mea bine întemeiată; pentru că precauţia mea merge tocmai în acea direcţie de a proteja lăcaşul Sfânt al învăţăturii noastre despre Dumnezeu faţă de veninul păgânilor! Poate să fie desigur deja un sâmbure de adevăr în perceperea ta; dar noi nu avem voie să acceptăm ceva nici chiar de departe fără cercarea cea mai ascuţită, severă, - afară că suntem obligaţi straşnic la acest lucru, prin dovezile cele mai evidente. Pentru că ar putea fi, totuşi, o mască foarte fină toate cele percepute de tine şi noi ne-am afla atunci de asemenea cu totul uşor posibil pe locul de mine temut! De aceea, numai uşurel, prietene al meu! Asemenea lucruri, dacă ele sunt adevărate, le acceptă omul încă întotdeauna destul de devreme; pentru că o acceptare prea pripită ar putea să ne arunce într-o mare încurcătură!"

Ev. 200 capitol

01] Acum vin Eu iarăşi la persani şi spun, adresându-Mă mai ales lui Şabbi: "Aşadar, ce aţi convenit voi între timp? Mă mai consideri tu încă o vulpe şireată, care ar intenţiona de a vă da pe voi toţi, ca pasibili de pedeapsă, în mâinile nemiloase ale stăpânitorilor de acum ai lumii, din pricina lui Mesia al evreilor temut de către romani? Arăt Eu, deci, în serios, asemănător cu un asemenea trădător ticălos?"
02] Spune Şabbi, puţin jenat: "Bunule prieten măreţ! Faţa este, într-adevăr, cel mai adesea o oglindă a sufletului, - dar nu întotdeauna! Eu am cunoscut un om, a cărui înfăţişare exterioară se asemăna pe deplin cu un înger foarte blând şi foarte cinstit într-un asemenea fel, ca o pupilă sănătoasă a ochiului cu cealaltă, şi totuşi, era aceasta numai o mască naturală, deoarece omul tocmai menţionat era conform cugetului său un satan desăvârşit în optima forma (în cea mai mare măsură)! Acest om era chiar un privilegiat al curţii din pricina înfăţişării sale frumoase şi blânde şi era iniţiat în toate ştiinţele şi artele imaginabile, ca o cea mai frumoasă dimineaţă de primăvară; dar inima lui era mai neagră şi mai întunecată decât Styxul născocit (Styx = în legenda greacă râu al lumii de dedesubt.) al păgânilor! Vai fiecăruia, care s-a apropiat de el vreodată prietenos! Pierdut era oricine! Poporul femeiesc fugea după el ca posedat, deşi orice femeie, care se apropiase de el, îi decădea aşa de sigur ca jertfă de tăiat, cum o picătură de ploaie, pe care n-o mai pot ţine norii, cade pe pământ! Dar el era mereu omul cel mai nevinovat, cel mai blând şi curat! Peste tot înfăptuiau toate numai împrejurări neprevizibile; ciudat era numai, că împrejurările nefericite nu-i puteau pricinui lui însuşi niciodată vreun rău. El scăpa de peste tot, cu pielea cu totul nevătămată; numai cei care se apropiaseră de el, primeau mereu de gustat povara cea mai grea pe viaţă şi pe moarte de la împrejurările rele! Oh, pentru regele său era el cel mai fidel slujitor, dar pentru orice supus un diavol cu totul drăgălaş minunat!
03] În oraşul regal, avea un grec bogat, care s-a lăsat, însă, convertit la credinţa noastră, o soţie tânără, minunat de frumoasă şi chiar enorm de drăgăstoasă, care îi era bărbatului ei atât de sincer devotată, ca această mână a mea dreaptă trupului meu şi voinţei inimii mele. N-a durat, însă, absolut deloc mult timp, că satanul graţios de om a primit de veste despre acea femeie frumoasă şi şi-a rânduit acuşi căile sale după aceasta, pe care era observat de femeie. Coincidenţa a vrut că grecul a ajuns o dată în mâini ticăloase, cu un adevărat persan din naştere şi obicei, din pricina unei plăţi restante refuzate a unei datorii foarte însemnate şi pe deplin legale, pe care persanul o făcuse la grecul nostru. Persanul a avut compatrioţii săi cu acelaşi obicei, ca judecători ai săi şi aşa n-a putut grecul nostru să obţină nici un drept asupra persanului necinstit şi încălcător de cuvânt. Atunci, a spus o dată femeia, care ştia bine, că acel curtean frumos lăsase să cadă ochii săi deja adeseori asupra ei: "Cum ar fi deci, dacă am găsi înfăptuită o protecţie la rege, pentru dreptul nostru bun, cumva prin acel curtean frumos?" Grecul a spus: "Da, eu ştiu că el se uită adeseori după tine, cu ochi foarte doritori şi ar putea înfăptui multe un cuvânt de la tine sau de la mine şi dacă nu s-ar şi afla în spatele acestuia nimic ca răsplată decât o speranţă total oarbă; dar nu se aude despre acest curtean frumos absolut nimic bun! Da, ar fi chiar mai bine, să stai în duşmănie cu el decât în prietenie! Cine a intrat cu el într-o relaţie cât se poate de prietenească, a ajuns de îndată într-o mare nenorocire! Mie mi se pare de aceea pierderea pretenţiei noastre ca fiind un rău mai mic dintre cele două şi noi vom face mai bine, de a-i aduce prima şi mai mică, ca jertfă, Dumnezeu Domnului."
04] Cu aceasta a fost cu totul de acord şi femeia frumoasă, tânără. Dar, la scurt timp după aceea, a venit însuşi curteanul nostru în casă, la grecul nostru, pentru a-şi cumpără ceva de acolo; pentru că grecul nostru este neguţător de mărgăritare şi dogar a pietrelor preţioase în aur şi argint. El s-a purtat acolo foarte prietenos şi afectuos şi i-a însuflat grecului încredere, deşi femeia a observat atunci foarte bine, că îi era frică fără voia ei de acest om foarte prietenos drăgăstos şi altfel foarte extraordinar de splendid şi extrem de darnic; pentru că ei nu i s-a întâmplat încă niciodată, ca un om să fi plătit de îndată primul preţ rostit pentru o piatră preţioasă, fără să scadă ceva din acelaşi târguindu-se. Aici se afla altceva în spate!
05] Grecul, de aceea cu totul mulţumit, a spus: "Ah, acest om trebuie că are doar din pricina frumuseţii sale şi a modestiei şi din pricina fericirii lui o grămadă de invidioşi la curte, care caută să răspândească în public că el ar fi o fiinţă mizerabilă şi suspectă pentru curte; el vorbeşte, totuşi, aşa de cumpătat şi de înţelept, ca un profet! Cu adevărat, în spatele acestui om nu poate să se afle nimic rău!" N-a durat mult timp şi curteanul nostru a venit iarăşi la grecul nostru şi a

cumpărat un diamant mare, pus în aur, pentru turbanul său, pe care i-l dăduse regele. Preţul diamantului a fost o sută de livre de aur, pe care curteanul a şi vrut de îndată să le pună jos; pentru că el avea mereu o suită mare, care avea să-i ducă în urma lui comorile necesare. Dar grecul i-a spus: "Prietene foarte frumos, foarte înţelept şi extrem de măreţ, ajută-mă tu să ajung la banii în numerar ai mei, pe care îi am de pretins de la N. N. (N. N. = nomen nescio = numele nu-l ştiu.), - şi această agrafă preţioasă este plătită! Cuvântul tău poate totul la marele rege; eu îţi voi fi recunoscător!"
06] Atunci, a spus curteanul: "Mâine să-ţi devină realitate dreptul tău bun; dar, lăsând aceasta deoparte, ia tu aici aurul pentru piatra ta preţioasă! Dar, deoarece eu îţi fac un serviciu mare fără nici un interes propriu, cer de la tine doar un mic contraserviciu. În şapte zile organizez o sărbătoare mare, în grădina mare paradisiacă, fiind ziua onomastică a marelui rege şi eu te invit la această sărbătoare şi tu apari cu soţia ta în haine bine împodobite; eu te voi introduce acolo marelui rege şi te voi aduce împreună cu soţia ta la masa regelui, unde tu şi soţia ta vă puteţi atunci cere o grămadă de milostiviri!"
07] Grecului i-a fost acest lucru foarte potrivit, pentru că el ar fi vrut cu drag să se facă deja de mult bijutier de curte. Dar soţia a afirmat: "Noi nu mai putem acum schimba această treabă; dar va rezulta aici foarte puţin bine, nici pentru tine şi nici pentru mine! Acest om are intenţii rele cu mine; şi ţie ţi se poate întâmpla, ca tu să fii jertfit alături de mine! Cel mai bine ar fi, dacă am strânge totul laolaltă şi am scăpa cu fuga de aici, cu aripi de vânt, înainte ca ziua a şaptea plină de nenorocire să vină!"
08] Grecul a spus însă: "Dragă soţie, prudenţa este bună; dar a avea o neîncredere prea mare împotriva unor oameni, care nu ţi-au dat încă niciodată un oarecare motiv voilent pentru aceasta şi despre care nu ştim de asemenea nimic altceva, decât ce au născocit aici limbi rele şi ce au inventat ele rău despre ei – un lucru, care i se poate întâmpla unui om cinstit mai întâi - , este tot aşa de neînţelept ca o neseriozitate condamnabilă!" Femeia gingaşă se mulţumeşte cu această dojană destul de plină de raţiune. În următoarea zi a fost nevoit persanul dator să-i plătească grecului ultimul bănuţ.
09] Ziua a şaptea fatală a venit ca un destin de fier şi ei s-au dus împodobiţi foarte sărbătoreşte în paradisul regelui. Acolo, era totul flacără şi lumină; din toate părţile străluceau aurul şi pietrele preţioase mai tare ca cele mai luminoase stele de pe cerul de noapte şi muzica şi cântecele vibrau pătrunzând căile dense de verdeaţă ale grădinii mari. Cei doi n-au avut, însă, voie să aştepte mult timp, atunci când au fost ei descoperiţi de către curteanul nostru şi introduşi de îndată regelui în templul mare al grădinii şi primiţi prietenesc de acelaşi. În mijlocul templului mare de stâlpi, erau mese şi perini de mătase în mare număr şi amplasată o podoabă de nespus şi pe mese erau castroane mari de aur pline de cea mai bună mâncare şi în pahare mari de cristal lucea cel mai gustos vin şi încă o grămadă de alte băuturi cu mirodenii.
10] Grecul nostru a trebuit să ia loc la o masă lângă masa mare a regelui; dar soţia lui frumoasă a fost trasă la masa regelui. S-a mâncat şi s-a băut foarte agreabil câtva timp. Grecul nostru a început însă să se simtă acuşi foarte rău; pentru că el a primit o băutură, care fusese amestecată cu otravă şi trebuia dus în casa sa. Femeia a fost adusă, însă, în încăperile regelui şi trebuia să lasă să se facă acolo totul cu ea, pe viaţă şi pe moarte, atâta timp, până ce s-au săturat de ea. Grecul n-a murit, ce-i drept, de acea otravă, dar a rămas un om paralitic până la această oră; şi cum, însă, a venit, arătând maltratată, săraca femeie abia după şapte zile acasă, îşi poate închipui fiecare cu uşurinţă!
11] Acesta a fost rodul unei încrederi prea pripite într-un om, a cărei înfăţişări exterioare îi insufla fiecărui om toată încrederea, în timp ce inima lui era locuită de o ceată întreagă de cei mai răi diavoli. Cei doi însă, care au trăit acestea cu nu prea mult timp în urmă, şed, din pricina neputinţei lor, acolo, puţin la o parte şi pot să vă confirme, cu limba lor foarte proprie, ceea ce am povestit acum! Prietene, dacă ai trăit asemenea lucruri, atunci ştii, cumva, într-adevăr, de ce eşti prudent!"

Ev. 201 capitol

01] Spun Eu:"Du-te acolo şi prezintă-Mi-i pe cei doi!" – Şabbi merge şi îi aduce pe cei doi la Mine.
02] Dar Eu îi întreb, dacă ar dori ca să fie iarăşi pe deplin sănătoşi şi în puteri.
03] Spun amândoi: "Da, Doamne, dacă ar fi posibil! Dar pe mine m-a făcut otrava ciudată farte neputincios în toate mădularele mele şi numai cu greu mă pot mişca mai departe; şi aici priveşte la această floare săracă, frântă cu amănuntul de femeie, - ea este distrusă la trup pentru întreaga ei viaţă! O, Iehova, de ce trebuia, deci, tocmai nouă să ni se întâmple aşa ceva îngrozitor?!"
04] Spun Eu:"Dar Eu vreau, ca voi amândoi să fiţi şi să arătaţi iarăşi atât de sănătoşi şi vioi, ca atunci, când v-aţi cununat!"
05] Atunci când am rostit un asemenea lucru, i-a pătruns pe amândoi ceva cumva ca o flacără şi ei au fost de îndată aşa de sănătoşi şi puternici, de parcă nu le-ar fi lipsit niciodată ceva şi înfăţişarea lor arăta aşa şi încă mai înflorită decât în ziua lor de cununie. Ei au început să se mire peste toate măsurile, pentru că de aşa ceva nu s-a pomenit încă în Persia.
06] Şi Şabbi începe să caşte ochii tot mai mari şi aproape că nu dă crezare simţurilor sale; dar Juah îl împinge şi îi spune puţin în taină: "Tu, eu cred că ne aflăm tocmai la locul potrivit şi noi nu vom fi chiar prea departe de Acela, pe Care vroiai să-L negi chiar atât de precaut! Eu îţi spun, Acesta – sau în veşnicie nu mai nici un altul! Acum judecă tu potrivit cu simţul tău asupra acestui fapt!"

07] Spune Şabbi: "Da, tu ai putea să nu fi tras săgeata prea departe de ţintă! Această vindecare deodată a celor doi doar prin cuvânt, asta e mai mult, decât ce poate înţelege toată înţelepciunea omenească! Acum, mi se face şi salvarea noastră mai limpede. Un om în a cărui voinţă constă o asemenea putere, că aceleiaşi trebuie să-i asculte chiar materia dură, trebuie să se afle mai sus decât toţi ceilalţi oameni ai pământului; în El trebuie să sălăşluiască un belşug al puterii Dumnezeieşti şi sufletul Său trebuie să fie urma cea mai puternică de viaţă a voii Dumnezeieşti, - sau el este Dumnezeirea Însuşi! Eu am mers cu precauţia mea, probabil, într-adevăr, puţin prea departe, dar de păcătuit este totuşi imposibil să mă fi putut prin aceasta; pentru că eu vroiam să apăr astfel Dumnezeirea, Care ar putea să le fie păgânilor, într-adevăr, totuşi, o grozăvie şi să n-o las necurăţită de asemenea neoameni, ceea ce nu ar fi folosit nici nouă, nici ideii celei mai măreţe de credinţă!
08] Dar, cum se pare aici, aşa nu sunt păgânii, deci, totuşi, chiar atât de amarnici, ca şi cum ne-au fost ei descrişi în Persia. Este, deci, abia de presupus, că guvernatorul superior Cireniu, ce-i drept, nemărginit de trufaş n-ar şti, ce s-ar afla aici în spatele înfăptuitorului de minuni!? Dar, dacă el ştie aceasta şi îl numeşte un Domn, atunci va avea el, în plus, într-adevăr, motivul său cel mai întemeiat! Pentru că împotriva puterii unei asemenea voinţe ar fi desigur toate armele Romei prea scurte şi prea slabe!
09] Aceasta n-a fost o vrăjitorie şi o vindecare miraculoasă după felul magicienilor şi preoţilor noştri, care îndeamnă oameni sănătoşi din temelie, cu ajutorul banilor şi a altor făgăduinţe avantajoase, în acea direcţie, ca să se prefacă ca fiind surzi, paralitici şi orbi, să meargă astfel în pelerinaj la un idol, într-un templu murdar şi să devină atunci, acolo, la un semn convenit, văzători, auzind şi drepţi ca un pom. Prin aceasta sunt convinşi o grămadă de proşti şi dacă vin atunci, într-adevăr, şchiopi, orbi şi surzi şi se roagă şi jertfesc, atunci, totuşi, nu se face nici unul mai bine. Atunci, se spune întotdeauna: "Credinţa voastră este prea slabă şi jertfa voastră prea mică nu le este bineplăcută dumnezeilor !" Da, tu ştii că magicienii noştri aduc iarăşi înapoi la viaţă chiar copiii morţi ai părinţilor bogaţi, dar noi ştim deja de mult, cum ştim de asemenea, că asemenea copii înviaţi din moarte nu sunt rude de sânge. Acesta de aici va putea desigur chema înapoi la viaţă şi cel puţin cei aparent morţi!"
10] Mă alătur Eu şi spun: "Da, de acest lucru este El în stare fără jertfe, untdelemn şi suc de ierburi! Priviţi acolo, în jos, la ţărm; tocmai acum au scos cei doi fii ai hangiului Ebahl trei înecaţi din apă, un bărbat şi două fetiţe!
11] El este un tată sărac cu cele două fiice ale sale, un evreu sărac. Femeia lui şi-a scăpat viaţa goală cu ajutorul unui pom, care se afla în apă; dar soţul ei şi cele două fiice, care toţi au sărit în ajutorul mamei care s-a aflat în cel mai mare pericol, au fost aruncaţi în mare de puhoiul de apă devenind tot mai puternic şi s-au înecat în torentul agitat. Puhoaiele de apă ale mării, însă, i-au aruncat la ţărm, ca fiind pe deplin morţi şi cei doi fii puternici ai hangiului nostru i-au găsit acum zăcând morţi şi i-au pus tocmai acum, jos, la ţărm.
12] Eu vreau, de asemenea, ca femeia care a suferit accidentul să fie aici, care se află încă plângând agăţată de pom, tremurând şi strigând după ajutor.
13] La aceasta voi folosi Eu iarăşi cârmaciul Meu; de-abia apoi, să vedeţi măreţia lui Dumnezeu şi să-L credeţi pe Acela, Care v-a salvat pe voi, pe toţi!" Aici îl chem pe Rafael şi îi fac doar un semn, pe care îl înţelege el şi în timpul de-abia de un minut şi aduce el deja femeia care se jeleşte la Mine, pe colină, care nu se lasă deocamdată absolut deloc alintată.
14] Dar Eu ating femeia şi spun:"Fii, totuşi, liniştită, femeie şi crede şi ai încredere; pentru că la Dumnezeu sunt toate lucrurile posibile!"
15] Apoi, s-a făcut femeia mai liniştită, dar a spus: "Ştiu, într-adevăr, că la Dumnezeu sunt toate lucrurile posibile; dar eu ştiu, de asemenea, că eu, ca o păcătoasă, nu sunt demnă de milostivirea lui Dumnezeu! Oh, ce inimă foarte curată trebuie să aibă un om, pentru a fi demn de o cea mai neînsemnată milostivire, reieşind de la Dumnezeu! Această poartă de milostivire, însă, este deja de mult închisă în faţa mea. Dumnezeu îmi va da, acum, în strâmtorarea mea, desigur şi puţină atenţie, deoarece I-am dat în fericirea mea, prea puţină atenţie. Dumnezeu mi-a arătat, însă, doară prin aceasta deja o milostivire adevărată, că m-a pedepsit!"
16] Spun Eu:"Cum ar fi, deci, dacă ţi-aş da iarăşi bărbatul tău şi cele două fiice ale tale?!"
17] Spune femeia: "În ziua de apoi, mi-i va putea da numai Dumnezeu înapoi; pentru că aceştia se află îngropaţi în puhoiul de apă şi sunt morţi! Pe cei morţi mi i-ai putea da, într-adevăr, înapoi, dacă au fost ei cumva scoşi afară din mare de către fiii lui Marcu, - dar vii niciodată; pentru că ei trebuie că sunt deja de câteva ore pe deplin morţi!"
18] Apoi, îi spun Eu îngerului: "Adu încoace cele trei cadavre!" Şi îngerul aduce de îndată cele trei pe colină şi le pune la picioarele Mele.
19] Femeia recunoaşte de îndată în cele trei cadavre soţul ei şi cele două fiice şi şi începe de îndată să plângă amarnic.
20] Dar Eu îi spun: "Femeie, fii, totuşi, tăcută; pentru că tu doară vezi, că ei dorm aici doar!"
21] Spune femeia: "Da, ei dorm somnul veşnic, din care niciodată nu s-a trezit vreun om!"
22] Spun Eu:"Femeie, tu te înşeli; nu există un somn veşnic, aşa cum crezi tu, deoarece nu ai nici o credinţă deplină într-o viaţă de dincolo! Dar pe aceşti trei îi voi trezi, ca tu şi mulţi alţii să vă faceţi mai puternici în credinţa şi încrederea în numele viu al lui Dumnezeu."
23] Apoi, le spun Eu tare cadavrelor: "Ridicaţi-vă şi treziţi-vă din somnul de moarte!"
24] De îndată au început cele trei cadavre să se mişte şi s-au ridicat acuşi cu totul mirate. Cu ochi luminoşi, larg deschişi s-au uitat ele prinprejur; pentru că ele nu ştiau, ce se întâmplase cu ele şi unde erau ele acum.

25] Eu, însă, îi spun acum femeii: "Du-te la ei şi explică-le, unde se află ei acum şi ce s-a întâmplat cu ei! Atunci când vă veţi fi liniştit şi veţi fi recunoscut, vom vorbi lucruri mai amănunţite despre aceasta!"
26] Femeia cade, însă, pe jos, în faţa Mea şi nu poate aduce nici un cuvânt din buzele ei de atâta mirare. De-abia după un timp a putut femeia să se ridice pe deplin şi a început să Mă laude şi să Mă slăveacă peste toate măsurile; pentru că ea s-a convins, încetul cu încetul tot mai mult, că soţul ei şi cele două fiice trăiesc cu desăvârşire şi că arătau cu totul sănătoşi şi înviorați.
27] Dar Eu am trimis-o iarăşi la cei treziţi, pentru a se înţelege cu ei şi să dea de recunoscut, că ea este femeia salvată a bărbatului şi mama adevărată a celor două fiice. După aceea, s-a dus femeia, făcând câţiva paşi, la cei treziţi; pentru că, dacă cineva era vindecat sau trezit de Mine, Mă îndepărtam, din motive Mie singur cunoscute, câţiva paşi de cel vindecat sau înviat.
28] Ajunsă la cei înviaţi, s-a dat ea imediat de recunoscut şi a fost recunoscută de îndată de către cei înviaţi, cu însoţirea a unei mirări mari şi peste măsură de fericite şi salutată în cel mai călduros mod.
29] Dar Eu i-am interzis, în schimb, femeii de a Mă dezvălui, de îndată, ca fiind salvatorul şi Cel care i-a înviat, acelora, fiind acum deja la conştienţa cea mai deplină, pentru că un asemenea fapt nu s-ar potrivi pentru o viaţă nou înviată; abia după ce ar primi ea un semn de la Mine, poate să Mă destăinuiască atunci deja, - ceea ce femeia a şi respectat, însă, cu toate că bărbatul a rugat-o stăruitor de a-i arăta binefăcătorul înfăptuitor de minuni.

Ev. 202 capitol

01] Dar această întâmplare a făcut abia impresia potrivită asupra persanilor noştri. Acum au fost ei uimiţi cu desăvârşire şi Şabbi al nostru se uita acuşi la Mine, acuşi iarăşi la cei înviaţi, le-a pipăit venele pulsului lor şi i-a întrebat cu hărnicie, dacă ar fi fost ei, deci, într-adevăr, morţi, aşa cu totul lămurit şi dacă nu şi-ar putea ei, deci, absolut deloc aminti cumva, ce s-a întâmplat aici cu ei!
02] Dar bărbatul a spus: "Întreabă tu această piatră şi ea va fi în stare să-ţi spună cu totul acelaşi lucru despre acest fapt, ca şi mine acum! Eu ştiu, acum, numai aşa de mult, că un torent puternic de apă m-a tras cu el în mare şi m-a şi făcut, însă, de îndată atât de inconştient şi prin urmare, mort, că nu mai ştiu nimic, începând cu acea clipă, ce s-a întâmplat atunci cu mine. Numai aşa de mult îmi amintesc – dar doar în suflet – că m-am aflat foarte trist pe o câmpie mare, cu fiicele mele, acuşi după starea de a fi înghiţit de către puhoaiele ucigătoare şi n-am ştiut, de ce eram deci aşa cu totul de fapt trist. Dar acuşi s-au suit peste noi nori luminoşi din toate părţile şi eram aşa de fericit în acea lumină! Dar n-am văzut pe nimeni în afară de noi şi peste noi a pus stăpânire un somn dulce în această fericire şi din acest somn ne-am trezit noi aici iarăşi. Acum ştii tu totul, ce ştiu să-ţi spun; - fă-ţi acum tu însuţi o părere!
03] Că trupul meu a fost mort, acest fapt se află desigur tot aşa de puţin la o îndoială, precum că trăiesc acum! Pentru că, coboară tu în adâncimea mării, rămâi peste două ore întregi sub apă şi eu te asigur că vei fi mort cu desăvârşire, după trup!"
04] Zice Şabbi: "Da, da, tu ai fost mort, cu desăvârşire şi omul minunat te-a înviat, doar numai prin cuvântul său atotputernic! Nu, nu, aşa ceva n-a trăit încă pământul! – Dar ce acum?!"
05] Îl cheamă Jurah pe Şabbi şi îi spune: "Aşadar, prietene Şabbi, ce spui tu acum la această întâmplare?"
06] Spune Şabbi: "Ce să spui, ce să poţi spune la aceasta?! Aici a acţionat puterea lui Iehova şi nimic altceva! Pentru că aceasta merge prea nesfârşit de departe peste orice orizont al experienţei omeneşti şi nici o cunoaştere nu s-a urcat încă vreodată pe această înălţime îngrozitoare. Acum, devin eu abia aşa potrivit zăpăcit!"
07] Îi spun Eu lui Şabbi: "Aşadar, prietene, cum arată acum treaba la tine cu acea poveste despre Mesia, pe care, în urmă cu treizeci de ani, au răspândit-o în ţara voastră magii cunoscuţi din răsărit? Încă mai consideri tu şi aceasta ca fiind o poveste de astrologi?
08] Pentru că uite, acelaşi om, care a fost atunci născut la Betleem de către o fecioară gingaşă într-un staul şi căruia cei trei magi, care sunt numiţi de voi regi ai stelelor, i-au adus ca daruri aur, tămâie şi smirnă, sunt Eu, - atunci, un copil nou-născut şi acum, un bărbat în deplinătatea puterilor! Cum îţi place întâlnirea ciudată laolaltă a împrejurărilor şi cum gândeşti despre această treabă?
09] Dar că Eu sunt foarte lămurit Acelaşi, pentru acest fapt stau aici doi martori încă foarte bine în viaţa trupească; unul este sutaşul Corneliu, un cel mai tânăr frate al împăratului August şi celălalt este guvernatorul şef Cireniu, care a condus şi a înaintat (promovat) fuga Mea în Egipt şi este un frate mai bătrân al împăratului August! Dacă ştii tu acum asemenea lucruri, atunci spune-Mi acum, ce părere ai tu despre Mesia, pe Care l-au făcut cei trei magi la voi cunoscut! Este ceva adevărat în privinţa Lui, sau nu este nimic adevărat?" (Lc. 2, 2)
10] Spune Şabbi: "Da, acum este totul adevărat în privinţa Lui; dar atunci a sunat aceasta fireşte tare a o poveste de magi! Pentru că trebuie să-i cunoşti numai pe magii noştri, căci vei şi înţelege uşor, cum ei înţeleg să exploateze, spre folosul lor, orice apariţie nouă de pe cer. În primul rând, sunt ei iniţiaţi foarte bine în toate scripturile din ţară şi de peste hotare. Ei cunosc proorocii evrei tot aşa de bine ca pe cei indieni; Sen scrit-ul şi sen ta veista-ul al parţilor, gheberilor şi birmanejilor le cunosc ei aşa de bine precum cărţile noastre; tot aşa cunosc ei şi şcolile păgânilor şi cărţile lor. În al doilea rând, însă, nu există nici o steluţă pe cer, pe care n-ar cunoaşte-o şi n-ar şi fi numit-o deja de mult.

11] Dacă le apare o oarecare stea, lor încă necunoscută, aşa ca de exemplu o cometă, aşadar, actunci aceasta este folosită pentru tot felul de interpretări profetice; dacă ea (interpretarea) nu se potriveşte pentru cei din ţară, atunci se călăreşte cu ea peste hotare şi se găseşte acolo deja un oarecare locşor, unde povestea face o vâlvă. Acest lucru îl ştim noi înseninaţii numai prea bine şi în aceasta se scuză, într-adevăr, motivul de la sine, în consecinţa căruia răspândirea în public de atunci a vestii despre Mesia cel făgăduit şi născut al evreilor, spre avantajul material al magilor, care, venind acasă, le-au propovăduit aceasta tuturor evreilor cu îngrozitor de mare pompă, n-a avut la noi nici un efect deosebit. Ei făceau treaba, într-adevăr, foarte în serios; dar la noi este valabilă zicala veche: "Cine inventează şi minte de mai multe ori, pe acela nu-l crezi, chiar şi dacă el spune adevărul!"
12] Cine ar fi putut atunci să-şi închipuie numai în vis că magii ar fi spus, deci, totuşi, în sfârşit şi o dată ceva adevărat?!
13] Acum, a primit istorisirea cu tine fireşte o cu totul altă înfăţişare şi tu doară totuşi nu ne vei socoti pentru acum necredinţa noastră de atunci în înţelepciunea ta ca fiind un păcat?!"

Ev. 203 capitol

01] Spun Eu:"Aceasta tocmai, într-adevăr, nu; dar asta este, pe lângă, totuşi, de asemenea adevărat, că neguţătorii pământeşti trec puţin prea uşor pe lângă şi în afară numai prea des peste toate lucrurile duhovniceşti, ceea ce a fost, deci, cazul şi la voi. – Am dreptate, sau nu?"
02] Spune Şabbi: "Da, aceasta, prietene măreţ plin de puterea lui Dumnezeu, este desigur adevărat, că negoţul lumii şi comorile acestui pământ îi pricinuieşte unuia multă cugetare şi multă grijă în privinţa câştigului şi a administrării drepte a acestora, dar se fac atunci tocmai uşor prin bogăţia bine folosită tot felul de experienţe folositoare şi se trezeşte duhul ascuns al multor oameni spre tot felul de lucruri folositoare, i se creează o ocupaţie folositoare şi el este îndepărtat astfel de trândăvie, care este, de obicei, un părinte al tuturor patimilor şi păcatelor.
03] Priveşte tu la clerul al aproape tuturor naţiunilor! Atâta timp cât aceşti oameni au trebuit să lucreze şi să-şi câştige ca orice alt om pâinea lor în sudoarea feţei lor, erau ei şi primii prieteni ai adevărului şi au descoperit şi au calculat aşa multe lucruri, asupra cărora avem noi încă în ziua de astăzi tot motivul pentru a ne mira. Ei au adus armonie în gândirea omenească şi au înfiinţat şcoli pentru adevărata educare a duhului omenesc şi recunoaşterea proprie de sine. Atunci, găseau asemenea preoţi căile la Dumnezeu şi au condus, plini de duh şi de o voinţă bună semenii lor la aceeaşi recunoaştere.
04] Dar atunci când oamenii au recunoscut mai târziu tot mai mult şi mai mult marea binefacere a ostenelilor frumoase şi măreţe ale preoţilor vechi şi adevăraţi şi au admis folosul lor peste măsură de mare, au luat ei atunci toţi asupra lor toate muncile grele ale preoţilor, pe care îi respectau şi îi iubeau mai presus de toate, au introdus zeciuiala şi au rânduit, ca preoţii să lucreze şi să se îngrijească numai pentru duhul omului. Atunci, clerul s-a şi făcut, însă, acuşi unul trândav, a început să născocească şi să năzuie, a închis adevărul luminos în catacombe întunecoase şi a început să servească omenirea, pe atunci uşor credulă, cu tot felul de fabule şi poveşti; şi aşa a fost trândăvia preoţilor motivul evident pentru decăderea a însăşi învăţăturii celei mai măreţe şi celei mai Dumnezeieşti a adevăratului şi marelui preot Moise.
05] Să se citească numai Moise şi proorocii şi să se compare zburdălnicia de acum a urmaşilor lui Moise şi a lui Aaron, la Ierusalim şi se va putea trage acuşi şi uşor concluzia că ei nu cred nici în Moise şi încă mai puţin într-un Dumnezeu. Pentru că, dacă ar crede ei în Moise şi în Dumnezeul prin el propovăduit, atunci n-ar fi ei cei mai ticăloşi mincinoşi şi înşelători ai poporului, pe care îl subjugă ei duhovnicesc şi trupesc! Dar toate acestea sunt o urmare obligatorie a trândăviei pătimaşe! Şi aşa sunt eu de părere, că bogăţia dreaptă în mâinile oamenilor înţelepţi, binevoitori şi lucrători este pentru oamenii nevoiaşi mai mult un templu al lui Dumnezeu decât cel solomonic de la Ierusalim!
06] Fireşte că noi, oamenii ocupaţi cu negoţul, nu avem chiar prea mult timp să ne ocupăm cu tot felul de născociri mistice a trândavilor privilegiaţi şi să reflectăm asupra acestora, cât de mult adevăr se află în acestea; dar noi învăţăm poporul să fugă de trândăvie şi îl educăm spre a fi oameni adevăraţi, folositori! Aşa cred eu, că îndreptăm prin aceasta multiplu greşeala noastră mică, pe care mi-ai arătat-o constând în aceea, că ne grăbim adesea prea nechibzuit pe lângă şi în afară în privinţa a aşa unele lucruri duhovniceşti! Pentru că eu, pe partea mea, gândesc aşa: Să faci bine cu fapta este mai bine, decât să scrii despre aceasta cele mai frumoase învăţături – şi să nu le exerciţi, însă, niciodată tu însuţi.
07] La ce foloseşte cugetarea şi trăncăneala noastră cât se poate de adâncă? În spatele adevăratei înţelepciuni a lui Dumnezeu, totuşi nu va ajunge un muritor niciodată, ba chiar, nici măcar să dezvelească vălul cel mai exterior al acesteia!
08] Dar, dacă oamenilor le este necesar un asemenea fapt, atunci le va trezi milostivirea lui Dumnezeu cumva deja iarăşi un Moise, un astfel de Mesia adevărat, cum pari tu a fi acum unul veritabil. Acesta ne va iniţia atunci, cu siguranţă, în adevărata înţelepciune a lui Dumnezeu şi noi vom primi aceasta, desigur, cu drag şi foarte mulţumitori, cu orice preţ, ca fiind o adevărată marfă din ceruri şi vom şi fi activi potrivit cu aceasta, pentru că noi, oamenii de negoţ, suntem mereu mari prieteni a toată activitatea folositoare pentru omenire şi folosim bogăţia noastră mare, pământească numai pentru aceea, de a da de lucru omenirii, într-un mod folositor pentru ea şi pentru alţii, în tot felul de activităţi bune, adică omenirii predispuse mereu din natura ei spre lenevie şi trândăvie.

09] Spune, prietene măreţ, îmbelşugat în Duhul lui Dumnezeu, dacă părerea noastră despre viaţă este bună, folositoare şi de aceea una adevărată, sau dacă eşti tu în stare să ne dai una încă mai bună din înţelepciunea ta!”

Ev. 204 capitol

01] Spun Eu:"Absolut deloc! Binele şi adevărul sunt la fel, dacă un om le descoperă prin cercetarea lui ageră, sau dacă acestea i-au fost revelate nemijlocit de către Dumnezeu; pentru că găsirea singur al unui adevăr este tocmai de asemenea o revelaţie de sus, dar una mijlocită şi mijlocul spre acesta a fost cercetarea ageră.
02] Printr-o asemenea cercetare se face sufletul mai liber de legătura dură a materiei şi trezeşte prin aceasta, pentru clipe, Duhul Dumnezeiesc în sine, sau el ajunge mai mult în centrul de viaţă al inimii sale, în care curge mereu şi fără întrerupere lumina şi milostivirea lui Dumnezeu şi îi creează sufletului tot aşa o viaţă şi o creştere duhovnicească, aşa cum lumina şi căldura soarelui pătrunde în încreţiturile pământului şi trezeşte, menţine şi favorizează acolo viaţa şi creşterea plantelor, până ce din plantă se produce un rod liber, pe cont propriu şi prin aceasta, pe deplin copt, al cărui viaţă proprie nu mai este dependentă de plantă, ci există pentru sine însăşi.
03] Atunci când în momentele adevărate, pline de viaţă ajunge sufletul în centrul descris de viaţă în inimă, atunci a ajuns el prin aceasta şi la revelaţia Duhului lui Dumnezeu în orice inimă a omului şi nu poate acolo nimic altceva, decât numai să găsească în sine însăşi adevărul veşnic acelaşi din Dumnezeu. Şi aceasta este o revelaţie mijlocită şi se diferenţiază de cea nemijlocită numai prin aceea, că, aici, Dumnezeu, în cazurile întunecării mari a oamenilor, trezeşte oameni capabili fără sprijinul lor şi conduce sufletul acestora tocmai de asemenea în centrul lor de viaţă, pentru a le creea celorlalţi orbi iarăşi, începând de acolo, lumina deschizătoare a ochilor.
04] Şi mai este aici încă o diferenţă între revelaţia mijlocită şi cea nemijlocită şi aceasta constă în următoarele: Revelaţia mijlocită îi dă omului căutător numai asupra aceea o lumină potrivită, asupra ce doreşte el să aibă una îndeosebi şi se aseamănă unei lumini bune de lampă, cu care se poate ilumina cu totul strălucitor o oarecare încăpere întunecată; dar cea nemijlocită se aseamănă cu un soare în cea mai luminoasă amiază, a cărui lumină puternică iluminează întreaga lume în toate încreţiturile ei mari şi mici, aşa şi revelaţia nemijlocită.
05] Aceasta (revelaţia nemijlocită de asemănat cu soarele) nu este valabilă numai pentru acel om, căruia îi este ea dată, ci pentru toţi oamenii şi în primul rând pentru poporul de care aparţine profetul; dar, pentru că există profeţi autentici şi adevăraţi chemaţi de către Dumnezeu, de aceea se lasă, pe lângă, uşor de închipuit, că vor fi profeţi mincinoşi şi anume din motivele următoare uşor de înţeles şi uşor de închipuit:
06] Un adevărat prooroc trebuie să ajungă la semenii lui într-o formă de respet profund; pentru că proorociile lui, uneori şi faptele sale spre dovada de Dumnezeire a trezirii lui, trebuie totuşi să-i inspire omului obişnuit de zi de zi un anumit respect, - dacă proorociile îi plac sau nu şi dacă ele stau în concordanţă cu interesele lui pământeşti sau nu.
07] Dar la oameni de un cuget mai bun creşte un prooroc fără voia sa la starea unui uriaş de neajuns şi nu se mai poate împotrivi unei anumite veneraţii şi unui anumit respect profund evlavios, oricât de smerit şi este el altfel şi trebuie să fie.
08] Aşadar, acest fapt îl văd alţi oameni lumeşti, a căror minte este adesea foarte inventivă; pentru că de deşteptăciunea de şarpe n-au dus copiii lumii încă niciodată lipsă. Aceşti oameni lumeşti vor şi ei un prestigiu şi cu acesta, un câştig lumesc uşor de imaginat.
09] Ei încep să studieze şi nu arareori descoperă lucruri cu ajutorul lui satan şi fac cuvântări aparente, că omenirea nepricepută (necunoscătoare) a toată cunoaşterea nu mai înţelege să facă la sfârşit nici o diferenţă, ce este aici adevărat şi pur şi ce este aici greşit şi rău.
10] Dar cum se poate recunoaşte atunci totuşi un prooroc mincinos faţă de unul adevărat? Foarte uşor: la roade anume!
11] Pentru că din spini şi mărăcini nu se adună struguri şi smochine!
12] Proorocul adevărat nu va fi niciodată şi imposibil lacom de sine şi departe de el va fi orice trufie. El va primi, într-adevăr, mulţumitor, ceea ce îi donează inimile bune şi alese; dar niciodată nu va avea el faţă de cineva o pretenţie în formă de taxă, pentru că el ştie, că aceasta este o urăciune în faţa lui Dumnezeu şi pentru că Dumnezeu poate să întreţină bine slujitorii Săi!
13] Dar proorocul mincinos se va lăsa plătit pentru orice pas şi păşire şi pentru oricare faptă, aşa zisă slujitoare faţă de Dumnezeu, pentru binele pretins şi mincinos al omenirii. Proorocul mincinos va propovădui cu tunet judecăţile lui Dumnezeu şi va condamna el însuşi, în numele lui Dumnezeu, cu foc şi sabie; dar cel adevărat nu va judeca pe nimeni, ci va dojeni numai, fără nici un interes personal, păcătoşii spre căinţă şi nu va face nici o diferenţă între mic şi mare şi între stimaţi şi nestimaţi. Pentru că lui îi este important numai Dumnezeu singur mai presus de toate şi cuvântul Său, - toate celelalte sunt pentru el o nebunie înfumurată.
14] În cuvântarea proorocului adevărat nu se va găsi niciodată vreo contradicţie; dar pune cuvântarea proorocului mincinos la lumină şi în aceasta va mişuna de contradicţii. Pe proorocul adevărat nu-l poate jigni niciodată cineva, ca un miel va îndura el totul, orice i-ar şi pricinui lumea; numai împotriva minciunii şi împotriva înfumurării va clocoti el în râvnă de foc şi le va lovi tot tmpul pe cele două.
15] Proorocul mincinos este mereu un duşman de moarte al oricărui adevăr şi al oricărui progres mai bun în gândire şi în fapte; nimeni în afară de el să nu ştie ceva sau să aibe o oarecare

experienţă, ca fiecare să fie obligat de a-şi lua de la el tot timpul şi în toate lucrurile sfatul scump pe bani.
16] Proorocul mincinos se gândeşte numai la sine; Dumnezeu şi ordinea Acestuia îi sunt lui lucruri supărătoare şi ridicole în care n-are el în sine nici o scânteie de credinţă, de aceea şi poate el să-şi facă un dumnezeu din lemn şi piatră, cu conştiinţa cea mai uşoară din lume, aşa cum îi place lui numai. Că, atunci, un asemenea dumnezeu poate să înfăptuiască uşor minuni, prin mâinile proorocului mincinos, pentru omenirea o dată cu totul orbită din temelie, va fi, cumva, totuşi, foarte uşor imaginabil!"
17] Spune Şabbi: "Oh, prietene măreţ, acest lucru îl ştiu eu şi noi toţi, cum ticăloşii mincinoşi pregătesc asta şi cum înfăptuiesc ei minuni; aceştia sunt la mine bestii şi nu mai sunt oameni! Pentru că eu nu găsesc în lume nici o mârşăvie mai mare, decât dacă un asemenea înşelător duhovnicesc de oameni le impune din specialitate fraţilor săi neştiutori ceva spre a crede, asupra cărui lucru el trebuie să râdă şi el însuşi înţelege de-abia, cum omenirea poate să fie aşa îngrozitor de proastă de a accepta un asemenea nonsens îngrozitor, ca fiind un aur pur.
18] Oh, prietene sublim, ce ai spus tu acum, aceasta ştiu eu şi o cunosc! Dar cum este aici alcătuită o revelaţie mijlocită şi nemijlocită, acest fapt n-am putut să-l ştiu; dar mă bucură faptul că, ceea ce omul, de o voinţă cinstită, a găsit şi a descoperit prin cercetarea lui ageră, este tocmai de asemenea la sfârşit totuşi o revelaţie de sus. Fireşte că nu fiecare om poate fi aici un prooroc pentru poporul întreg; dar dacă proorocul mijlocit a găsit şi a descoperit ceva foarte folositor într-o sferă deosebită, proprie, chiar şi dacă numai spre folosul avantajelor trupeşti, atunci va ajunge acest fapt de asemena, cu timpul, în utilizarea folositoare, spre binele unui popor întreg şi prin aceasta poate atunci şi proorocul mijlocit în particularitate să fie şi să devină unul în general!
19] Să luăm, ca exemplu, inventarea plugului, desigur deja de dinainte de potop! Această unealtă de arat nepreţuit şi foarte utilă a descoperit-o desigur un om activ şi gânditor pe calea revelaţiei mijlocite. Numele său n-a fost, ce-i drept, păstrat în istorie; dar ce folos incalculabil a adus deja invenţia lui omenirii! Şi aşa există o sumedenie mare a unor asemenea invenţii foarte folositoare, în general de o sută de feluri de unelte şi de scule, care au o valoare de folosire nemărginită. Inventatorii acestora au fost desigur oameni foarte activi, modeşti şi fără pretenţii, căci, altfel, ar fi notat scribii, cu siguranţă, numele lor, tot aşa ca numele acelora, care au domnit aici peste popoare şi le-au adus, în general, foarte puţin folos.
20] Eu sunt de părere că acei oameni sunt cei mai mari binefăcători ai popoarelor, care le-au învăţat să gândească după ordinea adevărului şi le-au îmbogăţit cu invenţii folositoare!
21] Folosul proorocilor generali, curat duhovniceşti se află însă până la această oră încă în mare suspensie. Ei au dojenit, într-adevăr, nelegiuiţi înrădăcinaţi ai poporului şi au pedepsit oamenii fărădelegii răi, zburdalnici. Ei L-au propovăduit cel mai adesea în cuvinte tare tăinuite pe Dumnezeu şi conducerea Sa şi voia Sa şi intenţia Sa; dar oamenii nu i-au înţeles în sensul pe deplin limpede şi au făcut de aceea totuşi, ce au vrut ei, după plăcerile lor lumeşti şi L-au lăsat pe Dumnezeu şi pe proorocii Lui sublimi deoparte.
22] Pe această cale s-a format păgânismul încurcat şi cu el toate formele imaginable de joacă a superstiţiei celei mai întunecate; dar plugul a rămas plug şi firizul un firiz şi toporul un topor, - şi atât păgânul, cât şi evreul dogmatic se folosesc în aceeaşi măsură de asemenea invenţii folositoare!
23] Se întreabă, la sfârşit, ce soi de prooroci adevăraţi are, la sfârşit, o valoare mai generală pentru omenire?
24] Oamenii cugetă, ce-i drept, multe şi înţeleg multe lucruri; dar să înţelegi un Daniel cu desăvârşire, sau un Isaia, sau un Ieremia, sau chiar pildele lui Solomon, - aici nu este de folos nici o gândire omenească, - este în zadar! Acestea le înţelege numai un Dumnezeu sau un oarecare duh de îngeri, sau un prooroc trezit îndeosebi spre acest fapt. Numai acestor trei soiuri de duhuri le poate fi posibil de a înţelege acestea; pentru orice al duh este acest lucru foarte curat imposibil. Acum se pune însă întrebarea, la ce este bună o înţelepciune înaltă, pe care n-o poate înţelege şi cuprinde nici un muritor!?"

Ev. 205 capitol

01] Spun Eu:"Prietene, uită-te acolo, în sus, la stele! Le cunoşti tu şi înţelegi, ce şi pentru ce sunt ele? Să nu existe ele, cumva, absolut deloc de aceea, pentru că, până acum, nu le-a putut înţelege încă nici un om? Înţelegi tu cumva, ce sunt soarele şi luna? Să nu existe acestea de aceea, pentru că tu nu le înţelegi?!
02] Înţelegi tu vântul, fulgerul, tunetul, ploaia, bruma, zăpada, gheaţa? Să nu existe toate acestea de aceea, pentru că tu şi toţi ceilalţi oameni nu înţelegeţi toate asemenea lucruri?!
03] Cuprinzi tu cu mintea cele mii de feluri de animale, înfăţişarea şi structura lor? Înţelegi tu lumea plantelor şi formele lor? Ştii tu, oare, ce este lumina şi ce căldura?!
04] Să nici nu fie toate acestea de aceea, pentru că tu şi toţi ceilalţi oameni nu le puteţi cuprinde cu mintea şi nu le puteţi înţelege?!
05] Înţelegi tu, oare, viaţa ta şi cum poţi tu vedea, auzi, simţi, gusta şi mirosi? Oare, omul să nu vadă, să nu audă, să nu simtă, să nu guste şi să nu miroase, pentru că el nu poate înţelege niciodată toate acestea?!
06] Dar, deoarece există deja în această lume a materiei aşa de multe lucruri, pe care omenirea nu le poate înţelege niciodată din belşug, de aceea du-te şi reflectează numai puţin asupra acestor lucruri şi după aceea, fă-Mi cunoscută opinia ta!"

07] Spune Şabbi: "Doamne şi Învăţătorule plin de putere Dumnezeiască! Eu nu trebuie să cuget mult asupra acestor lucruri, eu am deja întregul fapt, a ceea ce vroiai să-mi spui cu acestea. Tu vroiai să mă conduci în acea direcţie şi să-mi arăţi, că, la cercetarea în sferele înţelepciunii mai înalte, stau lucrurile tot aşa, ca în sferele creaţiei materiale. Noi, oamenii, nu înţelegem din acestea şi nu cuprindem cu mintea, de fapt, absolut nimic, în afară de imaginea cea mai exterioară şi ceea ce percepem noi din acestea, cu simţurile noastre foarte dur-materiale şi ceea ce putem distinge la făpturile create potrivit cu forma, culoarea, mirosul şi gustul. Oh, cât de puţin şi de fapt, absolut nimic înţelege şi ştie omul şi totuşi se crede el mare în înţelepciune şi este mândru de puţina cunoaştere a lui mizeră! Şi ce este ceea ce ştie el? Nimic, dar cu totul şi pe deplin nimic este aceasta!
08] Oh, cât de orbi şi proşti sunt, totuşi, toţi oamenii! Nici măcar aşa de departe n-ajung ei, ca să fi admis, că ei nu sunt absolut nimic şi nu admit şi nu înţeleg absolut deloc, că nu sunt nimic şi că nu admit absolut nimic. – Iarba creşte şi omul văzător şi simţitor se bucură de aceasta; dar, ce este nevoie, în plus, de a crea iarba şi de a o face să crească şi de a o menţine în aceeaşi formă mereu în continuare – care dintre toţi muritorii admite acestea?!
09] Adam, Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iacov, Moise şi Ilie au fost, cu siguranţă, oamenii cei mai înţelepţi, pe care i-a purtat vreodată pământul; ei au avut multă lumină din Dumnezeu în sine. Dar cum se face iarba, cum creşte şi aduce sămânţe şi cum în boaba de sămânţă este pusă amenajarea, ca din aceeaşi să poată să reiasă o grămadă şi multitudine veşnic nenumărată a aceliuaş fel de iarbă, - despre acestea n-au visat, cu siguranţă, nici unul dintre străbunii menţionaţi ai înţelepciunii, desigur, niciodată ceva!
10] Dar, dacă nici măcar nu ştim, cum creşte şi se înmulţeşte planta mică foarte modestă de muşchi şi cum se îndoaie viermişorul în praf, ce vrem să vorbim despre elemente şi ce despre stelele îndepărtate?! Dar, aşa cum noi, oamenii, nu ştim aici nimic, de aceea ştim şi înţelegem încă cu atât mai puţin, cine şi ce sunt stelele, pentru ce şi din ce sunt ele făcute!
11] Şi vezi, învăţătorule mare şi sublim, tu vroiai, indicând către cea mai deplină necunoaştere a mea, să mă dojeneşti în acea direcţie şi să-mi spui: "Dumnezeu, Cea mai înţeleaptă fiinţă, pune multe în faţa ochilor oamenilor şi în faţa tuturor simţurilor lor şi prin acestea, de asemenea, totodată în faţa simţurilor sufletului, pentru a-l obliga pe om la gândire." Dar explicaţia trebuie să şi-o caute omul singur; pentru că, dacă Dumnezeu i-ar adăuga-o şi pe aceasta, atunci ar dori omul să se facă cel mai degrabă trândav şi la sfârşit, în privinţa a toate, foarte inactiv şi leneş.
12] Pentru că ce un om şi-a însuşit şi înţelege o dată pe deplin, pentru aceasta nu mai are natura lui trândavă nici un interes; acest fapt este confirmat şi dovedit prea tare printr-o experienţă numai prea diversificată şi nu mai are de aceea nevoie de nici o dovadă nouă. Şi aşa s-ar comporta omul, evident, de asemenea, cu totul sigur în sfera curat duhovnicească, dacă ar înţelege el totul până la un fir de păr şi luminos ca soarele, ce au notat proorocii mari din Dumnezeu în cărţile înţelepciunii. El s-ar întinde acuşi să doarmă şi n-ar mai cugeta, în sfârşit, despre absolut nimic; dar despre ce să mai şi cugete omul, deci, încă ceva, dacă ar înţelege oricum totul?!
13] Dumnezeu ştie de aceea foarte bine, cum are El de ţinut oamenii, ca ei să fie nevoiţi să gândească, să vrea şi să fie, la sfârşit, destul de foarte activi; într-unul este ca şi în celălalt lucru, - numai nici o trândăvie!
14] Eu admit acum de asemenea, că povestea şi treaba cu Mesia n-ar fi făcut asupra mea nici pe departe impresia activă, dacă aş fi înţeles până la ultimul lucru toate textele din Isaia, având referire la aceasta. Celor trei magi le-aş fi zâmbit cel mult, dacă ar fi venit la mine cu tiradele lor mistice de înţelepciune (ploi de cuvinte); şi oricărui altuia, care ar fi venit la mine în această privinţă, nu i-ar fi mers cu nici un fir de păr mai bine!
15] Dar, deoarece toate acestea au rămas la mine într-o întunecare pe jumătate credincioasă, până la această oră, de aceea simt acum o fericire cu atât mai mare, pentru că, ceea ce fusese de crezut numai aşa de greu şi foarte întunecat, s-a lărgit aşa de luminos în faţa ochilor mei şi îl văd acum pe Acela în faţa mea, pe care L-au aşteptat toţi evreii împreună cu mine atât de dornici! – Doamne şi Învăţătorule, Te-am înţeles, sau nu?"

Ev. 206 capitol

01] "Fireşte, fireşte!" spun Eu şi îi pun mai departe următoare întrebare: "Aşadar, dragă prietene, fiindcă pari tu a fi în orice privinţă un cap foarte inteligent în faţa ochilor şi a urechilor oamenilor şi judeci multe lucruri cu totul adevărat şi ascuţit, de aceea spune-Mi potrivit cu cea mai bună convingere a ta, ce îţi închipui tu deci în privinţa lui Mesia, Care aş fi acum Eu Însumi! Ce scop are deci aşa cu totul de fapt apariţia de acum a lui Mesia?!"
02] Spune Şabbi: "Da, prietene foarte măreţ, aceasta este o întrebare cu totul deosebit de delicată, asta înseamnă nu cumva după părerea mea de precuaţie de mai devreme, cu totul greşită, de parcă ai dori să-mi smulgi prin şiretenie o oarecare aparenţă de duşmănie împotriva romanilor, prin fapte minunate de neînţeles şi întrebări foarte şirete, ci doar în privinţa curat mistică a personalităţii lui Mesia Însuşi, despre Care tocmai Isaia afirmă lucruri foarte ciudate, din care nici un om nu poate înţelege nimic. Pentru că acuşi este Mesia un fiu de rege, acuşi un erou puternic şi stăpânitor, acuşi un fiu al lui Dumnezeu, acuşi un fiu al unei fecioare! O dată spune Isaia (Isaia 25, 6-9):
03] <<Şi Domnul Savaot va pregăti în muntele acesta pentru toate popoarele un ospăţ de cărnuri grase, un ospăţ cu vinuri bune, cărnuri grase cu măduvă, vinuri bune, limpezite! Şi în muntele

acesta El va da la o parte vălul care învăluie toate popoarele şi perdeaua care acoperă toate neamurile. El va înlătura moartea pe veci! Şi Domnul Dumnezeu va şterge lacrimile de pe toate feţele şi ruşinea poporului Său o va îndepărta de pe pământ, căci Domnul a grăit! Şi se va zice în ziua aceea: Iată Dumnezeul nostru în Care nădăjduiam ca să fim mântuiţi. Iată Domnul, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm şi să ne veselim de mântuirea Lui,..!"
04] Vezi, foarte măreţ Domn şi Învăţător, acestea sunt cuvintele foarte semnificative ale proorocului; dar ce concluzie să trag, de fapt, din ele? Cine şi unde este muntele, pe care Domnul ne va pregăti un ospăţ gras, arătând cu totul ciudat, din vin curat, cărnuri grase, măduvă şi iarăşi din vinuri limpezite? Căruia îi va cădea bine această mâncare, acela va trebui să aibe un stomac foarte sănătos!
05] Un sens natural nu poate avea acest ospăţ, ci numai unul duhovnicesc; dar cine îl află pe acesta? Cine este muntele şi cine ospăţul ciudat gras? Îmi va merge mie, asta înseamnă omenirii, de fapt, cel mai bine! Pe acelaşi munte va da El la o parte, asta înseamnă după înţelegerea mea Mesia, vălul, cu care sunt învăluite toate popoarele şi va lua perdeaua care acoperă toate neamurile. Asta ar fi de înţeles; dar muntele, muntele, unde este el, aşadar şi cine este el?
06] Că El poate să înlăture moartea şi o va şi face şi va îndepărta ruşinea poporului Său în toate ţinuturile, deci şi în Persia a noastră, asta îmi este cel puţin acum limpede, pentru că am văzut, cum ai chemat Tu morţii înapoi la viaţă.
07] Dar, pe urmă, lasă Isaia să strige poporul fericit de pe munte: <Iată Dumnezeul nostru, ..acesta este Domnul!> Este acesta Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov? Dacă aşa, atunci eşti Tu prin urmare Acelaşi, Care îi dăduse lui Moise legile pe muntele Sinai; Care a tunat acolo: <Eu singur sunt Dumnezeul tău şi Domnul tău, în afară de Mine să nu crezi în alţi dumnezei şi să nu ai alţi dumnezei!>
08] Dacă Isaia era în legea lui Moise, atunci i-ar fi fost imposibil să poată lăsa să apară în Mesia încă un Dumnezeu; dar pentru că Isaia îl lasă să apară astfel foarte desluşit ca Dumnezeu, de aceea trebuie să fii Tu chiar acelaşi Dumnezeu, Care a vorbit pe muntele Sinai deja cu Moise!
09] Ce poţi să-mi spui Tu, acum, în consecinţa afirmaţiei proorocului, dacă mă închin acum în faţa Ta şi încep să Te divinizez tare, ca fiind Tu Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov?!"

Ev. 207 capitol

01] Spun Eu:"Dacă ai crede viu în sensul cel mai deplin şi ai avea o convingere interioară, nu ţi-aş putea împotrivi ţie, precum vouă tuturor, fireşte, într-adevăr, nimic, dacă aţi începe să Mă divinizaţi, într-un fel potrivit, ca fiind Dumnezeul vostru; dar întrucât aveţi în aceasta şi cel mai puţin în sufletul vostru, o oarecare convingere pe deplin duhovnicească, atunci aţi face cu Mine tot aşa de bine o idolatrie, ca şi dacă aţi arăta o adoraţie Dumnezeiască unui oarecare alt om sau unui chip cioplit.
02] Cine vrea să-L divinizeze pe Dumnezeu cu adevărat şi aducător de roade, acela trebuie să-L recunoască mai întâi foarte viu pe Dumnezeu în inima lui, el trebuie să-L aibe mai întâi pe Dumnezeu în Duh şi în tot adevărul, în recunoaştere şi în dragoste, atunci de-abia poate el să-I dea cinstea şi să-L divinizeze pe deplin valabil; fără aceasta provoacă omul şi cu adevăratul Dumnezeu o idolatrie urăcioasă!
03] Cum poate un om să-L divinizeze demn şi eficient pe singurul Dumnezeu adevărat, dacă nu L-a recunoscut încă niciodată altfel, decât numai din spuse şi auzite, într-un mod cu totul în felul idolatriei?! Ce diferenţă va fi atunci între divinizarea singurului Dumnezeu adevărat şi aceea a unui idol?!
04] Adevărata divinizare a singurului Dumnezeu adevărat constă în dragostea către El şi în dragostea către aproapele. Dar, cine poate să-L iubească pe Dumnezeu, dacă nu L-a recunoscut încă niciodată?
05] Sau poate un bărbat tânăr să se înfierbânte vreodată în dragostea către o fecioară, pe care n-a văzut-o şi n-a recunoscut-o încă niciodată? Şi dacă îşi închipuie el o asemenea fată, că ea ar fi pe undeva şi dacă începe s-o iubească foarte puternic pe cea care nu este niciunde în adevăr, atunci el este un nebun şi comite de aceea o dragoste de sine în cea mai mare măsură, - şi aceasta este o urăciune în faţa lui Dumnezeu.
06] Orice idolatrie este de aceea cea mai mare nebunie a oamenilor şi o orbire detestabilă. Pentru că, la sfârşit, se cred cei care divinizează idolii ca fiind ei înşişi idoli şi lasă să fie tămâiaţi şi să fie divinizaţi ca idoli, - şi acesta este atunci un triumf al lui satan în inima omului! Dar vai acelora, în cea mai mare orbire a lor, care îşi închipuie că sunt ei înşişi idoli! Destinul lor va fi o dată unul foarte trist; pentru că o asemenea înfumurare este un vierme care nu moare niciodată şi un foc care nu se stinge niciodată!
07] Eu ţi-o spun: Este plăcerea lui satan de a-i aduce pe oamenii orbi, prin înfumurarea plantată în ei, atât de departe pe cât este posibil de la ordinea lui Dumnezeu; dar, când vor ajunge ei o dată dincolo, ca ucenici ai şcolii lui, atunci el îi va respinge şi îi va pune în slujirea lui cea mai de jos şi cea mai mizeră, în care vor avea ei de rămas pe veci, potrivit cu voinţa lui cea mai rea!
08] Satana ca domn al întunericului îi lasă pe oameni să fie ridicaţi aici la rangul de dumnezei, pentru a-i umili o dată, în viitor, în jos către cele mai josnice monstruozităţi.
09] Dar Dumnezeu cere aici o inimă înţeleaptă şi plină de smerenie, pentru a-l ridica o dată pe om cu atât mai sus şi de a-l face mai fericit.
10] I se va lua, ce-i drept, lui satan o asemena putere şi oamenii vor putea face totul după bunul plac, pe deplin liberi independenţi, după cugetul lor; - prin aceasta vor străluci cei buni cu atât

mai mult şi cei din sine răi, însă, vor aparţine cu atât mai rău şi mai adânc de iad; pentru că, acolo, nu va primi satan răutatea lor pe socoteala lui, ci ei pe cea foarte proprie şi ei vor fi o dată istoviţi cu atât mai rău de către satan şi slujitorii săi.
11] De aceea este prima obligaţie a fiecărui om, de a-L căuta pe Dumnezeu în toată smerenia inimii sale, în Duh şi în adevăr şi dacă L-a găsit el, atunci de-abia să-L şi divinizeze el pe Dumnezeu în Duh şi în adevăr!
12] Rugăciunea de bază constă însă în aceea, ca o inimă smerită să rămână smerită şi să-l iubească pe aproapele ei, într-adevăr, mai mult decât pe sine însăşi, dar pe Dumnezeu, ca fiind singurul Tată adevărat al tuturor oamenilor şi al îngerilor, mai presus de toate!
13] Dar nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu în carnea lui întunecată, dacă îl urăşte pe fratele său; pentru că, cum într-un mod posibil ar putea cineva să-L iubească pe Dumnezeu pe Care nu-L vede, dacă nu-l iubeşte pe fratele său pe care îl vede?!
14] Dar nu este nici pe departe îndeajuns de a spune: "Eu îi iubesc pe semenii mei şi le sunt foarte prietenos!" Dragostea adevărată şi în faţa lui Dumnezeu singură valabilă trebuie să constea în fapte, când semenii au nevoie de acelaşi, duhovnicesc sau trupesc. Această dragoste este cheia minunată spre lumina din Dumnezeu în inima proprie.
15] Eu ţi-o spun ţie şi însoţitorilor tăi, că, dacă n-aţi fi găsit această cheie de aur şi n-aţi fi preluat-o în inimile voastre, n-aţi fi găsit niciodată calea încoace! Dar ce vrea să spună şi să însemne acest fapt, că tu şi însoţitorii tăi aţi venit încoace, deşi printr-o furtună puternică a vieţii exterioare, acest fapt începeţi voi acum deja să-l presupuneţi, dar, ceea ce urmează în scurt timp vă va conduce de-abia în lumina adevărată! Când Mă vei fi recunoscut de-abia pe deplin, atunci vei şi admite, dacă sunt de divinizat sau nu!"

Ev. 208 capitol

01] După aceste cuvinte ale Mele, devin persanii foarte gânditori şi Jurah le spune camarizilor săi, în timp ce Eu M-am dus la cei trei înviaţi din morţi şi am rânduit să fie îngrijiţi trupeşte: "Prieteni! Acesta duce o cuvântare cu totul stranie, care sună încă mai minunată, decât sunt aici de considerat faptele Sale, deşi sunt acestea de un fel, de care n-am văzut noi încă nimic asemănător. Dar aici se aseamănă totdeauna o minune cu cealaltă şi omul neexperimentat în acestea este orb şi nu vede acolo, unde ar trebui să vadă cel mai bine şi cel mai luminos! Această vindecare a bijutierului nostru este, într-adevăr, foarte surprinzătoare, dar, probabil, nu în imposiblitatea de a o înfăptui pe cale naturală. Noi fireşte că nu ştim, cum ar fi posibil un asemenea lucru, doar că ştim însă din experienţă, cum indienii vindecă o muşcătură a celor mai otrăvitori şerpi fără ierburi, sucuri şi untdelemn. Acesta i-a vindecat pe aceşti doi de asemenea fără ierburi, sucuri şi untdelemn, cum, acest fapt nu-l ştim – nici nu putem să-l ştim!
02] Cei trei înecaţi au fost cu adevărat chemaţi iarăşi la viaţă; dar mai este încă foarte tare de dovedit, dacă ei au fost într-adevăr cu adevărat deja cu totul pe deplin morţi, sau dacă n-au fost ei înecaţi prefăcuţi! Pe scurt, faptele nu dovedesc încă nici pe departe totul! Dar cuvântul Său puternic dovedeşte, după părerea mea, mai mult decât cele două minuni; pentru că aşa de nemărginit de înţelept şi veşnic adevărat nu vorbeşte limba a nici unui muritor! Gândeşte-te tu, Şabbi, numai la interpretarea (explicaţia) divinizării lui Dumnezeu singura adevărată şi tu vei admite, ce înţelepciune a toate pătrunzătoare se află în aceasta; acest fapt îmi dovedeşte ceva imens, ba chiar un ceva, că îndrăznesc abia să mi-l rostesc!"
03] Întreabă Şabbi foarte mirat: "Aşadar, ce este deci aceasta, că de-abia te încumeţi să ţi-o exprimi?"
04] Spune Jurah: "Reflectează numai tu însuţi foarte straşnic şi eu vreau să mă numesc oricum, dacă n-ai găsi acuşi acelaşi lucru!" Şabbi începe să se gândească aici foarte tare şi nu ştie, însă, ce să facă el de fapt din întrebarea lui Jurah.
05] După un timp, îi spune Şabbi lui Jurah: "Eu aş dori, într-adevăr, să-ţi spun şi să cred ceva, că ar rezulta aici o treabă foarte deosebită; dar tocmai această treabă deosebită este şi rămâne ceva foarte îndrăzneţ! Gândeşte-te numai, dacă acum aproape fără dubii este acesta Mesia, atunci nu este El după Isaia numai omul cu totul simplu, care a vorbit aici cu noi, ci, de ţinut minte bine şi după sufletul Său un Dumnezeu, Cel singur adevărat din veşnicie! Dar dacă aşa, ce să fie atunci cu noi? Cum vom dăinui noi oameni slabi în faţa Lui, Celui mai înalt? Ce facem noi prin urmare, încotro atunci cu noi?"
06] Spune Jurah: "Da, aceasta este şi grija mea şi acum cea mai mare mâhnire a mea! Eu presimt că, aici, va ieşi aşa ceva la iveală într-un mod foarte strălucitor, numai că nu înţeleg păgânii însemnaţi; pentru că ei par să se ţină de El ca de viaţa lor!"
07] Şabbi spune: "Ai auzit tu, cum este scris în cartea proorocului Isaia: "Şi el va îndepărta vălul, cu care sunt acoperite neamurile."! Asta vrea să spună aşa de mult ca: Acestor oameni de frunte ai păgânilor S-a revelat El deja! Ei ştiu deja, ce este în privinţa Lui şi Îi sunt de aceea astfel devotaţi. Ei vor avea deja cea mai deplină convingere, că El, ca Cel atotputernic dinainte de veci, îi poate vântura pe veci, cu o suflare, ca pleava slobodă şi au de aceea cea mai nemărginită veneraţie faţă de El şi aşa cum mi se pare, aşa sunt ei deja înfrânţi de El şi evreii buni sunt liberi! – Aceasta este aşa opinia mea.
08] Şi mai târziu după aceea se spune, însă, de asemenea, în prooroc: "Şi Domnul Dumnezeu va şterge lacrimile de pe toate feţele şi ruşinea poporului Său o va îndepărta de pe pământ!" Asta înseamnă: desigur şi a noastră, care noi suntem în Persia; numai că nu vom fi evident primii, cărora le face El un asemenea lucru, dar suntem, totuşi, acum la rând şi acesta pare a fi tocmai

momentul, în care S-a gândit El la evreii din toate ţările. În privinţa noastră, a pus El începutul de a ne şterge lacrimile şi de a îndepărta ruşinea noastră! Noi ne aflăm, lumesc, în mod excepţional, într-adevăr, aşa de bine, că n-avem nici un motiv să plângem nici în străinatate lacrimi de strâmtorare şi nu îndurăm nici o ruşine; dar mai trăiesc acolo încă mii dintre fraţii noştri şi surorile noastre, care îndură, totuşi, o strâmtorare mare. Ei sunt batjocoriţi adesea îngrozitor de către păgâni şi dispreţuiţi pretutindeni; dar noi suntem chiar bine în starea de a-i ajuta pe ei, pe toţi şi să le ştergem lacrimile, în numele Său şi de pe chipurile lor să le îndepărtăm ruşinea lor de mulţi ani! De aceea pare Domnul, Care este acum evident aici, să ne fi şi salvat încoace, pe acest munte modest, pentru a ne folosi ca unelte ale Lui pentru aceia, care locuiesc în ţări străine. Aceasta este aşa opinia mea în toate şi în orice. – şi acum, vorbeşte tu, prietene al meu!”
09] Spune Jurah: “Da, tu ai lovit acum tocmai unde trebuia, după părerea mea! Vor sta lucrurile, într-adevăr, toate cu totul astfel! Dar, deoarece ar sta acum toate lucrurile foarte sigur astfel, de aceea vine iarăşi întrebarea mare şi plină de însemnătate: Cum ne vom apropia de El, deoarece ne aflăm, totuşi, cu siguranţă, peste cap în tot felul de păcate? Şi totuşi, este scris: “De Dumnezeu nu are voie şi nu poate nimeni să se apropie, care are un păcat asupra sa!” Noi suntem multiplu necuraţi! Unde ne vom putea acum curăţi? Unde este acela, care ar primi de la noi o jertfă valabilă, care ne-ar curăţi de păcatele noastre, în faţa lui Dumnezeu?!”

Ev. 209 capitol

01] Păşesc acum iarăşi Eu printre ei şi spun: “Eu Însumi; şi aşa de bine cum am putut să le spun morţilor: “Treziţi-vă din moarte şi trăiţi!”, tot aşa de eficient, bine şi valabil pot să vă spun vouă: “Fiţi curaţi şi iertate vă sunt vouă toate păcatele voastre!” Şi voi vă aflaţi acum curaţi şi fără păcat în faţa Mea! Credeţi voi acum aceasta?”
02] Spun Jurah şi Şabbi: “Doamne, noi credem aceasta! Deoarece, după sfatul Tău veşnic cel mai Sfânt, stă treaba o dată aşa, spre mântuirea tuturor evreilor şi a păgânilor, de aceea fi-ne milostiv nouă săraci păcătoşi în faţa Ta şi fii plin de blândeţea şi îndurarea Ta! O, Doamne, fii cu noi şi de acum încolo, cu duhul tuturor acelora, care sunt treziţi prin Tine deja spre viaţa veşnică, acum, ca în toate veşniciile veşniciilor! Dar, acum, Doamne, deoarece Te-am recunoscut şi s-au înflăcărat acum şi inimile noastre în cea mai plină dragoste către Tine, lasă-ne pe noi, ca să dăm drumul inimilor noastre şi să Te divinizăm în toată intensitatea şi deplina stare frântă a inimilor noastre!”
03] Spun Eu:"Din aceasta, dragii Mei prieteni şi fraţi, nu va fi nimic! Voi aţi citit, ce a vorbit Duhul Meu prin gura unui prooroc, atunci când a spus: “Acest popor Mă cinsteşte cu buzele sale; dar inima lui este departe de Mine!” Şi Eu Însumi v-o repet: Orice rugăciune a buzelor, oricum înfăţişată, este o urăciune în faţa Mea! (Isa. 29, 13; Mt. 6. 7; Isa. 1, 15; Isa. 29, 13; 1 Regi 18, 26; Sir. 7, 15; 1 Ev. 195, 4; 2 Ev. 111, 4-7; 3 Ev. 36, 5; 3 Ev. 112, 8-10; 3 Ev. 209, 3-4; 4 Ev. 1, 13-15; 10 Ev. 32, 4-5)
04] Fiţi cu adevărat cu judecată şi aveţi o inimă înţelegătoare, faceţi bine oricui care are nevoie cumva de ajutorul vostru! Da, faceţi bine chiar şi duşmanilor voştri şi binecuvântaţi-i pe aceia care vă blestemă! Prin aceasta vă veţi asemăna cu Mine, pentru că Eu las soarele Meu să strălucească peste drepţi şi nedrepţi şi cei mai mari duşmani ai Mei sunt copleşiţi, zilnic, cu binefaceri din mâna Mea atotputernică; şi peste hulitorii prea răi este fluturat biciul Meu. Da, Eu v-o spun: Voi toţi sunteţi copii ai inimii Mele şi fraţi ai sufletului Meu. De aceea, dacă vă rugaţi, nu spuneţi multe cu buzele ca fariseii şi neamurile, cu ajutorul cuvintelor formate de limba de carne, ci rugaţi-vă, aşa cum v-am spus, în Duh şi în adevăr, prin fapte şi înfăptuiri vii ale iubirii către aproapele vostru, căci atunci va fi fiecare cuvânt în numele Meu o rugăciune adevărată, pe care o voi asculta mereu şi negreşit; dar suspinele buzelor nu le ascult niciodată. – Înţeles-aţi voi acum bine spusele acestea?” (Mt. 4, 55; Mt. 5, 45; Mt. 6, 7; Isa. 1, 15; Isa. 29, 13; 1 Regi 18, 26; Sir. 7, 15; 1 Ev. 195, 4; 2 Ev. 111, 4-7; 3 Ev. 36, 5; 3 Ev. 112, 8-10; 3 Ev. 209, 3-4; 4 Ev. 1, 13-15; 10 Ev. 32. 4-5)
05] Spune Şabbi: “O, Doamne, cât de cu totul altfel eşti Tu, decât cum ni Te-am închipuit vreodată! Cine nici nu poate să Te iubească mai presus de toate, după ce Te-a recunoscut o dată?! Tu eşti Însăşi dragostea şi cea mai mare blândeţe şi cât de nemărginit de departe de orice noapte şi întunecare este învăţătura Ta cea mai Sfântă şi cât de uşor de înţeles este totuşi fiecare cuvânt din gura Ta! Da, abia acum credem noi cu desăvâşire, că Tu eşti cu adevărat Mesia cel aşteptat, şi în afară de tine, nu mai este nici unul!”
06] Spun Eu:"Foarte bine, foarte bine, dragii Mei prieteni! Eu v-am cunoscut şi v-am călăuzit o cale la Mine, cum o asemenea a primit-o indicată proorocul Ilie. În vijelia puternică a fost voia Mea, în foc puterea Mea; dar în adierea lină de vânt sunt Eu Însumi. Şi aşa aţi fost nevoiţi şi voi să treceţi printr-o vijelie foarte imensă şi prin apă şi prin foc, pentru a ajunge la Mine. Dar, acum, sunteţi la Mine şi M-aţi găsit pe Mine, Cel mult timp căutat; dar, cât de greu sunt Eu de găsit aşa pentru unii, astfel sunt Eu, însă, ca o dată găsit, încă cu mult mai greu de pierdut! Cei care M-au îmbrăţişat în inimile lor, aceia vor fi îmbrăţişaţi şi de Mine; dar cine M-a îmbrăţişat, poate să Mă lase, într-adevăr, iarăşi, dar el nu va fi, totuşi, niciodată iarăşi lăsat de Mine. Pentru că dragostea Mea nu durează cumva numai un timp limitat, ci pe veci şi cine a primit-o în inima lui, acela nu mai poate veşnic niciodată să se debaraseze de Mine! Pentru că dragostea Mea îl ţine pe veci tare în frâu, ca el să nu se mai poată veşnic niciodată pierde cu totul de Mine. Şi aşa vă va merge şi vouă! Voi veţi fi, într-adevăr, puşi în ocazii şi stări ale lumii, în care vă va fi puţin greu de a mărturisi numele Meu şi de a rămâne tare în credinţă – pentru că se vor întâmpla lucruri în scurt timp, pentru că ele trebuie să se întâmple, care vă vor face puţin credincioşi în privinţa Mea -, dar

Eu vă voi întări deja iarăşi la timpul potrivit şi voi ilumina, cu desăvârşire, cămăruţa inimii voastre. Apoi, nu veţi mai ajunge în nici o ispită din pricina numelui Meu, ci veţi rămâne în continuare în dragostea Mea şi în stăpânirea Mea.
07] Dar, acum, mai încă altceva! Voi veţi merge iarăşi în Persia. Când veţi ajunge cel mai degrabă iarăşi acolo, atunci propovăduiţi sinceri fără adăugări, ce aţi întâlnit aici şi toate ce v-au întâmpinat, spre mântuirea tuturor oamenilor de pe pământ! În acest fel veţi fi şi voi lucrători în via Mea. Propovăduiţi aceasta şi regelui vostru, ca el să ştie, ce are de făcut! El să se îndepărteze de păgânismul întunecat şi să nu mai asculte niciodată cuvintele înşelătoare ale magicienilor, care se numesc pe ei înşişi preoţi ai lui Dumnezeu şi sunt, de fapt, totuşi, slujitori şi robi ai iadului. Tot aşa să alunge el de asemenea din ţară apostolii răi din Ierusalim, care călătoresc peste mări şi ţări, pentru a face din păgâni evrei; şi dacă au făcut ei evreu un oarecare păgân, atunci s-a făcut el încă cu mult mai rău un slujitor al iadului, decât fusese el mai devreme ca păgân. Pe lângă asemenea convertiri, însă, răspândesc apostolii răi din Ierusalim şi alte zvonuri rele, cum dintre acestea, în privinţa grozăviei romanilor, Mi-aţi făcut unul deschis cunoscut prin aceea, că voi, din teamă faţă de romani, v-aţi făcut faţă de Mine chiar aşa de îngrozitor de precauţi!
08] Pentru a preîntâmpina prin urmare tot acest rău, v-am chemat Eu înainte a multe mii ori mii din ţara voastră, pentru a pune pe umerii voştri această slujire uşoară, de a realiza aceasta aveţi voi în posesie puteri şi mijloace în cel mai mare belşug! Răsplata voastră nu va fi o dată, în viitor, una mică, în împărăţia Mea veşnică !
09] Voi ştiţi acum, ce aveţi să faceţi, în numele Meu, şi pe lângă aceasta şi în numele romanilor, care au fost acolo calomniaţi într-un mod mârşav; nu lăsaţi să lipsească voinţa bună, hărnicia şi activitatea, căci atunci nici Eu nu voi lasă să vă lipsească ceva!
10] Dar, acum, îl văd pe Marcu venind afară. El ne va invita la cină, care a fost astăzi făcută, într-adevăr, cu două ore mici mai târziu decât de obicei; dar la aceasta poartă furtuna o vină. Grindina a pus multe bănci într-o dezordine mică; acestea trebuiau acum iarăşi puse în ordine. Dar totul este acum iarăşi în cea mai frumoasă ordine şi mâncarea este pregătită foarte bine şi din belşug şi aşa ne vom şi omeni iarăşi o dată foarte bine, după o muncă mare, îndeplinită!”

Ev. 210 capitol

01] Acum, a venit vechiul nostru hangiu Marcu şi Mi-a spus: “Domnule şi Învăţătorule, cina este pregătită; dacă îţi este Ţie pe plac, atunci vreau eu să rânduiesc de îndată să se pună aceasta pe mesele acum pe deplin puse în ordine!?”
02] Spun Eu:"Fă aceasta, pentru că astăzi am chiar Eu deja o poftă de mâncare foarte zdravănă şi Mă bucur de un peşte bun, de o bucată bună de pâine şi de un vin bun şi curat!
03] Dar cei doi fii ai tăi să arunce încă o dată o privire către mare de la ţărmuri! Mai plutesc prinprejur încă câteva cadavre de-a lungul ţărmurilor; acestea sunt câţiva evrei săraci cu femeile şi copiii lor. Eu nu vreau, ca ei, deoarece Mă aflu aici şi nici nimeni altcineva să dea de moarte. Marea este liniştită ca o oglindă şi stelele strălucesc astăzi deosebit de luminos. Fiii tăi vor îndeplini uşor această treabă şi acest lucru cu atât mai mult, fiindcă ei pot fi foarte bine ajutaţi de corăbierii lui Kisjonah, ai lui Ebahl din Ghenizaret şi de către oamenii de corabie ai lui Corneliu, care se află aici. Nouă persoane plutesc, la ţărmuri, resfirate în depărtarea cea mai exterioară de o cale de o oră şi jumătate, pe acestea să le aducă ei aici; dar aici trebuie ele atunci puse cu feţele întoarse în jos peste un sol puţin cam dependent şi să fie atunci astfel lăsate zăcând, până dimineaţa! Abia mâine vreau Eu să le trezesc!”
04] Întreabă Marcu: “Doamne, de ce nu astăzi, de ce abia mâine?”
05] Spun Eu:"Aceasta, prietene Marcu, să nu te interseze! Eu ştiu de ce iarba, care va colora câmpiile în verde abia în anul următor, n-a crescut deja în acest an! De aceea, să nu cumva să te interseze acest fapt, pentru că Eu cunosc aici ordinea deja cu mult mai bine decât tine, foarte dragul Meu Marcu! Du-te acum şi fă, ca totul să fie îndeplinit în ordine, ce este aici de îndeplinit!”
06] Marcu merge şi rânduieşte de îndată, ca mâncărurile să fie aduse pe mese şi le spune şi fiilor treaba lor, care se urcă imediat într-o barcă mare şi îi roagă pe corăbierii mai înainte menţionaţi în privinţa ajutorului acestora.
07] Dar noi părăsim locul nostru şi ne ducem la mesele noastre, care sunt ocupate în ordinea deja cunoscută; dar cei trei rechemaţi la viaţă, împreună cu femeia, vin în casa lui Marcu, unde primesc ei mâncare băutură şi apoi, un aşternut bun de noapte, - şi toate acestea după voia Mea, pentru a se întări pentru dimineaţă.
08] Atunci când ne ducem noi la mese, abia atunci încep locuitorii corturile ouranice să iasă şi ei la lumina zilei şi să se uite de asemenea după mesele pentru ei pregătite .
09] Aici Mă trage Jarah de mânecă şi spune: “Doamne, Tu dragostea mea mereu tot mai puternică, uită-Te acolo, cum luptătorii curajoşi pentru împărăţia Ta încep acum de-abia să se furişeze în aer liber din ascunzătoarea lor, îndemnaţi de foame! Cu adevărat, printre aceştia există, cu excepţia, lui Matael cu totul hotărât foarte puţine duhuri mari! Ah, a fost înainte de furtună totuşi chiar prea ridicol de văzut, cum priveliştea bucăţilor de grindină dintâi căzute, într-adevăr grele de o livră, i-a alungat pe cei cincizeci de farisei cu cea mai mare grabă în corturile mari!
10] Ei ştiau tot aşa de bine ca şi mine, că Tu eşti cel mai sigur dătător de protecţie împotriva a orice neplăcere şi totuşi s-au făcut ei puţin credincioşi şi foarte şovăitori şi au căutat o protecţie materială. Acum se ruşinează ei evident, că au făcut un asemenea lucru şi nu îndrăznesc acum, cum mi se pare, să dea într-adevăr ochii cu Tine, o, Doamne! Aşadar, Matael, acela ar fi rămas,

într-adevăr, cu însoţitorii săi; dar el a fost nevoit să-i urmeze, într-adevăr, soţiei sale regeşti, tinere, peste măsură de frumoase. Aceluia îi este, deci, după părerea mea, de iertat aceasta; dar în privinţa celorlalţi a fost de vină doar încrederea lor slabă şi puţina credinţă a lor şi eu nu pot de aceea să-i cinstesc foarte mult.”
11] Spun Eu:"Ai, într-adevăr, dreptate, fiica Mea mică; dar să-i lăsăm pe ei, care mai sunt aici încă slabi în una şi cealaltă, - timpul şi experienţa multiplă îi va face într-adevăr încă mai tari în toate! Ia în cosideraţie cât de multe ai aflat tu deja aici, fiind alături de Mine şi de aceea poţi tu să ai deja uşor în posesie mai mult curaj; dar aceştia au aflat încă puţin şi de aceea fost uşor teama lor mai mare decât încrederea lor. Dar, în ceea ce urmează, vor sta ei aici deja de asemenea mai plini de încredere. – Înţelegi tu un asemenea lucru?”
12] Spune Jarah: “Da, eu înţeleg bine aceasta; dar asta ştiu de asemenea, cum, în Ghenizaret, au aflat toţi tot aşa de mult ca mine, şi totuşi, nu a îndrăznit la început nimeni, în afară de mine, să păşească cu Tine pe apa pură, nici măcar ucenicii Tăi! În ce a constat deci prin urmare încrederea mică de acolo?”
13] Spun Eu:"Iarăşi totuşi în experienţele tale mai mari; pentru că pe tine te-a purtat vizibil îngerul Meu în mâinile sale şi tu ai făcut experienţe, pe care nu le-a făcut nici un om până acum. şi în plus, ai avut tu, într-adevăr, dragostea cea mai mare şi cea mai puternică către Mine, în care domneşte într-adevăr de asemenea mereu cea mai mare încredere.
14] De aceea, nu te mira prea mult de faptul, pentru care încrederea ta în Mine este mai mare decât cea a celorlalţi oameni; pentru că aceasta ţi-o dă iubirea ta mare!
15] Dar, aşa cum ţi-am menţionat deja în Ghenizaret, aşa vor veni în câţiva ani şi asupra ta unele ispite, cu care vei avea de luptat în ciuda celei mai mari încrederi în Mine. Dar prin puterea şi stăpânirea numelui Meu vei lovi tu toate ispitele la pământ şi vei merge liberă în lumina Mea de-abia începănd de atunci.
16] Pentru că ceea ce vrea un om să aibe liber pentru sine din Mine, aceea trebuie el: să-şi câştige prin luptă din propria putere! Tu, fiica Mea mică, foarte dragă, n-ai învins până acum o luptă propriu zisă şi pentru acest lucru n-au fost aici timpu propriu zis şi ocazia adevărată; toate acestea îi vor fi fiecărui om de-abia atunci, când munca Mea zilnică va fi săvârşită pe acest pământ.
17] Eu sunt acum numai semănătorul şi pun sămânţa bună de grâu în ogorul viu al inimilor voastre. Sămânţa va încolţi de-abia acolo şi va răsări atunci spre aducerea de rod cea mai bogată în binecuvântare; atunci de-abia veţi avea voi de îngrijit rodul pentru voi înşivă pe solul vostru propriu al vieţii cu multă osteneală şi abnegaţie! Bine aceluia, care va aduce rodul, pe care l-am semănat în inima lui, curat şi din belşug în jitniţele Duhului Meu făcute de Mine! Cu adevărat, aceluia nu-i va fi mai departe pe veci, nici foame, nici sete!
18] Deci, ceea ce ai tu, Jarah Mea foarte fragă, acum, este numai sămânţa pusă de Mine în inima ta. După câţiva ani, se va afla ea aici ca un lan agitat şi va fi expusă la tot felul de furtuni; dar acolo trebuie atunci ferit lanul agitat de furtunile ameninţătoare în modul cel mai puternic şi pe deplin încrezător prin numele Meu şi prin dragoste mare către Mine, abnegându-se cu totul pe sine, ca aceste furtuni să nu ajungă la izbucnirea stricătoare şi să distrugă lanul minunat, pe care l-am lucrat Eu Însumi cel mai bine! Pentru că, dacă a izbucnit o dată o furtună nimicitoare peste un asemenea lan, atunci este aproape imposibil să fie ea stăvilită.
19] Tu îţi vei reaminti, într-adevăr, încă acele câteva săptămăni, cum Ţi-am făcut o grădinuţă în Ghenizaret şi am plantat în ea tot felul de plante folositoare!? Plantele cresc bine şi foarte îmbelşugat; dar grădinuţa şi plantele trebuie îngrijite, mărăcinişul, dacă creşte cumva înăbuşitor, trebuie stârpit şi dacă se face timpul aşa foarte cald şi uscat, stropitoarea nu are voie să fie lăsată în afara atenţiei.
20] Şi vezi, o grădinuţă asemănătoare am întemeiat şi în inima ta şi am lucrat-o foarte înbelşugat cu tot felul de plante folositoare; preţuirea şi îngrijirea mai departe a acestei grădinuţe este acum deja lăsată la latitudinea ta singură. Să ai toată atenţia şi toată hărnicia în privinţa preţuirii şi îngrijirii acestei grădinuţe, căci aşa vei avea foarte curând din ea o recoltă bogată! – Înţelegi tu acum bine această pildă?”
21] Spune Jarah: “Da, Doamne, Tu singura dragoste a mea, eu înţeleg aceasta foarte bine, doresc însă să devin de aceea într-adevăr puţin tristă, pentru că mai am de învins încă aşa unele furtuni până la recoltă! Dar eu sper şi cred: Tu nu vei lăsa să piară slujitoarea Ta săracă, când Te va chema după ajutor într-o strâmtorare; pentru că Tu doară ai auzit şi ai ascultat implorarea mea, atunci când nu Te-am văzut şi nu Te-am recunoscut ca acum!”
22] Spun Eu:"Toţi care Mă recunosc şi Mă cheamă în inimă şi au încredere în puterea numelui Meu, nu vor ajunge veşnic niciodată de batjocură şi într-o stricăciune; de aceasta poţi fi tu pe deplin asigurată! Dar, acum, trebuie să ne aşezăm la mese şi să mâncăm, ce este pus acolo pe ele!”

Ev. 211 capitol

01] Apoi, mergem noi toţi repede la mese şi mâncăm gustarea noastră. În timpul mâncatului nu s-a vorbit nimic de această dată; dar, după vinul savurat, a început să fie starea destul de vioaie în societate. Lângă masa unde şedeam Eu cu Cireniu, Corneliu, Faustus şi Iuliu, cu ucenicii Mei, cu Ebahl, Jarah, Kisjonah, Philopold, cu Ouran, Elena, Matael şi însoţitorii acestuia, cu îngerul Rafael şi băiatul Josoe, a fost pusă o masă nouă pentru persanii noştri, toţi ceilalţi oaspeţi deja cunoscuţi

şedeau la mesele rânduite îndeosebi pentru ei, după împrejurările cum ei, cum este cunoscut, aparţineau social laolaltă.
02] Dar toţi se mirau de seara plăcut caldă după o asemenea furtună cardinală; şi mai ales se mirau ei de starea pe deplin uscată a solului, peste care, în urmă cu câteva ore, mai stătea încă apa la o înălţime de două măsuri de sandale. Ouran M-a întrebat, cum va arăta treaba cu aşternutul de noapte pentru aşa de mulţi. Pe câţi îi cuprindea corturile sale, vroia el să-i primească cu drag; dar, deoarece era aici vorba de adăpostirea a mai multor sute, de aceea n-ar ajunge corturile sale, într-adevăr, nici pe departe!
03] Spun Eu:"Prietene! Adam şi primii săi urmaşi n-au avut nici corturi, nici colibe sau case rânduite cu totul confortabil, aşa de bine ca pentru toate; solul pământesc şi un pom umbros le era totul şi ei se odihneau bine multe nopţi sub cerul liber şi erau sănătoşi şi puternici. Nici măcar o pătură de acoperire a trupului nu ştiau să şi-o confecţioneze; o podoabă de frunze de smochine pentru acoperirea părţilor ruşinoase ale trupului era toată acoperirea trupului lor şi toţi au ajuns la o vârstă de mai multe sute de ani! Dar, acum, au inventat oamenii toate lucrurile confortabile ale vieţii şi şi-au creat ei înşişi, în schimbul unui paradis lumesc pierdut, multe sute de mii şi iată, acum s-a făcut o vârstă de o sută de ani o minune!
04] Vezi, la aceasta este de vină cocoloşeala oamenilor, care se înstrăinează prin aceasta ei înşişi de natura acestui corp ceresc, care are în toate menirea de a-i purta şi de a-i hrăni pentru a-i menţine puternici şi sănătoşi!
05] De aceea, fii tu, Ouran al Meu, cu totul fără grijă în privinţa adăpostului de noapte pentru aceşti oaspeţi mulţi; solul bun şi sănătos îi va adăposti pe ei pe toţi foarte bine! Pe cine îl cuprinde o dată somnul, acela se odihneşte foarte bine pe o perină din piatră; dacă îl jenează piatră de sub căpătâi, atunci nu mai este omul obosit şi nu mai are nevoie prea tare de odihnă şi atunci se poate el deja iarăşi scula şi să meargă la muncă!
06] Paturile moi înmoaie oamenii şi le răpesc mădularelor lor puterea necesară şi un somn prea îndelungat slăbeşte sufletul şi muşchii trupului. Natura omului este ca un sugar, pe care nu-l hrăneşte nimic aşa de bine, ca pieptul mamei; şi acei copii, care au primit mult timp hrana de la pieptul mamei puternice – cu condicţia, că ea este aşa de sănătoasă natural şi nestricată ca o Evă -, se fac tari ca un uriaş şi lupta cu un leu nu-i va obosi.
07] În aceeaşi măsură este şi natura acestui pământ un adevărat piept de mamă pentru oameni, dacă ei nu se îndepărtează de ea prin tot felul de cocoloşeli (înmuieri) care nu sunt necesare. Dar dacă s-au îndepărtat o dată oamenii de acest piept mare al mamei şi dacă s-au izolat de influenţa ei dătătoare de tărie, atunci le merge lor fireşte, dacă ajung cumva la pieptul ei bogat în lapte, ca unui bărbat matur, dacă trebuie să bea el laptele de la o mamă. Lui i se face scârbă până la vărsare. Ceea ce l-a întărit ca copil şi l-a hrănit foarte bine, aceasta îl va face, ca fiind bărbat de mult crescut prea mare pentru pieptul mamei, bolnav şi slab de stomac.
08] Aşadar, omul nu poate, într-adevăr, să bea pentru totdeauna de la pieptul mamei puterea şi viaţa naturală pentru muşchii săi; dar de la pieptul mamei pământ să nu se îndepărteze el niciodată prea mult, dacă vrea el să devină sănătos, tare şi bătrân după trup.
09] Moise spune: <Cinsteşte-i pe tatăl tău şi pe mama ta, căci aşa vei trăi mult şi îţi va merge bine pe pământ!> Prin aceasta nu semnifică Moise numai tatăl de zămislire şi mama care dă naştere, ci tot aşa de bine şi pământul şi puterea lui care naşte mereu o viaţă nouă. Nici acestuia să nu-i întoarcă omul spatele său, ci să-l ţină realmente în cinste mare şi el va primi, în schimb, acea binecuvântare, pe care a făgăduit-o Moise trupesc. Ţinerea în cinste a tatălui trupesc şi a mamei trupului este bună şi necesară, unde relaţiile sunt potrivite cu aceasta şi unde şi este realizabil; dar dacă ceea ce Moise a făgăduit, este un cuvânt al lui Dumnezeu, atunci trebuie el să şi aibe asemenea luminii soarelui o eficienţă foarte generală şi prin nimic de întrerupt!
10] Dar dacă este făgăduiala lui Moise numai una mărginită doar asupra faptului, că numai aceia au de aşteptat o viaţă lungă şi o bunăstare pe pământ, care îi cinstesc pe părinţii lor trupeşti, atunci va arăta situaţia evident rea cu aceia, care, nu arareori, i-au pierdut pe aceiaşi deja din leagăn şi au fost atunci crescuţi de oameni cu totul străini! Cum să-i cintească aceştia pe adevăraţii părinţi ai lor, pe care nu i-au cunoscut niciodată?!
11] Mulţi copii sunt adeseori găsiţi pe căi şi drumuri; mame denaturate i-au făcut în lascivitatea lor şi i-au părăsit pe undeva acuşi după naştere. Asemenea copii găsiţi sunt luaţi şi întreţinuţi de un oarecare om cald în sentimente şi milostiv; acestor binefăcători le şi sunt ei atunci datori cu toată dragostea şi cinstea. Moise nu vorbeşte nimic despre asemenea părinţi aparenţi, ci numai despre părinţi cu adevărat adevăraţi!
12] Dar acum îi este totuşi imposibil copilului găsit, bine crescut, să-şi poată cinsti adevăraţii părinţi, pentru că el, în primul rând, nu-i cunoaşte absolut deloc şi dacă i-ar şi cunoaşte, atunci n-ar avea el, în al doila rând, într-adevăr în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor nici o obligaţie cu adevărat cinstitoare faţă de ei, care l-au zămislit în lascivitatea păcătoasă şi atunci când a fost el născut, l-au expus de îndată morţii. Dar pentru că unui asemenea om îi este atunci imposibil după Moise să poată să-şi iubească şi să-şi cinstească adevăraţii săi părinţi, atunci n-ar avea el nici o revendicare asupra făgăduielii lui Moise? Oh, această treabă ar fi atunci chiar cu totul frumoasă şi s-ar arăta cu totul îngrozitor de bine, ca şi cuvânt foarte înţelept al lui Dumnezeu!
13] Mai departe, însă, există de asemenea părinţi, care îşi cresc copiii în toate direcţiile, ce pot fi numai numite rele. Ei le implantează deja din leagăn o înfumurare curat satanică şi îi învaţă să fie faţă de oricine duri şi fără sentimente; asemenea părinţi de tigri îşi învaţă copiii deja de timpuriu să fie trufaşi, mincinoşi şi înşelători! Să fi rânduit Moise făgăduiala lui bună, într-adevăr şi pentru

asemenea copii, care îşi cinstesc părinţii răi cu toate răutăţile şi ticăloşeniile, pentru că asemenea lucruri vor părinţii de la copiii lor?
14] Ce le sunt deci datori copiii de hoţi, tâlhari şi ucigaşi părinţilor lor adevăraţi? Ei pot să-şi cinstească părinţii lor numai foarte natural prin aceea, dacă sunt ei şi fac într-o măsură foarte extraordinară, ce sunt şi fac tot timpul şi părinţii lor, deci uite: prin furt, tâlhărie şi ucidere asupra călătorilor străini! – Poate făgăduiala lui Moise să se extindă eficace într-adevăr şi asupra unor asemenea copii?
15] Raţiunea lumească numai întrucâtva limpede trebuie să-ţi spună aici, că o făgăduială aşa de înţeles, împreună cu porunca lui Moise, ar fi o ocară de primă mărime pentru toată înţelepciunea Dumnezeiască! Cum poate Dumnezeu, Cel foarte înţelept, să dea o poruncă, în consecinţa căreia şi un duh de înger zămislit în carne ar fi dator perechii de părinţi, care au păşit în carne din iadul cel mai de jos, cu dragoste şi cu toată cinstea?!
16] Tu vezi că prunca lui Moise, privită din acest punct adevărat de vedere, ar fi nebunia cea mai mare şi cea mai tare lipsită de minte!
17] Este, deci, limpede pe deoparte şi acum, mai mult decât dovedit, că tot ce Moise a vorbit şi a rânduit, este un cuvânt curat al lui Dumnezeu şi de aceea nu poate veşnic să conţină în sine vreun nonsens; pe de-altă parte însă, dacă după felul prost, vechi obişnuit se interpretează şi se observă legea lui Moise în aşa fel, cum ea fusese până acum interpretată şi observată, trebuie să fie aceeaşi un cel mai evident nonsens de pe scaunul de judecată a toată raţiunea omenească mai bună!
18] În ce constă atunci, că legea lui Moise, cum fusese ea interpretată până acum, trebuie să fie un nonsens, în ciuda provenienţei curat Dumnezeieşti? Un asemenea lucru constă în înţelegerea greşită foarte imensă a ceea ce Moise arătase îndeosebi, perechea de părinţi generală a naturii mari a lui Dumnezeu, anume pământul, corpul ceresc creat pentru neamurile omeneşti ca fiind tatăl şi sânul lui, din care sunt născuţi încontinuu nenumăraţi copii de toate felurile şi soiurile, ca fiind adevărata mamă! Această străveche pereche de părinţi trebuie deci omul trupesc s-o cinstească şi s-o respecte necontenit şi să nu-i arate, fiind prea înmuiat, niciodată spatele lui, căci aşa va primi el o viaţă lungă cu trupul sănătos şi de asemenea, o bunăstare potrivită.
19] De la această pereche veche de părinţi poate un om harnic să şi înveţe cel mai mult tot binele, măreţia şi adevărul şi să-şi clădească din acestea mai întâi acea scară cerească mare, pe care patriarhul Iacov a văzut îngerii cerului urcându-se şi coborându-se. Cine cercetează aici harnic şi cu mare seriozitate în natură, acela va scoate la lumina zilei multă binecuvântare pentru sine şi pentru fraţii săi, spre bunăstare.
20] De aceea, numai să nu-ţi fie teamă acum, dragul Meu Ouran, dacă vei petrece o noapte în sânul mamei tale bătrâne a vieţii, - nu ţi se va întâmpla de aceea nimic rău!”

Ev. 212 capitol

01] Ouran este acum foarte bucuros şi spune că n-a auzit încă niciodată aşa ceva înţelept cu adevărat practic şi el va şi urma acest sfat mereu foarte grijuliu. Dar cel mai mult s-au mirat persanii noştri de acest fapt.
02] Jurah spune: “Da, aceasta numesc eu o adevărată lumină de sus; pentru că în spatele ei n-a pătruns încă niciodată un muritor! Astfel aş dori eu, într-adevăr, să-mi las explicate toate cele zece porunci! Treaba se află atât de aproape şi este atât de limpede şi noi totuşi n-am putut-o desluşi, cu toată ascuţimea minţii noastre! Dar ceva trebuie eu, totuşi, să mai întreb încă în plus!”
03] Spune Şabbi: “Aici n-aş şti eu cu adevărat, asupra cărui punct ar mai fi aici de pus încă o întrebare separată!?
04] Spune Jurah: “Nu ştii tu deci, că în privinţa îndatoririlor copiilor faţă de părinţii lor există deja de mult o lege nouă, conform căreia un fiu sau o fiică face mai bine de a pune o jertfă în templu, decât să-şi cinstească tatăl şi mama?! Această lege nouă nu anulează, ce-i drept, cea veche, dar ea reprezintă un mijloc mai bun pentru dobândirea făgăduielii mozaice, decât este aici însăşi legea mozaică. Eu aş dori însă tocmai, pentru că ocazia ieşită din comun s-a ivit acum aşa de minunat, să vorbesc cu Însuşi dătătorul din începuturi al legii şi să aflu, ce spune Domnul la o asemenea lege nouă!
05] Pe de-o parte, dacă un copil are părinţi foarte răi şi stricaţi, îmi pare această lege a fi cu totul la locul potrivit; dar, dacă un copil, adesea din caracterul său uşuratic, are părinţi foarte buni şi demni, care merită, într-adevăr, de la copiii lor tot respectul, toată dragostea şi cinstea în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor, atunci mi se pare această lege, care arată bine prea templier lacomă, a nu fi iarăşi absolut deloc la locul potrivit. Legea întreagă are un miros tare omenesc şi se arată din aceasta o parte Dumnezeiască cu totul extrem de puţină; dar aici este pe undeva iarăşi o lege, care spune:< Pe cei care şed acolo pe scaunele lui Moise şi ale lui Aaron, pe aceia să-i ascultaţi tot timpul şi să faceţi, ceea ce ei vă poruncesc!>
06] Această lege este însă şi o cămilă potrivită, prin care fariseii au introdus în templu câte o marfă rea şi greşită, ca fiind una adevărată şi poporul trebuie s-o cumpere, ca fiind adevărată cu desăvârşire, pentru preţul mare al libertăţii sale moralice. Acesta este un lucru rău şi mie mi se pare o asemenea lege, care le dă numai anumitor oameni privilegiul exclusiv (prerogativa exclusivă), ca o gaură a iadului, prin care satan dobândeşte mereu un acces în sanctuar; pentru că aceşti sfinţi privilegiaţi se copleşesc, se fac, la început, oarecum, evlavios înfumuraţi, înfăşuraţi cu un înveliş de un nimb Sfânt de profeţi, devin, însă, atunci mai târziu, în cea mai deplină seriozitate, dominatori şi peste măsură de tiranici, trufaşi şi peste toate măsurile de mândri, - mai

şed, însă, încă pe scaunele lui Moise şi ale lui Aaron! Dar eu sunt de părere, frate, - ştii tu, aşa spus între noi! – că atunci ar putea deja de îndată să ia mai degrabă satan însuşi aceste scaune sfinte în posesie! Şi de la asemenea adevăraţi suplinitori ai lui satan pe scaunele lui Moise şi lui Aaron au păşit multe dogme omeneşti rele în locul celor pe deplin Dumnezeieşti şi noi am fost nevoiţi să-i hrănim, pentru că legea găurii de iad asemănătoare cu o cămilă porunceşte de a-i asulta pe aceia, care şed pe scaunele sfinte şi de a face ce ei poruncesc.
07] Da, legea luată pentru sine ar fi, într-adevăr, pe deplin în ordine, dacă am avea asigurarea că de pe scaunele sfinte ar predica tot timpul numai cei mai demni urmaşi ai lui Moise şi Aaron; dar ce popor cu adevărat de fiară n-a şezut deja pe scaunele sfinte şi i-a aruncat de la aceleaşi nu arareori legile cele mai obraznice poporului văzător, ca un nisip iute în ochii deschişi, că el a fost nevoit după aceea să orbească în cea mai mare parte! Şi asemenea legi, întrecând toată nebunia, există atunci mai departe spre cel mai mare chin al omenirii şi nimeni nu mai îndrăzneşte să alunge acest jug. Aici, întreabă, deci, totuşi, la sfârşit raţiunea curată, dacă Dumnezeu ar şti ceva despre aceasta, sau dacă există în general un Dumnezeu, Care poate privi la o asemenea grozăvie în sanctuarul Său!
08] Aşadar, despre aceasta, aşa o iluminare de la El Însuşi va fi în stare să ne arate unuia ca noi deci totuşi într-adevăr starea cea mai curată şi adevărată a lucrurilor în cea mai bună privinţă şi eu aş dori de aceea să-I pun acum direct o întrebare! – Ce părere ai tu, să îndrăznesc aceasta sau nu?"

Ev. 213 capitol

01] Răspund de îndată Eu în locul lui Şabbi şi spun: "Ascultă, tu prietenul Meu Jurah, întrebarea ta este dreaptă şi de cea mai mare importanţă; tu nu trebuie să Mi-o repeţi, pentru că Eu ştiu oricum, unde vă arde pe voi!
02] Vezi, este adevărat că există o poruncă, dar de-abia din timpul judecătorilor, unde este poruncit, din gura unui prooroc, de a-i asculta pe aceia, care şed acolo pe scaunele lui Moise şi lui Aaron şi de a face ce rânduiesc ei din Duhul Domnului; dar numai atunci, dacă faptele lor sunt bune. Dacă faptele acestora sunt rele, atunci să fie ei alungaţi de pe scaune de către urmaşii cei mai demni ai lui Levi.
03] Dar au ştiut cei şezând pe scaunele menţionate, să-şi ascundă foarte tare faptele lor. Au şezut şi mai şed încă, în loc de urmaşii demni ai lui Moise şi Aaron, numai lupi răpitori în piei de oaie pe scaunele sfinte şi ca fiind astfel, au aruncat legi în înfăţişarea unei voinţe Dumnezeieşti prin popor, în faţa cărora este nevoită lumea chiar să se îngrozească!
04] Gândiţi-vă însă înapoi, cât de des am rânduit să fie avertizaţi foarte în serios aceşti urmaşi falşi ai lui Moise şi Aaron, prin gura proorocilor sfinţiţi şi cât de des i-am pedepsit cu cea mai aspră nuia! Dar la ce a folosit aceasta? Pentru un timp, s-a îmbunătăţit iarăşi treaba; dar acuşi după aceea s-a făcut iarăşi încă mai rău decât mai înainte, până ce s-a făcut ea aşa de rău acum, că nu mai poate, într-adevăr, niciodată să se facă mai rău. Ei au umplut măsura a toată răutatea şi numai încă câteva picături şi va începe de îndată să curgă peste şi îi va pierde pe ei, pe toţi, ca un potop al lui Noe; de acest lucru poţi fi tu pe deplin convins!
05] Dar cum s-au manifestat multe, aşa s-a manifestat şi legea jertfirii în templu, în locul celei mozaice, în privinţa îndatoririlor copiilor faţă de părinţii lor. La început, a avut ea o înfăţişare cu totul bună şi dreaptă şi s-a referit doar şi numai la acei copii, ai căror părinţi – cum este adesori cazul – au fost adevărate lepădături ale omenirii. Aceştia au avut, însă, într-un mod straniu, adesea copii chiar destul de buni şi cuminţi, care, fiind devotaţi lui Dumnezeu, au recunoscut şi au admis foarte bine răutatea cardinală (răutatea din temelie) a părinţilor lor trupeşti. Pretenţiile pe care părinţii lor mizeri i le-au impus, le făceau să li se facă părul măciucă; dar în legea neînţeleasă a lui Moise scria, ca să-ţi cinsteşti părinţii mai presus de toate prin ascultare!
06] Din asemenea motive au întrebat atunci, în templu, asemenea copii nefericiţi într-o vreme a templului încă foarte bună, ce să facă ei şi spuneau: <Ar fi în general adevărat, că Moise ar fi poruncit din Dumnezeu de a-i asculta pe părinţi şi de a-i respecta şi cinsti astfel foarte tare întreaga lui viaţă, că să trăieşti mult şi să-ţi meargă bine pe pământ; dar Moise a poruncit de asemenea să nu ucizi, să nu furi, să nu dai mărturie mincinoasă, să nu comiţi desfrâu cu fecioarele şi încă mai puţin să doreşti femeia aproapelui. Dar toate acestea le-ar porunci acum părinţii lor răi! Ce să facă ei acum, pentru a nu păcătui împotriva a nici unei legi de-a lui Moise?>
07] Atunci, a vorbit căpetenia preoţilor bine pătruns de Duhul lui Dumnezeu:<Despărţiţi-vă de asemenea părinţi trupeşti ai voştri, jertfiţi un dar în locul ascultării rele şi rugaţi-vă la Dumnezeu şi acest fapt va fi mai bun pentru voi şi prin milostivirea de sus şi pentru părinţii voştri răi>
08] Şi atunci s-a întâmplat deci, că asemenea copii au părăsit părinţii lor răi, au adus templului o jertfă pentru ei şi pentru părinţii lor răi şi au căutat atunci să primească slujbe la oameni buni, pentru a duce acolo o viaţă bineplăcută lui Dumnezeu.
09] Până aici şi într-atât a fost această lege de o provenienţă cu totul pe deplin Dumnezeiască. Dar, cu timpul, au generlizat această lege lupii răi, care şedeau în piei de oaie pe scaunele lui Moise şi ale lui Aaron şi atunci puteau, deci şi copiii rataţi ai unor părinţi foarte buni şi cuminţi să se dezlege, prin jertfe, de ascultarea faţă de părinţii lor, pentru a putea atunci să păcătuiască cu totul liberi şi fără conştiinţă!
10] A fost şi prin aceasta legea dublă a lui Dumnezeu de două ori înlocuită şi a fost pusă în locul acesteia o dogmă curat diabolic-omenească, care trebuie să fie fireşte în faţa lui Dumnezeu, pentru că este pe deplin împotriva ordinii Sale, o grozăvie a grozăviilor; pentru că aici trebuie

doară totuşi să admită la prima vedere un om numai cu puţină gândire curată, că o asemenea dogmă nu poate fi niciodată de o provenienţă Dumnezeiască, ci numai de una curat diabolică şi satanică! De altfel, vor lua toate acestea numai foarte acuşi un sfârşit şi nu vor mai fi atunci prea multe de râvnit împotrivă.
11] Este doară, altfel, totuşi, cu totul sigur în toată ordinea, că unul slab se lasă condus de unul puternic! Dar părinţii sunt, totuşi, mereu mai tari decât copiii lor şi este de aceea pe deplin în toată ordinea, ca copiii să se lasă conduşi de către părinţii lor; dar, dacă cel slab observă că cel tare vrea să-l arunce într-o prăpastie foarte stricăcioasă, atunci face cel slab foarte bine în privinţa de a scăpa de cel puternic şi de a-şi căuta un loc sigur.
12] Dar, de altfel, îndeplineşte numai acela legea lui Moise pe deplin, care se comportă în toate aşa, cum i-am arătat mai devreme bătrânului rege Ouran toată starea a lucrurilor într-un mod cu totul desăvârşit de luminos. – Înţeles-a-ţi voi acum bine acestea?”

Ev. 214 capitol

01] Spune Jurah: “Ah da, aceasta este o lumină, o dragoste şi un cel mai înalt adevăr concentrat laolaltă într-un punct! Da, Doamne şi Învăţătorule dinainte de veci, astfel aş dori eu să am într-adevăr o lumină asupra întregii legi a lui Moise şi s-ar lasă de-abia atunci de trăit şi umblat cu totul neschimbat de tare în ordinea Ta veşnică! Acolo n-ar mai găsi după aceea satana cu siguranţă nici o gaură, prin care ar putea să se furişeze în sanctuarul Tău iluminat strălucitor, ca lup îmbrăcat în piele de oaie şi prin care ar putea făuri dogme omeneşti din poruncile Tale cele mai sfinte!”
02] Spun Eu: "Prietenul Meu, timpul n-a venit încă, în care domnitorul întunecat al lumii va fi judecat; dar el a ajuns foarte aproape! Dar atunci când va şi fi el judecat, vor exista oameni totuşi numai prea acuşi, care se vor purta cu legile Mele cele mai curate în acea vreme încă mai rău decât satana însuşi. Pe acest pământ va avea lumina mereu de luptat cu întunericul!”
03] Spune Jurah: “Doamne, dar de ce? Dacă toţi oamenii recunosc lumina numai aşa ca şi eu acum, atunci primeşte satana şi toată răutatea sa o zi liberă veşnică pe pământ! Că, apoi, copiii şi copiii copiilor noştri vor fi crescuţi conştiincios în aceeaşi lumină şi vor şi rămâne în aceasta până la sfârşitul lumii, acest fapt va fi totuşi tot aşa de sigur şi de neschimbat prin toate timpurile, aşa cum cât de sigur şi de neschimbat este de presuspus, că două unităţi de acelaşi fel şi încă două unităţi de acelaşi fel fac pentru toate timpurile veşnice patru unităţi de acelaşi fel! Acest lucru nu-l contestă nici un om de pe pământul întreg, pentru că acesta este un adevăr evident şi de nezdruncinat. Iluminarea Ta a celor zece porunci ale lui Moise face din fiecare dintre aceleaşi un principiu matematic de bază; dar dacă aşa, cui îi poate veni atunci în minte ca adăugare numai din depărtare de a putea trage un asemenea adevăr într-un oarecare dubiu?!
04] Dar, deoarece aici nimeni n-ar mai putea avea în aceasta vreun oarecare dubiu, atunci ar şi trebui el să înfăptuiască în consecinţa unui asemenea adevăr foarte limpede recunoscut, căci, altfel, ar trebui el să se privească pe sine însuşi ca şi un veritabil zero, sau el ar auzi rostindu-se aceasta despre el din gura oricărui om rezonabil!
05] Dar fireşte, dacă adevărurile cele mai sfinte şi pentru noi oamenii cele mai importante sunt date mereu într-un anumit înveliş misterios şi omul, nu arareori, nu poate să facă din acestea ce îi place, atunci există fireşte de îndată mincinoşi în grămada cea mai grea, prin care poate să-şi ţină satana cu suita lui plină de patimi intrarea lui cu totul liberă în societatea oamenilor.
06] De aceea, dă-ne Tu nouă, Domn şi Învăţător măreţ, adevărul cu totul deschis, ca, pentru viitor, toată păşirea lui satana printre oameni să fie închisă prin zidul puternic al adevărului celui mai de neschimbat!
07] Eu vreau, de exemplu, să menţionez numai acea poruncă a lui Moise, prin care el interzice desfrâul, ca fiind păcat. Ce este deci aşa cu totul de fapt desfrâul? Constă acesta doar în culcarea cu trupul nespălat cu o fiinţă femeiască şi că nu te speli iarăşi din nou după culcat? Sau se înţelege prin aceasta lascivitatea doritoare şi culcatul cu o persoană feminină, cu o fecioară, cu o desfrânată, cu o concubină sau cu o văduvă tânără?
08] Aparţine incestul orb acestei rubrici, sau chiar păcatul surd, sodomitic, sau chiar, dacă ai ceva cu o femeie foarte de dorit a unui alt bărbat? Să reprimi cu desăvârşire, pentru a fi pe deplin pur, acest instinct cel mai puternic a toate instinctele naturale? Dar dacă aşa, atunci nu este patul de cununie totuşi desigur de asemenea nimic altceva decât un atelier al zburdălnicie de desfrâu, valabilă ca fiind inocentă; pentru că cine ne garantează că bărbatul nu se culcă mai des cu soţia lui voluptoasă, decât este necesar pentru zămislirea unui rod?!
09] Eu am văzut şi am cunoscut oameni, pe care i-ai putea numi adevăraţi oameni de aur, în ceea ce priveşte aici bunătatea, activitatea de iubire, răbdarea, blândeţea şi mila; dar în punctul neplăcut al castităţii erau ei şi au rămas slabi. Ei făceau, ce-i drept, multe, pentru a deveni puternici şi în acest punct, dar atunci nu le ieşea aceasta la socoteală în firea lor, chiar nici atunci când i-a cuprins neputinţa naturală, deplină; o fecioară voluptoasă făcea încă mereu aceeaşi impresie lascivă asupra lor.
10] Şi iarăşi am văzut şi am cunoscut oameni, care la cea mai mare frumuseţe femeiască rămâneau aşa de reci ca o stană de piatră, adevărate exemple ale pudorii, dar, altfel, în viaţă, adevărate buturugi pentru toate! Nimic nu-i emoţiona! Sărăcia şi mizeria săracilor erau pentru ei lucruri ridicole, lacrimi ale suferinzilor o şiretenie de a dori să se trezească milă; o femeie le era un nimic detestabil şi foarte uşor de prisos, care n-are în lume absolut nici un alt scop, decât ca un ogor pentru semănarea unui oarecare fel de cereale. Căsătoria o considerau ei ca fiind una dintre

cele mai ridicole organizări în societatea omenească. După opinia lor ar trebui închise toate femeile sănătoase într-o clădire mare şi să se rânduiască ca ele să doarmă acolo cu bărbaţi puternici, bine capabili de zămislire, căci aşa ar reieşi din acestea o sumedenie de oameni frumoşi, sănătoşi şi puternici; femeile urâte şi slabe ar trebui însă decimate sau să fie folosite, ca animalele, pentru munca cea mai de jos şi să fie rânduit ca ele să lucreze atât de mult, până ce ar muri! Acestea sunt realităţi trăite de mine!
11] Acum întreb eu, dacă acel om slab în castitate n-are o întâietate foarte mare în faţa ochilor oricăruia, înainte de eroul rece ca gheaţa al castităţii! Din partea mea, într-adevăr! Aşadar, cum este acest lucru scris la Tine, Doamne şi Învăţătorule cel mai măreţ, nu ştiu şi nici nu pot şti. Pentru a ajunge, prin urmare, într-o anumită ordine şi în acest punct interzis de Moise, pentru a nu fi mereu în frica stricăcioasă de a fi păcătuit în faţa lui Dumnezeu cu fiecare asemenea fapt şi dacă acest act oricum înfăţişat este mereu un păcat, atunci vei ştii Tu, o, Doamne şi Învăţătorule, într-adevăr şi un oarecare mijloc de vindecare împotriva acestui lucru, prin care se poate alunga dorul aprig şi imboldu ca o răceală! Pentru că nu există nimic mai mizerabil pentru un om cinstit, decât să fie necontenit tras de păr dintr-o anumită parte spre păcătuire; firea obligă carnea necontenit spre acest lucru cu putere de nestăvilit şi dacă te simţi prin aerul liber ca fiind un corp natural greu, atunci ai şi comis însă deja un păcat de moarte! Acest lucru este deci totuşi puţin cam dur, mai ales pentru un om, care, mulţumită lui Dumnezeu, a purtat încă mereu după posibilitate capul şi inima la locul potrivit. Despre aceasta deci, Doamne şi Învăţătorule, aş dori să am de la Tine de asemenea o explicaţie limpede! Pentru că acesta îmi pare a fi cel puţin mie unul dintre punctele cele mai delicate!"

Ev. 215 capitol

01] Spun Eu:"Dacă viaţa unui om nu este o glumă care se ocupă de fleacuri, ci o seriozitate foarte sfinţită, atunci nu poate nici actul de dezvoltare al aceeaşi să fie vreo cochetare, ci de asemenea numai o seriozitate foarte sfinţită. Cuprinde tu bine motivul şi îţi va fi acuşi după aceea totul limpede de la sine!
02] Simţirile plăcute ale actului însuşi, să nu fie motivul de îndemnare spre acest act, ci numai, ca un om să fie zămislit!
03] Dacă înţelegi tu aceasta, vei găsi acuşi că simţirile plăcute sunt numai apariţii însoţitoare, prin care faptul de devenire ca om este făcut posibil în firea cărnii. Dacă te îndeamnă motivul principal, atunci du-te şi înfăptuieşte şi tu nu ai nici un păcat! Dar la aceasta sunt totuşi aşa unele lucruri de luat într-o consideraţie reglementară.
04] Acest act n-are voie să se întâmple în afara sferei de dragoste adevărată către aproapele; un principiu de bază al dragostei adevărate către aproapele sună însă:<Faceţi semenilor voştri, ceea ce voi doriţi, ca şi ei să vă facă vouă!>
05] Aşadar, tu ai avea o fiică înfloritoare, care îi este o fericire inimii tale de tată; tu nu te vei îngriji pentru nimic aşa de mult decât pentru o fericire adevărată, aducătoare de mântuire pentru o asemenea fiică a ta, de tine iubită foarte tandru. Fiica ar fi, într-adevăr, matură şi prin urmare, capabilă să primească o zămislire. Cum te-ai simţi tu, dacă ar veni aici un bărbat, altfel foarte sănătos, împins de nevoia de a zămisli un om cu o fecioară şi ar zămisli un rod cu fiica ta într-un mod violent?!
06] Vezi, aceasta te-ar umple cu o dorinţă de răzbunare îngrozitoare împotriva unui asemenea nelegiuit şi tu nu l-ai mai lăsa din ochi fără pedeapsa corporală cea mai aspră posibilă!
07] Şi totuşi n-ar fi comis acest om nici un păcat împotriva castităţii, pentru că el fusese mânat de faptul serios de a nu împrăştia sămânţa lui în afara unui vas bun, prin care lucru unei deveniri omeneşti i-ar fi fost tăiată o potecă. Dar actul este pe de-altă parte totuşi unul păcătos, pentru că prin acesta a îndurat dragostea adevărată către aproapele o lovitură foarte imensă!
08] Să presupunem că pe tine însuţi te-ar împinge un act serios printre străini, tu ai întâlni acolo o femeie pe un câmp şi tu ai ademeni-o prin bani şi cuvinte să-ţi întâmpine instinctul tău şi femeia ţi-ar face aceasta pe plac, atunci n-ai fi făcut prin aceasta nici un păcat împotriva castităţii şi nici adulter, dacă persoana ar şi fi femeia după rânduială al unui bărbat. Dar dacă ai fi chibzuit în ce situaţie dificilă şi persecuţie mare şi foarte tulbure va ajunge femeia, când bărbatul ei legitim îi va spune: <Femeie, dă socoteală, cine a pus sămânţa în tine, deoarece nu te-am atins de atunci şi atunci!>, - vezi, că tu ai deranjat prin aceasta pacea casei dintre o pereche de cununie, acesta este un păcat mare împotriva dragostei către aproapele! Pentru că tu ţi-ai fi putut pune de-o parte instinctul tău, chiar dacă serios şi dacă nu este el o patimă din lascivitate, ţi l-ai fi putut pune de-o parte într-adevăr încă pentru o ocazie mai cuviincioasă!
09] Tu vezi din aceasta, că un bărbat, la o faptă, altfel, cu totul ordonată şi care nu se opune adevăratei castităţi, trebuie să-şi îndrepte privirea şi către toate celelalte împrejurări secundare omeneşti, dacă nu vrea el să păcătuiască împotriva unei oarecare legi.
10] Dar un bărbat poate să comită desfrâul cu femeia lui tot aşa de bine ca şi cu o desfrânată şi încă mai rău. Pentru că la o desfrânată nu mai este nimic de stricat, pentru că acolo este oricum deja totul stricat; dar o femeie poate fi prea ademenită şi să treacă astfel dincolo într-un dor aprig pătimaş, prin care poate ea deveni atunci o desfrânată cu mult mai rea decât una necăsătorită.
11] Dar cine doarme cu una necăsătorită, păcătuieşte împotriva castităţii, pentru că actul său a avut ca motiv numai satisfacerea lascivităţii pure şi nu zămislirea unui om şi nici n-a putut avea, pentru că raţiunea curată trebuie să-i spună, că nu se seamănă grău pe drumurile de ţară.

12] Dar pe lângă păcatul împotriva castităţii ordonate comite acela, care se culcă cu o desfrânată, încă un păcat împotriva omeniei lui şi a desfrânatei, pentru că el pricinuieşte prin aceasta uşor o pagubă mare în privinţa naturii sale şi împietreşte desfrânata oarbă în posedarea ei secretă încă mai tare şi o face nevindecabilă, ceea ce este aici deja iarăşi un păcat împotriva dragostei către aproapele.
13] Dar cine se culcă cu o femeie făcută desfrânată, acela păcătuieşte în acelaşi fel de două ori şi împătrit, dacă este el însuşi un soţ, pentru că comite prin aceasta şi un adulter.
14] Eu sunt de părere acum, deoarece eşti tu un om gândind curat, că îţi va fi îndeajuns puţinul acesta şi acest lucru cu atât mai mult, deoarece un om, ca tine, ştie oricum, ce este cuvincios aici pentru un bărbat ordonat în toate privinţele!”
15] Spune Jurah: “Da, Domnule şi Învăţătorule, acum îmi este totul limpede şi eu ştiu acum de asemenea încotro trebuie să ducă multele varietăţi ale desfrâului! Da, acum e totul limpede! Există în toate numai un adevăr valabil în faţa lui Dumnezeu, care este întemeiat în ordinea veşnică, - toate lucrurile pe sub, peste şi pe lângă sunt rele!”
16] Spun Eu:"Da, aşa este şi va şi rămâne veşnic astfel. – Dar acum vin iarăşi corăbierii trimişi, cu oamenii lor morţi, aici trebuie acest slujitor al Meu (Rafael) să meargă acolo şi să-i ajute să pună cadavrele într-un fel potrivit, căci, altfel, vindecarea lor ar fi îngreunată pentru mâine!”
17] Rafael merge repede acolo şi aplică peste tot cea mai bună ordine. Dar corăbierii se duc abia apoi la cină.

Ev. 216 capitol

01] Cu toate acestea, ce se întâmplaseră şi se petrecuseră după această gustare a zilei de odihnă, ar fi deci totuşi de privit lucrarea zilei ca fiind desăvârşită; dar niciodată nu se odihneşte în ceruri de a se face bine, precum nici iadul nu se odihneşte niciodată de a face rău şi aşa a mai şi fost păstrat pentru această sâmbătă încă ceva cu totul deosebit, spre încheiere şi trebuia desăvârşit activ încă înainte de miezul nopţii.
02] S-a iscat (o ceartă), (între) cei cincizeci de farisei, la a căror conducere se aflau superiorul Stahar şi cuvântătorul nouă deja cunoscut Floran. Aceşti pe jumătate convinşi (alipiţi încă pe jumătate de partea veche, respectiv de învăţăturile vechi) iscodiseră în timpul furtunii încă tot felul de dubii într-unul din corturile lui Ouran şi punerea de acum a cadavrelor a confirmat aşa unele vederi îndoielnice despre Mine şi înfăptuirea Mea. Numai că printre ei erau împărţite părerile în aceea că partea mai bună presupunea cu totul festiv că Eu aş fi un prooroc extraordinar, aşa după felul unui Ilie, - dar o parte întunecată era de părere că Eu aş fi, în ciuda a toată cunoaşterea mare a Scripturii, numai un elev din catacombele Egiptului şi aş fi învăţat în templul din Corac (Carnac) înţelepciunea şi magia adevărată. Eu aş fi de aceea primit şi de romani aşa de bine; pentru că la romani sunt adevăraţii magicieni mai mult decât dumnezeii lor, pentru că romanii ar considera asemenea magicieni, ca fiind degetele dumnezeului Zeus, care ar înfăptui aici într-un asemenea fel printre oameni şi le este foarte devotat celor mari! Dar romanii ar fi nişte oameni foarte deştepţi şi ar ştii că evreilor nu le-ar fi de dat încredere atât timp, până ce ei înşişi n-ar deveni romani cu sufletul, sângele, pielea şi părul lor. Dar un asemenea lucru ar putea fi cel mai uşor de înfăptuit prin faptul, dacă ar fi evreii prelucraţi printr-un asemenea magician din temelie din şcoala lui Corac, evreii care sunt cel mai tare lacomi după minuni, dar prelucraţi în aşa fel, ca evreii să-i găsească în aceştia şi pe Moise al lor şi pe proorocii lor. Şi acest lucru s-ar întâmpla acum şi anume cu succesul vizibil cel mai bun din lume; pentru că cine nu s-ar lăsa convertit aici prin cuvinte şi minuni, pentru acela ar sta mereu câteva cohorte de soldaţi romani în starea cea mai deplină de pregătire, pentru a-l speria spre convertire. S-ar porni de aceea cu toate puterile şi la orice ocazie asupra templului din Ierusalim; s-ar evidenţia cu toată hărnicia numai ce este rău, dar ce-i bun s-ar lasă cu totul neobservat şi nu s-ar menţiona acesta niciodată chiar şi numai cu o silabă, în timp ce ar fi totuşi cunoscut, cât de mult bine ar exercita templul şi acest lucru neobosit!
03] Stahar şi Floran, care aveau, într-adevăr, mai mult decât ceilalţi o convingere mai bună despre Mine şi romani, se osteneau, ce-i drept, într-adevăr de a le scoate din cap colegilor lor un asemenea lucru; dar ei n-au realizat multe în această privinţă, în ciuda faptului că Mă evidenţiau foarte tare ca fiind un prooroc după felul lui Ilie.
04] Partida opozantă spunea: “Uitaţi-vă acolo cum sunt puşi cei nouă înecaţi cu totul medical artistic cu capetele în jos şi cu feţele întoarse către pământ! De ce, deci, aşa?! Un Dumnezeu este destul de atotputernic de a-i învia pe cei înecaţi şi fără asemenea pregătiri; dar acolo unde trebuie luate asemenea măsuri adevărat medicale, pentru a-i readuce pe cei înecaţi eventual iarăşi la viaţă, acolo existăun cusur cu totul însemnat în privinţa unei înfăptuiri curat miraculoase! Şi cei trei treziţi mai devreme trebuiau aduşi în încăpere, ca aerul răcăros de noapte să nu le pricinuiască nici o lezare şi ca ei să primească în cealaltă dimineaţă o înfăţişare mai bună şi mai proaspătă! Ne pricepem acum deja pe deplin!”
05] Dar Floran îi întreabă despre părerea lor în privinţa lui Rafael, care ar fi înfăptuit deci totuşi lucrul minunat cel mai incredibil. Aici fireşte că au rămas câţiva stupefiaţi şi nu ştiau, ce să fi răspuns la acestea.
06] Dar un protestatar principal a spus totuşi: “Prietene, noi nu ştim de fapt absolut nimic; dar acest lucru este totuşi desigur de presupus că există în natură încă foarte multe puteri secrete şi nedescoperite, despre care n-am visat încă niciodată ceva. Aceştia s-au familiarizat cu ele în Egipt şi ştiu să-şi supună puterile secrete ale naturii, pe o cale nouă pe deplin necunoscută, în aşa fel,

că nouă, necunoscătorilor, trebuie să ni se pară o asemenea supunere a naturii tăcute, evident, ca fiind minunile cele mai curate. Dacă ne-ar arăta acel om tânăr motivul şi avantajele drepte şi mijloacele, atunci am putea şi noi să înfăptuim minuni cu totul negreşit. Oh, oamenii pot aduce la iveală lucruri foarte curioase şi să-şi facă datoare întreaga natură; dar din nimic totuşi nu pot face ei nimic, aceasta poate numai Dumnezeu singur! Şi în aceasta constă şi diferenţa mare dintre atotputernicia lui Dumnezeu şi dintre puterea miraculoasă a unor oameni deştepţi.
07] Să creeze acel om tânăr numai un pământ nou, cu toate ce se află, trăiesc şi respiră pe el şi la o asemenea muncă i se va face într-adevăr cu totul sigur braţul prea scurt! Da, a manipula cu natura existentă deja, nu este cu siguranţă pentru acela care ştie o artă chiar prea deosebită; dar numai să creezi o lume din nimic, sau chiar numai un fir de iarbă fără sământă, sau chiar un om – dar pe deplin din nimic! -, aici se va arăta deci acuşi, cât de departe ajunge atotputernicia unor asemenea oameni!”
08] Spune Floran: “Da, prietene, pe acest lucru n-aş dori eu să pun tocmai la bătaie o prea mare bucată de aur, că aceşti doi oameni, dacă ar trebui tocmai să fie puşi la încercare, ar fi în stare să aducă la iveală şi o lume din nimic; eu n-aş dori cu adevărat să pun acest fapt la bătaie!”
09] Spune Stahar: “Nici eu; pentru că cei doi mi-au făcut deja servicii prea mari! Totodată reiasă din amândoi o asemenea înţelepciune mare în toate lucrurile, prin care toată cunoaşterea mea şi toate experienţele mele sunt doborâte de-a dreptul la pământ; dar acolo unde o aşa mare înţelepciune este la lumină, acolo este Dumnezeu înfăptuind, Căruia nu-I este nici un lucru imposibil.
10] Să ne uităm înapoi la toate ce i-au fost posibile lui Ilie şi lui Moise şi noi vom şi putea înţelege aici prin acestea, cum aceşti doi au putut să aducă tot timpul la îndeplinirea cea mai sigură faptele lor miraculoase, de neînţeles tocmai de asemenea prin acelaşi Duh Atotputernic!
11] Aşadar, ce este deci?! Dacă ştim că numai singur Duhului atotputernic al lui Dumnezeu îi sunt posibile lucruri, care le sunt imposibile tuturor oamenilor, atunci este activ foarte simplu acelaşi Duh al lui Dumnezeu, Care a chemat odinoară pământul din nimic la existenţă şi a înfăptuit, mai târziu, prin Moise şi Ilie, lucrurile cele mai minunate!
12] În plus, trebuie eu să menţionez aici încă un lucru şi vă întreb: Unde în afara cercurilor copiilor lui Israel a existat deci vreodată un popor, care s-ar fi aflat în înţelepciunea şi în puterea lui cumva mai adânc decât tocmai noi, ca adevăraţi urmaşi ai lui Avraam, Isaac şi Iacov?! Cine n-a găsit prin urmare în casa lui Iacov adevărata înţelepciune şi puterea ei, unde altundeva ar fi putut el s-o găsească cumva într-adevăr?! Ştiu într-adevăr şi ceva despre şcoala secretă a Egiptului şi ştiu ce a fost acolo predat! Da, aceasta şcoală din Corac a ajuns într-adevăr cu chiu cu vai până în curtea din afară; dar în Sfânta Sfintelor, în partea cea mai interioară, n-a ajuns ea într-adevăr niciodată!
13] Dar acestor doi se pare că le este Sfânta Sfintelor, partea cea mai interioară, ceea ce şi este de observat la prima vedere, cunoscută atât de iniţiat, precum unei casnice interiorul cămării de hrană. La o femeie casnică, cu purtare de grijă pentru toate treburile casei, se poate observa de îndată de la înfăţişarea ei vioaie, că cămara cu alimente este foarte plină; şi la aceşti doi, însă, se poate recunoaşte de asemenea foarte bine în acea direcţie, dacă cercetezi chipurile lor numai puţin şi găseşti uşor, cum ele sunt pline de liniştea cea mai vioaie şi fără griji şi pline de lipsa deplină a grijilor!
14] Cine este înzestrat cu o asemenea înţelepciune şi putere şi poate privi în lume cu o asemenea linişte cu adevărat Dumnezeiască şi pe cine îl afectează cea mai mare furtună tot atât de puţin ca pe noi prima iarnă, pe care a trăit-o strămoşul Adam, acela este în Sfânta Sfintelor deja el însuşi un Domn şi un cel mai liber Stăpân! Aceluia nici nu-I trebuie o şcoală a înţelepciunii din Corac, pentru că Duhul lui Dumnezeu I-a pus Lui una mai bună prin Sine Însuşi în inimă! Aceasta este aşa opinia mea şi acum şi credinţa mea tare; şi că această credinţă a mea este bună, recunosc din aceea că şi eu încep să simt în El o linişte pe deplin Dumnezeiască şi liberă, ceea ce n-am simţit şi n-am perceput înainte încă niciodată.
15] Eu, ca fost superior al vostru, nu vă pot, ce-i drept, porunci o asemenea credinţă şi o asemenea percepere, pentru că ele nici nu se lasă impuse şi nu se lasă niciodată impuse; dar să vă spun, pot eu totuşi că treburile se comportă astfel şi că voi, cu şcoala voastră egipteană, umblaţi de-a dreptul în catacombele întunecate fără o călăuză!”
16] Spune acum cuvântătorul părţii opozante care s-a făcut deja cu mai multe capete mai mică, după cuvintele lui Stahar: “Da, da, tu prieten drag, ai vorbit acum cu totul temeinic şi adevărat, dar obstacolul nostru este doar amplasarea medicală necesară a celor nouă înecaţi; pentru că aşa îi pun doctorii, precum şi cârmacii experimentaţi, pe cei înecaţi şi se întâmplă adesea că ei se reîntorc deja prin aceasta la viaţă, pentru că prin această poziţie iasă apa din plămâni şi dacă nu s-a stins încă în inimă orice scânteie de viaţă, atunci se întoarce viaţa iarăşi; pentru că la cei înecaţi se spune că sufletul ar mai sălăşlui încă trei zile în trup, de aceea ar mai fi posibilă reînvierea în acest fel, care este clădit pe o experienţă veche, a celor înecaţi chiar şi atunci, dacă ei s-au aflat două zile în apă. Aşadar, dar dacă sălăşluieşte în acest prooroc, ca fiind un presupus Ilie, adevăratul Duh al lui Dumnezeu, pentru ce atunci această pregătire medicală?!
17] Atunci când, după legendă, Ilie a înviat o grămadă întreagă de oseminţe ale morţilor şi le-a înfăşurat cu carne, n-a avut el nevoie de nici o pregătire medicală, ci cuvântul şi voinţa lui au fost îndeajunse. S-au îndeplinit mai înainte fapte, de asemenea, de către acest Ilie doar prin puterea cuvântului; de ce acum asemenea pregătiri cu cei nouă înecaţi, de parcă ar fi pierdut el pe deplin puterea Duhul Dumnezeiesc din sine?!
18] Vezi, prietene, dacă tu adaugi pe o pânză deja murdărită din temelie încă o pată mică de murdărie, atunci nu va observa aceasta nici ochii cu o vedere încă cât se poate ascuţită; dar pe o

pânză albă curată cu desăvârşire te va jena şi un punct întunecos! Şi aşa este treaba şi la acest prooroc mare, în a cărui inimă ar locui belşugul Duhului Dumnezeisc; ne jenează aici orice fleac, care nu se împacă absolut deloc cu noţiunea tare sublimă şi cu demnitatea cea mai înaltă a Duhului Dumnezeiesc. Dacă numai n-ar fi făcut el aceasta, l-aş fi putut considera la sfârşit ca fiind Iehova Însuşi, pentru că, cuvântările şi faptele lui anterioare au fost de un fel cu totul Dumnezeiesc; dar prin această manipulare cu cei nouă înecaţi a şters el în mine întregul nimb Dumnezeiesc de mai devreme şi eu nu mai pot acum şi nu voi putea niciodată să mă regăsesc în acesta aşa potrivit pe deplin!"
19] Spune din nou Stahar: "Prietene, dacă te jenează aceasta deja astfel, atunci mă mir foarte, cum nu te-a jenat deci totuşi la sfârşit deja de mult în privinţa credinţei în Iehova, dacă vei fi observat deja desigur destul de des creşterea înceată a plantelor, animalelor şi a oamenilor! Pentru ce are nevoie Duhul atotputernic al lui Iehova să rânduiască asemenea luări de măsuri supărătoare?! La ce are El nevoie într-adevăr de pomi, tufe şi plante, pentru a lăsa pe aceleaşi ca felurile diferite de fructe să se coacă încetul cu încetul?! El să vrea numai şi ele vor cădea coapte din ceruri jos, pe pământ! Pentru ce un ogor pe pământ?! Duhul lui Dumnezeu să lase mai degrabă să ploaie din ceruri grâul cel mai curat şi pe deplin copt şi încă mai bine deja o cea mai bună şi gustoasă pâine! Pentru ce zămislirea la animale şi oameni?! De ce trebuie omul să fie născut de-abia pe deplin neajutorat şi slab ca o muscă?! El să cadă imediat puternic, înţelept şi aprovizionat cu toate pe pământ!
20] Nu găseşti tu că un asemenea fapt ar fi pentru atotputernicia Duhului Dumnezeiesc cu mult mai înţelept şi mai demn de Acelaşi decât calea şovăitoare cunoscută, conform căreia nu arareori un copil înfometat trebuie să privească câteva săptămâni la un pom, până ce fructele se coc pe ramurile lui?! Ce bucurie ar avea o pereche de părinţi îngrijiţi de binele copiilor lor, dacă ar veni ei pe lume deja cu toată înţelepciunea asemeni unui Samuel?! Doar cu multe dureri trebuie născuţi ei şi atunci este nevoie de cel puţin doisprezece ani, până un copil a ajuns numai până acolo, pentru a fi capabil pentru o educare mai înaltă şi atunci poate el să folosească toată hărnicia până la vârsta matură, ca el să primească statornicia necesară într-o oarecare ştiinţă sau artă. Găseşti tu acestea într-adevăr potrivite cu cea mai înaltă înţelepciune a Duhului lui Dumnezeu?!
21] Dar dacă nemărginita înţelepciune Dumnezeiască nu se lezează totuşi cu nimic la toate acestea, cum poţi să-I iei acum Acestui prooroc în nume de rău, dacă a pus cele nouă cadavre după o ordine medicală?! – Vorbeşte acum, prietenul meu!"
22] Spune opozantul, care se numea Murel: "Da, da, prietene Stahar, tu ai dreptate şi eu admit acum cu totul foarte temeinic nimicnicia afirmaţiei mele anterioare! Dar, făcând abstracţie de aceasta, este totuşi ceva veritabil în ceea ce am spus eu şi aceasta este tocmai încetineala lui Dumnezeu, care mi se pare în multe lucruri foarte bună, dar în multe lucruri iarăşi absolut deloc! Da, în unele privinţe ar putea dimpotrivă să domine iarăşi mai multă încetineală, ca de exemplu în fulgerul stricător şi în ziua prea scurtă din timpul iernii; şi luna plină ar putea să-şi menţină lumina ei deplină mai mult decât abia numai câteva zile! Dacă fulgerul n-ar lovi încoace cu o repeziciune chiar atât de urâtă, atunci am putea să ne ferim de el şi el ar fi atunci mai puţin dăunător; şi vântul de furtună ar putea să sufle cu o mai mare încetineală, prin care ar putea fi evitată multă pagubă! Se găseşte în creaţie cel mai adesea tocmai acolo o iscusinţă imensă a stăpânirii puterii lui Dumnezeu, unde ea lezează natura însufleţită; şi acolo însă, unde o zăbovire, după părerea mea mai lungă, adesea prea lungă nu înfăptuieşte absolut nici un folos, acolo nu mai este aproape absolut nici o urmă de o înlesnire din loc.
23] Aşadar, acest lucru îl ştie orice om din experienţe că este astfel. Dar de ce trebuie, deci, să fie acesta astfel şi de ce trebuie eu, să recunosc că acesta nu e bun, dacă ar fi şi bun şi pe lângă să devin nerăbdător şi mânios? De ce ploaie, deci, adeseori, când, după cunoaşterea a tuturor agricultorilor, ar fi strălucirea soarelui cea mai mare binefacere şi de ce străluceşte soarele adesea luni în şir, fără o ploaie venind printre? Da, prietene, vezi, acestea sunt o sumedenie de întrebări cu o mare greutate; dar cine mi le răspunde?"
24] Spune Stahar: "Acolo, marele Învăţător! Du-te acolo la El şi eu pariez că El îţi va da o lumină potrivită în privinţa aceasta. Findcă pentru mine se află întrebările tale prea sus, da, aşa de sus, că le-aş putea numi aproape prosteşti; dar nu cumva de aceea, de parcă ar fi ele într-adevăr prosteşti, ci numai pentru că ele par prosteşti neraţiunii mele."
25] Spune Murel: "Oh, tu eşti un cumpărător fin şi eşti cu mult mai înţelept decât mine şi dai întrebărilor mele o asemenea mărturie!? Cum să păşesc eu cu acestea în faţa Celui mai înţelept?!"
26] Spune Stahar: "Bine atunci, dacă admiţi acest fapt, nu întreba după motivul unor asemenea lucruri şi apariţii, pe care înţelepciunea lui Dumnezeu le-a pus în ordine deja din veşnicie! Noi, oamenii, nu înţelegem chiar nemărginit de multe lucruri, da, noi nu înţelegem, de fapt, absolut nimic; pentru că toată raţiunea noastră este faţă de înţelepciunea Dumnezeiască de-abia un fir de praf la soare şi ea doreşte să ceară socoteală de la Dumnezeu, de ce a rânduit şi a dispus El aceasta sau aceea?! Noi n-am ajuns încă nici pe departe până la prima linie de început al literei alfa şi întrebăm deja despre fiinţa lui omega! Oh, cât de orbi şi proşti trebuie să mai fim noi încă!
27] În şcoala de la Corac, din Egipt, poate să fie un asemenea fapt într-adevăr obişnuit printre păgânii orbi; dar la copiii lui Israel, presupuşi că ar trebui să vadă, n-ar trebui să apară într-adevăr asemenea întrebări. Pentru că, dacă orbii nu se recunosc, atunci ar trebui noi totuşi să ne recunoaştem într-atât, că recunoaşterea noastră în aceasta a ajuns la culmea cea mai înaltă posibilă a înţelepciunii, dacă am ajuns la admiterea că toată cunoaşterea şi recunoaşterea noastră este un nimic foarte veritabil faţă de numai o scânteie a înţelepciunii Dumnezeişti!

28] Fireşte, duhul cugetător al omului vede într-adevăr în domeniul creaţiei foarte minunate a lui Dumnezeu aşa unele lucruri, pe care nu le poate încuviinţa prea mult în limitarea mare a raţiunii sale; dar, atunci, să se gândească el înapoi la anii copilăriei sale, în care părinţii lui înţelepţi i-au reţinut adesea foarte multe fără drept, ce i-ar fi pricinuit desigur o lezare mare, ca fiind un copil neexperimentat şi nechibzuit, dacă ar fi ştiut de acestea! Dacă nouă copiilor cei mai nematuri şi neexperimentaţi ne sustrage dragostea şi mila lui Dumnezeu acum de asemenea încă chiar aşa unele lucruri, care, dacă am şti de acestea, ne-ar aduce desigur în câte un fluviu de lezare mare şi neprevăzut, atunci putem doar să-L lăudăm şi să-L cinstim pe Dumnezeu din această cauză! Pentru că, dacă am fi capabili de o înţelepciune mai mare, nici nu ne va fi ea reţinută fără drept de către Dumnezeu!"

Ev. 217 capitol

01] Aici Îmi spune Cireniu, care ascultase foarte atent această dezbatere dusă destul de tare: "Domnule şi Învăţătorule, superiorul nostru Stahar s-a dovedit! Eu n-aş fi căutat în el atât de multă înţelepciune! Cu o uşurinţă a adus el partea opozantă la cea mai adâncă tăcere şi cel mai mult de mirat este faptul că l-a învins pe Murel; pentru că pe acela îl cunosc ca fiind un cuvântător de primă mărime şi îl şi consider ca fiind un om, care a făcut într-adevăr cele mai mari experienţe pe pământul drag în toate locurile şi colţurile şi ştie de aceea să vorbească multe şi ce vorbeşte el, are mereu un oarecare punct temeinic de sprijin. Eu îl cunosc de acolo, pentru că el venea mereu ca un delegat la mine, când preoţimea evreiască avea o oarecare chestiune deosebită. El ştia tot timpul să-şi înfăţişeze petitum-ul (cererea) lui în aşa fel că nu puteam să i-o resping pe deplin deja absolut niciodată. Şi m-a mirat de aceea cu atât mai mult, că Stahar l-a învins acum cu desăvârşire pe acest Murel.
02] Aici i-ai pus Tu, o, Doamne, acum, într-adevăr şi aşa câteun cuvinţel pe limbă; pentru că, altfel, ar fi fost într-adevăr Murel învingătorul evident! Ceea ce Murel a spus, avea de asemenea o temelie. Aşa cu totul în nisip nu şi-a clădit el presupunerile sale; dar Stahar i-a venit atunci fireşte foarte temeinic împotrivă şi i-a arătat lucruri, care bineînţeles că stau în picioare pe o bază încă cu foarte mult mai solidă.
03] Eu trebuie mai ales să mărturisesc că, printre evrei, chiar în acest timp foarte degenerat, există bărbaţi, care n-ar mai găsi asemenea lor în întreaga lume şi eu nu mai pot să le fiu un duşman de aceea deja absolut deloc. Lui Stahar, însă, trebuie să-i dau în orice caz iarăşi o poziţie în care să aibe, potrivit cu înţelepciunea sa, un cerc de acţiune destul de rodnic; pentru că el este acum deja pe deplin de partea Ta!"
04] Spun Eu: "Acesta este el şi Eu am ştiut deja de mult că va fi astfel, - dar Murel va fi încă mai însemnat; pentru că duhul lui Murel este unul de o statornicie mare şi în sufletul său se află la temelie foarte multe experienţe foarte folositoare, cu a căror ajutor poate el să deosebească pe deplin chiar tot adevărul de ce este greşit şi tot binele de rău. Pe acest Murel trebuie să-l trezim încă mai departe şi să-i arătăm singura ordine adevărată a Duhului Dumnezeiesc şi el o va putea atunci arăta celorlalţi cu desăvârşire mai departe, cu cea mai mare elocvenţă."
05] Spune Cireniu: "Dar, ceea ce mă miră aici foarte tare în privinţa ucenicilor Tăi propriu zişi, este că sunt aici, de parcă n-ar fi aici absolut deloc! Ei ascultă doar şi fac mereu ochi mari şi atenţi, de vorbire şi grăire nu apare printre ei aproape absolut nimic! De ce se comportă ei, deci, chiar atât de pasiv?"
06] Spun Eu:"Pentru că ştiu deja foarte bine cu excepţia unuia, ce au de făcut! Cine tace şi ascultă, acela adună neîncetat; dar cine vorbeşte el însuşi, acela risipeşte şi nu ajunge niciodată la o bogăţie adevărată. Dar dacă ucenicii Mei, care au fost deja iniţial la Mine, vor fi adunat o dată foarte mult, atunci vor şi vorbi ei deja şi mântuirea le va fi propovăduită popoarelor pământului atunci de-abia prin ei. Sunt printre ei bărbaţi foarte înţelepţi, deşi aparţin ei cel mai adesea de starea socială săracă a pescarilor.
07] Dar acum iarăşi înapoi la Murel al nostru! Acesta ne va face, ce-i drept, să ne mai zumzăie câteva musculiţe în jurul urechilor, dar va trece, apoi, dincolo din propria dezvoltare din sine, într-o adevărată putere uriaşă a duhului."
08] Spune Cireniu: "De acest proces mă bucur iarăşi cu totul ieşit din comun; pentru că eu am mereu o bucurie mare, când un oarecare orb devine văzător şi un mut cuvântător."

Ev. 218 capitol

01] În timp ce Cireniu face o asemenea afirmaţie, se alătură şi Murel, Mă salută şi spune: "Doamne şi Învăţătorule, mai devreme au grăit numai doi pentru noi toţi, aceştia erau Stahar şi Floran; eu am fost, ce-i drept, tăcut, deoarece am fost cu aşa unele lucruri pe deplin de acord, - dar au fost atunci printre şi aşa unele lucruri, cu care n-am fost de acord şi nu puteam fi de acord. Stahar mi-a aprins acum o lumină destul de mare şi eu văd acum cu mult mai bine, decât cum am văzut înainte; dar, neţinând cont de aceasta, există totuşi multe lucruri, pe care nu le admit încă nici pe departe destul de limpede! Şi deoarece gândesc acum cu totul altfel despre tine, decât cum am gândit înainte, de aceea doresc să primesc de la tine şi aşa câteo lumină şi luminiţă.
02] Eu am fost, ce-i drept, un fariseu, aşa ca şi colegii mei, în măsura în care faiseismul se împăca cu noţiunile şi recunoaşterile mele rezonabile şi eu ştiu că tu nu eşti tocmai un prieten deosebit al acestor – cel mai adesea profeţi ai nopţii! Dar mai există aici şi printre acest fel de oameni încă unii de la care tot duhul mai bun nu s-a dus încă cu desăvârşire şi printre aceştia m-am enumerat

şi eu încă totdeauna şi sub acest auspiciu (semn prevestitor protector) îndrăznesc eu, deci, de asemenea, de a veni acum la tine şi să te întreb – nu ca un fariseu urât de tine, ci numai ca un om foarte simplu, îmbogăţit cu unele experienţe – despre aşa unele lucruri, ce nu-mi sunt necesar numai mie de ale şti, ci fiecăruia.
03] Dar, acum, vine o anumită întrebare de dinainte şi aceasta constă în acest fapt: Eu sunt un om păcătos şi tu un Sfânt al lui Dumnezeu; mă vei cinsti într-adevăr cu un răspuns mie îndeajuns?”
04] Spun Eu:" Cine recunoaşte un păcat ca păcat şi îl destestă într-adevăr, îl iubeşte pe Dumnezeu mai presus de toate şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, acela nu mai este un păcătos în faţa Mea!
05] Dar să-L iubeşti pe Dumnezeu mai presus de toate înseamnă, a ţine poruncile Sale şi a nu dori să trăieşti în afara ordinii lui Dumnezeu; dacă este acesta cazul la tine, atunci vorbeşte şi Eu te voi asculta şi îţi voi răspunde!”
06] Spune Murel: “Atunci, prietene, cu bine; pentru că atunci vom avea foarte puţine cuvinte de schimbat, unul cu celălalt! La ce îmi foloseşte, deci, recunoaşterea păcatelor mele şi să le şi detest după posibilităţi?! Vine un ceas rău al ispitei şi te umpli în acelaşi loc de o mie de ori din nou, pe care ai căzut deja mai devreme de o mie de ori!
07] Se ţin poruncile lui Dumnezeu cu voinţă bună; dar cu fapta are prea des un cusur foarte mare.
08] Eu mi-am iubit mereu semenii mei, dacă nu erau ei nelegiuiţi şi răufăcători; dar, dacă erau ei cele din urmă, atunci evident că nu i-am iubit şi nu sunt încă nici pe departe prietenul lor. Dacă se fac ei oameni cinstiţi, atunci îi voi şi iubi şi cinsti deja iarăşi, dar, altfel, nu cu o cumpărare chiar prea hazardată! Tu ştii acum din gura mea, copilul al cărui duh sunt eu. Dacă vrei sau poţi să mă cinsteşti cu un răspuns, atunci arată-mi deschis un asemenea lucru; dar, dacă nu poţi acest lucru, atunci spune-mi şi eu voi fi mulţumit şi cu aceasta!
09] Înfumurarea şi încăpăţânarea îi sunt inimii mele lucruri cu totul străine; dar, de altfel, nu se află în mine, de asemenea, nici un fel de frică, pentru că nu sunt un prieten deosebit al unei oarecare vieţi. Pe mine mă interesează această viaţă a mea tocmai aşa de mult, ca ultima scândură a archei lui Noe. Non existenţa mi-ar fi mai dragă cu o mie de ani deplini, decât existenţa mizerabilă!
10] De ce trebuia eu să fiu, într-adevăr, şi acum, să continui să exist? Am putut eu vreodată să rog un Dumnezeu pentru o devenire şi o existenţă?! Eu am ajuns în existenţă fără voia mea, continui acum să exist fără voia mea şi trebuie să accept tot felul de legi şi alte neplăceri, pentru care n-am nimic decât o făgăduinţă foarte întunecată, potrivit cu care ar fi după această viaţă mizeră o viaţă mai puţin mizeră cu o dăinuire veşnică. Pentru a putea fi o dată părtaş la aceeaşi, trebuie să dobor aici curat la pământ tot felul de ispite, cât se poate de puternice, în decursul acestei vieţi şi să mă aflu aici după legi mai curat decât soarele amiezii, o condiţie care nu este absolut deloc de împlinit, afară că am avea un caracter tot aşa de Dumnezeiesc la nevoie ca şi tine, dragă prietene foarte cinstit!
11] Dar la ce toate acestea?! Jos cu viaţa aceasta; pentru că nu se are nevoie nici de una rea, limitată în timp şi încă mai puţin de o viaţă, probabil în cazul cel mai favorabil, ceva mai bună, veşnică! Non existenţa deplină este deja în sine însăşi cea mai adevărată fericire!
12] Ah, dacă aş avea perspective sigure în privinţa unei vieţi veşnice, desăvârşite, atunci ar fi acest fapt cu totul altceva! Am şti cum şi de ce trebuie să facem ceva în această viaţă, ca viaţa veşnică care urmează să fie una cu atât mai bine aranjată şi de aşteptat cu cea mai înaltă nădejde; dar aşa nu este niciunde cazul!
13] Oriunde am ajunge, în orice şcoală ne-am lăsa iniţiaţi cumva, peste tot se găseşte, în loc de o perspectivă limpede, o credinţă oarbă în compania unei speranţe pe deplin lipsite de motiv. Şi aşa şi-au creat oamenii pentru – spune – probabil realizarea posibilă a speranţei reieşite din credinţa lor făcută, şi-au creat peste tot legi, prin care se chinuiesc pe sine şi pe cei împreună oameni cu ei pentru nimic şi iarăşi nimic şi acest lucru nu arareori în modul cel mai insuportabil.
14] Eu am vizitat întregul Egipt şi am căutat o convingere limpede pentru viaţa de dincolo! Ce am găsit după toate chinurile de iniţiere? Nimic – decât o visare mai luminoasă produsă artificial şi am fost învăţat să tâlcuiesc visurile şi să le dau o tălmăcire mistic-profetică, care se potrivea, de obicei, pentru toate întâmplările!
15] Dacă aş fi eu, ca şi mulţi alţii, un visător sărac cu duhul, atunci ar fi făcut o asemenea lucrare de amăgire a simţurilor în orice caz o impresie cu totul deosebită asupra mea şi eu aş fi intrat cu credinţa în prostie într-un mod aşa potrivit de viu; dar aşa am privit eu, în ciuda tuturor iluziilor, de îndată la motivul lucrurilor, l-am recunoscut în mine însămi pe cel înşelat şi în maeştrii şcolii înalte pe înşelătorii făcuţi şi de bună voie, de asemenea, care pentru sine nu cred din toate acelea, ce îi învaţă ei pe ceilalţi, dar nici măcar o silabă.
16] Aceşti oameni sunt cei mai deştepţi; cei pe lângă, totuşi întrucâtva credincioşi, sunt bineînţeles deja mai proşti cu o bucată însemnată şi nu recunosc niciodată adevărul luminos, bazat pe nenumărate experienţe care sunt mereu aceleaşi, adică <Omule, tu trăieşti numai de astăzi până mâine!>
17] Eu am plătit în Corac taxa cerută de şcoală şi de iniţiere şi am plecat de acolo cu cea mai limpede convingere, că plătisem în zadar taxa puternică, - asta înseamnă făţă de ceea ce vroiam să ating de fapt.
18] Pe cale, am găsit un om, care s-a alăturat caravanei mele, care fusese în Persia şi chiar la cei vechi credincioşi (birmaneji); despre aceştia mi-a povestit el lucruri miraculoase. Noi am căzut de

acord după trei zile în acea direcţie de a călători peste Persia la vestiţii vechi credincioşi. Călătoria noastră într-acolo, legată de multe pericole şi greutăţi, a durat cinci săptămâni pline. Noi am găsit acolo un popor cu căinţă trăind îngrozitor de sever, care era însă altfel foarte bine primitor de străini şi ne-a primit într-adevăr cu toată dragostea. Cu limba îmi mergea fireşte rău; dar călăuza mea era cunoscătoare a aceleaşi, mi-a făcut o tălmăcire şi am putut să ajung prin urmare la o înţelegere cu vechii credincioşi vestiţi, care se spune că s-ar trage direct din neamul lui Noe. Intr-un timp scurt, mi-am însuşit eu însumi aşa de mult din limba lor, pentru a putea vorbi cu oamenii buni. Cercetarea mea se îndrepta fireşte înainte de toate în acea direcţie, pentru a afla cum arată treaba cu convingerea lor despre viaţa de dincolo.
19] Răspunsul a sunat: Acest lucru l-ar şti numai preotul lor cel mai mare, nemuritor, care ar putea vorbi necontenit cu Dumnezeu şi care ar putea să vadă şi lumea de dincolo şi pe toţi care ar fi trecut dincolo. Dar acest preot ar fi pentru toţi cei muritori inaccesibil pentru totdeauna! Nimeni nu ar avea voie să se apropie de rezidenţa lui, cu excepţia a numai o dată într-un an, dar numai până la o jumătate de oră de cale până la stânca aurie, pe care s-ar arăta pentru câteva momente celor muritori într-o dimineaţă de sâmbătă cu răsăritul soarelui. Dar ei toţi trebuie să creadă şi să spere, când ţin legile, spune, agresiv foarte insuportabile; dar, dacă cineva a păcătuit, trebuie să facă fapte de căinţă, în privinţa cărora, însă, deja satana ar trebui să se îngrozească atunci!
20] Mie mi s-au arătat câţiva asemenea căiţi, la a căror priveliște mi-a şi trecut însă imediat văzul şi auzul! Ceea ce se întâmplă mai mult aparent în şcolile Egiptului – doar pentru trezirea fricii numai şi a sperieturii -, acestea şi lucruri încă mai rele se întâmplă acolo în realitatea cea mai pură! Şi de ce fac oamenii toate asemenea lucruri, aceste animale cele mai proaste poţi să zici? Doar din pricina speranţei într-o viaţă viitoare mai bună!
21] Ei se înghesuie într-o speranţă pusă lor înainte într-un fel tare precum cuiul, că, consideră această iluzie foarte rea a sufletului lor sărac, ca fiind, la sfârşit, chiar unul dintre adevărurile cele mai neîndoielnice!
22] La aceasta contribuie preoţii fireşte din păcate cu totul, pentru că o asemenea înşelare de oameni le oferă mereu o viaţă foarte respectabilă. Proşti sunt oamenii în măsură îndeajunsă şi îşi îngăduie de aceea cu drag o asemenea înşelăciune. Dar la mine nu este acesta deja nici pe departe cazul; eu vreau certitudine sau o moarte care mă descompune pe deplin!
23] Eu am părăsit, de asemenea şi vechii credincioşi, după un an plin de chinuri şi am călătorit acasă, cu o caravană persană, asta înseamnă la Ierusalim şi am devenit, în templu, acuşi levit şi după aceea fariseu (Varizeu = păstor, păzitor) şi am venit acuşi după aceea încoace, unde mă aflu acum în slujbă, deja de unsprezece ani plini, ca preot evreu.
24] Mai proşti decât fuseseră oamenii mai înainte, nu i-am făcut într-adevăr, nici prin cuvinte, nici prin fapte, dar nu i-am făcut nici mai înţelepţi; pentru că eu m-am gândit în sinemi: Pe cine îl face prostia lui fericit, aceluia să i-o laşi neindus în eroare! Pentru că nu i se dă nimic mai bun, chiar nici cu adevărul cel mai dovedit! – Eu ţi-am arătat acum cu acestea, cum gândesc eu aşa cu totul de fapt şi cum sunt alcătuit.
25] Dacă legi făcute de oameni, care sunt greu de ţinut, decid asupra omului, dacă ar fi el un drept sau un nelegiuit, atunci sunt eu evident un păcătos în faţa fiinţei tale legal foarte curate şi nu pot, nu vreau şi nu am voie să duc un dialog cu sfinţenia ta în privinţa ta.
26] Dacă nu este hotărâtoare în faţa ta, precum în faţa mea, legea făcută de oameni, ci numai omul, cum este el după natura lui, atunci poţi tu, în ciuda Dumnezeirii tale, care nu mă priveşte de fapt absolut deloc, să duci cu mine tot aşa de bine un dialog, ca şi eu cu tine! Dar nu aştepta de aceea de la mine nici o mulţumire, nici o oarecare divinizare, - şi dacă ai fi tu Iehova Însuşi; pentru că atunci sunt eu făptura ta şi nu văd absolut nici un motiv, din care ar trebui să mă tem de tine sau să te iubesc şi să te cinstesc!
27] Ah, dacă te-aş fi putut ruga mai înainte pentru o existenţă, atunci ar sta relaţia cu totul altfel şi dacă aş fi un prieten al vieţii; dar eu am devenit un duşman al vieţii, pentru că am găsit omenirea săracă, cinstită suferind mereu sub presiunea cea mai mizeră a tot felul de legi prosteşti şi nule. Numai oamenii care au ştiut deja de la început să-i înşele aşa destul de grosolan pe semenii lor de un cuget mai slab, sunt singurii fericiţi, pentru că ei ştiu să se ridice mereu deasupra oricărei legi.
28] Aceştia îi întunecă pe săracii semeni ai lor prin tot felul de făgăduieli pentru lumea de dincolo, ca ei înşişi să poată duce aici cu atât mai liberi o viaţă foarte bună. Aceste lucruri le cunosc şi ştiu, ce am de cugetat şi de aşteptat de la o viaţă viitoare, în lumea de dincolo. De aceea, nici nu mă tem – nici faţă de Dumnezeul atotputernic şi încă mai puţin faţă de un oarecare stăpânitor mare şi cât se poate de puternic al lumii.
29] De Dumnezeu nu mă tem de aceea, pentru că El trebuie să fie evident o fiinţă prea înţeleaptă, Căruia nu poate să-I facă, totuşi, cu adevărat, nici o plăcere de a chinui un vierme sărac, fără valoare în praf, pe care îl poate El, dacă i-a devenit supărător, să-l distrugă de o mie de ori cu o cea mai neînsemnată suflare. Ca fiind o fiinţă foarte înţeleaptă, nici nu poate Dumnezeu să pretindă, în schimb, de la mine, într-un mod rezonabil, vreo divinizare şi adorare şi vreo dragoste, pentru că El m-a pus nerugat şi nechemat într-o existenţă mizeră, care mă învaţă să sper într-o fericire în lumea de dincolo, prin gura unor oameni lacomi de domnie şi lacomi de câştig şi eu ar trebui să consider o asemenea învăţătură ca fiind adevărul cel mai pur, în timp ce din toate părţile îmi arată evident o mie şi iarăşi o mie de experienţe contrariul cel mai pur şi natura mare strigă tare din toate mormintele ei: <Omule, toată viaţa ta durează numai de astăzi până mâine!>
30] Tu vezi că în privinţa mea nu este de făcut nimic, absolut nimic cu credinţa slăvită din străvechi timpuri şi cu însoţitoarea ei alintătoare, nădejdea dragă! De aceea, dă-mi adevărul, pe

care eu îl voi simţi viu, ca şi această existenţă a mea şi mă voi putea lipsi de orice credinţă, precum şi de orice nădejde goală!
31] Nu ne face, tu om înţelept şi puternic al lui Iehova, nouă oamenilor dinţi lungi şi pofticioşi, dar care nu primesc după aceea nimic în ce să muşte! Eu nu aş fi vorbit aşa cu tine, tu prieten înţelept, dacă n-aş fi aflat din cuvântările şi învăţăturile tale anterioare, că şi la tine este adevărul ca la el acasă şi că tu şi eşti unul, care este sincer cu omenirea săracă.
32] Dar, dacă ai avea şi tu o altă intenţie, atunci lasă-mă la adevărul, pe care mi l-am dobândit cu greu şi cu amar, prin mii de experienţe!"

EV. 219. capitol.

01] Spun Eu: „Prietene, dacă ai pierdut ceva şi cauţi la locul nepotrivit, acolo unde tu nu ai pierdut nimic şi rămâi acolo o vreme, cu toate că nu găseşti ceea ce ai pierdut şi te miri, cum nu ai găsit nimic cu toată hărnicia şi silinţa, - chiar dacă tu eşti un bărbat înţelept şi breaz, cu siguranţă în această problemă tu n-ai fost aşa!
02] Iată, imediat ai găsit tu de la bun început că Moise şi toţi ceilalţi profeţi sunt nişte personaje goale, fără spirit şi adevăr, tu ai crezut că ei sunt o lucrare îngâmfată a omenirii, nu ţi-ai dat nici măcar puţin silinţa, să pătrunzi în spiritul Scripturii şi ai preferat mai degrabă să cheltui bani şi timp, pentru a căuta adevărul, unde niciodată nu se va găsi unul!
03] Prin urmare tu te-ai simţit peste tot înşelat şi păcălit, nu ai găsit altceva decât minciună, înşelători grosolane şi neadevăruri. Cele multe experienţe ale tale au fost prin urmare amare şi nu ţi-au folosit la nimic până în această clipă, în afară de faptul că au început să-ţi schimbe concepţia despre viaţă în ură şi ţi-au răpit toată dragostea, respectul şi teama faţă de Dumnezeu.
04] Dacă ai fi căutat adevărul la locul potrivit, atunci cu siguranţă l-ai fi găsit de mult timp, aşa cum mulţi l-au găsit înaintea ta!
05] Crede-Mă, adevărul nu necesită credinţă în acel fel, pe care tu-l numeşti credinţă, nici speranţe goale primejdioase, ci îţi produce în interiorul vieţii tale o astfel de convingere strălucitoare şi nu lasă în spate dubii despre viaţa care va urma! Convingerea totală şi pură trăieşte în spiritul tău, dacă acesta se trezeşte prin dragostea pentru Dumnezeu şi pentru aproapele!
06] Dar bineînţeles că aceste lucruri nu se găsesc în şcoala de păgâni din Korak din Egipt şi mai puţin se vor putea găsi acestea la acei nebuni bătrâni din India!
07] Toate acestea se află cu mult mai aproape de om şi este uşor de dobândit pentru orice căutător harnic; dar acesta trebuie să caute acolo, unde se poate găsi, - căci altfel oricare lucru şi efort este în zadar! De pe spini şi scaieţi nu se recoltează struguri şi smochine şi în bălţi şi mlaştini nu se recoltează grâul.
08] Tu ai mai spus, că nu îi datorez lui Dumnezeu nici dragoste sau teamă, sau mulţumiri, deoarece tu nu L-ai rugat vreodată să-ţi dăruiască această viaţă! Dacă spiritul tău ar fi treaz, atunci ţi-ar fi arătat cu siguranţă, ce-i datorezi tu lui Dumnezeu, Tatăl tuturor oamenilor. Carnea şi sângele tău ştiu atât de puţin cum ştie şi îmbrăcămintea ta, atunci când în stomacul tău se instalează foamea.
09] Aici la această masă însă îl găseşti tu pe un anumit Philopold din Kane în Samaria. El a gândit cu câteva săptămâni înainte aşa cum gândeşti tu acum şi cuvintele sale se asemănau cu cele rostit de tine acum în prezent. Vorbeşte cu el şi tu vei dobândi puţină lumină; dar după aceea îţi voi da Eu ţie, o lumină dreaptă şi atunci vom vedea, dacă Dumnezeu este demn sau nu de o dragoste din partea ta! Aici, direct în faţa Mea se află acel bărbat, cu care ar trebui să discuţi mai înainte! Du-te şi urmează sfatul Meu; îţi va fi cu mai mult folos decât şcoala din Korak!"
10] Murel merge spre Philopold, înconjurând masa cea lungă şi ajuns la acesta îi spune: „Învăţătorul m-a trimis la tine, pentru a primi de la tine o rază de lumină în lucrurile care mă îngrijorează. Spune-mi tu de aceea ceva bun şi adevărat!"
11] Spune Philopold: „Prietene, eu am auzit tot ce ai rostit tu în faţa Domnului şi a tuturor Acestuia în faţă! Eu am recunoscut în mine, că o dată am gândit şi am vorbit eu cu mult mai diferit decât acum; dar motivul se afla în mine însumi. Eu am mai căutat acolo unde nu am pierdut nimic; dar acolo unde eu am pierdut ceva, nu am căutat şi de aceea nu am găsit nimic. De abia atunci când a venit acest Domn şi Învăţător din veci la noi, mi s-au deschis ochii! Eu am recunoscut ceea ce sunt şi din ce cauză şi eu am mai recunoscut ce este de fapt omul şi de ce este el! Şi acum prietene, este totul luminat în mine şi nici un dubiu întunecat nu îmi mai umbreşte existenţa luminată! Aşa se va întâmpla în curând şi cu persoana ta!"

EV. 220. capitol.

01] Aici îl roagă Murel pe Philopold să-i explice acest lucru mai îndeaproape. Spune după aceea Philopold: „Prietenul şi dragul meu frate! Tu ai aflat multe şi ai ajuns chiar la indieni şi în acele ţări, care sunt foarte îndepărtate, până la acei munţi, pe care nu s-a urcat vreodată un picior de om şi ai ajuns departe în Egipt, până unde Nilul se dezlănţuie şi curge peste stânci. Vechiul templu din piatră din Ja bu sim bil nu ţi-a rămas necunoscut şi coloanele- Mem'n'on le-ai auzit răsunând într-o dimineaţă. Ai privit scrisul vechi bătut în piatră şi chiar scrisul mai vechi din corn ai încercat tu să-l descifrezi.

02] Învăţătorii din Korak ar fi trebuit să-ţi spună totul, deoarce tu ai vrut să-i plăteşti peste măsură de bine; dar ei nu au făcut aceasta, pentru că nu au putut. Deoarece actualii învăţaţi şi înţelepţi din Egipt nu mai sunt nici măcar puţin ca aceia, care au trăit pe timpul faraonilor şi au fost fondatorii unor astfel de temple şi şcoli. Lor le este mai grea înţelepciunea cea veche decât fariseilor şi leviţilor din templul din Ierusalim, iar birmanii stau şi mai rău. Aceştia au trecut la un ascetism într-un asemenea fel, că este pur şi simplu o ruşine pentru omenire; şi ce altceva este acest ascetism decât o nemărginită îngâmfare pe o parte şi pe de altă parte o nemărginită prostie!?
03] Oamenii au posesat odată înţelepciunea cea dreaptă, aşa cum a avut-o tatăl Noe; dar cu timpul, când familia a devenit un popor, care a trebuit să aibă evident mai multe necesităţi decât o familie mică, au început puterile fizice ale omului să nu stea nici o clipă şi nici unul nu a mai putut să se ocupe doar de înţelepciunea din interiorul persoanei sale.
04] Popoarele au ales pe cei mai înţelepeţi, le-au predat lucrurile sfinte şi le-au dat ca treabă ca aceştia să se ocupe, ca, cunoştinţa despre Dumnezeu să nu piară şi înţelepciunea interioară să nu se piardă, ci să rămână între ei şi copiii lor.
05] Pe lângă aceasta, poporul acestor superiori a-i înţelepciunii şi acelor îngrijitori şi susţinători a acestia, le-au dat dreptul să emită legi ale înţelepciunii, pentru sancţionarea cărora să se afle în întreg poporul de la primul şi până la ultimul ca mărturie şi executor şi ca păcătoşii să fie judecaţi cu asprime după aceste legi sfinte.
06] La începutul unei astfel de instituţii totul a mers bine şi nu a avut un efect distrugător. Dar în timp s-au înmulţit preoţii şi aceştia au necesitat mai multe pentru întreţinerea trupului lor. Atunci au început să apară alte legi şi porunci sub titlul mistic 'venind de la Dumnezeu'. A început să apară tot felul de pedepse şi tot felul de metode de căire şi tot felul de înşelătorii asemănătoare cu miracolele şi chiar nici răscumpărarea nu a fost uitată de pe acestă listă lungă; cine dorea să fie iertat de o încălcare a legiilor dumnezeieşti, trebuia să plătească o sumă, nu tocmai neînsemnată, de răscumpărare. Cei săraci trebuiau să accepte pedepsele de căire şi acest lucru s-a întâmplat doar din pricina exemplelor materialistice. Este uşor de imaginat că în zilele noastre se întâmplă şi mai multe grozăvii acolo!
07] Şi iată, prietene, acolo ai mers tu să cauţi adevărul şi înţelepciunea adâncă!? Că ţie ţi-a fost imposibil să o găseşti acolo, este de înţeles, cât şi faptul, că ai devenit un adevărat duşman al vieţii; dar faptul că tie nu ţi-a trecut prin cap, ca fiind însuşi preot şi un învăţat al Scripturii să cauţi şi să cercetezi în Scriptură, dacă sau cât de mult adevăr şi cât de multe înţelepciuni sunt ascunse acolo şi dacă nu se poate ajunge după regulile vechii şcoli de profeţi, la o privire interioară a vieţii, sunt pentru mine nişte lucruri de neînţeles!
08] O dată, bineînţeles, nu am stat mai bine cu recunoaşterea adevărului şi inteligenţa mea se baza în mare parte pe filozofia greacă, cu toate că pentru mine era mai înaltă Scriptura cea sfânt a evreilor, - dar mie îmi lipsea rădăcina de bază, de aceea nu a putut acest pom minunat al meu să poarte fructe pe măsură."

EV. 221. capitol.

01] (Philopold:) „Dar când, cu câteva săptămâni în urmă mi s-a arătat norocul nemărginit, ca eu să mă întâlnesc cu acest Învăţător dumnezeiesc, au dispărut dintr-o dată toţi norii tulburi şi soarele dumnezeiesc al vieţii a început să strălucească în sufletul meu! În această lumină sfântă am recunoscut eu mai întâi fiinţa mea şi fiinţa lui Dumnezeu; de abia atunci am văzut ce îi datorez eu, lui Dumnezeu, Tatălui cel sfânt, Lui, care este din veci dragostea cea mai pură.
02] Eu m-am recunoscut în întregime şi am înţeles, că am intrat într-un contact neobişnuit cu Duhul dumnezeiesc înainte ca să devin copil a lui Dumnezeu şi om pe acest pământ, care are singura menire în tot spaţiul, să poarte copiii lui Dumnezeu pentru naşterea şi creşterea lor după ordinea veşnică a dragostei lui Dumnezeu.
03] Uită-te în sus, toate acele nenumărate stele sunt lumi, cu mult mai mari şi mai minunate decât acest pământ şi pe fiecare dintre aceste lumi găseşti tu oameni, care se aseamănă cu noi după formă şi peste tot găseşti tu printre ei o înţelepciune înaltă şi nici dragostea nu le lipseşte cu totalitate; dar ei vin, aproape la fel ca şi animalele, desăvârşite pe lume şi nu trebuie să înveţe de la bun început tot ce trebuie şi vor să cunoască. Limba este aproape peste tot identică şi recunoaşterea lor are limite precise; dar peste tot se află recunoaşterea Duhului înalt din Dumnezeu, însă această cunoaştere este de fapt mai mult o bănuială decât o recunoaştere adevărată.
04] Scurt şi cuprinzător, tu găseşti pe toate aceste nenumărate corpuri stelare oameni, care se apropie cât se poate de mult de păgânii mai buni, doar cu diferenţa, că oamenii de pe aceste planete nu descoperă nimic nou; iar ceea ce există, se află în deplină şi înaltă desăvârşire, în vreme ce păgânii pot descoperi tot timpul ceva nou şi prin aceasta drumul spre desăvârşirea lor nu este blocat în nici o parte.
05] În acele lumi mari mai există ici şi colo înţelepţi, care se întâlnesc într-un anume fel cu spirite mai înalte şi se lasă învăţate de acestea pentru recunoaşterea lui Dumnezeu. Uneori se întâmplă, ca un astfel de om trezit să ducă dorul spre a deveni un copil a lui Dumnezeu!
06] Căci în acele lumi toată cunoştiinţa înţelepţilor provine de la spiritele mai înalte, că în spaţiul etern şi nemărginit există o lume, pe care oamenii sunt copii a lui Dumnezeu şi că un suflet, atunci când pierde în lume trupul, poate intra într-un alt trup nou din carne pe acel pământ fericit.

Dar din acea clipă, în care rosteşte cineva cu seriozitate această dorinţă, i se arată în amănunt, ceea ce întâlneşte în această lume.
07] O dată i se va lua sufletului amintirea stării de bine de mai înainte, că în noua lume, născut dintr-un trup nedesăvârşit dintr-o femeie, se află în acea stare a animalelor şi este inconştient,dar nu este în stare să dea nici cea mai mică socoteală. De abia cu timpul, după un an, începe o nouă cunoaştere să se dezvolte prin imaginile, apariţiile şi observaţiile recepţionate de simţuri; mintea şi recunoaşterile din imaginile anterioare proaspete sunt singurele ghiduri ajutătoare pe noul drum al acestei vieţi. Aici nu vin spirite mai înalte, trimise de Dumnezeu, pentru a conduce copilul spre o recunoaştere profundă şi înaltă, ci părinţii trebuie ca prin experienţele lor să aducă copilul pe un drum mai bun. Copilul trebuie după aceea să înveţe multe, trebuie să se recunoască pe sine, trebuie să caute şi să roage, trebuie să suporte frica, foamea, setea, tot felul de chinuri şi neajunsuri, trebuie să se lase umilit până la ultimul său punct din viaţă şi la sfârşitul unei astfel de vieţi apare de obicei o boală dureroasă şi grea, pentru a răpi viaţa de la omul cărnii.
08] Dacă omul a rezolvat toate cerinţele dictate, l-a iubit pe Dumnezeu deasupra tuturor şi pe aproapele său - chiar şi atunci, când acesta l-a urmărit ca un duşman rău - mai mult decât pe sine însuşi, atunci a trezit el la viaţă şi creştere, jarul dumnezeiesc aşezat în inima sufletului său.
09] De abia de aici în colo creşte Dumnezeu în om, pătrunde sufletul, îl face egal şi aşa se formează din omul naturii de mai înainte din mocirla neînsemnată, un copil a lui Dumnezeu, care într-o astfel de stare desăvârşită se poate bucura de perfecţiunea, care se află Însuşi în Dumnezeu.
10] Vezi tu, Murel, aşa cum ţi-am explicat eu mai înainte, în general şi cât mai scurt posibil, exact aşa îi sunt prezentate acestea omului în lumea stelară; şi dacă el cere aceasta cu seriozitate, se debarasează într-o clipă de trup şi devine inconştient şi este adus neobservat pe acest pământ spre a se naşte şi prin urmare se află după aceea un om ca mine şi ca tine, în faţa ta.
11] În concluzie, ştii tu dacă mai înainte ca noi să venim pe acest pământ, nu am încheiat cu Dumnezeu un contract liber pentru aceasta?
12] Dumnezeu însă îşi ţine cuvântul din ordinea Sa de neschimbat, nimeni nu-i poate schimba sensul; dar dacă noi am acţionat tot timpul după legi, pe care El Însuşi le-a dat pentru toţii oamenii de pe acest pământ prin Moise şi toţi strămoşii a acestuia şi pe lângă a scris acestea în inima fiecărui om, este o cu totul altă întrebare!
13] Noi vom reţine de acum încolo totul, de aceasta nu mă îndoisec; dar nu osteneala noastră merită lăudată, ci doar milostivirea din veci a lui Dumnezeu. - Spune-mi tu acum, cât de mulţumit eşti tu cu această mică înţelepciune din partea mea!"

EV. 222. capitol.

01] Spune Murel: Ascultă, prieten Philopold, tu mi-ai dezvăluit lucruri, de care nu a avut vreodată habar vreun om! Toate sunt miracole peste miracole; dar spune-mi cu seriozitate, dacă toate acestea nu sunt nişte fantezii din partea ta! Căci toate acestea sună atât de ciudat şi de neobişnuit ca şi una dintre primele fabule ale unei credinţe păgâne.
02] Dar pe de altă parte poate să fie întru totul adevărat, ceea ce eu nu sunt în stare să decid, deoarce cunoaşterea mea despre stele este cel mai slab punct al meu! Dar cine şi-ar putea imagina, că stelele, acele mici scântei ale cerului, sunt nişte lumi şi unele chiar şi mai mari decât pământul nostru, a cărui capăt nu a fost văzut vreodată de un om?!
03] Eu te rog, să-mi spui cu certitudine; căci tu ai trezit în mine o dorinţă înfometată, să fiu introdus mai profund în acest lucru neobişnuit! În Moise nu se află nici urmă de o astfel de posibilitate, da, nici măcar cea mai mică şi neînsemnată aluzie; căci în povestea de Creaţie a lui nu apare nici un cuvinţel rostit spre acel subiect. Dar în fond şi la urma urmei nici un om nu se deşteaptă prin Geneza lui şi nu ştie ce a vrut de fapt să spună prin toate acestea!"
04] Spune Philopold: „'Prietene! Cine îl înţelege pe deplin pe Moise, acela găseşte şi acestea în spusele sale; dar este nevoie de mai mult, decât să reţi sensul literelor în minte cu încoradre! Cine îl iubeşte pe Dumnezeu deasupra tuturor, acelui i-a dăruit Duhul dumnezeiesc strălucirea cea dreaptă şi acesta va ştii, că Geneza lui Moise nu se referă la crearea lumii, ci mai mult la formarea şi creşterea spirituală a întregului om şi a voinţei sale libere, redarea şi schimbarea ordinii lui Dumnezeu. Cine înţelege şi pricepe, acela poate pricepe şi celelalte lucruri, pentru că se află pe drumul corespunderilor de neclintit, ceea ce eu aş putea să-ţi arăt cu certitudine. Dar pentru toate acestea este prea scurt timpul de astăzi.
05] Totuşi mai am eu altceva, care prin milostivirea minunată a Domnului, care se află într-adevăr aici în mijlocul nostru în carne, aşa cum au vestit toţi profeţii, o dovadă de necontestat în mâiniile mele, primită de sus.
06] Atunci s-a aflat ca şi acum un duh angelic îmbrăcat într-un corp eteric în mijlocul nostru, adică atunci când Domnul ne-a vizitat în Kane la Kis. Acest înger mi-a deschis bandajul de pe ochii sufletului, la cererea Domnului şi a apărut dintr-o dată recunoaşterea totală a existenţei anteriare a fiinţei mele.
07] Imediat am recunoscut minunata şi imensa lume, în care am trăit şi am acţionat eu în carne înaintea sosirii mele pe acest pământ; da, eu i-am văzut chiar şi pe bătrânii mei trăind în carne şi dragii mei fraţi, iar îngerul mi-a adus chiar şi câteva ustensile necesare aici, pe acest pământ, pe care eu le-am recunocut de îndată ca fiind fără doar şi poate cele adevărate.
08] Când mi s-a aprins o astfel de flacără spirituală imensă şi măreaţă, am recunoscut eu imediat, ce îi datorez lui Dumnezeu Domnul şi chiar Tatălui iubitor!

09] De abia din acea clipă am înţeles eu valoarea neestimabilă a vieţii mele, cât şi cea a fiecărui om şi nu am putut şi nu pot să-L laud, slavesc şi să-L iubesc îndeajuns pe Dumnezeu Domnul şi pe toţi ceilalţi oameni!
10] Înaintea actului miraculos am fost tot ca şi tine un duşman al vieţii; dar eu sunt convins dinainte, că tu în scurt timp vei fi şi vei gândi aşa, cum sunt şi cum gândesc eu. Dar ceea ce ţi-am povestit acum, pot să-ţi mărturiească aproape toţi la această masă, dacă tu ceri acest amanunt.
11] Cel mai mare şi mai credibil martor este bineînţeles Însuşi Domnul, care te-a trimis la mine, ca tu să afli de la persoana mea, dacă un om, după părerea ta, îi este dator lui Dumnezeu Domnul cu o mulţumire, laudă şi dragoste!"

EV. 223. capitol.

01] Spune Murel: „Eu îţi mulţumesc, tu, bunul şi minunatul meu prieten şi frate Philopold! Tu mi-ai dezvăluit acum lucruri, despre care nici măcar Salomo probabil că nu a visat în cea mai înaltă înţelepciune a sa. Acest lucru este atât de extraordinar, că un fiecare gânditor ar trebui de la bun început să fie sceptic, pentru că în mintea noastră omenească nu se află nici cea mai mică scânteie de cunoştinţă despre acest lucru; dar totuşi eu nu pot avea la cele rostite de tine nici cel mai mic dubiu. Căci dacă acest lucru nu ar fi bazat pe propria mea experienţă lucidă, atunci ţi-ar fi fost imposibil să mi-o povesteşti, pentru că astfel de lucruri, de când poartă pământul acesta oameni, nu a putut fi gândit de vreun om şi tu cu siguranţă că nu ţi-ai fi putut imagina această situaţie, dacă nu te-ai fi bazat pe cea mai strălucită experienţă. Deoarece astfel de lucruri nu inventează pur şi simplu un om; aceasta este o revelaţie de sus şi o accept ca fiind adevărată, aşa de parcă eu însumi aş fi trăit-o.
02] Dar mai spune-mi câte ceva despre acele lumi stelare; deoarece eu încă nu-mi pot imagina, cum acele puncte care strălucesc şi sunt atât de minuscule pot fi nişte lumi!"
03] Spune Philopold: „Da, dragul meu prieten, acest lucru va fi puţin mai delicat, pentru că nu prea ai habar despre propria noastră lume şi nici o imaginaţie apropiată, cum arată şi cum se comportă fizic faţă de celelalte lumi! Prin urmare eu trebuie să-ţi spun, cum arată pământul nostru, cum este în sine şi după aceea vei fi în stare să ai cu uşurinţă o imagine pe deplin dreaptă despre celelalte lumi."
04] Aici a început Philopold să-i descrie lui Murel întreg pământul, ca şi un profesor de geografie şi i-a dovedit aceasta prin experienţele şi apariţiile, pe care Murel le-a trăit cu siguranţă în călătoriile sale îndelungate. El i-a arătat şi motivele prin care reiese de ce trebuie să se schimbe ziua cu noaptea şi pe lângă toate acestea i-a explicat şi fucţia lunii, natura acesteia, depărtarea şi scopul, cât şi rostul celorlalte planete aparţinând acestui soare.
05] După ce a terminat cu această explicaţie, rostită cât se poate de simplu, a trecut la stelele fixe şi a vorbit aşa mai departe:
06] „Tu ai cunoscut acum fiinţa pământului nostru, a lunii, a soarelui şi a tuturor celorlalte planete, într-un timp cât se poate de scurt şi prin urmare tu nu mai poţi avea vreo nelămurire despre 'aşa trebuie să fie şi imposibil altfel'; şi eu îţi pot spune acum, că toate celelalte puncte mici şi mari de pe bolta cerului nu sunt nimic altceva decât nişte lumi solare pure şi cât se poate de mari, din care unele sunt, de necrezut, chiar mai mari decât soarele nostru şi în faţa mărimii acestuia începe să te ia aproape cu ameţeli.
07] Totuşi, faptul că par atât de mici, se datorează distanţei enorme de pe acest pământ. Dacă tu îţi poţi imagina marea distanţă a soarelui de la pământ de patru sute de mi de ori mai mare, atunci tu ai distanţa aproximativă a unei stele fixe care urmează după soarele nostru. Şi în aceasta poţi găsi cu uşurinţă motivul pentru care par atât de mici pentru ochii noştrii trupeşti. Chiar soarele nostru, care este atât de mare şi poate cu uşurinţă să cuprindă o mie ori o mie de pământuri, nu pare cu mult mai mare decât interiorul pălmii noastre.
08] Alte stele fixe, pe care le putem vedea, sunt nespus de depărtate, că nu mai avem cifră pentru descrierea depărtării lor. Dacă acestea le-ai înţeles bine, atunci îţi va fi cu uşurinţă posibil să înţelegi, cum acele mici puncte luminate pot fi nişte lumi extraordinar de mari, chiar dacă nu par ochiului trupesc să fie ceea ce sunt ele într-devăr! - Ai priceput tu în amănunte cele spuse?"

EV.224. capitol.

01] Spune Murel: „Prietene, eu sunt salvat şi înţeleg în întregime totul, ce mai înainte a fost aşa de neclar; dar un lucru nu pricep eu bine, că un om nu ar fi putut exista în veci fără ajutorul extraordinar a lui Dumnezeu! Cine altcineva poate arunca o privire în economia măreaţă a lui Dumnezeu decât un spirit din ceruri?! Doar Duhul lui Dumnezeu poate vedea toate aceste lucruri amănunţite şi prin urmare le poate revela oamenilor, care au o voinţă bună. Dar dacă oamenii ar vrea să scotocească ceva cu raţionamentul lor fără revelaţia de sus, atunci aceştia cu siguranţă nu ar găsi altceva decât lucruri proaste şi stupide; dar Dumnezeu Domnul şi Tătăl nostru se îngrijeşte de copiii Săi şi le dăruieşte toate cele bune din ceruri, atunci când aceştia tânjesc!
02] Oh, de aceea toate laudele şi toată dragostea mea Lui, singurului Binefăcător măreţ şi sfânt al omenirii! Cât de sfânt şi mare este gândul luminat, care răsare ca şi un soare din întunericul nopţii în inima mea!
03] Noi, oamenii de pe acest pământ suntem doar fraţi şi surori şi sfântul, bunul Tată ne conduce prin forţa atotputernică şi înţelepciunea Sa spre un capăt măreţ şi mult prea sfânt!

04] O frate Philopold, ce lucru de neegalat mi-ai pricinuit tu mie! Cum aş putea, să-ţi răsplătesc aceste lucruri?! Prietene, dacă ar trebui să trăiesc vârsta unei meduze şi mie mi-ar fi dechise toate templele şi catacombele înţelepciunii omeneşti, atunci la sfârşit nu aş putea să-ţi povestesc mai multe adevăruri decât cele rostite de tine şi nu aş ştii mai multe, ca la începutul povestirii tale miraculoase! Acum de abia a trecut o oră bună şi eu mă aflu pătruns de lumină ca şi un Moise pe muntele Sinai, atunci când lumina lui Dumnezeu s-a prăbuşit asupra capului său şi a fost pătruns în întregime şi în adevăratul sens al cuvântului în trup şi suflet cu înţelepciunea dumnezeiască!
05] Oh, cât de bine mă simt eu în această clipă cu lumina dumnezeiască adevărat-sfântă! Da, dar cum să-L laud şi să-L slăvesc acum pe Acela, care mai întâi te-a trezit pe tine, ca să fi capabil, să mă trezeşti pe mine cu atâta forţă şi lumină?! Este unei limbi omeneşti posibil, să rostească cuvinte, care să fie demne de El?! Nu, nu, nicodată! Aici trebuie să muţească fiecare limbă omenească, unde cuvântul viu începe să ardă în flame măreţe în dragostea trezită către Dumnezeu, Tatăl cel sfânt!
07] Dar pentru că Tu, sfânt Învăţător ştii astfel de lucruri, care doar Unul le poate ştii, Cel care le-a creat, spun eu aceste cuvinte: Cu toate că Tu, sfânt Tată, eşti acoperit de carne, inima mea te recunoaşte totuşi! Tu eşti tot Acelaşi, care a rostit poruncile lui Moise pe muntele Sinai pentru a le transimte poporului Tău ales şi ai vorbit în toate timpurile prin gura profeţilor către oameni! Tu eşti Cel care te-ai vestit şi desăvârşeşti acum cuvântul Tău dumnezeiesc în dragostea Ta eternă de Tată faţă de copiii Tăi încă mult prea mici şi slabi. O lasă-ne să devenim în scurt timp bărbaţi şi să devenim puternici şi din inima şi gura noastră nemuritoare să ţi se aducă toată lauda, cum toate cerurile laolaltă nu au reuşit să-ţi aducă acestea ţie, sfânt Tată!
08] O pământule, chiar dacă eşti ca lume mai mică decât acele pământuri imense de sus, care se mişcă în cercuri mari şi constante în spaţiul nemărginit al creaţiei, - dar cât de mare eşti tu acum faţă de celelalte acolo sus, deoarece îl porţi pe Singurul, care nu poate fi curprins de toate acestea!
09] O voi, toţi fraţii mei, de ce ezitaţi, să vă ridicaţi şi să-L slăviţi deasupra tuturor, deoarece trebuie să ştiţi la fel de bine ca şi mine, pe Cine aveţi voi în faţa voastră?! Şi dacă este cazul şi nu ştiţi în întregime, atunci vă spun eu: Aici este El, Domnul, Tatăl din veci; cerul şi pământul este umplut peste măsură de minunăţiile Sale măreţe şi eterne! Lăudaţi-L, lăudaţi-L, împreună cu mine, ajutaţi, voi care aţi devenit măreţi în mila şi dragostea Sa fără de sfârşit!"
10] Aici spun Eu către Murel: „Ajunge, este suficient, dragul Meu prieten Murel! Eu te-am cunoscut de mult şi am ştiut foarte bine, ce se afla ascuns în tine. Pentru că ai înţeles aşa de multe lucruri în acest timp scurt, vei putea înţelege şi mai multe în continuare!
11] Dar acum vino aici la Mine şi bea din paharul, din care am băut şi Eu cel mai pur vin; după aceea vei recunoaşte cu totul alte lucruri, decât ţi-a povestit până acum prietenul nostru Philopold! Vino de aceea la mine!"
12] Spune Murel: „O tu chemare a chemărilor, tu voce a vocilorm, cuvânt al cuvintelor, pentru prima oară recunoscute şi înţelese de prostia mea! Cine ţi se poate împotrivi, dacă te-a recunoscut o dată în inimă?! O cât de înalt, sfânt, măreţ şi iubitor şi cât de cunoscut şi natural sună vocea Ta din gura sfântă de Tată către copilul care a fost pentru atâta vreme alungat de la inima Ta! Câte mii şi mii de fericiri curg cu o singură suflare din gura Celuia, care de mult a fulgerat un 'aşa să fie' în spaţiul gol şi nemărginit, după care au început să se mişte şi să prindă viaţă staţiile nemărginite, care nu pot fi măsurate şi în veci nici nu se vor putea măsura!
13] Să tremure şi să se scuture în mine tot ce m-a întărit să comit un păcat; dar tu, inima mea renăscută, bucură-te şi jubilează de fericire! Deoarece iată, Creatorul, Dumnezeul şi Tatăl tău te-au chemat; de aceea urmează tu spusele acestei voci, care au suflat viaţa în fibrele tale!
14] O voce părintească, ce sunet minunat este pentru ureche, dragostea copilărească în inima unui copil înviat din somnul morţii!"

EV. 225. capitol.

01] După aceste cuvinte consistente vine Murel către Mine şi plânge şi suspină de atâta bucurie. Când a ajuns lângă Mine, a spus el aceste cuvinte cu voce tare către Stahar şi Floran: „Veniţi aici şi deschideţi-vă ochii încă tulburi! În curtea templului aţi intrat înaintea mea şi m-aţi tras cu voi, ca nişte adevăraţi prieteni, acolo unde vă aflaţi; dar aici este mai mult decât curtea, aici se află Sfânta Sfintelor!"
02] Spun Eu: „ Să fie, ceea ce este; ia paharul frate şi bea! Căci tu ai vorbit mult şi gâtlejul tău a devenit uscat. Umezeşte-ţi puţin pieptul cu vinul adevărului şi a dragostei, ca tu să devi voinic şi o adevărată unealtă, pentru a ne împotrivi nopţii şi urmărilor ei!
03] Uite, aici s-a preschimbat noaptea, în cea mai luminată zi; dar în jur se află peste sufletele oamenilor încă o noapte adâncă şi va fi nevoie de lumini multe şi tari, pentru a alunga întunericul urâcios al nopţii; şi tu îmi vei fi o torţă voinică!"
04] Aici ia Murel cu inima plină de bucurie paharul, care era plin şi îl goleşte până la ultima picătură. Cât se poate de mirat de bunătatea acestui vin începe să spună aceste cuvinte cu mare entuziasm: „Oh tu, minunat vin, eşti cel mai bun pe care l-am băut vreodată! Tu nu ai fost stors din strugurii acestui pământ şi nu ai fiert niciodată într-o damigeană, ci tu ai fost adus din ceruri pentru Domnul minunăţiilor cereşti! O Doamne, o bun şi sfânt Tată, cât de frumos poate să fie în ceruri! O spune-mi, cum am meritat noi, că Tu Însuşi ne-ai onorat cu o astfel de milă şi dragostea imensă?!"

05] Spun Eu: „Motivul este elasticul măreţ între Tată şi copiii Săi, sau ca între un mire şi mireasa sa!
06] În Duhul Meu etern sunt Eu Tatăl vostru din veci; dar în această carne sunt Eu totuşi ca şi un mire şi voi toţi sunteţi miresele Mele dragi - prin faptul, ca voi să acceptaţi cuvântul şi învăţătura Mea şi să credeţi cu tărie în inimă, că Eu sunt Cel vestit, care a trebuit să vină, pentru a scăpa oamenii de vechiul păcat, care este un rod al iadului şi pentru a deschide drumul spre viaţa veşnică şi spre adevărata filaţie a lui Dumnezeu.
07] Eu vă spun cu certitudine: Cine crede în Mie şi înfăptuieşte după cuvântul Meu, acela este ca şi o mireasă cerească pentru Mine şi Eu îi sunt un adevărat mire al vieţii eterne. Dar cine se află în Mine şi Eu sunt în el, acela nu va mai simţi, gusta şi nu va mai vedea vreodată moartea!
08] Cine crede în Mine şi Mă iubeşte şi prin aceasta se ţine de poruncile Mele simple ale dragostei pure, acela este, care Mă recunoaşte în lumina puternică a inimii sale ca fiind Tatăl! La acela voi veni Eu Însumi tot timpul şi Mă voi arăta lui, pentru a fi învăţat şi ghidat în continuare de Mine, iar Eu îi voi da putere voinţei sale, ca acestuia să i se subjuge în caz de pericol toate elementele!
09] În acesta lume nu vor triumfa ai Mei ; căci nu toţi oamenii de pe acest pământ sunt copiii Mei, ci mulţi sunt copiii prinţului mincinos, a nopţii şi a întunericului. Aceştia nu iubesc lumina Mea şi nu-i vor iubi nici pe aceia, care vor aduce lumina la ei; dar ai Mei nu se vor împiedica de această problemă, căci pentru ei triumful este dăruit în împărăţia Mea!
10] Eu vă spun, că în numele Meu veţi avea în toate timpurile de-a face cu urmăririile şi batjocora lumii naturale va trebui s-o suportaţi; dar dincolo, în împărăţia Mea totul va avea o altă întorsătură, iar de acest lucru voi puteţi fi siguri şi puterea voinţei voastre va umple de multe ori cu ruşine duşmanii voştri din această lume şi voi vă veţi bucura în secret pentru numele Meu! Căci voi ştiţi cine sunt Eu şi ce doar Eu Însumi vă pot da; lumea, duşmanul înrăit a luminii şi a dragostei Mele, nu poate ştii şi nu va reuşi în veci să afle!
11] Voi însă ştiţi şi în acest punct se împlineşte ceea, ce a vestit profetul Isaia: ‘şi Domnul Savaot va pregăti în muntele acesta pentru toate popoarele un ospăţ de cărnuri grase, un ospăţ, cu vinuri bune, cărnuri grase cu măduvă, vinuri bune, limpezite! Şi în muntele acesta El va da la o parte vălul care învăluie toate popoarele şi perdeaua care acoperă toate neamurile. El va înlătura moartea pe vecie! Şi Domnul Dumnezeu va şterge lacrimile de pe toate feţele şi ruşinea poporului Său o va îndepărta de pe pământ, căci Domnul a grăit. Şi se va zice în ziua aceea: Iată Dumnezeul nostru în Care nădăjduiam să fim mântuiţi. Iată Domnul, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm şi să ne înveselim de mântuirea Sa, că mâna Domnului se va odihni pe acest munte.
12] Moabul (Ierusalim-ul şi construcţia sa rea) însă va fi călcată în picioare pe locul lui, ca nişte paie în groapa de gunoi. El va întinde mâinile sale, precum le întinde înotătorul ca să înoate. Dar Domnul va zdrobi mândria lui şi toate silinţile mâinilor sale. Întăriturile lui măreţe şi înalte le va nimici, le va răsturna, la pământ le va culca în ţărână!’
13] Iată, ceea ce Isaia a vestit în acest loc pe acest munte lângă mare, atunci când a venit în Galilea, se împlineşte în totalitate sub ochii voştri! Numără toate popoarele, care sunt reprezentate aici şi tuturor li se ia învelişul gros deasupra ochiilor şi fiecăruia i se dă cel mai limpede vin şi cine îl va bea şi primeşte Duhul în sufletul său, acela a primit în sine viaţa veşnică şi pentru toţi, care savurează cuvântul Meu precum cel mai limpede vin din ceruri şi care în timp îl vor primi de la voi să-l bea şi îl vor bea la fel ca şi voi dintr-o înghiţitură, acelora le voi răpi moartea şi ei nu vor mai simţi nu vor mai gusta şi nu vor mai vedea moartea!
14] Da, această înţelepciune este o mâncare grasă, pe care Eu am pregătit-o prin voi popoarelor lumii, - da, cu măduva celei mai profunde înţelepciuni şi a adevărului veşnic mâncaţi voi aici şi vă săturaţi.
15] Mergeţi de aici, dacă nu veţi mai necesita proviziile drepte şi mari, în întreaga lume la toţi acei fraţi şi surori părăsite şi la toţi acei văduvi şi orfani şi ştergeţi lacrimile de pe chipurile lor pline de lacrimi şi daţi-le îndeajuns de băut din acest vin limpede, care vi l-am dat Eu să-l beţi aici din belşug!
16] Timpul însă, când va trebui să faceţi aceasta, vi se va arăta vouă, tuturor, prin Duhul Meu în voi. Când veţi acţiona în numele Meu cu adevăr şi credinţă, atunci va fi Duhul Meu, Eu-L Meu, la voi şi în voi pe vecii veciilor.
17] De acum nu va mai trebui să vă gândiţi, ce va trebui să vorbiţi în numele Meu; căci la timpul potrivit vi se va aşeza aceasta în inimă şi în gură.
18] Duhul acestui vin, care Eu vi l-am dat să-l beţi, nu va mai fugi din sufletele voastre; căci el se numeşte ‘adevărul etern’. De aceea nu va avea loc nici un neadevăr în voi, căci în acest vin se află adevărul veşnic. Neadevărul este moartea, nimicirea şi judecata eternă; dar adevărul în sine este viaţa veşnică şi aceasta sunt Eu Însumi în voi şi Eu sunt din veci adevărul, lumina, drumul şi viaţa în sine!
19] Cine Mă are prin urmare în inima sa, acela are totul; căci în afară de Mine nu va exista în veci alt adevăr şi o altă viaţă! - Spune-mi tu, drag Murel, dacă aceste lucruri sunt clare şi de înţeles!‟

EV. 226. capitol.

01] Spune Murel: „O Doamne! Ce ar putea fi aici de neînţeles?! Căci vinul, pe care l-am primit de la Tine ca să-l beau, a fost tot atât de limpede precum această învăţătură a Ta; şi eu îţi spun ţie acum, că de data aceasta şi pentru prima oară în viaţa mea, l-am înţeles în întregime pe Isaia! Acest vin spiritual a devenit limpede pentru mine şi cu siguranţă pentru toţi ceilalţi, care au luat parte la această cine gras spirituală; şi prin spusele Tale, o Doamne, prin profet despre acest vin

te-am recunoscut acum întru totul pe Tine, o Doamne şi acum înţeleg, cum fac eu parte din aceia, care stau aici, pe acest munte şi strigă: ‘Tu, o Doamne, eşti Dumnezeul nostru, pe care l-am aşteptat şi ne ajuţi acum într-adevăr şi aşa suntem noi ajutaţi pe vecie!’ Dar moabul este cât se poate de zdrobit; se află ca şi paiele goale în mizerie, pe care muştele şi viermii l-au mâncat. Oh, ce bucurie nespus de mare este pentru sufletul meu care a fost sărac şi însetat atâta timp pentru adevăr, dar aici a fost despăgubit suficient de mult pentru toate osteneala, care el însuşi a luat-o în considerare pentru găsirea adevărului limpede!
02] Da, Doamne, Tu singur eşti Dumnezeul şi Domnul nostru şi în afară de Tine nu va exista în veci altul! Doar ţie toată dragostea noastră pe veci! Şi ţie, dragul meu Philopold, mulţumirile mele de neuitat; căci tu mi-ai deschis mai întâi ochii, ca eu să pot vedea, ceea ce am căutat în zadar în toate locurile şi la toate capetele lumii!
03] Dar acum mai încă o rugăminte mare către Tine, o Doamne, din partea noastră, a tuturor! Deoarece te-ai lăsat găsit de noi toţi, nu ne mai părăsi, pe noi, copiii Tăi, ca urmaşii noştri să te caute încă o mie de ani, fără ca ei să poată spune: ‘O Doamne, noi te-am regăsit!’ Această rugăminte, o Doamne, sunt spusele noastre, ale tuturor!‟
04] Spun Eu: „În cuvântul Meu, care este Duhul şi dragostea Mea, voi rămâne cu voinţa bună la oameni până la sfârşitul lumii! De acest lucru voi să fiţi siguri!
05] Dar în veci nu în înfăţişarea materiei, când Eu o voi schimba, după decizia Mea veşnică!
06] Căci prin acest trup am luat asupra Mea toată judecata şi moartea şi acest trup va trebui să rămână morţii trei zile, ca sufletele voastre să aibă din acea clipă viaţa veşnică!
07] Deoarece acest trup este înlocuitorul sufletelor voastre; ca să poată să trăiască sufletele voastre, trebuie să-şi lase viaţa şi la acea viaţă care va renunţa va fi pe veci bunul sufletelor voastre.
08] În a treia zi va lua trupul Meu viaţa cu totul schimbată şi belşugul Duhului Meu veşnic va intra în voi şi vă va ghida în adevărul deplin.
09] În acest adevăr vă veţi schimba în inimă şi în sufletele voastre la fel ca şi trupul Meu şi vă veţi lua din propria voinţă liberă viaţa veşnică din abundenţa Duhului Meu sfânt şi de abia atunci veţi deveni nişte adevăraţi copii ai Domnului şi veţi rămâne aşa pe vecie.
10] Dar acum sunteţi în pregătire şi acomodare. Ascultaţi voace Mea şi ascultaţi cuvântul Meu!
11] Nimeni nu va veni la Mine în împărăţia Mea, dacă în spirit nu este din Mine! Dar cine este Duhul? Acesta este Tatăl din veci, care vă va atrage către Mine.
12] Acest Duh nu are nume; dar fiinţa Sa este dragostea. Dacă o aveţi pe aceasta, atunci aveţi şi spiritul, - dar dacă aveţi Duhul, atunci Mă aveţi şi pe Mine; căci Eu, Tatăl şi Duhul suntem una!
13] De aceea oferiţi-vă dragostea lui Dumnezeu şi către aproapele, dar mai ales la acei apropiaţi, care sunt săraci şi au nevoie de ajutor corporal şi spiritual, căci atunci veţi trezi prin această dragoste, dragostea către Dumnezeu, mai ales atunci, când nu vă uitaţi la lume şi opiniile ei goale; căci cel ce se va ruşina şi va fugi din pricina fraţilor şi a surorilor sale sărace, pentru a apărea în faţa lumii într-o lumină onorabilă, acela nu va fi recunoscut şi nici acceptat de Mine!
14] Pe scurt, Eu vă spun: Cine se va ruşina din pricina fraţilor şi a surorilor Mele sărace faţă de lumea cea rea, de acela îmi va fi şi Mie ruşine!
15] Dar cine va recunoaşte Duhul Meu şi în cei săraci, pe acela îl voi recunoaşte ca fiind copilul Meu pe veci! Aceste lucruri să le ştiţi cu toţii! - Dar acum să ne întărim în decurs de trei ore în acest loc!‟

EV. 227. capitol.

01] Ucenicii Mei au fost primii care au adormit, dar şi romanii au fost obosiţi; fiecare a făcut din braţul său o pernă, s-a proptit de masă şi au dormit ca şi pe un pat moale. Dar Murel şi Philopold al nostru nu au dormit, ci s-au retras într-o parte şi au discutat un timp îndelungat despre cele întâmplate.
02] Şi Matael al nostru s-a alăturat celor doi şi a spus aşa: „Mie îmi este imposibil să adorm, după tot ce am aflat şi am văzut eu în aceste două zile de-a rândul. Gândiţi-vă, cu trei zile în urmă am fost încă posedat de o legiune de diavoli şi am fost, bineînţeles inconştient, cel mai temut jefuitor!
03] Acolo unde se bănuia că mă aflam, nu avea curajul să-şi croiască drum nici o caravană şi cine pica pe mâinile mele, acela cu siguranţă nu-şi continua în linişte drumul! Şi acum sunt ginerele regelui Ouran şi conduc împreună cu el ţara cea mare de lângă Pontus până spre împărăţia Skythen! Impărăţia se întinde de la Pontus până la mare caspică peste lanţul cel mare de munţi. - Nu sunt acestea miracole peste miracole?! Da, aici se întâmplă lucruri şi lucruri, de care alţi oameni de pe acest pământ nu au nici cel mai mic habar!
04] Dar acum trebuie să punem o întrebare mare şi aceasta sună pur şi simplu aşa: Ar înţelege oamenii şi ar reţine limpede, cei care trăiesc departe de acest loc, sau cei care vor trăi în vremuri îndepărtate, acest lucruri importante? Căci chiar dacă învăţătura în sine este pură şi adevărată, vor crede că sunt spusele unui mare profet, - dar să creadă, că Dumnezeu Însuşi a învăţat oamenii aceasta în carne şi sânge, acest lucru va deveni o imagine imposibil de crezut, deoarece este fiul natural a unei anume Maria, care a devenit mai târziu femeia unui anume dulgher Iosif! Deci, astfel de amănunte se cunosc deja în popor şi de aceea va fi cam greu, să i se redea poporului simţul omenesc al Domnului, cu toate că nu mai există nici cel mai mic dubiu în această privinţă.

05] Noi suntem întru totul convinşi, că la El nu este nimic ca şi la noi, oamenii naturali, în afară de forma exterioară; corpul, sufletul şi duhul sunt Dumnezeu! Căci aici se poate spune: în El se află belşugul al Dumnezeitaţii ! Căci El trebuie doar să dorească ceva şi totul se întâmplă într-o clipă.
06] Dar cea mai mare dovadă concretă pentru dumnezeitatea Sa se află în cuvântul Lui şi în acest înger pregătit să-L servească şi care desăvârşeşte fapte în faţa ochiilor tuturor, că acestea devin pentru fiecare muritor mai de neînţeles decât explicaţia lui Philopold despre existenţa lumiilor stelelor fixe.
07] Pe scurt, noi, care putem privi, este neobişnuitul chiar şi sfântul la lumina zilei; căci noi avem din belşug dovada strigătoare!
08] Dar acest lucru nu va fi şi nici nu va putea fi peste tot aşa. Eu observ deja aici, că la unii oameni se mişcă totul mai greu, cu toate că au la îndemână dovezile strigătoare la cer şi ei nu pot înţelege şi pricepe fiinţa sfântă a Domnului; dar eu mai fac remarca pe lângă aceasta, că un cuvânt explicat valorează mai multe miracole în privinţa recunoaşterii Domnului şi a minunăţiilor Sale dumnezeieşti decât oricare lucrare miraculoasă strigătoare la cer. Motivul pare a fi acesta: Faptele miraculoase adevărate şi pline de enigmă sau acele neadevărate desăvârşite sunt în timpurile noastre fapte obişnuite, care nu mai au nici un fel de importanţă deosebită.
09] Mai ales de şaizeci de ani încoace, când roamenii au devenit stăpânii noştri, au început să mişune magicienii şi înfăptuitori de miracole! Acel om care nu cunoaşte şi nu are experienţă în domeniul magiei aruncă un miracol adevărat sau unul înşelător în aceiaşi oală cu supă, nu face nici o diferenţă între adevăr şi minciună - şi nici nu poate face vreo diferenţă, pentru că-i lipsesc cu desăvârşire cunoaşterile potrivite. Deci prin urmare se poate întâmpla, că o faptă miraculoasă nu poate avea niciodată acelaşi efect ca şi un cuvânt limpede.
10] Pe scurt, prin trezirea cea dreaptă a înţelegerii omeneşti se înfăptuieşte evident mai mult decât printr-un miracol oarecare!‟

EV. 228. capitol.

01] (Matael:) „Da, pentru noi sunt nişte fapte măreţe dovezi suficiente, pentru că avem mintea trează, pentru a deosebi binele de ceea ce este rău!
02] Căci nouă ne sunt cunoscute aceste trucuri ale magicienilor şi altele noi nu le prea reuşesc; dar aceste fapte necesită mai multe decât un magician din Egipt sau din Persia, acestea necesită forţa de creaţie a lui Dumnezeu şi o profunzime de necercetat a înţelepciunii, necesită prioritatea de bază şi din veci a Duhului dumnezeiesc, a cărui voinţă ţine toate spiritele şi toate lumile în frâu la fel ca şi un căruţaş bun care îşi ţine căruţa pe linie dreaptă şi care trage din haţuri pentru a transmite animalului neastâmpărat voinţa sa pe care s-o îndeplinească.
03] Aici este prin urmare vizibilă dumnezeitatea completă din veci, în vreme ce la magicieni nu poate fi niciodată vizibilă, pentru că nu este şi nu a fost niciodată prezentă. Dar noi mai putem să credem, că strămoşii noştri au înfăptuit minunile prin puterea dumnezeiască; căci fără miracole adevărate nu s-ar fi înfiinţat niciodată cele rele.
04] Acum avem în faţa ochiilor noştri nişte miracole întru totul adevărate; dar eu nu doresc să fie un profet rău, că în mai multe sute de ani vor exista mai multe miracole false în numele Domnului decât cele care sunt acum adevărate!
05] Totul depinde bineînţeles de Domnul; dar un lucru este cu siguranţă adevărat: în primul rând, că Domnul nu va rămâne în permanenţă vizibil în trup pe acest pământ printre oameni şi nu va fi ca şi acum la înfiinţarea acestei învăţături lângă oameni pentru a le da sfaturi şi să înfăptuiască trupeşte; şi în al doilea rând El va îngrămădi şi mai puţin voinţa liberă a oamenilor decât înaintea acestei epoci instabile, care în sine vor face acest pământ să nu se piardă vreodată şi o dată să devină punctul central al cerurilor.
06] Căci o lume, pe care a călcat cu picioarelöe Sale trupeşti, trebuie să rămână pe veci în felul ei de la început. Dacă oamenii rămân în posesia voinţei lor libere şi se nasc în această lume neştiutori şi fără inteligenţă, aşa ca, cunoaşterea lor în timp să depindă doar de învăţătura exterioară, nu se poate imagina nimic altceva, decât că întunericul va câştiga iarăşi teren şi oamenii dorinici de stăpânire şi trai bun vor face din această învăţătură nouă şi pură o lume înzecită a păgânilor, care nu va rămâne în urma celei indiene!
07] Acest lucru noi nu-l vom trăi în trupurile noastre, ca fiind locuitorii unei lumi spirituale strălucite şi necunoscute de noi! Va mişuna înşelătoria, minciuna, egoismul, frica lumii, făţărnicia, prefacerile, urmăririle, judecată, răzbunare şi tot felul de grozăvii în toate felurile şi chipurile!
08] Domnul Însuşi a spus doar, cum trebuie ca toate acestea să se întâmple din pricina recunoaşterii propri şi din cauza formării vieţii a fiecărui om în sine, fără care nimeni nu poate deveni un adevărat copil a lui Dumnezeu şi nu poate intra în veci în minunăţiile eterne ale Tatălui!
09] Dar dacă Însuşi Domnul face o astfel de prognoză, ce am putea gândi noi, decât că aşa se va întâmpla, cum v-am spus eu mai înainte?! Cel mai bun mijloc de atenţie este şi rămâne o vorbă limpede cu simţuri matematice. Căci o dovadă matematică nu poate modifica izvorul timpului, acela este valabil pentru indian cât şi pentru un persian şi arab, grec, roman şi evreu!‟

EV. 229. capitol.

01] Spune Murel: „Înalt şi înţelept prieten! Această învăţătură în sine este, are după părerea mea, de-a face cu claritatea ei, bazându-se mai mult ca sigur pe o dovadă sigură şi matematică şi prin

urmare nu lasă loc la nici un fel de dubiu. De aceea părerea mea fermă este, că această învăţătură nu se va putea schimba sau falisifica vreodată!"
02] Spune Matael: „Bineînţeles că ar fi de dorit acest lucru; dar totuşi nu se va întâmpla aşa! Precis matematic nu este ea, cum o explici tu, din pricina naturii sale pur spirituale! Gândeşte-te doar puţin, ce muncă a costat la tine, până când ai început de-abia să ai puţin habar despre adevăr şi până când ai început tu să pricepi toate lucrurile în amănunte!
03] Cât de pregătit şi îmbogăţit ai fost tu prin toate experienţele şi ştiinţele, cât de iluminată a fost înţelegerea ta şi totuşi nu i-ai înţeles nici măcar puţin pe Moise şi Isaia; a fost nevoie de unele cuvinte până când a început să se vadă o urmă de lumină în inima ta!
04] Dar acum gândeşte-te la oamenii, care nu au la bază experienţe, ştiinţa potrivită şi un apostol al acestei noi învăţături care să vină să le vestească adevărata Evanghelie din luminiile cerurilor! Cum se vor comporta oare astfel de oameni la o asemenea vestire?!
05] De aceea eu cred, ca noi să-l rugam în special pe Domnul, ca El să ne arate, cum să transmitem cuvântul vieţii convingător şi cum să trezim în aceia care ne vor asculta, o nouă viaţă, ca ei să înţeleagă de la mic la mare discursurile noastre! Căci mie mi se pare că acest lucru este necesar şi pe viitor cât se poate de folositor!"
06] Spune Philopold: „Tu, înalt prieten, îmbrăcat cu haine, cu care sunt împodobiţi regii! Tu ai grăit cât se poate de adevărat; dar Domnul a promis şi aşa mai înainte, că noi nu mai trebuie să ne gândim, ceea ce va trebui să vorbim în numele Lui, deoarece în acele ore ni se vor aşeza în inimă şi în gură cuvintele potrivite! Dar dacă aşa este cazul şi în nici într-un caz altfel, atunci nu ştiu eu prea bine, de ce să-I mai spunem vreun cuvânt Domnului referitor la această treabă!
07] Părerea mea este, că noi nu ne vom despărţi întru totul de această putere miraculoasă, deoarece noi vom răspândi această învăţătură; căci faţă de grozăviile crude ale oamenilor pot supravieţiui doar miracolele. Omul, care este două treimi animal, trebuie mai întâi pus în dubii şi după aceea pe gânduri printr-un miracol, înainte ca să se poată vorbi cu el despre Dumnezeu şi despre menirea sa eternă.
08] Cu un om cu o oarecare inteligenţă ar fi suficient în cel mai bun caz, un cuvânt înţelept, dar faţă de forţele crude nu se poate face nimic fără fapte miraculoase! Toate popoarele pe jumătate şi întregi sălbatice au devenit în majoritate prin conducătorii şi preoţii lor nişte animale adevărate. Cuvântul nu-l pot înţelege; dar o adevărată faptă miraculoasă, care trebuie să fie mai puternică decât una falsă, îi aduce la faptul, că ei se prind de cea mai puternică şi o dată câştigaţi, se poate începe cu ei o şcoală folositoare.
09] Aceasta este părerea mea şi eu mai pot rosti cu convingere, că printr-o faptă miraculoasă desăvârşită în faţa unor oameni cu o anumită cultură, dacă este stabilă şi adevărată, se pote înfăptui mai multe şi se poate ajunge mai repede la scopul dorit decât printr-un discurs bine ales! Căci şi omul treaz şi ineligent trăieşte într-o anumită motivaţie şi astfel de înfiinţări nu se pot scoate cu uşurinţă doar prin cuvinte din sufletul omenesc!
10] Să ne privim pe noi înşine şi să întrebăm, ce ne-a tras mai întâi din motivările noastre! Să nu ne amăgim singuri! Chiar acele fapte au fost, care ne-au arătat, cine este Acela, care le-a înfăptuit!
11] Şi de aceea eu cred, că mai întâi ai trebui să-L rugăm pe Domnul să ne dăruiască la ananghie puterea cea dreaptă pentru a desăvârşi miracole!"

EV. 230. capitol.

01] Spune Murel: „Dragi prieteni, eu nu vreau să jignesc pe nici unul dintre voi sau nu aş dori să spun, că dorinţele voastre nu se află în ordinea dumnezeiască, ci vreau să fac doar o observaţie în acest punct al discuţiei, că noi ne sfătuim aici toţi trei pentru un singur fir de păr, în vreme ce Domnul s-a ocupat deja din timp de toate!
02] Eclipse vor veni peste soarele nostru spiritual tot atât de mult, cum la mijlocul zilei acoperă norii soarele cel minunat într-un astfel de întuneric, că în primul rând nu are omul nici cel mai mic habar, în care parte se află mama zilei şi în al doilea rând se întunecă într-un asemenea hal, că în mijlocul zilei trebuie să aprindă omul lumina, pentru a putea vedea ceva. Dar norii promit după aceea o ploaie roditoare şi a doua zi râd şi se ridică culoarele îmbălsămate prin binecuvântarea cerului.
03] Şi aşa cred eu, că dragostea şi înţelepciunea cea mai înaltă a Domnului va lăsa să apară peste pământul nostru spiritual deseori în mijlocul amiezii, recunoaşterii şi înţelepciunii omeneşti şi va mai lăsa să acopere norii întunecaţi chipul sfânt al soarelui spiritului nostru, pentru a face oamenii să devină cu atât mai dornici de viaţă. În absenţa luminii recunoaştem de abia, cât de măraţ şi valoros este preţul adevăratei lumini de viaţă.
04] Oamenii încep să întrebe după aceea înspăimântaţi: 'Unde este lumina vieţii?' Ei suspină şi plâng şi lacrimile, fiind ploaia din norii spirituali, pică pe inima tristă şi prin aceasta încep să crească ici şi colo, rădăciniile uscate ale cuvântului sfânt în suflet şi noi începem să trăim iarăşi cu acele rădăcini şi cu sufletul din nou întărit putem vedea cu uşurinţă şi cât se poate de repede soarele vieţii în inima noastră nou luminată şi ne bucurăm peste măsură la lumina cea nouă, la care a trebuit să renunţăm o vreme prin tot felul de supărări şi certuri.
05] Eu însă vă spun: Domnul ştie mult prea bine, ce va mai urma peste globul nostru natura şi spiritual şi de ce se va întâmpla toate acestea!
06] De aceea mi se pare în zadar sfătuirea noastră. Noi vom primi de la El, dacă consideră că suntem buni pentru scopurile Sale, cu siguranţă cuvintele şi puterea de a înfăptui; dar noi nu

putem să-i dictăm după părerile noastre prosteşti, ce să ne dăruiască El tuturor şi peste ce să comande!
07] Căci dacă nu am şti cine este El, atunci am putea să discutăm cu El ca şi cu un om de rând; dar pentru că ştim mult prea bine, cine este El, nu se mai poate face acest lucru! Căci prin aceasta noi am mărturisi, că suntem ori foarte proşti, sau la sfârşit ne-am ridica înţelepciunea chiar mai presus decât a Sa! - Gândiţi-vă bine şi spuneţi-mi, dacă în fond şi la urma urmei eu nu am dreptate!"
08] Spune Matael: „Aceasta nu se mai poate pune la îndoială că ai pe deplin dreptate! Dar părerea mea s-a îndreptat mai mult la faptul că am recunoscut de la sine, de ce ar fi nevoie, pentru a ajuta constant omenirea să dobândească lumina vieţii. Dar eu am recunoscut de îndată, că voi doi şi mai ales prietenul Murel, a gândit cu mult mai luminat decât mine. Dar pe lângă aceasta, eu cred, că nouă, celor trei nu ne lipseşte voinţa cea bună şi Însuşi Domnul va face ceea ce este mai bine! - Dar acum prieteni, despre cu totul altceva!"

EV. 231. capitol.

01] (Matael:) „Cum se va desfăşura această poveste în Ierusalim? Noi cunoaştem întunericul din templu, dorinţa sa fără margini de a domni şi stăpâni şi duşmănia ascunsă împotriva oamenilor. Dacă Domnul ar merge o dată până la Ierusalim - ceea ce s-a putut înţelege din unele cuvinte anterioare rostite de El -, ce faţă ar face templul şi cum ar reacţiona arogantul şi dorinicul Ierod al vieţii bune?!
02] Eu sunt de părere că acest lucru ar atrage un tărăboi de zile mari! Atunci ori se va spune: Focul să plouă din ceruri sau fuga din oraşul nimicitor, pentru a nu fi insultat până la capăt! Dar nici una şi nici cealaltă nu vor fi de prea mare folos! Căci acolo unde satana şi-a construit o dată cuibul, acolo nu vor mai ieşi porumbei, aşa cum nu vor ieşi din găurile şerpilor găini. Acolo poate face cine ce-o vrea, căci satana va rămâne o satană, atâta timp cât va exista chiar şi cea mai mică pietricică pe acest pământ. - Ce părere aveţi voi la aceasta?"
03] Spune Philopold: „Aceasta, dragul meu prieten, pare a fi puţin mai sus decât ajunge orizontul înţelegerii noastre! Atotputernicului şi înţeleptului Duh dumnezeiesc îi vor fi posibile toate lucrurile şi prin urmare chiar şi îmblânzirea Ierusalim-ului!? Uită-te la oraşul cel mândru Cezarea lui Filip! Unde şi ce este acum, acea mândrie, care a vrut să-şi facă drumurile din aur şi pietre preţioase?! O grămadă mare de moloz vei întâlni tu! Crezi tu că Domnul nu va lăsa să se întâmple în scurt timp ceva asemănător cu Ierusalim-ul plin de adulter?
04] Eu îţi spun un lucru: în o sută de ani nu se va mai ştii cu exactitate locul, în care s-a aflat nobilul Ierusalim! Dar să lăsăm deoparte şi aceasta, după sfatul lui Murel; căci Domnul va ştii cel mai bine, ce va trebui făcut!
05] Pe noi să nu ne preocupe altceva, decât să rămânem noi înşine în lumina Domnului; toate celelalte le va rezolva şi va porunci El mult prea bine! Nu sunteţi voi de aceeaşi părere ca şi mine?"
06] Spune Matael: „Aşa stau lucrurile, cum a grăit Murel şi Philopold mai înainte; dar eu mai ştiu acum ceva, ce voi doi cu siguranţă nu ştiţi şi ceea ce ştiu, ştiu din gura Domnului şi pentru că ştiu, vorbesc eu către voi cum a vorbit El.
07] Domnul va merge în timp ce El, încă va fi om, până la Ierusalim, va învăţa acolo şi va înfăptui semne mari. Prin aceasta se va simţi templul strâmtorat, va deveni furios şi se va chinui, să-L prindă pe Domnul, pentru a-L omorî, - o dorinţă a templului, pentru care are în clipa de faţă deja cea mai mare pasiune. Şi ascultaţi mai departe! Domnul se va lăsa prins de cei din templu şi va lăsa să fie omorât trupeşte! Acestea sunt propriile Sale cuvinte.
08] Dar El va rămâne într-un anume fel aparent trei zile mort, bineînţeles doar trupeşte, va învia şi prin aceasta va distruge El cu adevărat tot întunericul şi toate judecăţiile. De atunci încolo va dărui apostolilor Săi puterea cea dreaptă şi îi va înzestra cu toată forţa Duhului Său, a înţelepciunii şi a dragostei Sale.
09] Cei doisprezece ucenici vechi ai Săi, dintre care toţi sunt şi vor rămâne martori, îi va trimite El în lume, pentru ca aceştia să vestească Evanghelia Sa cea sfântă.
10] Dar ce se va întâmpla în acea clipă cu noi? Pentru că nu am fost de la început martori, ne va dărui şi nouă o parte din acea milostivire? Deci, aceasta cu siguranţă se va întâmpla! Dar ce se va întâmpla atunci cu noi? Vouă, vă este mai uşor şi într-un fel puteţi să râdeţi la toate acestea; dar eu va trebui să plec, poate mâine sau poi-mâine, departe de aici în regiunile reci ale Pontus-ului şi acolo va trebui să conduc şi să dirijez popoare crude şi nu voi mai putea fi martor la tot ceea ce va mai învăţa şi va desăvârşii Domnul pe viitor! Cine mă va înştiinţa şi cine îmi va spune, dacă conducerea popoarelor va fi una dreaptă faţă de voinţa dumnezeiască?"

EV. 232. capitol.

01] Aici se apropie Rafael, care bineînţeles nu dormea nici el, de cei trei şi vorbeşte aceste cuvinte către Matael: „Crezi tu, că noi nenumărate spirite angelice,în special eu, îi stăm Domnului la dispoziţie doar aici pe acest deal?
02] Iată, ca şi aici, vizibil în faţa ochilor tăi, suntem la dispoziţiile înalte ale Domnului şi purtăm voinţa Sa de la un spaţiu nemărginit la celălalt şi fii sigur, că noi te vom găsi în regiuniile Puntus-ului şi te vom înştiinţa tot timpul de ceea ce va fi necesar să ştii după ordinea permanentă a lui

Dumnezeu! Să se întâmple orice, căci dacă voinţa ta va rămâne aşa cum este acum, atunci vei afla tot ceea ce este important într-o singură clipă şi altceva tu nu trebuie să ştii deocamdată.
03] Dar dacă ai trece ca rege în aroganţă şi trufie şi prin urmare te-ai întoarce de la Domnul şi de la noi, atunci bineînţeles nu vei afla alte lucruri despre împărăţia lui Dumnezeu şi despre milostivirea nemărginită a Sa!
04] De aceea nu-ţi face tu pentru nimic altceva griji, decât ca tu să rămâi şi să te învârţi în mila şi deplina dragoste a Domnului, - tot restul va veni de la sine!
05] Dacă tu ai trăi şi te-ai convinge de tot ce va înfăptui Domnul pe viitor şi te-ai lăsa după aceea ispitit într-un anume fel de lume, atunci ţi-ar folosi cele auzite şi văzute tot atât de mult, de parcă nu ai fi auzit şi nu ai fi văzut nimic! Dar dacă vei ramâne încontinuu în mila şi dragostea Domnului, ca tu să nu te laşi înşelat de lume, atunci vei fi tu, chiar dacă te vei afla la căpătul cel mai îndepărtat şi străin al lumii, introdus în toate lucrurile, ce va înfăptui Domnul, - atât cât va fi nevoie şi necesar sufletului tău. Căci chiar tot ce doreşte şi ordonă Domnul pentru tot spaţiul nemărginit, nu este chiar atât de necesar spre binele sufletului tău!
06] Iată, Domnul ordonă în permanenţă ceva nou pentru nenumăratele lumi, ceea ce trebuie să se întâmple acolo; dar aceste lucruri sunt folositoare pentru acele lumi, pentru care sunt ordonate şi aceasta nu este spre binele sufletului tău! Tot aşa mai ordonă una şi alta Domnul pentru acest pământ, ceea ce pe tine nu te interesează; dar ceea ce va spune El pentru binele sufletului, aceste lucruri nu-ţi vor fi în nici într-un caz ascunse! - Eşti tu mulţumit sau nu de aceste cuvinte?‟
07] Spune Matael: „Înaltul meu prieten din cerurile lui Dumnezeu! Eu sunt cât se poate de mulţumit cu acestea şi nu mai am nevoie doar de faptul, ca eu să fiu avertizat de tine, dacă la unele ocazii mă voi îndepărta doar puţin de Domnul şi de ordinea Sa! Căci o remarcă usturătoare la timpul potrivit este mai valoroasă decât toate comoriile mari de pe acest pământ!‟
08] Spune Rafael: „şi acest lucru se va întâmpla tot timpul, chiar şi fără rugămintea ta. Deoarece iată, fiecare om are un organ spiritual în inima sa, care ne este accesibil nouă îngerilor în permanenţă! Acest organ reprezintă tot timpul noţiunile simple: bun-rău, adevăr-minciună, dreptate-nedreptate.
09] Dacă înfăptuieşti tot timpul binele, ceea ce este adevăr şi ceea ce este drept, atunci este atinsă de noi partea afirmativă a organului şi în tine se răspândeşte simţul de răsplată, căci tu ai acţionat şi ai vorbit bine şi drept.
10] Dar dacă nu ai înfăptuit lucruri bune şi nu ai vorbit drept, atunci se va atinge din partea noastră cealaltă parte a organului şi pe tine te vor apuca remuşcăriile şi îţi vor spune, că ai încălcat ordinea dumnezeiască. Şi acest organ se numeşte în limba morală pur şi simplu conştiinţa finisată.
11] Tu te poţi baza cu încredere pe această voce, ea nu te va înşela vreodată! Ar putea să se întâmple doar faptul, ca cineva să lase cu totul la o parte acest organ, care la sfârşit ar deveni atât de material că nu ar mai putea simţi defel atingerea noastră; dar atunci ar fi şi aşa pierdută toată partea spirituală a omului! Dar acest lucru cu siguranţă că nu se va întâmpla în veci la tine, pentru că tu ai făcut un mare pas înainte în dragostea şi milostivirea Domnului şi Domnul te-a schimbat şi te-a reorganizat complet altfel pe tine împreună cu colegii tăi. Sufletul tău este cel vechi, în care a început să domnească cu măreţie Duhul Său atotputernic; dar carnea ta cea veche şi rea a fost schimbată de Domnul, ca să nu sufoce sufletul tău.
12] Tu ar trebui să vrei cu tărie în inima ta să te întorci de la Domnul, căci atunci s-ar sălbătici şi carnea ta, ca şi în trecut cea a lui Esau, căruia îi făcea mai multă plăcere, în potriva voinţei tatălui său, să vâneze animale sălbatice decât să păzească turmele blânde ale tatălui său. Dar la tine este imposibilă o astfel de sălbăticire, pentru că sufletul tău este mult prea profund şi măreţ pătruns de spiritul dragostei pentru Domnul.
13] În scurt timp dragostea ta pentru Domnul va intra într-o stare şi o formă intensivă prin practicarea dragostei pentru aproapele şi prin urmare va deveni una cu sufletul; atunci tu te vei renaşte complet în spirit şi în adevăr şi vei intra în mariajul spiritual cu dragostea de veci în Dumnezeu şi va deveni tot una şi cu aceasta.
14] Dar prin aceasta va prinde o anumită formă dragostea lui Dumnezeu faţă de tine şi tu îl vei putea vedea şi vei vorbi tot timpul cu Dumnezeu şi Domnul va deveni, aşa cum îţi este vizibil acum, aşa îl vei auzi tu pe viitor cât se poate de limpede şi El îţi va fi şi va rămâne pe veci Învăţătorul şi Conducătorul tău pe veci. Atunci nu va mai exista posibilitatea, să te întorci de la Domnul în inima şi în recunoaşterea ta; căci tu vei fi atunci în dorinţe şi recunoaşteri, ca un adevărat şi sincer fiu al veşnicului Tată una cu El. - Înţelegi tu acestea?‟
15] Spune Matael: „Da, eu înţeleg aceasta şi acum sunt liniştit în toate domeniile!‟

EV. 233. capitol.

01] În vreme ce Matael a mai vrut să spună ceva, a zburat la joasă înălţime un meteorit cât se poate de luminat şi a creat prin zborul foarte rapid un zgomot propriu şi foarte bine auzit; căci cu totul se afla la o înălţime de opt sute de stânjeni deasupra solului. În spatele meteoritului s-a putut vedea o coadă lungă, care aparent se ţinea după meteoritul zburător. Toţi trei s-au speriat la această apariţie şi l-au întrebat de îndată pe îngerul prezent, ce a vrut să însemne aceasta.
02] Îngerul însă, în loc să le răspundă cu o explicaţie celor trei, a zburat după acel meteorit şi l-a adus în câteva clipe puţine în faţa celor trei ca o bilă rotundă de un diametru de doi stânjeni şi jumătate, l-a aşzat pe acesta pe un loc liber şi a spus către cei trei: „Acum veniţi aici şi uitaţi-vă la acest fenomen fără teamă: nici unuia dintre voi nu i se va rupe sau binecuvânta vreun fir de păr!‟

03] Cei trei se ridică şi se apropie cu mare respect de meteoritul care încă strălucea foarte puternic. În apropierea acestuia se simţea un miros pătrunzător de sulf şi acel bolovan impresionant arată din apropiere asemănător unei pietre obişnuite şi din porii mai mari ies flame albe-albăstrui care produc un zgomot propriu şi un fluierat în surdină. Unele dintre acele flăcări sunt încă cât se poate de strălucitoare, altele însă au devenit deja mate.
04] De abia acum îl întrebă Matael pe înger, spunând aşa: „Deci, ce lucru este acesta, unde şi cum s-a produs? Pare a fi o masă mare şi tare şi pare a avea o mare greutate pentru puterea omenească. Spune-ne, drag şi minunat prieten ceresc, acest lucru mai în profunzime!"
05] Spune îngerul: „Această bucată a fost aici cu o jumătate de oră în urmă o bucată de soare. Printr-un crater imens de foc, în care era mută agitaţie, a fost azvârlit pe lângă altele cu o putere de nedescris afară, în spaţiul cel mare. Printr-o coincidenţă s-a îndreptat acest bolovan către pământ. Cu o viteză fulgerătoare a zburat prin eter şi a ajuns în atmosferă pe partea Europei, trecând mai întâi pe suprafaţa acestuia. Dar când în următoarea clipă s-a lasat mai jos, a găsit o piedică mare în atmosfera acestui pământ şi s-a încetinit cu mult viteza sa; până când a ajuns în această regiune, a parcurs el în patru clipe doar douăzeci de ore de drum. Când l-am ajuns din urmă, zburase aproape peste întreaga Asie şi ar fi picat în zece clipe în marea cea mare; dar Domnul a vrut să se întâmple aşa, ca voi să ştiţi aceste lucruri cât se poate de bine şi să nu credeţi încontinuu, că zboară un spirit rău deasupra pământului, pentru a face rău acestuia şi oamenilor de pe el. Acum aveţi în faţa voastră spiritul cel rău şi voi puteţi învăţa din aceasta, că este o apariţie cât se poate de naturală între diferitele corpuri mari."
06] Spune Murel: „Dar cum s-a întâmplat, că a strălucit aşa de tare în aer şi aici devine din ce în ce mai mată strălucirea sa?"
07] Spune Rafael: „Strălucirea cea mare este efectul mişcării enorm de mari prin aer; acest bolovan se freacă cât se poate de tare cu părţile minuscule din aer care îl strivesc foarte mult, pentru că nu-i pot păşi cu repeziciune din cale. Dar aerul, aşa cum este el aici, se încălzeşte, dacă este prea tare forţat sau împins; şi pentru că aerul la tot parcursul drumului unui astfel de meteorit se incendiază în permanenţă, este în acel loc, în care se află meteoritul la zborul său, în permanenţă luminat şi pentru că în spatele acestui meteorit zburător se formează un spaţiu gol şi fără aer, a cărui vânt este încă incendiat, se poate vedea în spatele meteoritului o coadă luminată, care este în sine doar o aparieţie şi nu o realitate.
08] Atingeţi această masă şi simţiţi cât de caldă este şi voi vă veţi convinge de îndată de lucrurile pe care eu vi le-am explicat acum! Încă o dovadă vă mai pot oferi eu pe plan cât se poate de natural, adică prin faptul, că îmi este posibil un astfel de experiment, că eu iau o piatră care se află aici, o arunc cu viteza fulgerului în aer şi spiritele mele muncitoare îl vor aduce în câteva clipe înapoi, iar voi vă veţi convinge întru totul, cum această piatră nu mai grea de o livră va străluci la fel de puternic, cum a strălucit mai înainte acest meteorit."
09] Aici aruncă Rafael piatra cu o forţă măreţa în aer şi spiritele lucrătoare l-au purtat pe acesta câteva clipe în cerc prin aer doar la câţiva stânjeni de sol. Pe lângă gălăgia cea mare, a strălucit acea piatră atât de puternic, că întreaga regiune a fost luminată ca şi în plină zi şi cei trei au văzut de fapt în faţa lor decât un cerc strălucitor, pentru că mişcările acelei pietre erau prea mari, ca să poată observa ochiul omenesc mutările sale dintr-o parte în cealaltă.
10] După câteva clipe a fost adusă piatra, fumegând şi în mare grad înfierbântată în faţa celor trei observatori, a fost aşezată şi Rafael a vorbit aşa: „Aici aveţi experimentul desăvârşit cu uşurinţă în faţa voastră; găsiţi voi o diferenţă între acest metorit artificial şi cel adevărat?"
11] Spune Matael: „Nu, este tot aceiaşi apariţie; doar volumul este bineînţeles diferit! Dar pe mine mă apasă încă o întrebare şi aceasta sună aşa: ţie îţi este cu uşurinţă posibil, deoarece noi am primit câteva probe din forţa şi puterea ta extraordinară, să arunci o astfel de piatră cu putere şi viteză, că aerul să devină prin piatra aruncată cu viteză atât de mare presat şi să se incendieze şi să preschimbe piatra cea rece în jarul cel mai fierbinte, - iar tu care eşti unul dintre cele mai puternice spirite angelice, care se joacă cu toate corpurile, ca şi noi cu alunele şi chiar şi un soare tu ai putea într-o clipă să-l arunci în spaţiul nemărginit, că un bliţ ar necesita o sută ori o sută de mii de ani pentru a ajunge la acesta! Pentru un astfel de experiment îţi este dăruită o putere şi forţă de neînţeles de la Dumnezeu; dar cum poate soarele, care este un corp natural inert să producă de la sine o astfel de putere?"

EV. 234. Capitol.

01] Spune Rafael: „Oh, crezi tu oare, că în soare nu există spirite lucrătoare? Eu îţi spun ţie şi celor doi: Nici pe soare şi nici pe pământ nu se întâmplă ceva fără un astfel de spirit mincitor; căci tot ce poţi vedea şi atinge, este în fond şi la urma urmei spirit. Chiar şi cea mai dură materie este duh, suflet, - dar doar în starea de judecată. Dacă jigneşti tu în judecata adâncă acele spirite care se odihneasc ca şi moarte prin zbor, împingeri sau presări, atunci în scurt timp te vor lăsa să simţi puterea şi forţa lor!
02] Vedeţi, aerul este în sine ceva blând şi moale; dar dacă este adus printr-o apăsare sau presare din balansul său şi este deranjat în liniştea sa, atunci poate să rupă cei mai puternici şi bine ancoraţi pomi cu rădăcinile lor groase din pământ, ridică praful, se aprinde în o mie de fulgere nimicitoare şi devine cel mai înfricoşător element!
03] Dar cine este atunci aşa de groaznic de supărat în şi prin aer? Acele duhuri şi suflete judecate care se odihnesc în el!

04] Ia două pietre şi bate-le cu putere una de cealaltă şi imediat se va prezenta duhul din acestea şi toată masa pietrelor, cât de tari sunt ele, se distrug în nisip, iar la o astfel de ocazie nu va lipsi nici apariţia scânteielor!
05] Ia apa şi supune-o pe aceasta la o presiune mare! Mai întâi vei avea tu o bucată de gheaţă, care în sine este solidă şi tot ce conţine se află în linişte în vasul cel întărit; dar dacă tu ai putea să supui acea gheaţă la o presiune mai mare, atunci va evapora dintr-o dată în aburi de foc şi tot ce se află în acesta, va distruge cu mare zgomot.!
06] Atâta vreme cât spiritele şi sufletele naturale judecate, care se află în materie nu sunt jignite, se odihnesc acestea bineînţeles în linişte şi ca şi moarte şi se lasă modelate şi formate în nenumărate lucruri; dar dacă acestea sunt trezite prea brusc din ordinea lor normală, atunci vai de acela, care se află în apropierea lor!
07] Prezenţa spiritelor în materie se poate observa uşor. Dacă sunt obligate la fapte extraordinare, atunci voi veţi putea vedea tot timpul o strălucire după munca spirituală şi intensitatea acesteia. Cu cât mai puternică este strălucirea, cu atât mai mare este munca spiritelor ocupate dintr-o anume materie.
08] Cât de ocupate sunt spiritele de aer de pe soare şi de pe suprafaţa acestuia, acest lucru se poate observa cu uşurinţă la strălucirea cea mare a soarelui.
09] Dar cu ce putere sunt azvârlite astfel de bucăţi la erupţiile frecvente de pe soare, în care sunt puse în alertă spiritele materiei, vă puteţi voi forma deja de pe acum o părăre de la intensitea luminii emanate din soare!
10] Da, eu vă asigur: în poala acestui soare mare existe deseori erupţii măreţe, că aceste dovezi de putere s-ar putea juca cu bucăţi atât de mari ca şi acest pământ, aşa cum se joacă aici pe pământ vântul cu un pai! Şi aşa veţi putea înţelege voi mai bine, cum şi cu ce uşurinţă a putut să ajungă această bucată din soare aici pe acest pământ!‟
11] Spune Murel: „Dar dacă aşa stau lucrurile, atunci această bucată de piatră este nepreţuită şi ar trebui să fie pusă ca amintire veşnică într-un muzeu!‟
12] Spune Rafael: „Atunci ar trebui să bagi concomitent întreg pământul într-un muzeu; căci întreg pământul este tot de acolo de unde provine şi acest bulgăre!‟
13] Spune Murel: „Dar dacă aşa este, atunci ce părere trebuie să am despre povestea de creaţie a lui Moise?‟
14] Spune Rafael: „În această problemă adresează-te prietenului nostru Matael! Acesta este ca şi acasă în acest domeniu; chiar şi Philopold are referitor la această problemă câteva cunoştinţe îmbelşugate!‟

EV. 237. capitol.

01] Îl întreabă Murel pe Matael tot acelaşi lucru şi acesta vorbeşte aşa: „Ceea ce spune Moise despre creaţie, nu are nimic de-a face cu crearea lumii, ci doar cu formarea omului începând de la leagăn până la desăvârşirea sa completă; tot aşa se referă aceasta la înfiinţarea bisericii lui Dumnezeu de la început şi până la sfârşitul lumii.
02] Sub cuvintele ‵cer şi pământ′ se poate înţelege omul pământesc cel nou începând de la naştere. ‵Cerul′ descrie calitaţiile sale interioare, ascunse şi spirituale şi ‵pământul′ pustiu şi sterp descrie omul natural trezit, care de abia este conştient de existenţa sa; - primul stagiu al omului.
03] Cu timpul copilul ajunge să aibă o conştiinţă, începe să viseze şi să gândească. Aceasta este descrisă sub cuvintele ‵să se facă lumină!′ în om, ca el să ştie, ce este el; - al doilea stagiu.
04] Şi aşa se întâmplă cu toate celelalte zile ale creaţiei până la ziua de odihnă, care este desăvârşirea completă a omului. Spune-mi tu acum, dacă începi să pricepi cele spuse!‟
05] Spune Murel cât se poate de mirat de înţelepciunea biblică a lui Matael: „Dragul meu prieten, să ştii că această înţelepciune nu aş fi căutat-o în veci la tine! Ah, în acest fel, pe care îl recunosc ca fiind singurul adevărat, aş vrea să mi se explice de tine în acest fel întreaga Scriptură! Da, este nevoie de multe, până pătrunde un spirit omenesc în adâncurile înţelepciunii! Dar cum ai ajuns tu atât de departe?‟
06] Spune Matael: „Aceasta, dragul meu prieten Murel, nu mai este o întrebare la locul în care ne aflăm noi acum! Domnul printre noi, - acolo un înger din ceruri, care cu siguranţă a fost martor la creaţia materială! Eu însumi am fost din copilărie un învăţat al Scripturii în templu, iar pe acest motiv am fost trimis ca şi apostol la samariteni; dar înainte ca eu să pot schimba o vorbă cu samaritenii, a schimbat Iehova planurile mele: eu am ajuns printre nişte hoţi răi şi a trebuit, ca să-mi scutesc viaţa, să devin unul de-al lor.
07] Dar pentru că m-am văzut atât de părăsit de Dumnezeu, fără ca să găsesc în mine însumi un motiv, m-am supărat cât se poate de tare. La început am fost necredincios şi am început să cred că în treaga Scriptură este o lucrare omenească; dar curând am primit dovada contrarie.
08] Un bărbat foarte serios a venit într-o noapte la mine când am ţinut pază în faţa peşterei ucigaşilor. Eu l-am înjunghiat de îndată cu sabia mea. El însă a vorbit aşa: ‵Nu-ţi da silinţa cu nenorocita ta de armă; căci un spirit nemuritor nu va muri în veci cu o armă a muritorilor! Eu sunt duhul lui Abraham şi te întreb, de ce l-ai părăsit pe Dumnezeu şi de ce vrei să-i urmăreşti numele!′
09] Am vorbit eu, Matael, plin de furie la aceasta: ‵De ce m-a urmărit mai întâi Dumnezeu, cu toate că am fost trimis ca în numele Său să câştig samaritenii pentru templu!? Intenţia mea a fost cinstită şi demnă faţă de Dumnezeu şi faţă de toţi oamenii, pentru că a fost cinstită şi demnă faţă de conştiinţa mea. Dumnezeu mi-a dat de la începutul existenţei mele doar conştiinţa care să-mi

fie judecător şi eu am trăit drept faţă de acest judecător strict şi interior. Nu eu m-am trimis la samariteni, ci preotul înalt ca înlocuitor a lui Moise şi a lui Aron.
10] Dacă a fost nedrept, că am fost trimis la samariteni atunci nu trebuia Dumnezeu să mă pedepsească pe mine, ci doar pe acela, care m-a trimis; dar pentru că m-a nimerit pe mine, un nevinovat, sunt eu în această clipă un duşman de neclintit a lui Iehova, a căruia apostol eşti tu pentru mine şi pari a şi un duh serios!'
11] Atunci a vorbit mai departe acel duh, arătând şi mai serios: 'Cunoşti tu puterea şi furia lui Dumnezeu? Cum vrei tu, nenorocit vierme a prafului, să te lupţi cu furia atotputernicului Dumnezeu?! Nu te poate prinde puterea Sa pentru a te nenoroci, aşa de parcă nu ai fi existat vreodată?!'
12] Am spus eu: 'Cu siguranţă o poate face; căci pentru o astfel de existenţă, ca cea pe care o duc eu acum, pot doar să blestem pe veci! Dar dacă eu nu mai sunt aşa, atunci supărarea şi furia mea îndreptăţită vor avea un sfârşit veşnic!'
13] Dar seriosul şi amarul duh a răspuns aşa: 'Tu nu poţi să-i porunceşti lui Dumnezeu să te nimicească! El te poate chinui multă vreme, cu cele mai groaznice dureri şi suferinţe şi atunci se va vedea, cât timp te vei putea împotrivi puterii dumnezeişti!'
14] Atunci am spus eu groaznic de furios: 'Aceasta poate înfăptui Dumnezeu dacă îi face plăcere mare să chinuie o fiinţă, doar pentru a-i arăta acesteia în permanenţă puterea Sa! Dar un lucru îţi mărturisesc eu, tu, duh serios, că Dumnezeu, chiar dacă ar fi de o mie de ori mai atotputernic decât este El în prezent, nu va putea schimba fiinţa mea, nici cu toate chinurile de pe aceasta lume!
15] Cu milă, iubire şi dreptate poate face ce vrea cu mine, El mă poate schimba într-un miel al mieilor; dar cu furia sa doar într-un diavol al diavolilor! Până acum puterea lui Dumnezeu mi-a pricinuit o viaţă plină de chinuri, pentru care eu nu-i voi mulţumi în veci; dar dacă se gândeşte vreodată să devină mai milostiv faţă de mine şi să îndrepte ceea, ce a înfăptuit la mine cu puterea Sa, atunci îi voi mulţumi Lui pe măsură! Dar aşa cum stau acum lucrurile, sunt eu cel mai înrăit duşman a lui Iehova! Căci în numele Său am plecat eu cu seriozitate din Ierusalim spre Samaria, pentru a vesti acolo cinstea şi lauda; iar pentru aceasta a lăsat El ca eu să fie prins de diavoli şi schimbat de aceştia.
16] Poate să fie, că slujba mea acolo să nu-i fi fost pe plac! Dar dacă a putut să-l mustre pe profetul fals Bileam prin măgarul său, de ce nu a putut atunci să ne îndrepte pe mine şi pe colegii mei prin animalele noastre de povoară, care ne ducea bagajele?! De ce ne-a dat pe mâna diavolilor?!
17] Dă-mi un răspuns, sau din gura mea te va nimeri un blestem, cum nu a mai fost rostit vreodată pe faţa pământului!' - Atunci a dispărut duhul şi eu am picat inconştient la pământ!"

EV. 236. Capitol.

01] (Matael:) „Din acea clipă mi-am pierdut cunoştinţa şi după câte îmi aduc eu aminte acum, a fost posedat trupul meu activ de tot felul de spirite rele, iar eu am devenit aşa, groaza întregii regiuni! Carnea mea nu se putea străpunge cu nici o lancie sau sabie şi cele mai groase cătuşe picau de pe mâinile mele ca şi cum nici n-ar fi existat! Lupta cu o mie sau cu un singur om îmi era tot una, iar cei care mă prindeau, au fost aduşi într-o stare jalnică sau chiar omorâţi! Dar de toate aceste lucruri nu a ştiut nimic sufletul meu.
02] Dar după ordinea lui Dumnezeu am fost prinşi alaltăieri de romani şi aduşi aici. Aici ne-a vindecat Domnul de chinurile noastre. Sufletul meu a devenit unicul locuitor inteligent al cărnii mele şi Moise a fost ca şi altădată în acesta. Domnul însă a luminat toate căile rătăcite ale inimii mele şi - ascult! - eu am început să înţeleg de abia atunci pe Moise şi pe toţi profeţii!
03] Dar dacă acum ar veni duhul lui Abraham la mine, atunci aş vorbi eu cu totul altfel decât acum vreo cinci ani de zile. - Deci, acum ştii cum am ajuns să înţeleg Scriptura!
04] Eu nu-i doresc într-adevăr nimănui, să ajungă pe drumul meu să-l înţeleagă pe Moise, pentru că există altul mai uşor; dar pentru că tu Murel, m-ai întrebat într-un anume fel, cum am ajuns eu să înţeleg atât de clar cărţile lui Moise, a trebuit să-ţi arăt drumul meu trist şi restul tu poţi să ţi-l imaginezi acum cu uşurinţă!
05] Celelalte lucruri care sunt cu mult mai uşoare, sunt din mila lui Dumnezeu, care în câteva clipe îţi va putea da ceea ce eu am dobândit pe drumul spinos.
06] Aici însă se află îngerul Domnului, întreabă-l şi el îţi va arăta, cât de aproape de adevăr ţi-am dezvăluit eu povestea mea şi a celor patru colegi a-i mei! - Ce spui tu la toate acestea?"
07] Spune Murel: „O prietene, Matael, tu ai trecut prin multe şi ai avut curajul, care se caută în această lume! Tu ai fost într-adevăr un diavol şi totuşi inima ta nu a fost stricată, căci a cerut adevărul, dreptatea şi dragostea şi pentru că a cerut acestea, le-a şi primit; deoarece Domnul nu lasă să se prăpăsească o inimă dreaptă!
08] Dar de ce a fost atât de crunt Dumnezeu cu tine şi cu cei patru colegi a-i tăi?! Căci din pricina trimiterii în Samaria spre convertirea samariteniilor pentru Ierusalim este greu de imaginat, ca să se caute motivul în aceasta pentru problemele suferite! Trebuie să fi fost vorba de cu totul altceva!"
09] Spune Matael: „Acest lucru este cert, dar nici în ziua de astăzi eu nu ştiu nimic concret şi vorbind sincer, - nici nu am simţit nevoia să aflu; dar acum aş vrea să mi se dăruiască şi mie lumina cea dreaptă asupra acestui lucru! - Rafael al nostru ar putea să ne dăruiască lumina potrivită asupra acestui lucru, dacă ar fi bine dispus!?"

10] Spune Rafael: „De mine şi de dispoziţia mea nu depinde nimic, ci doar de voinţa Domnului; căci existenţa mea nu este nimic altceva decât voinţa Domnului! Adresează-te de aceea în inimă la Domnul şi cu siguranţă îţi va împlini dorinţa!"
11] Spune Matael: „Toate ar fi bune şi frumoase, dacă Domnul nu ar dormi; dar el doarme acum şi nu ar fi frumos, să-L trezim din această pricină!"
12] Spune Rafael: „şi acum mai eşti puţin slab! Trupul Său doarme acum; dar sufletul, Duhul Său atotputernic şi sfânt niciodată! Ce s-ar întâmpla cu întreaga creaţie, dacă Dumnezeu ar uita doar o singură clipă de ea?! În cel mai scut timp n-ar mai exista; nici un soare, nici o lună, nici o stea în tot spaţiul nemărginit şi nici un pământ, care să te poarte, chiar nu ar mai exista nici îngeri sau oameni care ar putea să existe de la sine!
13] Tot ce există, este menţinut încontinuu de voinţa măreaţă, de neclintit şi permanentă a lui Dumnezeu, fără care nu ar putea să existe ceva.
14] Dar dacă aşa stau lucrurile şi imposibil altfel, cum poate să-ţi treacă prin cap, să te gândeşti, că ar putea să doarmă şi să nu fie atent, cu toate că întreaga creaţia are nevoie de El în fiecare clipă posibilă.
15] Domnul ştie acum cu exactitate ceea ce gândeşti şi doreşti; căci dacă eu ştiu atunci Domnul trebuie să ştie deja de multă vreme, pentru că atunci nu ar fi posibil ca eu să ştiu ceva! Deoarece tot ce ştim şi recunoaştem noi, îngerii, aceea ştim şi recunoaştem din Dumnezeu. Dar acum ştiu eu toate probele tale dure; cine altcineva decât Domnul poate să mi le reveleze? Tu nu ai putea şi duhul sau gura altuia nu ar putea, căci eu nu aş putea să aud toate acestea fără voinţa şi dorinţa Domnului!
16] Dar cum recunosc, înţeleg şi ştiu totul de la Domnul, aşa poţi proceda şi tu, - dar bineînţeles doar atât de departe, cât eşti capabil cu inima ta!
17] Întreabă-L pe Domnul aşa în inima ta şi noi vom vedea, dacă nu ţi se va aşeza un răspuns în inimă!"

EV. 237. Capitol.

01] Aici a pus Matael întrebarea din inima sa spre Mine şi Eu i-am aşezat de îndată următorul răspuns limpede în inima sa, pe care el a început să le-o rostească celor trei cu voce tare: „Domnul era cu samaritenii, deoarece aceştia s-au despărţit de învăţătura necurată din Ierusalim şi s-au reîntors la învăţătura pură a lui Aaron şi a lui Moise. - Tu, Matael însă, ai fost un om puternic care ţinea discursuri convingătoare şi ceea ce tu ţi-ai propus era greu de schimbat. Domnul a recunoscut aceasta şi a văzut, că tu vei aduce multe nenorociri asupra samaritenilor credincioşi, dacă vei ajunge în apropierea acestora. De aceea a lăsat Domnul ca tu să te afli un timp printre cei mai vestiţi hoţi, ştiind bine, că tu nu vei scăpa mai repede de aceştia, până când firea ta dură nu va deveni moale şi uşor de ghidat. Atâta vreme cât tu ai avut cunoaşterea deplină printre aceşti hoţi şi ai fost tu însuşi un criminal, nu s-a schimbat deloc gândirea ta, chiar din contră, tu ai avut intenţia şi ai adus-o până în acel stagiu prin care cei cincizeci de hoţi împreună cu femeile şi copiii acestora, au învăţat întru totul învăţătura falsă din temelie a celor din Ierusalim, pentru că în aceasta găseau o scuză şi azil pentru grozăviile comise.
02] Când tu i-ai adus până în acel stagiu, pentru a intra a doua zi în Samaria împreună cu cei cinzeci de apostol hoţi spre binele Ierusalimului pentru a predica acolo cu stricteţe învăţătura acestora şi să fie omorât oricare se opunea, a îngăduit Domnul, ca tu să fi avertizat de vechiul duh a lui Abraham.
03] Dar pentru că nici această apariţie nu ţi-a schimbat în vreun fel părerea, de abia atunci Domnul a lăsat ca sufletul tău să se ascundă în carne, dar în schimb carnea ta să fie posedată de mai mulţi diavoli, iar din acea clipă ai devenit tu împreună cu cei patru colegi ai tăi groaza regiunii!
04] Chiar şi cei cincizeci de apostoli hoţi au fugit de pe acele meleaguri şi au devenit oameni ordonaţi şi pentru că au văzut prea bine, ce nenorocirea s-a abătut asupra ta şi a celor patru colegi ai tăi - din pricina planului groaznic prin care aţi vrut să-i converiţi pe samariteni -, au renunţat la intenţiile lor, să-i convertească pe samariteni pentru Ierusalim.
05] Şi aşa a pus Domnul un toiag eficient şi vindecător în roate şi te-a lăsat să stai prins în propria ta judecătorie diavolească, până când inima ta a început să devină puţin mai flexibilă.
06] Dar Domnul a ştiut de unde provenea sufletul tău, cum şi de ce era atât de ambiţios şi de aceea s-au năpustit atâtea suparări asupra sufletului tău, pentru că altfel acesta nu ar mai fi intrat în ordinea normală.
07] În depărtări există un pământ care se află în acest sistem solar şi până acum nu a fost încă văzut de ochiul cunoscător de stele. Dar acest pământ (Uran) trăiesc oameni foarte încăpăţînaţi, care nu pot fi reţinuţi de la un plan până când acesta nu este pus în practică. De pe acest pământ sunt trimise suflete pe această lume spre a dobândi filaţia lui Dumnezeu, sunt aşezaţi în carne, dar şi aşa ei mai au multe trăsături încăpăţânate.
08] Într-un anume fel eşti şi tu un astfel de străin pe acest pământ, împreună cu sufletul tău, care este din acea lume şi de aceea ai fost tu aşa de pornit şi de încăpăţânat în deciziile tale.
09] Pentru a putea modela sufletul tău şi pentru ca sufletul tău aparţinând altei lumi să primească adevărul pur şi liber din Dumnezeu, pentru a putea intra în dragostea dumnezeiască şi prin ea să devi un adevărat copil a lui Dumnezeu, a fost acest drum singurul adevărat şi eficient.
10] Tu a trebuit să cobori în iadul a spiritelor şi a sufletelor de pe acest pământ, la fel ca şi sufletele copiilor de pe această lume, care într-un anume fel cresc atunci când trec printr-o poartă

strâmtă, pentru a se ridica cu nobileţe în regiunile mai înalte ale vieţii. De aceea tu te afli acum în faţa lui Dumnezeu, Domnul tuturor vieţiilor."

EV. 238. Capitol.

01] Când Matael a terminat de rostit celor trei răspunsul aşezat în inima sa, s-a mirat el însuşi de adevărul primit şi de discursul pe care el l-a simţit atât de limpede în interiorul său.
02] Rafael însă a vorbit spre Matael: „Vezi tu acum, cât de treaz este Domnul, chiar dacă trupeşte El doarme şi cum tu ai auzit limpede şi bine în inima ta discursul Domnului şi cum tu ai putut să redai cele spuse cu gura cărnii tale?! Iată, tot în acest fel primim noi cuvântul şi voinţa vie a Domnului în noi şi acest lucru se întâmplă aşa, că noi înşine devenim întru totul cuvântul şi voinţa Sa! Dar dacă suntem aşa, atunci devenim noi prin cuvântul, voinţa Sa şi prin fapta desăvârşită, cuvânt, voinţă şi faptă într-o singură formă! - Înţelegi tu toate acestea clar şi limpede, prietene Matael?"
03] Spune Matael: „Dacă eşti prezent la o astfel de dovadă convingătoare şi liniştitoare, aşa de parcă a-i înţelege totul, atunci vine de îndată altceva, despre care nici nu ai visat vreodată! Din toate acestea eu pot înţelege, că în înţelepciunea dumnezeiască se află atât belşug cât şi lucruri profunde, că toate acestea nu pot fi pricepute în veci în întregime de un spirit! Prin urmare noi vom avea în permanenţă, din abundenţă de învăţat şi de priceput lucruri noi! Dar aşa este şi bine!
04] Mie nu mi-ar fi deloc pe plac, dacă aş ştii totul de-amănuntul aşa cum îi este Însuşi Domnului. Dacă nu ar mai exista în tot spaţiul nemărginit ceva ce nu mi-ar fi necunoscut, atunci m-aş sătura de îndată de viaţă; dar aşa există nenumărate şi nemărginite lucruri profunde şi ascunse, cu care noi nu vom putea ajunge la capăt în veci şi eu trebuie să mărturiesc aici deschis, că pe lângă toate acestea, fericirea lui Dumnezeu nu ar fi una de invidiat, dacă noi, ca fiind creaţiile şi copiii Săi, am înţelege totul la fel ca El şi înţelepciunea Sa nemărginită şi totală ar trebui să devină pentru El plictisitoare, dacă El ar trebui s-o folosească doar pentru Sine!
05] Dar El a umplut nemărginitul spaţiu cu nenumărate minunăţii, care sunt asemănătoare cu înţelepciunea şi puterea Sa nemărginită şi El a creat fiinţe înzestrate cu gândire şi cu multă înţelepciune. Acestea, cuprinse în cel mai înalt grad şi în permanenţă de înţelepciunea profundă şi puterea totală din Dumnezeu, cercetează şi admiră încontinuu înţelepciunea şi forţa dumnezeiască a unicului Creator şi la fiecare dezvăluire nouă sunt cuprinşi de dragoste prin adorare şi admirare!
06] Deci, aceste lucruri trebuie să fie pentru Domnul singurele fericiri! Pentru El, ca şi Creator şi Tată a îngerilor, a lumiilor, a oamenilor şi a copiilor trebuie să fie cea mai mare bucurie, prin toţi aceia, care îi recunosc cuvântul şi Îl iubesc din ce în ce mai mult, spre fercirea eternă!
07] Pentru noi, oamenii acestui pământ, pentru voi, îngerii cerurilor şi pentru toate fiinţele din tot spaţiul nemărginit să ne fericiească şi mai mult, a venit El ca om pe acest pământ, pentru a ni se arăta ca Însuşi om în carne şi sânge, oamenilor de pe acest pământ. Pietene, fiinţă sau înger din veci, sau om, aşa cum sunt eu unul, acest lucru nu îl face Domnul din pricina noastră, acest lucru îl face şi pentru El; căci cu timpul s-ar topi de plictiseală, când va simţi limpede în înţelepciunea Sa totală, că El, fiind în mare măsură fără formă şi veşnic, chiar dacă o inteligenţă niciodată văzută de creaţiile Sale şi mai puţin să se poată vorbi şi prin urmare să rămâne în mare măsură necunoscut!
08] Nu ar fi în mare măsură trist pentru un tată pământesc, dacă de exemplu ar avea douăzeci de copilaşi drăgălaşi, dar toţi ar fi surzi şi muţi, cu care bunul tată nu ar putea schimba niciodată un cuvânt şi nici nu s-ar putea înfăţişa în faţa lor ca om?! Să ne gândim foarte bine la această imagine: un tată bogat cu douăzeci de copii frumoşi la înfăţişare de ambele sexe, dar toţi surzi şi muţi! Întrebare: acel tată nu ar cheltui cele mai mari sume, pentru a-i face pe copiii săi să devină văzători şi să audă?! Dar ce tristeţe va simţi el atunci, când va vedea că nu există nici un mijloc pe acest pământ, prin care copiii săi să poată auzi şi vedea?!
09] Noi, oamenii putem să ne vedem şi să ne auzim reciproc şi prin aceasta noi simţim o mare plăcere - câteodată chiar mai mult decât este necesar -, că la aceasta uităm câteodată chiar şi de Creator; dar sfântul şi bunul Creator, înţeleptul Tată, ar trebut să renuţe la această fericire, să fie văzut, auzit şi recunoscut de copiii Săi! Acest lucru însă nu se potriveşte cu un Tată veşnic şi plin de dragoste pură pentru copiii Săi!
10] În El se află cu siguranţă dorul cel mare, să ne vadă pe noi, copiii Săi, în acel stagiu, care ne face capabil după ordinea Sa, să-L vedem, să-L iubim personal şi să comunicăm cu El fără ca existenţa noastră să aibă ceva de suferit, - decât să vadă în noi nişte copii, care nu au pic de habar despre existenţa Tatălui veşnic.
11] Eu cred că nu am nedreptate dacă susţin aceste cuvinte: Domnul Însuşi nu a îmbracat haina cărnii şi sângele doar din pricina noastră, ci şi din cauza Sa şi aşa a venit El pe acest pământ la noi, la copiii Săi, care bineînţeles sunt încă mult prea cruzi! Acest lucru El l-a prevăzut deja din veci, ceea ce El va face; noi însă suntem în această clipă martori ai aplicării planului Său măreţ! - Spune tu, Rafael, dacă am grăit eu adevăr sau nu!"

EV. 239. Capitol.

01] Spune Rafael: „Nu tu, prietene, ţi-ai dat acum părerea, ci Însuşi Domnul ţi-a aşezat aceste cuvintele în inimă şi prin urmare acesta este adevărul deplin!"
02] Spune şi Murel: „Nu se poate, ce lucruri se aud aici, acestea sunt neasemănătoarer cu această lume! Şi totuşi nu poate înţelegerea umană să protesteze în vreun fel! Plictiseala noastră,

dacă am deveni cunoscători şi înţelepţi ca şi Dumnezeu şi chiar şi plictiseala lui Dumnezeu în starea aceea de a nu fi văzut, auzit şi ascultat de creaţile sale, copiii şi chiar de îngerii Săi, - nu se poate, acestea sunt două situaţii, prin care un om care gândeşte în profunzime trebuie să capete un anume respect! Astfel de lucruri nu au fost visate vreodată de unul din templu; şi totuşi este adevăr deplin! Eu pot să mă gândesc şi să spun ce vreau şi totuşi nu găsesc nimic contrar, cu toate că aceste cuvinte 'plictiseala lui Dumnezeu' sună puţin ciudat! Dar eu pot să întorc această problemă dintr-o parte în cealaltă şi totuşi rămâne adevărată! Acum mă copleşeşte un exemplu pentru iluminarea acestui nou adevăr pe care trebuie pur şi simplu să vi-l spun!"

03] Spune Matael: „Frate, nu mai aştepta! Căci din experienţele acumulate nu se poate aştepta altceva de la tine decât ceva folositor, bun şi cât se poate de real!"

04] Spune după aceste cuvinte Murel: „Nu acesta este motivul, dar trebuie ca voi să vedeţi cum am înţeles eu această problemă! Eu îmi imaginez un om, care este înzestrat cu toată înţelepciunea şi se află singur pe acest pământ a lui Dumnezeu. El ar vrea să comunice cu alţi oameni cu sinceritate, dacă aceştia ar exista. El caută pe tot pământul şi nu găseşte o fiinţă vie care cât de cât să gândească. Marea sa înţelepciune devine o povoară pentru el; căci orice face sau crează, nu este recunoscut sau admirat de cineva. Cum se va simţi un astfel de om pe îndelungatul parcurs al timpuluit? Nu ar dispera? Nu l-ar devora pur şi simplu plictiseala cea mare?

05] Cât de fericit se va simţi el atunci, dacă va găsi o fată tânără sau un sclav mai necizelat! Cu ce fel de dragoste de nedescris ar apuca el ceea ce a găsit!

06] Oh, aici se poate vedea limpede, ce este un om pentru celălalt şi ce fericire pricinuieşte aproapele!

07] Ce viaţă groaznică ar fi aceea, dacă un om care este singur pe întreaga lume nu ar găsi un al doilea om, pentru a-i pricinui un bine!? Din această cauză este dragostea un element pur ceresc, pentru că imposibilitatea, să fie arătată altora, te face să devi cât se poate de nefericit!

08] La ce îi foloseşte unui cântăreţ vocea cristalină, la ce foloseşte sunetul minunat al unei harpe, dacă el ar trebui să se asculte pe veci singur?! Dacă o pasăre sare de pe un copac pe altul în pădure şi caută cu anumite tonuri, parcă de întrebare, semenii săi şi nu-i găseşte, începe să devină înfricoşată, tace de îndată, devine tristă şi părăseşte pădurea cea goală şi plictisitoare pentru ea.

09] Deja animalul are atâta dragoste, că îi este vizibil doar de specia sa şi atunci cu cât mai mult îi este omului, înzestrat cu mult mai multe sentimente, înţelegere şi raţiune! La ce îi folosesc toate talentele, dacă este ajutat doar el prin acestea?!

10] Şi după părerea mea bine stabilită mai pot crede eu cu certitudine - adică după înţelegerile omeneşti -, că lui Dumnezeu Domnul ar fi într-un sfârşit plictisit, cu toate că are în jurul Său spaţiul nemărginit plin de minunate lumi, în care nu ar exista nici măcar o singură fiinţă, care l-ar recunoaşte pe El, care l-a creat din dragostea Sa, să-L iubească şi să aibă o bucurie mare la nenumăratele creaţii ale înţelepciunii, puterii şi forţei Sale. Dar pentru a-L recunoaşte şi a-L iubi, trebuie ca acel Creator să întâmpine creaţia şi Tatăl copilul pentru a i se arăta într-un anume fel, în care îi este de îndată posibil creaţiei şi mai ales copilului să-l recunoască pe acel Creator şi pe Tatăl său.

11] Dacă acest lucru nu poate fi rezolvat, atunci a creat în zadar Dumnezeu pe om, îngerii şi tot ceea ce este; căci El ar rămâne pe veci ca şi singur şi fiinţele create ar ştii tot atât de multe despre El, ca şi iarba despre cel care o taie pentru a o pune la uscat.

12] Dumnezeu însă a avut în toate timpurile metodele Sale pentru a se arăta cu claritate celora care au dorit viaţa şi cei care au avut o raţiune sănătoasă au fost pregătiţi de El pentru a-i vesti sosirea. Cu această sosire însă sunt împlinite toate vestirile; creaţiile îl văd ca şi pe ele însuşi, în carne şi sânge, El umblă ca şi om printre ei şi îi învaţă ca un Tată din veci să recunoască menirea lor.

13] În acest fel totul este în cea mai bună ordine şi de aici depinde doar de noi, oamenii, dacă vom folosi metodele spuse pentru viaţă şi aşa este dobândit capătul cel dublu, adică: copilul şi-a recunoscut Tatăl veşnic şi sfânt, se uită la El cu ochii plini de iubire şi se bucură de prezenţa Sa peste toate măsurile; şi Tatăl se bucură peste măsură, că nu se mai află singur, ci în mijlocul luminat al copiilor Săi, care Îl recunosc, îl laudă, îl iubesc deasupra tuturor şi privesc în fiecare clipă faptele Sale miraculoase cu mirare şi laudă în permanenţă puterea şi înţelepciunea Sa nemărginită! Şi aşa sunt plini de fericire Creatorul cât şi creaţiile Sale! - Părerile mele sunt bune sau false?"

EV. 240. Capitol.

01] Spune Rafael: „Întru totul, aşa este şi nu altfel! Dar acestea nu le-ai rostit nici tu din carnea şi sângele tău, ci din duhul cuvântului lui Dumnezeu. Dar acum este suficient că voi ştiţi aceasta! Dar ceea ce voi ştiţi acum despre această sferă, acest lucru reţineţi-l pentru voi! Căci pentru a înţelege aceste lucruri sunt necesare nişte suflete ca şi ale voastre; pentru ceilalţi este îndeajuns, ca ei să-L recunoască pe Dumnezeu şi să-L iubească ca şi pe un Tată. Dar dacă veţi găsi undeva nişte suflete măreţe, atunci voi puteţi să le spuneţi aceste lucruri, despre care voi aţi discutat acum aproape două ore întregi. - Dar acum dragi prieteni, să vorbim despre altceva!

02] Pe drumurile şi cărările voastre ca slujitori pentru împărăţia Domnului veţi avea voi de multe ori ocazia, în care ucenicii voştrii vă vor întreba cu insistenţă, spunând aşa: 'Învăţătura voastră este măreaţă, frumoasă şi profundă; dar despre vestirile pronunţate la adresea noastră nu s-a îndeplinit nici una. Noi trebuie să auzim în interiorul nostru vocea Tatălui, da, ne-a fost spus că noi

îl vom vedea şi chiar îi vom vorbi Tatălui; dar la toate aceste lucruri noi nu am ajuns nici măcar cu un pas mai departe. Dacă învăţătura voastră conţine adevăr, atunci spusele voastre ar trebui să se îndeplinească. Noi suntem atenţi la toate lucrurile şi totuşi nu simţim nimic spre împlinirea vestirii voastre rostite în faţa noastră! Daţi-ne răspunsuri şi explicaţii şi spuneţi-ne sincer şi deschis, care este motivul, prin care spusele voastre nu vor să se îndeplinească!' - În această situaţia, ce veţi spune voi către ei?"
03] Aici toţi trei casă larg ochii şi Murel spune: „Prietene, dacă noi vom vesti după cuvântul sincer a Domnului şi dacă ucenicii noştrii vor pune în aplicare această învăţătură, atunci bineînţeles nu va trebui să ne lase baltă Domnul, pentru că atunci este evident că va fi mai înţelept, să nu publicăm această învăţătură şi să-i încărcăm pe oameni cu aceasta!
04] Şi eu mai vreau să adaug aici cu dreptate, că lipsa de susţinere dumnezeiască a fost un motiv mare spre degradarea religiei! Căci unele vestiri nu s-au realizat motive ascunse sau dacă acestea au fost împlinite nu în întregime. Atunci învăţătorul a trebuit să apeleze la nişte mijloace nenaturale, pentru a nu fi batjocorit de popor! Acest lucru însă a schimbat sentimentele poporului şi prin urmare nu s-a mai putut începe nimic cu poporul înşelat spiritual.
05] Prin urmare aceste lucru nu ar mai trebui să facă Domnul cu nici unul din acei oameni care îi vor răspândi învăţătura; El nu ar mai trebui să-i lase baltă mai ales în acele clipe, în care se va dovedi adevărul şi dumnezeitatea vestirii Sale; căci eu unul aş prefera atunci mai bine să fiu un gunoier decât un Ieremia chinuit până la sânge! Şi nu ar fi nimic din pricina existenţei, dacă ar fi spre folosul cuiva; dar despre folos nu poate fi nici vorbă, atunci când devi o povoară şi o supărare pentru omenire!"
06] Spune Rafael: „Dar, dragul meu prieten, cu hărnicia spuselor tale te îndepărtez complet de ceea ce eu te-am întrebat! Domnul va înfăptui în veci ceea ce El a vestit; dar acum problema cea mare este dacă voi veţi recunoaşte tot timpul acele condiţii, prin care Domnul va împlin tot timpul vestirile Sale!
07] Căci un om poate depinde de un lucru mărunt, dacă nu i se vor împlini cele spuse; aici va trebui să ştiţi ca nişte adevăraţi învăţători mijloacele, care încă îi lipsesc ucenicului, din pricina cărora nu poate deveni învăţător. Şi iată, la aceasta se rezumă întrebarea mea, pe care ţi-am pus-o mai devreme!"

EV. 241. Capitol.

01] (Rafael:) „Dar pentru că eu văd, că voi nu puteţi să răspundeţi în vreun fel la întrebarea pe care eu v-am pus-o mai înainte, voi răspunde eu, ca voi să înţelegeţi. Dar voi va trebui să reţineţi cu exactitate acest răspuns şi să-l scrieţi adânc în inima voastră, căci multe depinde de acesta, da, la sfârşit chiar totul, ca voi să cunoaşteţi toate condiţiile, care sunt necesare spre a deveni copilul lui Dumnezeu, pentru că sunt necesare după ordinea de neschimbat a Domnului.
02] Voi ştiţi, că fiecare om trebuie, independent de puterea voinţei dumnezeieşti, de la sine să se formeze după ordinea dumnezeiască recunoscută, pentru a deveni în acest fel un copil a lui Dumnezeu liber.
03] Cel mai eficient şi puternic lucru este dragostea către Dumnezeu şi în aceiaşi măsură dragostea pentru aproapele, chiar dacă acesta este femeie sau bărbat, tânăr sau bătrân, este tot una.
04] De partea dragostei se află umilinţa, blândeţea şi răbdarea, pentru că adevărata dragoste nu va putea rezista fără aceste trei bucăţi şi prin urmare nu poate fi o adevărată şi pură dragoste.
05] Dar cum poate afla omul în sine, că el simte dragostea cea pură în interiorul său, cea care este normală după ordinea dumnezeiască?
06] Omul să se testeze dacă un frate sau o soră săracă vine la el pentru a primi ajutor şi dacă pe acesta îl va acorda din toată inima şi cu bucurie uitând cu totul de sine! Dacă simte în sine aceste sentimente cu sinceritate, atunci este copt şi apt spre a deveni un copil a lui Dumnezeu şi cele vestite, la care trebuie să se aştepte un astfel de copil a lui Dumnezeu pregătit, încep să devină realitate şi se arată print fapte şi vorbe minunate, iar voi veţi apărea ca nişte adevăraţi şi serioşi învăţători.
07] Aceei ucenici cărora nu li se vor împlini cele vestite, se vor ghida după aceasta şi la sfârşit ei vor fi singurul motiv, dacă acele cuvinte vestite nu se vor împlini; căci ei încă nu şi-au deschis întu totul inima pentru omenire.
08] Dragostea pentru Dumnezeu şi urmările libere ale voinţei Sale recunoscute este adevăratul element a cerului în inima omului. Acolo este odaia şi cămara duhului dumnezeiesc în fiecare inimă dumnezeiască; dar dragostea pentru aproapele este uşa spre odaia cea sfântă.
09] Această uşă însă trebuie să fie complet deschisă, ca să poată intra belşugul vieţii lui Dumnezeu, iar umilinţa, tandreţea şi răbdarea sunt acele geamuri larg deschise, prin care lumina cea măreaţă din ceruri pătrunde în odaia cea sfântă a lui Dumnezeu din inima omului şi pe care o încălzeşte din abundenţă cu viaţa îmbelşugată din ceruri.
10] Prin urmare totul depinde de dragostea liberă şi sinceră pentru aproapele; abnegaţia cea mai supremă este revelaţia în sine a celor vestite. – Iată răspunsul la această întrebare importantă. Gândiţi-vă bine şi înfăptuiţi bine, căci atunci veţi fi justificaţi în interiorul vostru, în faţa fraţiilor şi a surorilor voastre şi în faţa lui Dumnezeu! Căci ceea ce face Înduşi Domnul acum, va trebui să înfăptuiască şi oamenii, pentru a deveni asemănători cu El şi prin aceasta copiii Săi. - Aţi înţeles voi toate acestea?"

EV. 242. Capitol.

01] Când Rafael a terminat un astfel de discurs din partea Mea, s-au mirat toţi trei enorm de tare şi Matael a vorbit aşa: „Eu am înţeles întru totul aceste cuvinte grozave deja de prima oară, atunci când David a rostit în Psalmurile sale dumnezeieşti: 'Deschideţi uşile şi porţile, ca să poată intra Regele măreţ!' Dar fapta reală! Oh, unde se află aceasta?! De ce este nevoie pentru a pune aceasta cu viaţă în aplicare!
02] Îi dărueşti unui om bătrân ceva şi deja îţi pare rău după un lucru minuscul, care l-ai dăruit celui neajutorat; dar mai degrabă te-a îndemnat raţiunea pentru acest act decât setimentul de dragoste pentru aproapele! O Doamne, cât de departe este omul de capăt prin raţiunea sa rece şi prin judecata sa lipsită de dragoste! Cine îi dăruieşte unui sărac în dragostea fraternă şi pentru aproapele său şi pe lângă aceasta mai simte bucuria umilă, să pricinuiască cât mai mult bine fraţilor şi surorilor în numele lui Iehova şi care are într-una dorinţa vie să-i îmbucure din ce în ce mai mult pe fraţii şi suroriile sale prin prietenie, sfaturi, cuvinte şi fapte reale, da, atunci cât de înalt este acest duh şi suflet omenesc în faţa lui Domnul Dumnezeu? Dar unde ne aflăm noi cu inimile noastre întărite şi cu înţelegerea noastră îngustă?!
03] O prieten din ceruri! Tu ne-ai pricinuit acum o vreme agitată prin răspunsul propriei tale întrebări! Acum ştim noi cu certitudine, în care stagiu ne aflăm noi şi până unde am ajuns!Doamne, aprinde inimile noastre în dragostea adevărată şi sinceră pentru aproapele nostru, căci altfel învăţătura Ta pură şi dumnezeiască nu este nimic altceva decât un joc de cuvinte moral-estetic, fără putere şi efect!
04] Acum pot vedea eu tot drumul vieţii mele până în clipa actuală; deja de la începutul începutului a fost greşit şi din această pricină nu am putut ajunge la capăt!
05] De abia acum încep eu să recunosc motivul adevărat şi pot înţelege, în ce constă împlinirea vestirilor. Eu ştiu acum ce-mi lipseşte mie şi ce le va lipsi celora, cărora nu li se va împlini vestirea dumnezeiască a învăţăturii pure şi cum vor putea fi aceştia conduşi pe drumul cel bun; dar pe lângă toate acestea mai înţeleg eu faptul, că mai am multe de făcut pentru mine, pentru a ajunge întru totul în ordinea cea dreaptă!
06] Este adevărat că noi avem un avantaj mare în sfera credinţei, pentru că Însuşi Domnul se mişcă aici printre noi şi ne învaţă prin cuvinte şi fapte, - de aceea este larg deschis cerul pentru noi şi îngerii lui Dumnezeu din ceruri ne învaţă înţelepciunile vieţii şi ale a ordinii veşnice din Dumnezeu; dar formarea inimii este totuşi lăsată pe seama noastră! Dar ne vom descurca şi cu aceasta cu ajutorul Domnului!
07] A şti este ceva diferit şi a simţi este cu totul altceva. Cunoaşterea se poate dobândi prin hărnicie şi inteligenţa lumească se poate dobândi prin experienţe; dar spre a simţi cu adevărat este nevoie de mai mult decât de învăţătură şi experienţă!
08] Cunoaşterea multă nu face ca inimia omenească să simtă şi să dorească tot timpul; experienţele ne pot face inteligenţi şi în timpuri bune cât şi în cele rele; doar un sentiment bun insuflă viaţă, pune totul în ordine, dă pace şi fericire. De aceea la formarea omului spre a deveni un adevărat om trebuie mai întâi avut grijă de inima sa!
09] Căci dacă mai întâi nu a fost prelucrată inima, ci doar raţiunea, atunci inima se întăreşte şi devine îngâmfată la cerearea cunoştinţelor! Iar dacă inima este o dată îngâmfată, atunci cu greu va accepta o oarecare formare a setimentelor şi va fi nevoie de nenumărate probe de foc, care vor consta prin nenumărate neajunsuri şi supărări şi inima va trebui să simtă tot felul de presiuni, ca să devină după aceea precum ceara care se poate frământa, adică moale, fină şi cu sentimente pentru supărările şi neajunsurile apropiaţilor săi plini de lacrimi!
10] Noi îţi mulţumim ţie şi prin tine Domnului pentru această învăţătură importantă, prin care eu ştiu acum cu certitudine, ce va trebui să fac eu pe viitor, pentru mine însumi cât şi pentru aceia, care vor primi minunata şi pura lumină de la Dumnezeu prin mine."

EV. 243. Capitol.

01] Spune Rafael: „Eu nu merit nici un fel de onoare sau mulţumiri, ci doar Domnul!
02] Dar este foarte bine, că voi aţi înţeles acestea în adevărata profunzime a vieţii! Cu astfel de mijloace veţi putea să întâmpinaţi tot timpul pe oricine, care va veni şi va spune aşa: 'Prietene, până acum am făcut totul şi am crezut, ceea ce tu m-ai învăţat; dar din acele efecte vestite până în această clipă, nu s-a instalat nici una! Ce mai trebuie să fac eu? Am părăsit vechea învăţătură a strămoşilor mei, în care de multe ori aceştia şi-au găsit alinarea, cele mai bune sfaturi şi ajutorul necesar atunci când au fost chnuiţi de cele mai întunecate dubii! Unde se află acum minunatul tău Dumnezeu, prin care tu ne-ai vestit minunăţii şi fericiri?!'
03] Tu însă vei putea să-i răspunzi imediat aşa: 'Prietene, aici nu învăţătura este greşită, ci raţiunea ta te împiedică! Tu ai înţeles această învăţătură cu mintea ta şi din pricina încercării ai ţinut totul cu stricteţe şi ai aşteptat cu nerăbdare împlinirea cuvintelor; dar toate acestea tu le-ai înfăptuit doar din cauza vestirii prin această învăţătură, nu pentru a pricinui bine! Tu ai lucrat cu mintea ta, dar niciodată cu inima! Aceasta a rămas în sine tare şi rece, ca şi mai înainte ca tu să fie auzit această învăţătură dumnezeiacă; de aceea nu ajungi prin fapte sau prin credinţa cea moartă şi oarbă spre îndeplinirea vestirii primite!
04] Trezeşte-ţi inima! Tot ce faci să aibe ca motiv adevăraul vieţii! Iubeşte-L pe Dumnezeu pentru ceea ce este şi tot aşa procedează şi cu aproapele tău!

05] Fă ceea ce este bine, pentru că este bine ca motiv al vieţii şi nu-ţi întreba credinţa dacă fapta ta este după vestirile primite, dacă acestea se vor îndeplini sau nu! Căci îndeplinirea cuvintelor este o urmare a ceea ce crezi tu viu în inima ta, a ceea ce simţi din faptele de dragoste desăvârşite. Dar aşa cum ai crezut şi ai înfăptuit până acum, ai fost asemenea unui om, care a semănat şi a arat în vis şi a dorit să recolteze în starea trează, dar nu a găsit nici pământul şi nici ceea ce a semănat.
06] Cunoştinţa minţii omeneşti, credinţa şi faptele acesteia sunt nişte vise îngâmfate şi nu se găseşte nici nu folos de viaţă în acestea. Omul trebuie să priceapă cu inima, în care se află viaţa; ceea ce va semăna în inimă va răsări şi va purta vestitele fructe.
07] Cine nu se pricepe sau nu doreşte să-şi organizeze viaţa după acestea este egoist chiar prin credinţa şi gândirea sa, iar acela nu va ajunge niciodată să trăiască acea vestire; căci acesta este fructul faptelor din inimă!'
08] Dacă cineva, care vă va întreba de ce nu s-au împlinit cele vestite la persoana sa în felul acesta şi voi veţi răspunde în acest fel, atunci el vă va lăsa în pace şi va încerca să participe şi cu inima la faptele sale.
09] Dacă va face aceasta, atunci se va arăta că acele cuvinte vestie nu sunt promisiuni făcute în vânt; dar dacă va continua să ceară sfaturi doar de la raţiunea sa şi să înfăptuiască după aceasta, atunci el singur va fi răspunzător, dacă întreaga sa viaţă nu va ajunge să se împlinească - chiar şi în lumea de apoi îi va fi foarte greu acest lucru! - Spuneţi voi acum dacă înţelegeţi toate acestea în adevăratul sens profund al vieţii!‟
10] Spune în sfârşit şi Philopold câteva cuvinte: „O prieten din ceruri! Cine nu ar putea să înţeleagă aceaste cuvinte! Cine trăieşte doar ca şi tine în inimă, cine simte şi gândeşte cu aceasta, acela înţelege toate aceste lucruri ale vieţii în inimă foarte uşor şi cât se poate de limpede; dar cine trăieşte cu mintea sa, cine simte şi gândeşte cu aceasta, aceluia îi sunt toatte aceste lucruri ale vieţii o nimica toată. - Noi am discutat acest subiect cât se poate de limpede, în toate felurile şi după câte observ eu acum, începe să se lumineze în est, iar steaua dimineţii stă deja foarte sus. De aceea eu cred că ar fi bine să trecem la altceva!‟

EV. 244. capitol.

01] Spune Murel: „Da, da totul ar fi frumos şi minunat, dacă noi am şti la ce anume să trecem? Cum ar fi dacă tu, prietenul nostru din ceruri, ne-ai spune câte ceva despre steaua dimineţii? Căci dacă noi vom fi învăţători ai faptelor miraculoase ale lui Dumnezeu , atunci nu vom putea şti niciodată prea multe! Căci noi vom avea de-a face cu diferite spirite, care ne vor întreba de diferite lucruri. Dacă noi nu vom fi stare să răspundem suficient de bine la întrebările lor, atunci ne vor alunga şi ne vor batjocori şi ne vor dispreţui; dar dacă noi vom fi în stare să îi mulţumim cu răspunsurile noastre, atunci ne vor asculta şi în alte situaţii şi vor accepta cu drag Evanghelia noastră! Ce răspuns i-ai oferi tu, Philopold, celuia, care te-ar întreba ce este de fapt steaua dimineţii?‟
02} Spune Philopold: „Prietene! Eu i-aş spune că va putea afla totul, din interiorul său, dacă el îşi va ghida viaţa după învăţătura vindecătoare din ceruri; dar dacă el nu va face aceasta, atunci nu-i vor folosi toate explicaţile mele, pentru că el nu se va putea convinge. Iar cu credinţa oarbă nu poate face nimeni nimic; căci astăzi el crede, mâine însă vine peste el unul mai puternic şi el va crede pe cuvânt pe cel care este mai puternic, bineînţeles că nu are nici un folos, aşa cum nici ziua precedentă pentru el nu a avut vreun anume folos.
03] Omul trebuie condus pe acel drum, ca el să poată vedea lucrurile îndepărtate cât şi cele apropiate în sinea sa, să devine conştient de ele şi să se uite prin luminarea conştinţei sale la acestea. Dacă a ajuns aşa departe, ceea ce nu este un lucru imposibil, atunci nu va mai avea nevoie de învăţăturile noastre!
04] După părerea mea vom face destule, dacă îi vom arăta omului drumul cel drept şi întru totul limpede al vieţii, iar tot restul va veni de la sine, aşa cum şi prietenul nostru ceresc ne-a arătat că într-un anume fel trebuie mai întâi ca un teren să fie însămânţat, iar această sământă se va dezvolta şi va creşte în continuare. Pentru noi şi pentru întărirea noastră ochii ne pot fi deschişi de către acest mesager ceresc, acelaşi care i-a deschis şi bătrânului Tobias ochii prin fierea unui peşte; căci mie mi se pare că este tot acelaşi Rafael, care l-a condus mai demult pe tânărul Tobias!‟
05] Spune Matael: „Tu poţi să ai pe deplin dreptate! Numele este identic şi înţelepciunea este aceiaşi şi prin urmare prietenul nostru ceresc este un adevărat oftalmolog şi ne poate explica mai îndeaproape această stea a dimineţii, dacă el vrea şi poate face acest lucru! Căci la el totul depinde strict de voinţa Domnului; el nu are nici o voinţă, aşa cum noi avem o voinţă liberă şi proprie!‟
06] Aici observă Rafael: „Ai vorbit cât se poate de bine: dar în fond şi la urma urmei voinţa mea nu este chiar atât de strictă, aşa cum înţelegi tu acum! Şi eu sunt un vas şi nu doar un obiect, de emanare, pur a voinţei dumnezeieşti. Eu simt foarte bine ceea ce doresc şi ceea ce vrea Domnul.
07] Doar că eu primesc mai uşor şi accept mai repede voinţa Domnului decât voi oamenii, iar aceasta devine a mea şi prin urmare pot să fiu privit ca şi un obiect de emanare a voinţei dumnezeişti; dar lăsând aceste lucruri deoparte am eu o voinţă liberă şi aş putea la fel de bine ca şi oricare om să desăvârşesc împotriva voinţei dumnezeişti. Dar acest lucru nu se poate întâmpla totuşi din pricina faptului, că posed înţelepciunea într-un grad ridicat, că eu, care sunt însuşi lumină, recunosc mult prea bine lumina de veci dumnezeiască şi voinţa cea dreaptă, care este cel

mai mare bun a tuturor oamenilor, a îngerilor şi a lumilor şi de aceea desăvârşesc doar voinţa dumnezeiască recunoscută şi prin urmare voinţa mea proprie o ghidez după aceasta
08] Dacă voi vreţi să vă explic acum mai îndeaproape steaua dimineţii, pe care păgânii o numesc 'Venus', atunci pot face aceasta din propria mea voinţă, dacă Domnul nu este împotriva acestui fapt; dar dacă aşa ar fi cazul, atunci eu nu v-aş explica aceasta. Tot aşa vorbesc eu către voi, ceea ce spun, din cunoştinţele şi înţelepciunea mea, care bineînţeles, nu poate fi alta decât cea dumnezeiască, pentru că mă încălzeşte în permanenţă, doar voinţa dumnezeiască mă împinge spre fapte şi vorbe. Dar dacă voi vreţi să cunoaşteţi steaua dimineţii în natura sa şi în realitate, atunci vă voi face eu plăcerea şi vă voi arăta.‟ - Spun toţi trei: „Fă aceasta, drag prieten din ceruri!‟

EV. 245. Capitol.

01] Aici pune Rafael celor trei mâinile pe frunte şi pe piept, iar în momentul următor s-au aflat cei trei cu văzul spiritual pe planeta Venus şi s-au uitat la pământul, fiinţele şi construcţiile prezente acolo, i-au auzit chiar şi pe acei oameni vorbind şi acest lucru s-a întâmplat la o întrunire pentru ai dărui onoarea cuvenită celui mai înalt Duh a duhurilor. Ceea ce s-a discutat acolo a sunat aşa: „Voi, oameni de pe acest pământ, care aţi fost creaţi de marele Duh după asemănarea Sa, noi ne-am întâlnit aici, pentru a-i aduce lauda şi slava cuvenită acestui înalt Duh! Acest Duh este măreţ şi înţelept; de aceea noi îl putem onora doar prin faptele noastre care să fie înţelepte şi demne de El. Dar adevărata înţelepciune se află în ordinea cea mare; cel mai înalt grad al acestei ordini este asemănarea. Să ne privim pe noi ca cel mai culminant punct a întregii creaţii! Ce asemănare între membrele noastre! Cât de identic este un ochi cu celălat, o ureche cu cealaltă, o mână cu cealaltă şi picioarele! Să ne uităm la înfăţişarea noastră! Cine poate spune că între noi nu există asemănarea fiziologică? Dacă, caracterele şi temperamentele noastre nu ar fi diferite, atunci nu ne-am putea deosebi unii de ceilalţi!
02] Noi vedem din aceasta, cât şi din nenumărate alte lucruri, că înţelepciunea celui mai înalt Duh are plăcere la asemănările desăvârşite şi de aceea vrem noi să ajungem la asemănarea deplină în tot ceea ce facem şi construim! Nimeni să nu-şi construiască o casă cu o lăţime de un fir de păr mai mare decât cea a vecinului, să nu-i facă vreo altă formă şi să nu cumva s-o aşeze cu o lăţime a unui fir de păr mai înăuntru sau în afară, decât pe cea mai dreaptă linie; căci astfel de lucruri nu-i sunt pe plac Duhului înalt şi El nu va binecuvânta o astfel de casă neordonată.
03] Tot aşa putem să observăm noi după toate fiinţele, că Duhului măreţ îi este cea mai dragă forma rotundă; căci, cu cât mai desăvârşită este o fiinţă, cu atât mai perfectă este rotunjimea formelor sale. De aceea în tot ce facem noi sau construim să dăm o formă rotundă; căci la aceasta are cea mai mare bucurie Duhul cel mare şi trebuie să aibă, deoarece noi, care suntem nişte fiinţe după asemănarea Sa şi suntem înzestraţi cu simţurile Sale, trebuie să ne fie pe plac toate rotunjimile. De aceea este lege, ca tot ce facem, să rotunjim cât se poate de bine. Cine face ceva pătrat sau chiar ascuţit fără a fi la ananghie sau fără a avea vreo permisiune, acela va atrage asupra sa supărarea şi indignarea Duhului înalt!
04] Tot aşa mai putem vedea noi, că marelui Duh îi este pe plac culoarea albă, ici şi colo puţin mai roşiatică, pentru că El ne-a dăruit nou, fiinţelor Sale această culoare. De aceea trebuie să alegem şi să fim atenţi ca să purtăm această culoare în îmbrăcămintea noastră şi nu trebuie să ne lăsăm ispitiţi, să dăruim cumva o altă culoare hainelor noastre; căci şi acest lucru nu-i va fi pe plac Duhului măreţ!
05] Tot aşa să ne folosim noi de o linie dreaptă doar acolo, unde este necesar, aşa cum înaltul Duh se foloseşte de ea doar acolo, unde nu poate să lipsească! Peste tot altundeva observăm noi o rotujire uşoară şi de aceea este necesar, să devenim asemănători în toate cu Duhul măreţ şi prin urmare să fim atenţi la aceste forme.
06] Noi însă ştim, că toate acestea le putem dobândi prin arta desăvârşită a calculării. O obligaţie majoră este, să practicăm această artă înainte de toate; căci fără aceasta va arăta un om de o mie de ori mai urât şi mai groaznic în faţa marelui Duh! Deoarece Duhul măreţ vede şi măsoară totul în fiecare clipă; acolo unde întâlneşte o astfel de ignoranţă în ordinea care este pe placul Său, îşi întoarce ochii şi prin aceasta binecuvântarea Sa, fără care nimic nu poate prospera!
07] Dar dacă aceste lucruri de bază sunt într-o ordine desăvârşită, se înţelege de la sine, că trebuie să fim în gândire cât şi în voinţă în această ordine; căci asemănarea desăvârşită în toate trebuie să aibă ca urmare interiorul sufletului, la care bineînţeles se uită cu mult mai atent acest Duh înalt.
08] Repede s-ar strecura îngâmfarea şi indiferenţa, cea rea, într-un om faţă de celălalt şi sărăcia, mizeria şi supărarea; iar prin atenţia totală spre a menţine asemănarea desăvârşită în toate, rămân departe de noi astfel de grozăvii şi aşa noi putem trăi fericiţi, deoarece nimeni nu va putea să-şi închipuie, că este mai presus de aproapele său.
09] Acolo unde Duhul înalt a prescris neasemănarea totală, acolo nu poate să ne fie dăunător, ci doar folositor. Tot aşa nu putem să fim cu toţii la fel de bătrâni. Aceasta este o greşeală mare în ordinea cea strictă; dar această mică greşeală este echilibrată de Duhul cel mare, căci cei bătrâni, care sunt bogaţi în cunoştinţe şi experienţe, îi fac pe cei tineri la fel de experimentaţi, cum sunt ei!
10] Şi aşa mai există multe denivelări egale în măsura ordinii Duhului înalt; dar acestea ne folosesc spre a ne învăţa, că pe lângă cea mai înaltă ordine există şi haos, care însă nu este binecuvântat, doar din pricina faptului că există, ci doar, ca noi să putem recunoaşte mai uşor

ceea ce este rău. Nimeni să nu umble cu o haină ruptă, ci să cârpească de îndată gaura cu o stofă asemănătoare, dacă nu poate să-şi coase o altă îmbrăcăminte!
11] A fost observat in repetate rânduri că unii, atunci când parcurg un drum lung, se folosesc doar de o cârjă sau baston. Acest lucru este dezordonat şi ar trebui ocolit! Cine se foloseşte de un baston din pricina bătrâneţii, acela să ia două, în fiecare mână unul din cauza egalităţii, pentru a nu fi privit cu ochi supăraţi de Duhul cel mare!
12] S-a mai observat şi faptul, că unele grădini sunt cu totul altfel ordonate decât sunt făcute frumoasele grădini ale vecinilor iubitori de ordine. Acest lucru nu-i este pe plac Duhului cel mare şi se mai poate întâmpla că acest lucru să stârnească gelozia şi invidia între voi, ceea ce în ochii Duhului ar fi o grozăvie de neiertat! De aceea încercaţi pe cât posibil, ca în grădiniile şi pe pământurile voastre să fie tot aceiaşi ordine! Dacă grădinile şi pământul este atât de minunat şi ordonat aranjat, atunci marele Duh are o bucurie imensă şi binecuvântarea vine deodată cu bucuria.
13] Şi în casele voastre să fie tot aceiaşi ordine, ca atunci, când unui vecin care intră să nu i se pară străină casa voastră, ci să se simtă ca şi la el acasă! Aceste lucruri îi sunt pe plac Duhului înalt; căci voi toţi sunteţi o familie care provine de la Duhul cel mare şi de aceea să nu vă înstrăinaţi reciproc.
14] Chiar dacă ar veni cineva la noi de la capătul lumii, trebuie să i se pară aceluia, de parcă s-ar afla în regiunea sa şi la el acasă! Astfel de lucruri priveşte cu drag Duhul cel mare şi binecuvântarea Sa nu va rămâne departe.
15] La apa cea mare au început unii, să construiască ceva nou şi neobişnuit, care să împodobească acea regiune; dar Duhului celui mare nu-i sunt pe plac. Iar ceea ce nu-i place Duhului, nu ne va plăcea nici nouă!
16] De animalele domestice aveţi grijă şi trataţi-le cum se cuvine; căci şi ele sunt nişte unelte ale Duhului înalt şi sunt destinate, să vă fie de folos. Ele sunt nişte unelte vii spre folosul nostru şi de aceea noi trebuie să ne purtăm cu onoare făţă de acestea.
17] Tot aşa nimeni să nu distrugă dacă nu este la ananghie vreo plantă mică; căci astfel de lucruri sunt privite ca o nemulţumire faţă de Duhul cel mare, pentru care noi nu va trebui să ne aşteptăm la o binecuvântare. Drumurile să fie păstrate curate şi voi nu trebuie să lăsaţi să crească iarbă pe acestea, ca să nu fie călcată şi deranjată în creşterea sa! Faceţi toate acestea şi voi nu veţi avea neajunsuri!
18] Priviţi cuvintele mele ca fiind voinţa revelată a celui mai înalt şi înţelept Duh şi ţineţi-vă cu stricteţe de acestea, căci atunci veţi fi aici fericiţi şi în lumea de apoi în acea lume, despre care ne spun sufletele celor decedaţi, că este peste măsură de frumoasă şi minunată şi în care vom putea vedea cu proprii noştri ochi pe Duhul cel înalt şi pe toţi slujitorii Săi strălucitori.
19] Dar la sfârşit mai trebuie să vă spun ceva, ce mi-a spus un spirit luminat mai demult şi acum din nou mai convins decât de prima dată. Voi puteţi vedea pe timp de noapte acea stea strălucitoare şi mare, care este însoţită în permanenţă de o altă stea mai mică. Frumosul şi luminatul Kapra (aşa numesc oamenii de pe Venus acest pământ) îl cunoaşteţi voi bine; dar voi toţi nu ştiţi ce este Kapra. Nici eu nu am ştiut mai devreme. Dar spiritul mi-a spus şi mi-a arătat într-o anume transă Kapra, care este o lume şi un pământ tot atât de mare, cum este pământul nostru, care ne poartă.
20] Acea stea mică, care însoţeşte Kapra în permanenţă, este tot o lume, dar cu mult mai mică decât Kapra. Acest pământ este foarte gol şi pe o jumătate nu se află nici măcar o singură fiinţă.
21] Dar pe marele Kapra mi-a arătat acel spirit un om şi mi-a spus aşa: ‘Iată, acesta este Domnul! În El locuieşte din belşug Duhul măreţ şi veşnic. De acum înainte acest Duh mare va fi accesibil tuturor oamenilor într-o formă de om. Oamenii de pe Kapra sunt de obicei copiii Săi şi tuturor li se va îngădui o putere mare dumnezeiască, dacă aceştia, adică copiii îi vor îndeplini voinţa acestui Om al oamenilor; dar cei care nu vor desăvârşi voinţa Sa, aceia vor rămâne proşti şi slabi şi nu vor fi primiţi spre a deveni copiii Săi, ci ei vor rămâne atâta vreme un suflet de animal, până când vor accepta voinţa Duhului înalt, spre a deveni voinţa lor!’
22] Noi, oamenii trebuie să avem de aceea un respect mare faţă de Kapra cea luminată şi frumoasă! Noi însă trebuie să-L iubim pe acel Duh mare, care trăieşte ca un adevărată om pe acel Kapra, aşa cum aici îşi iubeşte femeia bărbatul şi cum un copil îşi iubeşte mama şi tatăl, căci atunci vom deveni bogaţi şi vom putea o dată şi o dată să-L vedem şi să-I vorbim Duhului cel mare, - ceea ce ar creşte considerabil fericirea noastră cu mult aşteptată; da, spiritul, care mi-a spus aceste lucruri, a spus chiar, că pentru unii de pe acest pământ al nostru nu va fi posibil să egaleze copiii de pe acel Kapra.
23] Dar pentru că voi aţi aflat acestea prin adevăratul vostru învăţător şi ghid, credeţi cu tărie şi onoraţi în interiorul vostru acea stea, ca noi să primim din abundenţă binecuvântarea înaltă prin strălucirea sa!‟

EV. 246. Capitol.

01] Când a terminat de spus aceste cuvinte învăţătorul şi ghidul de pe pământul Venus, au fost treziţi cei trei prin Rafael. Între timp însă s-a luminat destul de tare şi nu a mai rămas nici măcar o oră până la răsărit, iar Matael s-a mirat cât se poate de tare despre ceea ce a văzut el într-adevăr pe acea stea. A început să povestească acel vis ciudat celor doi, Murel şi Philopold, iar ei au început să se mire şi mai tare, pentru că au văzut şi au auzit exact acelaşi lucru, ce le-a povestit Matael.

02] Rafael însă a vorbit: „Deci, cum v-a plăcut pe această stea a dimineţii?"
03] Spune Matael: „Da, dacă aceasta a fost acea stea de răsărit, iar eu nu mai am nici un fel de dubii în privinţa aceasta, mi-au plăcut destul de mult oamenii care cu învăţătura lor şi cu respectarea strictă a legiilor asemănării nu sunt deloc proşti, dar trebuie să se comporte cât se poate de bine; căci sub astfel de împrejurări este un păcat o imposibilitate! Dar eu m-aş plictisi foarte tare sub astfel de împrejurări; veşnic tot acelaşi lucru şi nici măcar un singur progres, aceasta este pur şi simplu o viaţă de amfibie! Un melc şi un om de pe Venus au evident tot aceleaşi necesităţi; ceea ce trece peste acestea, nu-i mai interesează nici pe unu dar nici pe celălalt. Nu, dragul meu prieten Rafael, steaua de răsărit străluceşte foarte frumos şi este foarte plăcut să fie privită de pe acest pământ; dar ca lume împreună cu oamenii săi şi celelalte fiinţe nu-mi place chiar deloc!
04] Este adevărat, că la astfel de concepţii nu ar putea să înceapă vreodată un război printre oamenii de pe acel pământ, deoarece acolo nu poate fi vorba de vreun păcat; dar mie îmi este totuşi mai drag un păcătos de pe acest pământ decât un astfel de om corect de pe planeta Venus! O astfel de corectitudine nu poate să aibă valoare sa, pentru că nu poate avea loc pe lângă aceasta desăvârşirea spirituală; căci dacă acolo ar vrea să devină omul un spirit desăvârşit, atunci cu siguranţă că ar aduce în pragul disperării omenirea de pe planeta Venus, deoarece comportamentul acestora este foarte simetric, iar pe acesta l-ar împinge în faţă pe acea planetă care trebuie să rămână într-un loc la fel ca şi un pom!
05] Un om care a dobândit fericirea pe acel pământ Venus se aseamănă cu siguranţă cu un pom, care ar putea să gândească şi să dorească, dar cu rădăciniile sale ar trebui să rămână tot pe aceiaşi bucată de pământ!
06] Spune-ne, drag prieten, acei oameni de pe Venus nu au spirit, sau dragoste, nu au o voinţă liberă sau dorinţe proprii!? Ei trebuie să ştie, să gândească şi să numere, pentru că învăţătorul lor le-a atras tuturor atenţia să fie foarte precişi în arta calculelor; dar dacă ei sunt în stare de aceasta, atunci se poate ca la ei să fie posibilă o avansare pe plan spiritual!?"
07] Spune îngerul: „Sigur că da, - dar ei nu vor o avansare exterioară ci doar una interioară; căci ei spun şi recunosc, că o avansare exterioară şi vizibilă este împotriva dezvoltării spirituale. Toate lucrurile exterioare să fie cât se poate de egale, iar aceastea să fie necesare pentru trup, - dar în toate aceste lucruri să nu se meargă cu un pas mai departe, căci fiecare dezvoltare exterioară şi materială este un pas înapoi pentru spirit, sau interior.
08] La acei oameni care se îngrijesc prea tare de exterior, domneşte în interior într-un anume fel haosul. Înzestrat cu avantaje interioare, nu a ispitit vreodată un popor pe vecinul său, ca acesta să înceapă un război; dar dacă o dată un popor a aşezat la lumina zilei măreţiile spiritului prin fapte, atunci a stârnit de îndată invidia poporului vecin, iar războiul a fost deja în plină desfăşurare! Dar dacă toate acestea nu sunt posibile la oamenii de pe Venus, sunt ei cu mult mai în spate decât oamenii de pe această lume?
09] Acolo omul nu are nici un avantaj exterior, nici în înfăţişarea sa, nici în îmbrăcăminte sau în casa sa; de aceea acolo se pune preţ doar pe valorile interioare. Prin urmarea formării exterioare au toţi oamenii aceiaşi înfăţişare, care este foarte accentuată prin aceiaşi îmbrăcăminte.
10] Oameni care nu sunt chinuiţi de tot felul de pasiuni, devin în înfăţişarea exterioară la fel ca fraţii şi surorile lor. Dar cu cât mai diferită este înfăţişarea exterioară a oamenilor, cu atât mai mult este un semn al schimbărilor interioare, pentru că ceea ce este în interior a început să se concentreze doar la ceea ce este material, iar ei nu vor mai putea deveni niciodată asemănători pentru că sunt prea tare învăluiţi de lăcomie, invidie, îngâmfare, supărare şi dorinţa de a domni a oamenilor.
11] Dacă tu porţi o haină verde, vecinul tău una albastră şi un al treilea una roşie, atunci voi veţi începe peste scurt timp o certă din pricina culorilor diferite; dar dacă voi aveţi toţi trei aceiaşi haină de aceiaşi culoare, atunci nu vă veţi gândi nici măcar în vis să începeţi o ceartă din pricina importanţei scăzute sau ridicate a culorilor, iar prin urmare vă va rămâne destulă vreme să vă gândiţi şi la alte lucruri.
12] Voi aţi văzut asemănarea şi fizionomia aproape identică a oamenilor de pe pământul Venus. Un bărbat se asemăna cu celălalt ca şi un ochi cu altul, tot aşa însă şi o fată cu o femeie; peste tot una şi aceiaşi formă, dar în sine cât se poate de frumoasă şi de desăvârşită. Toate acestea sunt foarte bine.
13] Pe acest pământ formele diferite, după ideile frumuseţilor mari sau mai mici, sunt deseori motivele de ceartă, ale dragostei, ale urii, ale dispreţului sau nişte avantaje exterioare exagerate; dar despre toate aceste lucruri nu este nici urmă pe acel pământ Venus. Oamenii se iubesc aco,lo după gradul înţelepciunii lor. Cu cât mai mult ştie acolo un om să povestească despre bunătatea, puterea şi înţelepciunea Duhului înalt şi cu cât devine acesta mai fin şi mai tandru cu atât mai multă valoare şi atât mai mult este apreciat în faţa comunităţii sale! – Spuneţi-mi dacă nu este aceasta un lucru foarte înţelept rânduit de Domnul!"
14] Spune Matael: "Într-adevăr şi eu aş vrea ca pe pământul nostru să existe aceiaşi rânduială! – Dar acum se ridică Domnul şi tot poporul cu El! Acum trebuie ca toată lmea să aibă ochii şi urechile deschise, căci cu siguranţă se va întâmpla ceva! – Acei nouă care s-au înecat?!"

SFÂRŞIT

TRADUCĂTORI : CLEJ IOANA
CLEJ CRISTIAN

<u>---S F Â R Ş I T---ul părţii trei</u>